KÉT MERÉSZ FIATAL…
EGY PIMASZ GYÍKSÁRKÁNY…
EGY BÖLCS TÁLTOS…
ÉS EGY HIHETETLEN KÜLDETÉS!

„Egy út kezdetén álltok. Nem tudhatjátok, mi vár rátok,
de ha belevágtok, végig kell mennetek rajta!
Egyetlen lehetőség van a próbálkozásra!
És visszafordulni nem lesz mód!”

A két árva, Hiúz és Lelle vállalják a küldetést, hogy visszakapják
a legfontosabbat: öreg barátjukat. S a feladat? Fel kell kutatniuk
és ki kell szabadítaniuk Rózsalángot, a Tűz Világőrét, mert
csak így őrizhető meg a Hét Kör Világának egyensúlya.
Többen megpróbálták már – és nem tértek vissza.
Őket egy jóslat jelölte ki.
Álmok és látomások, Hiúz hajdan élt ősei
és Lelle fa-barátai segítik őket.

Sikerülhet nekik.
Ha megfogadják az öreg táltos, Vihartépő Kartal szavait.
Ha össze tudnak fogni vezetőjükkel, a fogságot
megjárt, nagyszájú gyíksárkánnyal.
Ha megtanulják használni az erejüket.
Ha nem futnak ki az időből.
S ha nem játszanak az ellenség szabályai szerint.

Varázslatos történet barátságról, bátorságról, szeretetről –
és a lélek útjának győzelméről.

Egy ötrészes meseregény első darabját tartja kezében az Olvasó.

ISBN 978-963-06-4445-7

3200 Ft

Munkácsi Gabriella

Rózsaláng

Rózsaláng
Munkácsi Gabriella

Munkácsi Gabriella

Rózsaláng

Borítófestmény és illusztrációk:

Szendrei Tibor

szendreiart.com

Magánkiadás

© Munkácsi Gabriella

www.munkacsigabriella.ewk.hu

© Minden jog fenntartva

Prológus

Csendes volt az éjszaka, természetellenesen csendes. Elült a szél, szétrebbentek a viharfelhők, s remény nélküli félelem maradt a nyomukban. Az ország népe elszokott a csendességtől, hiszen három hónap óta tombolt az átokidő. A föld és az ég ekkor nem adott, hanem elvett. Reményeket, terveket, otthonokat és életeket. Sok életet… A tél végén kezdődött, abban a sáros, olvadós, hidegszagú időszakban, amikor az ember semmi másra nem vágyik a száraz otthonon és a melegen lobogó kandallón kívül. Még a legöregebbek sem emlékeztek arra, hogy az elemek valaha is így tomboltak volna. A viharokkal indult, melyek a hegyek mögül érkeztek váratlanul és kíméletet nem ismerve. Az orkánszerű szél letarolta a hegyoldalakat, rongyosra tépázta az erdőket, végigpusztította a sík vidékeket. A folyamatos esőzés áradásokat okozott az ország egész területén, sok helyen megcsúszott a föld, települések egész sorát temetve maga alá. Azután megrázkódott a föld belseje is. A földrengések, hegyomlások sorozata teljesen letaglózta a még épen álló belső vidékeket. Aki életben maradt, menekült.

A tengerpart vidéke sínylette meg legkevésbé az országos pusztulást. Mivel elég távol volt a könyörtelen hegyektől és a megvadultan száguldó folyóktól, „csupán" a viharral kellett elbírnia, s ezt a maga módján meg is tette. Egyetlen, bár súlyos veszteségét a hajózás megbénulása jelentette. Yeno volt a legnagyobb kikötő, az ország északi vidékén. Erős, büszke, sokat látott város, mely most is sikeresen dacolt minden pusztulással. Olyan öböl végén épült, amely hosszan benyúlt a szárazföldbe, így a tenger viharai csak lecsendesedve jutottak a magas kőfalakig. Maga a város egy hatalmas, különálló sziklán állt, a környező táj fölé emelkedett. A legközelebbi folyótorkolat is kellően távol volt, s ez megóvta Yenot az áradásoktól, földcsuszamlásoktól egyaránt. Yeno szerencsés volt. Szerencsés és gazdag. Így gondolta az a seregnyi menekülő is, aki oda tartott az ország elpusztult belső területeiről. A város megpróbálta uralni ezt a „csapást" is, viszonylagos rendet tartottak. A menekülők tömegeit nem engedték a város falai mögé, hanem a Yeno körüli, az ítéletidő miatt üresen álló raktárépületek hosszú sorában szállásolták el őket. Külön-külön helyezték el a hegyek vidékéről érkezőket, az erdei menekülteket és a folyóvölgyek, mezőségek szerencsétlenjeit. S tettek még valamit: külön táborba szedték az elárvult, egyedül vagy csoportosan érkező, csellengő gyerekeket.

A gyerekek tábora állt a várostól legmesszebb, itt érződött legkevésbé a Yenot körülölelő őrült kavargás. És itt volt a legcsendesebb az első tiszta, nyugodt éjszaka is. Talán, mert a gyerekek még jobban értették a természet egyszerre könyörtelen és könyörületes voltát. Ők biztosan tudták: már nincs mitől félniük. És aludtak, három hónap óta a legmélyebben és a legnyugodtabban.

A két árva

Az emberekkel zsúfolt szekér lassan kocogott Yeno felé; elcsigázott, sápadt utasai közül nemegy már két hete úton volt, biztonságos helyet keresve. Az egyik „legrégebbi" menekülő a szekér hátsó ülőpadkája alatt, lábak és batyuk takarásában feküdt összegömbölyödve. Vörösbarna haja koszosan tapadt a fejére, mocskos kis arcán világos barázdát vágtak a már elsírt könnyek. Szakadozott ruhája láthatóan nagy volt rá, ormótlan cipője nem könnyítette meg a járást és számos helyen felsebezte a lábát. Szánalmasan kicsiny batyujára hajtotta a fejét, s egy hatalmas, poros, csuklyás köpennyel takarózott be. Első látásra nyomorult kis jószág volt. Alig múlt tizenkét éves, s már nem volt senkije és semmije. A Zöldfolyó völgyében álló takaros otthonát az első árhullám mosta el, elpusztítva a házat, ahol született, megölve apját, anyját és két kisebb testvérét. Az éjszaka közepén zúdult a vidékre az áradat, álmukban lepve meg az ottélőket. A lány, akit Lellének hívtak, képtelen volt visszaemlékezni arra, hogyan is menekült meg. Egy hatalmas, vén fa ágán akadt fenn, ott bukkantak rá kihűlőben lévő kis testére másnap reggel a ladikosok, akik túlélőket kerestek. Egy távolabbi, magasabban fekvő, de az ítéletidő által ugyancsak szorongatott faluba vitték. A félholt, teljesen átfagyott kislány ott kapott ételt, hálóinge helyett száraz ruhát; s ott tudta meg, hogy a szerettei és az otthona odavesztek. Lelle egyedül maradt, és teljesen magába fordult, hogy védekezzen a szörnyű igazság ellen. Zokszó nélkül tűrte, hogy a Yeno felé induló menekülők csoportjába tegyék, s a kínkeserves út során sem panaszkodott. Ormótlan cipőjében botladozva, hatalmas köpenyébe burkolózva – melyet az őt megmentő egyik ladikostól kapott – csak ment előre. A menekülők nem fogadták maguk közé és ő sem kereste a társaságot. Furcsának találták csendességét, égkék szemének átható pillantását, s a háta mögött csak kis boszorkánynak nevezték. Lelle valóban más volt, a katasztrófa tette azzá. A pusztulás előtt vidám, melegszívű, beszédes, testvéreinek sokat mesélő lány volt, s csupán egyetlen különös „hóbortja" akadt: fák iránti rajongása. Ismerte kertjük összes fáját, barátságot kötött a közeli erdő szélén álló lombkoronás őrökkel, de a kedvence a faluszéli rét közepén álló hatalmas, magányos tölgy volt. Számtalanszor mászott fel az árnyat adó lombok közé, s órákat tudott ülni az egyik felső águhajlatban, messzire ellátva. Ilyenkor azt képzelte, hogy ő a levelek között surranó szél vagy az égen keringő sólyommadár. Úgy szerette azt a fát, hogy még nevet is adott neki: Árnyaskirálynak hívta. S Árnyaskirály igaz barátnak bizonyult. A vén tölgy állta a rázúduló árhullám rohamát és megmentette Lellét. Ha valaki látta volna azon az éjszakán, megesküdött volna, hogy a fa szándékosan lehajtotta két karcsúbb ágát és „kihalászta" a piszkosszürke áradat tetején le-föl bukdácsoló, eszméletlen lányt. Mint ahogy így is volt. Azon az éjszakán Lelle élete mindenben megváltozott. Árnyaskirályhoz fűződő barátságának nem csak az

életét köszönhette. Van az úgy, hogy a halál küszöbén különleges ajtók nyílnak az emberek és más lények között, akik tiszta szívvel szeretik egymást. Most ez történt. Amíg Lelle eszméletlenül lógott az ágon, a vén tölgy átölelte fenséges, bölcs erejével és megajándékozta a lányt. Bár Lelle erről semmit sem tudott, amikor magához tért, csupán úgy érezte, furcsább lett a világ. Lépten-nyomon arcokat látott a fákban, bokrokban, köszönésüket és beszélgetésüket vélte hallani; hozzádörgölőztek és figyelték őt az állatok. Nem mert szólni róla, mert sejtette, hogy rajta kívül nem érzékeli ezt senki. Néhány napba még beletelt, míg Lelle kezdte megszokni újfajta látását. A Yenoba vezető út során lassan összeszedte magát, s bár a kevés élelem és a fizikai fáradalmak miatt egyre nyúzottabb és sápadtabb lett, lelke lassan tudomásul vette veszteségeit. S most, a nyikorgó szekéren, Yeno felé közeledve végre nyugodtan tudott aludni. Nem gyötörték rémálmok, nem dobálta magát, s már nem álmodott a völgyüket elpusztító piszkosszürke áradattal. Annál sokkal különösebb álma volt.

Újra ott állt a szülőfaluja határában álló réten, melynek közepén Árnyaskirály magasodott. Szívszorítóan gyönyörű nyári délután volt, a levegő megtelt a bogarak álmos döngicsélésével, bágyadt madárfüttyel. A felhőtlen égen káprázatatóan ragyogott a nap, bearanyozta az öreg tölgy sötétzöld leveleit. Béke volt, átölelte és felmelegítette Lelle fájó kis szívét. Csak állt a rét szélén, beszívta a rét virágainak és a levegőnek erős-meleg illatát, s cseppet sem bánta, hogy egyedül éli át ezt a látványt. Felnevetett és el akart indulni Árnyaskirály felé, hogy felkapaszkodjon kedvenc ágára – ekkor azonban egy kéz nehezedett a vállára. Lelle nem ijedt meg, csupán meglepődve pillantott fel. Egy férfi állt mellette. Fellegszürke köpenye elrejtette a ruháját, de a csuklyát hátravetette és komolyan nézett a lányra. Idős ember volt, hosszú, hófehér haját szorosan összekötötte a tarkóján, ősz szakálla rövidre nyírtan keretezte árkokkal szabdalt arcát. Sokat látott, viharedzett, magas férfi volt, tartása szigorú és méltóságteljes. Csupán eleven fényű, kék szeme jelezte, hogy ismeri és szereti az élet derűs oldalát. Lelle úgy érezte, hogy az idős férfi tekintete a szívébe lát és felméri, ő azonban nem szeppent meg. Otthon volt, a saját rétjén, a saját fájánál. Az öreg volt a betolakodó.

- Ki vagy te? – kérdezte a lány és bátran, egyenesen a másik szemébe nézett.

Az öreg elmosolyodott és ettől vidám szarkalábak ölelték körül a szemét.

- Nagyon szép az álmod Lelle – a hangja is kedves, bár kissé reszelős volt. – Örülök, hogy ennyi béke van a szívedben a történtek után is. A nevem Vihartépő Kartal és Őrző vagyok. Azért jöttem, hogy felkészítselek.

- Felkészíts? Ezt nem értem. Ismersz engem? És mit őrzöl?

- Nem mindent fogsz most rögtön megérteni Lelle, de ez nem is baj. Hogy kik is azok az Őrzők… nos, ez maradjon a későbbi időkre. Elég, ha most annyit értesz, hogy az életednek, az utadnak van célja, s ez hozzánk vezet. Várni fogunk rád.

- Úgy érted… Te igazi ember vagy?

- Igen, Lelle, éppolyan hús-vér ember vagyok, mint te, s eljön majd az idő, amikor nem csak az álmainkban találkozunk.

A lány elkomolyodott.

- Úgy érted, hogy a jövőmről fogsz most beszélni?

- Gyorsan vág az eszed – bólintott elégedetten az öreg. – Megmutatom, amit megmutathatok.

- Miért?

Vihartépő Kartal lehajolt, arca egy vonalba került Lelle arcával.

- Hogy legyen remény a szívedben. Hogy kitartson, amíg találkozunk. Gyere.

Az öreg kiegyenesedett, kezét nyújtotta a lánynak. Lelle rövid habozás után Kartal kérges tenyerébe csúsztatta a kezét és elindultak Árnyaskirály felé. Ahogy a kezük összekapcsolódott, Lelle érezte, hogy melegség járja át a testét. Bizalom ébredt benne Vihartépő Kartal iránt, hirtelen ébredő, mégis mély bizalom. Lépést tartott a gyors járású férfivel és felnézett Árnyaskirályra. Egy pillanatig az öreg tölgy pontosan olyan volt, mint Lelle emlékeiben, majd váratlanul és döbbenetes gyorsasággal változni kezdett. A lány megtorpant. A fa egyszerre kezdett vastagodni és nőni. Törzsének repedései hamarosan mély árkokká váltak, melyekbe akár ő is belefért volna. Ágai megmozdultak, életre keltek, sokfelé nyújtózkodtak. Koronája az égbe szökött; Lellének teljesen hátra kellett vetnie a fejét, ha legalább sejteni akarta, hol ér véget a teteje. Levelein színek játszottak; óarany, mohazöld, sziklaszürke, üde fűzöld, márványos csillanások. S ekkor a fában megjelent egy arc. Hol elmosódó, hol tisztán kivehető volt, nem a fa részeiből állt, mégis hozzá tartozott. Az arc öreg volt, cserzett, mint a fa kérge, szeme ragyogó és bölcs, s egyenesen a lányra nézett. Lelle úgy érezte, hatalmas erő öleli körül; hűvös, mégis biztonságot adó; csendes, mégis élettől lüktető. Az előtte magasodó fa nem csak egyszerűen élt, de maga volt a mindent átfogó élet. A lány érezte, hogy őt hívja; beleborzongott erejének érintésébe. Felnézett Kartalra. Az öreg őt nézte, mosolyogva figyelte Lelle ámulatát; megszorította a kezét.

- Menj bátran – mondta csendesen. – Veled akar beszélni. Én majd itt megvárlak.

Lelle komolyan bólintott, kihúzta a kezét és nagy levegőt véve elindult a fához. A fejében, a szívében hallotta a mélyen zengő hangot, mely arra kérte, üljön le a tövébe, s a fejét hajtsa az egyik kiálló gyökérre. Így is tett. Amint az arcát és a tenyerét a meglepően sima gyökérre fektette, úgy érezte, örvény szippantja magába. Kavargott a feje, káprázó szeme elé pedig sűrű esőfüggöny rajzolódott. Az esőcseppek fel-felvillantak, s szikrázó színeikből hamarosan egy kép bontakozott ki. Lelle otthona elevenedett meg az esőképben, őszi lombdíszbe öltözött fákkal körülvéve. A ház előtt a szerettei álltak: magas, vidám apja; melegszívű anyja, az öccse és a kishúga. Őt nézték és mosolyogva integettek. Lellét sosem tapasztalt belső békesség árasztotta el: immár biztosan tudta, hogy a családja jól és jó helyen van; tudta, hogy bár nélkülük kell folytatnia az életét, a szeretetükről sosem kell lemondania. A kép hirtelen hullámzóvá vált, majd lassan egy másiknak adta át a helyét. Lelle még sohasem találkozott a következő képen megjelenő fiúval. Idősebb volt nála, sötét hajú, szürke szemű és egy kis erdei tisztáson állva egy fehér bajszú, befont hajú öregembert hallgatott, aki vénebbnek tűnt még Vihartépő Kartalnál is. A hangját is hallotta: búcsúzott a kétségbeesettnek tűnő fiútól. A fiú az öreggel akart menni, szemében lángolt a dac és a szeretet, de hiába. Az öreg hajthatatlan volt, biztonságos helyre küldte a fiút. Ez a kép is elenyészett, majd hirtelen, váltakozó felvillanásokban folytatódott, olyan gyorsasággal, hogy a lány alig bírta követni és felfogni őket. Látott egy gyönyörű, királynői termetű szőke asszonyt felszegett állal, villámló szemekkel. Látta Vihartépő Kartalt, amint egy üdezöld dombra lépked fel. Látott egy kiskocsit, melyet

egy szürke-fehér, békésen poroszkáló ló húzott, bakján egy szélfútta fekete hajú, hunyorgó szemű, napbarnított férfit, akiről biztosan tudta, hogy Hollónak hívják. Azután lovasokat látott, akik szélsebesen vágtattak egy magas hegy felé. Köpenyükön kavarogtak a szürke-zöld minták, hajuk lobogott a szélben. Majd elsötétült a kép… Az esőfüggönyből olyan áthatolhatatlan, lélegző, bénító feketeség áradt, hogy Lelle megdermedt, moccanni sem mert. Esküdni mert volna rá, hogy őt lesi tapintható gonoszságával, készen arra, hogy lecsapjon. Végtelen perceknek tűnt, mire végre ez a kép is változni kezdett. Először a feketeség mélyén vörös-arany szikrák jelentek meg, majd ezüstragyogású fényindák indultak mindenfelé és szétszabdalták a feketeséget. A kép egyre fényesebb, egyre mozgalmasabb lett, s amikor megállapodott, Lelle végre ki tudta venni, mit ábrázol. Egy lángoló, lüktető rubinvörös rózsa volt, ezüstkacsokkal és márványoszöld levelekkel körülvéve. A lánynak elakadt a lélegzete: ilyen gyönyörűt, mint ez a rózsa, még életében nem látott. Csupán néhány pillanatig nézhette – hiszen a kép máris változásnak indult -, de ennyi is elég volt, hogy örökre a szívébe vésődjön. Az utolsó képen azt a fát látta, amelynek a tövében feküdt, de a rét nem ugyanaz volt. Smaragdzöld fűtenger és vénséges vén erdőgyűrű ölelte körül a magányos óriást. Az erdő fái közül egy karcsú lányalak lépett elő, s a fa felé igyekezett. Nem ment teljesen a közelébe, de belépett a hatalmas lombkorona adta árnyékba. A lány hirtelen megfordult és egyenesen szembenézett Lellével. Hosszú, hullámos, vörösbarna haj keretezte a fiatal nő arcát, égkék szemében mosoly csillant. Nem viselt köpenyt, karcsú alakjára sötétmályva színű ruha simult. Olyan volt, mint egy ragyogó virág a fűtenger közepén. És annyira ismerősnek tűnt. Kellett néhány pillanat, míg Lelle felfogta és felismerte: önmagát látja. Ekkor döbbent rá, hogy mindaz, amit végignézett, a jövője volt; az útja, melyen csak most indul el. Saját, idősebb arcának látványa lelke mélyéig megrázta, reményt és erőt adott neki. Szerette volna még nézni, de a kép könyörtelen gyorsasággal változott: arra az alakra irányult, aki a mályvaruhás Lelle után lépett ki a tisztásra. Magas, vállas fiatal férfi volt. Sötét haját összefogta a tarkóján, puha bőrből varrt ruhájára ugyanolyan szürke-zöld köpeny borult, mint amilyet korábban a vágtató lovasokon látott, s amelynek mintái minden egyes lépésnél változtak. S ha már önmagát felismerte, úgy felismerte a határozott arcú, mosolygó ifjúban azt a fiút, aki egy korábbi képben az ősz vénembertől búcsúzott. S bár senki sem mondta, tudta azt is, hogy az a fiú-férfi a társa, hogy hamarosan találkozni fognak. Hogy nem lesz többé egyedül. Ekkor, mint egy varázsütésre, eltűntek a képek, eltűnt az esőfüggöny. Lelle kábultan emelte fel a fejét a gyökérről. Érezte, hogy a fa ereje elküldi, elengedi. Amiért jött, megkapta. A lány felállt és lassú léptekkel visszasétált Kartalhoz.

- Ez a fa nem Árnyaskirály – mondta csendesen és újra megfogta az öreg kezét.

Szüksége volt az érintésre, hogy újra biztosnak érezze maga körül a világot.

- Valóban nem – bólintott Kartal. – Aki magához hívott, a sors fája volt. Mi Ősfának hívjuk, minden erő forrásának. A te erőd is innen ered.

- Miféle erő? – húzta össze a szemöldökét a lány.

- Látsz mostanában arcokat a fákban? Hallod, hogy a növények hozzád beszélnek?

- Igen – bólintott meglepetten Lelle. – Honnan tudsz róla? Nem volt mindig így, csak mióta… az áradat óta.

- Egészen pontosan azóta, hogy Árnyaskirály kihúzott a vízből – mondta egyszerűen Kartal.

- Árnyaskirály? Kihúzott? – a lány fejében vadul kergették egymást a gondolatok.

A ladikosok meséje, hogy ott lógott az ágon… A csoda, hogy túlélte, az egész utcájukból ő egyedül… Az áradat őt nem elnyelte, hanem feldobta. Árnyaskirály volt…

- Azt hiszem, értem – mondta végül. – Árnyaskirálytól kaptam valamit, igaz?

- Nagyjából – bólintott az öreg. – A halál kapujában a megmentő és a megmentett között különleges kapocs jön létre. Átnyúlnak egymás világába, s egy részük a visszatérés után is ott marad. A lelked egy része eggyé vált a fa lelkével. Ha úgy tetszik, van benned olyan lélekrész, amely fává vált. Azon éjszaka óta közéjük is tartozol. Ezért álmodhatsz az Ősfáról, ezért láthattad mindazt, amit megmutatott. A sorsodat láttad Lelle, az utat, amelyen végigmehetsz, ha úgy döntesz. És döntened majd neked kell!

- A jövőmet láttam Kartal, ezt biztosan tudom. Miért, hogyan dönthetnék másképp?

- A jövőd lehetőségét láttad Lelle – igazította helyre Kartal. – És a lehetőség még nem a cél. Más utat is választhatsz, rajtad áll.

- Nem akarok más utat! – kiáltott fel szenvedélyesen a lány. – Azt mondtad, reményt adni jöttél. Nekem az a remény kell, amit a képeken láttam! Ahol te voltál, a rubinrózsa, a lovasok, Holló és az a fiú!

- Abban a jövőben a feketeség is benne volt – emlékeztette az öreg és szeretettel nézte a kipirult arcú, fényes szemű gyereket.

Lelle egy pillanatra megdermedt, elhallgatott. Igen, abban a jövőben a gonoszság ereje is benne volt!

- Szembe kell majd néznem vele, igaz?

Kartal bólintott. Lelle visszanézett az Ősfára, majd újra az öregre, s a szíve lassan megtelt erővel.

- Ha remény van a szívemben, ha nem leszek egyedül, azt hiszem, szembe tudok majd nézni vele.

- A félelemmel egyedül kell szembenézni Lelle, de a gonoszsággal nem – Kartal hirtelen leguggolt a lány elé, erősen a szemébe nézett. – Addig még sok minden fog történni; jó is, rossz is. De nem leszel egyedül. S amikor eljön az idő, várni foglak. Viszontlátásra Lelle.

Az öreg előrehajolt és homlokon csókolta a lányt…

Az álom ekkor hirtelen megszakadt, Lelle felriadt. A hangos beszédből, a csomagok rángatásából, s abból, hogy lekászálódás közben többször elbotlottak benne, a lány arra következtetett, hogy megérkeztek Yenoba.

Reggel a tábor leginkább egy felbolydult méhkasra emlékeztetett. Kisütött a nap, s ez elevenséggel töltötte fel a sokat szenvedett gyerekeket. Napkelte után újabb csoport érkezett a táborba, összesen mintegy húszan. Még előző este értek Yeno falai alá, az éjszakát az elhelyezésükkel járó hercehurcával és szundikálással töltötték, felváltva. Sápadtan, kimerülten és félve szálltak le arról a szekérről, amelyik a táborig hozta őket. Mielőtt alvóhely után nézhettek volna, az ételre várók

sorához terelték őket a táborban szolgálatot teljesítő őrök. A gyerekek naponta kétszer kaptak enni, reggel többet, délután kevesebbet, de az étel mindig ehető, laktató, nemegyszer finom volt. S bár az újonnan érkezők tántorogtak a fáradtságtól, az étel említésére zokszó nélkül beálltak a sorba. Régen kaptak már rendes ennivalót. S míg ők csendesen várták az adagjukat, a tábor régebbi lakói közül többen is megpróbáltak előre furakodni, kíméletlenül lökdösve azokat, akik az útjukba kerültek. S ha a védtelenebb nem vigyázott, bizony gyakran előfordult, hogy félnapi, kincset érő, már megszerzett étele a sárban kötött ki. Lelle csendesen, a reggel hidegétől vacogva állt be az ételosztó sorba. A tábor nagysága, az ott zsibongó sok gyerek látványa megrémítette, mert még a békésebb időkben sem szerette a zajt, a lármát. Az egyetlen dolog, aminek örülni tudott, a kezében tartott meleg, erős illatú leves és a fél karéj kenyér látványa volt. Hosszú hetek óta nem tartott ilyet a kezében, erről sovány alakja is tanúskodott. Ormótlan cipője csúszkált a sáros földön, mégis ügyesen, ételét védve kerülte kis a körülötte tolongó, furakodó gyerekhadat. Amint kiért a tömegből, körülnézett, nyugodtabb helyet keresve. Nem sokkal távolabb meglátott egy füves dombot, arra kapaszkodott fel. Leült és mohó örömmel húzta az ölébe az ennivalót. Néhány kanálnyi levest sikerült csak lenyelnie, amikor három fiatal suhanc vette őt körbe. Nem hallotta, hogy jönnek, csak akkor riadt fel, amikor már körbevették. Idősebbek, nagyobbak és erősebbek voltak Lellénél és az ételét akarták elvenni. A lány első gondolata az volt, hogy odaadja, így legalább egy verést megúszhat. Nem volt ugyanis ritkaság, hogy a durvább lelkű gyerekek a náluknál gyengébbektől erővel elvették az ételt, aki pedig ellenkezett, azt egyszerűen elverték. Egy pillanatig Lelle arra gondolt, hogy nem tiltakozik. De éhes volt, az étel az övé volt. Felpattant hát, hogy szembeszálljon velük. A suhancok persze kinevették. Az egyik elkaptak Lelle karját, de a lány olyan volt, mint egy fürge és igen vad macska: karmolt, harapott, ahol ellenfelet ért. De bátorsága ellenére Lelle alulmaradt volna az egyenlőtlen küzdelemben, ha nem érkezik váratlan segítség.

- Engedjétek el! – az erős, ellentmondást nem tűrő hang a támadók háta mögül jött.

Egy fiú állt néhány lépésre a küzdőktől. Nem lehetett több tizennégy-tizenöt évesnél, de nyúlánk termete, széles vállai idősebbnek mutatták a koránál. Csapzott, sötétbarna haja elől a homlokába hullott, de hátul, a tarkójánál bőrszalag fogta össze. Ruhája erős bőrből készült, s porossága ellenére is sokkal jobb állapotban volt, mint Lelléé. Lábára bőrcsizma simult, mellkasán keresztbe átvetve hordta a batyuját. Kezében hosszú, erős, faragott botot tartott.

- Ne ártsd bele magad, vadember! – szólalt meg az egyik suhanc. – Vagy talán egy ilyen erdei bugrisnak is hiányzik néhány pofon?

Lelle jól látta, hogy az *erdei bugris* elnevezésre megrándul az idegen fiú arca, de a nyugalmából nem billent ki.

- Gyere csak barátom! – mondta hideg hangon. – Szívesen összeismertetlek a botommal.

Egy pillanattal később mind a három suhanc a sötétbarna hajú fiúra vetette magát, de még csak megkarcolni sem tudták. A fiú megpörgette a botját, s szemmel alig volt követhető az a gyorsaság, amellyel lecsapott. Az első suhancot úgy vágta állon a bot faragott végével, hogy nyekkenve elterült. A másodiknak elkaszálta a lábát, így az legurult a domboldalon. A harmadikat olyan erősen hasba bökte a bot tompábbik végével, hogy csak összegörnyedve tudott elfutni. Mert végül elfutottak, magukkal cipelve még eszméletlen társukat. A kis dombon ketten maradtak, s csönd ereszkedett közéjük. Végül a fiú mozdult meg.

- Ez menthetetlen – nyugodt léptekkel sétált Lelléhez, s lenézett arra, ami a támadás után a lány ételéből megmaradt.

A leves kiömlött, s a föld lassan magába szívta a még gőzölgő ételt. A kenyér meghempergett a sárban és teljesen átitatódott a piszkosszürke lével. A szürke szemű fiú a botjára támaszkodva ismét Lellére pillantott és ezúttal alaposan megnézte. Koszos, éhes, sovány kis jószágnak látta, túl nagy ruhákban és ormótlan cipőben. Csupán a szeme volt tiszta és fényes a bennrekedt könnyektől. Hirtelen szívből megsajnálta, azokra a kis vadállatokra emlékeztette, akik elvesztették a szüleiket vagy elkeveredtek a vadonban. *Védtelen és kiszolgáltatott kölyökállat* – ez visszhangzott a fiú lelkében. És tudta, hogy segíthetne neki, de úgy érezte, erre most nem lenne képes. Nem akarja maga mellé venni ezt a lányt! Van neki baja *enélkül* is épp elég! Végül egészen jól meggyőzte magát, pedig látta, hogy a lány olyan egyedül van, mint ő maga. De ezt sem akarta tudomásul venni. Végül, hogy elcsitítsa a szívét és háborgó lelkiismeretét, elővette megmaradt fél kenyerét, melyet tartalékul tett el és a lány kezébe nyomta.

- Nesze! Ez elég lesz reggelig. És ne kezdj el hálálkodni, mert azt ki nem állhatom! – mondta gyorsan, megelőzve a megdöbbent, szólni akaró lányt. – Nem tartozol semmivel. Vigyázz jobban az ételedre.

Azzal sarkon fordult és tudomást sem véve a hálásan csillogó kék szempárról, indulni akart.

- Várj! – kiáltott utána a lány. – Legalább engedd, hogy megköszönjem a védelmet és a kenyeret! Még a nevedet sem tudom!

A fiú megtorpant.

- Nem hiszem, hogy erre szükség van. Hallhattad, nem vagyok több mint egy erdei bugris – mondta csendesen, s a hangja végtelenül keserű volt. – Kétlem, hogy összeakadnánk még, de ha ez téged megnyugtat, szólíts Hiúznak.

Most már tényleg elindult.

- Én Lelle vagyok és köszönöm! – kiáltott utána a lány, de Hiúz nem állt meg.

Lelle abban sem volt biztos, hogy hallotta-e. Pedig a fiú hallotta, de olyan gyorsan szedte a lábát, ahogy csak tudta. Szinte elfutott a magányos, védtelen lány elől, remélve, hogy a szíve súlyát is maga mögött hagyja. Éppen elég, ha a saját életét rendbe tudja rakni. Lelle hosszan nézett a fiú után,

magához szorította a tőle kapott fél kenyeret. Szívébe elszántság költözött. Róla álmodott, az első pillanatban felismerte… Hiúz… Az öregember nem így szólította, de ez mindegy. Az a fontos, hogy ez a fiú a társa, még akkor is, ha tudomást sem vesz róla. Majd fog! Nem engedi eltűnni, ha már végre rátalált! Elhatározta, hogy megkeresi, ha az egész tábort is kell felforgatnia utána.

Másnap délután Hiúz visszafelé tartott az ételosztásból. Bosszús volt, leginkább saját magára. Miért kellett fél szemmel azt a lányt keresnie a sorban?! Ráadásul nem is látta. Amilyen félénk jószág, a tegnapi támadás után talán oda sem meri dugni az orrát! Csakis a lelkében dúló háborgás okozhatta, hogy a nagyon is éber fiú csupán akkor figyelt fel a szalma fekhelye mellett kuporgó, szürke köpenyes kis alakra, amikor majdnem elbotlott benne.

- A keservit! – fakadt ki keresetlenül. – Nem látod, hogy az út közepén fekszel!

A kis alak felállt, Hiúz ekkor ismerte fel. A lány kék szemébe pillantva a fiú arra gondolt, hogy tulajdonképpen örül a felbukkanásának, s hogy talán nem is olyan félénk és védtelen jószág, mint amilyennek gondolta. Mert Lelle tekintete elszánt volt és gyorsan beszélni kezdett, mielőtt Hiúz megszólalhatott volna.

- Kérlek hallgass meg! Tegnap óta kereslek és nem volt könnyű rádtalálni. Muszáj beszélnünk!. Én ismerlek téged. Két nappal ezelőtt, még Yeno felé, a szekéren álmodtam rólad. Egy fehér bajszú öregemberrel álltál egy kis erdei tisztáson. Vele akartál menni, de ő elbúcsúzott tőled és biztonságos helyre küldött. Nem Hiúznak szólított, biztosan nem… Előbb vagy utóbb majd eszembe jut, milyen nevet mondott... Az álmom óta tudom, hogy találkozni fogunk. Tudom, mert a jövőmről álmodtam, s abban te is benne voltál. Ezért jöttem utánad.

Elhallgatott, sóhajtott. Később sem tudta volna megmondani, mi lepte meg akkor jobban: Hiúz elsápadó arca vagy hirtelen kedvessé váló hangja.

- Ülj vissza – mondta csendesen a fiú. – Majd evés után mindent megbeszélünk.

Egymással szemben ülve, szótlanul, elgondolkodva ették meg a vacsorájukat. Lelle azon töprengett, milyen biztonságban érzi magát a fiú közelében. Hiúz pedig… Először is megkönnyebbülést érzett, nem kellett már a lelkiismeretével hadakoznia. A lány rátalált, s ő tudta, hogy még egyszer nem fogja otthagyni. Saját maga számára is furcsa volt, de tulajdonképpen örült a közelében kuporgó kis alaknak. Attól a pillanattól *tudta*, hogy együtt fognak maradni, amikor a lány az álmáról kezdett beszélni. Az öregemberről… A vacsora végeztével Lelle törte meg a csendet.

- Hiszel az álmokban?

- Igen – bólintott lassan Hiúz. – Én magam is sokszor álmodtam különöseket. De rólad még sosem, én nem ismerlek.

- Mégis hiszel nekem – jelentette ki Lelle és a fiú szürke szemét fürkészte. – Az öregember miatt, igaz?

- Nem láthattad, nem hallhattad a búcsúzás szavait, hiszen rajtunk kívül teremtett lélek nem volt a közelben, a fákat leszámítva. Mégis pontosan úgy történt, ahogyan mondtad. Nem tudhatnál róla, mégis tudod. Elhiszem, amit mondtál.

- Azt mondod, a fákat leszámítva nem volt ott senki… Én pedig pontosan tőlük tudtam meg, a fák emlékezetéből. Most már értem!

- De én nem!

Lelle közelebb húzódott a fiúhoz és halkan elbeszélt mindent. Mesélt Árnyaskirályhoz fűződő barátságáról, az áradat éjszakájáról, csodás megmeneküléséről, az álmáról. Elmesélte az összes képet, melyet látott, különösen a legutolsót és mindazt, amit Kartal árult el neki. Hiúz feszülten figyelt. Kartal említésére a homlokát ráncolta, saját felnőtt képének leírásakor mosoly gyúlt a szemében.

- Színjátszó köpeny? No azt nem bánnám! De amit arról a Vihartépő Kartalról mondtál… Nagyon ismerős…

Hiúz a gondolataiba merült, Lelle nem zavarta.

- Évekkel ezelőtt… - mondta kis idő múlva a fiú. – Igen, én is álmodtam róla, de sajnos engem nem vitt el semmiféle Ősfához, hogy a jövőmet lássam.

- A fákhoz én kötődöm Hiúz – szólt közbe Lelle. – De azért mondott valamit Kartal?

- Bárcsak jobban emlékeznék… Mintha adott volna valamit… Persze! Egy sólyom ült a karján, azt nyújtotta nekem.

- Egy sólyom?

- Bizony! Mert ha te a fákhoz kötődsz, úgy én az állatokhoz. Az Éjhegység körüli erdőkben nőttem fel, ha úgy tetszik, egy erdei bugris vagyok.

A keserű szavak hallatán Lelle csillapítólag megérintette Hiúz karját.

- Az erdei bugrisoknak nemigen szokott barátja lenni, neked viszont máris van egy – mondta kedvesen.

A fiú vett egy nagy levegőt és nyugodtabban folytatta.

- Apámat soha nem ismertem és kisgyerek voltam, amikor az anyám meghalt. Egy öreg vadász, Keve fogadott be, felnevelt. Mindent tőle tanultam… Ő volt a családom… Amikor elkezdődött az ítéletidő, rám parancsolt, hogy induljak Yeno felé. Soha addig nem beszélt erről a városról, de ideküldött. Ő a közeli faluba akart menni, riasztani az embereket. Mikor vele akartam menni, nem engedte. Másnap reggel elindultam Yeno felé. És aznap reggel egy földcsuszamlás betemette azt a falut. Keve előző éjjel érkezett oda…

Hiúz elhallgatott, s egy kis ideig csendben ültek. Végül ismét Lelle törte meg a csendet.

- Messzire jutottál és egyedül. Az Éjhegység még a mi vidékünkön is túl van! Sokat tudhatsz, ha életben maradtál Hiúz… - várt egy pillanatot, majd kibökte. – Keve nem Hiúznak szólított téged.

A fiú felkapta a fejét, megvillant a szeme.

- És ő volt az egyetlen, aki nem úgy szólított! Én a Hiúz nevet választottam, ezt érdemeltem ki. Az a másik név meghalt Kevével együtt!

Hiúz indulata meglepte Lellét. Egy név miatt? Furcsállotta, de most nem akart kérdezősködni. Mert pontosan tudta, hogy nem Keve volt az utolsó, aki tudta azt a nevet! Ő, Lelle is tudja, még ha pillanatnyilag nem is jut az eszébe.

- És most… Mit csináljunk ezután Hiúz? – kérdezte szinte félénken.

A fiú komolyan nézett rá. Tudta, hogy a válaszával nem csak a saját sorsáról fog dönteni.

- Aludni fogunk – mondta határozottan. – Holnaptól pedig… Meglátjuk, mire megyünk együtt.

Boldog idők a Széltoronyban

Egy hét telt el megérkezésük óta, s a két gyerek hamar beleszokott a tábor életébe. A jó idő állandósulni látszott, így akadtak nagyobb fiúk és lányok, akik úgy döntöttek, hogy visszatérnek szülőföldjük vidékére. Egyedül vagy kisebb csoportokban hagyták el a tábort. Akadtak olyanok is, akik Yenoba szegődtek. A vállalkozó szellemű ifjoncokat élelmes kereskedők gyorsan meggyőzték, hogy szegődjenek matróznak, inasnak vagy éppen katona-tanoncnak, kevés pénzért, de a jövő ígéretével. Lelle és Hiúz maradt. Fogalmuk sem volt, mit tartogat számukra a sors, de egyikőjük sem kívánkozott vissza tragédiájuk színhelyére és egymástól sem akartak elválni. Életük fonala három nappal később gombolyodott tovább. Lelle arra a füves dombra kapaszkodott fel, ahol először találkoztak, üldögélni, nézelődni akart. Ösztönösen tudta, hogy csendre, nyugalomra van szüksége, hogy a tragédia sebei idővel begyógyulhassanak. Hiúznak azonban nem volt maradása, sosem bírta a tétlenséget, s szívesen vette volna, ha akad valami dolga. Elmaradhatatlan botjával sétára indult a táborban, hírekre éhesen. A kapu körül mozgalmas élet zajlott, odavonzotta azokat a gyerekeket, akik életük változására vágytak. Yenoi kereskedők, hajósok, a városi őrség tisztjei, a környék birtokosainak megbízottai jöttek-mentek, keresték azokat, akik velük mennének. A korához képest magas, erős, faragott bottal sétálgató Hiúzt többen is megszólították, de a fiú néhány kurta szóval elhárított minden ajánlatot és ment tovább. Maga sem tudta volna megmondani, kire, vagy mire vár. Delelőjére hágott a nap, amikor egy furcsa páros sétált be a gyerekek táborának kapuján. Egyikük magas, inas, vékony öregember volt; ősz haját hátrafésülte magas, sűrűn barázdált homlokából. Nehezen, lassan ment, fegyelmezett arca ellenére is lehetett sejteni, hogy fájdalmat okoz neki a mozgás. Beteg, törődött öregembernek nézhette bárki, egészen addig, amíg a szemébe nem pillanthatott. Eleven fényű, ragyogóan okos sötét szemei voltak, pillantásában ravaszság és bölcsesség bujkált. Kísérője nálánál fiatalabb, deresedő halántékú, tagbaszakadt férfi volt. Dús, sűrű fekete szakáll és bajusz erősítette amúgy is széles, kemény arcát. Posztómellénnyel fedett könnyű láncinget és kardot viselt. Éles tekintete egy pillanat alatt befogta a körülötte történő eseményeket, de ez nem vonta el a figyelmét legfontosabb feladatától: urának szeretetteljes, féltő kísérésétől. Hiúz egyike volt azoknak, akik először vették észre a különös párost. Jól látta azt is, hogy az öreg előtt tisztelettel hajt fejet a táborban mozgó yenoiak jó része. Kíváncsi lett, közelebb ment. Az öreg a szeme sarkából észlelte a közeledő fiút, megállította kísérőjét, majd Hiúz felé fordult. A fiú megtorpant. Hosszú pillanatokig nézték egymást, s Hiúz úgy érezte, az öreg éles tekintete a szívéig lát. Furcsán érezte magát. Váratlan bizalom ébredt a szívében az ismeretlen öreg iránt, vágyott rá, hogy beszélhessen vele. S lám! Az öreg intett neki, hogy lépjen közelebb. Hiúz nem habozott;

megszorította a botját és a két idegenhez sétált. Megállt előttük, jobban szemügyre vette őket. Észrevette, hogy az öreg szája sarkában mosoly bujkál és észlelte a magas kísérő elégedett pillantását is.

- A nevem Olav – szólalt meg hirtelen az öreg, kicsit rekedtes, de meglepően erős hangon. – Nem hiszem, hogy találkoztunk már, arra emlékeznék, mégis ismerősnek tűnsz. Emlékeztetsz valakire… Mi a neved fiam?

- A nevem Hiúz… uram – Hiúz úgy érezte, ennek az embernek kijár az úr megszólítás, mégis nehezen jött a szájára.

- Áruld el nekem Hiúz, hány éves vagy és honnan jöttél?

Ő is valami szokásos ajánlattal fog jönni! – gondolta hirtelen, elkeseredve a fiú, de azért válaszolt.

- Nyáron leszek tizenöt. Az Éjhegység erdeiből jöttem, az ottani pusztulás után.

- Akkor messziről jöttél fiam. S ha már ideértél, talán azért volt, hogy mi találkozhassunk. Yeno környéki birtokos vagyok és azért jöttem a táborba, hogy egy magadkorú fiút találjak.

- Béresnek vagy inasnak? – kérdezte kissé nyersen a fiú.

Mert hát jól tudta, a birtokosok megbízottai ilyesfajta munkára keresik az árván maradt gyerekeket. A fiú szavai hallatán az öreg elmosolyodott, szeme megvillant.

- Hidd el, elég gazdag vagyok ahhoz, hogy ha ilyen munkára keresnék fiúkat, a megbízottamat küldtem volna én is. De nem… A magam szemével akartam körülnézni. Egy fiút keresek, amolyan apródfélét, aki segítene nekem ebben-abban. Egy fiút, akiben megbízhatok és akire számíthatok. Beláthatod, ehhez személyesen kellett jönnöm. Nem kenyerem a köntörfalazás: te pont olyannak látszol, mint akire gondoltam. Felajánlom az otthonomat, ha eljössz velem.

- De hát nem is ismersz? Miért tennéd?

- Mondjuk, hogy merő szívjóságból.

A fiú elfintorodott.

- Az emberek semmit sem szoktak tenni merő szívjóságból.

- Gondolod? – úgy tűnt, az öreget mulattatja Hiúz fanyalgása. – Pedig látod, a nektek kiosztott étel nagy részét segítségképpen küldték jólelkű emberek. De ha ez a magyarázat neked nem elég… No, akkor lássuk csak, mihez értesz?

Hiúz kihúzta magát.

- Ismerem az erdőket, az ottélő állatok szokásait. A legnagyobb sűrűben is életben maradok, találok vizet, élelmet. Jól forgatom a botot, jobban, mint sokan a cifra kardjukat; megvédem magam, ha kell. Az északi erdőségekből jöttem, s ott kemény az élet.

- Írni, olvasni tudsz?

- Nem vagyok vadember, csak mert az erdőkből jöttem! – csattant a fiú hangja. – Ott is akadnak, akik ismerik és továbbadják a betűvetést!

- Csituljon az indulatod fiam! Nem a büszkeségedet kívántam szurkálni, csupán egy kérdésemre akartam egyszerű választ kapni.

- Tudok írni és olvasni – felelte rövid hallgatás után Hiúz.

- Értem. Nos, akkor elmondom, én mit ajánlok. Szállást a váramban, saját szobával, ellátással. Ha tanulni kívánsz, tanulhatsz; ha a vitézi élethez húz a szíved, lovagok képzését kapod. Cserébe azt kérem, hogy légy mellettem és kisebb-nagyobb szolgálatokat tégy meg nekem. A szemem sajnos sokat romlott z utóbbi időben; a leveleim megírása és a könyveim elolvasása nehézségeket okoz, s ezekben az én derék Janterem nem tud a segítségemre lenni – nézett a mellette álló vitézre, majd újra Hiúz szemét fürkészte. – Ha igent mondasz, most azonnal velem jöhetsz. Nos, Hiúz, mit gondolsz minderről?

A fiú pillanatokig döbbenten bámult az öregre, s mikor végre megszólalt, meg-megcsuklott a hangja.

- Ez… túl szép. Túl sok. Ez… túl jó. Nem ismersz uram, s én csak egy északi erdei fiú vagyok. Én… nem értem. Miért kínálod ezt nekem?

Az öreg szeretettel nézett a fiúra, kérges kezét Hiúz vállára tette.

- Mert nagyon emlékeztetsz valakire, aki derék volt, igaz lelkű és drága a szívemnek. Belőled ugyanaz az erő sugárzik Hiúz, s az én szemem ritkán szokott tévedni. Ezért ajánlom mindezt. A kérdés csupán az, hogy elfogadod-e?

Hiúz legszívesebben kiáltott volna, hogy IGEN, IGEN, hogy menni akar most és azonnal. De akkor Lellére gondolt. Mert ő és Lelle, minden különbözőségük ellenére egy csapat. Ezt éppolyan biztosan tudta, mint azt, hogy az öreg Olavval kell mennie. Nyelt egyet, s kibökte végül.

- Nem vagyok egyedül.

Az öreg lovag arcán mintha árnyék suhant volna át, s ez nem kerülte el Hiúz éles szemét.

- Valami banda, akikhez odacsapódtál?

- Nem. Egy lány a társam, akit néhány nappal ezelőtt megvédtem.

Az öreg figyelmesen nézte Hiúzt.

- Kötődsz hozzá? – kérdezte végül csendesen.

- Igen, azt hiszem – bólintott a fiú és hálás volt Olavnak, amiért nem kellett elmagyaráznia amúgy is kusza gondolatait.

Hallgattak egy sort, mindketten mérlegelték azt, ami a szívükben volt. Végül Olav törte meg a csendet.

- Szólj neki kérlek, szeretném őt is látni.

Hiúz ugyancsak szedte a lábát. Lellére azon a kis dombon talált rá, ahol délelőtt hagyta. A lány kitárt karokkal feküdt a fűben, az égen futó felhőket nézte elmerülten.

- Lelle! – Hiúz a futástól lihegve huppant le mellé.

- Szoktad nézni a felhőket? – a lány nem fordította el a szemét az égtől. – Amikor még Árnyaskirály ágai között ültem, gyakran elképzeltem, milyen lehet hatalmas fának lenni… Micsoda boldogság lehet, hogy legfelső leveleim szinte az eget, a felhők lábát súrolják. Úgy szerettem nézni…

- Most inkább engem szeress nézni! – szakította félbe a fiú. – Fontos dolog történt.

Lelle visszatért a valóságba, felült. Gyorsan felmérte Hiúz csillogó szemét, kipirult arcát, a botot szorosan markoló kezét.

- Elmegyünk? – kérdezte egyszerűen.

A fiú elképedt.

- Hogy van az, hogy mindig eltalálod a dolgokat!? – kiáltott fel.

- Megérzés. Nagyon izgatott vagy. Tehát tényleg elmegyünk?

- Figyelj, elmondom, milyen lehetőségről van szó!

Azzal gyorsan, kapkodva elmesélte a találkozását az öregemberrel. Várakozásával ellentétben azonban Lelle nem lett sem lelkes, sem izgatott. Sőt! Mintha elsápadt volna, szeméből eltűnt a csillogás. Hiúz úgy érezte, egyszerűen képtelen kiigazodni rajta!

- Most meg mi bajod? Ez nagyszerű lehetőség!

- Igen, valóban az – mondta halkan a lány. – Egy percig se habozz, fogadd el! Kedves tőled, hogy elmesélted, s hidd el, egész szívemből szerencsét kívánok neked.

- Lelle… - a fiú hirtelen megértette a másik viselkedését. – Lelle! Te azt hiszed, itt akarlak hagyni?!

- Hát…

- Ó, a keservit! Na gyerünk, ugorj fel és szedd a lábad! Megmondtam az öregnek, hogy nem vagyok egyedül; látni akar téged is.

Lelle soha azelőtt nem futott úgy az ormótlan cipőjében, mint akkor. Az öreg komoly szemmel mérte fel az előtte megtorpanó két gyereket. Az élet tapasztalt, bölcs rókája volt, így azonnal megértette, miért nem ment el a fiú a koszos, sovány lány nélkül. Mint ahogy ő maga első pillanattól közösséget érzett Hiúzzal, most látta, hogy a két gyerek még szorosabban összetartozik. Ráadásul megtetszett neki a lány is. Az égkék szemekben ülő leplezetlen kíváncsiság, a szája sarkában kunkorodó kis mosoly, a büszkén felvetett fej. Igen, gondolta, ebben a két gyerekben szív és tartás van.

- Tehát te lennél Hiúz társa? – az öreg törte meg a csendet.

- Lelle a nevem.

- Lelle… - ízlelgette a nevet az öreg. – S honnan jöttél kicsi Lelle?

. A Zöldfolyó völgyéből. Az első árhullám pusztította el a falunkat, a családomat – mondta egyszerűen, immár könnyek nélkül, de összeszoruló torokkal. – És te kivagy? Mert erről Hiúz nem sokat mondott.

S ha Jantert vagy Hiúzt meg is lepte Lelle keresetlenül őszinte kérdése, az öregnek láthatóan tetszett.

- Ez igaz. A nevem Olav és a Yeno közelében lévő Várdomb ura vagyok.

- Várdomb?

- Vár is, birtok is. Ott élek.

- A családoddal?

- Tudod Lelle, az volt a célom, hogy én kérdezlek ki téged és nem fordítva.

- Sajnálom uram – szólt közbe Hiúz. – Lelle…

De Olav csendre intette, majd a kissé megszeppent lányra nézett.

- Aki kérdez, az óvatos. Aki óvatos, azt kevesebb kellemetlen meglepetés éri. Engem nem zavar a kérdezősködés, ha helyénvaló. S most komoly dologról van szó, látom, te is érzed. Öregember vagyok, vagyonos és befolyásos, így elnézik nekem a bogaraimat. Azt is, hogy néha hirtelen felbuzdulásból hozok döntéseket. Elnézik, mert ezek jó döntések szoktak lenni. Hiúz megtetszett nekem, emlékeztet valakire, akit becsültem és szerettem. Felkínáltam neki, hogy jöjjön velem, s ő jönne is, tudom, de nem egyedül. Hát lássuk, mire megyünk egymással mi ketten… Van családom, akik nem valószínű, hogy örülnének nektek, de mivel én vagyok a ház ura, nem mernek majd nagyon ellenkezni. Van egy fiam, egy kellemetlen menyem és egy unokám, akit lovagnak szánnak. Az otthonom szép hely, de a légköre nem mindig kellemes. Nos, mit szólsz mindehhez?

Lelle félrehajtotta a fejét, úgy vizsgálgatta az öreg lovagot. Eszében sem volt, hogy mást mondjon, mint amit gondol.

- Bizonyára a pokolba kívánnak majd két koszos, éhes, árva gyereket. De neked tetszik, hogy borsot törhetsz az orruk alá!

Olav elnevette magát.

- Azért nem vagyok én annyira kellemetlen ember – hirtelen elkomolyodott. – Nekem az tetszik, hogy találkoztam két őszinte, összetartó, bátor gyerekkel. Nekem arra van szükségem, hogy öröm és elevenség vegyen körül, nektek pedig arra, hogy valaki otthont kínáljon. Szerintem képesek lennénk ezt egymásnak megadni. Fenntartom az ajánlatomat mindkettőtök számára.

Lelle Hiúzra nézett, mint aki rábízza a döntést. A fiú komolyan bólintott.

- Köszönjük uram, veled megyünk és remélem, nem fogsz csalódni bennünk.

- Mondtam már Hiúz, az én szemem ritkán téved. Ha van valami holmitok és szükségetek van rá, menjetek érte. A tábor kapujánál vár a hintóm. Lóra mostanában már ritkán ülök… S bár öreg legény vagyok, tőletek nem várom el, hogy urazzatok. Szólítsatok Olavnak. És most igyekezzetek, kérlek, napnyugtára otthon akarok lenni.

Lelle megszeppenve, Hiúz félszegen ült a hatalmas hintó belsejében, a párnázott üléseken. A fiú szorosan maga mellé tette botját, indulás óta fogta, mintha sima, hűvös felülete erőt öntene belé. Kihúzta magát, igyekezett nyugodtnak tűnni. Lellét hosszú ideje először zavarta saját kinézete, ruhája állapota. A hintó üléseit világoskék, liliommintás huzattal vonták be, csakúgy, mint a bezárható ablaktáblák belső oldalát. A padlót sötét, fényesre csiszolt lécek burkolták, a mennyezetre csillagokat festettek. Az egész útijárművet a puha, süppedős, fojtogató gazdagság lengte be. Lelle mozdulni sem mert, nehogy szakadt, ócska ruhája, vagy piszkos keze kárt tegyen valamiben. Úgy érezte, cseppet sem illik ő ide, s igaza lesz Olav rokonainak, ha szájukat húzzák majd miatta. Nem akarta gondolataival vagy viselkedésével megbántani az öreget, inkább csendben maradt, de szája széle megremegett, elárulva vívódását. Olav persze látta.

- Nos, hogy tetszik a hintóm? – kérdezte könnyed, csevegő hangon.

Hiúz Lellére nézett, de a lány lesütötte a szemét, jelezve, hogy nem akar válaszolni. A fiú, akit kevésbé nyomott le furcsa helyzetük, az öregre nézett.

- Szép - felelte kurtán. – De nekem a lovak jobban tetszenek.

Olav halkan kuncogott.

- Szívesebben ülnél a bakon Janter mellett, igaz? Hát fiam, én is szívesebben tenném! Még hogy szép hintó! Életemben nem láttam ilyen puccos jószágot! Selyemhuzat, morodva fapadló, csillagok… Jaj! Egyetlen alkalommal kértem meg a fiamat, Odlamot, hogy intézzen el helyettem valamit, és ez lett belőle! No de mi másra is számítottam, hiszem Odlam magával vitte a feleségét hintónézőbe – Olav előrehajolt. – Az a nőszemély alaposan helyben hagyott ezzel a hintóval. Ő el volt tőle ragadtatva, szerintem viszont rajtam röhög fél Yeno. Merthogy onnan való. Én és egy hintó… Bárcsak én ülnék Janter helyén…

Az öreg legyintett, hátradőlt. Szavaitól mind Lelle, mind Hiúz jobban érezte magát.

- Bizonyára csak örömet akartak szerezni vele – jegyezte meg csendesen Lelle.

Olav felhorkant, s olyan pillantással nézett a lányra, mely azt sugallta, hogy ilyet csakis egy nőnemű lény mondhat.

- Örömet? Az a nőszemély? Említettem már, hogy ő is yenoi?

- Nem – mondta Lelle és végre hátra mert dőlni. – Pedig engem nagyon érdekelne, ha mesélnél a családodról és főleg a várról.

Hiúz egyetértően bólintott.

- No jó! – enyhült meg Olav. – Talán éppen itt az ideje. A családomról nincs túl sok szavam. A feleségem yenoi lány volt és hosszú-hosszú évek óta halott. A fiam, Odlam már itt született a Széltoronyban. Vitézi életet választott, ma már Yeno lovagjai közé tartozik. Azt tudnotok kell, hogy Yenot a Lovagok Tanácsa irányítja. Gazdag, befolyásos vagy ősi származású férfiak.

- Te is lovag vagy, ugye? – kérdezte Hiúz.

Olav hamiskásan elmosolyodott.

- Ó, igen. Végül is én teremtettem meg családom gazdagságát és befolyását… Én már visszavonult lovag vagyok, a fiam vette át a helyem. Ez nekem jó, Yenonak talán kevésbé. A menyem, Morag is yenoi. Én alapvetően csak rosszat tudok mondani róla, de inkább mérjétek fel őt magatok. Egyetlen unokám van, Nimur, akit a szülei szintén lovagnak szánnak, s éppen ezért ideje nagy részét Yenoban tölti, ritkán jön haza. Veled egykorú, Hiúz, nyers és gőgős, de talán nem menthetetlen. Szerencsére a fiam és a menyem sem fognak minket sokat zavarni, mert ők a Palotában laknak, én pedig a Széltoronyban.

- Mi az a Palota és a Széltorony? – kérdezte Hiúz.

- A Széltorony az öreg vár neve. Düledező, romos, de lenyűgöző épület volt, amikor megvettem, régóta gazdátlan és magányos. Sokan bolondnak hittek, amikor leszámoltam érte a pénzt... – Olav halkan kuncogott. – Elvarázsolt, baljós helynek tekintették, ahol különös alakok tűnnek fel és el. Én viszont beleszerettem, rendberakattam, beköltöztem. Ma is ez az otthonom. De a fiam nem szerette, nem, soha nem szerette… Amint megtehette, épített egy palotát az öregvár mellé. Kívül díszes, belül csillogó és puccos, mint ez a hintó. Ők ott élnek, így egészen jól elviseljük egymást. A ti otthonotok a Széltorony lesz, s mióta beültetek ide mellém, teljesen megnyugodtam. Mert aki nem érzi jól magát ebben a hintóban, az mind szereti a Széltornyot. Igen, ti is közülünk valók vagytok…

Olav elhallgatott, kinézett a nyitott hintóablakon, amelyen az alkony fényei kezdtek bekúszni. A két gyerek is csendben volt. Hiúz a Széltoronyra gondolt, kellemes izgalom áradt szét benne. Olav szavai felkeltették az érdeklődését és megpiszkálták a képzeletét. Yenoba soha nem kívánkozott, de egy öreg vár, az más dolog. Lelle az öreg lovag arcélét fürkészte. Nem értette, miként lehetséges, hogy ez a nyílt, barátságos, jószívű ember annyi keserűséggel beszél a családjáról. Hirtelen arra gondolt, hogy Olav magányosabb, mint ők, a két árva.

Janter jól hajtott, Olav jól számolt – fáklyagyújtás idejére kanyarodtak a Széltorony elé. Persze már jóval korábban meglátták, Hiúz a hintó ablakán kihajolva, Lelle a fiú válla mellől pislogva bámulta lenyűgözve az öreg tornyot, a környező vidék urát. Meredek, sziklás domb tetejére épült, melynek egyik oldala horhosként szakadt le a domb körül elterülő síkságra, az ottani majorságokra. A torony a horhos szélén egyensúlyozott, erősen kapaszkodva a sziklákba, a lemenő nap fénye narancsvörösen lobbantotta lángra régi időkben faragott köveit. Lelle önkéntelenül megborzongott, ahogy a masszív, magas épületet nézte – megértette, átérezte, miért tarthatták valaha baljós helynek. Hiúzt semmiféle aggodalom nem lengte körül – a hely vadságát magáénak érezte, lenyűgözte az a merészség – a természetnek szánt pimasz kihívás -, ahogy a tornyot a lehető legnehezebb helyre, a szakadék szélére építették. A hintó lassan megkerülte a dombot, hogy annak szelídebb, lankásabb részén kaptasson fel – ekkor látták meg a Palotát. A Széltorony mellett – de nem *annyira* mellette –

emelkedett, mindössze kétemeletnyi magasságban; de amit elveszített felfelé, azt bepótolta széltében. Sok kapus, sok ablakos fehér épület volt, megannyi kicsiny dísztoronnyal – ezek voltak hivatottak biztosítani a Palota *várságát*, kellőképpen el is csúfítva az amúgy kellemes arányú épületet. Hiúz mindössze egy röpke pillantás és egy szájhúzás erejéig vette szemügyre azt a *másikat*, de Lelle alaposabb volt. Az ő tetszését sem nyerte el, s a szívét elszomorította az az égbekiáltó különbség, amely a két épület között tátongott. Gyors pillantást vetett Olavra, az öreg lovag elkapta a lány tekintetét, s mint aki érti Lelle gondolatait, megengedett magának egy szomorkás mosolyt. Lelle önkéntelenül átnyúlt a másik ülésre, s egy suta mozdulattal megsimogatta az egyik öreg kezet. Olav nem volt hozzászokva efféle szeretetnyilvánításhoz, zavarba jött, elérzékenyült, s hogy mindezt palástolja, krákogott egy kicsit és beszélni kezdett.

- A Széltorony életét Janter felesége, Julilla vezeti. Erős, mozgékony, szerencsére keveset fecsegő asszony, feltehetőleg pontosan tudja, mire lesz majd szükségetek. Ha valami mégis hiányozna számotokra, szóljatok neki bátran. Mindenhez ért, a fegyvereken, a lovakon és a veszélyeken kívül, ez utóbbiak Janterhez tartoznak – Olav hamiskásan elmosolyodott. – A Julilla által léhaságnak tartott dolgok pedig hozzám. Értve ezalatt a könyveket, a vendégeket és a családomat.

Julilla a Széltorony kapuja előtt várta őket. Magas, csontos asszony volt, szürkülő haját égkék főkötő takarta, ruhája is kék, az arca komoly, de a szeme meleg, barna, amely ragyogni látszott a fáklyák fényében.

- Sokára jöttetek uram – lépett közelebb, ahogy a hintó megállt. – Hidegek és nyirkosak az esték, Janter egyedül is elintézhette volna, amit kívánsz.

Olav kiszállt, megnyújtóztatta a tagjait.

- De mivel én akartam menni Julilla, kénytelen vagy elnézni nekem. S nem is mentem hiába…

- Tehát itt a fiú – Julilla feljebb emelte a fáklyát és a hintó ajtajára világított, ahol éppen ekkor jelent meg Hiúz feje.

A fiú fürgén leugrott a földre, beszívta az esti levegő hűvös, tiszta illatát. Az asszony figyelmesen megnézte a jövevényt.

- Először mindig őrültségnek tűnik, ha hirtelen ötleteid támadnak uram, de most is, mint mindig, be kell látnom, hogy igazad van. Jókötésű, erős fiú, becsületes az arca.

- Hiúz a nevem – mondta a fiú, s mivel járatlan volt az udvarias társasági viselkedésben, bizonytalanul fejet hajtott.

Az asszony elmosolyodott, s ez a mosoly felragyogtatta az arcát.

- Én pedig Julilla vagyok. Bizonyára fáradt és éhes lehetsz, kötve hiszem, hogy abban a táborban rendesen adnak enni. Gyere, megmutatom a szobádat és a vacsorádat. A többit majd holnap.

- Khm… Julilla! – állította meg Olav a befelé induló asszonyt. – Hiúz nincs egyedül.

- Két fiú? Gondolod uram, hogy két fiú élénkségét elbírja ez az öreg torony?

Lelle ekkor lépett ki a hintóból. Lesimította a ruháját, hátrarázta a haját és félénken felmosolygott a magas asszonyra. Ha Julilla meg is lepődött, az csupán egy pillanatig látszott az arcán.

- Egy leány. Értem… Hiúz húga vagy? – kérdezte, bár semmiféle hasonlóságot sem tudott felfedezni.

- Nem. Árva vagyok asszonyom, Lelle a nevem. Hiúz megvédett a táborban, azóta együtt vagyunk.

- Megvédett? Ezt el is hiszem róla. Egy lány… Tudnod kell Lelle, hogy a Széltoronyban még sosem élt gyereklány, úgyhogy nem tudom, hogyan fogod viselni. Vékony, sápadt jószágnak látszol, de ezen segíthetünk – Olavhoz fordult. – Egyetlen gyerekre számítottam uram, ehhez mérten készítettem el mindent.

- Nos Julilla, ahol te egyetlen farkaséhes fiúra tervezel, ott jóllakhatnak még hárman. Lellének éppúgy ez lesz az otthona, mint Hiúznak, majd belerázódunk mindannyian. Az első estét pedig bizonyára átvészeljük valahogy. Nem kétlem, hogy pompásan meg fogod oldani, mint mindig. De most tényleg menjünk be, mert ha még sokáig álldogálok itt, nem csak a csúz fog beleállni a lábamba, de éhen is halok.

Tovább nem is kérette magát, intett a két gyereknek, s belépett a Széltorony kapuján. Széles, boltíves előtérbe jutottak, melynek ódon kövekből rakott falai talán hideget árasztottak volna, ha a fali tartókban nem lobog egy féltucatnyi fáklya. Olav mintha erőre kapott volna saját otthona hívogató fényeitől, mert korát és állapotát meghazudtoló fürge léptekkel ment tovább. Bár az is lehet, hogy a vacsora említése és saját éhsége okozta a sietséget. Ezt a maga részéről mind Lelle, mind Hiúz meg tudta érteni. Reggel óta nem ettek semmit, hiszen a délutáni ételosztás idejét már a hintóban töltötték. Fáradságukat feledve igyekeztek lépést tartani Olavval, mégis, amint maguk mögött hagyták az előteret, önkéntelenül megtorpantak, hogy magukba szívhassák az elébük táruló látványt. A Széltorony belsejébe, a fogadócsarnokba jutottak. Hatalmas, szabályos kör alakú terem volt, falai mentén megannyi, nagyrészt csukott ajtóval. De mégsem a terem mérete, a vörösarany fénnyel ragyogó fáklyák sora vagy a talpuk alá simuló, színes kőlapokból kirakott mozaikmintás padló nyűgözte le őket. A Terem közepén széles, masszív, szabadon álló csigalépcső tekeredett fölfelé, több emeletnyi magasba. Nyitott légtér ölelte körül a lépcsőt, amelynek teteje beleveszett a torony padlásterének sötétjébe. A lépcső és az emeleti kerengők közötti szakadékot szintenként négy-négy, sugárszerűen szétágazó, korlátos kőhíd kötötte össze, alulról nézve meglehetősen emlékeztetve egy kőcsipkés pókhálóra. Lelle és Hiúz egy időre még éhségükről is megfeledkeztek, a lépcső aljáig sétáltak és fejüket hátravetve csodálták az építők merészségének újabb példáját. A három felnőtt megvárta, míg magukhoz térnek első ámulatukból. Olav ekkor halkan melléjük lépett, maga is felnézve a magasba.

- Öt szint, tehát húsz lépcsőhíd a padlástér deszkázatáig – elmosolyodott. – A padlástérben pedig egy csillagvizsgáló, már ha épen van még. Több mint öt éve nem jártam odafent.

- És mind az öt emeleten kerengő – sóhajtotta elégedetten Lelle.

- Kerengő? Én körfolyosónak hívom, de a kerengő talán még jobb név. Többször előfordult, hogy a vendégeim körbe-körbe futkostak az emeleten, mire megtalálták a szobájuk ajtaját. Ugyanis minden ajtó egyforma.

- Én nem téveszteném el – mondta nyugodtan Hiúz.

- Nem, te nem – mondta csendesen Olav és a fiúra nézett.

- Te melyik szinten laksz? – fordult hirtelen Lelle az öreg felé.

- Az elsőn. Ott van még a dolgozószobám, és ott lakik Julilla és Janter is. A ti szobáitok a másodikon lesznek, a könyvtár társaságában. A többi szint lakatlan, ha nem számítjuk az egereket.

- Nincsenek egerek – jelentette ki rosszallón Julilla. – Erről gondoskodik az a négy macskád uram, akiket kénytelen vagyok a tornyon belül megtűrni.

- Okos és hasznos jószágok. Gondolom, most is a legmegfelelőbb helyen, az ebédlőben várnak. Gyertek – intett a két gyereknek. – Itt a földszinten van Julilla és Janter birodalma. A konyha, az ebédlő és a fegyvertár. Valamint a pinceajtó. Pompás pince terül el a torony alatt. Többszintes, zegzugos, s mivel a sziklába vájták, nemegy barlangterme is van. A rossznyelvek szerint jópár ember eltűnt már ott és állítólag a semmiből érkező vadidegenek is léptek már onnan ki.

- Nem hiszem, hogy okos dolog ilyeneket mondani két nyílt eszű gyereknek – morgott Julilla.

- Nem, nem okos dolog. De igaz – mondta Olav és előreengedte az asszonyt, hogy kitárja előttük az ebédlő ajtaját.

A fal mellett álló, nyitott kandallóból áradó meleg és vacsoraillat fogadta őket, amint beléptek az ebédlőbe. A Széltorony méreteihez híven ez is jókora terem volt, a hosszú asztalok mellett akár negyven embert is vendégül lehetett volna látni, most azonban csak négy személyre szólt a teríték. Julilla szólni akart, amikor a két gyerekre esett a pillantása. Egymás mellett állva, kitágult szemmel bámulták a terített asztalt, Hiúz óriási lélegzettel szedte a levegőt, hogy az ínycsiklandó illatból minél többet magába nyelhessen. Láthatóan farkaséhesek voltak. Julilla életében ez volt az első és egyben utolsó alkalom, amikor felrúgta a saját maga alkotta szabályokat. Bár erős késztetést érzett rá, hogy iziben a fürdődézsába dugja mind a két jövevényt, de mohón felragyogó szemüket nézve erőt vett magán és intett, hogy üljenek le. Szempillantás alatt kerített még egy tányért és poharat Lelle számára, majd alaposan szedett nekik a forrón gőzölgő, zöldséggel és *hússal* teli levesből. Elégedetten figyelte a két gyerek étvágyát, Hiúz vállát elismerően meg is veregette, amikor később a fiú már az ötödik vastag szelet házi rétest tüntette el a tányérjáról.

- Étvágy és életerő! Jól van Hiúz. S te is jócskán többet bírtál Lelle, mint ahogy először gondoltam. Ha így marad, hamar felerősödsz.

Lelle hálásan mosolygott fel rá, Hiúz elégedetten és *finoman* csapott tele hasára. A kandallóból áradó kellemes meleg, az elfogyasztott ételmennyiség és a fáradtság azonban hamar legyűrte mindkettőjüket. Olav, aki maga is jócskán belakott Janterrel együtt, ezt látva asztalt bontott. Innentől újra Julilla vette át a parancsnokságot. Felvezette a két gyereket a második emeletre, gyertyát gyújtott a Hiúznak szánt szobában, majd először Lellét küldte át a szomszédos helyiségbe, fürdeni. Négy nagy rézkannában állt a gőzölgő, forró víz, kettőnek a tartalmát abba a kőből kirakott kis kerek medencébe töltötte, amely a helyiség közepén állt. Szappant, törülközőt készített elő, majd magára hagyta Lellét, hogy tegye a dolgát. A lány nem is kérette magát. Megszabadult koszos és ócska ruháitól, boldog sóhajtással ereszkedett bele a finoman simogató vízbe és élvezettel csutakolta magát tisztára. Nagy nehezen kibontotta a piszoktól összeragadt hajfonatát is és az egész fejét a víz alá dugta. Julilla kétszer tért vissza. Először egy halványkék hálóingfélét rakott a törülköző mellé, másodszorra pedig kiparancsolta Lellét a vízből. Amíg a lány törülközött, az asszony leeresztette a medencében lévő vizet, újratöltötte a megmaradt két rézkannából, másik törülközőt és szappant készített ki, ezúttal már Hiúz számára. Lelle figyelte a serényen tevékenykedő Julillát, élvezte az átmelegedett levegőt, saját tisztaságát, tele hasát, a biztos tudatot, hogy a másik szobában vetett ágy várja, s hirtelen olyan békesség, olyan boldog nyugalom járta át a lelkét, melyet a tragédia óta nem ismert. Belebújt a hálóingbe, s jóformán eltűnt a kikeményített, levendula illatú ruhadarabban, s miközben a ruha ujját gyürkőzte fel, hogy kilátszódjék belőle a keze, rájött, hogy Julilla hálóingét viseli. Újra ránézett az asszony keskeny arcára, forró hála öntötte el a szavak nélküli gondoskodás láttán, Julillához lépett, átölelte a derekát és cseppet sem szégyellte, hogy kimutathatja, mit érez.

- Jól van, no – az asszony ugyanúgy zavarba jött Lelle nyíltságától, mint a hintóban Olav. – Jó helyen vagy, most már nem lesz semmi baj. Indulj, eredj lefeküdni.

Röpke mozdulattal megsimította a lány haját, lefejtette, majd megszorította a kezét.

- Jó éjt, Lelle.

- Jó éjszakát Julilla.

Lelle bemasírozott a szobába és rajtakapta Hiúzt, amint az ágyába, a takarója alá csúsztatja a botját. Egymásra néztek. A lány nem kérdezett semmit, a fiú pedig egy mosolynak szánt fintorral köszönte meg, hogy nem kíváncsiskodik és nem neveti ki. Lelle ügyesen felcsippentette hálóinge alját és kecsesen bemászott a másik vetett ágyba, magára húzta a takarót, élvezte puhaságát, finom melegét. Meg akarta várni Hiúzt, szerette volna hallani a véleményét mindarról, ami aznap történt velük. De nem tudta megvárni. Azt még látta, hogy Julilla keresztülsétál a szobán és kimegy a folyósóra, mire azonban Hiúz visszatért – tisztán, elégedetten, fehér ingben és térdig érő nadrágban – már mélyen, egyenletesen szuszogott. A fiú megállt a lány ágya mellett, egy percig hallgatta csendes lélegzetét, elnézte kisimult arcát, s arra gondolt – mint nagyobb és mint fiú -, hogy egyre kevésbé hasonlít védtelen, szárnyaszegett madárra. *Egészen helyes csitri lesz egyszer belőle*. Elmosolyodott erre a

gondolatra, majd elfújta az asztalon álló gyertyát és az ablakhoz lépett. Soha nem jelentett számára gondot, hogy eligazodjon a sötétben, éles szeme az éjszakai erdőben is jól látta az árnyakat, az állatok mozgását, s ezen képességét Keve minduntalan megcsodálta, égi ajándéknak tartotta. Hiúz a várablaknál ugyanúgy állított tekintete fókuszán, mint azt az erdőben megszokta, s mivel a szoba ablaka a horhos irányába nyílt, messzire el lehetett látni. Sápadt, csillagfényes, csendes éjszaka volt, a hold vékony sarlója még a vár másik oldalán járt. Talán ezért is látta Hiúz olyan fényesen azt a csillagot, amely pontosan vele szemben ragyogott az égen. Mint az erdei emberek általában, jól ismerte a csillagokat, vándorlásukat, helyüket az égen. De ezt a csillagot még sohasem látta. Nem tudta a nevét, s azt sem, hogyan bukkanhatott elő a semmiből. Vöröses-aranyos fényű csillag volt, átható és pulzáló fényű. *Mint egy vezérlőcsillag* – gondolta a fiú és nem bírta elszakítani róla a tekintetét. Mintha hívná… Mintha mondani akarna valamit… De ekkor Lelle nyugtalanul mocorogni kezdett az ágyában és ez a hang felriasztotta Hiúzt.

- A fáradtság játszik velem – morogta halkan.

Bár ezt maga sem hitte. Elfordult az ablaktól, bemászott az ágyába, tenyerét rásimította a botjára. A bot sima, hűvös felszínének érintése megnyugtatta, lehunyta a szemét és mély, álomtalan alvásba zuhant.

Tulajdonképpen egyiküket sem lepte meg, milyen gyorsan összecsiszolódtak. Olav élvezte a két fiatal társaságát, erőre kapott tőlük, gyakrabban nevetett. Janter egy nagyon is érdeklődő ifjú tanítványra tett szert Hiúz személyében, s a maga nyugodt jelleme mellett nagyra értékelte a fiúban lobogó tüzet, nyílt eszét, kitartását. Hiúz bízott az idősebb harcos tudásában, becsülte megfontoltságát, s megtisztelte azzal, hogy izmosodó önérzetét, korából adódó függetlenségvágyát, tekintélytagadását nem rajta élte ki. Janter és Hiúz barátok lettek, miként mester és tanítvány barátok lehetnek, egymást tisztelő, csendben szerető módon. Julilla úgy érezte, mintha félig visszakapta volna egyszülött, felnőtt, tengereket járó fiát, akit a maga zárkózott módján nagyon is hiányolt. Okos asszony lévén teret, szabadságot adott Hiúznak, etette, morogva korholta, melyet általában a fiú vigyorogva vett tudomásul. Julilla jól számolt – a kellő mértékű függetlenség szárnyakat adott a fiúnak, de nem kapatta el, s cserébe Hiúz fenntartás nélkül megadta azt a figyelmet, melyre Julillának szüksége volt, s betartotta azokat a szabályokat, melyek fontosak voltak az asszony számára. Ők ketten pompásan kijöttek egymással. A fiú úgy illeszkedett bele az öregtorony életébe, mint egy jól olajozott fogaskerék a gépezetbe. Itthon volt. Lellével egy kicsit más volt a helyzet. Miként azt Julilla az első estén megjegyezte, a Széltoronyban még sosem élt leánygyermek; Olav, Julilla és Janter csak fiúkat látott felnőni. Lelle egész lénye újdonság volt számukra, s úgy hatott rájuk, mint a tavaszi

zápor a szomjazó földre. Kezdetben zavarba hozta, később rabul ejtette őket a lányból nyíltan áradó szeretet és öröm. Lelle kivirult. A koszos, sovány, sápadt kislányból néhány hét alatt élénk, egészen szemrevaló kis csitri lett – ahogy azt a három felnőtt is elismerte, Hiúz szavait idézve. Julilla megízlelhette, hogy a lányban, mint nő a nőben, sok tekintetben megértő lélekre talált, megoszthatta vele azokat a szokásokat, fortélyokat, melyeket ő is az anyjától, nagyanyjától tanult. És Lelle nyitott volt mindenre. Olyan ösztönös, vidám női érzékkel kezelte Olavot és Jantert, hogy a gunyoros öregúr és a marcona harcos egészen kivirult tőle. S ha Hiúz rögtön belesimult a vár életébe, úgy Lelle kiharcolta magának, mindenki legnagyobb megelégedésére. Olav örült mindkettejük jelenlétének és sikerült felülkerekednie öreges önzésén, hogy egészen kisajátítsa magának a két gyereket. Délelőtt és délután igényelt tőlük egy-két órát, s nyilvánvalóvá tette, hogy az ebédet és a vacsorát mindig a társaságukban óhajtja elfogyasztani. Az idő többi részében szabadok voltak. Hiúz úgy döntött, hogy minden nap gyakorol Janterrel, aki fegyverforgatásra, közelharcra, lovaglásra tanította. Ez utóbbit Lelle is kérte, mert régi vágya volt, de szülei mindig féltették tőle. Janter azonban kötélnek állt, s hamar belátta, hogy Lelle – ha más módon is – éppolyan jól szót ért a lovakkal, mint Hiúz. A lány csendes eltökéltsége, simogató szeretete éppúgy tetszett a nemes állatoknak, mint a fiú erős keze, határozottsága, lendülete. Lelle a saját szabadidejében szívesen sürgölődött Julilla mellett is, s az asszonyt meglepte, milyen tehetséges, ha a növények neveléséről, ismeretéről, levelük, termésük, viráguk, kérgük felhasználásáról van szó. *Ennek a lánynak vérében van a természet és a gyógyítás* – mondogatta gyakran, s maga sem tudta, mennyire igaza van. Ám a szabadidejük mellett az Olavval töltött időt is élvezni tudták. Az hamar kiderült, hogy Lelle szebben ír, mint Hiúz, s ettől kezdve Olav levelei a lány gyöngybetűivel íródtak. Ahhoz viszont ragaszkodott az öreg lovag, hogy mindkét gyerek felolvasson neki. Erre sokszor került sor a konyhában vagy az ebédlőben, a kandalló elé húzott székekben, így Julilla és Janter is hallgathatta. Lelle pompásan adta elő a vidám, humoros történeteket, gyakran könnyekig megnevettetve hallgatóságát. Hiúznak a hősi legendák álltak közel a szívéhez, s mivel lelkét beleadva, tűzzel olvasott, magával ragadta a hallgatóságát. A fiú emellett rendszeresen elkísérte Olavot a megszokott ellenőrző körútjára, ennek során bejárták a torony mellé épített istállókat, tárolókat, a megerősített falakat, kapukat. Ilyenkor Olav sokat mesélt, s nemegy története miatt Julilla ugyancsak csóválta volna a fejét, ha hallja. Lelle az öreg lovag könyvtárát szerette, így sokszor megesett, hogy Olav és a lány békés kettesben töltötték az időt a plafonig érő polcok között ülve, beszélgetve, s ha Lelle a kikopott bőrfotelban olvasgatott, Olav szívesen szundikált a közelében, a fal mellé tolt pamlagon.

S az együtt töltött idő sokat használt Lelle és Hiúz kapcsolatának is, alaposan megismerték egymást. Ennek a közösen átélt, boldog időszaknak volt köszönhető, hogy a két annyira különböző gyerek, a nyugodt, okos, szerető szívű, vidám lány és a nálánál idősebb, tüzes, szenvedélyes, bátor és sokszor nyers fiú egy életre összekovácsolódott. Más körülmények között talán nehezen viselték

volna el egymást, hiszen mindketten abban a korban voltak, amikor a lányok a lányokkal, a fiúk a fiúkkal barátkoznak. Talán velük is így történt volna, ha az életük rendes medrében folyt volna. De máshogy történt, s ez közel hozta őket egymáshoz. Az életük összefonódott, s ők kitartottak egymás mellett.

Két héttel a megérkezésüket követően Hiúz az éjszaka közepén arra ébredt, hogy valaki kaparászik a szobájának ajtaján. Első gondolata az volt, hogy Olav valamelyik macskája próbál bejutni, hogy az ágya végére mászhasson és ott aludhasson. Hiúz felmorrant, majd tüntetően a fal felé fordult. Nem kedvelte túlságosan a macskákat, s Julillával együtt mélyen egyetértett abban, hogy elfajult dőreség saját ágyába engedni ezeket a ravasz, önfejű állatokat. Menjenek Lelléhez vagy Olavhoz, s őt hagyják aludni! A zaj azonban folytatódott, s a kaparászás hamarosan halk kopogásba váltott át. Ezek nem a macskák! Hiúz felült, egyenesen a sötétségbe bámult, hagyta, hogy teste is hozzáhangolódjon elméje éberségéhez, majd összpontosított és akaratát az ajtó túlra hajlította. Abban a pillanatban megérezte, hogy Lelle áll odakint. Hiúz sosem kételkedett a megérzéseiben – nem is volt rá oka -, és sosem gondolkodott el azon, honnan is kaphatta őket. Egyszerűen megszokta pontosságukat és elfogadta, hogy ez másokban nem így működik. Felkelt, gyertyát gyújtott, ajtót nyitott. Lelle – akinek a szomszédos szobában kellett volna mélyen aludnia – mezítláb, hálóingben, enyhén vacogva állt a hideg folyosón.

- Megkérdezhetem, mit csinálsz itt az éjszaka közepén? – Hiúz hangjában nem volt kíváncsiság és túl sok jókedv sem.

- Nem kell kérdezned, azért vagyok itt, hogy elmondjam. Beengedsz?

Hiúz félreállt az ajtóból. Lelle beszaladt, gyorsan belekuporodott az ablak mellett álló fotelba és magára borította az ott talált takarót. Hiúz az ágyára ült, hátát a falnak vetette és várakozóan nézett a lányra. Lelle sápadtnak és ziláltnak tűnt, de most is határozott volt.

- Még nem akartam beszélni róla, de megint álmodtam… Árnyaskirályról, vagyis az Ősfáról… Emlékszel még, mit meséltem a táborban?

Hiúz bólintott és egy kicsit érdeklődőbb lett. Lelle nagy levegőt vett, egyenesen a fiú szemébe nézett és váratlanul előrehajolt.

- Újra látom őket Hiúz! Az arcokat a fákban… Megint beszélnek hozzám! Az áradás után is beszéltek, de amikor Yeno felé utaztam, ez elmúlt. Kezdtem azt hinni, hogy csak a sok szörnyűség okozta bennem… Tudom, Kartal is mondta, de mégis azt hittem, képzelődtem. De három napja újra kezdődött. Besétáltam az erdőbe, egyedül mentem és olyan jó volt minden. A napsütés, a szél, a csend… Amikor újra meghallottam a hangjukat, megijedtem… A fejemben hallom őket Hiúz! A

fejemben és a szívemben! Lehet, hogy megőrültem? Senki sem szokott beszélgetni a fákkal, legfeljebb az erdei boszorkányok! És most megint az az álom…

- Kartal is ott volt?

- Nem, most egyedül voltam. És az Ősfa hirtelen olyan félelmetes lett – Lelle lehalkította a hangját. – Én nem tudtam Hiúz, hogy egy olyan csodálatos lény, mint az Ősfa, ilyen félelmetes is lehet. Csodálatos és félelmetes.

- Mit mondott? – Hiúz most is gyakorlatias maradt.

- Hogy emlékezzek arra, ki is vagyok! Emlékezzek arra, hogy én is fa vagyok! – egy pillanatra elhallgatott, majd alig halhatóan hozzátette. – Nem tudom, akarok-e fa lenni.

Hiúz felállt, a lány elé lépett, Lellének fel kellett emelnie a fejét, ha a fiú szemébe akart nézni.

- Ha nem akarsz élni a képességgel, amit kaptál, az olyan, mintha kinyomnád a fél szemed – mondta kicsit nyersen a fiú. – Kötve hiszem, hogy megőrültél volna, azt viszont biztosan tudom, hogy az erdő él! Nem csak az állatok, de a fák is élnek! S aki él, az üzenni is tud, a maga módján. Én az állatokat értem, a hangjukat, a mozgásukat, azt, hogy mi a szándékuk. Téged pedig a fák találtak meg. Talán meg kéne hallgatnod, hogy mit akarnak mondani.

- Eljössz velem? Ott lennél velem, amikor megkérdezem őket?

- Ha ez megnyugtat…

- Igen, megnyugtat! Ha ott vagy a hátam mögött a botoddal, az nagyon megnyugtat.

- Délelőtt kilovagolunk az erdőbe, – mondta rövid gondolkodás után Hiúz – és kiderítjük, mit akarnak tőled a fáid.

Így is tettek. A reggelinél Julillának feltűnt, milyen szótlan a két gyerek. Hiúz egy szót sem szólt evés közben, pedig máskor szívesen bosszantotta, s ezzel meg is nevetette az asszonyt. Ziláltan, fáradt tekintettel ült a helyén, viselkedése Lellét is nyugtalanította, de nem kérdezett semmit. Úgy hitte, az ő éjszakai látogatása zavarta meg és tette kialvatlanná a fiút, így legalább most békén hagyta. Később Olav is észrevette, hogy Lelle és Hiúz gondolatai egészen máshol járnak, ezért korábban szélnek eresztette őket. A fiú elérte Janternél, hogy engedje őket egyedül kilovagolni, s ebbe a férfi, ha kissé morogva is, de beleegyezett. Igaz, felügyelet nélkül eddig még nem engedte el őket lóháton, de ismerte mindkettejük tudását, így engedett. Bízott Hiúzban, tudta, ha úgy adódik, vigyázni tud Lellére is. A lány úgy gondolta, lassabb ügetésben mennek az erdő széléig, de Hiúz másként döntött. Amint kikerült Janter látóköréből, nekieresztette a lovát, biztos kézzel tartva és irányítva az állatot. Lelle nem tehetett mást, követte, bár utol nem érhette Hiúzt. Miközben a fiú erős tartású hátán tartotta a szemét, újra elismerte magában, hogy Hiúz minden általa ismert embernél jobban ért az állatok nyelvén. Hamar elérték a várdomb alján nyújtózkodó rétet és az azt ölelő erdő karéját.

- Megvárlak itt – Hiúz leszállt a nyeregből kőhajításnyira az erdőtől. – Látni foglak, de nem zavarlak. Ha baj van, hívj.

Ezzel leakasztotta a nyeregről elmaradhatatlan botját, eleresztette legelészni a lovát és leült a fűbe. Lelle furcsállotta Hiúz keresetlen szavait, de a fiú máskor is tudott nyers lenni, ha fáradt volt, most is ennek tudta be a viselkedését. Ő is leszállt a nyeregből, lesimította lovaglóruhájának zekéjét és eleresztette a saját lovát. Vadászatra és lovaglásra való fiúruhát viselt, melyet Julilla varázsolt elő valahonnan és igazított a lány vékonyka alakjára. Kezdetben furcsán, mostanra már otthonosan mozgott a számára szokatlan ruhában, nyúlánkabbnak tűnt, mint megszokott szoknyáiban. Nagyot sóhajtott, hátrarázta egyetlen fonatba szorított vörösbarna haját és elindult a fák felé. Hiúz figyelte, míg be nem ért a lombok alá, elégedetten nyugtázva a lány határozott lépteit, majd a saját gondolataiba mélyedt. Fogalma sem volt mennyi idő telik így el, nem látta, hogyan járja végig Lelle a környező fákat, valójában nem érzékelt maga körül semmit. Lelle feszültsége gyorsan feloldódott, miután összeismerkedett egy karcsú, fiatal tölggyel. Szándékosan egy tölgyfánál kezdett, emlékezve Árnyaskirályra, s arra, hogy a mostani helyzetét a hatalmas, ősöreg tölgynek köszönheti. Rásimította a fiatal tölgy törzsére a kezét, gondolatban üdvözölve őt. Melegség és bizsergés járta át, amint megérezte a fa örömét és végighallgatta a szívében-fejében zengő szavakat. Gyorsan rádöbbent, feleslegesen aggódott: Árnyaskirály ajándéka barátokkal halmozta el, őt, akinek alig voltak barátai. Fától fáig sétált, ismerkedett, beszélgetett. A fákból áradó szeretet körülölelte, s Lelle tudta, pajzsként védelmezi mindenfajta sötétséggel szemben. Maga sem tudta, mennyi időt töltött a lombok árnyékában, amikor hirtelen eszébe jutott Hiúz. Lelkiismeret-furdalása támadt: nem elég, hogy az éjszaka közepén felzavarja, most meg otthagyja várakozni a rét közepén. Mert Hiúz ugyanott ült, mint ahol hagyta, s ez szokatlan volt a heves, mozgékony fiútól. Lelle szeretettel, bár kissé kapkodva köszönt el új barátaitól és Hiúzhoz sietett. Lelke tele volt örömmel, szeretett volna mindent azonnal megosztani a fiúval, de amikor odaért mellé, megtorpant. Először fordult elő, hogy Hiúz nem figyelt fel a közeledő léptekre. A botját forgatta szórakozottan a kezében, azt bámulta. Lelle ekkor rádöbbent, hogy Hiúz viselkedésének semmi köze az alváshiányhoz, valami egészen másról van szó. Leguggolt a fiú mellé és finoman megérintette a vállát. Hiúz úgy kapta fel a fejét, mint aki hosszú álomból ébred. Fel is ugrott volna, ha a lány vissza nem nyomja.

- Mi bánt? – kérdezte Lelle. – Mert hogy nem az én éjszakai járkálásom, az biztos. Mi történt Hiúz?

A fiú néhány pillanatig szótlanul figyelte a lányt, majd mosolynak szánt fintor futott át az arcán.

- Miután elmentél, volt egy álmom – mondta csendesen.

Lelle leült a fiú mellé, tekintete hirtelen Hiúz bottal játszadozó kezére esett.

- Kevéről álmodtál – mondta hirtelen jött felismeréssel. – Ez kavart fel ennyire.

- Kevéről… - bólintott a fiú. – De nem csak róla…

Lelle felhúzta és átkarolta a térdeit és figyelmesen nézte Hiúz arcát. Még sosem látta ennyire… Minek is? Nyugtalannak? Zavartnak?

- Mondd el az egészet – bíztatta halkan, s a fiú belekezdett.

- Nem szólt hozzám egy szót sem, csak megjelent, megfogta a karom és bevezetett egy erdőbe. Már akkor úgy éreztem, valami nincs rendben. Nem volt álom-érzésem! Mintha a valóságban történt volna! És Keve halott volt! Nem volt füstszerű vagy kísérteties, csupán nagyon fehér, úgy értem, mindene fehér és kissé áttetsző. Tudtam, hogy odaátról jött el hozzám és ő is tudta, hogy tudom. Láttam a szemén. Éreztem, ahogyan a karomat próbálja szorítani, de ehhez nem volt benne elég erő, féloldalasan, zavartan rámmosolygott, mint akkor, ha valami furcsát kérdeztem. A szemével beszélt és én megértettem, hogy mutatni akar valamit. Valami fontosat… Ahogy beértünk az erdőbe, hatalmas vihar támadt. Szélvihar. Éreztem az erejét, majdnem ledöntött a lábamról. Tépte a hajamat, ruhámat, az arcomba mart. Gonosz szél volt Lelle! Gonosz és nagyon heves. Ha nincs ott Keve, elvitt volna! Lehet, hogy a karomat nem tudta megszorítani, de ott, abban az ítéletidőben biztosan megtartott. Ebből is tudom, hogy az a szél nem volt normális szél… egy halott ereje tartotta vissza tőlem – Hiúz egy pillanatra elhallgatott, Lellére nézett, s amikor látta a lány feszülten figyelő tekintetét, folytatta. – Mikor a szél látta, hogy nem bír velünk, továbbengedett. Keve egy tisztásra vezetett, amelyen egy kis ház állt... Az a ház volt, ahol születtem. Keve háza.

- Keve háza? De hát azt mondtad, Keve csak a szüleid halála után vett magához! – kiáltott közbe Lelle.

- Nem mondtam el mindent… Talán most sem tenném, de mind a ketten ugyanazon az éjjelen álmodtunk egy-egy erős álmot. Én hiszek a jelekben Lelle és ez az volt. Elmondom, amit Kevén kívül senki élő nem tudott. Nem ismertem az apámat, anyám azt mondta Kevének, meghalt, amikor születtem. De ezt soha nem hittem el! Az anyámra sem emlékszem, még két éves sem voltam a halálakor. Mindazt, amit róluk tudok, Kevétől tudom, ő pedig anyámtól. Anyám más földről érkezett, de nem árulta el, honnan. Nem tudom, honnan származom! Nem tudom apám nevét! Anyám annyit árult el, hogy beleszeretett egy titokzatos, idegen férfibe és gyermeket várt tőle. Azt mondta, apám tudta, hogy fia fog születni, azt mondta, szeretett mindkettőnket, hogy visszajön… Mind ezt mondják, igaz?! Hazugság! Apám nem került elő, talán meghalt, talán nem. Anyám otthagyta a szülőföldjét és valahogy eljutott arra a tisztásra, ahol Keve háza állt. Ott születtem én. És az álmomban ugyanerre a helyre vitt el Keve. A ház ablakában fény pislákolt és mi közelebb sétáltunk. A szél még mindig tombolt, de engem mintha egy láthatatlan pajzs védett volna – ekkor már a hajamat sem tudta megkócolni. És akkor kivágódott a kis ház ajtaja… Egy fekete köpenybe burkolódzott alak jött ki bentről. A csuklyája még hátradobva, így a bentről kiáradó fényben egy pillanatra megláttam az arcát… Nem is fogom elfelejteni soha. Férfi volt, magas, barna haja sima és hosszú, szeme zöldesszürke, s a homlokán egy vékony aranypántot viselt. Úgy éreztem, egy álruhás királyt látok. Egy álruhás királyt, akinek a halántékán valami macskaszerű tetoválás volt. Összevillant a tekintetünk, majd az idegen egyetlen mozdulattal a fejére rántotta a csuklyáját, s ekkor

már nem láttam belőle semmit. De a legkülönösebb az volt, hogy ezt az alakot sem érte el a szél, a köpenye épp hogy csak hullámzott körülötte. Pedig a ház ajtaját ki-be csapkodta a vihar, míg az idegen erősen be nem húzta. Azután elindult a fák felé, de néhány lépés után eltűnt! Az egyik pillanatban még ott volt, a másikban már nem, csupán egy kis kesernyés füstszag maradt utána. Ilyet még nem láttam Lelle! De Kevét nem lepte meg, újra húzni kezdte a karomat és odamentünk a ház ablakához… - Hiúz megint elhallgatott egy időre. – A ház egyetlen helyiségből állt, benne egy nagy, állatbőrökkel borított ágy. Az ágyban pedig az anyám feküdt egy kisbabával a karjában. Egy kisfiúval, aki éppen akkor született, a viharban, s akinek a születését az a fekete köpenyes ismeretlen segítette. A saját születésem éjjele volt… Aztán anyám felpillantott, egyenesen ránknézett. Olyan fiatal volt… Alig idősebb, mint most én. Szembenéztem a tizenhárom éve halott anyámmal. Ő mosolygott, szívfacsaróan szomorú mosollyal. Ekkor lépteket hallottunk az erdő felől, s a fák közül a tizenhárom évvel fiatalabb, élő Keve bukkant ki. Fát hozott és vizet. Befogadta anyámat, de a születésemkor nem volt ott. Nem tudom, ki lehetett az a sötét köpenyes idegen. Anyám sem tudta. Hallottuk a beszélgetésüket, amikor Keve belépett a házba. Megdöbbent a kisbaba láttán, s hogy anyám jól van. Anyám elmondta, hogy a legnagyobb fájdalmai idején egyszer csak kivágódott a ház ajtaja és egy idegen alak jelent meg, azt mondta segíteni jött. Anyám sem látott belőle sokkal többet, mint én, de elfogadta a segítséget. Amikor megszülettem, az idegen annyit mondott anyámnak, hogy az apám tudtával jött, s hogy apám többé nem jöhet… Ekkor a halott Keve megfogta a könyökömet és elvitt a háztól. Nem akartam menni, de most már volt ereje. Mintha az emlékekből nyerte volna. Elhúzott és én hiába ellenkeztem… Megnézhettem a születésem éjjelét Lelle, de nem lettem sokkal okosabb tőle… Nem tudom, ki vagyok! Keve sem tudta. Nem csak te vagy más, Lelle, én is az vagyok. Mindig is az voltam. Fogalmam sincs, honnan származom, de hoztam magammal valamit… Vagy talán az álruhás király ajándéka volt…

- Miről beszélsz?

- A képességeimről. Sokáig teljesen természetesek voltak számomra, de ahogy nőttem, felfedeztem, hogy másokban nincsenek meg. Furcsának tartottak, volt, aki elkerült. Keve azt mondta, a viharban születettek különösek lehetnek… Látok a sötétben Lelle, ugyanúgy, mint egy éjjeli ragadozó lát. Értem az állatokat, s ők is értenek engem. Tévedhetetlenül megérzem magam körül a dolgokat, embereket. Az éjszaka azt is pontosan tudtam, hogy te kaparod az ajtót, mielőtt még kinyitottam volna. Sosem tévedek el, még ha először járok is valahol. S valahogy lassabban fáradok, mint mások. Az Éjhegységből egyedül eljutottam Yenoba…

- Igen, ez már akkor is megdöbbentett, amikor először mondtad.

- Olav volt az egyetlen, aki nem lepődött meg ezen.

- Olav sokra tart téged Hiúz. Janter is, és biztos vagyok benne, hogy Keve is ugyanígy gondolta. Velük nyugodtan lehetsz más. Talán éppen ezt szeretjük benned.

- Meglehet, hogy így van, de ez a támogatás sem pótolhatja azt, ami hiányzik. Azt, hogy nem tudom, ki vagyok, s hol vannak a gyökereim.

Hiúz megint Lellére nézett, pillantása immár nyugodt volt, de cseppet sem vidám. Lelle állta a tekintetét, s mert szeretet élt benne a fiú iránt, tisztán és mélyen átérezte a belőle áradó keserűséget. Hirtelen elmosolyodott, közelebb hajolt, két kis tenyere közé zárta és megszorította Hiúz botot tartó kezeit.

- Neked jók a megérzéseid Hiúz, én beszélni tudok a fákkal. Az álmod adott egy pontot, egy arcot, amin elindulhatsz. Ne keseregj tovább azon, hogy nem tudod, ki vagy, mert így nem jutsz előrébb. Inkább fogjunk össze és derítsük ki, honnan származol. Azt is, hogy ki az apád. S hogy Keve miért pont Yenoba küldött, egyedül, messze, az ítéletidőben. Nem tette volna, ha nincs rá nyomós oka.

Egy pillanatig szótlanul nézték egymást, végül Hiúz elmosolyodott. Tekintete életre kelt, szikra gyúlt benne. Lelle elégedetten figyelte.

- Okos vagy Lelle – bólintott Hiúz, majd hirtelen szembefordult a lánnyal. - Eljössz velem? Ott lennél velem, amikor a múltam keresésére indulok? Ha ott vagy a hátam mögött az éles eszeddel, az nagyon megnyugtat.

Lelle elnevette magát, ahogy a fiú szájából visszahallotta éjszakai szavait.

- Hát persze, hogy veled megyek! – kiáltott föl. – Csak szólj, mikor és hová akarsz indulni.

Egy kis időre megint elhallgattak, hagyták, hogy mindkettejük szívében gyökeret verjenek az imént elhangzott szavak. Végül újra Lelle szólalt meg, immár komoly hangon.

- Azt hiszem, ez pont olyan, mint egy szövetség.

- Igen, ez pontosan olyan – Hiúz felállt és felhúzta a lányt is. – Egy jó és erős szövetség.

Lelle és Hiúz életének egén akkor jelentek meg újra a viharfelhők, amikor Olav fia és családja bejelentette a látogatását. Erre egy hónappal a gyerekek érkezése után került sor. Lelle egy ideig furcsállta, hogy nem törnek rájuk hamarabb, de Olav és Julilla arcán látta, hogy így is korainak tartják a találkozást. Olav a szíve mélyén még jócskán húzta volna az időt, végül arra a döntésre jutott, hogy inkább essenek túl rajta. Magához hívatta Lellét és Hiúzt, hogy felkészítse őket. Megkérte a két gyereket, hogy vegyék fel a frissen elkészült ünnepi ruhájukat és nyomatékosan a lelkükre kötötte, hogy próbáljanak nem válaszolni Odlam és Morag várhatóan keresetlen szavaira. Ezt Lellének egyszer mondta el, Hiúznak nagyjából ötször, hiszen pontosan ismerte a fiú hirtelen természetét és védelmező ösztöneit. A kölcsönös bíztatások után felvirradt a látogatás napja. Pompás nyári idő ígérkezett, előre sajnálták, hogy a négy fal között kell maradniuk. Julilla fejedelmi

reggelivel várta őket, így próbálván erőt és kitartást önteni belejük. Evés után ki-ki a szobájába vonult, ünneplőbe vágni magát. Lelle a várhatóan kellemetlen délelőtt ellenére is szívből megörült új ruhájának. Soha életében nem volt még hasonlója! Orgonalila anyagból készült az egybeszabott, hosszú ujjú, földet seprő szoknyájú ruha. A mellrészénél és a derekán aranyszínű zsinór fogta össze, az ujjak végét és a szoknya alját dús és leheletfinom hímzés díszítette. Az egész ruha puha volt, könnyű, libbenő. Tündérruha! Lelle boldogan pörgött-forgott benne. Meg sem hallotta a kopogást, csak arra riadt fel, amikor Hiúz enyhén rosszalló arca jelent meg az ajtónyílásban.

- Ideje lenne, hogy megjelenjünk a könyvtárszobában – jegyezte meg, aztán végignézett a lányon. – Fogalmam sincs, mit kell ilyenkor udvariasan mondani, de ebben a ruhában olyan vagy, mint egy virág.

- Én pedig hadd lássalak téged! – rendelkezett Lelle.

Hiúz kijjebb nyitotta az ajtót, egy lépést előre lépett. Bár a haját megszokott bőrszalagja kötötte össze a tarkóján, egyebekben nem is hasonlított önmagára. Sötét nadrágja szárát fényes csizmájába tűrte. Fehér inge fölött ezüstfonállal hímzett zöldesszürke zekét viselt, melyet a derekán széles, veretes bőröv tartott össze.

- Huhú! – mondta halkan a jóval kevésbé zavarban lévő Lelle és körbejárta a fiút. – Ez igen! Így kéne körbelovagolnod Yenoban, garantálom, az összes ifjú hölgy szeme megakadna rajtad.

- Azt mondod, hogy lóháton és ebben az öltözékben? – Hiúz elvigyorodott, zavara elmúlt. – Talán ki is próbálom, ha túlleszünk a mai napon.

- Túlleszünk, ne aggódj. És túl is fogjuk élni. Olav úgy áll mögöttünk, mint egy hadsereg.

- Megígértem, hogy nyugodt maradok, s ha engem fognak piszkálni, az ígéretemet meg is tudom tartani. De ha a jó öreg Olavot vagy ha téged akarnak bántani, akkor minden önuralmamra szükségem lesz.

- Ha akarod, szívesen bokán rúglak figyelmeztetésként – ajánlotta Lelle. – Ha pedig már nagyon villog a szemed, megelőzlek és megszólalok.

- Gondolod, hogy néhány kedves szóval elejét veheted a háborúságnak? – Hiúz kételkedve vonta fel a szemöldökét.

- Ki mondta, hogy kedves szavakat fogok mondani? Neked jól forog a botod, nekem pedig a nyelvem.

- Ne is említsd a botomat – Hiúz összedörzsölte két üres tenyerét. - Olav megkért, hogy ne legyen nálam, s én nagyon furcsán érzem magam nélküle.

- Akkor én leszek a botod.

- Egy virágból sosem lesz fegyver.

Lelle már tiltakozni készült, amikor meghallották a kocsizörgést. Mindketten az ablakhoz siettek. Lelle szobája a főbejárat felett feküdt, így tökéletesen lehetett látni a közeledő hintót. Aranydíszes,

függönyös, kényes és puccos jószág volt. Lelle másodszor érezte azt, hogy Olav – és családja – valóban nagyon gazdagok, s ez éppen annyira feszélyezte, mint első alkalommal.

- Hintón jönnek a Palotából?! – kiáltott fel hitetlenkedve Hiúz. – Hiszen pár percnyi séta lenne az egész!

- Amit látsz, az egy bevonulás. Nem tudom, hogy elkápráztatni vagy megfélemlíteni akarnak-e minket ezzel, de megadják a módját. Kíváncsi vagyok, Olav mulat rajtuk vagy bosszankodik…

- Olav miattatok fog bosszankodni, ha elkéstek – csendült fel mögöttük Julilla szigorú hangja.

Az asszony idegesnek és felettébb rosszkedvűnek tűnt.

- Amint a vendégek bementek a könyvtárszobába, ti is sétáljatok le. És ne tetézzétek hirtelenkedéssel Olav gondjait.

Hiúz Julillához lépett, kihúzta magát, komoly arcot vágott.

- Erős és jólnevelt leszek Julilla. Nem vágok a szavukba, nem fenyegetem meg őket és nem köpök a padlóra.

Az asszony egy pillanatig döbbenten nézett a fiúra, mint aki nem hallotta jól a szavait, majd váratlanul hangosan elnevette magát.

- Lehetetlen kölyök vagy Hiúz! – felcsillanó szemmel megveregette a fiú vállát. – Még az a szerencse, hogy Lelle melletted lesz.

- Én szoktam vigyázni erre a lányra és nem fordítva!

- Te csak azt hiszed… No, menjetek és legyetek túl rajta. A palotások nem maradnak itt ebédre, úgyhogy titeket foglak degeszre etetni kárpótlásul. Bár arra a Nimur gyerekre ráférne valamivel több gondoskodás… De elég… Induljatok.

Lesétáltak egy szinttel lejjebb, s egy pillanatra megálltak a könyvtár csukott ajtaja előtt. Bentről hangfoszlányok szűrődtek ki. Tehát a palotások már odabenn vannak. Lelle és Hiúz egymásra néztek, néma bíztatást küldtek, majd a fiú megkopogtatta az ajtót.

- Gyertek be! – hallották Olav hangját.

Hiúz ment be előbb, szorosan a nyomában pedig Lelle, néhány lépés után azonban megálltak. Olav a kedvenc bőrfoteljében üldögélt, melyet most a szoba közepére húztak és szembefordították a hatalmas pamlaggal, ahol Lelle olyan szívesen heverészet egy-egy könyvvel. A pamlagon ezúttal hárman ültek. A vöröses hajú, nagydarab férfi kényelmetlenül fészkelődött, láthatóan puhább ülőalkalmatosságokhoz szokott. Lelle kíváncsian kutatta a hasonlóságát Olavval, de Odlam csak nyomokban emlékeztetett az apjára. Homloka, makacs álla, erős orra kétségtelenül apai örökség volt, de az az élénk, okos tekintet, amely oly vonzóvá tette Olav arcát, teljesen hiányzott a fiából. A jóltáplált arc puha párnái között szinte teljesen háttérbe szorultak az apró, cikázó pillantású, kifejezéstelen szemek. *Olyan távol lehetnek egymástól, mint a sziklaorom és a szakadék alja.* – gondolta szomorúan Lelle, s figyelmét az asszonyra fordította. A hirtelenszőke, sápadt, fakókék szemű Morag

úgy ült a pamlag közepén, mint aki karót nyelt. Fagyos hidegség áradt belőle, éles ellentéteként az ura puhaságának. Nem csoda, hogy a látottak után Lellét leginkább a másik fiú, Nimur érdekelte. Magas férfinek ígérkezett, bár inkább tagbaszakadtnak, mint az apja. Haja nem volt sem szőke, sem vörös, inkább egyfajta élénk színű átmenet a kettő között, mintha még nem döntötte volna el, merre is hajlik inkább. Mogorván, unottnak szánt arckifejezéssel ült az anyja mellett, látványosan érzékeltetve, hogy mennyi minden mást csinálna szívesebben, mint ezt a látogatást. De amint megpillantotta Hiúzt, megváltozott. Tekintete felparázslott, válla megfeszült, arcára a megvetéssel keveredett harag kifejezése ült. Ha létezik ellenszenv első látásra, úgy ez az volt. Kölcsönös ellenszenv. Lelle jól hallotta, hogyan tartja vissza magában a levegőt Hiúz, hogy aztán egy halk, sziszegésszerű hang kíséretében fújja ki. Szeme sarkából ránézett, s látta fiú egyenes, mégis ugrásra kész tartását, villámló szemeit és pontosan tudta, itt az idő a közbelépésre. Megmozdult, ezzel magára vonta a tekinteteket. Elmosolyodott, nyugodt hangon köszönt, majd látványosan Olavra nézett. Az öreg elértette a lány mozdulatát, átvette az irányítást.

- Fiam, Morag, Nimur, engedjétek meg, hogy bemutassam Lellét és Hiúzt, az öregtorony ifjú lakóit – hamiskásan elmosolyodott, majd hozzátette. – Családunk új tagjait. Lelle, Hiúz, üljetek csak le mellém.

Olav mellé két másik bőrfotel volt odakészítve. Lelle nem kértette magát, leült az öreg mellé. Hiúz azonban másképp döntött. Mögéjük sétált és kissé szétvetett lábakkal, a háta mögött összefont kézzel megállt Olav és Lelle fotelja között, farkasszemet nézett a látogatókkal. Tartása, mozdulatlansága, tekintete egyszerre sugárzott figyelmeztetést és sugallt védelmet.

- Fájlalom, hogy csak utólagosan értesítettél minket – szólalt meg Morag. – Szívesen segítettem volna megfelelő gyerekek kiválasztásában. Akik megfelelően tudnak szolgálni téged.

- *Otromba támadás!* – gondolta Lelle. – *Otromba és ostoba!*

- Félreértettük volna egymást Morag – felelte nyájasan Olav. – Mindketten a saját elképzelésünkből indultunk volna ki, s az bizony meglehetősen különböző. Én nem szolgákat akartam, hanem társaságot. Megfelelő társaságot, hogy a te szavaiddal éljek.

Morag újra végignézett a két gyereken. Lellét nem méltatta túl sok figyelemre, talán csak a ruhája láttán ráncolta halványan a homlokát. Felpillantott Hiúzra, pontosan észlelte a fiú harcias magatartását és biztos volt benne, hogy a megítélése is csak helyes lehet.

- Ők lennének a megfelelő társaság? Már megbocsáss, de hogyan lehetne Yeno tiszteletre méltó lovagja számára megfelelő társaság egy közönséges gyereklány és egy isten tudja honnan szalasztott, kötekedő fiú? Ha már úgy döntöttél, hogy árvákat fogadsz be, legalább tisztes, módos családok gyerekeit választhattad volna. Azt hiszem, ennyivel tartozol a rangunknak és a nevünknek!

- Mármint az *én* rangomnak és nevemnek, ugye Morag? – Olav megmozdult, szeme megvillant. – Mert hát ezekkel én rendelkezem.

Lelle szíve szerint ekkor ment volna ki a szobából. Az a sistergő, pengeéles gyűlölet, amely az öreg lovag és a menye között feszült, mélyen bántotta. Felpillantott és kénytelen volt megállapítani, hogy Hiúzt cseppet sem zavarja ez a háborúskodás – rendíthetetlen volt, mint egy kőszikla -, őt azonban fojtogatta. Pedig a csata folytatódott és a küzdelembe beszálltak a *palotások* férfitagjai is. Nimur nem bírt tovább ülve maradni, felpattant és látványosan megkerülve a pamlagot, a szülei mögé állt. Szemben Hiúzzal, csak őt méregette haragos, kihívó pillantással. Odlam abbahagyta a fészkelődést, előre hajolt.

- Ugyan apám, Morag éppolyan előkelő származású, mint mi.

- *Én* nem vagyok előkelő származású – Olav a fiára nézett. – Miként azt te is pontosan tudod fiam. A semmiből indultam, s amit elértem, a magam erejéből értem el. Ami pedig a nevemmel szembeni kötelességet illeti… Nos, pontosan aszerint cselekedtem. Olyan ifjú társakat választottam, akikben erőt láttam. A rokonságuk módosságát pedig nem tudtam firtatni, hiszen mindenkijüket elvesztették, akiktől érdeklődhettem volna.

- Látszik a külsejükön is – legyintett Morag. – Vagy a nevükön. Miféle név az, hogy Hiúz?! Mi a rendes neved fiam?

- A nevem Hiúz. Tudja asszonyom, az egy erdei állat. És én is olyan vagyok – felelte meglepően nyugodtan a fiú.

Olav és Lelle szája egyszerre rándult nehezen fegyelmezhető mosolyra, de Morag ettől csak indulatosabb lett.

- No és ez a lány! Ebben a családban sosem voltak lányok, nem is hiányoztak! Meglátod, olyan lesz, mint egy macskával kevert kígyó. Először hízeleg, eléri, amit akar, felbolygatja a békét és a végén valami lehetetlen ifjonc miatt elhagy és szégyent hoz a nevedre.

Mindenki Lellére nézett, akinek gyorsan kellett reagálnia. És ő gyorsan is reagált. A lehető legártatlanabb arckifejezését vette fel, kis kezeit összekulcsolta az ölében és nyílt, egyenes tekintettel nézett az asszonyra. Elég volt rápillantani: élő és ártatlan cáfolata volt az asszony szavainak.

- Gondolom, az életből veszed a példáidat – jegyezte meg Olav. – De nem mindenki hasonlít az efféle ifjú hölgyekhez, akiktől egyetlen lovagi család sem menekülhet meg. Az én családom már letudta a maga adagját, Lelle nyugodtan lehet másmilyen.

Először tűnt úgy, hogy sikerült kizökkenteni az asszonyt. Még jobban elsápadt, fakó tekintete pengeéles lett, már-már gyilkos indulat villant benne. De ez nem tartott sokáig, Morag bámulatosan gyorsan összeszedte magát. Még nem lőtte ki az összes nyilát, újra Olavhoz fordult.

- Azt hiszem, meg kéne fontolnod a javaslatunkat és hozzánk kéne költöznöd. Olyan elvadultan élsz ebben a romhalmazban, hogy egyre furcsább döntéseket hozol. Félek, az öregségnek és a tiszta gondolkodásnak ez a hely nem tesz jót.

Ez volt az a pillanat, amikor Hiúzt elragadta az indulat. Már Lelle ócsárlásakor is nehezen fékezte magát, csupán a lány határozott fellépése akadályozta meg az övét. De Olavot bántani! Felmorrant, megmozdult és indult volna, hogy Olav székét megkerülve támadásba lendüljön. Az öreg lovag azonban résen volt, egyetlen nyugodt kézmozdulattal megtorpanásra késztette a fiút. Egymásra néztek, és Hiúz halvány mosolyt látott játszani Olav szája körül. Megértette, hogy öreg barátja készült az ilyen támadásokra és még nem játszotta ki mindegyik kártyáját. Hiúz megmozdulását persze Morag is észrevette.

- Egy vadembert nevelgetsz a szárnyad alatt – jegyezte meg. – Sosem lesz meg benne az a finomság és udvariasság, mint az én fiamban.

Nimurra pillantottak, aki ebben a pillanatban sokkal inkább emlékeztetett egy haragos, prüszkölő lóra, mint egy finom lovagra. Morag ezt valahogyan nem vette észre.

- Persze jobb társaságba sosem mehetsz majd velük – folytatta rendületlenül. – Félek attól, hogy a kisebb családi összejöveteleken sem állnák meg a helyüket a Palotában. Persze emellett még idegenek is, akiknek semmi közük hozzánk.

- Már megbocsáss Morag, de nem fogok zokogni attól, hogy Lelle és Hiúz nem társaságképesek. Mármint ami a ti társaságotokat illeti. Meggyőződésem, hogy Hiúz a háta közepére sem kívánná azokat a vidám estélyeket. Ami pedig Lellét illeti… Vele várnék még egy kicsit, amíg idősebb lesz. Akkor pedig elégedetten fogom figyelni, hogyan csavarja majd el ez a csinos ifjú hölgy az összes valamirevaló lovagfi fejét.

Csend lett és újra Lelle került a figyelem középpontjába. A Palota lakói nem először néztek már rá, de talán most látták igazán először. Lelle ott ült a kopott bőrfotelben és kiragyogott belőle. Barnavörös haja kibontva, simára fésülve terült szét a vállán, karcsú alakjára rásimult az orgonalila ruha felsőrésze, kezeit még mindig kecsesen az ölében tartotta. Olav szavaitól zavarba jött és az arcára kúszó pirosság csak még ragyogóbbá tette égkék szemeit. Morag ebben a pillanatban ismerte fel valójában a Lelle jelentette veszedelmet. Ezt a nyugodt, tiszta, erős ragyogást, ami körülölelte a gyereklányt. Önkéntelenül is felnézett a fiára, mint az egyetlen, jelen lévő ifjú lovagra. Nimur is a lányt nézte. S bár a fiú magában bizonygatta, hogy ez az ágrólszakadt kis csitri az életben nem fogja senki fejét elcsavarni, amikor a lány felpillantott és nyíltan szembenézett vele, Nimur arcáról mégis úgy olvadt le a harag, mint tűző napon a vaj. Érezte, hogy Lelle nem tart tőle, nem szereti, de nem is utálja. Úgy nézett Nimurra, mint aki kíváncsi rá, tekintete komoly volt és érdeklődő. Ez zavarba hozta az ifjú lovagot, hiszen a saját köreiben hasonló lánnyal még nem találkozott. De a Lelle és Nimur közötti lejátszódó *ismerkedés* nem csak a haragjában látványosan elsápadó Moragnak tűnt fel. Olav elégedetten nézett egyikükről a másikukra, hiszen végre kézzelfogható bizonyítékot kapott arra, hogy Nimur tényleg nem menthetetlen. De látta azt is, amire senki más nem figyelt: Hiúz szemének indulatos villanását. Lelle azonban megérezte a fiúból áradó indulatot, felpillantott

Hiúzra, rámosolygott s ezzel el is oszlatta a viharfelhőket. Olav elérkezettnek látta az időt, hogy kiterítse az utolsó kártyáját, s ezzel megerősítse *választott* gyerekei helyzetét.

- Egyébként tévedsz Morag, ha azt hiszed, hogy Lellének és Hiúznak semmi köze hozzánk.

- Mit akarsz ezzel mondani? – szólalt meg fészkelődve, rosszat sejtve Odlam a még mindig sápadt felesége helyett.

- Két napon belül elkészülnek azok a hivatalos iratok, melyek bizonyítják, hogy örökbe fogadtam Lellét és Hiúzt. Ők mostantól az én gyermekeim Odlam, s ezzel együtt a te testvéreid.

Ez volt a kegyelemdöfés. Morag egy fojtott kiáltással hátrahanyatlott, Odlam abbahagyta a fészkelődést, meredt döbbenettel bámulta az apját. Úgy tűnt, Nimur fel sem fogja az elhangzottakat, még mindig Lellét nézte. De a hír teljesen új volt a két gyerek számára is, letaglózta őket.

- Ezt nem teheted! – kiáltotta rekedten Odlam.

- De mennyire, hogy megtehetem! Megmondtam az elején: ők a családunk tagjai. S mivel pontosan tudtam, hogy a szív alapján ti sohasem nézitek majd őket annak, a törvény mellett döntöttem. És hogy megelőzzem a felesleges aggodalmakat: olyan pontosan fogalmaztam, hogy abban sem te, sem Morag nem találhat kiskaput! Lelle és Hiúz a gyermekeim, a barátaim és az örököseim. Remélem, elég világos voltam!

- Túlságosan is! – Morag megtalálta a hangját, dühtől remegve felpattant. – Amit most tettél velünk… Nem hiszem, hogy akadna még egy nő, akinek annyi aljasságot és megaláztatást kellene elviselnie az apósától, mint nekem! Sosem voltál tekintettel rám, de ez volt az utolsó csepp a pohárban! Két tudatlan, faragatlan koldusgyereket előnyben részesíteni a vérrokonaiddal szemben! Ezt sosem bocsátom meg neked Olav!

- Túl fogom élni, hogy így érzel irántam Morag. Sőt, kifejezetten könnyebbség számomra, hogy végre az igazi arcodat mutatod felém. Bár eddig is tisztában voltam veled… Amennyiben nincs több sértés, amit egymáshoz vághatnánk, javaslom, fejezzük be ezt a látogatást.

Morag ekkor elvesztette a fejét. Arcát görcsbe rántotta a gyűlölet és két fenyegető, gyors lépést tett Olav felé. Többre nem volt módja. Hiúz gyorsasága mindenkit meglepett. Az egyik pillanatban még a fotelek mögött állt, a másikban már az öreg lovag előtt, eltakarva őt a fúriává változott asszony elől. S mert szálas növésű, erős fiú volt, nem esett nehezére, hogy fenyegetően Morag fölé hajoljon.

- Ne tovább! – mondta csendesen Hiúz, de a hangjában annyi hidegség és erő volt, hogy az asszony megijedt tőle.

Hirtelen a férjéhez fordult, felrángatta a még mindig bénult Odlamot, villámló pillantást vetett zavart arcú fiára és szó szerint kilökdöste őket a könyvtárszobából. Az ajtó nagyot döndülve csapódott be mögöttük.

- Micsoda egy halálos áspiskígyó! – jegyezte meg higgadtan Olav. – Ilyenkor látom csak igazán, hogy egy asszony mennyit tud rontani a férjén.

Lassan felállt, elismerően megszorította a feléje forduló Hiúz vállát, majd lepillantott Lellére. A lány sápadt volt, a szobában kavargó gyűlölet fojtogatta a torkát, ökölbe rántotta a kezeit. Olav hozzálépett, ujjával az álla alá nyúlt és gyengéden felemelte a fejét.

- Lám, lám, az én érzékeny kis virágom rosszul bírja, ha a tömény gyűlölettel kerül szembe. Pedig ez még csak nem is a sötétség legaljasabbika… Sokat kell még erősödnöd Lelle, különben a gonoszság elszívja az életerődet.

S mielőtt a szavaitól döbbent lány megszólalhatott volna, újra Hiúzhoz fordult.

- Kezdettől fogva tudtam, hogy gyors vagy, de azt nem mertem hinni, hogy ennyire. Köszönöm a védelmet fiam, kitűnő időzítés volt. Janter nagyon is elégedett lett volna veled, ha láthat.

Olav az íróasztalához sétált, papírokat kezdett rendezgetni.

- Szólhattál volna – Lelle megtalálta a hangját, felállt, az öreg lovag elé lépett. – És megkérdezhetted volna, mit szólunk a tervedhez. Az a sistergő gyűlölet, ami Moragból áradt, nem csak neked szólt! A döntéseddel minket állítottál előre! És én tényleg nehezen viselem, ha felkészületlenül kell beledugnom a fejem a szörny torkába!

- Lelle! – szólalt meg Hiúz – Amit Olav tett…

Lellét azonban nem lehetett elhallgattatni.

- Amit Olav tett, nemes és nagylelkű dolog, tudom. Én mégis rosszul érzem magam a történtek miatt. Te olyan vagy, mint egy kőszikla, téged nem ingatott meg, de nekem fáj a gyűlölet! Nem vagyok olyan bátor, mint te, de gyáva sem vagyok. És úgy lett volna tisztességes, ha nem az elszabadult indulatok között tudjuk meg Olav szándékát!

Néhány pillanatig csend ülte meg a szobát. Lelle arcát pirosra festette az arcába szökő vér, Hiúz egyikükről a másikukra nézett, s a szíve mélyén sajnálta, hogy nem Olavnak ad igazat. Az öreg lovag állta a lány pillantását, letette a kezéből a papírokat, elmosolyodott.

- Igazad van Lelle, úgy lett volna tisztességes, ha előbb megkérdezlek titeket. De úgy döntöttem, hogy van valami, ami most fontosabb számomra még a tisztességnél is! Tudnom kellett, hogy váratlan helyzetekben hogyan reagáltok és mennyire álltok ki egymásért és értem. Fel kellett mérnem az erőtöket és ti derekasan álltátok a sarat.

- Miért kell felmérned az erőnket? – lepődött meg a fiú.

- Mert én öreg vagyok, s bármennyire is szeretném, nem tudok már sok időt veletek tölteni – mondta nyíltan Olav. – Eljön az a nap, amikor odaátról szólítanak, s nekem mennem kell. Ti pedig itt maradtok ebben a korántsem barátságos világban. Egy tragédiát már átvészeltetek és életben maradtatok. Most azonban többről van szó, mint a puszta életetek! Ha én elmegyek, itt maradtok egy gyűlölködő közegben. Éppen csak megvetitek a lábatokat, újra kinyitjátok a szíveteket, hogy

befogadjátok az élet szépségeit, amikor újabb tragédia történik… S ha nem vagytok elég erősek, akkor egy életre megrendül bennetek a bizalom és a remény. Remény nélkül pedig nem lehet élni. Most nem arról van szó, ki mennyire bátor vagy gyáva, hanem arról, képesek lesztek-e magatokban megőrizni az életerőt, ami továbbvisz és átlendít a holtpontokon. És képesek vagytok-e felismerni, hogy ha én elmegyek, csakis ti lehettek egymás támaszai? Bevallom, féltem a válaszoktól, mert bármennyire is szeretlek benneteket, ennyire még nem ismertem az erőtöket. Nyílt ütközetben ismerszik meg a szív bátorsága, hát én belevittelek titeket egy nyílt ütközetbe. Most már nyugodtabb vagyok… és köszönöm a helytállást. Fogalmatok sem volt, mi vár rátok, de amikor sisteregni kezdtek az indulatok, ti elsősorban egymás rezdüléseit figyeltétek, pontosan úgy, ahogy reméltem. S ha azt hiszed Lelle, hogy az érzékenység és a szelídség gyengeség, akkor tévedsz. Háromszor fékezted meg az indulatkitöréseket csupán azzal, hogy ezekkel az adottságaiddal éltél. És reményt adtál egy öreg lovagnak, hogy az unokája talán mégsem menthetetlen… Amit a fiamnak mondtam, az utolsó szóig igaz. Az az eltökélt szándékom, hogy hátországot adok az életeteknek, a szívem és a törvény szerint. Ehhez azonban a ti beleegyezésetek is kell. A papírok ugyan két nap múlva készülnek el, de érvényesek csak azután lesznek, ha ti is aláírjátok őket. Szeretném, ha a világ előtt is a fiamnak és a lányomnak nevezhetnélek benneteket, s nyugodtabb lennék, ha tudnám, hogy ezt is megtettem a biztonságotok érdekében. Elfogadjátok?

- Apám helyett apám vagy. – szólalt meg csendesen, de eltökélten Hiúz – Ehhez semmilyen papír nem tud többet hozzátenni. Ha neked nyugalmat és örömet okoz, aláírom a papírokat.

- Az igazi apád pótolhatatlan Hiúz, de örülök a lehetőségnek, hogy a nyomába léphetek.

Egymásra mosolyogtak, majd mind a ketten Lellére néztek. A lány olyan sok mindent szeretett volna egyszerre mondani, hogy végül minden benne rekedt. Így nem tett mást, csupán kitárta a karját, az öreghez lépett, szorosan átölelte és a mellkasára hajtotta a fejét. Olav némán megsimogatta a haját és a lelkében végre békét érzett. Mindent megtett, amire módja volt. Fáradtan, de elégedetten hunyta le egy rövid időre a szemét. Ő tudta, amit a két gyerek még csak nem is sejtett, tudta, hogy hosszú évek fáradságos munkájának a végére tesz most pontot.

Változékony, szeszélyes nyár volt. A forró napok és az esős hetek kiszámíthatatlanul váltogatták egymást. Jópár nappal a *palotások* látogatása után éppen egy ilyen borongós, hűvös időszak következett. Hiúz jóval kevesebbet tudott gyakorolni Janterrel, nem lovagolhatott kedvére a környéken, ráadásul Lelle is éppen ekkor döntött úgy, hogy Julillától eltanulja néhány sütemény elkészítését. Janter próbálta enyhíteni a fiú levezetetlen energiáinak kisülését, ezért az istálló egyik üres sarkában egy hatalmas homokzsákot akasztott fel a gerendára. Hiúz itt kedvére harcolhatott

szeretett botjával, gyakorolva az egyébként kardozásnál tanult ellépéseket, pörgéseket, oldalvágásokat. A fiú nem is kérette magát, minden nap szorgalmasan legyőzött egy tucatnyi elképzelt ellenséget. De a szabad levegő, az erdő illata, megszokott mozgásszabadsága így is hiányzott neki. Igaz, a zuhogó eső ellenére tett néhány próbát. A lova azonban – értelmes, okos állat lévén – már az első alkalom után megmakacsolta magát és nem volt hajlandó elhagyni az istálló száraz területét. Hiúz ezután gyalogosan próbálkozott, s ha ő valamennyire élvezte is, hogy combig sárosan, ronggyá ázva érkezik vissza az öregtoronyba, Julilla annál kevésbé örült neki. S bár Olav és Janter nem tettek ellenvetést, az ő arcukon is látszott, hogy ez a túlfűtött hév már nekik is sok egy kicsit. Lelle volt az egyetlen, aki rosszallás nélkül tudta átérezni a fiú konok kitartását, de elkísérni ő sem akarta. Hiúz abbahagyta a *zuhogós sétáit* – ahogy Lelle nevezte – és elhatározta, hogy a türelem nem elhanyagolható erényét fogja gyakorolni és kivárja a jobb időt. Csakis ez okozhatta, hogy az egyik esős délutánon önszántából besétált a könyvtárba. Nem mintha nem szerette volna a hősi történeteket, szívesen is olvasott fel lelkes hallgatóságának, de az olvasásban mégsem esett nehezére mértéket tartania – ellentétben Lellével. Most azonban unatkozott. A konyhába nem volt kedve lemenni, a női fecsegés napok óta határozottan zavarta, a homokzsákot már alaposan elpüfölte délelőtt, a szobájában nem találta a helyét. Ekkor jutott eszébe a könyvtár. Tudta, hogy Olav ebéd után ott szokott szundikálni kedvenc heverőjén, de tudta azt is, hogy az öreg lovagot egyáltalán nem zavarja, ha mások is tartózkodnak ott – feltéve, ha képesek csendben maradni. Hiúz bement hát és éppen azzal a helyzettel találta szemben magát, amire számított. Olav a falnak fordulva halkan és békésen hortyogott, meg sem hallhatta a fiú puha, hangtalan lépteit, s még a vén ajtó nyikorgása sem ébresztette fel. A fiú megállt a szoba közepén, körbenézett, s bár már rengetegszer volt itt, most először tudatosította magában, mennyi könyv is sorakozik meghitt összevisszaságban a polcokon. Csak úgy találomra elindult a polcok mentén, hébe-hóba leemelt egy-egy ígéretesnek tűnő könyvet, majd visszatette valamennyit. Valahogy egyik sem volt az igazi. Már jónéhány perce keresgélt, amikor az öreg lovag heverője melletti polc alján észrevett egy hátracsúszott, vékony, viharvert könyvet. Óvatosan húzta ki, mert a könyv állapotát látva őszintén tartott attól, hogy szétesik a kezében. Lefújta róla a port és elolvasta a címét. *A hős útja* – ez állt rajta megkopott aranyozással. Hiúz megforgatta, nézegette. A cím illett a hangulatához, a könyv vékonysága bizakodással töltötte el. Amikor pedig felütötte a fedelét, legtitkosabb vágya is valóra vált – a kis könyv nélkülözött mindenfajta száraz és unalmas leírást, ugyanis hősköltemény volt. Még ott, a földön térdelve elolvasta az első néhány sorát és megdobbant a szíve. Ez jó! Ez él! Erő lüktetett a sorokból, üteme, mint maga a szívdobbanás. Hiúz nem habozott, levetette magát Lelle olvasgató pamlagjára és belekezdett. Innentől kezdve fogalma sem volt, mi történik körülötte, mennyi idő telik el. Teljesen belefeledkezett a két hős lovag, Gudeon és Keir történetébe. Végigolvasta. S még akkor sem pillantott fel, amikor befejezte. Bámulta az utolsó sorokat, de látni nem látta őket – teljesen a gondolatai

világában járt. Arra ocsúdott fel, hogy az ösztönei jeleznek: valaki figyeli. Felnézett és a tekintete találkozott az ágyon mosolyogva pihenő Olav tekintetével. Ki tudja, mióta volt már ébren, de nem akarta megzavarni a fiút, csendben figyelt csupán.

- Idejét sem tudom, mikor volt ez a könyv utoljára a kezemben – ült fel lassan az öreg lovag. – Pedig jó történet.

- Igen, nagyon jó – bólintott a fiú. – Sokszor gondolkodtam azon, milyenek lehetnek az igazi hősök, s azt hiszem, most már tudom.

Zavartan elhallgatott, mint aki szégyelli, hogy szóba hozza legtitkosabb gondolatait.

- Folytasd! – bátorította Olav.

- Abban sosem hittem, hogy nagy felhajtás közepette jelennek meg, hogy hangosak… Azt gondolom, hogy az igazi erő csendes, s ők pontosan ilyenek. Szeretnék… igen, szeretnék én is hasonló dolgokat tenni. Mintha mindig is ilyesmire készültem volna…

- Gudeon lovag tetszett?

- Nem, nem Gudeon. Ő tudta, mire született, tisztában volt magával. Nem, ez nem én vagyok. Nekem sokkal inkább Keir tetszett. Ő kereste a helyét, nem tudta, mi a feladata, csupán *érezte*. Mint én…

- Ez valóban nem könnyű kérdés – bólintott Olav. – Az emberek jó részének fogalma sincs, mit keresnek ezen a világon. A legtöbbjüket nem is érdekli… Régebben ez sokat bosszantott, de ahogy öregedtem, türelmesebb lettem az ostobasággal szemben is. Nem tudom, jól tettem-e. De azt tudom, hogy keresni érdemes! Nem feltétlenül kellemes, az igaz.

- Nem kellemes? Kideríteni, hogy ki vagyok, honnan származom?

- Nem, sokszor egyáltalán nem kellemes megkapni a válaszokat. Sok olyan tudás van, melyet bátorság kérdése megbolygatni. Vegyünk például téged, Hiúz. Szenvedsz attól, hogy nem ismerhetted a szüleidet, különösen az apádat. Bár nem mondod, azért jól látom, hogy egyfajta bélyegként viseled ezt a helyzetet. És vágysz rá, nagyon is forrón és hevesen, hogy végére járj a dolognak. Tegyük fel, hogy sikerrel jársz és megtudsz mindent… Kiderül az igazság… És, teszem azt, homlokegyenest ellenkezik azzal, amit magadban elképzeltél! Képzeljük el, hogy fájdalmas dolgokkal szembesülnél, melyek egy életre meghatározzák az utadat. Mit kezdenél mondjuk azzal a válasszal, hogy apád egy részeges várúr volt, aki erővel szerezte meg magának azt a fiatal lányt, aki az anyád lett? Vagy hogy anyád egy nemszeretem házasságból szökött meg, ahol a férje bántotta? Olyan sokszor előfordul az ilyesmi! De még vadabb dolgok is kiderülhetnek… Mit tennél, ha kiderülne, hogy apádat megölték és anyád épp hogy elmenekült veled a szíve alatt? Folytathatnám, de talán nem szükséges… A kérdés az, hogy szembe tudsz-e nézni az igazsággal akkor is, ha keserű?

Hiúz arca égett. Olav minden szava az elevenébe talált. A szíve lázadozott az öreg lovag beszéde ellen és nem tudta visszafogni kifakadni készülő nyers szavait.

- Hazugság! - kiáltott fel dühösen. – Az én anyám erős volt és tisztességes! Az apám pedig…

Elhallgatott. Az apjáról semmilyen emlékképe nem volt, sosem álmodott vele, sosem érezte a jelenlétét. Nem tudott mit mondani, Olav szavait mégsem hitte el. Az álma egészen másról szólt… Az anyja várta az apját, annyira várta, hogy végül belehalt a bánatba! Így csak az tud várni, aki nagyon szeret! S talán az, akit nagyon szeretnek… S amit az idegen, az álruhás király mondott… Hogy az apja többé nem jöhet! S ekkor Hiúz megérezte, *biztosan tudta*, hogy az apja halott. Halott volt már a születésekor is! Elképzelni sem tudta, honnan támadt *ennyire* szilárd meggyőződése, de most sem kételkedett. Nagy levegőt vett, nyugodtabban, de még eltökéltebben folytatta.

- TUDNI AKAROM! Bármi derüljön is ki, szembenézek vele. Bárki is volt az apám, bármit tett is az anyám, én a magam útját járom! Ha egyedül maradtam, akkor is! – mondta elszántan.

- Bölcs gondolat! – bólintott Olav. – Válj azzá, akivé lenned kell és derítsd ki, amit tudni akarsz. És legyen erős a szíved. Én bízom benned Hiúz, mindig is bíztam. Ami pedig az egyedüllétet illeti… Te nem vagy egyedül Hiúz!

- Tudom, apámként fogadtál be…

- Én nem magamról beszélek! – vágott közbe az öreg. – Hanem arról a leányzóról, aki feltehetően nyakig tésztásan segít odalent a konyhában!

- Igen, Lelle a barátom. Tudom, de… - elhallgatott.

- De mert fiatalabb nálad és mert lány, nemigen hiszed, hogy komolyan számíthatsz rá – fejezte be helyette Olav. – Most mondogathatnám, hogy Lelle micsoda nagyszerű teremtés, de nem teszem. Erővel ilyen kérdésekben semmire sem lehet menni. Azonban lenne itt egy dolog, amit a figyelmedbe ajánlanék, Hiúz, gondolkodj rajta, ha úgy tetszik: előre nem tudhatod, hogy aki belesodródik az életedbe, mekkora szerepet fog játszani benne. Ezt nem szokta tudni egyikőnk sem, ezért érdemes nyitottnak maradni. Téged heves vérrel áldott vagy vert meg az ég, sokszor ragad el az indulat, sokszor döntesz hirtelen felindulásból. Nagy erő van benned, fiam, de meg kell tanulnod helyesen használni. Meg kell tanulnod figyelni. Magadra éppúgy, mint a körülötted lévőkre. És akkor sokkal többet látsz majd meg egy-egy emberben, mint amennyit most látnál. Talán Lellében is… No! Jó messzire jutottunk Keir lovagtól.

- Igen, és a keresésétől is. Ez az Olav, ami engem igazán izgat: a keresés!

- Talán éppen erről fog szólni az életed, hogy megkeress dolgokat.

- Én is így érzem… Te kerestél valaha így valamit az életedben?

- Olyan sok mindent… Otthont, feladatot, néha embereket is… Sokfelé jártam a világban, sok mindent láttam, de mondhatom, olyan nyughatatlan vággyal, mint a tiéd, elvétve találkoztam.

- Ha olyan sokfelé jártál, miért éppen itt telepedtél le? Miért jöttél ide? Az öregtorony miatt?

- A torony fontos szerepet játszott, igen… De ha egészen őszinte akarok lenni, mégsem foghatom rá erre az öreg épületre. Azért jöttem ide Hiúz, mert úgy éreztem, itt van dolgom. Egy megérzés volt, nem több… És én követtem.

- Én is hallgatni szoktam a megérzéseimre – bólintott a fiú. – Én is eljöttem Yenoba… De most csend van bennem Olav, nem érzem, hogyan tovább!

- Vannak szünetek – értett egyet az öreg. – Botorság is lenne mindig csak loholni tovább. Olyan nehéz elképzelni, hogy most itt van dolgod? Ideértél és maradnod kell egy ideig. De ne aggódj, a szíved elég hangosan fog kiabálni, ha tovább kell menned! És akkor azt is tudni fogod, merre menj tovább.

- S ha el akarok menni, támogatni fogsz? – Hiúz hangja hirtelen nagyon komoly lett és Olav pontosan tudta, hogy az őszintesége és a válasza a fiú lelkéig ér majd.

- Egy madár szárnyait nem szabad lenyesni, ha repülni akar – felelte csendesen, mosolyogva. – S én nem is fogom tenni. Elengedném a madarat, de azt tanácsolnám neki, hogy ne induljon útnak egyedül. Párban vagy kötelékben biztosabb a repülés.

Elérkezett a nyár közepe, a két gyerek aláírta az örökbefogadó papírokat és közeledett Hiúz tizenötödik születésnapja. Yenoban és az egész országban ez volt az az életkor, amikor a fiúkat nagykorúnak nyilvánították. Tanuló vagy inaséveik után ekkor dönthették el, miféle hivatást választanak, ekkortól lett szavuk a családi döntéseknél, s ha a fegyverforgató élet mellett határoztak, ekkor kapták első saját fegyverüket. Jelentős állomás volt ez egy fiú életében, nem kezelték őket többé gyereknek, de ezentúl egyedül feletek minden tettükért, a család támogathatta, de el nem rejthette őket többé a felelősségre vonás elől. Hiúz tudta, mivel jár a tizenötödik év betöltése, túlzott jelentőséget mégsem tulajdonított neki. Ő úgy nőtt fel, hogy Keve egészen kiskorától kikérte a véleményét, hagyta, hogy okuljon a saját hibáiból és Hiúz döntéseibe nem szólt bele, hacsak a fiú nem veszélyeztette vele saját vagy mások életét, s ha nem sértette vele a természet törvényeit. Keve nem kezelte éretlen gyerekként, s ezen a téren Olav sem viselkedett másként. Tizenöt éves korára Hiúznak már a vérévé vált az az önállóság, amit a hasonkorú fiúknak csak ezután kellett megtanulniuk. Nem foglalkoztatta a születésnapja, így nem is vette észre, milyen készülődés zajlik körülötte. Az a nap látszólag éppen úgy indult, mint a többi: Julilla szokásos – egyébként jókedvű – morgolódásával várta és alaposan megpakolta a tányérját. Lelle valami könyvbe temetkezett, csak egy halk „jó reggelt” erejéig emelte fel a fejét, majd láthatóan tudomást sem vett Hiúzról és a reggelijéről. Olav még nem jelent meg, de ez is teljesen megszokott volt: az öreg lovag mostanában szeretett sokáig lustálkodni vagy a szobájában reggelizni. Evés után Janter hívta magával Hiúzt,

elküldte lovagolni és egy órányi állóképesség-javító feladatot is rásózott. Amint Hiúz kitette a lábát a Széltoronyból, minden életre kelt. Lelle becsapta és az egyik székpárna alá lökte a könyvet - amelyből egyébként egy sort sem olvasott el – és a kamrába szaladt a süteménytésztáért, amit már hajnalban leosonva elkészített. Olav frissen, energikusan dugta be a fejét az ebédlő ajtaján, nyoma sem volt rajta álmosságnak vagy lustaságnak, fejbólintással vette tudomásul Hiúz távollétét és Janter társaságában, elégedetten mosolyogva a fegyvertárba ment. Julilla felrakta a tűzhelyre az ebédnekvalót, majd amikor az étel már bíztatóan rotyogott, Lellére hagyta a konyhát és a szobájába vonult. Hiúz áldott tudatlanságban élvezte a lovaglást, később felhevülve, csatakosra izzadva, de elégtétellel vette tudomásul, hogy Janter erőpróbái most sem fogtak ki rajta. Amikor minden feladatával végzett, észrevette, hogy erősen dél felé jár az idő, de ahogy végignézett magán, tudta, hogy Julilla kedvéért nem ártana rendbeszedni magát. Egy pillanatig megfordult a fejében, hogy már csak azért sem öltözik át, hiszen ez annyira lényegtelen dolog, de aztán felötlött benne, hogy mégiscsak ma van a születésnapja, s ha ezt a többiek láthatóan elfelejtették, ő legalább megünnepli magát. Felszaladt a szobájába, anélkül, hogy bárkivel találkozott volna, megmosdott, átöltözött, s az övét igazgatva elindult az ebédlő irányába. Ekkor tűnt fel neki, hogy valami nincs rendben. Túl nagy volt a csönd. A lépcsőn lefelé menet megállapította, hogy Olav szobája és a könyvtár ajtaja csukva van, pedig az öreg lovag ilyenkor általában ki-be járkált a két helyiség között, tárva-nyitva hagyva mindent, a macskák örömére és Julilla bánatára. Az ám, Julilla… Akinek most fürgén kéne a konyhában sürögnie, egyszerre szólongatva a torony háznépének tagjait, hogy jöjjenek már az asztalhoz. De a konyha ajtaja is csukva, sehol semmi hang. És Lelle sincs sehol… Hiúz ekkor kezdett vészt szimatolni és gondolkodni. Sebesen felötlött benne, hogy szép időben Lelle vele szokott lovagolni, ugyanúgy élvezve a mozgást, mint ő, s ettől semmiféle könyv nem tántoríthatta el. Janter sem került elő, amikor visszaért az istállóba, pedig legkésőbb a homokzsák-gyakorlatok közben mindig felbukkant. Hol a csudába lehetnek?! Kezdte bánni, hogy a botját a szobában hagyta. Amint leért a lépcsőn, megtorpant, hallgatózott. Nagyon éles hallása volt, s így a csukott ajtók mögött is meghallott valami fojtott hangot az ebédlő irányából. Ez Lelle! Fojtott hang...! Hangtalanul futott az ebédlő ajtajához, felrántotta, bezúdult… és megtorpant. Csakugyan Lelle volt az ebédlőben. Egyszál magában. Orgonalila ruhájában, diadalmasan mosolyogva. Mielőtt Hiúz megszólalhatott volna, a lány hármat tapsolt, s ekkor zene csendült a konyhában. Julilla nyitotta ki a konyha és az ebédlő közötti ajtót és besétált. Ünneplő tengerkék ruháját viselte, haját csinos konytba csavarta. Mögötte pedig Olav és Janter, szintén ünneplőben. Az öreg lovag vidáman pengette viharvert mandolinját, Janter egy éles, tiszta hangú furulyát fújt. Hiúznak leesett az álla döbbenetében. Nem kellett hozzá egy pillanat, míg felfogta: ez a különleges meglepetés érte és miatta van; hogy cseppet sem feledkeztek meg a születésnapjáról. Olav és Janter vidáman muzsikálva háromszor is megkerülte Hiúzt, majd egy pattogós-táncos dalba kezdtek. A két nő nem is kérette magát. Lelle volt az, aki elsőként elkapta a fiú

kezét, belekarolt, megpörgette. S bár Hiúz nem különösebben rajongott a táncért – és túlságosan tehetséges sem volt benne – most mégis nevetve engedett a szelíd erőszaknak és alaposan megtáncoltatta Lellét, aki egyszer sem tette szóvá a lábán végbevitt taposásokat. Azután Julilla ragadta ki Hiúzt Lelle kezei közül és korát meghazudtoló fürgeséggel ropta a táncot. És nevetett… Úgy kacagott, ahogy a fiú még soha azelőtt nem hallotta nevetni. Amikor aztán Julilla kifulladva, még mindig nevetve egy székbe huppant, a két férfi is abbahagyta a zenélést. Hiúzhoz léptek. Janter megveregette, megropogtatta a vállát; Olav átölelte – s ezzel jócskán zavarba hozta a fiút -, a hátát paskolta. Az örömködés végén az öreg lovag szólalt meg először.

- Bár voltál olyan óvatlan, hogy azt hidd, elfeledkeztünk a születésnapodról, ez nem így történt. Boldog vagyok, hogy fogadott apádként kívánhatok neked minden jót. A tizenötödik év fontos év, ezt éppúgy tudod, mint én. Te nem most lettél nagykorú, évek óta az vagy, mégis ragaszkodom a hagyományhoz. Innentől a világ is férfiként tekint rád és én meg akarom adni a módját. Janter, kérlek…

Janter átment a konyhába és egy vörös bársonyba bugyolált, hosszúkás csomaggal jött vissza.

- Az apa boldog kötelessége, hogy ezen a napon méltó fegyvert adjon a fia kezébe. Én kötöm az oldaladra, te pedig használd legjobb tudásod szerint – mondta komoly hangon Olav.

Lassú mozdulatokkal letekerte a vörös bársonyt és kiemelt belőle egy kardot. Egy csaknem három láb hosszú, könnyű, mégis erős kardot. A kard egy fából készült, zöld bőrrel borított, bronzindákkal díszített hüvelyben pihent. Olav lassú, ünnepélyes mozdulattal kerítette Hiúz dereka köré az erős bőrből készült kardövet, amelyre a hüvelyt akasztották. Méltóságteljes volt a mozdulat, mellyel bekapcsolta a szíjat és a fiú bal csípőjénél helyére igazította a kardot. Majd hátralépett, Hiúzra nézett, elmosolyodott.

- Férfi lettél fiam, készen állsz arra, hogy megtaláld életed feladatát.

Hiúz egyenes, határozott tekintettel viszonozta az öreg lovag pillantását, majd jobb kezét rásimította a markolatra és egyetlen, sima mozdulattal kivonta a kardot. Remekbe készült, egyenes, egykezes, kétélű fegyver volt. Pengéje erős acélból készült, a keresztvasnál szélesebb, lefelé enyhén keskenyedő. Markolatát erős fából faragták, ezt zöldre festett bőrrel borították és három rézgyűrűvel erősítették meg. A keresztvas félhold alakú lett, kecses ívű, a penge irányában nyitott, a közepére pedig rombusz alakú foglalatban egy színejátszó tigrisszemet illesztettek. A kő párja a gömböt formázó kardgombba került, kerekre csiszolva, domborúra munkálva. Hiúz megsimította a két villanó követ, majd próbaképpen néhányat suhintott a levegőbe. A kard ugyan nehezebbnek bizonyult, mint amikkel eddig gyakorolt, de jobban a kezébe simult, szilárdabb és egyensúlyosabb volt. Megpördült vele, s örömmel fedezte fel, hogy sem a fegyver súlya, sem a mozdulat gyorsasága nem rántja ki szilárdan megvetett lábainak egyensúlyát. Újra Olavra nézett, boldogan elmosolyodott, tisztelgésül az arca elé emelte és homlokát érintette a karddal, úgy, ahogy Jantertől tanulta.

- Gondolom, Janterrel együtt máris szaladnátok kipróbálni, de türelmet kérek – nevette el magát Olav. – Nem csak én készültem a születésnapodra.

E szavak hallatán Julilla a konyhába sietett és egy jókora csomaggal tért vissza. Janterrel együtt léptek Hiúz elé, megvárták, míg újra a hüvelybe csúsztatja a kardot, csak akkor adták át.

- Vigyázzon rád az ég Hiúz! – mondta meghatottan Julilla és arcon csókolta a fiút.

Janter nem ölelte meg, két hatalmas tenyerét fektette Hiúz vállára.

- Sosem volt még nálad tehetségesebb tanítványom, és olyan sem, akitől annyit tanultam volna, mint tőled. Büszke vagyok rád!

Hiúz megilletődve, alig titkolható meghatottsággal bontotta ki a csomagot. Egy rend ruha feküdt benne. De micsoda ruha! Minden valamirevaló kalandozó, erdőjáró megnyalta volna utána a tíz ujját! A csomag tetején egy pár erős bőrből készült, vízhatlan, lábszárközépig érő, feketére festett csizma feküdt. Alatta egy hasonló anyagú sötétbarna nadrág. A csípőig érő zekét jóval puhább és finomabb szarvasbőrből varrták, csupán az alkarjánál erősítették meg három rétegnyi, akár kardvágást is felfogó zöldesbarna bőrrel. A csomag legalján pedig egy kaftánszerű, combközépig érő kávébarnára pácolt, hátul felhasított bőrmellény feküdt, melyet az elejébe font bőrszalagokkal lehetett kellően szorosra összefogni. Hiúz néhány pillanatig meg sem tudott szólalni. Pontosan tudta, mennyit ér *számára* egy ilyen ruha, hiszen oly hosszú ideje álmodozott róla. Egyetlen alkalomra emlékezett, amikor megemlítette ezt a vágyát a többiek előtt, s lám, nem felejtették el.

- Nagyon köszönöm! - mondta után, a tizedét sem fejezve ki annak, amit érzett - Én…

Janter átérezte a fiú megdöbbenését, újra vállon veregette, így adva tudtára, hogy nagyon is érti a ki nem mondott szavakat. Lelle maradt a végére. Odalépett Hiúz elé, megvárta, míg a fiú felemeli a szemét a ruhákról. Szeretett volna néhány kedves, odaillő szót mondani, de van az úgy, hogy a fontos pillanatokban a beszédesek némulnak meg, s a hallgatagok találják meg a megfelelő szavakat. Most is így történt. Hiúz féloldalasan elvigyorodott, látva a lány zavarát és a lehető legkedvesebb hangján annyit mondott:

- Tőled már megkaptam az ajándékot Lelle: a barátságodat és az álmaidat. Ennél többet nem is kérhetek.

- Dehogynem! – súgta Lelle, két kezével a fiú vállába kapaszkodva lábujjhegyre állt és röpke csókot lehelt Hiúz arcára.

Majd sebesen a konyhába szaladt és egy kis kerekes asztalt tolva egy háromemeletes tortával tért vissza. Volt azon minden, ami szem-szájnak ingere: tejszínhab, marcipán virágok, gyümölcsdarabkák… Hiúz ekkor értette meg, miért is töltötte Lelle az elmúlt két hetet a konyhába zárkózva, Julilla mellett. A lány Hiúz elé tolta a kis asztalt.

- Beleraktam mindent, amiről tudtam, hogy szereted. Boldog születésnapot!

Nem Hiúz volt az egyetlen, akit elvarázsolt az ínycsiklandó sütemény látványa. Olav és Janter is gyanúsan közel sompolyogtak a tortához, látványosan nézegették, szagolgatták, végül Julilla lépett közbe.

- Azt elhiszem, hogy fáj rá a fogatok! – nevetett. – Lelle teljesen egyedül készítette, s még nekem is el kell ismernem, hogy igazán pompás darab lett. De egy ebédet akkor sem kezdünk a tortával, ha történetesen születésnapi ebédről van szó. Úgyhogy asztalhoz, és egyétek végig azt is, amit én főztem!

Így is tettek. Az asztalfőn ezen a napon Hiúz kapott helyet, s Julilla még azt is elnézte neki, hogy evés közben sem válik meg a kardjától. Hiúz úgy érezte, még sosem volt ilyen teljes az élete, még sosem volt ilyen szép születésnapja. A délután folyamán is nagyszerűen mulattak. Hiúznak – miután megevett öt szelet tortát – fel kellett vennie az új ruháit, amelyben persze pompásan festett, ahogy azt mindenki tucatszor megjegyezte. Ezután a lelkes nézők – Olav, Lelle és Julilla – kardbemutatót követeltek, amelyet Hiúz és Janter meg is adott nekik. Janter mindössze három alkalommal állította meg a fiút, hogy apróbb figyelmetlenségeket tudjanak kiküszöbölni. Janter komoly okítása persze nem zavarta meg abban Olavot, hogy vidám hangon bekiabáljon mindenféle különc tanácsot, amelyek nagy részét Hiúz meg is fogadta, nem kis bánatára a klasszikus stílusban vívó Janternek. A két nő megelégedett azzal, hogy hangos tapssal jutalmazzon minden egyes szép vágást vagy hárítást. A vacsora szintén fejedelmire sikeredett és még a tortából is szépen maradt. Nem csoda hát, hogy az est leszálltával öt, a jóllakottságtól mozdulni is alig bíró ember üldögélt az ebédlő kandallójának tűzfényénél, régi dalokat énekelgetve és szentül bizonygatva, hogy sok ilyen napot engednek majd meg maguknak. Nem rajtuk múlt, hogy ezt az ígéretet sosem tarthatták be. Egyikőjük sem sejthette, hogy ez volt az utolsó felhőtlenül boldog napjuk az idegen megérkezése előtt.

A látogató

Senki sem tudta, az idegen honnan érkezett. Néhány nappal Hiúz születésnapja után egyszerűen ott termett a Széltorony hatalmas fogadócsarnokában. Lelle kis híján beleütközött, amikor leszaladt a lépcsőn. Az istállóba készült, Hiúzhoz, s most döbbenten torpant meg az idegen előtt. Ezt a férfit még sohasem látta, pedig az elmúlt hetek alatt Olav több látogatót is fogadott. Az idegen magas volt, rövidre nyírt, dús hajában összekeveredtek a fekete és a fehér tincsek. Arca nyúzottnak tűnt, szája körül borosta sötétlett, ruhája, csizmája ócska, de tiszta; nyomát sem mutatta pornak, sárnak, amely egy gyalogszerrel érkezett, öregedő vándort jellemzett volna. Márpedig a férfi pontosan annak tűnt. Kocsival, lóháton sem érkezhetett, hiszen azt jelezte volna az őrség. Lelle felnézett, s amikor találkozott a pillantásuk, még jobban elbizonytalanodott. Eleven fényű, hunyorgó fekete szempár nézett le rá. Fiatal szempár egy öregedő arcban.

- Ismerlek? – bukott ki a váratlan kérdés Lelléből.

Meglepte vele saját magát is. Mindenki más a sokkal helyénvalóbb *ki vagy?*, *miért jöttél?* kérdéseket tette volna fel. Talán ő is, ha meg nem zavarja az a sötét szempár. Honnan olyan ismerős? Láthatóan az idegent is meglepte a kérdés. Bizonytalanul, szédelegve hátrébb lépett, a lány egy pillanatig attól tartott, elveszti az egyensúlyát és elesik. *Mitől dülöngél? Részeg?* – töprengett Lelle, de az idegen tekintete rácáfolt erre.

- Nem hiszem, hogy ismernénk egymást – jegyezte meg a férfi, majd elmosolyodott. – Rád biztosan emlékeznék. Olavot keresem.

Nem szólítja úrnak, gondolta rögtön Lelle. Talán egy régi barát?

- Tud róla, hogy jössz?

Lelle elégedetten érezte, hogy végre épkézláb kérdést tudott feltenni.

- Nem hinném. De ha tudná, akkor sem örülne – hangzott az egyenes válasz.

- Akkor miért kéne, hogy odavezesselek hozzá?

- Erre két okod is lehet, kicsi lány. Egyrészt úgyis előkerítem, akár odakísérsz, akár nem. De ha odakísérsz, mégis udvariasabb. Másrészt azért kell vele beszélnem, most, mert a fontos dolgok értéke nem csökken attól, hogy kellemetlenek. Beszélnem kell Olavval, mert tudnia *kell* arról, amit mondani akarok.

Az idegen hangja komoly volt és Lelle érezte, hogy őszinte is.

- Gyere velem… - elhallgatott egy pillanatra. – Még a nevedet sem tudom.

- Én sem a tiédet, bár sejtem, ki is lehetsz. A nevem cseppet sem fontos. Olav tudja, ki vagyok, ennyi elég.

A hangja most már ellentmondást nem tűrő volt, így Lelle nem próbálkozott tovább, felvezette a könyvtárszobába, ahol az öreg lovag ilyenkor pihenni, olvasgatni szokott. Az idegen nem túlzott, amikor azt állította, hogy a ház ura nem fog örülni neki. Olav egy árnyalattal sápadtabb lett a különös jövevény láttán, indulatosan összerántotta a szemöldökét.

- Mit keresel itt? Szó sem volt arról, hogy ilyen hamar… - kezdte, de nem tudta befejezni.

Az idegen közbevágott, miközben belépett a könyvtárba.

- Ha már most nem örülsz, várd meg, amíg elmondom, miért jöttem. Váratlan és súlyos dolgok történtek.

Azzal egy határozott mozdulattal becsukta Lelle orra előtt az erős, vasalt ajtót. Ettől kezdve egy hang sem szűrődött ki a szobából. A lány sóhajtott, majd megfordult és sebesen kapkodva a lábait Hiúzhoz szaladt. A fiú most is az istálló üres sarkában gyakorolt. Botjának gyors ütései alatt nagyokat puffant a homokzsák. Hiúz fürgén mozogva több oldalról is támadást indított a jobb sorsra érdemes zsák ellen. Szorosan hátrafogott hajából jópár tincs kiszabadult és verejtéktől gyöngyöző homlokába, kipirult arcába hullott. Lelle máskor szívesen elnézte a fiú gyakorlását, de most már nem ezért jött.

- Hiúz, Olavnak látogatója van – állt meg levegőt kapkodva a fiú mellett.

Hiúz meg sem torpant.

- Olavnak szoktak látogatói lenni – jegyezte meg két pördülés között.

- De ez a látogató a semmiből érkezett!

Kellett néhány pillanat, amíg a fiú felfogta a szavak értelmét. Egy mozdulatsor közepén megállt, leengedte a botját.

- Túl élénk a képzelőerőd Lelle!

- De nem most! – vágott vissza a lány. – Ott állt a fogadócsarnokban, dülöngélt és hunyorgott, pedig nem tűnt részegnek. A ruhája tiszta volt, a csizmája fényes, gyalogszerrel nem érkezhetett. Ráadásul sem ló, sem kocsi nem áll a Széltorony előtt… Nem urazta Olavot és nem mondta meg a saját nevét. Szerinted ilyen egy normális látogató?

- Nem hiszem – értett egyet a fiú, bár látszott rajta, hogy még mindig gyanakszik Lelle élénk fantáziájára. – És mit akart?

- Nem árulta el. Csupán annyit jegyzett meg, hogy Olav nem fog örülni neki. Hát nem is örült! De az idegen azt mondta, hogy jönnie kellett, mert váratlan és súlyos dolgok történtek. Többet nem hallottam, mert becsukták az ajtót.

- Otthagytad Olavot egy vadidegennel? – kapta fel a fejét Hiúz. – Janternek legalább szóltál? És ha egy régi ellenfél?! Kettesben hagytad Olavval?!

Mielőtt Lelle válaszolhatott vagy védekezhetett volna, Hiúz már a széltorony felé iramodott.

- Méghogy az *én* képzelőerőm túl nagy! - fortyant fel a lány, majd egy pillanat múlva Hiúz után szaladt.

Pontosan tudta, hogy Hiúz mennyire szereti Olavot, s ismerte már a fiú védelmező ösztöneit is. Kipirulva, lihegve indultak fölfelé a lépcsőn a könyvtár felé – Hiúz elől, Lelle lemaradva -, amikor kinyílt fent az ajtó és a lépcsőházat betöltötte a két férfi hangja. Hiúz megtorpant, elkapta a mögötte felbukkanó Lelle vállát, a lépcsőív takarásába húzta és csendre intette.

- Jönniük kell! – hallották Olav hangját.

- Még nem lehet Olav! Sokat fejlődtek, de még nem készek rá!

- Szerintem megpróbálhatják!

Egy pillanatra csend lett odafent, majd újra az idegen szólalt meg, hangja szelídebb lett, de semmit sem veszített határozottságából.

- Talán… De nincs mód próbálkozásra, egyetlen lehetőség van! Ez nem játék! Ha úgy jönnének, hogy mégsem készek rá, abba belehalnak! Ami rájuk vár… Tudom, hogy sokat jelentenek neked, de ezt a kockázatot már nem vállalhatjuk. Vállalunk így is eleget! A Tanács…

- Hagyj engem a Tanáccsal! – fortyant fel Olav.

- A Tanács több tagja – folytatta rendíthetetlenül a jövevény – már így is gyanakodni kezdett. Ha rájönnének, mit építettünk fel, minden fáradozásunk hiábavaló volt. Ezt nálad jobban kevesen tudják! Ha most jönnek, az végzetes lenne… Ők belehalnak, mi lebukunk és mindent magunkkal rántunk! Szeresd őket Olav, de az életüket nem élheted helyettük, mint ahogy az *ő* feladataikat *te* nem oldhatod meg. Ismered őket, bízz bennük! Ne feledd, mi ismeretlenül is ezt tesszük! Légy készen Olav, mert eljött az idő.

Ezzel az idegen hangos lábdobogással elindult lefelé. Hiúz és Lelle egymásra pillantott, de már nem volt hová bújniuk. Még egy forduló lefelé és a szigorú idegen szemtől szembe találta magát a két gyerekkel. Néhány feszült pillanatig csak nézték egymást. Hiúz önkéntelen mozdulattal maga mögé húzta Lellét és állta a magas férfi éles pillantását. Legnagyobb döbbenetükre az idegen elmosolyodott.

- Gyorsabbak vagytok, mint gondoltam. S úgy látom, összetartóak. Helyes. És most adjatok utat, ha kérhetném.

Elrobogott mellettük. Egy rövid ideig még hallották sietős lépteit, nyílt és csukódott egy ajtó, majd olyan hirtelen lett csend, hogy Lelle önkéntelenül is megragadta Hiúz karját.

- Eltűnt! – súgta. – Éppen olyan hirtelen, ahogy jött! Ez egy garabonciás!

- Talán – Hiúz a lányra nézett, szürke szeme villogott. – Engem inkább az érdekel, kikről beszéltek.

Nézték egymást és közben pontosan tudták a választ.

- Rólunk – mondta ki végül Lelle.

- De rólunk ám! Sokért nem adnám, ha tudnám, milyen próbáról van szó!

- Gondolod, hogy Olav elárulja?

- Szerintem előbb eszi meg a kardját. Soha egy szóval sem említett semmiféle Tanácsot, titkos összeesküvést, pedig erről van szó!

- És rólunk! Hogyan kerülünk mi ilyesmibe? Jaj Hiúz, kérdezzük meg mégis Olavot! Szeret minket, el fogja mondani.

Hiúz kétkedve rázta a fejét. És igaza lett. Olav semmiféle magyarázatot nem adott a különös idegen látogatására, Jullilának és Janternek még csak meg sem említette. A gyerekek csupán annyit éreztek, hogy valami visszavonhatatlanul megváltozott. Olav sápadtabb, szótlanabb, tűnődőbb lett. A két gyerek egyre gyakrabban vette észre, hogy őket figyeli, hol szomorú, hol aggódó tekintettel. Lelle egyik nap váratlanul bukkant fel a könyvtárban, Olav nem hallotta meg a lépteit; így történhetett, hogy a lány rajtakapta: néhány levelet saját kezűleg ír meg. Az öreg lovag hirtelen megváltozása, titkolózása rosszabb volt mindennél. Hiúz és Lelle egy hétig bírta ezt az állapotot. Mivel Olav továbbra is elhárította a kérdéseiket, úgy döntöttek, maguk veszik kézbe az ügyet.

- Ha Olavnál nem jutunk előrébb, akkor foglalkozzunk inkább az idegennel – mondta Hiúz.

Lelle barátjának, a fiatal tölgynek az árnyékában beszélgettek, elkerülve, hogy más is tanúja legyen a szavaiknak.

- Nem tudunk semmit az idegenről! – vetette ellen Lelle. – Látod, így nevezzük: idegen. Még a nevét sem tudom. Ezen a nyomon nem tudunk elindulni.

- Nyomok… - Hiúz elmosolyodott. – Pontosan erre van szükségünk, nyomokra. És az idegen bizonyára hagyott maga után néhányat. Ez vadászat lesz Lelle, s nekem elég, ha szimatot kapok.

- Pompás! És mégis hol akarsz szimatot kapni?!

- A pincében – felelte egyszerűen a fiú.

- A pincében? – Lelle megdöbbent, de nem annyira, hogy megakadályozza a gondolkodásban – Miért a pince?

- Lement a lépcsőn… - kezdte Hiúz, de a lány közbevágott.

- Igen! Egy ideig hallottuk a lépteit, s mielőtt eltűnt volna nyílt és csukódott egy ajtó. És az az ajtó…

- Csak a pinceajtó lehetett – fejezte be a mondatot a fiú. – A konyhába vagy az ebédlőbe nem mehetett, mert ott Julillával találta volna szembe magát. A fegyvertár csupán egy tágas kamra, még ablaka sincs. A bejárati ajtót pedig nem használhatta, mert akkor az őrség már a megérkezését is jelezte volna. Egyetlen ajtó van, ahonnan váratlanul jelenhet meg és tűnhet el, ez pedig a pince. Emlékezz Lelle, mit mondott a pincéről Olav! Többszintes, zegzugos, barlangokkal tarkított pince húzódik a torony alatt. A barlangoknak és alagutaknak pedig gyakran több kijárata is van. Nem tudhatjuk, meddig nyúlnak be a hegy vagy a környező dombok alá ezek az alagutak, de ha az idegen

ismeri legalább az egyiknek a helyét – márpedig szerintem ismeri – észrevétlenül és simán bejuthatott.

- Te ezt már végiggondoltad, igaz?

- Végig – bólintott Hiúz. – Ez az egyetlen módja, hogy kintről észrevétlenül bejusson valaki. Akár Yenoból is jöhetett, ha elér odaáig az egyik alagút.

- Yeno? Miért éppen Yeno? – kérdezte lassan Lelle, s közben egyre jobban ráhangolódott Hiúz gondolatainak fonalára. – A Tanács! Ezért gondoltál Yenora! Az idegen a Tanácsról beszélt és Yenot a Lovagok Tanácsa irányítja. Súlyos dolgok történtek… Olav azt mondja, későbbre várta az idegent… Az idegen azt mondja, eljött az idő… Emlékszel a *palotások* látogatására? Olav arról beszélt, hogy ő hamarosan meghalhat… Te jó ég, Hiúz! Ez egy összeesküvés! Yenoban, a Tanácson belül! Olav veszélyben van!

- Igen, Olav veszélyben van – bólintott higgadtan a fiú. – Ezt az idegen látogatása óta tudom. Egyedül írogatja a leveleit, egészen máshol járnak a gondolatai… És ahogy ránk néz! Elképzelhető, hogy mi is veszélyben vagyunk. Ezért kell megkeresnünk az idegent! Le kell mennünk a pincébe, meg kell találnunk, hol jutott ki. Igaz, eltelt egy hét, a barlangokon túli nyomait esetleg már nem találjuk meg, de talán az is elég, ha látjuk, merrefelé igyekezett. Keresni fogom Lelle és meg is fogom találni!

Lelle felemelte a fejét, elnézett a torony irányába, csendben volt. Hiúz várt, mert tudta, a lány gondolatai olyan irányba is elkanyarodhatnak, olyan dolgokra is rátapinthat, melyekre ő esetleg nem figyelt fel. Nem is kellett csalódnia. Néhány perc múlva Lelle Hiúzra nézett, tekintete mélyén nyugtalanság bujkált.

- Úgy érzem, a gondolatmenetünkben nincs hiba, a nyomok valóban Yeno felé vezetnek, és mégis… Egyetlen darabka van csak, ami sehogy sem illik bele a képbe.

- Micsoda?

- Mi. Mi ketten Hiúz. Az idegen rólunk beszélt, arról, hogy mi még nem jöhetünk. Még nem készültünk fel és belehalhatunk a próbálkozásba. Mire nem készültünk fel? Hová nem mehetünk? Ha valóban egy összeesküvésről van szó, amely valamilyen módon a Lovagok Tanácsát érinti, abban mi hogyan lehetnénk érintettek? Ez sántít, Hiúz. Olav sosem keverne bele minket valamilyen veszélyes és alattomos dologba. Morag biztosan, Odlam talán, de Olav soha! Igaz, ki tudnék találni olyan helyzetet, hogy belesodródjunk…, de Olav soha nem vinne bele szántszándékkal az életveszélybe!

- Miket tudnál kitalálni? – kérdezte komolyan Hiúz.

- Megint csak Olav szavai járnak a fejemben, amiket az örökbefogadásunkkal kapcsolatban mondott. Azért lökött bele minket a családi indulatok közepébe, hogy meglássa, mennyire állunk ki egymásért és érte, ezt mondta. Az örökösei vagyunk, talán ezért kerülünk veszélybe… Vagy valami

titok lappang a háttérben. Mondjuk a származás kérdése, amire Morag is annyiszor utalt. Én egyszerű családból származom, de rólad nem tudunk semmi biztosat. Mi van, ha Olav pontosan tudja, hogy ki vagy. Lehet, hogy csak itt döbbent rá, de az is lehet, hogy *téged* keresett. A táborban senki mással nem beszélt, csak veled, más fiúkat meg sem akart nézni, rögtön *téged* akart. Talán valóban csak a hirtelen feltámadt rokonszenv vezette, talán nem… Lehet, hogy te vagy a titok nyitja, Hiúz.

- Hihetetlen, miket tudsz kitalálni! – horkant fel a fiú. – Olav, mint összeesküvő, én, mint titkos herceg! Néha azt gondolom, megárt neked a sok gondolkodás!

- Biztos vagy benne, hogy mi is veszélyben vagyunk? – kérdezte Lelle, ügyet sem vetve Hiúz gúnyolódására.

- Igen. Érzem. Már ha ez nem túl különleges egy kétes származású illetőtől.

- Érzed? Igen, igazad van. Én is érzem. Mint egy homályos folt, úgy kúszik rá a szívemre…

Hiúz felállt.

- Mielőtt teljesen elborítana az a homályos félelem, menjünk le a pincébe. Nagyon fenem a fogam arra az idegenre!

Lelle felnézett. Úgy érezte, talán még sosem látta ennyire élesen a fiú arcát, indulatát: az összevont szemöldökök árnyékában villanó viharszürke szemeket, járomcsontján megfeszülő bőrét, összeszorított száját. Igen, Hiúz meg fogja találni az idegent, ebben biztos volt. De csakis vele együtt! Ő is felállt.

- Én készen állok! – jelentette ki határozottan és felszegte az állát.

Hiúz elmosolyodott, ahogy a lányra nézett, de ebben a mosolyban most szemernyi gúny sem volt. Mert pontosan tudta, hogy Lelle csendes eltökéltségében éppen annyi erő és bátorság van, mint az ő lendületében.

- Kezdhetjük a keresést, s ígérem, végig ott leszek melletted az éles eszemmel – tette hozzá Lelle, s ő is elmosolyodott.

- Akkor vadászatra fel!

Úgy döntöttek, hogy az ebédet követő csendes időszakban, külön-külön mennek le a pincébe. Hiúz vállalta az elsőséget és a fáklyaszerzést. Lelle a szobájában készülődött. Rövid fontolgatás után felhajtotta a ruháit rejtő nagy láda fedelét és elővette a fiúruhát. A nadrág, a rövid zeke és a kényelmes csizma mégiscsak jobban illik a pincekutatáshoz. Miután átöltözött, óvatosan kilesett az ajtón, de mindenhol csend és béke honolt. Zajtalanul lesietett a lépcsőn, a pinceajtó előtt még megtorpant, de az öreg torony legalsó szintje is némaságba burkolózott. Vett egy nagy levegőt és benyitott. Lelle nem szerette a pincét. Úgy általában sem kedvelte a sötét és hűvös zugokat, de ez a pince egészen kísérteties érzést keltett benne egymás alatti-melletti folyosóival, határtalanság-érzetével. Pedig jól tudta, az Olav és Julilla által használt néhány szinten teljesen ártalmatlan dolgok

– hordók, hűvösre tett zöldségek, kacatok – pihentek. Becsukta maga mögött az ajtót és azonnal körülölelte a benti sötétség, mert bár a barlangpincék valamilyen módon szellőztek, de ablakuk nem volt.

- Itt vagyok – mondta halkan, vigyázva, hogy a hangja nyugodtnak tűnjön.

Ekkor a pince egy távolabbi végében sercenés hallatszott, majd halvány derengés vetült az alacsony mennyezetre. Hiúz már várta. A kétembernyi magas hordók takarásából lépett elő, egyik kezében égő fáklya, a másikban a botja. A születésnapjára kapott ruhát viselte, derekára felkötötte a kardját.

- Te aztán felkészültél! – jegyezte meg Lelle.

- Te viszont aligha! – a fiú végignézett a vékonyka zekéjében máris didergő, fegyvertelen lányon. – Sejtettem.

- Én nem vagyok sem harcos, sem vadász, nem értek a fegyverekhez, ezért inkább örülj, hogy nincs nálam ilyesmi! – csattant a lány hangja.

- Lehoztam a régi köpenyemet, nem túl ép, de erős és meleg.

- Nekem hoztad? – enyhült meg Lelle hangja.

- Mivel nekem nincs rá szükségem – a lány kezébe nyomta a köpenyt. – Terítsd magadra és induljunk végre, mert Olav sem fog a végtelenségig szundikálni, én pedig még ma a dolog végére akarok járni.

Hiúz ment elől, magasra tartott fáklyával, így jó darabon láthatóvá vált előttük az út. Lelle szótlanul követte, bár azt elismerte magában, hogy a fiú táraságában és köpenyében kevésbé találja szörnyű helynek ezt a pincelabirintust. Nagyjából három szintet mentek lefelé – ezt a lejtős, egymást keresztező folyosók miatt nem volt olyan egyszerű érzékelni -, Hiúz többször megállt, alaposan átvizsgálta a nyers kőpadlót vagy éppen tekintetét és érzékeit fúrta az előttük tátongó sötétségbe, látható eredmény nélkül. Eleddig a pince teljesen átlagosnak bizonyult, tárolásra alkalmas, használatban lévő vagy elfeledett termekkel, hordók sokaságával és ócskaságok egymásra dobált halmazaival. Lelle nem tudta, mennyi ideje lehetnek lent, az időérzéke megszűnt ezen a bezárt helyen és biztos volt abban, hogy Hiúz nélkül talán nem is találna vissza egykönnyen a napvilágra. S bár a fiún nem látszódtak a türelmetlenség jelei, Lelle mégis kezdte feladni a reményt. Talán ezért is volt olyan döbbenetes számára, amikor egy ugyancsak keskeny lépcsőn lementek a következő szintre. Egy széles barlangterembe értek és egyszerre torpantak meg. Nem a látványtól, hiszen a terem ásítóan üres volt, hanem attól az erőtől, amely szinte mellbe vágta őket. Önkéntelenül a másik felé nyúltak, hogy figyelmeztessék, így kezük félúton találkozott.

- Mi ez? – kérdezte Lelle és megszorította a fiú kezét.

- A nyom, amit kerestünk – Hiúz szeme szikrázni látszott a fáklyafényben.

Levilágított a földre és az érintetlen porban meglelték, amit találni reméltek: egy férficsizma talpának tisztán látszó lenyomatát.

- Te is érzed? – Lellét a levegőben kavargó valami nem hagyta nyugodni.

- Igen – bólintott a fiú. – Talán az idegen hagyta maga mögött ezt a különös érzetet, de én inkább azt hiszem, a falakból áramlik.

Lelle elengedte Hiúz kezét, a falhoz sétált és rásimította az ujjait. Itt már nyers sziklafalba vájták a termet, s az érdes kövek feszültséget rejtettek. Amint a lány a falhoz ért, ujjain elviselhető, de nyilalló fájdalom szaladt végig, egészen a válláig. Gyorsan elkapta és sziszegve dörzsölgette elzsibbadt karját.

- Ez a fal belémharapott! Olyan ereje van, mint villámlás előtt a levegőnek. Vibrál és mar. Ne érjünk hozzá, ha nem muszáj.

- Engem nem a fal nyugtalanít – Hiúz leguggolt, előre-hátra világított a nyomokat figyelve. – Ezek a nyomok csupán *elfele* vezetnek, márpedig az idegen ugyanaznap érkezett és távozott. Az *idevezető* nyomoknak is látszódnia kéne!

- Lehet hogy más úton érkezett – próbálkozott Lelle.

- Nem – rázta meg a fejét Hiúz és kiegyenesedett. – Igaz, jópár mellékfolyosó mellett sétáltunk el eddig, de azok mind fölfelé, a torony felé emelkedtek, porosak és nyomnélküliek voltak. Nagyjából az öregtorony és a palota közötti térség alatt lehetünk, a mellékfolyósok oda futnak fel. Márpedig onnan nem jöhetett az idegen, azt az őrség látja és ellenőrzi.

- A palotából sem jöhetett? – kérdezte hirtelen ötlettől vezérelve Lelle. – Ők küldhették, a saját pincéjükön keresztül.

- Te láttad az idegent, láttad, amikor Olavval találkozott. Azt mondtad, Olav ismerte a jövevényt. De vajon az ellenfele volt-e? Ha a *palotások* küldték, aligha lehetett a barátja.

- Nem, - mondta lassan Lelle – nem volt ellenfél. Ha azt a néhány mondatot vesszük, amit hallottunk, az idegen szövetséges volt, aki figyelmeztetni jött Olavot. Nem hinném, hogy a barátja, de mindenképpen a szövetségese!

- Akkor viszont nem jöhetett a *palotásoktól* – zárta le a kérdést Hiúz. – De akkor honnan? Ez az egy út vezet le ideáig. Talán egy titkos járat…

Hiúz előrébb sétált, a falakat fürkészte a fáklyafénynél.

- Talán éppen ezért marnak a falak, hogy elrejtsenek valamit.

- De mitől marnak?! Hiúz állj már meg, mert ez fontos! A falak nem szoktak marni és itt nincs villámlás, ami feltöltse őket! Márpedig akkor emberi kéz van a dologban… Hallottál már olyan emberről, aki erre képes lehet? Én nem. Ez az idegen különös volt! Szédelgett, imbolygott, feltűnt és eltűnt. Pontosan úgy, ahogy ezt Olav is mondta a megérkezésünk napján! Hogy a toronynak rossz volt a híre, mindenféle különös alak eltűnt és feltűnt benne. Vagy alatta.

- Mire akarsz kilyukadni?

- Ez varázslat – mondta egyszerűen a lány.

Ha tartott attól, hogy Hiúz kineveti, akkor megnyugodhatott. Hiúz szótlanul, komolyan méregette Lellét, fontolgatta az érveit és a szavait.

- A mi földünkre nem nagyon jellemző a varázslat – mondta végül.

- Sok minden van, amit nem ismerünk.

- Lehet – bólintott a fiú. – De a nyomokat ismerem. Hagyjuk most az idejövetet, tartsuk észben a varázslatot és nézzük meg végre, hová ment.

Újra magasra emelte a fáklyát és továbbindult, Lelle még mindig a karját dörzsölgetve követte. A barlangterem hosszúnak bizonyult és a közepén élesen és jól láthatóan végigvonultak a csizmanyomok. A következő meglepetés a terem másik végén várta őket – eleven sziklafal állta útjukat. Ajtó sehol sem látszott a nyomok pedig egyenesen a sziklafalnak vezettek. Hiúz csendesen szitkozódva fel-alá járkált az útjukat álló fal teljes hosszában, de nem és nem bukkant átjáróra.

- Hogyan mehetett tovább?! A falba csak nem olvadhatott!

- Nem hiszem.

Lelle eleddig csendesen figyelte a falat, a testében zsibongó furcsa érzések oda húzták, ahol a nyomok véget értek. S bár tartott az újabb fájdalmaktól, ujjait a sziklára tette, tapogatta, simogatta, keresett valamit. A nyilalló fájdalom újra és újra a karjába mart, de összeszorított fogakkal tűrte, mert úgy érezte, ujjai furcsa, szövevényes mintát tapintanak.

- Világíts ide! – kérte Hiúzt.

A fiú Lelle mögé állt, magasra emelte a fáklyát.

- Mit látsz? – kérdezte Hiúz.

- Ez egy minta. Mintha ágak tekeregnének… Talán a sziklába faragták… Menj néhány lépést hátrébb és emeld még feljebb a fáklyát!

És meglátták! A nyers sziklafalba csodálatosan belesimuló, mégis kivehető volt az a két kőből faragott fa, melynek törzsei egy ajtó két szélét, összefonódó ágai pedig a tetejét képezték. A fák láthatóvá váltak, de ölelésükben még mindig sziklafal tornyosult. Hiúz megfogta Lelle vállát és elhúzta a faltól.

- Ezt ügyesen megtaláltad, a fal támadásai ellenére is. Pihentesd a kezeidet, még szükség lehet rájuk. Tehát itt az ajtó… S ha ajtó van, át is lehet menni rajta… Talán valami rejtett fogantyú fordítja ki a helyéből…

Újra átvizsgálta az ajtó közelebbi és távolabbi környékét, de most sem talált semmit.

- Talán nem ilyen egyszerű – jegyezte meg Lelle. – Ez nem közönséges ajtó, a zárja sem lehet az. Varázslat…

- Pompás meglátás! – fakadt ki Hiúz. – És pompás kibúvó! Nem látok itt semmiféle varázslatot, csupán egy masszív sziklafalt és két faragott fát! Kár, hogy nem élő fák, akkor rád bízhatnám a dolgot! De így kénytelen vagyok…

- Hiúz! Ez az! – kiáltott közbe Lelle. – A fák! Hogy ez nem jutott eszembe… Lehet, hogy kőből vannak, de akkor is fák!

Válaszra sem várva újra odalépett és egy-egy tenyerét a hűvös kőtörzsekre simította. Mélyeket lélegzett, igyekezett elfeledkezni a karját támadó kíntól, majd amikor már elég nyugodtnak érezte magát, megszólította a fákat. Először nem történt semmi. Nem adta fel, újra és újra köszöntötte őket. Pár pillanat múlva érezte, hogy a kezei alatt melegszik a szikla. A fák életre keltek!

- *A segítségeteket kérem* – üzente Lelle a gondolataival. – *Testvéretek vagyok, lelkem egy része fa, közétek tartozom.*

- *Fa-lány… ember-lány… Mozogsz és beszélsz…* - mint a szél suttogása, úgy hatoltak Lelle fejébe a halk, kissé erőtlen szavak.

- *Igen, mozgok és beszélek. Fa vagyok, ember vagyok… Segítsetek átjutni a falon.*

- *Különös erő… Tölgy-bölcsesség… Tölgykirály lánya kaput tud nyitni…*

- *Hogyan?*

- *Kő és tűz… Kő és tűz… Fázunk, megfagytunk… A fagy zárja, a tűz nyitja a kaput… Tölgykirály lánya, adj meleget és átmehetsz…*

- *Köszönöm, testvéreim! Segítek, segítsetek…*

Lelle felemelte a fejét, leeresztette a karjait és Hiúzra nézett.

- Mi történt? – türelmetlenkedett a fiú.

- Kérem a fáklyát!

Először a kőfák törzsein húzta végig a lángnyelvet, majd átmelengette az összehajló ágakat is. Suttogás, halk nyögdécselés támadt a teremben, melyet még Hiúz is hallott és értett.

- *Még!… Jó!*

Lelle folytatta, le a törzsek mentén, majd újra fel, a kapucsúcsig. S ekkor halk nyikordulás hallatszott…

- Kinyílik! – suttogta Hiúz és átvette a fáklyát.

Látható vágat jelent meg a sziklakapu közepén, majd lassan kifordultak az ajtószárnyak. Teljes sötétség várta őket odaát, de ahogy a fiú levilágított a padlóra, a nyomok jól láthatóan folytatódtak. Egymásra néztek, egy pillanatra mindketten azt gondolták, hogy nem kívánkoznak a Kapun túlra. Ekkor jött a szél. Nyíllövésként vágtatott ki a nyíláson, erős volt, hideg és kíméletlen, azonnal körülfogta a két gyereket, körülöttük táncolt anélkül, hogy a padlót borító finom homokot megmozdította volna. A két sziklafa felsóhajtott, szinte megreccsent, s Lellének hirtelen éles fájdalom hasított a homlokába, olyan nyomást gyakorolt a szemeire, hogy két tenyerét kellett rászorítania, ha

el akarta viselni. Hiúz sem járt jobban. A fájdalom őrülten dobolt a halántékában, feszes görcsbe rántva a járomcsontján feszülő bőrét. Megszédült, többször összefolyt a szeme előtt minden; elfehéredő ujjakkal markolta a fáklyát és teljes súlyával a botjára nehezedett, hogy biztosnak érezze maga körül a világot. Nem tudták, meddig tartott ez a tombolás. A fájdalom mellett szinte nem is érezték a csontjukba maró, barlangmélyi hideget, nem érzékeltek semmit. Hirtelen ért véget, éppoly váratlanul, ahogy jött: a szél visszafordult és elvágtatott a hegy mélye felé. Kábán pislogva, meg-megtántorodva tértek lassan magukhoz. Lelle leeresztette a két tenyerét és hálát adott az égnek, hogy még megvan mindkét szeme és lát is vele! Hiúz topogni kezdett, hogy tagjaiba visszatérjen az élet, szűnjön a görcs.

- Azt hiszem, tudom, mitől tűnt dülöngélő, hunyorgó részegnek az idegen – mondta halkan a lány – Mi volt ez?

- A gonosz szél – a fiú is csendesen beszélt. – Akár az álmomban… Ott Keve megvédett, de most nem lehetett itt…

- El akart téríteni… El akart űzni, igaz?

- Nem sikerült neki! – Hiúz felszegte az állát. – Ha haboztam is, hogy bemenjek-e, most már nincs kétségem. Ez ugyanolyan szél volt, mint a születésemkor, tovább kell mennem!

- Úgy tűnik, mégiscsak rólad lesz szó… - jegyezte meg Lelle. – Ha félt minket Olav, úgy miattad félt. Ez a te szeled…

Hiúz a lányra nézett.

- Lehet, hogy az álmomban az *én* szelem volt, de most megkínozta mindkettőnket. Bármi is folyik a háttérben, te már éppúgy benne vagy, mint én. És Olav egyformán aggódik mindkettőnkért. Ha mégis úgy érzed, hogy nem akarsz továbbjönni, megértem. Én hívtalak erre a vadászatra, de ilyesmivel nem számoltam. A fáid itt is megvédenek, amíg visszajövök.

- Nem engedlek be oda egyedül! – mondta nyugodt hangon Lelle. – És nem fogok itt szorongani a vaksötétben, hogy mi történhet veled, vajon visszajössz-e. Nem, Hiúz! Félek, de akkor is veled megyek.

A fiú bólintott, az övébe dugta a botját, a kardja mellé. A két fegyver így került először egymás mellé, s ha alakra nem is, méretre és harcra nagyjából egyformák voltak. Ekkor Hiúz kinyújtotta a kezét és megfogta Lelléét.

- Mostantól így megyünk, mert nem kockáztatom meg, hogy elszakadjunk egymástól.

Azzal magasra tartva a fáklyát átlépett a kapun és Lelle követte. Különös, félelmetes világba kerültek. Itt már nem voltak kiterjedt folyosók, tágas barlangtermek, csupán egy alig embernyi széles vágat, amely szeszélyesen kanyargott. Néha csak keskeny kígyóként tekergőzött, de többször előfordult, hogy spirált írt le saját tengelye közül. Nem csoda, hogy Lelle néhány méter után teljesen elveszítette irányérzékét. Tovább nehezítette a tájékozódást a folyosó gyakori szétválása –

megkettőződött, háromfelé ágazott, de volt olyan pontja, ahonnan öt különböző irányban lehetett volna továbbmenni. Egyetlen segítségük a porban végighúzódó nyomvonal volt, azt követték makacsul, némán. Egy különösen meredek kanyar után Hiúz megtorpant, felpillantott.

- Visszafelé megyünk – mondta.

- Hová vissza? A kapuhoz?

- Nem, a Széltorony felé. Úgy sejtem, hamarosan a bejárat alatt leszünk.

Lelle magában őszintén megköszönte Kevének, az égnek, az álruhás királynak, a fiú szüleinek, hogy Hiúz nem téved el, pontosan tudja, merre járnak. Most érezte igazán, hogy ez a képesség az életüket jelenti itt a föld mélyén.

- Nélküled sosem jutnék vissza – jegyezte meg.

- Nélküled pedig sosem jutottam volna át a sziklakapun. – hangzott a felelet és a fiú továbbindult.

Azt vették észre, hogy a Széltoronyhoz közeledve kiújul fejükben-szemükben a fájdalom. Nem volt annyira éles, mint a kapunál, de folyamatos, tompa lüktetése így is nehezen viselhetővé tette.

- Azt hiszem, közeledünk – suttogta Lelle. – Bár arról elképzelésem sincs, hová.

Ezt is megtudták. Még két éles kanyar és tátongó fekete űr került eléjük. Hiúz előrenyújtotta a fáklyát és egy hatalmas barlangterem kis részlete bontakozott ki előttük.

- Tovább! – vezényelt a fiú.

Beléptek és mindketten biztosan érezték, célhoz értek, akármit tartogasson is ez számukra. A nyomok a terem közepe felé vezettek.

- *A Földanya sziklából faragott méhe* – gondolta magában Lelle, ahogy a fölé hajló, bordásan faragott mennyezetet nézte. – *Nagyon mélyen lehetünk.*

Hiúz hirtelen megtorpant, s Lelle, akinek egy pillanatra elkalandoztak a gondolatai, beléütközött. S akkor már ő is látta, amit a fiú: a terem közepén emelkedő kőtalapzatot. Óriási, négyzet alakúra faragott kő volt, amelyhez háromsornyi lépcső vezetett fel. A talapzaton pedig egy akkora kőtál nyugodott, amekkorát Lelle eddig csak hordóban látott. Hiúz elengedte az ámuló lány kezét és körbejárta a talapzatot. Majd még egyszer.

- A nyomok? – kérdezte Lelle rosszat sejtve.

- A nyomok ide vezetnek, és nem mennek tovább.

- Hátha ez a talapzat is egy kapu – próbálkozott a lány.

- Mégha az is, akkor is megbukott az elképzelésünk – mondta Hiúz keserűen. – Az idegennek esze ágába sem volt kifelé, Yeno felé, vagy bármilyen alagút kijárata felé menni! Ide jött! Egyre beljebb. És egyre lejjebb. Nem értem!

- Akkor ide jött, ehhez a talapzathoz – Lelle felment a lépcsőn, de korábbi tapasztalataiból okulva egyelőre nem nyúlt a kőhöz.

Lábujjhegyen állva próbált egyensúlyozni, hogy legalább egy pillantást vethessen a kőtál belsejébe. A tál teljesen üresnek, portalannak bizonyult, igaz, egy hatalmas repedés húzódott keresztbe a belsejében. Vagy talán nem is volt az repedés. Egyenes ívű, egyenes peremű, széles, bár alig karcolásnyi mélységű vonal volt – mintha hatalmas késsel félbevágták volna, majd újra összeragasztották, s az illesztés világosan látszott. Miközben Lelle a tálat nézegette, Hiúz továbbra is a padlót vizsgálta, s ha további nyomokat nem is, talált más érdekeset. Csizmájával egy helyen söpörgetni kezdte a port, majd a látvány hatására egyre lendületesebben folytatta. Mire a végére ért, a fáklya adta gyenge fény ellenére is tisztán ki lehetett venni a mintát, melyet a talapzat körül a padlóba véstek: egy legalább tizenöt láb átmérőjű, nyolcágú csillagot, mindegyik csúcsán egy-egy ötszirmú virággal.

- Kicsit olyan, mint egy áldozati hely – jegyezte meg a lány. – Mi másért díszítenének ki így egy helyet mélyen a föld alatt?

Hiúz a mennyezetre nézett, elgondolkodott.

- A Széltorony csigalépcsője alatt lehetünk és nem is vagyunk olyan mélyen, mint először gondoltam. És most már biztos vagyok abban, hogy az idegen ide tartott. Érzem a jelenléte emlékeit, gondolatainak maradványait, de csak itt, a talapzat körül. Eddig jött… és itt eltűnt. Jó lenne tudni, mi is történt itt!

- Talán a kő elárulja – mondta Lelle, s mielőtt Hiúz bármit felelhetett volna, tétovázás nélkül a talapzatra simította a tenyerét.

Úgy érezte, örvény szippantja be. Ugyanott állt, a barlangteremben, mégis az egész környezet megváltozott körülötte. A falak feketén hullámzottak és mintha egyre közelebb nyomultak volna; a föld imbolygott, süppedt-emelkedett. Először a gyomra fordult fel az imbolygástól, majd megérezte a fenyegetést. A talapzatból áradt, szigorú, könyörtelen erő volt, körülölelte, sötét szelével megbénította.

- *Távozz!* – az üvöltő barlangmély hang szinte szétrepesztette a dobhártyáját.

S még csak nem is kívülről szólt, bent a fejében harsogott tovább.

- *Távozz! Nincs itt semmi, amit megtudhatsz! A Kapu zárva! Nem mehetsz tovább!*

- Kérem… - Lelle hangja alig volt több nyöszörgő sírásnál.

- *TÁVOZZ!*

Az utolsó kiáltás úgy csattant, mint egy ostor, végigvágott a lány testén. Lelle minden eddiginél nagyobb fájdalmat érzett, majd azt, hogy a kő iszonyú erővel ellöki és messze repíti. Még érzékelte, ahogy nekicsapódik a padlónak, majd elsötétült előtte a világ. Arra riadt, hogy két kéz a hasáról a hátára fordítja és a vállát rázza.

- Lelle! Lelle, a keservit! Mit csináltál?! Lelle, hallasz?

- Ne ordíts! – suttogta elgyötörten a lány és kinyitotta a szemét.

Hiúz térdelt fölötte, arca döbbent és kétségbeesett, a fáklya lobogva feküdt mellette a földön.

- Mit csináltál?!

- Ne ordíts! – kérte újra a lány és a két tenyerét sajgó füleire szorította.

De nem csak a füle sajgott. Fájt minden porcikája, úgy érezte, mákszemnyi erő sem maradt a tagjaiban. De a feje volt a legrosszabb – egyszerre lüktetett és dörömbölt.

- Nem ordítok – felelte a fiú, finoman Lelle válla alá nyúlt és segített neki felülni. – Mi volt ez?

- A kő. Ez a gonosz, sötét kő! Elzavart minket… Rámordított, hogy távozzak. Azt mondta, a kapu zárva, nem mehetek tovább.

- Tehát ez mégis egy kapu…

- Olyan kapu, amit nem kívánok látni soha többé! Ordított, megvert és ellökött, pedig semmi rosszat nem tettem! Ez gonosz… - Lelle elsírta magát, fel-felcsukló zokogással, a megrázkódtatás nagyságához mérten.

Hiúz egy suta mozdulattal magához ölelte, érezte, hagynia kell, hogy Lelléből kiszabadulhasson a feszültség. Eltelt néhány perc, mire a lány lassan-lassan elkezdett megnyugodni. Hirtelen mozdulattal eltolta magától a fiút, megtörölte könnytől és portól maszatos arcát, még jobban szétmázolva magán ezt szürkés-sáros keveréket.

- Emlékeim szerint utoljára a táborban néztél ki ilyen rémesen – jegyezte meg Hiúz.

Ha az volt a célja, hogy kizökkentse Lellét, el is érte. A lány szeme megvillant és tudomást sem véve a fiú segítő szándékkal nyújtott karjáról, egyedül állt fel a padlóról.

- El kell mennünk – mondta csendesen. – Akármi is volt ez, nem enged át.

- Megpróbálhatnám én. Talán…

- NEM! – kiáltott a lány.

S mintha csak ezt akarná megerősíteni, a talapzatból kicsapott a szél. Az a szél, amely már a sziklafás kapunál is útjukat állta. Lellének ez már sok volt. Ereje végén járt, idegei pattanásig feszültek, a szemeire nehezedő nyomástól újra nem látott. Hiúz érezte, hogy újra görcsbe rándul az arca, de úgy-ahogy sikerült megőriznie a nyugalmát. Belátta, hogy aznap már nem juthatnak tovább és belesajdult a szíve, ahogy Lelle elgyötört arcára nézett. Ő hívta vadászni, de amit a nyomok látványán kívül megtudtak, azt mind Lelle fájdalmai árán tudták meg! Felkapta a földről a fáklyát, megragadta az imbolygó lány kezét és futva húzta ki a teremből. Szinte végigvonszolta a zegzugos labirintuson, átrángatta a sziklafás kapun, amely döndülve és port kavarva csapódott be mögöttük. Lelle akkor kezdte újra érzékelni maga körül a világot, amikor már a kacatokkal teli pincerészben jártak. Fájdalmai hirtelen megszűntek, most már csak halálosan fáradt volt. Engedte, hogy Hiúz vezesse, átmenekítse a fogadócsarnok és a lépcső lebukás-veszélyes területén, bevigye a szobájába, leültesse és egy nagy kupa vizet nyomjon a markába.

- Próbáld összeszedni magad – kérte a fiú. – Mosakodj meg, öltözz át. Látom, hogy nagyon fáradt vagy, de még muszáj kitartanod! Hamarosan vacsoraidő és nem szabad, hogy Olavék bármit megsejtsenek!

- Megpróbálom – mondta halkan a lány.

- Köszönöm. Mindent! – Hiúz egy simogatásszerű mozdulattal megborzolta Lelle szürkére porosodott haját, majd magára hagyta.

Lelle pihent még egy kicsit, majd azt tette, amit a fiú javasolt: alaposan megmosakodott és átöltözött. Nem gondolkodott semmin – különösen a pincében történteken nem! – csak próbált magához térni. Ez végül olyannyira sikerült, hogy még az éles szemű Julillának sem tűnt fel több, mint hogy Lelle kissé álmosnak tűnik. Olav talán észrevette volna a lány szemének tompa fényét, de Olav nem volt ott a vacsoránál. Ez volt az első ilyen alkalom, mióta a Széltoronyban laktak.

- Hol van Olav? – kérdezte nyugtalanul Hiúz.

- Készülődik – felelte kurtán az asszony.

- Készülődik? Elmegy valahová?

- Úgy tudom, egy barátját látogatja meg Yenoban.

Hiúz és Lelle összenézett, mindkettőjükben bajsejtelem ébredezett. Mit akar Olav sötétedés után abban a városban, ahová fényes nappal sem szívesen tette be a lábát?

- Fontos barát lehet – jegyezte meg nyugalmat színlelve Hiúz.

- Régi barát. A neve Kereten – felelte az asszony. – Régebben sokszor vendégeskedett nálunk, de mióta ő is megöregedett, ritkábban szánja rá magát erre a kiruccanásra.

- Ő is lovag?

- Jogtudós. Ő készítette az örökbefogadási papírokat is.

Hiúz és Lelle újabb beszédes pillantásokat váltottak.

- Lehet, hogy jót tesz majd Olavnak – szólalt meg most a lány. – Mostanában nem tűnt valami vidámnak.

Julilla kezében megállt a kés, amivel éppen kenyeret szelt, a némaságba burkolózó Janter halkan köhintett.

- Igen, mi is aggódunk – mondta végül csendesen Julilla.– Fogalmam sincs, mi történt vele és nem tudom kiszedni belőle.

- Mi se. – szúrta közbe Lelle.

- Remélem, hamarosan elmúlik, ami nyomasztja – bólintott rá az asszony, de a hangja alapján lehetett érezni, hogy nem nagyon bízik ebben.

Olavon valóban nem látszottak a javulás jelei. Sápadt volt és nyúzott, ahogy beszállt a hintójába. Röviden és csendesen köszönt el, s a két gyerek megrémült, amikor rádöbbentek, hogy ezen az estén a hűséges Janter sem kísérheti el az urát. Az öreg lovag a várőrség néhány katonáját vitte magával. A

bejárat előtt állva négy néma alak bámult a távolodó hintó után. Úgy tűnt, egymással sem akarnak beszélni a történtekről. A két gyerek amúgy is fáradt volt, hamar a szobájukba vonultak, a virrasztani akaró Julillát férje beszélte le a hiábavaló várakozásról. Ezen az éjszakán egyikük sem számított az öreg lovag visszatérésére. Pedig Olav visszajött. Éjfél is jóval elmúlt, amikor a hintó halkan begördült a holdfényben fürdő öreg torony elé. Aki kiszállt belőle, Olav volt és mégsem ő. Tartása, háta kiegyenesedett, fejét energikusan felszegte, léptei határozottabbá váltak. Olyan ember ereje áradt belőle, aki vállalni merte nehéz feladatát, legjobb tudása szerint teljesítette, s most lerakva a felelősség terhét készen áll a számadásra. Megállt az udvaron, felnézett a teljesen kerek holdra. Holdtölte éjszakája volt, s ha ekkor Lelle vagy Hiúz ott állhattak volna öreg barátjuk mellett, érezték volna a sápadt sugarakból áradó, bizsergető nagy erőt. De nem álltak ott. Olav nesztelenül felment a könyvtárszobába, megírt egy levelet, ült egy kicsit fölötte, majd összehajtotta, borítékba tette és az íróasztalán álló papírnehezéknek támasztotta. Majd az egyik polc alól egy megrakottnak tűnő válltáskát húzott elő, melyet már napokkal ezelőtt odakészített. Még egyszer leellenőrizte a tartalmát, elégedetten bólintott. Ez volt minden, amit magával akart vinni hosszú útjára. Kiment a könyvtárszobából, egyik kezében a táska, a másikban két apró tárgy. A táskát letette a lépcső mellé, majd a gyerekek szobája felé vette az útját. Először Hiúzhoz ment be, s ezegyszer, *mert úgy akarta*, a fiú nem hallotta és nem érezte meg jöttét. Olav megállt egy percre Hiúz ágyánál, elnézte kisimult arcát, elmosolyodott, amint megpillantotta a takaró alól kikandikáló botot.

- Ég veled drága fiam – mondta egészen csendesen. – Szívesen tettem volna érted még többet is, de talán nem lesz rá szükséged. A te erőd sok sötétséget kiállt már, ezután sem fog cserbenhagyni.

Egy vékony könyvet tett le az ágy melletti éjjeliszekrényre, majd nesztelenül kiment. Következő útja Lelléhez vezetett, aki éppoly mélyen és öntudatlanul aludt, mint Hiúz. Olav az ő ágya mellett is megállt és a borzas, barnavörös hajra simította a tenyerét.

- Ég veled, drága kicsi lány! Oly sok örömet adtál egy öreg lovagnak! Kívánom, hogy hamar ráébredj, mennyire erős vagy! Maradj Hiúzzal, mert én tudom, amire ő is rá fog jönni. Tudom, hogy te vagy a társa.

Lehajolt, megcsókolta Lelle haját, majd az éjjeliszekrényre helyezett egy hosszúkás dobozt. Hangtalanul, észrevétlenül ment ki innen is. A lépcsőnél vállára vette a táskáját, még egyszer körülnézett, mosolyogva magába itta az öreg torony szeretett látványát, majd nagyot sóhajtva elindult. Olav, Yeno tiszteletre méltó lovagja lesétált a lépcsőn és nem akadt senki, aki tanúja lett volna utolsó útjának.

Másnap reggel Lelle azonnal megpillantotta a dobozt, amint kinyitotta a szemét. Magához is tért rögtön. Felült és az ölébe emelte a szépen faragott, mozaikberakással készített kis szelencét. Amikor felnyitotta, először egy összehajtogatott papírlapot látott, kiemelte és néhány pillanatra lélegzetet venni is elfelejtett. A doboz alján egy nyaklánc feküdt, a híres-fényes yenoi ezüstből készült lánc finom mívű, mégis erős volt. A medál pedig… Lelle először csak az ujjai hátával simogatta végig. Virág volt, nyolc, elhegyesedő szirommal. De micsoda virág! Közepén egy domború, opálos fényű kis holdkő, szirmai ezüstkeretbe foglalt, váltakozó fehér-rózsaszín kristályok. Lelle kiemelte és a tenyerére fektette, csodálta az ékszer könnyűségét, simogató hűvösét. Nyolcszirmú virág… Mint az a nyolcágú csillag odalenn, a pincében… Ez a gondolat kizökkentette. Véletlen lenne? A papír után nyúlt; s amint elolvasta, végleg lehervadt az arcáról a mosoly. Rövid levél volt: *„Születésnapodra, kicsi virágom! Olav"*. Olav? De hisz csak egy hónap múlva lesz a születésnapja! Olav elfelejtette volna? Hirtelen olyan hidegség áramlott át rajta, hogy beleborzongott. Jéghideg, halálos bizonyosság. Olav nem keverte össze! S ha most, az éjszaka közepén, titokban kapta meg, annak egyetlen oka lehet… Olavval történt valami! Kipattant az ágyból és tenyerében a láncot markolva átrohant Hiúzhoz. Kopogtatás nélkül rontott be hozzá, de felébresztenie nem kellett. A fiú felöltözve állt az ablaknál és nem fordult meg Lelle érkezésére sem.

- Hiúz! – kezdte volna a lány.

- Tehát te is kaptál búcsúajándékot – Hiúz hangja hűvös volt és túlságosan nyugodt.

- Az ágyam mellett hagyta a születésnapi ajándékomat, pedig az csak egy hónap múlva lesz! Bejöhetett az éjszaka… Nem hallottam semmit!

Erre már a fiú is megfordult.

- *Én* sem hallottam semmit, pedig nekem hallanom kellett volna! – hangjának nyugalma kezdett szertefoszlani. – Hallanom kellett volna a kocsit, az ajtónyitást, azt, hogy az ágyam mellett áll! És nem hallottam semmit! *Semmit*!

- Hiúz… - próbálkozott újra Lelle.

- Itthagyta a búcsúajándékát és elment! Egy szó nélkül elment! Nem tudom hová mehetett, pedig ezen gondolkozom órák óta! Csak abban vagyok biztos, hogy nem fog visszajönni!

Álltak egymással szemben. Hiúzban alig elfojthatóan tombolt a düh és az indulat, de Lelle nem érzett mást, mint jeges ürességet.

- Végleg elment? – kérdezte halkan, de valójában nem várt rá választ.

Tudta magától is. Eljött az idő, ahogy az idegen is mondta… Elment! Búcsú nélkül? Nem hitte…

- Körülnéztél már a szobádon kívül? – kérdezte és próbálta összeszedni magát, hogy ne kelljen a gyomrában növekvő hidegségre figyelnie.

- Mit kerestem volna? Nyomokat? – a fiú hangja éles és gunyoros volt.

Maradj nyugodt! – intette magát Lelle, ha ő is átadja magát a kétségbeesésnek, az nem segít.

- Levelet. Olav nem mehetett el búcsú nélkül! S ha nem szóban búcsúzott, akkor talán levelet írt.

Hiúz rámeredt a lányra.

- A könyvtárszoba! – bólintott végül.

Átszaladtak. Nem kellett keresniük… Az asztalon, a papírnehezéknek támasztva megtalálták… Hiúz felemelte a borítékot, megforgatta a kezében, majd Lellének adta.

- Én nem… Olvasd fel – kérte.

S hogy elrejthesse a levél keltette érzéseit, itt is az ablakhoz sétált és hátat fordított a lánynak. Lelle belekuporodott Olav foteljába, meztelen talpait maga alá húzta és felnyitotta a borítékot…

Drága Lelle és Hiúz!

*Mire ezt a levelet olvassátok, én már végleg eltávoztam ebből a világból. Évek óta tudtam, hogy ennek közeledik az ideje, s mióta velem voltatok, nehezebben viselem ezt a terhet. Egy öreg, törődött ember, aki befejezte földi feladatait… Igen, drága gyermekeim, lejárt az időm. A betegség és a pihenés vágya elhatalmasodott rajtam, s mivel idegen kéz nem sietett a segítségemre, magam fejeztem be ezt az életet. Méltósággal akartam távozni – amíg még lehetett; ezért döntöttem úgy, hogy nem szemtől-szembe búcsúzom. Meglehet, gyávaságnak ítélhetitek a viselkedésemet, de őszintén hiszem azt, hogy így kevesebb fájdalmat okozok nektek is, magamnak is. Ha tévedtem volna, bocsássatok meg nekem. Sajnálom, hogy véget kellett vetnem földi életemnek, de a maradásomat csupán az önzőségem diktálta volna, az pedig rossz tanácsadó. Felesleges keresnetek – ezt elsősorban neked üzenem, Hiúz. Ami maradt belőlem – **ha** maradt -, azt úgysem fogjátok megtalálni. Erről gondoskodtam… Mindent elrendeztem; az örököseim vagytok és nem szenvedtek majd hiányt semmiben. A barátom, Kereten néhány napon belül felkeres benneteket és mindent elrendez. Ebben a kérdésben nyugodt a lelkiismeretem, ha más dolgokban nem is… Talán többet is mondhattam volna, amíg együtt voltunk, talán megmagyarázhattam volna jópár szokatlan eseményt, de nem biztos, hogy jól tettem volna. Mert vannak dolgok, melyeket megértenétek és vannak, amelyeket nem. Így hát az időre bízom mindazt, amit nem mondhattam el. Járjátok a magatok útját, mint a szabad madarak, akiknek a szárnyát nem kurtítja meg egy vénember aggodalmaskodása, s amíg csak lehet, maradjatok együtt. Még magatok sem sejtitek, mi mindenre lehettek így képesek! Köszönöm, hogy egy rövid időre apáitok helyett apátok lehettem, s a szeretetem odaátról is kísér majd benneteket.*

Most búcsúzom. E világ keretei között már nem találkozunk, de ha eljön az időtök, ***odaát*** *várlak benneteket.*

Lelle elhallgatott, lassan az ölébe eresztette a papírt, maga elé meredt.

- Meghalt?! Ez… lehetetlen! Ez így… - elhallgatott.

- Meghalt! – Hiúz szava vágott, visszafordult az ablaktól. – Elment és véget vetett az életének! Elfutott és itt hagyott minket!

- Hiúz!

- Mégis, minek neveznéd?! Nem beszélt velünk, nem bízott bennünk! Megijedt a jövevénytől! Pedig tudnia kellett volna, hogy mellette állok, hogy megvédem, hogy…!

- Hiúz elég! Nem te vagy a hibás!

A fel-alá járkáló fiú megtorpant, égő tekintetét a lány felé fordította.

- Egyikünk sem hibás! – Lelle igyekezett, hogy hangja határozottan csengjen. – Talán még az az idegen sem… Nem tudom… Nem tudom, lett volna-e más mód… Én hiszek Olavnak…

- Én nem! – kiáltott fel Hiúz. – Ezzel a levéllel semmi mást nem akart, csak nyugtatgatni! Anélkül, hogy bármit is megmagyarázott volna!

- De Olav felkészített minket erre! Már az idegen érkezése előtt célzott rá! Emlékszel? A *palotások* látogatásakor… Nem vettük komolyan, pedig elmondta, mire számítsunk.

- Felkészített?! Azt nevezed felkészítésnek, hogy bedobott a mély vízbe?! Tudod, mit gondolok? Olav nem számított rá, hogy ez ilyen hamar fog megtörténni! Bármit ír is a levélben, nem tudta! Az az idegen… Igen, ő indította ezt el! Bár tudnám, mit mondott Olavnak! Nem maradt semmi a kezünkben Lelle; *semmi*, ami érthetővé tenné ezt az egészet! A levél Olav szemfényvesztése, csak álságos vigasztalást ad! Lehet, hogy ez neked elég Lelle, de nekem nem! Nekem nem vigasztalás kell, hanem magyarázat, s ezt nem akarom az időre bízni!

- De Olav nem akarta, hogy mindent megtudjunk! S mivel ismer téged, bizonyára felkészült az elégedetlenségedre. Ha ő nem akarta, hogy megtaláld a magyarázatokat, akkor nem is fogod megtalálni. Ülj már le Hiúz! Az ég szerelmére, kit érdekelnek most az összeesküvések! Olav meghalt! Meghalt! Kit érdekelnek a magyarázatok, amikor őt magát veszítettük el!

Lelle is felpattant és bármennyire is akarta, nem tudta visszatartani a könnyeit. A veszteség tudata elöntötte egész lényét, s még gyerek volt, akinek vigasztalásra lett volna szüksége, nem pedig arra, hogy az erőset játssza. Hiúz képtelen lett volna bármi kedveset mondani. Olav halála megdermesztette, s hogy a mélységes fájdalmat és csalódást el tudja viselni, kemény páncélt húzott maga köré. Hibásnak érezte magát, mert nem volt ott, amikor kellett volna! Mert hagyta a halálba menekülni öreg barátját! Ez a tudat bármely érző embert mélyen megsebzett volna, nemhogy egy szenvedélyes természetű tizenöt éves fiút! Magába fojtott, elzárt mindent, ahelyett, hogy az egyetlennek, akinek kellett volna, kiöntené a szívét. Tenni akart valamit, hogy megfeledkezhessen a gyászról! Bármit! Csak ne kelljen szembesülnie a saját érzéseivel és Lelle bánatával. Ezt már nem tudta elviselni. Így anélkül, hogy egy szót is szólt volna, kisietett a könyvtárszobából. Lelle egyedül maradt.

Kiáltás a halotthoz

Kereten két nap múlva érkezett. Régi vágású lovag volt, így egy futárral már előző nap bejelentette a látogatását. Levelét Hiúznak és Lellének címezte, megadva nekik mindazt a tiszteletet, melyet egy Olav nevét viselő családtag megérdemel. Tájékoztatta őket, hogy Olav akaratának megfelelően másnap eleget tesz végrendelet-ismertetési kötelezettségének, amelyre a Széltorony könyvtárában, a késő délelőtti órákban és a Palota lakóinak részvételével kerül majd sor. Közölte azt is, hogy mielőtt ez megtörténne, velük, kettőjükkel még külön akar beszélni. Nem is csoda, hogy feszültséggel terhes volt a levegő Kereten érkezésének reggelén. Tulajdonképpen még mindig alig tértek magukhoz az Olav eltűnése okozta döbbenetből… Julillának és Janternek Lelle mutatta meg a levelet, neki kellett végignéznie, hogy az asszony hangosan zokogva a konyhába menekül, hogy Janter holtsápadtan és egy szó nélkül a felesége után siet… Ő megint egyedül maradt és a bánatával a szobájába vonult vissza. Hiúz jószerivel csak az étkezések idején került elő, hogy hol járt, mit csinált, arról nem beszélt és nem is firtatta senki. Lelle szívesen vele tartott volna, de a fiú elhárította, kerülte őt. Kereten látogatása sem ígért sok jót, de Lellének legalább az az öröme megvolt, hogy nem kell egyedül szembenéznie vele. A jogtudós látogatása elől Hiúz sem bújhatott el. Korán ébredtek, a reggeli alatt is kevés szó esett. Lelle megígérte Julillának és Janternek, hogy mindenről részletesen beszámol, majd a két gyerek a könyvtárszobában várakozott. Nem telt el sok idő, amikor meghallották egy kocsi érkezését, s néhány perc múlva egy idős férfi lépett be a könyvtárba. Nagydarab, testes ember volt, erősen szuszogott a lépcsőmászástól. Csaknem teljesen kopasz fejét csupán egy vékony koszorúban vette körül őszes-pihés haja, szája vékony és merev, orra erőteljes ívű, álla szúrósan hegyes volt. Mélybarna szemében azonban jóindulat csillant, ahogy a bejövetelére felpattanó két gyerekre nézett.

- Üdvözöllek benneteket – hangja végigzengett a könyvtáron, de ereje ellenére kedvesség bujkált benne. – Kereten vagyok, Olav akaratának végrehajtója. Ti pedig Lelle és Hiúz… Nem ismerjük egymást, de Olavot mindhárman ismertük… Üljetek le, nincs szükség udvariaskodásra, most még nincs. Azért jöttem, mert van néhány dolog, amit csak kettőtöknek akarok elmondani.

Hiúz szeme megvillant e szavak hallatán, remény ébredt benne. Hátha ez a sötét ruhás, kövér öregember felfed valamit a kétségbeesetten megérteni vágyott titkokból. Lelle nem volt ilyen bizakodó. Félt attól, amit Keretentől hallania kell majd… Megvárta, míg a jogtanácsos helyet foglal a neki előkészített fotelban, majd ő is leült – Olav foteljébe. Hiúz mögéje állt, könnyednek szánt mozdulattal támaszkodott a fotel hátuljának. Keretent azonban nem téveszthette meg. Sokat tapasztalt, éles szemű férfi volt, így most is egy-két pillantással felmérte a két gyereket.

- *Derekasan kitartanak* – gondolta. – *Nagyon kemény ütés lehetett ez számukra és láthatóan nem értik… Hogyan is érthetnének meg egy fáradt öreg lovagot, miközben tombol bennük az ifjúság életereje! Én értem Olavot és nem szánom… Ők sem szánják… A fiú dühös. De még milyen dühös! Kellemetlen lenne, ha nekiugrana Odlaméknak, bár Olav mondta, hogy tudja fegyelmezni magát. Sok erő van benne, igen, sok erő… És a kislány… Milyen törékeny és sápadt… Benne nincs düh… Gyászol, ő tényleg gyászol… vajon van, aki megvigasztalja? A fiú aligha, elfoglalja a saját indulata. Azt értem, mit látott bennük az én öreg barátom, de azt nem, mit is gondolt a további életükről… Meglátjuk.*

Megköszörülte a torkát és hangosan folytatta.

- Nem fogok kertelni és nem fogok sajnálkozni – kezdte határozottan. – Olav a barátom volt, nagyon régi és nagyon jó barátom, így a hiánya éppoly fájdalmas nekem, mint nektek lehet. Megdöbbentett a döntése, hevesen elleneztem, amit tenni készült, de amikor elmondta az indokait, megértettem.

- Megértette?! – kérdezte fojtott hangon a fiú. – Megértette, hogy meg akarja ölni magát?! És egyet is értett vele?

- Nem. Nem támogattam az elképzelését, ha erre gondolsz, de átéreztem, miért döntött így. Nem hiszem, hogy ezt megértenéd fiam… Nagyon fiatal vagy még, egészséges és erős, egy egész élet kalandja áll még előtted… De mi megöregedtünk… Olav beteg volt, halálos beteg…

- Nem! – kiáltott fel Lelle. – Néha gyengélkedett, de nem volt halálos beteg!

- Nem akarta nektek elmondani – felelte szelíden Kereten. – Évek óta tudta, hogy a belső kór szép lassan felfalja a testét, felkészült a halálra… Ti azonban megváltoztattátok az elképzeléseit. Belenyugodott, hogy nemsokára ágynak dönti, tudta, hogy hosszú csatára számíthat a halállal. Mikor megérkeztetek, kapott még egy kis időt. A ti életerőtök, a szeretetetek erőt adott neki, sokkal jobban érezte magát. De ez nem tarthatott sokáig, s ő úgy döntött, nem fog a szemetek előtt haldokolni. Azt akarta, hogy az élő Olav képét őrizzétek magatokban, hogy ne kelljen szenvednetek a hosszú agónia láttán. Úgy döntött, gyorsan és fájdalommentesen véget vet az életének.

- Miattunk? – kérdezte Lelle halkan.

- A ti érdeketekben – igazította ki Kereten. – Olavnak mindig nagy lelkiereje volt, csodáltam is érte. Nem tudom, képes lennék-e erre hasonló helyzetben.

Csend ülte meg a szobát.

- Ennyi? – Hiúz törte meg a csendet. – Ennyit mondott? Más oka nem volt?

- Milyen okra gondolsz fiam? – csodálkozott Kereten.

- Nem volt… ellensége? – a fiú nem akart az idegen látogatásáról beszélni. – Valami, ami nyugtalanította? Fenyegetés, ilyesmi?

Kereten figyelmesen nézte a fiút és hirtelen megértette dühének az okát.

- Senki sem hajszolta bele a halálba és senki sem tudta volna visszatartani. Még te sem, fiam… Olav bízott benned. Jobban bízott benned, mint bárkiben az élete során. – halványan elmosolyodott – Jobban, mint bennem, aki fél életén át a barátja volt. Sokat látott benned Hiúz és jól ismert. Elsősorban miattad kérte, hogy jöjjek ide és beszéljek veletek, még a végrendelet ismertetése előtt. Tudta, hogy Lelle képes lesz elfogadni a döntését, mert érzékeny és erős szívű. És tudta azt is, hogy te nem fogsz belenyugodni, mert úgy érzed, szükséged van rá, hogy megtaláld a válaszokat életed kérdéseire. Olav azonban tudta, hogy már nincs szükséged rá, mert készen állsz. Úgy érezte, elmehet, mert már nem szorulsz az útmutatására. S bár még nincs itt az ideje, elárulom, rád bízott mindent. Te vagy a torony gazdája, a környező birtokok ura és a még kiskorú Lelle gyámja – velem együtt. Neked adta át a felelősséget, mert képes leszel helytállni, akár a *palotásokkal* szemben is.

Hiúz képtelen volt megszólalni. Olav mindent nekiadott… Ez a feltétlen bizalom megrendítette és messze fújta a haragját, csalódott dühét. Kereten elégedetten figyelte a fiúban végbemenő változást, s örömmel látta azt is, hogy Lelle egyetért mindezzel. Leomlott a fal kettejük között – Hiúz egy pillanat alatt kiszabadult önző páncéljából. Fogalma sem volt arról, hogyan kell egy birtokot irányítani, vagy mit is jelent gyámnak lenni, de feladatot kapott! Valami kézzelfoghatót! S bár a legfontosabb kérdéseire még mindig nem kapott választ, de Olav üzenete és végakarata *célt* adott neki. S Hiúznak most erre volt a legnagyobb szüksége.

- Jól van – bólintott az öreg jogtanácsos. – A lényeget megbeszéltük. A palotások mindjárt itt lesznek, úgyhogy most jön az eljárás formális és hűvös része. Legyünk túl rajta.

S úgy is lett. A végrendelet felolvasása a legnagyobb csendben zajlott. A fakósápadt Morag most is szálegyenesen, mozdulatlanul ült a kanapén, arca merev, csak a gyerekek és Kereten között ugráló pillantása mutatta mélységes döbbenetét. Nem, szemernyit sem gyászolta az apósát, de Olav váratlan tette kiborította gondosan felépített nyugalmából s nem is talált oda vissza egykönnyen. Odlam úgy ült mellette, mint egy holdkóros; kétséges volt, felfog-e egyáltalán valamit a körülötte zajló eseményekből. Ő még annál a megdöbbenésnél tartott, melyet apja halálhíre keltett benne. Nimur arcáról nyílt és teljes tanácstalanság sugárzott. Most is szülei mögött állt – farkasszemet nézve a Lellét őrző Hiúzzal – és úgy tűnt, egyszerre próbál figyelni Kereten szavaira, Lelle szomorú csendességére és persze Hiúz erőteljes pillantásaira. Ha gyászolt is, az nem látszott rajta, s nem is kívánta kimutatni anyja jelenlétében, de a vele szemben ülő lány sápadtsága megbolygatta. Lelle volt az egyetlen, aki nem szégyellte és nem titkolta gyászát, s Nimur közel sem volt olyan szívtelen, hogy ez hidegen hagyta volna. Kereten közben rendületlenül beszélt és olvasott. A *palotásoknak* is elmesélte Olav látogatásának célját, beszélt a betegségéről – amiről a *palotások* sem sejtettek semmit! – határozott döntéséről. Majd ismertette a végrendelet tartalmát. Minél tovább olvasott Morag annál dühösebb és döbbentebb lett – ő ugyanis pontosan felfogta Olav utolsó visszavágásának nagyságát. Hogy Olav hatalmas vagyona három egyenlő részre lett osztva, melyet fogadott gyermekei és az

unokája – nem a fia! – örökölt! Hogy ez a vadember, ez a Hiúz lett a Széltorony és a környékbeli *összes* birtok ura! S hogy az ő Nimurja csupán a yenoi lovagi házat, a két tengerjáró hajót és a hozzá kapcsolódó három tengerparti lerakatot kapta! És ennek a gyereklánynak - ennek a kis senkinek – jutott a pénz, az ékszerek és más drága ingóságok! S rajta keresztül persze ezt is ez az idegen kölyök tartja kezében, mert ő gyám. A gyám! Morag alig kapott levegőt!

- Az apósom nem volt eszénél! – szakadt ki belőle, amikor Kereten befejezte az olvasást. – Halálos beteg volt és nem volt képes józan ésszel dönteni! Természetesen a Lovagok Tanácsa…

Kereten rápillantott és az asszonynak torkán akadt a szó. Az öreg jogtudós éles, hűvös pillantása, a belőle sugárzó tekintély ereje megakadályozta a folytatásban.

- A Lovagok Tanácsa nem fog beleszólni a végrendeletbe! – szögezte le rendreutasító, ellentmondást nem tűrő hangon Kereten. – A végrendelet jogilag törvényes, a nyelvezete pontos és félreérthetetlen, a tartalma pedig megfelel minden hivatalos elvárásnak. Olav teljesen törvényes módon járt el, hiszen a családja örökölte a vagyonát. És nincs senki, aki ebbe beleköthetne és megmásíthatná! Remélem, elég világosan beszéltem.

Morag összeszorította a száját, Kereten jelenlétében nem merte még egyszer bírálni Olav végakaratát. Az öreg jogtudós ezután elvégzettnek tekintette a feladatát, átadott az örökösöknek egy-egy másolatot a végrendeletből, majd befejezettnek nyilvánította a találkozót. Morag pontosan tudta, hogy az elbocsátás nekik szól. A haragtól még mindig sápadtan állt fel, de a hangját már uralta.

- Ez volt az utolsó alkalom, hogy ebbe a toronyba betettem a lábam – Lellére és Hiúzra nézett. – Ti pedig meg fogjátok bánni… Igen, bánni fogjátok a napot, amikor idekerültetek.

S mielőtt bárki válaszolhatott volna, felemelt fejjel kiment a könyvtárszobából, Odlam csendesen és engedelmesen követte. Nimur maradt utoljára… Az ajtóban megfordult, Lellére nézett, úgy tűnt, mondani akar valamit. Végül mégis Hiúzra pillantott, összeszorította a száját és ő is búcsú nélkül hagyta el a széltornyot. A beálló csendet Kereten nyugodt hangja törte meg.

- Ezzel befejeztük. Bár ahogy Moragot ismerem, ő még nem akar felhagyni a küzdelemmel. S mivel Olav elment, ti maradtatok… Igen, Morag ilyen; nem úrinő. És ezzel nagyjából mindent elmondtam róla. Viszont, - itt komolyan a két gyerekre pillantott – ha ártani akar, akkor tud és meg is teszi. Hideg a szíve és habozás nélkül kegyetlen, ha az érdeke úgy kívánja. Ez komoly dolog, de jó, ha tudjátok, nektek mégis van egy behozhatatlan előnyötök vele szemben. Morag ugyanis egyedül van, nem számíthat senkire; sem a puhány férjére, sem a fiára, aki sokkal jobban hasonlít a nagyapjára, mint azt valaha is hajlandó lesz elismerni. Ti nem vagytok egyedül… Ezt Olav többször hangsúlyozta, s most, hogy láttalak benneteket, igazat adok neki. Jól van… Nekem jelenleg nincs itt több dolgom, s nektek időre van szükségetek, hogy átgondoljatok mindent. Most elmegyek, de Hiúz…! Mindketten tudjuk, hogy egyelőre nem értesz azokhoz a feladatokhoz, melyeket Olav rád

bízott. Meg kell ismerkedned a birtokaiddal, meg kell tanulnod kézben tartani és irányítani azokat. Ezért kérem, hogy néhány nap múlva látogass meg, hogy segíthessek ebben.

- Úgy lesz – mondta a fiú egyszerűen. – Köszönöm.

- Ég áldjon Lelle; mostantól mi ketten is többet fogunk találkozni. Mint gyámod, szeretném tudni, mit is akarsz kezdeni magaddal és a jövőddel. Amint szükségét és idejét érzed, gyere el hozzám és oszd meg velem.

- Köszönöm – mondta halkan a lány.

Kereten összeszedte a papírjait és ugyanolyan határozottsággal, ahogy érkezett, elhagyta a Széltornyot.

Lelle és Hiúz helyzete tehát rendeződött. Legalábbis így látszott. De csak a felszínen…

Hiúz ettől kezdve hetente többször is átlovagolt Yenoba, Keretenhez. Belevetette magát a tanulásba, mert fel akart nőni a rábízott feladathoz és el akarta altatni lelke még mindig elégedetlenkedő hangjait. Az öreg jogtanácsosban pontos, felkészült, megbízható támogatóra talált, bár ez a kapcsolat nem mélyült – nem is mélyülhetett – barátsággá. Lelle továbbra is sokat maradt egyedül, nagyon hiányzott neki Hiúz társasága, de nem szólt, nem panaszkodott. Látta, hogy a fiú számára fontos az, amibe belevágott és ismerte már annyira Hiúzt, hogy tudja: ha tevékenykedhet, lenyugszik. Ő maga sokat kószált… A változékony, szeszélyes nyár után szép ősz köszöntött rájuk, s a lány sokkal jobban érezte magát odakint. A torony élete és légköre végleg megváltozott… Olav halálával eltűnt belőle az a meleg, barátságos meghittség, amely nélkül egyetlen épület sem válhat otthonná. Ennek a háznak Olav volt a lelke, s a két gyerek nem tudta feltölteni az öreg falakat a hiányzó varázzsal. A Széltorony visszaváltozott azzá, ami az öreg lovag előtt volt: egy düledező, hűvös-rideg épületté, amelyben nem érezték jól magukat a lakói. Nem véletlen, hogy Hiúz szinte minden idejét megosztotta Kereten, a lovaglás és az istállóban végzett gyakorlatok között. Lelle néha lóháton, de leginkább gyalog kószált, mert a természetben – saját elemében – megtalálta mindazt, amit hiányolt: a nyugalmat, a barátságot és az életet. Julilla és Janter… Julilla többet nem énekelgetett főzés közben, szikár modorát nem szelídítette már a kibukkanó derű – ehhez Olav és Hiúz kellett volna. Janter megöregedett, alig néhány nap alatt. Elvesztette szeretett urát és ezzel élete feladatát is; csendesen járt-kelt meggörnyedt hátával. A torony lakói, ha tehették, kerülték egymást, mindenkit a maga bánata foglalkoztatott, s így képtelen volt segíteni a többieknek. Ez volt az egyetlen dolog, amelyben Olav tévedett, de egyben a legsúlyosabb is. Ezért történhetett, hogy Lelle olyan szokatlan módon – számára szokatlan módon – szerzett tudomást a levélről. A levél Julillának és Janternek érkezett egy messzi, déli városból. Hiúz éppen az istállóban gyakorolt, Lelle hosszú sétára indult, így

Julilla alkalmasnak találta az időt, hogy férjével alaposan megvitassák a benne foglaltakat. Csakhogy Lelle visszajött – köpeny nélkül indult útnak, de feltámadt a szél, s ő fázni kezdett. Úgy döntött, visszaszalad, melegebben öltözik, s utána folytatja kiszemelt útját. A konyhaajtó nyitva volt, Lelle halkan lépkedett…

- Ezt nem tehetjük meg velük – sóhajtott fel Julilla. – Nem hagyhatjuk itt őket!

Lelle megtorpant, s anélkül, hogy átgondolta volna, közelebb lopózott a résnyire nyitott ajtóhoz. Hamarosan világossá vált számára, miről is van szó. Julilla és Janter levelet kapott egyetlen gyermeküktől, aki korábban mindenféle hajókon dolgozva a tengereket járta. A levélből kiderült, hogy szép summát sikerült összegyűjtenie, s ebből fogadót vásárolt egy déli városban, s most hívta a szüleit – éljenek és dolgozzanak újra egy fedél alatt. Julilla és Janter azonnal csomagolt volna, hiszen évek óta abban reménykedtek, hogy a fiúk végre letelepszik, lehetőleg valahol a közelükben. Ez a megoldás tökéletesnek tűnt – ha nincs ott a két gyerek.

- Nem, valóban nem tehetjük – Janter hangja szomorúnak tűnt. – Szükségük van ránk.

- Akkor megírom…

- Még ne! Várjunk még a válasszal Julilla! Aludjunk rá néhányat… Talán eszünkbe jut valami…

Lelle ott állt, szerencsétlennel és tehetetlennek érezte magát. Széthullik körülötte minden. Ki így, ki úgy, de mindenki eltávolodik tőle. A Yeno felé tartó szekéren nem érezte magát ennyire egyedül! Akkor legalább tudta, hogy nem maradt senkije… Most olyanok veszik körül, akiket szeret, s akikről azt hitte, szeretik… *Ez* a magány sokkal rosszabb! Bárcsak tudna ordítani, dühöngeni, csapdosni; bármit, csak kitéphesse magából ezt az üres hidegséget! De Lelle csendes emberke volt, mélyen érző és jó, a csontja velejéig jó. Könnyebb lett volna haragudnia, de nem tudott igazságtalanul másokra mutogatni. Erősnek kell maradnod! – mondogatta, de csak kimerültséget érzett. Elveszíti hát Julillát és Jantert is… Valahogy majd csak szembenéz ezzel is. Nem volt miért tovább maradnia… Éppolyan nesztelen léptekkel, ahogy jött, elhagyta a Széltornyot. Csak egy pillanatig habozott, mit is tegyen, majd az istálló felé vette az útját. Hiúz rögtön észrevette, amikor belépett, de nem állt meg, tovább gyakorolt a bottal és a homokzsákkal. Hetek teltek el azóta, hogy Lelle utoljára figyelte itt a fiú mozdulatait, s most meglepte – bár nem túlságosan – a változás. Korábban Hiúz élvezte, amit csinál. Öröm volt nézni pontos mozdulatait, lendületét… Most is pontos volt, sebes mozgású, de könnyedség helyett dühödt erő áradt belőle. Kíméletlen ütései nyomán a zsák több helyen kirepedt, s minden egyes újabb puffanásra homokfelhőt eregetett magából. A gyakorlás közben Hiúz arca most is nyugodtnak, összpontosítottnak tűnt, de az egyenlőtlen küzdelem elfojtott indulatokról árulkodott. Lelle leült a fal mellé készített egyik pihenő-zsámolyra és beszélni kezdett. A tőle telhető legnyugodtabb hangon mondta el mindazt, aminek a konyhánál fültanúja volt. Hiúz már az első szavak után megállt és botját leeresztve figyelt. Minél tovább beszélt a lány, annál sötétebb lett az őt néző szürke szempár. Hiúz sosem volt gyáva, sok mindennel képes volt szembenézni… A hallottak

elkeserítették, mégsem ez volt az oka, hogy legszívesebben gyorsan távozott volna. Más erős, határozott emberekhez hasonlóan ő sem tudott beszélni a gyászáról, a fájdalmairól és tehetetlen zavart érzett, ha a hozzá legközelebb állókat ilyen állapotban látta. Lelle csendes szomorúsága mélyebben érintette, mint addig bármi a világon. És nem volt képes segíteni! Félszegnek és sutának érezte magát, képtelenül arra, hogy bármi vigasztalót mondjon. Lelle befejezte a mondókáját.

- Mit tegyünk? – kérdezte végül.

- Nem fognak szólni a levélről – Hiúz a falhoz vitte, gondosan odatámasztotta a botját, majd megfordult. – Legalábbis egyelőre nem… Nekik is át kell gondolniuk, s talán meg akarják várni, hogyan boldogulunk. Érthető, hogy nem akarnak itthagyni minket.

- Már itthagytak.

Csendes szavak, tele erővel. Hiúz hátravetette a fejét, mint akit ütés ért.

- Lelle…

- Ne kezdj el magyarázkodni! Nem illik hozzád és nem is szükséges… A mi ötfős csapatunk szétesett. Olav meghalt, Janter és Julilla pedig elvágyódik… Már nem tartoznak ide, s azt hiszem, a becsületes felelősségtudaton kívül nem is köti őket hozzánk más. Mi pedig… mi pedig nem találjuk a helyünket Hiúz.

- A birtok… - Hiúz elharapta a mondatot.

- Nem hiszem.

- Nem, én sem – felvetette a fejét. – A birtok valójában csak terhet jelent. Idegenek vagyunk… Mindig is azok leszünk.

- Olav mellett nem voltunk idegenek.

- De ő meghalt! Kilépett, elment, kész! Olavra többé nem számíthatunk. És másra sem…

- Talán csak egymásra.

- Túl különbözőek vagyunk! – vágta rá a fiú anélkül, hogy meggondolta volna, mit is sugall ezzel.

Lelle nem felelt, csak mintha a szeme nőtt volna még nagyobbra… Figyelmesen nézte a fiút, s Hiúz azt kívánta, bárcsak ne nézne így rá! Bárcsak ne nézne rá ennyire! Zavarában beszélni kezdett.

- Úgy gondolom, várjuk meg, amíg Julilláék hozzák szóba a dolgot. Addig maradjon minden változatlanul.

- Ahogy akarod – felelte rá a lány.

Felállt, lesimította a ruháját és minden további szó nélkül kiment az istállóból. Amint becsukódott mögötte az ajtó, Hiúz káromkodott egy nagyot és tehetetlen dühében erősen belerúgott az egyik zsámolyba. Az ülőke hármat bucskázott a levegőben, majd hangos puffanással a széna közé esett. Hiúz fél lábon ugrált, sziszegett és a lábát markolászta. Dühös volt magára, dühös volt Lellére. A csendességére! Legalább kiabálna, esne neki, küldené el a pokolba! Mindent jobban el tudott volna viselni! De csak bejön, meg kimegy, mint egy csendes kísértet, mint az élő szemrehányás! Hát neki

pedig ne tegyen szemrehányást! Igenis, túl különbözőek, nem illenek egymás mellé! Olav tévedett! Egy gyereklány neki nem lehet a társa! Nem, ő a maga ura, mindig is az volt, s ezen nem változtat az elmúlt néhány hónap. Köszöni szépen, de nem kér belőle többet, ő így van jól! Egyedül! Igen, így! Befejezi itt a dolgokat és a saját útját fogja járni! Elrendezi a dolgait és nekivág a világnak, *egyedül*, hogy felkutassa a származását. Jobb lesz így neki is, Lellének is! Julilláék szívesen magukkal viszik délre, ott rendes otthona lesz és gondoskodnak róla. Az való neki! Másmilyen életre születtek, s csak felesleges nehézségeket okozna, ha ezt összevegyítenék. Igen, külön-külön, ez lesz a jó mindkettejüknek! Ezt elrendezte… Csupán azt nem tudta, miért is érzi olyan pocsékul magát, ha egyszer meg kellett volna könnyebbülnie.

A levélről nem beszéltek többet, s Hiúz egyelőre nem hozta szóba a saját döntését sem. Még jobban elfoglalta magát, még többet járt Yenoba, látszólag Keretenhez, valójában, hogy felkészüljön az útjára. Lelle továbbra is kószált, minden áldott nap, ha nem esett az eső. Így tett két nappal a születésnapja előtt is. Messzire eltávolodott a toronytól, belegázolt a magas fűbe, élvezte, hogy combig merül benne, s hogy lenyújtott tenyereivel, széttárt ujjaival végigborzolhatja a nagyra nőtt kalászos fűszálak és virágok fejét. Jószerivel nem is nézte merre tart. Élvezte a koraőszi, melengető napsütést, az arcát cirógató, haját meglebbentő szellőt. Élvezte, hogy egyedül van. Mélyeket lélegzett, képes volt elengedni a fejében szüntelenül forgó gondolatokat. Csak ment-ment, fel a füves dombra, majd lefelé, szaladva kitárt karral kifulladásig. És kijutott az útra. Hátrasimította zilált haját és éppen a szoknyájából kezdte kihúzogatni a fűkalászokat, amikor lódobogást hallott. Hiúz! – gondolta – Jön haza Yenoból. Eljátszott a gondolattal, hogy visszaszalad és elbújik a magas fűben, de erre már nem volt idő. Fekete ló bukkant elő az útkanyar mögül. Lelle meglepetten nézte a lovast, aki szintén döbbenten meredt a lányra. Nem Hiúz volt. Nimur érkezett Yeno felől. Lelle kihúzta magát, felszegte a fejét. Mert bár nem volt miért utálnia a fiút, kedvelni sem kedvelte. Nimur a lovagfik körében akkortájt divatos sötét ruhát, combközépig érő csizmát, lobogó köpenyt viselt; s Lelle magában elismerte, hogy remekül fest benne. A fiú vöröses haja összeborzolódott, szeme résnyire szűkült. Hirtelen lépésre fogta a lovát, úgy közeledett. Lerítt róla, hogy őt jobban feszélyezi ez a találkozás, mint a lányt. Nimur Lelle mellé ért. A kipirult arcú lány immár nyugodtan nézett fel, a megfeszülő arcú fiú zavartan nézett le rá. Lelle néhány pillanatig azt hitte, Nimur szó nélkül tovább megy. A fiúnak valóban ez volt a terve. Elfordította a fejét, elhaladt a lány mellett… majd néhány lépés után megállította a lovát. Visszafordult a nyeregben, mert úgy érezte, Lelle pillantása égeti a hátát. Igen, a lány még mindig őt nézte. Nimur döntött, leszállt a lováról, majd az állatot kantárszáron vezetve

visszasétált és megállt Lelle előtt. Magas, vállas fiú volt, éppen mint Hiúz, bár korántsem lobogott benne annyi életerő.

- Üdvözöllek – mondta rekedtesen, kimérten, tanult udvariassággal.

Ez volt az első alkalom, hogy szóba elegyedtek.

- Én is téged, Nimur – felelte a lány.

Csend. Mit is mondhatnának egymásnak? Talán nem ellenfelek, de nem is barátok. Nimur elbizonytalanodott; némán szidta magát, hogy minek is állt meg, miközben érezte, úgysem tudott volna továbbmenni. Lelle is zavarba jött. Itt áll szemtől szembe egy palotással, aki Olav unokája, idegen és mégsem, ráadásul egészen vonzó sötét ruhájában.

- Sétáltam – mondta végül sután.

- Igen, gondoltam.

Újabb csend.

- Te is…, szóval hazafelé tartasz? – kérdezte a fiú.

- Igen, azt hiszem, ideje lesz.

- Akkor egy darabig mehetnénk együtt… - kockáztatta meg Nimur.

Lelle elmosolyodott.

- Az jó lenne – mondta kedvesen.

Egy ideig csendben lépkedtek egymás mellett. Nimur a szeme sarkából figyelte Lellét. Kellően éles szeme és elég érző szíve volt ahhoz, hogy észrevegye a lány sápadtságát, a szeme alatti sötét karikákat, derűjének hiányát. Nimur hirtelen újra azt érezte, mint a végrendelet felolvasásakor, de most nem volt itt az anyja.

- Hogy vagy? – kérdezte halkan.

Lelle egy pillanatig fontolgatta, hogy valamiféle semmitmondó választ ad, de aztán meggondolta magát. Ha Nimur vállalta a vele való találkozást, a beszélgetés terhét, akkor talán őszinte kíváncsiság húzódik a viselkedése mögött. Talán több is…

- Magányosan – felelte őszintén.

- De hát ott van…! – Nimur elharapta meglepett felkiáltását. – Szóval úgy értettem, hogy nem élsz egyedül a toronyban, ugye?

- Négyen élünk ott, miként tudod – Lelle biztos volt benne, hogy a fiú Hiúz nevét volt képtelen kimondani. – De nagyapád nélkül az a torony üres. Üres és halott.

- Nagyapám különös ember volt – jegyezte meg Nimur.

Lelle megtorpant, szemét ellepték a könnyek.

- A legjobb ember volt, akit ismertem! – mondta szenvedélyesen.

Nimur is megállt, szembefordultak egymással, s Lelle ugyanolyan hévvel folytatta.

- Bizonyára sok mindent hallottál róla Nimur, de tudnod kell, hogy nagylelkű, kedves, bölcs ember volt. És én nagyon szerettem. És nagyon hiányolom…

Elfordította a fejét, hogy elrejtse a könnyeit. Nimur persze látta és még jobban zavarba jött. Mit is mondhatna? De mielőtt megszólalhatott volna, Lelle összeszedte magát, újra a fiúra nézett.

- Gondolom, örömmel halljátok majd, hogy a két jöttment milyen szerencsétlenül érzi magát!

- Nem, én nem! – kiáltott fel hevesen Nimur. – Sose kívántam neked rosszat!

Álltak egymással szemben és mindketten érezték, ezek fontos szavak voltak. Nimur most nem játszotta az előkelő yenoi lovagfit, leolvadt róla minden undokság, nagyképűség. Tisztán, egyenesen nézett a lány szemébe.

- Tudok… segíthetek valamit?

És őszintén gondolta. Mert Nimur minden modorossága ellenére sem volt szívtelen. S bár igaz, hogy akarata hajlamos volt meginogni, de sosem volt érzéketlen számító, mint az anyja, sem puhány behódoló, mint az apja. A nagyapját nem ismerhette meg igazán, egyszerre vonzotta és taszította az öreg minden különcsége. Hiúzt talán utálta, de Lellét soha. S ha először zavarta is a lány őszinte, tiszta tekintete, mostanra rájött, micsoda könnyebbség, ha van valaki, aki előtt nem kell megjátszania magát. És Lelle, a maga tizenhárom évével megérezte ezt. S mivel sosem volt harapós természetű és Hiúzzal ellentétben rendületlenül hitt az emberi jóságban, hezitálás nélkül képes volt megkedvelni Nimurt. És értékelte a bátorságot is, amely arra vitte a fiút, hogy szóba elegyedjen vele.

- Hasonlítasz rá – mondta csendesen.

- Kire?

- A nagyapádra. Tudod, ő hitt benned.

- Hitt bennem?! Na persze!

Lelle csillapítóan a fiú karjára tette a kezét.

- De igen, Nimur! Tudom! Tudom, mert mondta!

- Mit mondott? – Nimur igyekezett fegyelmezni a hangját, de az égető kíváncsiság így is átsütött rajta.

- Hitt abban, hogy normális ember leszel. Gondolom, ez Olav esetében azt jelenti, hogy elég különc. Mint ő.

Nimur elfintorodott, hogy mosolyát leplezze.

- Nem vagyok olyan, mint ő.

- Nem, valóban. Olyan senki sem lehet. De azt hiszem, te vagy az egyetlen a családjából, akiben fel tudta fedezni az általa becsült tulajdonságokat.

Hallgattak egy sort.

- Te az unokája vagy. Vér a véréből – tette hozzá Lelle.

- Szeretném… - mondta halkan a fiú.

Lelle megszorította a karját, közelebb hajolt.

- Olav hitt benned. És én is hiszek!

Egymásra mosolyogtak és közben egyikük sem vette észre a mögöttük felbukkanó Hiúzt, aki döbbentében hirtelen megrántotta a kantárszárat. Élesen, tisztán látta az összehajoló két alakot, Lelle mosolyát, s persze azonnal felismerte a sötét ruhás fiút is. Elöntötte a düh, s ő hagyta, hogy eluralkodjon rajta. Leugrott a lova hátáról és gyors, fenyegető léptekkel megindult a meglepetten felocsúdó páros felé. Lelle azonnal tudta, hogy baj van. Hiúz szeme villámokat szórt, száját pengévé szorította, keze a nyeregről leemelt botot markolta. Nimur is egy pillanat alatt változott meg. Ellépett Lelle mellől, kihúzta magát, összevonta szemöldökét, kezét a kardja markolatára szorította. Egyidős, egyenlő magas, hasonló erejű két dühös fiú, akik alig várták, hogy a másiknak eshessenek. Lelle féltette mindkettőjüket, ha nem is egyenlő mértékben. Hiúzt akarta megóvni saját hirtelenségétől, ezért Nimur elé állt. Mozdulatát mindkét fiú félreértette. Hiúz megtorpant, Nimur gunyoros-diadalmasan elmosolyodott.

- Mit keresel itt palotás? – rivallt Hiúz a másikra. – Semmi közöd Lelléhez, meg ne lássalak még egyszer a közelében!

- Miért vadember? Mit teszel akkor? – Nimur gúnya belemart a másikba. – Tanulj előbb illemet! Lelle nem hívott és nem kérte a segítségedet! Megzavartál minket vadember!

Hiúz kézrekapta a botját, senkinek sem lehetett kétsége, mit fog tenni Lelle vélt zaklatójával.

- Elég! – kiáltotta a lány. – Mind a kettőtöknek! Nem szorulok egyikőtök védelmére sem és nem engedem, hogy rám hivatkozva egymásnak rontsatok! Hiúz, engedd le azt a botot! Nimur, te pedig ne gúnyolódj az én káromra! Ezt a találkozást most befejezzük!

Nimurhoz fordult.

- Örülök, hogy találkoztunk és köszönöm, amit mondtál. Igazi lovaghoz méltó volt… Most búcsúzzunk, mindkettőnket várnak már otthon.

Határozott, erős szavak voltak és éppen úgy hatottak, ahogy kellett. Nimur még egyszer Hiúzra pillantott – *legközelebb vadember!* -, majd Lellére nézett és halványan elmosolyodott.

- Ég áldjon Lelle! – karját a mellkasán keresztbe vetve úri módon meghajolt.

Majd lóra pattant és anélkül, hogy visszapillantott volna, elrobogott a palota irányába. Lelle utánanézett, majd Hiúz felé fordult.

- Mi volt ez?! – lépett hozzá dühösen a fiú. – Mit csináltál te itt *ezzel*?!

Ha Hiúz nyugodtabb, talán ez a kérdés sem sikerült volna ennyire vádlóra és sértőre. Igazából nem Lellére volt dühös, de az indulata elragadta. Megmarkolta a lány karját, az arcához hajolt. Ez volt az a pillanat, amikor a szomorú, csendes, kimerült Lellében is elpattant valami.

- Hogy mersz idejönni és felelősségre vonni?! – a lány hangja jéghideg dühvel szisszent. – Ki kért meg rá?! Semmi szükség nem volt rád, sem a beavatkozásodra!

- De nagyon is szükség volt! – kiabált vissza a fiú. – Felfogtad te, mit csinálsz?! Hogy ki ez?! Azok után, amit Olav emlékével műveltek! Megtiltom, hogy szóba állj vele!

- Igazán? Megtiltod? Nekem te nem parancsolsz Hiúz! Akkor beszélgetek Nimurral, amikor akarok!

- Én pedig akkor fogom megakadályozni, amikor akarom! Ha pedig újra megteszed, ha még egyszer az ő oldalára állsz az enyém helyett, akkor nem vagy több, mint közönséges áruló! Olav árulója!

Amint kimondta, Hiúz legszívesebben vissza is szívta volna; hirtelen indulata ellenére is pontosan tudta, hogy ezzel milyen mélyen sebzi meg a lányt. És valóban! Lelle hátratántorodott, mint akit megütöttek, szemét ellepték a könnyek. Úgy nézett a fiúra, ahogy még soha, s Hiúz azt érezte, a lány végtelen messzeségbe távolodott tőle. De még onnan is tudott ütni.

- Ez a fiú Olav unokája – mondta halkan, hidegen, könnyeit visszanyelve. – És sokkal, de sokkal több van benne Olavból, mint benned valaha is lesz! Ő úgy viselkedett, mint egy lovag, kedves volt, együttérző és őszinte. És soha nem bántana úgy, mint ahogy te bántottál! Durva, faragatlan és indulatos erdei fiú vagy és bánom, hogy téged féltettelek! Kettőnk közül nem én vagyok az áruló! Nem én rombolom szét, amiben Olav hitt! Sosem hittél bennem, sosem hitted, hogy elég erős és hűséges a szívem! Számodra én nem a barátod, a társad vagyok, hanem csak egy lány, akit a bajban faképnél hagyhatsz! Elegem van ebből! Elegem van a ridegségből! Elegem van belőled!

Azzal sarkon fordult és felszaladt a dombra. És sírt, keservesen-dühösen sírt. Hiúz nem ment utána. Nem is tudott volna. A lány szavai… mintha bunkóval vágták volna fejbe! Hogy ő durva! Hogy áruló! Pimasz kis csitri! Ha elege van belőle, rendben, legyen úgy! Még meg is könnyíti a helyzetét! Neki többet nem fáj a feje miatta! Csak egy ostoba, nyafogós lány! A lovához ment, felült és úgy vágtatott vissza a toronyba, mint akit űznek. Éktelenül dühös volt és próbálta elhitetni magával, hogy micsoda megkönnyebbülés, ha végre megszabadulhat a lánytól! De a szíve fájt és megkeseredett a szája. Újra egyedül volt. Mintha kidőlt volna mögüle a támasztékot adó utolsó fa is. Lelle közben futott és sírt, amíg bírta, majd leroskadt és a fejét az illatos, lágy fűbe dugta, amíg teljesen megnyugodott. Aztán a hátára gördült, széttárta a karját és az eget nézte. Bánta a kifakadását. Nem is azt, *amit* mondott, hanem *ahogy* mondta. Dühös volt Hiúzra, de leginkább mély csalódást érzett. Hiúz nem bízik benne és nem is érti őt! Ha pedig így van, – márpedig így van! – akkor nincs értelme annak, hogy együtt folytassák az útjukat. És ez a gondolat kegyetlenül összeszorította a szívét.

Az elkövetkező két napban kerülték egymást. Lelle tizenharmadik születésnapján borús időre ébredtek. Szitált a köd, a felhők alacsonyan úsztak az égen, szürkeségbe burkolózott a vidék. Lelle sokáig aludt, s mikor kinyitotta a szemét, fáradtabbnak érezte magát, mint lefekvéskor. Túl sokat gondolkodott és túl sokat álmodott. Kinézett az ablakon, elfintorodott és egészen az álláig húzta a takaróját. Nem, nem kel még fel, sőt, legszívesebben egyáltalán nem kelne fel! Ezt a mai napot tölthetné a szobájában. Születésnap… Életében először fordult elő vele, hogy izgalom helyett félelem munkált benne. Az elmaradt születésnap is jobb, mint a szomorú születésnap! Igen, ágyban marad! Még egy óráig bírta… Az álmosság teljesen kirepült a szeméből, a gondolatai újra forogni kezdtek. Vajon mit csinál Hiúz? Haragszik még? Talán a mai nap alkalmából kibékülhetnek! Ez volt az a gondolat, ami cselekvésre késztette; felkelt, felöltözött – hosszas fontolgatás után mégsem az orgonalila ruháját vette fel, hanem az egyszerűbb kéket -, végül az éjjeliszekrényhez lépett és kézbe vette az Olavtól kapott dobozkát. Kiemelte a láncot; mióta megkapta, még egyetlen alkalommal sem viselte; erre a napra tartogatta. Felcsatolta, ujjaival végigsimította a medált. Olavra gondolt, s az öreg lovag halála óta először érezte, hogy szeretet melengeti át a szívét.

- Köszönöm – súgta halkan, még egyszer megszorította a nyolcágú virágot és az ajtóhoz lépett.

Mire lesétált a lépcsőn, már későjére hajlott a délelőtt. A többiek az ebédlőben voltak. Hiúz valami papírok fölé hajolt, s annyira elmerült a tanulmányozásukban, hogy fel sem pillantott. Ez bizony rossz jel volt, de Lelle még bizakodott. Julilla régen látott mosolyával, melegen üdvözölte a lányt; Janter felállt a székről, amin eddig üldögélt és a felesége mellé lépett.

- Úgy gondoltuk, nem várunk ebédig – kezdte az asszony. – Nem készültünk fényes ünnepséggel, de tudnod kell Lelle, hogy szívünk minden melegével kívánunk neked boldog születésnapot.

Lelle meghatódott. Jól esett neki ez az egyszerűség, a csendesség; ő is így érezte helyénvalónak. Julilla és Janter pontosan eltalálta az egyetlen módot, amely egyszerre okozott örömet és hozott a lánynak megnyugvást. Janter lépett előre, széles tenyerén egy kis csatos bőrtáskát tartott. Lehajolt, homlokon csókolta a lányt és a kezébe csúsztatta az ajándékot.

- Nagyon köszönöm – Lelle kinyitotta és óvatosan széthajtotta a két lapos főrekeszből álló táskát.

A két főrekeszre sok-sok apró zsebet varrtak Julilla szorgos ujjai, s mindegyik zsebecskében egy-egy fiola lapult.

- Gyógynövény kivonatok – magyarázta Julilla. – Már ismered a természetüket, tudod használni, ha szükséged lesz rá.

Lelle arca felragyogott, hónapok óta vágyott egy ilyenre – Julilla kistáskájának ikertestvérére. Miután közösen kiörömködték magukat, olyan egyszerre fordultak Hiúz felé, mintha összebeszéltek volna. Szegény fiú… Ült az asztalnál, mint aki karót nyelt, tekintete éppen csak hogy súrolta Lellét, kerülte a pillantását. Egyszerre tűnt zavartnak és nyugtalannak, a napok óta tartó sértett kifejezésnek már nem maradt hely az arcán. A lánynak elég volt csak ránéznie és rögtön megértett mindent.

Elfelejtette! Hiúz megfeledkezett a születésnapjáról! Talán nem szántszándékkal, de nem tartotta annyira fontosnak, hogy észben tartsa! Ez volt a legrosszabb, amit a fiú ott, azon a napon tehetett! Hiúz is érezte…

- Sajnálom – mondta halkan, s anélkül, hogy Lellére nézett volna, kiment az ebédlőből.

- Sajnálod… - ismételte értetlenül Lelle, de szavait csak a becsukódó ajtó hallhatta.

Julilla megfogta a lány vállát.

- Kérlek, ne haragudj Hiúzra. Napok óta nagyon rossz hangulatban van…

Lelle lassan megfordult, Julilla elhallgatott.

- Rossz hangulatban van? – a lány rövid, keserű fintort vágott. – Igen, nagyon rossz hangulatban. Akárcsak mindannyian.

Az asszonyról Janterre nézett és nem érzett mást, csak fásultságot.

- Sétálni megyek – jelentette ki csendesen.

- Ebben az időben…?

- Az idő nem számít. Igazából semmi sem számít…

És valóban így gondolta. Nem tudta volna megmagyarázni, hogy miért érinti ez a feledékenység a leginkább, jobban, mint a távolságtartás, jobban, mint amikor egymásnak ugrottak… Talán csak az az egyszerű magyarázat volt rá, hogy a feszítéstől előbb-utóbb minden kötél elszakad. Lellében ekkor történt meg, s nem indulatot váltott ki belőle. Csupán egyedül akart maradni. Magára akart maradni. Vállára kanyarintotta a köpenyét, fejére húzta a csuklyáját és gyors léptekkel elhagyta a Széltornyot. Most nem kószált. Célirányosan, határozott léptekkel a kedvenc dombja felé vette az irányt. Olavval volt beszéde… A dombtetőt koszorúként ölelte körül a még mindig alacsonyan szállóngó köd – Lellének olyan érzése volt, mintha szürke felhők magasságában járna. A köd bezárult előtte, bezárult mögötte, lehetetlenné téve a tájékozódást, de most talán még ez is jó volt. Lelle hátravetette a fejét és felnézett a bágyadtszürke égre; hagyta, hogy lecsússzon róla a csuklya, hogy nyirkos ködpermet szitáljon az arcára.

- Nem így gondoltuk, igaz? – kiáltott föl. – Nem ezt ígérted Olav! Szó sem volt haragról, szétválásról, reménytelenségről! Nem szánhattál nekünk ilyen sorsot! Nézd meg… Nézd meg, mit hagytál ránk! Idegen vagyok itt, nem találom a helyem, nem tudom, mit kellene tennem. Két barátom volt, s mind a kettőt elvesztettem… Te elmentél Olav, és Hiúz…! Nem hisz nekem, nem bízik bennem és nem kér a segítségemből! Mit tegyek Olav? Mondd, mit tehetnék? Nem tudok utánanyúlni, mert elhúzódik oda, ahol már nem érem el! El fog menni! Nem mondja, de tudom! Tudom! Egyetlen szó nélkül, mint te! Nem készítettél fel minket… Hová indultál? Hová akartál magaddal vinni minket? Mert nem a halálba, ebben Hiúznak igaza van! Mit zártatok el előlünk, te, meg az az idegen?! Mire kellett volna még felkészülnünk? Erre? Olav, Olav! Nekünk el kell innen mennünk! Hallod?! Ha erre kell készen állnom, úgy készen állok! De ezt így tovább nem bírom!

Elsírta magát, lehuppant a vizes fűbe.

- El akarok menni! Készen állok, bármire szántál is, de ezt nem folytatom! Nem érdekel, hogy a garabonciás veszélyekről beszélt, nem számít! Gyere vissza Olav! Hallod! Nem hagyhatsz cserben!

Kezébe temette az arcát. Ekkor egy kéz nehezedett a vállára. Felkapta a fejét és a könnyein át Hiúz arcát látta.

- Igazad van – mondta csendesen a fiú. – Nekünk el kell innen mennünk. És nem külön-külön!

- Jaj, Hiúz! – Lelle felpattant és a fiú nyakába vetette magát.

Hiúz fél karjával átölelte és hagyta megnyugodni. A lány szavai jártak a fejében – mindaz, amit mondott. Mert Hiúz mindent hallott. Amikor látta, hogy Lelle kiszalad a toronyból, tudta, érezte, hogy utána kell mennie. És most meg is tette. Végighallgatta a lányt – és haragot érzett. Saját magára volt dühös. Arra a konok, pusztító hidegségre, melynek átadta magát Olav halálakor. Mindarra, amit ezzel Lellének okozott. Cserbenhagyta! *Ő* hagyta cserben, pedig vigyáznia kellett volna rá! Lelle vele jött a barlangba, vállalta a fájdalmat is, hogy kiderítsék az igazságot… Ő pedig az első nehézségnél magára hagyta! Pedig Olavnak igaza volt! Már a táborban is érezte, hogy ez a lány a társa, s ha időközben megfeledkezett róla, azt csak magának köszönheti. De ennek most vége!

- Jól van! – mondta határozottan. – Elmegyünk innen. Ha még mindig kitartasz mellettem, ha hajlandó vagy segíteni, hogy megkeressem a gyökereimet, akkor együtt megyünk. Igazad volt, egyedül akartam menni, itt akartalak hagyni, de most már nem akarom! Még néhány napra van szükségem, hogy mindennel elkészüljek… Julilla és Janter elmehetnek délre… Mi pedig nyugatra, azok felé a távoli földek felé, ahonnan anyám érkezhetett.

- Persze, hogy veled megyek – Lelle a tenyerével törülgette a könnyeit.

Néhány pillanatig csendesen nézték egymást, majd Hiúz elmosolyodott.

- Te tiszta vagy Lelle és őszinte. És erős, nagyon erős. Olyannyira az, hogy még engem sem küldtél el a pokolba, pedig sokszor megtehetted volna. Kitartottál mellettem, minden durvaságom ellenére és ezt köszönöm. Nem tudom, mit szánt nekünk Olav, de bizonyosan nem azt, hogy itt álljunk és féljünk a jövőtől.

Hiúz elhallgatott, Lelle csendesen figyelte. Be kellett vallania magának, hogy rövid ismeretségük ellenére ellenállhatatlan erő húzza Hiúz felé. Mellette reményt érzett, bizakodást, derűt a szívében, hiába forrt körülötte a világ. Az összetartozás erejét nem lehetett elnyomni benne, s úgy sejtette, többé a fiúban sem. Márpedig őket ez az erő kötötte össze – ezt az egyet biztosan tudta.

- Úgy hiszem, a saját sorsát sem sikerült rendbe hoznia, a miénket pedig még kevésbé… - fejezte be a gondolatait Hiúz.

Olav maga választotta a sorsát.

- Igen, ő választotta. És belehalt. Akkor azt hittem, egyedül maradtam.

- Nem vagy egyedül Hiúz.

- Ezt mondta nekem Olav és Kereten is. És igazuk volt. Nem vagyok egyedül… Éppen ezért olyan szörnyű, hogy megfeledkeztem a születésnapodról!

Lelle elnevette magát, egyszerre legördültek a válláról a nehéz súlyok.

- Hát az biztos, hogy érdemes lett volna látnod az arcodat az ebédlőben! De mégsincs igazad! Az egyetlen ajándék, amire igazán vágytam, a kibékülésünk volt. Ezt pedig éppen most kaptam meg.

- Pompás, hogy ilyen kevéssel is beéred! – mondta a fiú régi, megszokott modorában. – De most menjünk vissza, mert sok megbeszélni valónk van, s azt inkább a könyvtárban, a kandalló mellett tenném meg.

- Fogalmam sincs ebben a ködben, merre van a vissza.

- Én sosem tévedek el.

- Igen, ebben biztos vagyok.

Egymásra mosolyogtak és elindultak. Maguk mögött hagyták a dombtetőt, s mindazt, ami elhangzott rajta. Újra együtt voltak, s a sok keserűség, amin átmentek megerősítette és végleg összekovácsolta őket. Valóban készen álltak. S ezt tudták azok is, akikhez eljutott Lelle kiáltása. *Mert nincs olyan kimondott szó, ami kárba veszne, és nincs olyan segítségkérés, melyre ne érkezne válasz.*

Három nap múlva történt… Esteledett már, s a korábbi napokkal ellentétben az idő tisztának ígérkezett. A látóhatár szélén már felbukkant a telihold sápadt korongja, kigyúltak az első csillagok. Csendes, de kiadós vacsora állt mögöttük. Julilla a konyhában tett-vett, Janter a lovakhoz ment ki, Hiúz a fegyvertárban keresgélt valamit. Lelle jóllakottan, elégedetten ballagott felfelé a lépcsőn. Minden készen áll! Már csak a búcsúlevelet kell megírnia Julilláéknak és holnap hajnalban indulhatnak… Éppen ezért tartott a könyvtárszobába. Először a kandallóban magasan lobogó tüzet vette észre, megtorpant az ajtóban. Julilla begyújtotta volna vacsora előtt? Majd észrevette, hogy Olav kedvenc karosszékét valaki a tűzhöz húzta és háttal fordította. Lelle csupán a messzire kinyújtott, kopott csizmákat látta meg. Mielőtt azonban bármit szólhatott vagy tehetett volna, a csizmák gazdája ültében, egy erőteljes mozdulattal megfordította a csúszós padlón a fotelt. Lellének földbe gyökerezett a lába. A garabonciás! A magas, deresedő hajú, hunyorgó szemű férfi nézett vele farkasszemet.

- Azt hiszem, szólhatnál Hiúznak. – jegyezte meg a világ legtermészetesebb hangján az idegen. – De másnak nem kell tudnia arról, hogy itt vagyok.

Lelle később nem is értette, hogy úszta meg bokatörés nélkül a rohanást lefelé a csigalépcsőn. Felrántotta a fegyvertár ajtaját.

- Hiúz! – suttogta, bár inkább kiabálni lett volna kedve. – Az idegen… A garabonciás… Itt van… A könyvtárban!

Hiúz mindig is a gyors reagálások embere volt. Nem telt bele fél perc és ott álltak mind a ketten a könyvtárban, szemben az idegennel.

- Örülök, hogy újra találkozunk – mondta a jövevény.

Hiúz erre becsapta a könyvtár ajtaját és csak nehezen tudta visszafogni magát, hogy neki ne ugorjon az idegennek.

- Miattad halt meg! – kiáltott fel vádlón. – Beleszóltál az életébe és hagytad, hogy a halált válassza! Hogy mersz idejönni?! Hogy mersz ott üldögélni a foteljében?! A halálba kergetted! Mit keresel itt?!

- Hívtatok – felelte a férfi nyugodtan, láthatóan nem lepte meg a kitörés.

- Hívott téged a rossznyavaja! Soha eszembe sem jutott volna…

- Egészen pontosan Lelle hívott – vágott közbe a jövevény. - *Olav, Olav! Nekünk el kell innen mennünk! Hallod?! Ha erre kell készen állnom, úgy készen állok! Gyere vissza Olav! Hallod! Nem hagyhatsz cserben!* Emlékszel?

- Te hallottad?

- Igen Lelle, hallottam.

- Olav halála nem volt elég? Most már utánunk leskelődsz?! – csattant fel ismét Hiúz.

- Olav halála? – a férfi egyenesen Hiúzra nézett, fekete szemében végtelen mélység. – Ha meghalt volna, az sem miattam történt volna, hiszen Olav maga döntött a sorsáról. Ha meghalt volna… De nem halt meg.

Ez a mondat úgy robbant, mint egy bomba. Hiúz már arra készült, hogy további vádakat vágjon a jövevény fejéhez, most azonban elnémult. Kinyitotta, majd egy hang nélkül becsukta a száját. Egy rövid pillanatig mind a két gyerek fejében megfordult, hogy rosszul hallották… vagy hogy az idegen szórakozik velük. A férfi azonban továbbra is nyugodt, szinte rezzenetlen volt, csupán fekete szeme villant meg a kandalló tűzfényében.

- Nem halt meg? – kérdezte döbbenten, csendesen Lelle. – De a halálos kór…

Az idegen szája sarkában halvány mosoly derengett fel.

- Nem Lelle, nincs semmiféle halálos kór. Ha ezt hallottad, az Olav csele volt. Ő maga soha, egyetlen szóval sem írt nektek a halálról. Mivel nem halt meg. Olav csupán eltávozott ebből a világból egy másikba, azon a Kapun keresztül, amin én is jövök-megyek.

- Miféle Kapu? – Hiúz megpróbálta összeszedni magát.

- Talán először üljetek le. Sok mindenről kell beszélnünk – megvárta, míg mind a két gyerek elhelyezkedik, csak utána folytatta. – Miféle Kapu? Egy átjáró. Ezen közlekedem én is, amikor itt van

dolgom. És ezen keresztül érkezett Olav is, sok évvel ezelőtt, mert feladata volt itt. Olav nem ennek a világnak a szülötte.

A két gyereknek száguldoztak a gondolatai. Annyira hihetetlen volt, amit a férfi mondott! És mégsem… Olav sosem beszélt arról, honnan származik, közismert története csak onnan kezdődött, hogy megvette a tornyot. És a torony… Olav többször is említette, hogy itt eltűnnek és feltűnnek emberek… A szavai, amikor a jövevény először járt náluk – vinni akarta őket is. De biztosan nem halálra szánta őket! És igen, a búcsúlevél… Sok minden volt abban, de a halál szó sehol sem szerepelt. Elhagyta ezt a világot, ez állt benne, pontosan úgy, ahogy az idegen is mondta… És a pince! Ahol lezárt kapuk és élő falak vannak, s ahol eltűnnek a nyomok! Elképesztő, döbbenetes lehetőség, amiről a férfi beszél, de korántsem lehetetlen. Lelle annyi mindent szeretett volna kérdezni egyszerre, hogy összeszorult a torka, egy hangot sem tudott kinyögni. Hiúz oldotta meg a helyzetet, egyszerűen, férfimód.

- Mondd el, amit tudnunk kell – a fiú hangja most éppolyan határozottan csengett, mint korábban az idegené.

- No, az ilyen beszéd már kedvemre való – bólintott a férfi. – Elmondok annyit, amennyit most tudhattok. Mint már említettem, Olav nem ennek a világnak a szülötte, de fiatalon elvállalt egy fontos feladatot, s ez azzal járt, hogy élete nagy részét itt élte le. A mi világunkban azonban komoly és súlyos bajok történtek, s ez felborította a terveinket. Tanácstalanok voltunk, így jóslatot kértünk az Ősfától…

- Az Ősfától? Vele én is találkoztam! – kiáltott fel hirtelen Lelle.

Most az idegenen volt a megdöbbenés sora.

- Tudsz az Ősfáról?

- Igen, Kartal mutatta meg. Mármint…

A jövevény vad, hirtelen mozdulatot tett a kezével, lesöpörve az íróasztal sarkán heverő papírokat. Lelle gyorsan megértette.

- Vihartépő Kartal – mondta halkan, lassan. – Tehát tényleg létezik. Odaát, igaz?

A jövevény arca elkomorult.

- Tehát hallottál Kartalról…

- Álmodtam vele – igazította ki a lány. – Még azelőtt, hogy Hiúzzal vagy Olavval találkoztam volna. Elvezetett az Ősfához, elmondta, hogy ő egy Őrző, s ha eljön az ideje, találkozni fogunk. Ő tudta? Előre tudta ezt az egészet?

Egy rövid időre csend ülte meg a szobát, csak a kandallóban égő fahasábok ropogása hallatszott. Végül az idegen szólalt meg.

- Kartal tud rólatok – mondta lassan, megfontoltan. – És tényleg Őrző, mint ahogy jómagam és Olav is. Kartal az az ember, aki összefogja a szálakat… Ő és Olav küldött át, amikor meghallottuk a segítségkérést.

- De miért nem előbb? – fakadt ki Lelle. – Miért kellett itthagyni minket váratlanul, egy szó nélkül?!

- Mert meg kellett érnetek! Össze kellett kovácsolódnotok, nektek, kettőtöknek és akarnotok kellett a változást. Ez most érkezett el.

- Várj, várj! Hogyan kerülünk mi ebbe a dologba? Nem tartozunk a világotokhoz, a bajaitokhoz! – Hiúz hátrarázta a fejét – Mit akar tőlünk ez a Kartal vagy éppen te?

- Csituljon az indulatod fiú, had folytassam a mondanivalómat. Lelle meglepett… Tehát kértünk és kaptunk egy jóslatot az Ősfától, amelyben pontosan elhangzott, kik azok, akik segíthetnek rajtunk. És ezek, minden jel szerint, ti vagytok.

- Ez képtelenség!

- Hiszen Lelle is hónapok óta tudja! Kaptunk egy kölcsönös lehetőséget. Ti itthagyhatjátok ezt a világot, Olavhoz mehettek, aki éppen annyira szeret benneteket, mint ti őt. Cserébe segítetek a mi világunkon, mert nekünk meg erre van szükségünk. Ennél többet most nem mondhatok nektek.

- Nem is kell! – pattant fel Hiúz. – Mikor indulunk?

- Kicsit lassabban ezekkel a hirtelen indulatokkal fiam! Mivel kettőtökről van szó, talán megkérdezhetnénk Lelle véleményét is. Aztán pedig még mindig van egy próba.

- Hiúz nagyon jól tudja, hogy én éppúgy menni akarok, mint ő – felelte a lány. – Halljuk azt a próbát!

- Világosan kell, hogy értsétek! Egy út kezdetén álltok. Nem tudhatjátok, mi vár rátok, de ha belevágtok, végig kell mennetek rajta! Egyetlen lehetőség van a próbálkozásra! *És visszafordulni nem lesz mód!* Ha elindultok, nincs visszatérés! Szükségetek lesz minden merészségetekre, bátorságotokra, megérzésetekre, hogy jól dönthessetek. És egyelőre csak egyetlen támaszotok van: a hitetek!

- Megtesszük, ami tőlünk telik! – a fiú felszegte a fejét.

- Igen… S talán még többet is, mint amire képesnek tartjátok magatokat… Kaptatok egy lehetőséget, de mielőtt élhetnétek vele, bizonyítanotok kell, hogy érdemesek vagytok rá. Igaz, hogy léteznek Kapuk, elvileg átjárhatók, de azt tudnotok kell, hogy akit a fogadó-világ nem támogat, az örökre elveszhet a Kapu örvényében, vagy holtan bukhat ki belőle. És az átjutás gyerekjáték ahhoz képest, amit odaát kell megoldanotok. És félreértés ne essék, a kettő csak együtt működik: csak akkor juthattok át, ha vállaljátok a feladatot. Cserébe pedig Olav igazi otthona vár benneteket.

- Még nem is tudunk semmit a feladatról – vetette közbe Lelle.

- Tőlem nem is fogtok megtudni semmit. Ahhoz át kell jönnötök.

- Tehát vakon sétáljunk bele egy olyan feladatba, ami a ti világotokat érinti? Ne kérdezzünk semmit, de vállaljuk el és oldjuk meg? Ezt nem nevezem tisztességes ajánlatnak! – Hiúz szeme villogott.

- Nem is az – hagyta rá a férfi. – Itt bizalomról van szó. Bíztok-e annyira Olavban, esetleg Kartalban és az Ősfában, szeretnétek-e annyira azt az otthont és az általatok kért másik jövőt, hogy vállaljátok érte az ismeretlenbe való ugrást is? Mert itt erről van szó!

Ismét csend lett. Lelle és Hiúz egymásra nézett. A fiú szeme még mindig villogott és Lelle sem tűnt nyugodtnak. Dönteniük kellett. Hiszen változást kértek, Olavot akarták visszakapni! Most itt a lehetőség… De miféle lehetőség? Másnap akartak indulni, hogy ezt a világot bejárják, s most előttük áll a másik is. De nem vívódtak sokat. Olavot hívták és az öreg lovag elküldte a segítséget, ha mégoly különös formában is.

- Vállaljuk – mondta végül határozott hangon Hiúz és Lelle erősen rábólintott.

Az idegen elmosolyodott, először enyhült meg az arca.

- Tényleg készen álltok, térjünk hát a lényegre. És ez a Kapu… Nem nyílik ki akármikor és nem nyílik ki akárkinek. És pontosan ebben áll az első próba lényege: ki kell nyitnotok a Kaput.

- Egyáltalán hol van? – hajolt előre a fiú.

- Már megtaláltátok, ha mégoly barátságtalan találkozás is volt az.

- A pincében… Ellökött magától – mondta halkan Lelle és megborzongott az emléktől. – Akkor azt mondtam, soha többé nem akarom látni azt a helyet.

- Pedig látni fogod kicsi lány. Mert mire újra lemész, ki kell tudnod nyitni! És ehhez bizony szükségetek van egy kulcsra. Ez lesz az. – benyúlt a kabátja alá, kivette és a lány ölébe rakta.

A dolognak köze sem volt egy valódi, megszokott kulcshoz. Egyszerűen egy könyvméretű piszkosfehér vászondarab volt.

- Mi a csoda ez? – kérdezte a fiú.

- Ahogy mondtam, ez a kulcs.

- És mit csináljunk vele? Töröljük tisztára azt a kőtálat? Mert másra aligha alkalmas.

Lelle nem szólt, még mindig az anyagot nézte. Érzékeny ujjaival végigsimította… Furcsa, mintha vonalak lennének rajta… Hirtelen ezüstös villanásokat látott meg az anyag szövetében… Vagy csak a szeme káprázik a tűz fényétől? A tűz! Felállt, a kandallóhoz lépett, felemelte a fehér vászondarabot és a tűzfény elé tartotta. Tényleg vonalak!

- Valamiféle minta van rajta – a hangja izgatott volt.

- Nagyon halvány vonalak… - jegyezte meg a fiú.

- Nem, nem is olyan halványak. Inkább ezüstösek, mint a holdfény. Nézd, itt egy kacskaringó! Ez pedig valami csúcsszerű… De ez… - leeresztette az anyagot és az idegen felé fordult. – Ez egy kép, igaz? Legalábbis egy darabja…

- Jó a szemed hozzá… - a jövevény elismerően nézett a lányra. – Jó a szemed a varázslathoz. Ez valóban egy kép darabja, amit pedig a kezedben tartasz, az egy festővászon. Meg kell festenetek ezt a képet és teljes egyetértésben, *együtt* kell elkészítenetek!

- De ez így kevés!

- Ebben áll a dolog lényege. Ha a képdarabot jól megfestitek, másnapra kiegészül egy újabb résszel. Azt is megfestitek, újabb rész jelenik meg… Így tovább, egészen addig, amíg a kép elkészül.

- Úgy érted, magától jelenik meg az újabb darab? – Hiúz összevonta a szemöldökét.

- Igen, így értem. Ez a kis darab magában hordozza az egészet is, nektek az a dolgotok, hogy ráérezzetek és a színek segítségével kibontsátok. A többit ő elvégzi.

- Ez varázslat!

- Ez bizony az, Hiúz. A Hét Kör Világa ismeri és használja a varázslatot. Ki így, ki úgy, de része az életünknek.

- Hét Kör Világa… - ismételte meg Lelle

- Igen, ez a neve.

- És ha kész a kép? – Hiúzt jelenleg jobban érdekelte a dolgok gyakorlati oldala.

- Akkor megálltátok az első próbát és lemehettek újra abba a barlangterembe. A kép megsúgja majd, hogyan nyissátok ki a Kaput.

- Ez a kép… él?

- Minden él, kicsi Lelle, ha más is a vitalitásuk ereje vagy formája. Ez a kép talán nem tud mozogni, de ez semmit sem vesz el sajátságos erejéből. Segíteni fog. S ha a Kapu kinyílt… No igen, van itt még néhány fontos tudnivaló. Már mondtam, a Kapu nem nyílik ki akármikor! Hiába kész a kép, ha rossz időpontban mentek le! A dolgoknak össze kell érniük – a kép, az időpont, a jelenlévők…

- Talán ha nem talányokban beszélnél! – szólt közbe Hiúz.

- Majd igyekszem. A Kapu a hold energiájára van hangolva, ha úgy tetszik, a Kapu és a hold kéz a kézben járnak. Minden holdhónapban van *egyetlen* este, amikor a Kapu kinyitható. Mint ez a mai.

- Telihold van – jegyezte meg a fiú.

- Igen, telihold van és alkonyat után járunk. Ahogy egy mondás tartja nálunk: *Az alkonyat hasadék a világok között*. És még valamit! Ti ketten kaptatok arra engedélyt az Ősfától, hogy átjöhessetek! Csak ti! Ha más is próbát tenne, belehalna!

- Értem – bólintott a fiú. – És ha kinyílt a Kapu?

- Akkor megfogjátok egymás kezét és belesétáltok. A Hét Kör Világában pedig felbukkantok. A kapu bezárul mögöttetek, s ti nem tértek ide vissza többé.

- És Olav ott lesz? Ott lesz, amikor átérünk? – kérdezte Lelle.

- Nem tudom – mondta őszintén a jövevény. – Nem tudom, ki vár titeket odaát. Erről Kartal dönt. De akárki is lesz, tudni fogja, kik vagytok és miért jöttetek. Jól van! Tudom, sokféle kérdés kavarog még bennetek, de a válaszokat csak odaát kapjátok meg. Elmondtam, amit most tudnotok kell.

Felállt, hozzájuk lépett.

- Van egy hónapotok, hogy felkészüljetek. Remélem, találkozunk odaát is. Addig pedig az Ősfa áldása legyen veletek!

S anélkül, hogy visszanézett volna, kiment a könyvtárból. Lelle visszaült a székébe, Hiúz a kandallóhoz sétált, a tüzet bámulta. Hallgattak, mozdulni sem akartak, nehogy megtörjék az igézetet. Lelle a kezében tartott vászondarabra bámult – olyan, mint egy lepedődarab! -, amelyen most nem ragyogott fel a minta.

- Ébren vagyunk, ugye? – nézett fel lassan Hiúzra. – Itt volt, igaz? Nem álmodtunk…

- Nagyon is ébren vagyunk Lelle! – a fiú megfordult. – És elköteleztük magunkat!

- Hogy megtaláljuk a válaszokat és visszakapjuk Olavot, igen, erre készen állok!

- Megtaláljuk a válaszokat… A mostani döntéssel lemondtam arról, hogy felkutassam a gyökereimet.

- Biztos vagy ebben? Figyelj Hiúz, én még mindig azt mondom, amit a jövevény első látogatása után: Keve nem véletlenül küldött Yenoba és Olav nem véletlenül választott éppen téged.

- Minket.

- Jó, legyen. Minket. Olav sokat tud, Kartal sokat tud. Talán ebben is képesek lesznek segíteni.

- De bízol benne? Mármint Kartalban?

- Én *láttam* Kartalt, *beszéltem* vele. Láthattam az Ősfát, az arcodat… És aztán találkoztunk, az Ősfa pedig minket jelöl ki… Kartal mellettünk áll, ezt érzem! Bízom benne! Találkozni fogok a többiekkel is… Igen… És most már azt is tudom, miért olyan ismerős az a minta, amit ezen az anyagon láttam.

- Felismerted?

- Most, hogy az álmomról meséltem… Igen, Hiúz! Ez annak a csodálatos, ezüstkacsú tűzrózsának a képe, amely a látomásomban szétszabdalta a sötétséget. A kép bennem van! Meg tudjuk festeni.

Hogyan telt az elkövetkező egy hónap? Gyorsan, mint a hidegre forduló őszi szelek. Lelle és Hiúz minden délután megfestette a soron következő darabot. Titokban tartották, s hogy Julilla és Janter még véletlenül se találjanak rá, a készülő festményt a könyvtárszoba egyik zsúfolásig rakott polca mögé rejtették. A hold elfogyott, majd újra telni kezdett. Hiúz számba vette, mi mindenre lehet szükségük egy ismeretlen világban. Többször belovagolt Yenoba – arra hivatkozva, hogy Keretennel találkozik – s ezalatt intézte a vásárlásokat. Egy rend, „kalandozásra" való ruha Lellének, tartalék

köpenyek, takarók, kötél, tűzszerszám… És egy tőr – Lellének, születésnapra. Szép mívű, egyenes pengéjű, kétélű vadásztőr, amellyel vágni és döfni is lehet. A gombja és a rövid keresztvasa bronzból készült, csakúgy, mint a markolata, melyet azonban kékre festett bőrrel borítottak. Lelle először húzódozott… Nem akar fegyvert! Hiúz azonban nem tágított – szükség lehet rá! Megtanította Lellét, hogyan tartsa biztosan, hogyan rántsa elő gyorsan, hogyan vágjon, hogyan döfjön. Hiúz elégedetten figyelte, hogy Lelle ebben is gyorsan tanul, s minél jobban feladta kezdeti ellenállását, annál ügyesebben kezelte rövid, de veszélyes kis fegyverét. A festés során ugyanilyen összehangoltan dolgoztak együtt. A jövevény igazat mondott – a kép minden újabb darab elkészülte után kipótolta önmagát. Három nap múlva Hiúz szeme is meglátta a vonalak rendszerében azt a mintát, amiről Lelle beszélt. Hamarosan ott vöröslött rajta a tűzrózsa, szinte éltek smaragdzöld levelei, mozogni látszottak ezüstös kacsai. A hold újra kitelt – s aznap délután a két gyerek befejezte a képet. Elégedetten nézték munkájuk eredményét. Huszonnyolc nap, huszonnyolc részlet – immár teljesen készen. A tűzrózsa vöröse lüktetni látszott a kép közepén, érezhető erőt sugárzott magából. Lelle sóhajtott egyet, majd a képhez lépett és elkezdte összetekerni.

- Olyan nehéz elképzelni – jegyezte meg.

- Mit?

- Egy másik világot… Meg azt, hogy ma este egyszerűen eltűnünk innen. Itt születtünk, de nem térhetünk vissza, ahogy az idegen mondta. Idegen… Látod, még a nevét is elfelejtettük megkérdezni, persze, lehet, hogy nem is akarta elárulni.

- Sajnálsz elmenni?

- Nem – jelentette ki határozottan Lelle. – Nincs senkim ezen a világon, úgy értem, rajtad kívül, de hát te sem maradsz. Nem sajnálom, csak olyan rendkívüli, olyan szokatlan ez az egész. Igaz, álmodtam az Ősfáról, Kartalról… Milyen lehet az a másik világ? Hét Kör Világa. Azt hiszem, azért érzem magam olyan furcsán, mert fogalmam sincs, mibe vágtunk bele.

- Igaz, nem tudunk semmit, csupán annyit, hogy várnak minket odaát. Tudod Lelle, ezen gondolkodom már egy ideje. Miért mi? Bizonyára abban a világban is lettek volna megfelelő emberek bármilyen feladathoz. Bajok vannak – ezt mondta a jövevény. De mit kezdhetünk mi egy számunkra idegen világ bajaival? Merész feltételezés, de azt mondom, talán korántsem vagyunk olyan idegenek ott, mint itt.

- Ebben igazad lehet.

- Olyan ez, mint mikor az erdőt járva tudtam, egyszerűen *tudtam*, melyik a helyes irány, melyik az én utam. Most is ezt érzem… Hogy ez a mi utunk.

- És ebben sosem tévedsz. Többször elnéztelek, amikor a felkészüléssel foglalkoztál… Sokkal nyugodtabb vagy, mint én. És magabiztosabb.

- Te védett életet éltél Lelle, én nem. Ez egy kaland, még ha nagyobb is annál, mint amilyet valaha is képzeltem; egy kaland és én mindig ilyesmire vágytam. Most már nem kell tovább várnom. Megírtad a levelet Julilláéknak?

- Igen. Azt írtam, hogy elmentünk Olav után, s hogy ne habozzanak, utazzanak a fiúkhoz. Miránk már nem kell vigyázniuk.

- Így jó. Az én Keretenhez írt levelemmel holnap hajnalban fog elindulni a futár.

- Nimurra hagytál mindent…

- Nem örömmel! Te bízol benne, én nem. De inkább ő, mint az anyja… Ne is beszéljünk róluk többet. Inkább vegyük át még egyszer a tervet.

Vacsoráig teljesen természetesen viselkedünk, hogy Julilláék ne fogjanak gyanút. A konyhában fogok sündörögni evés előtt és az esti borba beleöntöm az altatóport, amit Yenoban szereztél. Julilla nem vehet észre semmit. Utána feljövünk a szobánkba, összepakolunk, átöltözünk. Megvárjuk, amíg Janter és Julilla elálmosodnak és lefekszenek. Én a könyvtárba jövök, leteszem a búcsúlevelet és magamhoz veszem a képet. Te addig előremész a pincébe és fáklyával vársz rám a hordók takarásában, mint első alkalommal. És elindulunk lefelé.

- Minden simán fog menni, ebben biztos vagyok.

Hiúznak igaza lett. Szokásos őszi nap volt, Julilla és Janter semmit sem sejtett az előttük álló eseményekből. Lelle ügyes volt, észrevétlenül öntötte az altatóport a borba és örömmel nézte, hogy a vacsoránál mindkét felnőtt két pohárral is iszik belőle. Evés után Lelle arra hivatkozott, hogy olvasni akar, Hiúz egy Keretennek írt levelet emlegetett, így nyugodtan felvonulhattak a szobájukba, bezárták az ajtót – biztos, ami biztos – és csomagolni kezdtek. Hiúz már korábban beszerzett két vízhatlan, erős bőrből varrt, általvetős zsákot, amelyben minden felszerelésük elfért. Mivel nem tudták, milyen tájon fognak előbukkanni – akár sziklasivatag is lehet, jegyezte meg a fiú -, csomagoltak ennivalót: laktató kétszersültet, szárított gyümölcsöt. Öblös kulacsban ivóvizet. Takarót és tartalék meleg ruhát. Hiúz zsákjába került a kötél és a tűzszerszám. A fiú emellett elcsomagolt egy kitűnő tengerészeti messzelátót – pompás darab és összecsukható! -, egy könyvet, fél tucat viaszgyertyát és egy kisebb fáklyát – arra az esetre, ha netalántán odaát is egy barlangban kötnének ki. Lelléhez kerültek a gyógyítás kellékei: a gyógynövényes fiolák, szárított gyógyfüvek, kötszer és mindenféle porok, melyeket az általa írt lista alapján Hiúz vásárolt meg a városban. Még volt hely a zsákjában, ezért rövid fontolgatás után összehajtogatta és berakta az orgonalila ruháját. Fogalma sem volt arról, mikor is viselhetné odaát, de egyszerűen nem volt szíve itthagyni. Még egyetlen ellenőrizni valója volt –az Olavtól kapott lánc a nyakában, melyet a születésnapja óta egyszer sem vett le. Csomagolás után átöltöztek. Hiúz a Julilláéktól kapott ruhákat vette fel, oldalára felkötötte a kardját, csizmaszárába aprócska tőrt dugott. A kezében a botját fogta. Lelle ruhája nagyon hasonló volt: avarbarna, erős bőrnadrág, térd fölé érő csizma, meleg vászoning, zöldes árnyalatú rövid zeke,

vastag öv – ebbe dugta a tőrét. Végül pedig egy vízhatlan, kőszürke csuklyás köpeny. Mint két utazó… Hiúz adott jelt az indulásra. Teljesen besötétedett, a telihold elő-előbukkant az égen úszó felhők közül. Csend volt a toronyban – Julilla és Janter már mélyen aludtak. Hiúz elindult lefelé a lépcsőn, Lelle a könyvtárba ment. Az íróasztalra támasztotta a levelet – ugyanúgy, mint korábban Olav, maj d előhúzta a polc mögül az összetekert képet és érezte, hogy szinte süti a tenyerét. Hiúz után sietett. A fiú most is égő fáklyával lépett elő a hordók takarásából, egy pillantással leellenőrizte Lellét, bólintott és szó nélkül elindultak lefelé. Hiúz határozott, erős léptekkel ment elől, a lány ugyancsak szaporázta a lépteit, hogy le ne maradjon. Maguk mögött hagyták a használatban lévő pincerészeket és megérkeztek abba a terembe, ahol először érzékelték a falakban áramló erőt. Lelle most is megborzongott a fájdalom emlékére, de ekkor mintha halk, finom suttogást hallott volna a fejében. Kellemes, lágy hang volt, amely arra bíztatta, hogy nyugodtan megérintheti a falakat. Lellének kellett néhány pillanat, amíg rájött: a kép beszél hozzá. Éppen ezért volt bátorsága, hogy megtegye. Bízott a képben, s nem is kellett csalatkoznia. Amikor a tenyerét a falra simította, a fájdalom helyett mindössze csiklandozó bizsergés futott végig a karján. Meglepett, halk kiáltását hallva Hiúz rögtön mellette termett.

- Miért kell megérintened, ha fáj?

- Nem fáj! Hiúz, a kép mondta…

- Micsoda?

- Igen, a kép azt súgta, hogy megérinthetem a falat. És igaza lett. Csak bizsereg, meg csiklandoz.

- Tehát a kép tényleg él. És te tudsz vele beszélni – jegyezte meg elgondolkodva a fiú.

- Igen, él. És bízhatunk benne. A falak már nem bántanak, mert ő velünk van.

- Mert ő velünk van, és mert mi felkészültünk – igazította helyre a fiú.

- Igaz. Menjünk nyugodtan tovább.

A sziklafák kapuját a már megtapasztalt módon nyitották ki. Az előttük kígyózó sötétség láttán újra megtorpantak. Néhány pillanatig feszülten várták a kegyetlen szelet, a fejükbe nyomuló fájdalmat, de nem volt mitől tartaniuk. A szél nem jött, azt az enyhe és szintén bizsergető nyomást pedig, amely a halántékukban lüktetett, könnyűszerrel el lehetett viselni. Hiúz ismét az övébe tűzte a botját, kézen fogta Lellét és magasra tartott fáklyával elindult a kanyargó járatkígyóban. Nem volt bennük félelem, csak az a szívet kalapáló, a gyomrot összeszorító izgalom, amely ismeretlen, különleges helyzetek előtt érez az ember. És megérkeztek a kőtál termébe… Megálltak a talapzat előtt és Hiúz a lányhoz fordult.

- Kérdezd meg a képet, mit csináljunk?

Lelle várt néhány pillanatot, majd hirtelen *tudta*. Nem, nem a kép lágy hangja mondta meg neki, egyszerűen valahogy belekerült a fejébe a válasz, mintha saját gondolata lett volna – pedig nem volt

az. Egyszerre tűnt ijesztő és nagyszerű érzésnek, hogy ilyen szoros kapcsolatba lehet kerülni egy varázstárggyal, márpedig a kép az volt, méghozzá az erősebbik fajtából.

- Tisztítsuk meg a talapzat körül a nyolcágú napkört és terítsük bele a képet a tálba.

Így is tettek. A lábukkal elsöpörték a port a földbe vájt mintáról, majd Lelle kitekerte a képet és a tálba fektette. Nem kellett sokat várniuk. Először halk, finom zümmögésre lettek figyelmesek, amely valahonnan a talapzat belsejéből jött. Ezután a kép halványan ragyogni kezdett, ezüstös, sápadt fénnyel, mint a holdvilág; csupán a tűzrózsa tündökölt izzó vörösen. Hamarosan a padlón futó vonalak is átvették a sápadt ragyogást, s így végre tisztán láthatóvá vált a gyönyörű minta: a talapzatot körülvevő nyolcsugarú napkorong, minden sugara csúcsán egy-egy ötszirmú virággal. Majd egy halk moraj hallatszott, a kép fénye a mennyezetig szökött, és a tál megmozdult. Szépen lassan szétnyílt a benne futó vágat mentén – a talapzattal együtt, mint amikor egy könyvet nyit ki az ember. Először szél támadt. Erős, hideg szél és lecsapott rájuk. Ezzel egy időben szembántóan éles fény jelent meg a nyílásban és folyamatosan nőtt. Hiúz egy mozdulattal maga mellé húzta Lellét, szorosan fogták egymás kezét, vállukat egymásnak feszítették, nehogy a szél ledönthesse őket a lábukról. Beleálltak a szélbe és egy tapodtat sem mozdultak! A nyílás egyre nagyobb, a fény egyre ragyogóbb lett. Először oszlop formában tört felfelé, embernyi magasságba, majd a közepénél szélesedni kezdett, míg végül sugárzó fénytojássá alakult. A tűzrózsa képe a tál nyílásával egyre beljebb és beljebb süllyedt, majd elnyelte a kiáramló fény, belehullott és eltűnt. A Kapu kinyílt. A szél enyhült, de nem múlt el, továbbra is a két gyerek körül keringett és teljesen kioltotta a fáklyájukat. Hiúz a földre ejtette az immár hasznavehetetlen fáklyát, helyette a botját fogta a kezébe. Ránézett Lellére, akinek szorosra font haját jócskán összekuszálták már a széllökések. A lány visszanézett rá, bíztatóan elmosolyodott. Még a fejében hallotta a kép utolsó üzenetét – menjenek bele bátran a fénybe.

- Indulhatunk? – kérdezte Hiúz.

- Készen állok – bólintott Lelle.

Megszorították egymás kezét és belesétáltak a fénytojásba – Hiúz elől, Lelle szorosan a nyomában. Mintha örvény szippantotta volna be őket. Szédítő kavargás, elmosódó-ragyogó színek, a testen végigfutó, szinte kellemetlen bizsergés… Egy örökkévalóság vagy csak néhány pillanat… Egymást sem látták a szemüket vakító vibrálásban, de a kezük szorosan összekapaszkodott. Így volt ez akkor is, amikor váratlan hirtelenséggel kijutottak a túlsó oldalra.

Rhianna birodalmában

Mivel még sohasem utaztak kapuban, nem tudhatták, hogyan érdemes kilépni belőle. Így hát kiestek a túloldalon, s mert fogták egymás kezét, a másodiknak érkező Lelle Hiúz nyakába dőlt, kis híján felborítva a füvön térdelő fiút.

- A dicsőséges megérkezés – mormogta Hiúz.

Ő tért magához hamarabb. Egyetlen pillantással felmérte, majd a fűre ültette a még kába, de láthatóan sértetlen Lellét, azután felállt, kihúzta magát és körbenézett. Lelle ugyanezt tette, ültében. Tehát megérkeztek… Hogy hová, nem tudták, mégis mindketten megkönnyebbültek – bárki is volt a jövevény, igazat beszélt. S bár hittek – hinni akartak! – abban, amit az idegen mondott, az egy hónapnyi felkészülés alatt mindekettőjük fejében megfordult a nyugtalanító gondolat: talán csak kegyetlen tréfa az egész. De a Kapu kinyílt, ők beléptek… és valahol máshol bukkantak ki. Egymásra néztek, Hiúz bólintott, Lelle elmosolyodott, többre nem is volt szükségük – amit vártak, igaznak bizonyult. Mert azt az első pillanattól tudták, hogy nem abban a világban vannak, ahol eddig éltek. Szinte tapinthatóan *más* volt… Más volt a levegő – sűrűbb és tisztább, olyannyira, hogy még napokig fájt tőle a fejük; mások voltak az illatok, erősebbek a hangok… És teljesen más volt a környezet. Sűrű erdő övezte, ligetes tisztáson voltak, magasra nőtt fűfélék, kisebb csoportokban álló sudár fák és egy kiterjedt épületrom társaságában. Egy hideg őszi éjszakán indultak, de itt már jócskán tavasz volt, zöld fákkal és virágfürtök súlyától bólogató bokrokkal. A lombokon áttűző napnak ereje volt, pedig úgy tűnt, késő délutánba hajlik az idő. Hiúz nesztelen léptekkel elindult, hogy egy kicsit körbejárjon. Szimatolta a levegőt, néha leguggolt, megérintette a talajt, egy-egy növényt, s közben egyfolytában figyelt. Lelle nézte őt, s arra gondolt, hogy még sohasem látta Hiúzt egy valódi erdőben. Odaát nem… S bár tapasztalata nem volt az ilyen megfigyelésekben, azt mégis rögtön tudta – *látta* -, hogy a fiú szinte otthonosan mozog. Az erdő az ő világa volt, függetlenül attól, hol is van az az erdő. Lelle azonban még nem érzett elég erőt magában ahhoz, hogy kövesse Hiúzt. Csendben üldögélt, hátát egy félig leomlott kőfalnak vetette. Felnézett a Kapura – már ami maradt belőle. Néhány pillanattal azután, hogy kiestek belőle, a Kapu bezáródott – a ragyogás megszűnt, mintha elvágták volna. A Kapu… Nem hasonlított arra, amit a barlangteremben láttak, sehol egy talapzat vagy kőtál. Nem. Itt egy virágzó folyondárokkal benőtt, öreg boltív állt, valamiféle régi épület megmaradt része. Talán egy olyan épületé, melyet valaha éppen a Kapu köré emeltek, védelemként, elrejtésként… De bárhogy is volt, nagyon kevés maradt belőle – néhány fal, csúcsos ablaknyílásokkal, melyeken áthajoltak a magasra növő bokrok; tucatnyi faragott oszlop, többségük csonka, egyik-másik ledőlt, s benőtte a burjánzó vegetáció. És a boltív… Az egyetlen, amely a rajta kapaszkodó folyondár ellenére sem adta meg magát a természet győzelmének. S bár vannak, akik a követ halott anyagnak tartják,

Lelle érezte, hogy ez a boltív él – lüktet, mint a szívdobogás. De élő volt körülöttük minden, olyan eleven, hogy a lány elméjét szinte teljesen elborította a növényzet zümmögése. Lelle nem is nevezhette volna másképp ezt a különös hangot, mely a növények halk, folyamatos sutyorgásából, a szél neszezéséből, a virágok közt repülő rovarok mozgásából adódott össze. Lelle odaát is hallotta a fák beszédét, a bokrok köszönését, de ez más volt. Sokkal elevenebb, sokkal beszédesebb – itt valóban *minden* élt és létének hangot is adott. Lelle szédült, megfájdult a feje. Egyszerre sok volt neki a Kapu hatása – amely mintha kiszívta volna az erejét -, az erősebb levegő és a rázúduló, tömény elevenség. Már csak ezért is ülve maradt – nem bízott abban, hogy a lábai megtartanák. Inkább a harsogóan zöld fűre simította a tenyerét, mélyeket lélegzett és várta, hogy Hiúz visszatérjen. A fiú olyan váratlanul és csendesen bukkant fel mellette, mintha a földből nőtt volna ki.

- Körbejártam – leült a lány mellé, ügyet sem vetve annak riadalmára. – Szép hely ez, a romok is elég kiterjedtek. Valamiféle kisebb magaslaton vagy hegyteraszon lehetünk, bár az erdő fái eltakarják a kilátást, minden oldalon. És nincs itt senki rajtunk kívül… Mármint emberi lény nincs; nem láttam, nem éreztem nyomát. Egyelőre senki nem jött értünk.

- Én nem is bánom. Épp elég furcsaság zúdult rám, egy különös kísérő felbukkanása sok is lenne egyszerre. Jöhet később is.

- Jól vagy?

- Javulok. Már alig szédülök, de a fejem még fáj.

- A Kapu okozta – jelentette ki Hiúz. – Erről a mi idegenünk elfelejtett szólni. Sok erőt kivesz az emberből ez a fajta utazás, hát még ha sokszor csinálja!

- Igen, ez a jövevényen is látszott. Most már értem, miért dülöngélt, amikor először láttam. Te viszont Hiúz gyorsan összeszedted magad.

- Igen… Talán azért, mert ez egy jó hely. Úgy értem, hogy bár sosem jártam még itt, mégsem idegen. Erős, tiszta, eleven vidék. Igen, jól érzem itt magam.

- Hát az biztos, hogy eleven! Zúg a fejem a rengeteg hangtól. Fák, bokrok, a fű, de még a szél, a föld és a mögöttem lévő kőfal is beszél! Egészen más, mint odaát.

- Igen, nagyon más… - Hiúz eltűnődött. – Bizsereg is tőle minden porcikám. Mint amikor egy hosszú zsibbadás után megindul a véráramlás – fáj, de jó is egyben. Valami életre kelt… bennem. Mintha ismerném…

- Mit? Az új érzéseidet?

- Nem. Ezt a helyet… Ezt a …mindent! Ne nézz bolondnak Lelle, de olyan érzésem van, mintha ez az egész vér lenne a véremből.

- Azt hiszem, most nem egészen értelek, de bolond emiatt biztosan nem vagy. Én is jól érzem magam, lassan nekem is kedvem lesz egy sétára.

- Az jó, ugyanis azt tervezem, hogy továbbmegyünk.

- Továbbmegyünk? Nem kéne megvárnunk azt, akit értünk küldenek? Az idegen nagyon határozottan állította, hogy várnak minket.

- Nincs itt senki Lelle és az elmúlt hetekben nem is járt erre senki. Talán késik. Én mindenesetre szeretnék találni egy magasabb pontot, ahonnan körbenézhetnék. Tudni akarom, miféle vidéken vagyunk, s talán meglátjuk azt is, aki minket keres. Ez a romos épület nem rossz búvóhely, de esteledik és én nem szívesen tölteném itt az éjszakát.

- Mitől tartasz?

- Hogy mitől tartok? Egy teljesen ismeretlen világban? Nagyjából mindentől. Nem tudom, milyen vadállatok élnek erre, a növények egy részéhez hasonlót még soha életemben nem láttam és nem tudhatom, miféle emberek bukkanhatnak elő bármikor. Mint mondtam, ez a romkert elég nagy. Ahol ekkora épületet húzhattak fel valamikor, ott településnek is kellett a közelben lennie… A fák között biztosabbnak érzem magam.

Lellének megvolt az a figyelemre méltó tulajdonsága, hogy tudta, mikor nincs szükség további magyarázatokra. Felállt, megigazította a ruháját, vállára akasztotta a zsákját.

- Merre akarsz menni? – kérdezte egyszerűen.

Hiúz magában most is elismeréssel adózott a lány gyakorlatiasságának. Hátára dobta a zsákját, az övéből kiemelte a botját és hosszú, ütemes lépteivel előre ment, Lellének ugyancsak igyekeznie kellett, ha nem akart lemaradni. A fiú határozottan nyugat felé tartott, bevették magukat az erdőbe. Gyönyörű vidék volt, Lellének sokszor kedve lett volna megállni és nézelődni, de Hiúz nem csökkentette az iramot, egyre beljebb ment a sűrűbe. Lassan maguk mögött hagyták az erdőszél sudárabb, fiatalabb fáit, itt már nem egy emelkedő tetején évszázados óriások honoltak.

- Hiúz, nézd ezeket a fákat.

Lelle mindenképpen lassítani akart, hogy alaposan megbámulhassa őket, ezért megfogta a fiú vállát és visszatartotta.

- Ilyen óriási fákat még sosem láttam! Tudod, mennyi mindenre emlékezhetnek?! Nem mehetnék oda az egyikhez, ismerkedni?

- Az erdő nem játszóhely, Lelle – mondta komolyan a fiú. – Ezek a fák körös-körül olyan élőlények, akik nem biztos, hogy örülnek nyugalmuk megzavarásának. Mi itt idegenek vagyunk – egyelőre; s én ismeretlen erdőben sosem zavarom meg az ott lakókat. Addig nem, amíg nem érzem a hívásukat. Ha a fák lánya vagy, akkor azt is tudnod kell, hogy minden családban akadnak olyan vénséges rokonok, akik nehezen viselik a fiatalabbak élénkségét. Ez az erdő nagyon öreg. És nagyon csendes. Menjünk tovább, ismerkedni alkalmasabb időben fogunk.

Lelle nem vitatkozott az erdőket nálánál sokkal jobban ismerő fiúval, de azért titokban úgy érezte, Hiúznak nem feltétlenül van igaza. Hiszen a vénséges, morcos rokonokat is fel lehet deríteni, s ez neki sosem okozott nehézséget. De ha később, akkor később… Csendesen, szótlanul mentek

tovább. A nap már kissé rézsútosan ragyogott be az erdőbe, széles fénynyalábok csíkozták be a fák törzsét, az aljnövényzetet, mint megannyi sötétarany ösvény. És mintha valóban lett volna ott valami… Ezúttal Hiúz volt az, aki megtorpant. Az alkonyat fénye más képet adott az erdőnek, s ahogy végigpásztázott a földön, a bokrok sűrűjében mintha felvillantott volna valami ösvényfélét. Egy hosszú, fák között kanyargó, alig láthatóan csillogó ösvényt.

- Nézd, ott! A fák között… - mutatott előre Hiúz.

- Valamiféle csapás. Olyan, mintha káprázna a szemem.

- Nem káprázik. Ez valóban egy ösvény, bár még hasonlót sem láttam soha.

- Állatok mehettek arra?

- Nem, Lelle – Hiúz közelebb sétált a bokrokhoz. – Ezt nem járhatta ki erdei vad. Magunkfajta ember sem. Kedvem lenne ezen folytatni az utat…

- De?

- De valami azt súgja a lelkem mélyén, ne tegyem. Ez az út nem nekünk készült. Mégis… érzed az erejét?

- Furcsa bizsergést érzek – Lelle megdörzsölte a karjait.

- Igen, ez az ösvényből sugárzik. Kicsit hasonlít a Kapu erejére… Épp ezért vívódom…

Hirtelen zaj ütötte meg a fülüket, félbeszakítva a fiút. Nem az ösvényről jött, hanem a hátuk mögül. Nem túl távoli recsegés, ropogás, mint amikor valaki száraz ágakat tördel. Hiúz megmerevedett, feszülten figyelt. A recsegés folytatódott, majd megállt, folytatódott, ismét megállt.

- Gyűjtöget – súgta alig hallhatóan Hiúz.

- Ember? – Lelle igyekezett hasonlóra halkítani a hangját.

- Állat aligha. Megnézzük. Gyere utánam, de ne csapj semmi zajt.

Ami könnyű volt egy erdei fiúnak, az próbára tette Lellét. Egyszerre kellett előrefelé és a lába alá néznie, szemmel tartani a hangtalanul előresiető Hiúzt és lehetőleg elkerülni a fűben lapuló ágakat és száraz levél halmokat. Persze, hogy lemaradt, végül pedig szem elől tévesztette Hiúzt is. Mielőtt azonban megijedhetett volna, egy kar nyúlt ki érte egy földön heverő óriási fatörzs mögül és berántotta.

- Csendesebben! Úgy trappolsz, hogy azt még a süketek is meghallják.

Persze, hogy Hiúz lapult a fatörzs mögött.

- Akkor legközelebb taníts meg a hangtalan járásra, mert lebegni nem tudok a föld felett! – vágott vissza a lány.

A fiú leintette és előrefelé mutatott. Egyszerre emelkedtek ki a fatörzs mögül, de csak szemmagasságig. Néhány sarjadó fácska választotta el őket egy újabb tisztástól. És a rajta járkáló férfitól. Magas, vállas, élénk léptű férfi volt, nekik háttal dolgozott. Szép halom száraz ágat gyűjtött már össze, most ezeket tördelte kisebbre – láthatóan tűzrakásra készült. Lellének az volt az első

gondolata, hogy ismerős… Talán a mozgása, vagy a tartása… Nem tudta. Bárcsak megfordulna, hogy láthatnám az arcát, gondolta. De persze a férfi nem fordult meg. Sötét ruhát hordott, sötét volt fürtös haja és kopottas csizmája is.

- Talán ő jött értünk – kockáztatott meg Lelle egy suttogást.

- Valahogy nem tetszik nekem – súgta vissza Hiúz.

Lelle egy pillanatra arra gondolt, hogy Hiúznak elsőre sosem tetszik semmi, majd leintette magát – a fiú óvatossága nagyon is helyénvaló az ő helyzetükben. Hirtelen szürkés folt villant meg a tisztás másik végén, és a fák alól elősétált egy szürke-fehér ló. Békésen legelészett, majd váratlanul felemelte a fejét. Először a férfire nézett, majd rájuk. Mindkét gyerek esküdni mert volna rá, hogy észrevette őket. Vagy mégsem? Néhány feszült pillanat után a ló újra a fűre fordította a figyelmét. Szürke-fehér ló… Szürke-fehér ló… Ez dobolt Lellében. Honnan a csudából…?

- Ó! – sóhajtott fel.

Már tudta, miért olyan ismerős a tisztáson álló férfi. Na és persze a lova. Hiszen álmodott róluk! Az Ősfa megmutatta őket, hogy ha eljön a pillanat, felismerje mindkettőt. Lellét hirtelen határtalan nyugalom öntötte el, tudta, hogy a férfitól nem kell tartaniuk. Az Ősfa megmutatta azokat, akikkel találkoznia kell! Fel akart állni, hogy a tisztásra sétáljon, de a férfi megelőzte.

- Ha meguntátok a leskelődést és az aggódást, nyugodtan előbújhattok – szólalt meg rekedtes, gunyoros hangon, miközben meg sem fordult. - Rátok várunk. Sarló már rég észrevett titeket.

Most az egyszer Lelle reagált előbb. Felállt, s mielőtt Hiúz visszahúzhatta volna, kisétált a tisztásra. Megkerülte a készülő tűzrakást és szembenézett a férfivel. Az felpillantott, sötét szeme megvillant, szája széle gunyoros-vidám mosolyra húzódott. *No, mindjárt megleplek!* – gondolta a lány, de előbb megvárta, míg Hiúz is mellé lép.

- Jó estét Holló! – mondta akkor kedvesen. – Örülök, hogy találkozunk végre.

A férfi meglepetten kiegyenesedett, egyikükről a másikukra nézett. Fiatal ember volt, mégis azt a határozott benyomást keltette a két gyerekben, hogy sok mindent tapasztalt már. Hosszúra nőtt – különösen a lábai -, vállas volt és erős, mégsem hatott tagbaszakadtnak. Fürtös, fekete haja a homlokába hullt, éjsötét szemei egyenes, dús szemöldök alól villantak elő. Kemény, szögletes arca még határozottabbá tette a megjelenését, de mozgékony szája sokat lágyított az összhatáson. Összeszedett ember benyomását keltette, aki most is gyorsan fegyelmezte meglepett arcvonásait. Lelléről Hiúzra nézett, majd vissza, halvány mosoly kíséretében, azt a benyomást keltve bennük, hogy vár valamire. Ők azonban nem szólaltak meg, mindketten azon töprengtek, honnan ismerik ezt a sötét ruhás alakot. Mert ismerik – és még sosem látták! A csendet végül a férfi törte meg.

- Úgy tűnik, minden alkalommal sikerül meglepned, Lelle.

- Minden alkalommal? – kérdezte zavartan a lány.

- Ki vagy te? – szólt közbe váratlanul a még mindig gyanakvó Hiúz.

A férfi szélesen elmosolyodott, vidám szarkalábak ölelték körül a szemét.

- Biztos, hogy nem ismersz meg? Hiszen messziről kiszagolod a nyomomat.

És hunyorgott egyet. Most a két gyereken volt a megdöbbenés sora.

- Te? De hát… Odaát nem így néztél ki! – kiáltott fel Lelle. – Olyan voltál, mint egy öregedő csavargó! Holló…

- Igen, valóban ez a nevem. Alaposan meg is leptél vele leányzó, pedig – gondolom – ezt is megálmodtad az Ősfával és Kartallal együtt. Harmadszor találkozunk, de most az én világomban, az igazi alakomban. Engem választottak, hogy értetek jöjjek. Kartal úgy gondolta, egy vadidegenben kevésbé bíznátok meg.

- Tulajdonképpen te is vadidegen vagy – szúrta közbe Hiúz.

- Közel sem annyira, mint hinni szeretnéd – vágott vissza azonnal Holló. – Őrző vagyok, barátja Kartalnak és úgy érzem, Olavnak is.

- Hol van Olav? – kapaszkodott bele a névbe Lelle.

- Jelenleg elég messze, mert más dolga akadt. Újra hozzá kell szoknia ehhez a világhoz és rendbe kell szednie a házát, amely hosszú évek óta lakatlanul állt. Mégsem várhat benneteket egy romhalmazban.

- Tehát igaz?

Holló vidáman hunyorgott egyet.

- Mármint amiről beszéltem a Széltoronyban? Erre gondolsz, Lelle? Nos, talán valóban igaza van Hiúznak, amikor azt állítja, még idegen vagyok számotokra. Ha ismernél, tudnád, kínosan őszinte ember vagyok, gyakran keresetlenül az. Amikor beszélek, igazat mondok; a hallgatásom más kérdés… Valóban a Hét Kör Világában vagytok, valóban az Ősfa engedélyével jöttetek át, tényleg vár rátok egy feladat és a végén Olav háza. Értetek jöttem, hogy Kartalhoz kísérjelek benneteket, aki elmond mindent. De nem ma. Erősen esteledik, ezért gyújtsunk tüzet, Sarlóval hoztunk ennivalót is. Együnk és beszélgessünk.

- Várj! Ne ilyen gyorsan! - szólalt meg Hiúz. – Előbb szeretnék biztos lenni… benned. Hogyan hihetném el, hogy tényleg veled találkoztunk odaát? Más a hangod, más a külsőd… Te és az öregedő garabonciás nem lehettek egy és ugyanaz az ember, hacsak…

- Hacsak nincs varázslat a dologban – bólintott Holló. – Jogos és óvatos kérdés. Belőled jó Őrző lenne Hiúz… Képtelenségnek tűnik, de mégis igaz: én voltam az az idegen. Emlékszel még arra, amit a könyvtárszobában mondtam? A Hét Kör Világa ismeri és használja a varázslatot, része az életünknek.

- Úgy érted, varázserőd van?

- Úgy értem, hogy van egy képességem, nevezd tehetségnek, ha akarod, amely lehetővé teszi, hogy megváltoztassam a külsőm. Alakváltó vagyok – újra hunyorgott egyet. – Az alakváltás roppant hasznos dolog.

- Mindenki tudja ezt itt?

- Egyáltalán nem. A varázserő áthatja a hét kört, mint a testedet behálózó erek, s a szülötteinek különböző képességeket ad. Kinek többet, kinek kevesebbet, élete feladata szerint. Vannak alakváltók, de nem túl sokan. És vannak más képességű lények; jók is, gonoszak is, miként az lenni szokott. És nagyon meglepne, ha ti nem kaptatok volna varázserőt, ahogy nevezed. Az Ősfa engedélyével jöttetek át, s ő felruházott benneteket azzal, amire szükségetek lesz a feladat teljesítéséhez.

- Nekünk is van varázserőnk? – kérdezte döbbenten Lelle.

- Anélkül nem mennétek semmire – jelentette ki kereken Holló. – De hogy az pontosan micsoda, ne kérdezzétek, mert nem tudom. Arra nektek kell rájönnötök. Esetleg Kartal vagy Rhianna láthatja rajtatok, én nem.

- Ki az a…. – kezdte volna Lelle, de Holló felemelte a kezét.

- Előbb a tűz és a vacsora. Utána mesélek.

Hiúz verhetetlen segítségnek bizonyult a tűzrakásnál, hamarosan vígan lobogtak a lángok. Holló a fák közé ment, ahol a két gyerek csak ekkor vett észre valami kocsiféleséget, ott pakolászott, majd Sarlóval a nyomában visszatért. Sarló ekkor is, később is roppant kíváncsi lónak bizonyult. Megszaglászta az érkezők csomagjait, belefújtatott Lelle hajába, fülébe, és ahányszor csak alkalma adódott rá, vidoran megbökdöste Hiúz hátát. A vacsora idején sem tágított, kunyerált a kenyérből, a sajtból, az almából. Szíve szerint még a nagy bőrkulacsból is ivott volna – friss forrásvíz volt benne -, de Holló ekkor már elhajtotta. Így hát Sarló elügetett legelészni, szundikálni, békén hagyva a három embert. Az evés befejeztével Hollót nem kellett sem kérlelni, sem bíztatni, pontosan tudta, mennyi kérdés kavaroghat a két gyerekben, így belevágott.

- Sok mindent kell elmondanom, hogy kiismerjétek magatokat itt nálunk, s nektek lehetőleg mindent meg kell jegyeznetek. Kezdjük a Kapuknál. Alapvetően kétféle Kapu létezik; olyanok, melyek a hét kör közötti átjárást biztosítják és olyanok, melyek idegen világokkal kötnek össze. Ebből van a kevesebb; amin ti érkeztetek, az az utolsók egyike és talán a legbiztonságosabb. Kinti Kapunak hívjuk őket és nagyon kevesen vannak, akik ismerik a helyüket vagy a működésüket. Ez az öreg Tündérúti Kapu most jó időre bezárult, a jövés-menés szünetelni fog. A Belső Kapuknál más a helyzet. Sok van belőlük és sokfélék. Van olyan, amelyik mindenki számára felismerhető és használható, vannak rejtettek és jó sok elfeledett is. Erről Kartal többet fog beszélni, hiszen végül is ő a Hét Kör Világának legnagyobb kapumestere.

- Azért hívják Hét Kör Világának, mert hét részből áll? – szólt közbe Lelle.

- Nem hét részből, hanem hét világból, melyeket az Ősfa erőhálózata, a négy folyó és a Kapuk kötnek össze. Nehéz ezt elmagyarázni, megtapasztalni könnyebb… Talán úgy a legegyszerűbb megérteni, ha megpróbáltok elképzelni hét egymás fölött vagy egymásban létező világot. Van mélysége, mivel kintről befelé és bentről kifelé is lehet haladni. A kintebb lévő világok tágasabbak, a legbelső ezekhez képest kicsi, de az ereje koncentráltabb. Mi most a legkülső világ egyik szegletében üldögélünk. Ez a Négy Szél Köre.

- Akkor ezt most kicsit részletesebben – kérte Hiúz.

- Rögvest – ígérte Holló. – Kezdjük a világokkal. A legkülső tehát a Négy Szél Köre. Kintről befelé a második a Levegő Köre, majd a Víz Köre, a Föld Köre, a Tűz Köre, az Őrzők Köre – itt él Olav – és végül az Ősfa szigete. Tehát mi most a Négy Szél Körében vagyunk, egy olyan rengeteg szélén, melynek Tündérút a neve, s amely Rhianna birodalmához tartozik.

- Ő egy királynő?

- Igen, Lelle. Az itt élő elfek királynője.

- Ezek az elfek… emberek? – ráncolta a homlokát Hiúz.

- Nem, nem azok. A ti világotokban már nem léteznek elfek, valaha talán voltak, mert egy másik nevük, a tündér, számotokra is ismerős.

- Azok csak mesék!

- Odaát talán igen. De itt nagyon is valós és erős résztvevői szinte mindegyik körnek. Sokfajta lény él a Hét Kör Világában, majd megtapasztaljátok. Az embereknél bölcsebb, butább, vénebb és sokkal fiatalabb lények is. Most az elfek földjén vagyunk, visszahúzódó, de barátságos elfekén, és ez fontos, mert nem mindegyikük ilyen. De Rhianna csodálatos asszony és a népe boldogan él itt a Négy Szél Körének egyik sarkában. Ők őrzik a Tündérúti Kaput, így ezt nem lehet rosszra használni.

- És miben mások az elfek, mint az emberek? – feszegette tovább a kérdést Hiúz.

- Sokkal hosszabb az életük és sokkal nagyobb a szépségük. Ha rászánják magukat, bölcsek és belátóak, de vannak olyanok is, akik rettentően bizalmatlanok, nagyképűek és rosszindulatúak. Egy évszázadokig tartó élet sok mindent kihozhat az ő különös lényükből. De az mindegyikükre jellemző, hogy erősen kötődnek a természethez. Talán mindenkinél jobban. Onnan nyerik az erejüket és a képességeiket is. Sokat tanulhatsz tőlük, de egy embernek nem mindig szerencsés túl hosszú időt tölteni közöttük – csúfondárosan elmosolyodott – Bár lehet, hogy ezt Kartal másképp látja. Az itt élő elfek mindenesetre nem bánják, hogy a földjükön ülünk.

- Mielőtt találkoztunk volna, láttam valamit a fák között. Ösvényféle volt, halványan csillogó.

- Jó a szemed Hiúz. A tündérösvényeket, mert ez a nevük, nehezen látja meg az, aki nem az elfek közé született. S ha látsz is egyet, ajánlatos elgondolkodni, hogy rálépsz-e. Vannak tápláló ösvények és van olyan is, amely túl sok egy ember számára.

- Kedveled őket? – hajolt előre Lelle.

- Lám, a nők, bármilyen fiatalok is, mindig az érzelmi kérdéseket feszegetik! De a kérdésedre nem tudok egyenes választ adni Lelle. Szépséges, tünékeny és ellentmondásos lények az elfek. Szívesen veszem a barátságukat, de tartok is tőlük, főleg ha nagyon segíteni akarnak. Talán csak az az oka, hogy olykor homlokegyenest másképp látjuk a világot. Kedvelem őket Lelle, de nem bízom bennük teljesen. Óvatos fickó vagyok, s mert a Föld Körében születtem, szeretek két lábbal a földön állni – halványan elmosolyodott. – Azt hiszem, az elfek szemében én *túlságosan* ember vagyok. De Rhiannát őszintén csodálom, ő azon kevés elfek közé tartozik, akikben fenntartás nélkül megbízom.

- Bárcsak láthatnék elfeket! – sóhajtott Lelle.

- Láthatsz – bólintott Holló. – Holnap ugyanis odaviszlek benneteket; egyenesen Rhianna színe elé. Mert az én öreg barátom, Vihartépő Kartal most az elf királynő vendégszeretetét élvezi és rátok vár.

- Ez nagyszerű! – kiáltott fel Lelle.

- Nagyszerű! – bólintott rá Hiúz. – De engem inkább az érdekel, amiről eddig egy szót sem szóltál. Hogy miért is vagyunk itt!

- A türelem nagy erény, Hiúz.

- A tisztánlátás még nagyobb. Te tudod, mire választott ki minket az Ősfa, s ha már érintett vagyok benne, szeretném én is tudni.

- A teljes választ Kartal magának tartja fenn – hangzott a tömör felelet.

- És a nem teljeset?

Holló elnevette magát, majd hirtelen elkomolyodott.

- Makacs ember vagy te, Hiúz! De legyen! Ha szeretsz gondolkodni rejtélyes mondatokon, akkor elárulom: azért vagytok itt, hogy megkeressetek valamit, aminek nyoma veszett.

Hiúz elégedetten bólintott.

- Ha csakugyan így áll a dolog, akkor nyugodtabb vagyok. Mindig is kerestem. Nyomokat, válaszokat… Nem lesz ez idegen dolog a számomra. Lelle pedig kellően érzékeny és gyorsan vág az esze. Megtesszük, ami tőlünk telik.

- Ebben nem kételkedem. Már nem. Igaz, még mindig van bennem aggodalom a fiatalságotok miatt. De Kartalnak jó szeme van az emberekhez és az Ősfának nem szokása tévedni.

- De téged ez mégsem győzött meg – mondta csendesen Hiúz.

A fiú szeme megvillant, Hollóé kihűlt – szótlanul méregették egymást. Lelle szinte tapinthatóan érezte, hogyan feszül egymásnak a két akarat.

- Én már láttalak benneteket, beszéltem veletek. Átjutottatok, s ez a tény valóban az erőtöket dicséri, de önmagában túl kevés. Nagyon fiatalok és tapasztalatlanok vagytok, ráadásul egy számotokra vadidegen világban. És a feladat jócskán meghaladja az erőtöket. Az enyémet is meghaladná!

- Tehát nem támogatsz minket!

- Lassabban Hiúz, ezt nem mondtam. Olyan ember vagyok, akit tényekkel lehet meggyőzni, kamaszos lobogással nemigen. Tisztelem a bátorságot, de az ostoba vakmerőséget nem. Rólad a vak is látja Hiúz, hogy harcosnak születtél, minden adottságod megvan hozzá, hogy *egyszer majd* igazán naggyá válj. De itt most nem elég, hogy életben tudsz maradni a rengetegben! Lelle pedig… - a lányra nézett és kissé megenyhült az arca. – Bátor szívvel születtél, de te nem vagy harcos. Nem ebben van az erőd. Sok lehetőség van bennetek, de a kibontásához idő kell.

- A korunkon és a tapasztalatlanságunkon kívül van más kifogásod is ellenünk? – a fiú hangja gunyoros volt.

- Nincs. S hogy lásd, nem vagyok igazságtalan, elismerem a mellettetek szóló érveket.

- Vannak?!

- Mik azok? – vágott közbe gyorsan Lelle.

Pontosan érezte, hogy Holló a legérzékenyebb pontján kapta oldalba Hiúzt, s nem akarta hogy ez a vágás elmérgesedjen és sebbé tépődjön.

- Az első az, hogy itt ültök velem – válaszolta nyugodtan a férfi. – Kinyitottátok a Kaput, épen, sértetlenül, alig elfáradva jutottatok át rajta. Ti még nem ismeritek a Kapukat, nem is sejtitek, ez milyen keveseknek sikerült volna így. Bevallom, nem számítottam arra, hogy ilyen jól fogjátok viselni. Azután ott van az álmod Lelle… Ez is amellett szól, hogy titeket valóban ide szánt a sors, No és itt van Sarló…

- Mi van Sarlóval?

- Sarló különös ló. Nem, nincs varázsereje, mielőtt megkérdeznétek. De van két dolog, amit csalhatatlanul, holtbiztosan megérez: a gonoszság jelenlétét és az olyan lényt, akit támogat a természet ereje. Ezért is kedveli nálamnál jobban az elfek társaságát. És most már a tiéteket is. A föld fia vagyok, nagyon is jól tudom, mekkora erőt adhat a természet. Benneteket támogat… És ez a végső oka annak, hogy én is mellettetek állok – minden kétségem ellenére.

Csend lett a tisztáson, mindhárman a gondolataikba mélyedtek. Holló megpiszkálta a tüzet, majd felállt.

- Ideje pihennetek. Holnap korán indulunk, mert még hosszú út áll előttünk. Az éjszaka hűvös lesz, ezért ha hoztatok magatokkal takarót, vegyétek elő. És maradjatok a tűz mellett! Én még körbejárok egy kicsit, szeretem tudni, hogy minden rendben van-e.

S anélkül, hogy választ várt volna, elsétált hosszú lépteivel. Lelle nem is kérette magát, mert ugyancsak fáradt volt. Az ő világukban már hajnalodna, s ő egy szemhunyásnyit sem aludt. Az ő világukban… De vajon melyik az ő világuk? Miközben becsavarta magát a köpenyébe és a takaróba, megkérdezte ezt Hiúztól. A fiú abbahagyta a pakolászást, felpillantott az égre, a fényesen ragyogó teliholdra, a sápadtan szikrázó csillagokra, majd Lellére nézett.

- Én itthon vagyok. – mondta csendesen.

- Ezt nem tudhatod… ilyen hamar!

- Pedig így van.

Lefeküdt a lány mellé, de a fejét még felemelte és a fák alatt járkáló férfit nézte.

- Érzem ezt a földet Lelle – folytatta Hiúz. – Jobban látok, többet hallok, mióta átjöttünk… És Holló szavain kívül nem is akadt semmi, ami meg akart ingatni ebben.

- Úgy tűnik Hiúz, nálad az ismerkedés legtöbbször összeakaszkodással kezdődik.

- Nem szeretem, ha gyerekként kezelnek!

Lelle is felemelte a fejét.

- Holló félt minket – súgta határozottan.

- Ahhoz idegenek vagyunk!

- Ó, az a bizalmatlan fejed! Miért ne félthetne minket egyszerűen a rokonszenv vagy a tapasztalatlanságunk miatt?!

- Rokonszenv? Jól belénkszúrt!

- Nem tett mást, mint legtöbben az ő helyében! Ha nem a büszkeségedet sértené, te is elismernéd! Képzeld magad egy pillanatra az ő helyébe…

- Ez elég nehéz, ha azt vesszük figyelembe, hogy semmit nem árult el abból, amit tud – Hiúz váratlanul közelebb hajolt a lányhoz, az orruk szinte összeért. – Ebből az emberből árad a feszültség! Főleg, amikor arra célzott, hogy elbukunk a feladat során. Igaz, érzékenyen érintett, amit mondott, de talán nem is ezzel van bajom. Inkább a nyugodtsággal, ahogy mondani akarta. Csalóka ez a nyugalom… Nézd! Már megint leguggolt! Ez már az ötödik. Olyan, mintha…

- Mintha?

- A csapdaállító vadászok mozogtak így.

- Csapdák? Nem volt nála semmi…

Hiúz intett, hogy maradjon csendben, majd beleszimatolt a levegőbe. Néhány pillanattal később Lelle is megérezte azt, amit a fiú. Igaz, ő nem az orrával. Az erdő halk zsongásába egy új hang keveredett volna – finom, halk egyenletes zümmögés. Mintha egy csapat méh keringene a fák között. De nem méhek voltak.

- Valamit életre keltett - súgta a fiú. – Mintha egy finom ezüst-vörös hálót látnék néha megcsillanni. És körbeviszi… Körbejárja az egész tisztást… Azt mondta, ennek a földnek a lakóiban megbízik, akkor miért van szükség védőhálóra?

- Úgy gondolod…?

- Igen. Nem megfogható ez a háló, de nagyon is él!

- Igen, zümmög.

- Zümmög? Ezek szerint én látom, te hallod… Ez jó kiegészítés! Vajon miért van erre szükség?

- Talán ez a szokás… Talán egy elf erdő sem mindig barátságos éjszaka – vetette fel Lelle.

- Talán. Holló az erejét használja, a semmiből teremti meg… És jó nagy kört húz… Ha csak a vadállatoktól tartana, nem lenne szükség ekkora körre. Nagyjából a tűz is megtenné.

- Azt mondta, ne mozduljunk el a tűz mellől.

- Igen, ezt mondta – Hiúz elgondolkodott. – A nagy kör csak egyet jelenthet: elég időt akar adni magának a reagálásra. Hogy fegyverrel a kézben várhassa az átlépőt.

- Nem láttam nála fegyvert – jegyezte meg Lelle.

- Meglepne, ha visszatértekor se látnál.

- Nem bonyolítod túl egy kicsit a dolgokat? Értünk jött és véd minket, mert ez a feladata. Bizonyára így szokták az Őrzők.

- Még azt sem tudjuk, kik is valójában ezek az Őrzők! – vágott vissza a fiú. – De holnap kiderítjük. Vagy ő mondja el, vagy ez a te Kartalod, de ez fontos lesz. Percről percre erősödik bennem a gyanú, hogy komoly dologról van szó. Legalábbis az Őrzők számára komoly.

- Én akkor is azt mondom, hogy a bizalmatlanságod sötétebbé festi a képet. Ebben nagyon is hasonlítotok Hollóval, talán éppen ezért orroltok egymásra.

- Tedd meg, hogy nem hasonlítgatsz hozzá!

- Holló tisztességes ember!

- Még nem is ismered, de már véded!

- Nem, nem ismerem, de… - Lelle nagy levegőt vett, mint aki komoly bejelentésre készül – érzem. *Érzem*, érted! Érzem a szavai rezdülését, a mozdulatait, mindazt, ami árad belőle. Mint egy hullám… Odaát is éreztem az emberek jellemét, szerinted ez volt az, amikor a legtöbbjükről jót feltételeztem. De itt erősebb… Igen, igazad van, Holló nagyon aggódik valami miatt, de minden szava igaz volt! Tisztességes ember.

Hiúz hallgatott egy sort, majd kénytelen volt bólintani.

- Te is érzed, én is érzem. A szándékai erejét… A gondolatainak hangulatát… Tiszta, de nyugtalan.

- Akkor hát bízzunk végre benne! És a saját felerősödött képességeinkben. Holló azt mondta, az Ősfától biztosan kaptunk valamit. Talán erről van szó.

- Egyhangú lenne az életem a te folytonos bizakodásod nélkül – a fiú hangján érződött, hogy mosolyog.

- Ebben biztos vagyok! De most aludjunk végre, mert leragad a szemem. Holló azt mondta, korán indulunk, s félek, ebben sem túlzott.

Lehajtották a fejüket a zsákjukra, elfészkelődtek és résnyire nyitott szemmel megvárták, amíg a férfi visszatér. Holló nesztelen léptekkel érkezett, leült a tűz mellé, néhány lépésnyire a gyerekektől. Lelle felsóhajtott, amikor meglátta, hogy egy bőrhüvelybe bújtatott, széles markolatú kardot rak a

lába mellé. Hiúz elégedetten elmosolyodott, megtépázott önbizalmának jót tett, hogy pontosan mérte fel Holló szándékait. A férfi láthatóan nem akart aludni, úgy tűnt, mintha a tüzet figyelné, pedig gondolatban messze járhatott, a fiú azonban a tartásán látta, hogy így is éber. Megnyugodva aludtak el mind a ketten a ciripelő, halkan zümmögő éjszakában. Holló érzékelte egyre lassuló lélegzetvételeiket, örült a két gyerek nyugalmának, ez valamelyest lecsendesítette bensőjének zavarát. Nehéz idők várnak mindannyiukra, s adja az ég, hogy Kartal ne tévedjen! A két gyerek alkalmasságán nem akart gondolkodni és örült, hogy nem neki kell majd döntenie. Arrafelé tekintett, ahol a fákon túl omladozó romok álltak. A Kapu… Arca éberré vált, tenyerét a kardjára simította. Vajon *Ő* megérezte-e a Kapu kinyílását? Meg kellett éreznie! Idegen világ emberei léptek a Hét Kör területére, változást hoztak, s ez végigrezgett az egész energiahálón. Keveseknek adatott meg, hogy ezt az újrarendeződést a háló rendszerében tisztán érezzék, de *Ő* ezen kevesek közé tartozott. Holló halkan sóhajtott, hálát adott az égnek, hogy az elfek földjén ülhet. Ezek itt határozott népség, nem néznék tétlenül, ha a *sötétség* bemerészkedne a területükre. Itt biztonságban vannak. Egy ideig. De a két gyereknek előbb-utóbb útra kell kelnie és elhagyják Rhianna birodalmát… Vajon szembe tudnak nézni a veszéllyel? Amely nem egyszer-egyszer, de állandóan a nyomukban lesz?! Holló remélte, Kartal erre is alaposan felkészült. Sötétül az ég és nincs sok idejük… De ma éjjel még nyugtuk lesz, mert Kartal ezt a Kaput választotta. A védőháló erős, s *két* Őrző vigyázza az éjszaka neszeit… Holló a fák felé nézett. Egy pillanatra látta megvillanni Sarló szemeit, ahogy viszonozta a pillantást, majd a ló hangtalanul mozdulva továbblépegetett. Csupán egy elmosódó szürke foltnak látszott a holdfényben, pedig annál jóval több volt. Értelmes lény és éber őrszem, aki gazdájával *és* barátjával együtt vigyázta a két gyerek álmát.

Hiúz nyugodt álma egyetlen pillanat alatt változott meg. Olavról álmodott, a Széltoronyról és pompásan érezte magát öreg barátjával. Hirtelen azonban örvény rántotta el Olav mellől és Hiúz zuhanni kezdett. Nem félt, mert biztosan tudta: álmodik, nem eshet baja. S talán ennek volt köszönhető, hogy zuhanása siklássá szelídült, s puhán ért földet egy füves dombon. Ezen a tájon még sosem járt… Ezt inkább csak érezte, mintsem tudta, mert a tájból nem látott sokat az alacsonyan úszó felhőktől. Valamiféle emelkedő lapos tetején állt, ködpamacsok, felhőfoszlányok úsztak mindenfelé. Mit keres itt? Körbefordult, de képtelen volt tájékozódni, és rendkívül nyugtalanította, hogy nem veheti hasznát eddig biztosnak hitt képességének! Úgy érezte, át kell vágnia a gomolyokon, hátha a túloldalon tisztább kép vár rá. Indulni akart, de a köd gyorsabb volt. Szürke hullámokban érkezett, kúszott, hömpölygött előre megállíthatatlanul; összetorlódott, vastagodott és végül körülzárta a fiút. Hiúz megdermedt a váratlanul gyors támadástól. Mit tegyen? A botja, kardja, nem volt vele, de nem is vehetné sok hasznukat. Mélyeket lélegzett, nyugalmat erőltetett magára és gondolkodni próbált. S

mintegy ösztönösen, megnyitotta az érzékeit. Azonnal észlelte a változást… A köd sokkal több lett összetorlódott párafelhőknél – lélegzett, élt! A köd várakozott és figyelt. Hiúz hallani vélte csendes lélegzetét. Mérlegel és próbára tesz – futott át a fiú agyán a gondolat. De mit akarhat? A csend elmélyült, a várakozásban feszültség érlelődött. Őrá vár! Hiúz rádöbbent, hogy a köd az ő megszólalására vár. De hát mi a csudát mondhatna?! Azt sem tudja, hová került, hogy miért *került ide? Érezte, hogy fel kellene ismernie valamit ebben a helyzetben. Ez a köd őt várta… Egy ígéretet vár… Egy esküt… Hirtelen, mintha agya hátsó zugából húzták volna elő, belévillant, mit is kell mondania. A szavak különös erővel áradtak belőle, a száj az ő szája volt, a hang az ő hangja volt, de a gondolatok mintha egy mélységes kútból éreztek volna.*

- Eljöttem, mert hívtatok! Itt vagyok, hogy átvegyem, ami vérem jogán jár! Követem a lángot, mert nincs más utam, csak ami hozzátok vezet. Vezessetek, és én veletek megyek! Nehéz az út, amin mennem kell, de ha velem jöttök, beváltjuk az idők szavát.

- Kísérünk és szembenézünk bármivel! – hangzott a csendes, de erős válasz; nem egyetlen irányból, de mindenhonnan áradt.

Ott rezgett a levegőben és visszhangzott a fiú szívében. És megmozdult a köd. A formátlan felhők alakot kerestek és találtak maguknak. Állatfejek… Farkasok – sokan, nagymacskák, ragadozómadarak, lovak, medvék… Csupa nemes, nagy vad. És Hiúz mégis biztosan érezte, ezek álarcok, s mindegyik mögött egy-egy ember rejtőzik. Ősök… Honnan támadt ez az érzése? Az ősei, akiket keresett? S mintegy válaszként, az állatfejek kitátották a szájukat, s a sötétlő felhőüregből fonalak rajzottak elő, kerítették körül a fiút. Mintha hálót szőnének köré – saját anyagukból, lényükből. Védőháló vagy bilincs? Lehetett mindkettő, s bár ködanyagból készült, súlya volt. Mint az ígéretének. Mint az ősök válaszának. Nincs többé egyedül, de ez vajon könnyít vagy nehezít a sorsán? Már teljesen körbeszőtték… Hiúz mozdult volna, hogy hirtelen rátörő szabadulásvággyal széttépje a hálót, de nem tehette. Szembe kellett néznie a sorsával. S mikor ez megvilágosodott benne, a háló a testébe olvadt. Egyszerre volt égető tűz, pusztító szél, hömpölygő víz, rázkódó föld. Felkiáltott…

Felült, s minden bizonnyal fel is pattant volna, ha egy erős kéz le nem nyomja a vállát. Kellett néhány pillanat, amíg Hiúz felfogta, hogy felébredt. Az erdei tisztáson volt újra, mellette Lelle mocorgott, az erős kéz pedig Hollóé volt, aki kutatva nézte a fiú arcát.

- Álmodtam – mondta rekedten a fiú.

- Erre magamtól is rájöttem – bólintott a férfi. – S úgy tűnik, nem sikerült valami kellemesre az első álmod a Hét Világban.

- Voltak ennél rosszabb álmaim is – Hiúz levette a válláról Holló kezét és gyorsan rendezte zilált vonásait.

A férfi értette, mi megy végbe a fiúban, nem erőltette a bizalmat. Sejtette, hogy a Kapu és az Ősfa akaratának hatása nem közönséges álmot küldött a fiúnak, szívesen segített volna értelmezni, de mert maga is zárkózott ember volt, nem rótta fel Hiúz elhúzódását. Talán majd Lelle… Kartal jól mondta: a lány megnyithat olyan kapukat, ahová egyetlen harcos sem érhet el. Holló nem erőltetett semmit, felállt és nyugodt hangon szólalt meg.

- Hamarosan indulunk. Ébreszd föl Lellét, harapjatok valamit a hozott ennivalótokból, én addig előkészítem Sarlót.

Még alig világosodott, a zöldellő fák, a magas fű szürkés fénybe öltözött, amely a formákat már láttatta, de a színeket még nem hívta elő. Hűvös, de tiszta volt a hajnal, az utolsó csillagok éppen kihunytak az égbolton. Lelle zokszó nélkül kászálódott ki a takaró alól, Hiúz néhány szóban átadta Holló üzenetét, majd a csendes reggeli közben a férfit figyelték. Holló először körbejárta a tisztást, lebontotta és a földnek adta az energiahálót, majd Sarlóval a fák fedezékébe sietett, hogy néhány perc múlva egy kis kocsifélével térjenek vissza. A kicsi, karcsú, kétkerekű kocsi elé Holló befogta Sarlót, s a lovon látszott, nem először történik ez vele.

- Olyan, mint egy homokfutó – mondta Lelle Hollónak, amikor a férfi visszatért hozzájuk.

- Kicsi, könnyű és gyors – bólintott Holló. – Nem három emberre tervezték, de majd elférünk valahogy. Készüljetek össze és szálljatok fel.

A férfi ezután oldalára kötötte a kardját, felült a bakra és a lába alá gyűrte lapos zsákját. A két gyerek is összeszedelőzködött és a kocsihoz sétált. Sarló vidáman üdvözölte őket, Lelle megsimogatta az állat fejét, s amikor azt hitte, Holló nem néz oda, egy fél almát dugott a ló szájába. A férfi persze látta, de a szemén átsuhanó mosolyon kívül más jelét nem adta ennek. Hiúz összehúzott szemmel téblábolt egy keveset a kocsi körül. Lóháthoz és gyaloglóshoz szokott, az ilyen kétkerekű alkotmányokban nemigen bízott. Ráadásul piszkálta az önérzetét, hogy hátra üljön. Holló most sem szólt, csupán egy apró mozdulattal arrébb csúszott a bakon. A fiú és a férfi egymásra nézett és először villant néma egyetértés a szemükben. Hiúz hümmögött valami érthetetlent – aki akarta, vehette köszönetnek -, majd fellépett Holló mellé. Lelle ezúttal is zokszó nélkül vette tudomásul, hogy övé maradt a kocsi hátulja, legalább ki tudta nyújtani a lábát, meg tudta támasztani a hátát. Hiúzzal ellentétben ő szeretett kocsikázni, s örömmel fedezte fel, hogy hátul ülve is tökéletesen gyönyörködhet a tájban. Elindultak a szürkés hajnalban. Kezdetben mindannyian csendesek voltak. Holló gyakorlott kézzel vezette ki Sarlót a fák közül, s Hiúz szeme gyorsan felfedezte azt az ösvénynél szélesebb csapást, ami felé tartottak. Lelle beleburkolózott a köpenyébe, hallgatta a korán kelő madarak énekét, figyelte, hogyan lesz egyre világosabb körülötte a táj. Holló ráfordította a kocsit a fák között kanyargó útra. Füves út volt, nem köves, s ez megkímélte a hátul ülőt a kellemetlen rázkódástól. Amikor teljesen kivilágosodott, Lelle megtörte a csendet.

- Mesélj arról, hová tartunk! – feje megjelent a bakon ülők vállai között. – Kérlek Holló! Olyan szép ez a vidék, de nem tudom, hogy hívják. Mikor érünk Kartalhoz? Mit látunk majd útközben?

Talán a vidáman ébredező reggeli táj, talán a mindent körülölelő békesség, talán Lelle kedves hangja tette, de a szűkszavú férfi elmosolyodott és mesélni kezdett.

- Mire felkel a nap, teljesen magunk mögött hagyjuk Tündérút erdejét. A hegyek karéjában ülő ligetes-füves vidéken vágunk át és ha Sarlónak jó a kedve, ebédidőre elérjük a tengert.

- A tengert?!

- Egészen pontosan azt a hatalmas, védett tengeröblöt, amely Rhianna birodalmához tartozik.

- Ugye megállunk?

- Egy rövid időre – bólintott a férfi. – Amíg mi nyújtózunk és Sarló pihen egy kicsit. De aztán tovább kell mennünk, hogy még sötétedés előtt elérjük az Aranyfolyót. Ott már újra fák között járunk és láthattok elfeket is. Szigorodni fog az őrködés.

- Miféle őrködés? – nézett körbe Hiúz. – Rajtunk és az állatokon kívül nincs emberi lény a közelben.

- Csakhogy ők nem emberi lények Hiúz. Többek is, kevesebbek is. A természet gyermekei és úgy el tudnak tűnni, hogy Őrző legyen a talpán, aki észreveszi őket. Csak akkor láthatsz egy elfet, ha ő is úgy akarja. Vagy ha közülük való vagy. Itt vannak; nem sokan, az igaz, de itt vannak. Sosem hagyják őrizet és megfigyelés nélkül a földjeiket, még azokat sem, ahol alig élnek. A nyakszirtem indulás óta bizsereg, úgyhogy figyelnek minket. Ha szabadon ereszteném a megérzéseimet, azt is meg tudnám mondani, hol rejtőznek. Ezt azonban nem akarom. Tiszteletlenség és bizalmatlanság lenne a részemről, hiszen nem háborgattak minket.

Hiúz nyugtalanul fészkelődni kezdett, összehúzott szemmel méregette a környéket, fülelt, az ösztöneit hívta – és nem érzett semmit! Szeretett volna arra gondolni, hogy Holló téved. Oldalvást a férfire sandított – és elvetette ezt az éledező ötletet. Nem, Holló pontosan tudja, mit beszél, s ő nem érez belőle semmit! Lelkének háborgását csak fokozták Lelle csendes szavai.

- Igen, a fák is ezt súgják. Hallom a susogásukat. Nem tudom, sejtik-e, hogy értem őket, de nem titkolják, hogy barátaik húzódtak az árnyékukba. Bárcsak láthatnám őket! – sóhajtott a lány, de cseppet sem tűnt elkeseredettnek.

Hiúz annál inkább.

- Még nem érzed őket, igaz? – kérdezte Holló, aki világosan olvasott a fiú mozdulataiból és jól érezte érzelmeinek változását. – Ne keseredj el Hiúz, ehhez egész egyszerűen több idő és több tapasztalat szükséges. Türelmesebbnek kell lenned magaddal is, másokkal is.

- Például veled? – szúrta közbe a fiú.

- Mondjuk – bólintott rá a férfi. – Ha bízni nem is tudsz még bennem, azért tartanod sem kell tőlem. Szereted egyedül intézni a dolgaidat, de mindig lesznek olyan helyzetek, amelyek meghaladják a képességeidet. Senki sem érthet mindenhez! A jelenleg élő legerősebb Őrző sem tudja megoldani azt a feladatot, melyre benneteket jelölt ki a sors. Kartal nem szégyell segítséget kérni és nem titkolja, ha megakad valamiben. Ezt még nekem is el kéne tőle tanulnom… Úgyhogy fel a fejjel fiú, mert egy csónakban evezünk!

- Mesélj még a Hét Kör Világáról – kérte Hiúz, akit valamennyire megnyugtattak Holló szavai. – Mesélj ezekről az elfekről, meg az emberekről, meg az itt élő lényekről. Olyan sok mindent szeretnék tudni!

Holló nevetett és nem kérette magát. És mesélt az emberekről, akik a Hét Kör Világának talán legnépesebb faja, akik az öt külső körben sok országot mondhatnak a magukénak, és sok vidéket uralnak. Nem jobbak és nem mások, mint a két gyerek szülővilágában, de talán sokszínűbbek. Beszélt az elfek ősi népéről, akik változó létszámban élnek a külső körökben, legtöbbször elzárkózva, az emberekénél többszörösen hosszabb életüket élve. És nem egységesek, nem is egyformák; sem külsejükben, sem habitusukban, sem lakhelyükben. Mesélt a föld lényeiről, a barlangok és a föld alatti városok létrehozóiról: törpékről, gnómokról, koboldokról, a kövekben lakó szellemekről, akik a titkaikat és kincseiket szeretik megtartani maguknak. Szólt néhány szót a víz alatt élő lényekről, akikről annyi ellentmondásos rege született, hogy könyveket töltene meg, s mindenki a saját tapasztalatát véli igaznak; pedig a sokféleséget képtelenség egyetlen vélt igazságba belegyömöszölni. Beszélt a lidércekről, akik csalókák és állhatatlanok és okosabb, ha egy emberfia távol tartja magát tőlük. Mosolyogva emlékezett meg a manókról, akik a nagyobb lények, leginkább az emberek lakótársai, segítenek vagy ártanak, természetük vagy a velük való bánásmód szerint. Lelle és Hiúz szinte itta magába a szavakat, s lassan felködlött előttük egy hihetetlenül színes – és kellően veszélyes – világ képe. Holló a végére hagyta a nehezét és csak röviden szólt róla. Beszélt a sötétség jelenlétéről, az erők megbontóiról és segítőikről. Emberekről, sötét elfekről, kegyetlen szellemekről, más fajzatokról. S mintha a természet is együtt rezgett volna Holló szavaival – hirtelen támadt felhők mögé rejtőzött az eddig ragyogó nap, s a két gyerek meglátta az első hervadást a tavaszban. Már rég kiértek az erdőből, virágszőnyeges mezők, zöldellő ligetek, kupolaként feléjük boruló, virágzó-illatozó lugasok között haladtak. Elevenen lüktető, csodálatos vidék volt. Lelle szívta magába az édes levegőt, úgy érezte, megnő és erősödik tőle. Élvezte a nap cirógatását, Holló vidám szavait… Hiúz lélekben két helyen volt. Egyrészt a kis kocsi bakján hallgatta Hollót, másrészt ott volt minden kalandban, melyek a férfi szavai nyomán képlettek meg benne. A sötét erők említése azonban árnyékot vont bizakodó, fiatal szívükre. A nap elbújt, Lellét mintha hideg fuvallat járta volna át. Megborzongott és hirtelen eszébe jutott az álma. A lélegző feketeség… a sötét torok, amely elnyeléssel fenyeget… a bénító félelem… És akkor meglátta a liliomfát. Ereje teljében lévő fa volt, ágai messzire nyújtóztak. Szinte roskadozott a halványrózsaszín virágok tömege alatt. De már nem élt mindegyik… Mintha tűz perzselte volna végig egyik-másik ágát… Elszórtan, több helyen, amelyet nem okozhatott valódi tűz. Olyan éles volt az ellentét – az élő virágok és a holt ágak… Lellét hirtelen meglegyintette a fából áradó szomorúság, önkéntelenül felkiáltott. Holló megállította Sarlót és arra nézett, amerre a lány mutatott. Megvillant a szeme, szája mellett két kemény ránc mélyült.

- Mi ez? – Lelle megérintette a férfi karját.

Hiúz is visszatért a kalandok álomvilágából, ő is tisztán érzékelte a fát körüllengő szomorúság.

- Fogy az idő – mondta csendesen Holló. – Már látszanak a jelei… Emiatt vagytok itt. Az erők megbomlanak… De ezt nem most! Sietnünk kell, hogy Kartal mielőbb elmondhasson mindent.

Ez volt az első jel, de korántsem az utolsó. Ezután több helyen is találkoztak hervadással, előfordult az is, hogy egész facsoportok estek áldozatául az élettelen szomorúságnak. A két gyerek aggódva kereste az újabb és újabb nyomokat, először érintette meg őket a veszély érzete – s az, hogy nem egy könnyű és vidám kaland miatt engedték át őket. Holló kitartóan előre nézett, mintha látni sem akarná a környező tájban éktelenkedő foltokat – összeszorított szájjal hallgatott. S mivel a két gyerek kezdte megismerni a konokságát, nem kérdezgették erről a dologról. Így érkeztek meg a tengerpartra, s a látóhatárig nyújtózó azúrkék víz látványa vidámabbá tette mindannyiuk szívét. És micsoda látvány volt…! A felhők mögül újra előbukkanó, delelőjére hágó nap; a ragyogóan kék víz ütemes morajlása; a sárga homokpadra kifutó, fehér fodrú hullámok… Lelle és Hiúz már látott tengert Yenonál, de az a tajtékos, szürkészöld, hideg víztömeg semmiben sem emlékeztetett erre! *Akkor* megborzongtak a félelmetes határtalanságtól, *most* nagyon vágyódtak a közelébe. Holló rájuk nézett, s mert azon szerencsés emberek közé tartozott, akik nem felejtették el saját gyerekkorukat, megköszörülte a torkát és komoly arccal, de nevető szemekkel szólalt meg.

- Ennünk kéne és Sarló is pihenne egy kicsit. Megállunk egy rövid időre. Ha van kedvetek, nézzétek meg a tengert.

De mennyire, hogy volt kedvük! Lerángatták a csizmájukat és vígan futkostak fel-alá a homokban, Lelle nagyokat sikkangatott, amikor a felfröccsenő hűvös víz körülölelte a bokáját. Hiúz hagyta abba előbb a játszadozást, leült Holló mellé egy lapos sziklára és nyugodtan eszegettek. A kettejük közötti fal végérvényesen megroppant ebben a napsütéses órában, amikor Holló megfontoltan, de szívesen beszélt a környező táj jellegzetességeiről, az elfek szokásairól. Kiderült, hogy a szélfútta hajú férfi éppúgy a föld és az erdők fia, mint Hiúz; s éppolyan egyenrangú félként fogadta el a fiú meglátásait, mintha egy meglett erdőjáróval beszélt volna. Lassan nyíló rokonszenv volt, de megkedvelték egymást. Lelle nem akarta zavarni őket, így amikor elfáradt a futkosásban, otthagyta a homokot és Sarló keresésére indult – őszinte sajnálatára Hiúznak és Hollónak, akik élvezték a lány önfeledt örömének látványát. Lelle a körülötte poroszkáló ló társaságában, a magas fűben ette meg az ebédjét, s csak akkor csatlakozott a társaihoz, amikor Holló indulást rendelt el. Sarló felfrissülve, ők elcsendesedve folytatták az útjukat. Holló kelet felé irányította a kicsi kocsit, a tenger lassan elmaradt mögöttük. A táj is változott; a tágas mezőkön egyre több facsoport jelent meg, s mire nyúlni kezdtek az árnyak, ők újra erdőben jártak. Levegős, fényes, a korábbiaknál jóval zöldebb erdőben. Mintha itt előrébb tartott volna a tavasz; sűrűbbek voltak a lombok, mélyebben zöld a dús aljnövényzet. A folyót már messziről meghallották; a kezdetben szelíd susogás egyre erősödő robajjá változott.

- Az Aranyfolyó a déli gázlóhoz közeledve lesz a leggyorsabb – magyarázta a férfi. – S bár Sarlónak térdig fog érni a víz, a sodra és a kavargása így is nagyon erős. És ott már várni fognak minket.

- Megmutatkoznak végre? – kérdezte Hiúz, aki már egy ideje furcsán érezte magát.

Mintha bizsergett volna keze-lába, de leginkább a homloka és a halántéka. Nem akarta bebeszélni magának, hogy ez az elfek jelenléte miatt van – hogy talán ő is érzi őket -, így inkább hallgatott; s csak néha mocorgott kissé egy-egy erősebb bizsergés-hullám alatt.

- A gázlónál őrség van. Csak akkor engednek tovább, ha parancsuk van rá. Vagy ha az őrség vezetője jónak látja. Látni fogjátok őket, de azt kérem, maradjatok csendben. Az elfek bizonyára érezni fogják a körülöttetek keringő furcsa erőket, de nekik nem kell tudniuk, kik vagytok és honnan jöttetek. Rhianna talán tájékoztatta az őrség parancsnokát, talán nem, ezért én fogok beszélni.

- S ha minket kérdeznek? – vetette fel Lelle.

- Akkor felelj és hivatkozz Kartalra – hangzott a rövid utasítás.

Ezek után persze teljesen érthető volt, hogy a két gyerek izgalma egyre növekedett. Elérték a folyót anélkül, hogy bárkit láttak volna. A parton Holló megállította Sarlót és szólnia sem kellett, hogy nézzenek a túloldalra – Lelle és Hiúz ösztönösen ezt tette. A lány halkan sóhajtott, a fiú megszorította a botját. Magas, szürkés köpenyt viselő alakok álltak a lassan homályba vesző túlsó parton. Öten-hatan lehettek, bár Hiúz biztos volt abban, hogy a fák között többen is akadnak majd. Holló indulásra ösztökélte Sarlót, a kis kocsi lassan behajtott a vízbe, s beletelt jónéhány percbe, míg átértek a széles, köves gázlón. Jöttükre az elfek félköríves alakzatba fejlődtek, elzárva a továbbhaladás útját. Csupán egyikük sétált előrébb néhány lépést. Nem gyújtottak fáklyákat – hiszen kitűnően láttak a sötétben -, így Lellének ugyancsak meresztenie kellett a szemét, ha jobban akarta látni őket. Hiúz csupán állított tekintetének fókuszán és éppolyan tisztán ki tudta venni a rájuk várók arcát, mintha fényes nappal lett volna. Így, közelről érződött igazán, hogy milyen magasak, s kecsességük ellenére milyen erőt árasztanak ezek a sápadtszőke elfek. Arcuk hosszúkás volt, szemük távol ülő, vonásaik szépek és hűvösek. A vezetőjük valahogy idősebbnek tűnt a többinél, bár ezt inkább csak érezte a két gyerek, semmint látták, hiszen az elfeken nem látszott az átélt évek nyoma. Megvárták, míg Sarló kihúzza a vízből a kocsit, akkor az őrség vezetője felemelte a kezét, Holló pedig megállította a lovat. Az elf hozzájuk sétált, rövid pillantással felmérte Hollót, majd annál hosszabban nézte a két gyereket. Lellének és Hiúznak is erőfeszítésbe került, hogy ne fordítsák el a tekintetüket az elf világos szemének éles pillantása elől. De megállták a próbát – Hiúz egyenes háttal, felvetett állal; Lelle tágra nyílt szemekkel, halvány mosollyal. Az elf bólintott és újra Hollóra nézett.

- Régen jártál erre Kóborló – mondta dallamos, szép hangján.

- Másfelé volt dolgom Aneron – felelte nyugodtan Holló.

- Az Őrzők útjai messzire vezetnek – az őrség vezetője halványan elmosolyodott. – Vihartépő két napja úrnőnk vendége, s nekem parancsom van rá, hogy átengedjelek. Bár talán anélkül is megtenném… Szokatlan portékát hozol.

Aneron Hiúzra nézett.

- Furcsán villan a szemed fiú. Látsz a sötétben?

- Tisztán látok.

- Hm… Ritka és szerencsés adottság egy embergyerek számára. Vajon azt látod-e, hányan is vagyunk valójában?

- Aneron, ez még nem a próbatétel ideje – szólalt meg csendesen Holló, de szavának súlya volt.

- Tudom, Kóborló. Vedd úgy, hogy saját kíváncsiságomat elégítem ki. Furcsa ez a két gyerek, s én akkor is tudni akarom, miféle szerzeteket engedek át, ha parancsom van rá. Tehát fiú?

Hiúz elnézett a sötétségbe burkolózó fák felé és nem csak a szemének vette hasznát.

- Még nyolc harcost érzékelek – mondta egyszerűen. – Négyen közelebb vannak, felajzott íjjakkal, négyen távolabb, az út mentén. És ha nem tévedek nagyot, mögöttünk, a túlsó parton még hatan nézik a hátunkat, íjász valamennyi.

Aneron és Holló egyforma döbbenettel meredt a fiúra.

- Pontos vagy fiú – szólalt meg rövid csend után az elf. – A mi népünk vére is kering az ereidben, ugye?

- Nem tudok arról, hogy így lenne – bújt ki a kérdés alól Hiúz.

Hiszen az ő világában nem is élnek elfek! Aneron néhány pillanatig még némán figyelte, majd a Holló válla felett leskelődő Lellére nézett.

- És mit tud a lány?

- Én nem látok a sötétben – mondta gyorsan Lelle.

Aneront azonban ez a válasz nem elégítette ki; megkerülte a kocsit, Lelle mellé lépett. Egy elf szemét nehéz megtéveszteni, ha szokatlan dolgokat érez, s most szigorúan nézett a lányra. Lelle azonban állta a pillantását, majd váratlan merészséggel kinyújtotta a kezét és megérintette az elf arcát. Maga sem tudta volna megmondani, honnan vette a bátorságot, de olyannyira sikerült meglepnie vele a másikat, hogy az megdermedt. Amint összeért a bőrük, kitágult körülöttük minden. Váratlanul átpillanthattak egymás világába, megnyílt közöttük a minden teremtett lelket összekötő, lélektől lélekig érő fényút, mert a fák tisztelete szorosan összefűzte őket. Aneron egy vénséges tölgyet látott a lány emlékeiben, egy piszkosszürke áradatot és azt a mélységes szeretetet, amely Lellét a fák testvéreivé tette. Lelle sima törzsű, szálas bükkök sorát látta, s a hozzájuk mindig visszatérő - kezdetben fehér ruhás és ifjú, később hajnalszürke köpenyes és sokat látott – elfet. Szavak nélkül is felismerték és megértették egymást. Aneron önkéntelenül hátralépett az élmény

hatására, megszakította a látást, de az arca már nem volt szigorú. És Holló legnagyobb döbbenetére megbiccentette a fejét a lány felé.

- Légy üdvözölve a földünkön. Nem tartalak fel benneteket tovább, a tüzek lángja vigyázza az utatokat. Ismered a járást Kóborló.

Azzal intett a harcosainak, akik utat nyitottak a kis csapat előtt. Beléphettek Rhianna birodalmának legbensőbb részébe. Amint elhaladtak az elf harcosok előtt, Hiúz és Lelle visszanézett – Aneron néhány lépést utánuk sétált, s addig figyelte a kis kocsin utazó két gyereket, amíg el nem takarta őket az első kanyar.

- Mit csináltál vele? – Hiúz Lellére pillantott.

- Nem tudom, okos dolog volt-e ennyire felhívni magatokra a figyelmet – jegyezte meg csendesen Holló. – Miért érintetted meg?

- Ösztönösen tettem – Lelle elmosolyodott. – És nem is bántam meg.

- Mit láttál?

- Honnan tudod, hogy láttam valamit?

- Az arcodról. És Aneron arcáról. Meglepted, pedig ez az elf azok közé tartozik, akik túl sokat láttak már egy meglepetéshez.

- Olyan volt, mintha egy ragyogó ezüstfonálon suhantam volna, amely összefűzött minket. Aneron szívétől az én szívemig ért… És amikor megérkeztem, belepillanthattam az emlékeibe. És ő is az enyémekbe… Fákat láttam körülötte és éreztem, mennyire szereti őket.

- Miként te is – jegyezte meg Hiúz.

Csend lett.

- Ezt meséld el Kartalnak – szólalt meg a férfi a hosszúra nyúló hallgatás után.

- Holló! Most kivételesen mondhatnál valamivel többet! – kérte a lány.

- Úgy tartják, hogy a világ erejének szövedéke ezüstös fonálból készült, s összeköt mindenkit, akiben élet van. Össze vagyunk fűzve minden lénnyel, mégis csak ritkán érzékeljük. De ha két lény közel kerül egymáshoz, bármilyen okból, megláthatják vagy megérezhetik az ezüstfonál erejét és szépségét. Te és ez az elf… Ezután lehettek majd barátok, ellenfelek, szeretők, harcostársak, bármi – csak *idegenek* nem lesztek többé egymásnak. Ez az első ezüstfonál, amit láttál, de bizonyosan nem az első, melyet *éreztél*.

Lelle önkéntelenül Hiúzra kapta a szemét, majd lehajtotta a fejét.

- Ki ez az Aneron? És miért hívott Kóborlónak? – kérdezte a fiú.

- Aneron harcos és tiszt, hosszú élet van mögötte. Ha Rhianna őt küldte elénk, az a bizalom és a megtiszteltetés jele; ez az elf ugyanis nem tartozik a határőrzők közé. A királynő jobbkeze, ha biztonsági kérdésekről van szó. Találkozni fogunk még vele, amíg itt vagyunk. A nevem pedig… Az elfek szokása, hogy szeretnek találó neveket aggatni mindenre és mindenkire, így lettem én Kóborló.

És igazuk is van, mert tényleg az vagyok – jövök-megyek, hozok-viszek. Híreket, üzeneteket, feladatokat… A Vihartépő nevet is ők adták Kartalnak, azóta is büszkén viseli. Nem lennék meglepve, ha távozásunk előtt ti is gazdagodnátok egy-egy új névvel.

Sarló tovább kocogott az egyre hatalmasabb fákkal szegélyezett úton. Az égen kigyúltak az első csillagok és bizony sötét lett volna, ha valahonnan messzebbről, a fák közül halvány fény nem sugárzik. Hirtelen kiértek a fák közül és Holló megállította a kocsit. Magasan voltak, a hegyek karolta völgy a szemük előtt terült el. Jól hallották a sziklák közül előtörő víz robaját is. Mindhárman mélyeket lélegeztek, beitták a látványt; s a két gyerek úgy érezte, sosem járt még gyönyörűbb helyen. A völgyet ligetes facsoportok tarkították, patakok szabdalták fényes vonalukkal, s az elfek ezek közé építették fel tágas, levegőjárta, teraszokkal teli házaikat, csarnokaikat. A völgy másik oldalán a teraszok és lépcsősorok egymás fölé kapaszkodtak, s a tetejükön, a völgy koronájaként ott állt a palota. Az elfek házaiból áradt az a fény, amely a sötétség ellenére is láthatóvá tette a völgy szépségeit. Tiszta, édes illatú levegő ölelte körül őket. Lelle legszívesebben kitárt karral a fűbe, vagy a levegőbe vetette volna magát, hogy még jobban magához ölelhessen mindent. Úgy érezte, a lelke mindig is itt volt otthon, s mindig is ide vágyik majd hazatérni.

- Milyen gyönyörű! – sóhajtotta halkan.

Hiúz elmosolyodott, Holló bólintott. De nem nézelődhettek sokáig, mert a fák között kígyózó tündérösvényen egy elf közeledett feléjük. Egy nő. Magas volt ő is, kecses mozgású, derűs-szelíd arcát megvilágította a lámpás fénye. Leszálltak a kocsiról, hogy bevárják a láthatóan feléjük tartó hölgyet.

- Kóborló, Hiúz, Lelle, köszöntelek benneteket a földünkön – állt meg előttük, magasra emelve a lámpást. – A nevem Lorin, a királynő küldött elétek, hogy hozzá kísérjelek benneteket. Tudom, hogy fáradtak vagytok az egész napos utazás után, de innen gyalog kell továbbjönnötök, fel, a palotába. Engedjétek szabadon Sarlót, és gyertek velem.

Holló leszerszámozta az izgatott örömmel ficánkoló lovat, aki rögtön el is vágtatott, amint megtehette.

- Sarló ismer itt minden helyet – mondta Holló, magyarázatként.

Magukhoz vették a csomagjaikat és elindultak Lorin után. Az elf lány visszafogta sebes lépteit, hogy a mögötte lépkedő Hiúz és Lelle tartani tudja az iramot. A sort Holló zárta, szája körül halvány mosoly derengett, ahogy Kartal közelségére gondolt. Beletelt vagy fél órába, mire elérték a patakok, zuhatagok mellé, a fák köré épített házakat. Lecsiszolt, kerekre vágott kövekből épült út simult a lábuk alá. Átkeltek az egyik kőcsipkés hídon és Lorin árkádos tornácok során vezette őket tovább, egyre feljebb. Végül hatalmas, kőkorlátos teraszra értek, s előttük ismét kitárult a táj. A kerek hold ezüstös fénye folyamként terült szét a vidéken, hófehér sziklák, zöld erdőszigetek, ezüstfehér

vízfelületek ragyogtak körülöttük. És mindezt annyi béke és derű ölelte körül, hogy Lellének könnybe lábadt a szeme.

- Várjatok itt kérlek, a királynő hamarosan jön – szólt Lorin és magára hagyta az érkezőket.

Lelle és Hiúz a korláthoz sétáltak, Holló azonban a lámpásokkal körberakott terasz szélén maradt, mint aki jobban érzi magát az árnyékban. Hiúz érezte meg először, hogy valaki figyeli őket. Elfordult a völgytől és a terasz hátsó részét fürkészte.

- Van itt valaki – mondta Lellének, Hollónak.

A férfi csupán elmosolyodott, hisz azóta tudta, hogy felért a lépcsőn.

- Hol? – fordult meg Lelle is.

- Az árkádok alatt – Hiúz előrébb lépett.

S valóban. Azon a helyen, ahová sem a hold, sem a lámpások fénye nem ért el, mozdult valami a sötétben – majd nyugodt léptekkel egy idős férfi sétált elő. Most is köpenyt viselt, hosszú haját hátrafogta, az arcán ülő mosoly elmélyítette a szája melletti kemény barázdákat, eleven fényű szemében leplezetlen öröm csillant. Pontosan olyan volt, mint Lelle álmában – egyetlen kivételtől eltekintve. A férfi vállán fényes tollú, fekete-fehér szarka billegett, kíváncsi cserregéssel figyelve a két gyereket.

- Kartal! – kiáltott fel boldogan Lelle és az idős emberhez szaladt.

Megragadta és boldogan megszorította a feléje nyújtott két kérges kezet. Ez volt az a pillanat, amikor a lány végleg elszakadt régi világától és gyökeret eresztett az újban – egy barát várta itt, erős, mint a tölgyek, messzire látó, mint a szél. Kartal lehajolt és éppúgy, mint az álomban, homlokon csókolta Lellét.

- Eljött végre az idő, hogy ne csak az álmainkban találkozzunk – nézett a lány szemébe Kartal. – Nőttél és erősödtél, mióta nem találkoztunk. Boldog a szívem, hogy épségben és itt láthatlak.

- Vigyáztam a reményre – felelte halkan a lány.

- Jó helyen volt nálad.

Kartal kiegyenesedett és Hiúzra nézett. A fiú viszonozta a pillantást és hozzájuk sétált.

- Rám emlékszel-e? – kérdezte.

- Nehéz lett volna téged elfelejteni Hiúz. Akkor még gyerek voltál, most már nem vagy az.

- Te pedig lecserélted a sólymot egy szarkára – mosolyodott el a fiú.

Ő is azt érezte, mint Lelle – Kartal szilárd pontot jelentett, amelyből támogatást meríthet. És válaszokat.

- Az a sólyom nem az enyém volt, de talán lesz még rá alkalom, hogy megtaláljuk. Ami pedig a szarkát illeti… A neve Leskel. Ő éppúgy a barátom, mint Hollónak Sarló.

Ezzel Kartal a csapat harmadik tagja felé fordult. Leskel cserregve felröppent és a közeledő sötét hajú férfi vállán landolt. Holló megsimogatta a madár fejét.

- Minden rendben volt? – kérdezte Kartal.

- Minden. Kivéve a két védenced válaszéhségét és a folyónál őrködő elf parancsnok elbájolását.

S ezzel maga Holló mesélte el Hiúz és Lelle találkozását Aneronnal. Kartal halk hümmögéssel és vidáman villanó szemekkel hallgatta végig barátját, majd a két gyerekhez fordult.

- Tudnotok kell, hogy kevés olyan ember él a Hét Világ Körében, akiben úgy bíznék, mint Hollóban, de hát neki is megvan a saját hibája-erénye: szeret hallgatni és óvatos.

- Remélem, te elmondod, amire kíváncsiak vagyunk – szúrta közbe Hiúz.

- Igyekszem majd, hogy ne okozzak csalódást.

- Hol van Olav? – kérdezte csendesen Lelle.

- Az Őrzők Körében – felelte egyenesen Kartal. – Pihennie kell, sok év és sok teher nyomta a vállát odaát. Ő most nem vehet részt ebben a kalandban.

- Ez azt jelenti, hogy te részt veszel?

- Igen Hiúz. Én is, Holló is, Rhianna is. S még jópáran azok közül, akiket csak ezután fogtok megismerni. Ez a feladat nem a megérkezésetekkel kezdődött, de megoldani nem tudjuk nélkületek.

Hiúz újabb kérdéseket akart feltenni, de ekkor hirtelen léptek hallatszottak mögöttük. Egy emberként fordultak meg. Elf asszony sétált lefelé a lépcsőn. Magas, légies alakját ezüstfényű ruha ölelte körül, s olyan könnyed léptekkel járt, mintha csak lebegne a lépcső felett. Köszönhetően a teraszon égő megannyi lámpásnak, tisztán láthatták szép arcát. Mintha a legügyesebb kezű szobrászok faragták volna a vonásait – magas arccsontját, domború homlokát, kecses állát, hosszúkás, távol ülő szemeit… Hiúz úgy érezte, ő a legszebb asszony az egész világon. Aranyszőke haját gyöngyök fogták össze, mosolya túlragyogta a lámpások fényét, megcsillant világos szemében. Lelle ráismert – látta az álmában, s el nem felejthette. Holló keresztbe fektette mellkasán a karját, mélyen meghajolt. Rhianna királynő megállt előttük, kezével könnyedén megérintette Holló vállát.

- Most is pontos vagy Kóborló – szólalt meg dallamos, telt hangján. – S mint mindig, hallgatsz arról, hogy ez mennyi veszélybe és fáradtságba került. De én látom a szemeden… Itt béke van, s az erőnk őrzi a birodalmat. Pihenj meg nyugodtan.

- Köszönöm úrnőm, ezt fogom tenni – mosolyodott el a szélfútta hajú férfi, s a két gyerek még sohasem hallotta ilyen derűsnek a hangját.

Ekkor az úrnő kutató pillantással a két gyerek felé fordult. S ha ők állni tudták is Aneron pillantását, most csak tiszta szívük óvta meg attól őket, hogy lesüssék a szemüket. Mert a szépséges úrnő tekintete éles volt, mint a késpenge és mélyebbre hatolt, mint azt bárki halandó örömmel vette volna. A mosoly azonban mindvégig ott ragyogott az arcán, s ez átmelegítette szoborszép vonásait. Hiúz, aki az udvariasság formáira csak saját mértéke szerint adott, megszólalt, mert a kérdés és a bizonyosság furcsa keveréke feszítette belülről.

- Te vagy Rhianna királynő, igaz? – kérdezte hangjában megilletődéssel.

- Én vagyok – mondta egyszerűen az asszony. – S mert a kíváncsiság és a reménykedő öröm az elfeknek is sajátja, mihamarabb látni akartalak benneteket. Remélem, nem ábrándítottalak ki, Hiúz?

- Dehogyis! Úgy értem, rögtön éreztem… A belőled áradó erőt, a szándékaidat…

- Úgy látod, hogy vártalak benneteket, s örülök, hogy épségben megérkeztetek. Tudom, hogy fáradtak vagytok, de Kartallal arra a döntésre jutottunk, hogy nem várunk reggelig. Még ezen az éjszakán elmondjuk, milyen feladat vár rátok. De ehhez ébernek kell lennetek, mert talán nem lesz több alkalom, hogy a ma hallottakat elismételjük. Ezért kérlek benneteket, menjetek Lorinnal, aki megmutatja, hol öltözhettek át és frissülhettek fel egy kicsit. És kapni fogtok Rhianna italából is, amely elűzi a fáradtságot a tagjaitokból és a gondolataitokból; erőt és éberséget ad. Hamarosan újra találkozunk és Kartallal együtt elviszünk benneteket egy sétára, sott minden kérdésetekre igyekszünk megfelelni.

Az úrnő finom mozdulattal megsimította a két gyerek arcát, majd intett a lépcsőn várakozó Lorinnak, hogy kísérje őket a szobájukba. Megvárta, amíg Lelle és Hiúz eltűnik a lépcső tetején, s akkor öreg barátjával együtt Holló felé fordult.

- Most pedig mondj el mindent – kérte a királynő a férfit.

- Megéreztétek a változást? – kérdezte Holló rövid hallgatás után.

- Erős volt – bólintott Rhianna. – Úgy futott végig a világgerinc vonala mentén, mint egy villámlás. Amikor alámerültem, láttam a háló átrendeződését. Új utak, új lehetőségek születtek… Üzenetek száguldottak a vonalak mentén… Sokan megérezték.

- Nem is lehetett volna másképp, hiszen a Farkasokról van szó. Ezt tudtuk… És mégis. A helyzet váratlanul fordult élesre… *Ő* egy lépéssel elénk került, ezt nem tagadhatjuk. De a fiú itt van és ez az, ami igazán fontos. Farkasok vére – mosolyodott el Kartal. – Le sem tagadhatná.

- Jól tudjátok, hogy az Ősfa határozott üzenete ellenére is komoly fenntartásaim voltak a két gyerekkel szemben – jegyezte meg Holló.

- És még mindig vannak? Te láttad őket, beszéltél velük már odaát is. Olav sokra tartja mindkettőjüket, de ő elfogult, érthetően az. Te viszont nem könnyen engeded elhomályosítani a tisztánlátásodat, még a szeretet által sem. Mi a véleményed róluk? – kérdezte Rhianna.

- Erősebbek, mint gondoltam. Sokkal erősebbek. Úgy jöttek át a Kapun, hogy alig érezték meg. Hiúz tüskés, bizalmatlan fiú, de közben óvatos és körültekintő is. Kétfős csapatuknak egyértelműen ő a vezetője. Jó nagy tűz ég a lelkében… Kötve hiszem, hogy megfutna a feladat elől; attól már jobban tartok, hogy fékezni kell majd. Erős gyerek és helyén van a szíve. Lelle más… Beburkolja, csiszolgatja a fiú tüskéit és szilárdan áll mellette. Ő több meglepetést okozott, már odaát is. Nyugodt, csendes eltökéltség munkál benne, s ez legalább olyan erős, mint a fiú lendülete. Gyorsan vág az esze, erre építhetünk.

- Azt mondtad, nagy az erejük… - szúrta közbe a királynő.

- De még kiforratlan! Igaz, Hiúz éppoly pontosan használja az érzékszerveit, mint a te néped, úrnőm. Lát a sötétben, észreveszi a tündérösvényt, megérezte őrszemeid jelenlétét is. És álmodik… Valami fontosat álmodhatott ma hajnalban, bár nem beszélt róla. De ha egy szóval akarnám összefoglalni mindazt, amit vele kapcsolatban láttam és éreztem, azt mondanám, hogy Hiúz *ébredezik*.

- Ez mindennél fontosabb – mondta Kartal csendesen. – Enélkül nem is merném elengedni őket. És Lelle?

- Szíved titkos kedvence? – Holló elmosolyodott. – Aki egy perc alatt szereli le Aneron ellenállását? Ő a fák lánya, s a fák ősrégi bölcsessége ott szunnyad a lelkében, nem is túl mélyen.

- Áldom is a sors bölcsességét, hogy Hiúz mellé sodorta. Együtt erősebbek. Mi ketten Holló, alapvetően magányosan intézzük a dolgainkat… Te még sokkal inkább, mint én. Lehet, hogy jól tesszük, lehet, hogy nem. Sok mindent kell megőriznünk, s az őrködés csöndes, zárkózott feladat. De ez most a cselekvés ideje! Hiúznak társra van szüksége, erről nemegyszer beszéltünk… Nos, teljesült, amire vágytunk, bár nem úgy, ahogy először elterveztük. Én mégis úgy gondolom, az Ősfa bölcsebb volt nálunk ebben a döntésben. Lelle nem fogja cserbenhagyni a fiút!

- Igen, erősebbek együtt, ezt elismerem, de akivel szembe kell nézniük, sokkalta hatalmasabb – jegyezte meg szárazon Holló.

- Van, amiben igen és van, amiben nem. Bizonyára megérezte a jövetelüket, de még nem tudja, kik az érkezők.

- Eldugjuk őket, amíg lehet, ez rendben van. A Tündérúti Kapu, az én hálóm, Rhianna úrnő és a te egyesített hatalmad leárnyékolja őket, de előbb-utóbb lelepleződnek. Ő pedig megtudja, hogy mindössze két gyereket küldtünk ellene.

- Tudja csak meg! – Kartal felszegte a fejét, szeme keményen villant. – Mert jéghideg gőgjében le fogja becsülni őket!

- Ez hazárdjáték! Életveszélybe mennek! – kiáltott fel Holló. - Még gyerekek! Félek, Kartal, igen, félek. Túl korai, hogy Hiúz szembetalálkozzon Vele! Egyedül! Pont ő! Belehalhat… Nem veszíthetjük el!

- Nincs egyedül! Ezt kell megértenünk mindannyiunknak! Már akkor sem volt egyedül, amikor megérkezett, s én sem engedném, hogy magányosan menjen tovább. Mert mennie kell és szembe kell néznie a Boszorkánymesterrel, akár akarjuk, akár nem! Nincs más lehetőségünk… Az Ősfa tudta, hogy ide több kell egy Őrzőnél, vagy akár egy tucat Őrzőnél! Ő nem csupán egy tehetséges kölyök!

Rhianna ekkor megmozdult és csillapítólag a fiatalabb férfi karjára tette a kezét.

- Ne kezdjétek újra! Te a harcos szemével látsz Kóborló, s ebben valóban gyengébbnek fog bizonyulni Hiúz és Lelle. Félted őket és nyugtalan vagy; ez a belső félelem okozza, hogy nem mered meglátni az igazi erőt, amely a legkisebb kézben és a legártatlanabb szívben is ott lapulhat. Sok

mindent láttam már hosszú éveim során és megtanultam, hogy nem mindig a legnagyobbak a legerősebbek. Ismerjük az ellenfelet… Kartal pedig sosem ítél felületesen.

Kartal megsimogatta a vállán fészkelődő Leskel fejét, majd szelídebb hangon folytatta.

- Nem követem el azt a hibát, hogy éretlen kölyökként kezeljem és túlóvjam őket. Nagy tévedés lenne lebecsülni a fiatalság erejét! Olyan feladatot vállaltak magukra, ahol az életüket fogják kockára tenni. Az a legkevesebb, hogy bízom bennük és elmondom nekik, amit tudniuk kell – halkan sóhajtott. – A többire, ha szerencsénk van, rájönnek maguktól. Ha az Ősfa az ő kezükbe meri tenni ennek a veszélynek az elhárítását, a *saját létét*, akkor én hogyan kételkedhetnék?! Hiúz vérében ősi tűz lobog, Lellében ősi tudás… Erős fegyverekkel mennek a csatájukba! A mi feladatunk pedig az, hogy minden hatalmunkkal és erőnkkel támogassuk őket!

- Te bízol a győzelmükben – állapította meg csendesen Holló.

- Ha nem bíznék benne, szembeszálltam volna az engedéllyel, amely Kaput nyitott a számukra és magam próbáltam volna elintézni azt, amit nem nekem szántak!

A két férfi némán nézte egymást néhány pillanatig, majd Holló elmosolyodott.

- A te erőd sokakat elvisz a hátán, Kartal.

- Öreg hát ez már Holló, szüksége van a segítségedre – somolygott vissza a másik.

- De nem ma este. Ez a te órád lesz, amelyre csak Rhianna úrnő kísér el. Én pedig aludni fogok, hosszú idő óta talán a legnyugodtabban.

Azzal fejet hajtott a királynő előtt, majd sarkon fordult és elsétált.

- Örülök, hogy melletted van – jegyezte meg halkan Rhianna, miközben a távolodó hátát nézte.

- Én vagyok a tenyér Rhianna, ő pedig az öt ujjam egyike. Sérültté tenne, ha elválasztanák tőlem.

- Igazad van… Olyan ő, mint az ujjad, mint a hüvelykujjad. Távolabb ül a másik négytől, de az ő útja a legszorosabb a tenyérrel. Elsőre talán úgy tűnik, külön áll vagy szembefordul a többivel, de nélküle nem tudsz szilárdan megfogni semmit! Talán elmondhatnád ezt neki. Kóborló zárkózott ember, de korántsem érzéketlen. Sokat jelentene neki, ha tudná, milyen fontos a számodra.

Miközben a teraszon róluk folyt a beszélgetés, a két gyerek sem tétlenkedett. Rhianna szavára Lorin teraszok és kőlépcsők során át két kisebb, egyik oldalán nyitott szobába kísérte őket, ahol összeszedhették magukat. Mindkét szobában állt egy kis medence, megtöltve simogatóan meleg vízzel, amely kimossa a fáradtságot az ember tagjaiból és felpezsdíti a vért. A medencék szélére ruhákat készítettek. A két szobát összekötő kis teremben pedig mindkettőjüket terített asztal és két ezüstserleg várta, csordultig tele aranysárga, mézízű itallal. Nem kérették magukat… S bár valóban kimerültek voltak, semmi kincsért sem halasztották volna el azt, amivel Kartal és Rhianna várta őket:

az igazságot. Mindketten megmártóztak a maguk medencéjében és felvették a számukra készített öltözéket. Elf ruhák voltak… Hiúzé zöldezüst, szürkés köpennyel – erősen hasonlított Aneron viseletére. Lelle vízkék ruhát kapott, földet söprő szoknyával, rozsdabordó köpennyel. Az asztal mellett meg is csodálhatták egymást, de leginkább az evéssel foglalkoztak. Miután rendesen letakarították az előkészített ételek sorát, megitták az ezüstkupában várakozó italt. S ha a fürdő és a vacsora segített is valamelyest a felfrissülésben, úgy ez az ital csodát tett. Mint hűvös folyam, ömlött végig a belsőjükben, utat nyitva a mélyről előtörő éberségnek, figyelemnek. Mire Lorin nyomában visszaindultak a teraszra, úgy érezték, egész éjszakányi alvás van a hátuk mögött. A királynő és Kartal mosolyogva várta őket.

- Egy olyan helyre megyünk, ahol teljesen nyugodtan beszélgethetünk – mondta Rhianna. – S bár Hiúz és én látunk a sötétben, Kartal pedig eligazodik a holdvilágnál, Lelle kedvéért mégis viszünk lámpást, mert ez az út megérdemli a teljes figyelmet. Induljunk.

A királynő ment elől, oldalán Hiúzzal, kezében egy hordozható, tiszta fényű kis lámpással; Kartal és Lelle pedig néhány lépéssel mögöttük. Lesétáltak a korábban már megmászott temérdek lépcsőn, majd a patakok mentén elkanyarodtak, befelé az elf város mögött terjeszkedő erdőbe. Rövid ideig kanyarogtak a fák között, majd egy nagyobb tisztásra értek, melyet teljesen kitöltött egy félgömb alakú, dús fűvel benőtt domb. A két gyerek várakozásával ellentétben nem kapaszkodtak fel a tetejére, hanem a töve mellett kerültek, egészen addig, míg útjukat nem állta egy, a dombból kinövő terebélyes fa. Rhianna finom ujjaival végigsimította a fa kérgét, súgott valamit, majd hátralépett. Ezzel egyidőben a fa mellett vibrálni, hullámzani kezdett a füves domboldal, rés nyílt rajta, egyre tágult, míg végül egy keskeny, de átjárható vágat állt előttük.

- Egy újabb Kapu? – kérdezte Hiúz.

- Igen is, meg nem is. Ez a Kapu nem hasonlít arra, amelyen át megérkeztetek, nem lehet rajta más világba jutni. És mégis egy más helyre vezető átjáró. Ez egy tündérdomb, valamikor a népem ilyenekben is lakott, s ma is vannak olyan elfek, akik ragaszkodnak őseik lakhelyéhez. Ez egy bejárat és arra az ösvényre nyílik, amely a segítségünkre lesz.

Ezzel Rhianna magasra emelte a lámpást és belépett a dombba. Hiúz és Lelle pillanatnyi habozás után követte, s az utolsónak maradó Kartal mögött bezárult a nyílás. Itt bizony teljes sötétben lettek volna a kicsiny lámpás nélkül, így azonban körülnézhettek. Hatalmas, boltozatos csarnokban jártak, melynek falait simára csiszolt és pontosan összeillesztett ezüstfehér kőlapok borították, talpuk alá kék-zöld márványkockákból rakott út simult. A nagy csendben tisztán hallották lépteik neszét, mégsem volt az az érzésük, hogy *üres* helyen járnak. Éppen ellenkezőleg… Lelle halk suttogásokat hallott, mintha láthatatlan lények beszéltek volna körülöttük; élesedő ösztöneivel azt is megsejtette, hogy béke és nyugalom veszi őket körül. Hiúz mintha szürkés füstkavargásokat látott volna fel-felvillanni a lámpás fénykörén kívül, melyeknek alakja, formája volt.

- Kik vannak körülöttünk? – kérdezte végül, amikor az egyik kavargás éppen az orra előtt húzott el.

- Eltávozottak – felelte egyszerűen az elf királynő. – Azok az elfek, akik előttünk járva népesítették be ezt a földet. A tündérdombok vonzzák őket, mert itt esszenciaként sűrűsödik össze mindaz a szépség és gondolat, melyben az elfek örömüket lelik.

- Jól érzik itt magukat – szólalt meg csendesen Lelle.

Rhianna hátrafordult, a lányra mosolygott.

- Ezt pontosan így van. Érzel-e még mást is?

- Mintha sűrűbb lenne a levegő… - Lelle igyekezett pontosan fogalmazni. – Mintha súlya lenne annak, amit gondolunk vagy kimondunk… Valahogy felerősödik minden…

- Igen, ez már az ösvény ereje – bólintott a királynő, s közben elérték a domb másik oldalát.

Itt már várakozniuk sem kellett, magától nyílt előttük a kijárat – s ők újra ott álltak a csillagfényes égbolt és a kerek hold fénye alatt. Magasan voltak – ezt Hiúz azonnal érezte a levegő megváltozásából. Magasan és erdőben.

- A Hajnalcsillag-hegyek között vagyunk – válaszolta kimondatlan kérdésükre a királynő. – Még a birodalmam határain belül, de nagyon messze a palotától.

- A domb lerövidítette az utat. Vagy az időt – jegyezte meg Hiúz.

- Ide nem vezet más út Hiúz – felelte csendesen az elf asszony. – Ez olyan hely, melyet az emberek szentnek neveznének, s nem mindenkit enged ide a domb és az ősök szelleme.

Előremutatott és ekkor a két gyerek is felfedezte azt a széles, ezüstös fénnyel derengő utat, mely bekanyargott a fák közé.

- Az ösvény! – kiáltott fel Lelle.

- Egy tündérösvény - egészítette ki a fiú.

- És ti láthatjátok és rá is léphettek – bólintott a királynő. – Ideáig én voltam a vezetőtök, mostantól Kartal lesz az.

Kartal szó nélkül előrement, rálépett az ösvényre, ott megállt és megvárta, míg a két gyerek csatlakozik mellé. Amint a lábuk érintette a fényben fürdő utat, változást észleltek. Magukban is, maguk körül is. Mintha kitágult volna körülöttük a világ, érzékszerveik ereje a többszörösére nőtt, s a testükben kerengő vér egyszerre kapcsolta őket a földhöz és az éghez.

- Mi ez? – nézett a fiú Kartalra.

- Az ösvény ereje. Ez nem csak egy derengő, varázsos szépségű elf út, amelyből oly sokat találhatsz az elfek országaiban. Ez a tudás és az igazság útja, ebben erő van és energia. Feltölt és látni enged, mert egy yel mentén épült és megtartották tisztának.

- Mi az a yel? – kapcsolódott be Lelle is.

- A yelek olyanok, mint egy láthatatlan erőháló, amely beborítja mindegyik világ földjét. Néhol sűrűbb a szövése, néhol ritkább és van, ahol szétszakadt. Az ilyen hely rendje megbomlik és örvény keletkezik, amely a botorul odatévedők életerejéből táplálkozik. Ez az út azonban táplál, ad és nem elvesz, mint minden olyan yel, amely megmaradt tisztának.

Kartal elindult, szép, komótos léptekkel, a két gyerek mellette, Rhianna mosolyogva mögöttük.

- A yelek a Földszellem ujjai, vezetik és tanítják a rajtuk járó lényeket – folytatta az öreg Őrző. – Lehetővé teszik, hogy a Láthatatlan világ után nyúljunk, megismerjük a régiek és a föld emlékeit. Születésekor nagy erő van minden yel-ösvényben, amelyet lehet növelni, ha tisztelettel használják; kimeríteni, ha rátelepednek; elgyengíteni, ha elfelejtik és bemocskolni, ha megszakítják vagy elhajlítják őket.

- Akkor egy ilyen ösvényen válaszokat is kaphatunk a kérdéseinkre? – kapta fel a fejét a fiú.

- Az ösvény lehetővé teszi, segíti, hogy a válasz megszülessen benned – bólintott Kartal. – Mert mindaz, amit tudnod kell, ott van benned és arra vár, hogy felébreszd. Az ösvény segít… Persze sok függ attól is, kinek mekkora az ereje.

- Varázserőre gondolsz? – nézett az öregre Lelle. – Holló mondta, hogy a Hét Kör Világában ez megszokott dolog. S azt is mondta, hogy szerinte mi is kaptunk ilyet az Ősfától, amikor átjöttünk. De azt nem tudta megmondani, mi is lehet az. Az ösvény elárulja?

Mielőtt Kartal válaszolhatott volna, lágy hangon megszólalt mögöttük Rhianna.

- Arra bizony nektek kell rájönnötök Lelle, s ebben valóban segíteni fog az ösvény. De azt is tudnotok kell, hogy amit kaptok, nem lehet számotokra idegen. Az Ősfa a meglévő képességeket erősíti meg, de újat nagyon ritkán plántál az itt élők lelkébe.

A két gyerek ezt hallván gondolataiba mélyedt, Rhianna és Kartal pedig nem zavarta őket. Jól ismerték az ösvényt, pontosan tudták, milyen változásokat, felismeréseket hozhat el Lelle és Hiúz életébe. Még jó ideig sétáltak a csillagokkal teleszórt mélykék égbolt alatt, s most valahogy Hiúz sem érzett kedvet arra, hogy megszakítsa a csendet. Türelmetlensége elcsitult, lépésről lépésre közelebb jutott ahhoz, hogy ne csak a válaszokat ismerje meg, de szíve erejét és képességeit is. A tündérösvény egy éles kanyar után tisztásra bukkant ki, melynek közepén előkészített tűzrakás várta az érkezőket. Kartal intésére a két gyerek a tűz határát jelző kőkör szélére telepedett és megcsodálhatták Rhianna egyszerű mozdulatát – az ég, majd a farakás felé fordított nyitott jobb tenyerét –, mellyel lángokat keltett életre. Néhány perc múlva vígan lobogott a tűz, kellemes meleget és kedvet teremtett a beszélgetéshez.

- Tudom, hogy Holló már mondott néhány dolgot, de én hadd kezdjem előröl mindazt, amit erről a világról tudnotok kell – Kartal hol a két gyereket, hol a lángok játékát nézte. – Ennek a hét világnak minden gyökere és ereje az Ősfához nyúlik vissza. Az Ősfa a legelevenebb és a legvénebb lény… Ő áramoltatja a Hét Kör Világának minden erejét, tudását, tapasztalatát, múltját, jelenét és jövőjét – az

összes varázserőt, ahogy ti mondanátok. Hatalmas, fenséges és bölcs. Egyetlen dolog van, amely nem a sajátja – ez pedig a cselekvés ereje. S majd látni fogjátok, hogy a mostani feladat esetében ez mennyire fontos dolog. Az Ősfa tud és lát, tanácsol és inspirál, de a tett nem az övé. S mivel az Ősfa nem tud cselekvően beavatkozni, saját erejéből, létének esszenciájából életre hívta azokat a spirituális hatalmakat, akik a segítségére lehetnek. Először az elemek születtek meg: a Tűz, a Föld, a Víz és a Levegő. A Világőrök, akik fenntartják az egyensúlyt az anyagi és a szellemi erők között. S mert a teremtett lények mind formát lelnek az anyagban, így történt az elemekkel is – alakot ölthetnek, többfélét is. S ezzel együtt nevet is nyertek. A Tűz Világőre női alakban szokott megjelenni, s Rózsalángnak nevezzük…

- Rózsaláng! – kiáltott fel Lelle, akinek e szó hallatán rögtön eszébe jutott az álmában látott, sötétséget szabdaló lángrózsa.

- Légy még egy kis türelemmel! – emelte fel a fejét Kartal. – Jól sejted, amit sejtesz, de hadd érjek oda én is. A Föld Világőre is női alakban szokott megjelenni, ő a Sárkányasszony. A Víz Világőre férfi külsőt ölt, s a Delfinkirály nevet választotta. A Levegő Világőre is férfialakot öltött, ő a Szélparipa. De mint mondtam, többféle alakjuk lehet. A hosszú-hosszú évezredek alatt mindannyiuknak három-három formája véglegesedett. Az egyikük emberhez-elfhez hasonló, erről beszéltem eddig. De mind a négynek van még egy-egy állat és jelkép formája is. A Rózsaláng főnixmadárként és rózsaként is meg tud jelenni, a Sárkányasszony bölcs sárkányként és kristályként, a Delfinkirály delfinként és hullámként, a Szélparipa pedig lóként és füstként. Ők négyen biztosítják a hét világ egyensúlyát, mégpedig azzal, hogy meghatározott időközönként – évszázadonként egyszer – összegyűlnek az Ősfánál és megújítják a világ erejét. Ez a Világmegújító Ünnep, enélkül megbomlana az energiák rendje, s beláthatatlan káoszba süllyedhetne minden. A hét körből négyet közvetlen felügyeletükre bízott az Ősfa – kintről befelé ez a Levegő Köre, a Víz Köre, a Föld Köre és a Tűz Köre. A Hét Kör Világa azonban nem az ő köreikkel kezdődik és nem is azzal ér véget. A legkülső kört, a Négy Szél Körét az Ősfa meghagyta különállónak, de mivel a négy elem az egész világunk építőanyaga, a Négy Szél Körének önállósága sem jelent elszakadást, mert ebben a körben létezik négy nép, akik egy-egy elem híveinek tartják magukat, s felvállalták a kiegyensúlyozás szerepét.

- A te néped az egyik, igaz úrnőm? – nézett Rhiannára Hiúz.

- S talán még azt is meg tudod mondani, melyik – mosolygott az asszony.

- A tűz népe… Aneron úgy búcsúzott, hogy a tüzek lángja vigyázza az utunkat. Mi pedig egy lángrózsa képével jutottunk át.

- Igen, az én népem a tűz népe, mi vagyunk a belső és külső tűz erejének megtartói ebben a körben.

- Akkor azért volt olyan az a liliomfa – jegyezte meg csendesen Lelle – Mintha tűz pusztította volna…

- Erre még visszatérünk – jegyezte meg elkomorodva Kartal. – De még maradjunk a Köröknél. Csak a bonyolultság kedvéért: minden külső világnak két neve van. Amelyiket mondtam, azt használják általánosan, a második jelentése azonban mélyebb. A Négy Szél Körét másképp Változás Körének hívják. A következő kör, a Levegő Köre, a Szélparipa birodalma a Legendák Köre lett. A Víz Körét, ahol a Delfinkirály ereje a legteljesebben érvényesül, Álmodók Körének hívják. A Föld Köre, a Sárkányasszony területe, az Erő Köre nevet kapta. A Tűz Körét pedig, a Rózsaláng földjét Varázslat Körének nevezik. És ott van még a két belső kör, amely méretét tekintve talán nem is nevezhető világnak, de az ereje sűrűbb, mint a többié. A hatodik az Őrzők Köre…

- Ugye végre megtudjuk, kik is azok az Őrzők?

- Megtudjátok fiam – mosolyodott el Kartal. – Nem vagyunk külön nép, mert nagyjából mindenfajta teremtett lény megtalálható a soraink között… Nem, mi olyanok vagyunk, mint az Ősfa testőrei és harcosai. Mert nem csak a négy Világőr az Ősfa segítője! Az Őrzők is azok és a yillek is. Az Őrzők feladata, hogy mindegyik külső körben segítsünk fenntartani vagy helyreállítani a békét és a rendet. Ha szükség van ránk, megyünk – egyedül vagy néhányfős csapatokban, ennél komolyabb felvonulásra háromszor volt szükség a múlt folyamán, de ez már egy másik történet. Az Őrzőket az Ősfa választja ki, s mi az ő küldetéseit teljesítjük.

- Ez tetszik – bólintott Hiúz. – És a hetedik kör? Kik azok a yillek?

- A hetedik kör az Örök Liget, az Ősfa szigete. S bár a másik hat világot behálózzák a Kapuk, a hetedikre csak az Őrzők Köréből, a mi tudtunkkal lehet átjutni. De nem a Kapuk az egyetlenek, amik összekötik a világokat: az Ősfa lábától indul négy folyó, négy verőér, amelyik a többi hatban is megvan, s mindenhol ugyanazt a nevet viseli. Az északra tartó folyó neve Holdfénycsurgás, a délié Napvirág, a keletié Hajnalpír, a nyugatié pedig Árnyas. Így is biztosítja az Ősfa, hogy tápláló ereje mindenhová elérjen. Ami pedig a yilleket illeti… Hogy erre válaszolni tudjak, vissza kell térnünk a négy Világőrhöz és a saját köreikhez. A Világőrök feladata a világmegújítás, a yilleké az őrzés és a harc. Mindegyik Világőrhöz kapcsolódik egy yill nép. A yill különös faj, bennük megjelennek a legtöbb teremtett lény jellemzői; külsőre leginkább az emberekre vagy az elfekre hasonlítanak, belül azonban még több örökség a részük. Megtartóknak is hívják őket, s a Négy Szél Körén kívül mindegyik külső körben él belőlük egy-egy, szorosan kapcsolódva saját Világőréhez. A Világőrök, a yillek és az Őrzők… Az Ősfa erejének cselekvői… Akiknek meg kell akadályozniuk a természetellenes hervadást…

- De mi olyat láttunk, igaz? – kérdezte újra Lelle.

- A tűz erejének hervadását láttátok – mondta csendesen Rhianna. – Épp hogy csak elkezdtek mutatkozni a jelek, a többi elem területén még nem érzékelik.

- Akkor a baj a tűzhöz kötődik? Emiatt vagyunk itt?

- Így van – bólintott az elf királynő.

- Mi történt hát itt? – kérdezte egyenesen Hiúz.

- Elrabolták a Rózsalángot – hangzott az egyszerű felelet.

A két gyerek először fel sem fogta, mit is jelenthet mindez, de az ösvény adta éberség megtette a magáét.

- Azt mondtad Kartal, hogy a Világmegújító ünnepet százévenként tartják, s hogy mind a négy elemnek ott kell lennie – kezdte Lelle. – Mikor lesz a következő?

Kartal halványan elmosolyodott.

- Gyorsan rátapintottál… Ebben az évben, a nyári napforduló ünnepén kerül sor a következőre.

- S ha a Rózsaláng nem lesz ott?

- A tűz távolmaradása rombolást hoz, a melegség és az erő hiányát, rabságot, megrekedést… A tűz nélkül mintha a nap erejét vennék ki a világból. Megtörik az egyensúly…

- Volt már ilyen? – hajolt előre Hiúz. – Megtörtént már, hogy hiányzott az egyik Világőr?

- Egyszer – bólintott Kartal. – Akkor a Delfinkirály hiányzott, s vele a gyógyulás, a szeretet és az öröm ereje. A Hét Kör Világa két évszázadnyi háborúskodással és sötétséggel fizetett azért a rablásért, s még további fél évezred kellett, hogy begyógyuljanak a sebek, ha egyáltalán begyógyultak... Ez, vagy még ennél is rosszabb vár most ránk, ha nem szabadul ki a Rózsaláng.

- Ezért jöttünk át?

- Ezért, Hiúz. Meg kell találni és vissza kell hozni a tüzet, mire eljön a Világmegújító Ünnep ideje. Mikor rádöbbentünk, mi történt, segítséget kértünk az Ősfától… Meg kell értenetek: egy Világőr kiesése magát az Ősfát is veszélyezteti! Az ő *életadó léte* kerül ezzel veszélybe! A Tűz Kör yill népe, a jazigok jöttek rá, hogy mi történt. Riadóztatták Rhiannát, a királynő pedig az Őrzőket. Ekkor fordultunk az Ősfához, aki persze előbb tudta mindannyiunknál. Az Ősfa egy jóslatot adott nekünk – s ezzel meg is osztott minket. Megosztott, s én esküdni mernék rá, hogy ez is volt a célja! Mert az Őrzők Tanácsa, a hatodik kör irányítói egészen másként értelmezték, mint én! Nem tudták, nem merték elhinni, hogy *idegenek* háríthatják el a veszélyt! Elindították saját csapatukat, s én csak remélni merem, hogy élve visszatérnek…

- Ha egy Őrzőkből álló csapatnak nincs esélye, akkor nekünk hogy lehetne?! – kiáltott fel Hiúz, mert most kezdett tudatosodni benne, milyen feladat áll előtte.

- Aki túl közelről nézi a dolgokat, nem láthatja a távlatokat. A helyzet olyan veszélyes, az itt élő *segítők* olyan feszültek, hogy az a siker rovására megy! Ti mentesek vagytok ettől. Szabadok. És éppen ez a szabadság adja az erőtök legnagyobb részét. Én egyetértek az Ősfával: szabadabb szív és tisztább erő kell a megoldáshoz. S az Ősfa hozzátok vezetett… S ti itt vagytok, hogy megtegyétek, amire mi nem vagyunk képesek. S ezzel megmentsétek a világunkat.

- Vagy elbukjunk vele együtt – jegyezte meg Lelle, inkább csak saját magának.

- Ha nem hinném, hogy győzhettek, nem engedtem volna meg, hogy átjöjjetek – Kartal ugyanolyan erővel mondta ezeket a szavakat, mint Hollónak.

- Mit láthatott bennünk az Ősfa? – nézett az öregre Hiúz. – Nincs semmink és senkink, egymáson kívül. Az egyetlen biztos dolog az életemben az, ami a szívemben és a fejemben van. Nem tudom, ez elég lesz-e.

- A tüzet nem lehet visszaszerezni, csak a bátorság lángjával – szólalt meg Rhianna. – Sem számítással, sem hadsereggel, csupán tiszta szándékkal, a lélek erejével. Forgathatod bármilyen jól a kardodat vagy a botodat, ha a szívedben nem ég az olthatatlan láng, el fogsz bukni. Ezért talán nem is kell más, mint ami a szívedben és a fejedben van… Ti megfestettétek a láng képét, beleadtátok a *szíveteket*, s *ez* nyitotta meg a Kaput! Ennél több bizonyítékra nekem nincs szükségem. Az a lángrózsa és ti… Összekötöttétek a sorsotokat!

- Az a lángrózsa… Kapcsolódik a Rózsalánghoz? – kérdezte Lelle.

- Az ő erejéből való – bólintott Kartal. – Ezért volt olyan fontos a próbátok, ezért volt mindennél lényegesebb, hogy meg tudjátok-e festeni! S ha úgy gondoljátok, hogy egy kis festegetés nem is túl nehéz dolog, úgy ebben az esetben tévedtek. Nem szólíthatja meg akárki a tűz szívét… De ti utat találtatok hozzá, és az Ősfa tudta ezt.

- De mi a helyzet az Őrzők Tanácsával? – kérdezte Hiúz. – Odaát hallottunk néhány szót Olav és Holló beszélgetéséből, akik a Tanácsot emlegették.

- No igen, a Tanács… - Kartal gunyoros-keserűen mosolygott. – Mint mondtam, nem hitték és máshogy értelmezték az Ősfa szavait; elzárkóztak minden javaslatom elől.

- Te a Tanács tagja vagy?

- Valaha az voltam, egy rövid ideig. De az ilyesmi nem nekem való; szeretek a saját szakállamra tevékenykedni.

- Most is ezt tetted – jegyezte meg mosolyogva Rhianna.

- Nem volt más választásom! Öntörvényű ember vagyok és nem tudok mit kezdeni a merevséggel! Ha a Tanács nem tart velem, megyek nélkülük.

- A hátuk mögött dolgozol? – Hiúzt láthatóan felvillanyozta a gondolat, egyre jobban becsülte az öreg Őrzőt.

- A hátuk mögött, de nem egyedül. Sok barátom van, akire számíthatok, s akik szembe mernek szállni a Tanács döntéseivel. Az Ősfa bízik bennetek, Kaput nyitott, hogy átjussatok. Rózsaláng ereje összekapcsolódott veletek… Igen, én biztos vagyok a döntésem helyességében, éppen ezért tartottam titokban az érkezéseteket a Tanács előtt. Biztosan sejtik, hogy készülök valamire, de az álmukban sem jutna eszükbe, hogy *erre*. Kevesen vannak, akik tudnak rólatok, s bennük megbízom.

- Van egy dolog, amit nem értek – hajolt előre Lelle, s ahogy Hiúz a lány arcára nézett, mindjárt sejtette, hogy lényegbevágó kérdésről lesz szó.

Egy résről, melyet Lelle fedezett fel az eddigi gondolatmenetben.

- Kérdezz bátran. – bíztatta Kartal.

- Beszéltél az Ősfa hatalmas erejéről, a Világőrök hatalmáról, az Őrzők és a yillek egyensúly tartó szerepéről… Csupa nagy erő! Ha ez így van, mégis *hogyan lehet elrabolni egy Világőrt*?! Hogyan foghatja el valaki a tüzet?!

Kartal és Rhianna egymásra nézett, elkomorultak, szemük összevillant.

- Itt az ideje, hogy beszéljünk a rablóról… - szólalt meg végül az Őrző.

- Tudjátok, ki tette?

- Csak egyvalaki van, aki szándéka és ereje szerint megtehette. Igen, tudjuk, ki okozta a bajt. S hogy ezt megértsétek, beszélnem kell az erők egyensúlyáról. Hogy miért is kell ennyi *rendfenntartó* erő. Ez a világ éppúgy kettősségre épül, mint az, ahol születtetek. A fény mellett ott van az árnyék, a harmónia mellett a káosz, a szeretet mellett a félelem. Egyetlen teremtett lény sem mentes saját árny- vagy fényoldalától, melyekkel előbb-utóbb szembe kell néznie és döntenie kell: melyiknek ad elsőbbséget. S ha ez így van a lényeknél, akkor így van az erőknél is. Születésekor semmi sem jó vagy rossz, a döntés később történik. S bizony vannak olyanok – nem is kevesen – akik a homályba vezető utat választják. Nagy erők élnek ebben a világban, de a kialakulóban lévő erő rossz irányt is vehet. A sötét út könnyebb, gyorsabb, gyakran látványosabb és nagy hatalmat ígér mások fölött. Az egyik Világőr elfogása elképesztő lehetőségeket rejt egy megfelelően erős és kellően sötét lelkű lény számára – például megpróbálhat ő Világőrként fellépni. Megbontja az egyensúlyt és saját hatalma javára billenti a mérleget. És hatalmat nyer, elképesztő hatalmat…

- Ki az? – kérdezte csendesen Hiúz.

- Valaha jazig volt, legalábbis közéjük született. A tűz nép fia… Családjától nagy erőket és képességeket örökölt, s nem általlotta használni. Ez önmagában nem lett volna baj, hiszen építésre vagy védelemre is használhatta volna az örökségét, de őt megrészegítette a hatalom. Ez régen volt, nagyon régen… Ez a férfi, merthogy férfiról van szó, a sötét út mellett döntött, eladta a lelkét. Nem tudjuk, mi mindent próbált ki, hogy meghosszabbítsa az életét, de sikerült neki – mostanában már túl van három évszázadon. És nem tudjuk, mikor vetette a szemét a legmagasabbra, mikor tervelte ki a rablást… De megtette. Valódi nevét törölték az élők emlékezetéből, s azóta csak Boszorkánymesternek hívják. Gőgös és kegyetlen, a szíve pedig már régóta fagyott és halott. A Tűz Körében él egy olyan helyen, melyet mindenki csak Hidegpusztaként emleget. Tudjuk, hol van ez a hely… Tudjuk, mert megéreztük, amikor feltépte az ott futó yeleket, amikor elhajlította és bemocskolta az ottani energiahálót. Oda vitte a Rózsalángot…

- De egy Világőr erősebb kell, hogy legyen! – érvelt Lelle.

- Erősebb. Egyetlen esetet kivéve. Még a leghatalmasabb erő is lebénul – bár nem pusztul el! –, amikor káosz-energiába burkolják. És ha erre rásegít egy hitehagyott yill.

Csend lett egy időre, nyomasztó, súlyos csend. Hiúz volt az, aki végül felvetette a fejét és nem hazudtolva meg szíve erejét, feltette azt a kérdést, amelyről Kartalnak sem akaródzott még beszélnie.

- Hogyan jutunk oda? És hogyan tudunk fogást találni ezen a Boszorkánymesteren?

Rhianna és az öreg Őrző egyszerre nézett a fiúra, szemükben újfajta tisztelettel.

- Nehéz és hosszú út vár rátok, s az Ősfa rendelése szerint én nem mehetek veletek! Át kell mennetek az összes külső körön, Kapuról Kapura, világról világra, hogy elérjetek Hidegpusztára. Persze, lenne arra lehetőség, hogy nyomban a Tűz Körébe érkezzetek, de ahhoz még erősödnötök kell. Ezért elnyújtjuk az utazást, hogy felkészüljetek. Barátok fognak várni titeket minden körben, az én barátaim – olyanok számomra, mint egy-egy ujjam, az életemet is rájuk merném bízni. Bár az Őrzők Tanácsa nemigen szívleli őket… Először a Levegő Köre vár majd benneteket és egy férfi, akinek Sorian a neve. Negyedrészt ember, háromnegyed részt elf. Ő küld majd tovább benneteket a Víz Körébe, a Füzes Házba, Kildához. Ő egy gyógyító boszorkány, aki segít majd, hogy mélyre lássatok. A Föld Körében Csete, a táltoskovács vár benneteket, a Tűz Körében pedig Regéc, ez az aranyszívű és nagy erejű különc, aki valaha az Őrzők sorait gazdagította. S utána a Boszorkánymester fog várni rátok.

- De hát azt mondtad, titokban tartottad az érkezésünket! – mondta Lelle.

- A Boszorkánymester tudja, hogy itt vagytok, megérezte az energiaháló változásán. Mert a külső világokból érkezők megjelenése mindig módosít a világgerinc energiáján, változást okoz a jelenben és a jövő szövetében.

- Ezért vett minket körül Holló védőhálóval! – értette meg a fiú.

- Fel voltunk készülve arra, hogy a Boszorkánymester azonnal lépni fog, de szerencsére még nem elég erős ahhoz, hogy Rhianna birodalmába behatoljon. De amint innen kiléptek, várni fog rátok. Azt talán már érzi, hogy nagyon fiatalok vagytok, s mert gőgös és számító, lebecsül titeket. És ez lesz a mi legnagyobb szerencsénk! Nem saját maga jön el, hogy leszámoljon veletek, hanem a csatlósait küldi. Körről körre a nyomotokban lesznek… De vannak helyek, ahová még nem juthatnak be. A barátaim ilyen helyeken élnek… Segíteni fognak, s ti eljuthattok Hidegpusztáig.

- És ott?

- Ott Hiúz megmutathatod, milyenek is a képességeid. Keresni akartál, és azt is kell tenned. Megkeresitek Rózsalángot és kihozzátok onnan. Minél távolabb kerültök a Boszorkánymestertől, a Világőr annál erősebb lesz. El kell jutnotok a következő Kapuig, amely az Őrzők Körébe vezet. S ott én foglak várni benneteket, s az Őrzők ereje védelmet ad a sötétséggel szemben. És az ünnep napján elkísérjük a Rózsalángot az Ősfához, hogy a négy Világőr újabb évszázadra megújíthassa ezt a világot. Egy hónapunk van…

- Nagyon nagy ez a feladat – mondta csendesen Lelle.

Eszébe jutott az álmában látott, hátborzongató feketeség és most megértette, hogy a Boszorkánymester erejét érezte – de micsoda erőt! Kartal mintha tudta volna, mire emlékszik a lány – Lelle vállára tette a kezét.

- Én nem hiszek a véletlenekben Lelle. Titeket a sors akarata sodort közénk, s ha itt van dolgotok – márpedig itt van dolgotok! -, úgy megtalálja a módját, hogy beteljesíthessétek azt. Emlékezz, mit mondtam az álmodban: a félelemmel egyedül kell szembenézned, de a sötétséggel nem! Segítség fog várni utatok minden állomásán, s már innen sem engedünk el benneteket üres kézzel.

- Most néhány napig az én népem földjén maradtok, – vette át a szót Rhianna – hogy hozzászokhassatok ehhez az új világhoz és átgondolhassátok mindazt, ami itt elhangzott. Segíteni fogunk, hogy nyugalmat és erőt érezzetek a szívetekben… Most azonban nektek is pihennetek kell! Nem térünk vissza a palotába, itt maradunk a tűz mellett; úgyhogy terítsétek magatokra a köpenyt, mint egy takarót, melegíteni és védeni fog az éjszaka hidege ellen.

S bár a két gyerek úgy érezte, a hallottak után aligha fog könnyen elaludni, Rhianna és a tündérösvény ereje megkönnyítette a helyzetüket és álmot küldött rájuk. És a két gyereken most, hogy megtehették, úrrá lett a fáradtság, gyorsan elnyomta őket az álom. Kartal és Rhianna őrködött a pihenésük felett, s amikor Lelle és Hiúz már mélyen aludt, halkan szót váltottak.

- Most nagyobb a reményem, mint az érkezésük előtt – mondta csendesen Rhianna. – Sok mindent látok a szemükben, a szívükben, szunnyadó erőket… Hiúzban nagyon sok a tűz Kartal, sok az indulat… Félek, igen félek, hogy a Boszorkánymester itt, ezen a ponton hatással tud lenni rá! Hiszen ő is olyan volt valaha! Szép és erős, akihez nagy reményeket fűzött egy nép!

- Ez a félelem bennem is élt, Rhianna, egészen mostanáig. Sok mindenben hasonlít a háromszáz évvel ezelőtti fiatalemberhez, de Hiúz mégis más! A Boszorkánymester szép volt és erős, miként mondtad, egy olyan gyümölcs, ahol az egészségesnek tűnő felszín alatt mély rothadás húzódott meg. Hiúz indulatos és türelmetlen, de jó, lelke mélyéig jó! Olav sokat mesélt róla… Ellen fog állni a kísértés erejének. És még egy létfontosságú különbség: a Boszorkánymesternek sohasem volt egy Lelléje!

- Lellére nem számítottunk!

- Ez is csak azt bizonyítja, hogy a jövőt sosem lehet bizonyosan kifürkészni. Lelle ajándék… Sok meglepetést fog még okozni. Nem csodálkoznék, ha olyan mélyen kötődne az Ősfához, ahogy egyikünk sem!

- Pedig az ő vérében egy csepp sem folyik a mi világunk népeiből.

- De Rhianna, folyik. A fák vére. Neki a fák jelentik itteni őseit.

- Az ősök… Úgy érzem, segíteni fognak.

- Megmozdultak – bólintott Kartal. – És elküldték a jelet.

Az öreg Őrző felnézett az égre, az elf királynő követte a pillantását. Magasan a fák koronája fölött magányos, vöröses-aranyos fényű csillag ragyogott nagy erővel.

- A Farkascsillag – sóhajtotta Rhianna. – Milyen jó újra látni.

- S amíg Hiúz él, nem is fog eltűnni. Az ősök velünk vannak!

Lelle a fák között sétált, óarany napsugarak szűrődtek át a dús lombok között, ragyogásba burkolták a földet. Nem sietett, de léptei könnyedén, szinte táncolva rótták a tündérösvény útjának utolsó kanyarjait. Amint kilépett a tisztásra, elégedett öröm melengette át a szívét – újra itt volt, a Tündérúti Kapu romjainál. Körbesétálta a falak maradványait, itt-ott végigsimította a köveket. A boltívhez igyekezett… S amikor odaért, leült mellé, éppúgy, mint megérkezése napján, hátát a hűvös kőfalnak vetette. Nem kellett sokáig várnia… A boltív hajlatában remegni kezdett a levegő, összesűrűsödött a fény, s lassan rés nyílt a semmiben. Nem tágult ember nagyságúra, akkora lett, mint egy szépen csiszolt, kerek tükör. Ez nem Kapu! – gondolta és igaza is volt. A tükör lényeket nem tudott átengedni, de képeket igen. S miközben a kerek rés ragyogását nézte, Lelle úgy érezte, magába szippantja…

Rhianna palotájának teraszán találta magát, az árkádok árnyékában. Sötét éjszaka ölelte körül és nem volt egyedül… Rhianna néhány lépésnyire tőle, vele szemben állt, de nem látta, nem vehette észre a lányt. Lelle élesen látta kisírtan is ragyogó, szerelmes szemeit, arca bánatát… A férfi háttal állt a lánynak, s ha mozdult is, arca mindvégig homályban maradt a lámpásoktól fénylő teraszon. Szálas, magas, nemes tartású férfi… Lelle érezte, hogy nem elf! Ezt látszott megerősíteni a férfi rövidre nyírt haja, az oldalára kötött, az elfekénél jóval szélesebb kardja, s a lényéből sugárzó elszánt erő… Nem hallotta, mit beszélnek, de enélkül is tudta: búcsúzást lát. A férfi készült elmenni, s ezzel mérhetetlen fájdalmat okozott a gyönyörű királynőnek…

Váltott a kép, hűvös őszi szél táncolta körbe a köpenybe burkolózó királynő alakját. A tündérdombra lépkedett fel, elszánt arccal, magasra emelt fejjel. S a domb tetején Kartal várta… Az öreg Őrző, aki két kezét nyújtotta a bánatában is erős Rhianna felé… Kartal arcán elmélyültek a keserű ráncok, s Lelle biztosan tudta: rossz hírt hozott az elment férfiról…

A lány hirtelen egy sziklafolyóson találta magát, a kihegyesedő kövek között hideg szél kergette át. Tágas terembe jutott, melynek falait gazdag mintázatú szőnyegek borították. Hét kárpit. S mindegyiknek a közepén ugyanaz a motívum: két egymás felé forduló, magasra ágaskodó arany oroszlán, a szívüknél egy-egy nyolcszirmú rózsával. S a terem közepén… Dús, vörös drapériával beborított alacsony, hosszú emelvény, rajta egy több sebből vérző férfi teste. S bár az arcát most sem látta, termetéről felismerte: Rhianna szerelmese feküdt ott mozdulatlanul, kardja hosszában a testére fektetve, markolatát még mindig szorította jobb kezével. Az emelvény mellett egy szürke test – kutya vagy farkas, Lelle nem tudta eldönteni. Egy hűséges társ, aki az út végén sem hagyta el a gazdáját. Lelle szívébe hirtelen és váratlan belemart a szomorúság, olyan szívfacsaró

bánat, amilyet még sosem érzett. Az elveszett lehetőség, az elveszett nagyság miatti fájdalom… Szemét ellepték a könnyek, s halk zokogására felemelte fejét a farkas-kutya…

Lelle kinyitotta a szemét, de a torkát még mindig fojtogatta a sírás. A szobájában volt, Rhianna palotájában, a hűvös lepedőjű ágyon. Egy rövid ideig még figyelte, hogyan játszik a szél a nyitott teraszfalat borító, könnyű függönyökkel, majd lassan felkelt. Ez volt a második éjszakája Rhianna birodalmában, és az első álma… S mennyire vele maradt ébredése után is! Tudta, hogy át kell gondolnia… Mégpedig egyedül… Így nem sokkal később az egyik kis hídon állt, becsukott szemmel élvezte a nap melegét, s hogy a játékos szellő néha vízpárát sodort az arcába. Olyan derűs béke uralkodott körülötte, hogy egy kis időre el tudta felejteni nehéz álmát. Hiúzra gondolt, hirtelen úgy érezte, szüksége van a fiú társaságára! De azt is jól tudta, hogy Hiúz már kora hajnalban kilovagolt Hollóval, miként megbeszélték. Meg kell várnia, amíg visszatér… Továbbsétált, s valamiféle erő a tündérdomb felé húzta. Nem, nem ment fel a tetejére, túlságosan benne élt még Kartal keserű álom-arcának emléke. A tövében ült le, dúsan virágzó íriszek közé, de a sors úgy akarta, hogy ne kerülhesse el az öreg Őrzőt. Kartal hosszú, korát meghazudtolóan sebes léptekkel érkezett az ösvény felől, Lelle nem hallotta az érkezését, csak akkor ocsúdott fel, amikor a férfi melléje telepedett.

- Mit csinálsz itt Lelle? – ült le a lány mellé.

Lelle meglepetten kapta fel a fejét, s gondolkodás nélkül válaszolt.

- Megpróbálok rendet rakni.

Kartal figyelmesen nézte a lány arcát. Más volt, mint amikor megérkezett azon a csillagfényes éjszakán.

- A fejedben vagy a szívedben? – kérdezte.

- Azt hiszem, mind a kettőben. Sok minden kavarog bennem és nem volt kivel megbeszélnem. Hiúz már hajnalban elment Hollóval…

- Ó, igen – Kartal elmosolyodott. – Kezdenek összebarátkozni és jót is tesznek egymásnak. Hollóban óvatosságból van sok, Hiúzban tűzből… Ha pedig beszélgetni szeretnél, Rhianna vagy én itt vagyunk. Én legalábbis még egy rövid ideig.

- Történt valami?

- El kell mennem. Néhány napra biztosan. Az Ősfa hívott magához.

- Baj van? – riadt meg Lelle.

- Nem tudom – felelte őszintén a férfi. – De akár jók a hírek, akár komiszak, mindenképpen fontosak. Olyanok, melyet az indulásotok előtt mindenképpen tudnunk kell.

- Nem szeretnék a távollétedben elindulni – mondta halkan a lány.

- Nem is fogsz! Ahogy mondtam, néhány napba telik csupán és visszajövök. Viszont Hiúzt és Hollót már nem tudom megvárni… Eredetileg arra gondoltam, hogy Hollót magammal viszem, de talán jobb is, ha egyedül megyek.

- Nem vagy egyedül, hiszen Leskel veled van – Lelle körülnézett. – Bár most nem látom.

- Nem mindig van velem, de ha hívom, megjelenik.

- Ugye, Leskel sok mindent ért a körülötte zajló dolgokból?

- Ezért van velem. Leskel a segítőm, miként Sarló Holló segítője.

- Vagy mint az a kutya a vérző férfi mellett – bukott ki önkéntelenül is a lányból.

- Milyen kutya? – kapta fel a fejét Kartal.

- Az álmomban. Különös volt, kicsit emlékeztetett a közös álmunkra… - Lellének valahogy nehezére esett belekezdeni.

- Miben? – Kartal nem tágított.

- Képeket láttam… Mondd Kartal, ennek a birodalomnak nincs királya? Vajon ragyogása ellenére azért szomorú mégis Rhianna tekintete, mert egyedül van? Volt valaki, akit szeretett?

Kartal komolyan nézett Lellére, s szája mellett elmélyült a két keserű ránc.

- Meséld el, miről is szólt az álmod – kérte csendesen.

S Lelle elmesélte mindhárom képet – a búcsút a teraszon, a Kartal hozta rossz hírt és a sziklatermet. Az első két történet láthatóan elszomorította az Őrzőt, a harmadiknál azonban olyan hirtelen kapta fel a fejét, hogy egy pillanatra megijesztette a lányt. Miután Lelle befejezte, Kartal hallgatott egy sort, mint aki átgondolja a választ.

- Félelmetesen pontos, amit láttál. S mivel nem először történik ez veled, azt kell gondolnom, hogy az álom-látás az egyik képességed, melyet az Ősfa megerősített benned. Ha nem álmodsz róla, most nem tudnál rávenni, hogy bármit szóljak erről a szomorú történetről. Rhianna magába temette, az elfek hallgatnak, s rajtuk kívül én vagyok talán az egyetlen, aki ismeri a teljes történetet. S az elmondottakért cserébe arra foglak kérni, meséld el Rhiannának az álmodat, különösen az utolsó képet! – elhallgatott egy pillanatra, majd csendesebben folytatta. – Rhianna gyönyörű, hosszú életű asszony, sok elf úr bírta volna szívesen a szerelmét, de a sors másként akarta… Nagyjából tíz évvel ezelőtt egy yill érkezett ide, a tűz nép fia, egy jazig. Küldetésben járt, keresett valamit, s ehhez a királynő segítségét akarta kérni… Egymásba szerettek, s mindenki legnagyobb megdöbbenésére az elf királynő egy jazig úrnak nyújtotta a kezét. De a boldogságuk nem tarthatott sokáig… Duir, Rhianna férje, e föld királya két tűz között őrlődött. Szerette a feleségét, de amikor itt maradt mellette, egyben félbe is hagyta a küldetését. Márpedig egy jazig számára a becsület halálosan komoly dolog. Hat évvel ezelőtt Duir úgy döntött, befejezi, amit félbehagyott, hogy nyugodt lelkiismerettel térhessen vissza. Tudtuk, hogy a feladat veszélyes… Rhiannát balsejtelmek gyötörték; kérte Duirt, várjon még… A király azonban elment, bár majd a szíve szakadt bele. Egyedül ment, mert senkit sem akart belerántani saját veszedelmébe, pedig nemegyen voltak, akik vele tartottak volna. Például Aneron és a fia, Lendas is. Tudtuk, hogy egy ideig nem kaphatunk róla hírt, nehogy ez legyen az árulója, de amikor eltelt egy esztendő, s Duirnak nem volt semmi nyoma,

nyugtalankodni kezdtünk. A keresés mellett döntöttünk… A halálhírt én hoztam meg Rhiannának, ezen a dombon, éppen úgy, ahogy láttad.

- És a barlangterem?

- Talán egy reménysugár… Duir testét senki nem találta meg…

- Gondolod, hogy ott van?

- Talán megtalálhatjuk…

- És az a farkas-kutya?

- Pontosan az, farkaskutya, Duir hűséges barátja. Amikor azt mondtam, senki sem kísérte el, pontatlan voltam: Mező elkísérte.

- Az a farkaskutya élt. Rámnézett – emlékeztette Lelle az öreget.

- Ha Mező él… Igen, mindenképpen el kell mondanod Rhiannának! Talán eljöhet végre az idő, hogy megtaláljuk Duirt. Vagy legalább a holttestét. Mert a bizonytalanság rosszabb mindennél…

- Borzasztóan éreztem magam ott, a barlangteremben. Olyan erő sugárzott belőle, olyan erősnek éreztem a veszteséget! Az elvesztett lehetőséget…

- Az elveszett lehetőséget… - ismételte meg halkan Kartal és felnézett az égre. – Ezt érezted leginkább, kicsi Lelle?

- Nem tudom, miféle lehetőségről lehet szó! Nem tudom megmagyarázni…

- Nem is kell. A fák sem magyaráznak, de tudnak és éreznek. Igen, Duir nagyra hivatott férfi volt. Sok mindent tett kockára a távozásával…

- Ez olyan félelmetes Kartal! Hiszen mi is ilyesmire készülünk! De én nem vagyok tapasztalt jazig úr… Nem vagyok olyan bátor, mint Hiúz és nem találom meg olyan hamar itt a helyemet, mint ő. Hiúz itthon érzi magát, én idegen vagyok. És félek.

- Nem vagy idegen, Lelle – mondta gyengéden az öreg. – Azóta nem, hogy Árnyaskirály lánya lettél. Mert a fák minden világban otthon vannak, s az ő vérük folyik az ereidben. De a fák lassan nőnek, így talán benned is lassabban bontakozik ki minden. Hiúz a tettek embere, s ez a fajta erő kétségtelenül látványosabb, jobban kézben tartható. A te erőd nem ilyen Lelle. Csendes, mély, sugallatokkal, álmokkal, megérzésekkel teli, melyet valóban nem könnyű áthozni a cselekvés világába. De nem is lehetetlen. A ti utatok nem csak a tettek útja, Lelle! Itt nem csak a Boszorkánymesterről, vagy Rózsaláng kiszabadításáról van szó… A harc több síkon zajlik, a kard útja ebből csak az egyik. A lélek és a szeretet útja pedig a másik. Ez a te utad, amellyel szembe kell nézned és fel kell vállalnod! Hiúzzal nem csak azért lehettek olyan erősek, mert összeadódnak a képességeitek, sokkal inkább azért, mert szeretitek egymást! A félelmed a bizonytalanságból fakad Lelle és nem kell sem titkolnod, sem szégyellned. Duir, aki olyan nagy hatással volt rád az álmodban, nos ő sem titkolta saját bizonytalanságát – menjen vagy maradjon, a küldetés vagy a felesége. S amíg ebben a vagy-vagy-ban gondolkodott, csak őrlődött. Rá kellett jönnie, mint ahogy neked is rá kell

majd ébredned, hogy a céljai nem egymás kizárói, hanem egymás kiegészítői. Is-is! Rhianna szerelme segít neki befejezni a küldetést és a befejezett küldetés megerősíti a házasságát. S amikor ezt belátta, akkor döntött, s akkor már nem volt benne bizonytalanság.

- S úgy gondolod, az én bizonytalanságom akkor fog elmúlni, ha elindulok az utamon?

- A te bizonytalanságod akkor fog elmúlni Lelle, ha megérted végre, milyen nagy szükség van rád, s mindarra, amit te tudsz adni. Őszinte leszek… Hiúz nélküled elbukna! Talán veled együtt is elbukik, igen, ez is megtörténhet, de nem könnyen. Én azt hiszem Lelle, hogy te nem is igazán a Boszorkánymestertől tartasz, hanem attól, hogy csalódást okozol. Magadnak, nekem, Hiúznak, Olavnak… Nem megfelelned kell, kicsi Lelle, hanem kiteljesedned! Most azt gondolod, hogy az ember vagy erős, vagy gyenge. Vagy helytáll, vagy leszerepel. Én azt mondom, az ember erejében is lehet gyenge és gyengeségében erős. Nem vagy-vagy, hanem is-is! Igen, van amikor rosszul döntünk, van, amikor nem állunk helyt úgy, ahogy kellett volna. Igen, ilyesmi velem is előfordult, nem is egyszer! De amíg a hibák után vissza tudunk találni a szívünkhöz, addig semmi sem helyrehozhatatlan! Elbukhatsz a Boszorkánymesterrel szemben, de csak akkor, ha eldobod magadtól azt, aki vagy! Mert akkor a Boszorkánymesterhez kezdesz majd hasonulni, de az erejét nem érheted el. Ott nem! A saját mezején verhetetlen!

- Más terepre kell csalogatni? – kérdezte Lelle, s halványan elmosolyodott, mert Kartal szavai elkezdték felrázni a lelkét.

- A Boszorkánymesternek nincs lelke. Kiirtotta, eldobta magától, már ha egyáltalán volt neki valaha is. *Ezt* az utat nem ismeri! Azért féltem jobban a tapasztalt Őrzőkből álló különítményt – mert tévedés ne essék, jobban féltem őket, mint kettőtöket! -, mert ők a vas és a halál útján indultak el. Ez pedig a Boszorkánymester útja! A ti kettőtök terepe más! Hiúz egyszer harcos lesz és alaposan megismeri majd a kard útját, de most még fiatal hozzá. Szerencsére… Te pedig sosem jártad és sosem fogod járni azt az utat! Csaljátok csak át a Boszorkánymestert a lélek útjára és fogást találtok rajta!

- Értem, mire gondolsz.

- Az jó. Értsd is meg alaposan. Nem az a dolgod, hogy olyan légy, mint Duir, vagy Hiúz, vagy én. A te erőd mélyebb Lelle, bízz benne. A fák talán lassúak, de elképesztő az erejük, ha arra kerül a sor. A te időd még nem jött el, de minden egyes nappal közelebb kerül hozzád.

Kartal halkan sóhajtott és felállt.

- Gyorsan nőttök és gyorsan értek, mert a sors rábír benneteket. Szívesen megóvnám mindkettőtöket a veszedelemtől, de nem biztos, hogy jót tennék vele. Egy barátom szokta mondani, hogy harcban ismerszik meg a penge ereje… Titeket jófajta fémből kovácsoltak… S azt remélem, az Ősfa üzenete tovább erősít majd benneteket. Arra kérlek Lelle, mondd el Hiúznak, hová kellett mennem. Hollónak már üzentem… És ne feledd: a királynőnek szüksége van az álmodra! Beszélj vele minél hamarabb!

- Ezt fogom tenni – bólintott Lelle. – Siess vissza Kartal. Siess, ahogy csak tudsz!

Kartal elmosolyodott, lehajolt, homlokon csókolta a lányt, majd anélkül, hogy visszanézett volna, elsietett. Mire Lelle visszasétált a palotába, Kartal már messze járt. Hiúz csak ebédidőre került elő, a belőle áradó elevenség szinte megcsapta a lányt, de segített is, hogy elterelje borús gondolatait. Átadta Kartal távozásának hírét – amit Hiúz már tudott, Hollótól.

- Szeretnék már indulni – ült le Hiúz kétszemélyes asztalukhoz, maga elé húzva bőségesen megpakolt tányérját. – Holló sok hasznos dologról beszélt és bevallom, élvezem a felkészítést, ha ő van velem. És te mit csináltál?

- Gondolkodtam.

Hiúz kezében megállt a kanál.

- Ezt hívod felkészülésnek? – kérdezte kissé élesen.

- Nos, mivel a kardforgatás terén nem vehetem fel veled a versenyt, megkerestem azt a tevékenységet, amiben simán leköröztek – vágott vissza Lelle.

Hiúz elvigyorodott, s ezzel le is szerelte a lányt.

- És min gondolkodtál?

Lelle nem kérette magát, hiszen éppen arra vágyott, hogy Hiúzzal beszélhesse át mindazt, ami foglalkoztatta. Elmesélte az álmát, Kartal viselkedését, tanácsait.

- Ez már a második jósálmod – jegyezte meg Hiúz. – Ha valóban ez az erősséged, akkor nagy hasznunkra lehet az út során.

- De Hiúz, ezeket a jósálmokat nem én irányítom! Fogalmam sincs, mikor jön a következő, vagy mit kellene tennem, hogy jöjjön egyáltalán! Ilyen kiszámíthatatlan dolog nem lehet a hasznunkra!

- Szerintem már megint túlbonyolítod. A fák lánya vagy, nekik köszönhető a képességed. Vagy talán a képesség mindig is benned volt, most csak felerősödött. Ez tulajdonképpen mindegy. A lényeg az, hogy ha a fák öröksége mozgatja benned a jósálmokat, akkor talán kérdezd meg a fákat, hogyan tudod irányítani.

- Ez nem jutott eszembe – vallotta be Lelle.

- Persze hogy nem, hiszen ez volt a kard útja – somolygott a fiú, miközben Kartalt idézte. – Gyors és épkézláb megoldás.

- De az álmok megértése már nem működik az eszeddel vagy az izmaiddal!

- Nem, az nem – Hiúz eltolta magától a tányérját. – Figyelj Lelle, nekem is el kell mesélnem valamit… Amikor átjöttünk a Kapun, azon az éjszakán nekem is nagyon furcsa álmom volt. És nagyon valóságosnak éreztem.

Ezúttal Lellén volt a sor, hogy végighallgassa a fiút.

- Amit mondtál a ködnek… Nagyon úgy hangzik, mint egy eskü. – jegyezte meg utána.

- Az is volt – bólintott a fiú. – Csupán azt nem tudom, miféle eskü és kiknek mondtam.

- Nagyon is tudod – jegyezte meg csendesen Lelle.

Hiúz felkapta a fejét.

- Az őseim… De miféle ősök? Honnan jönnek?! És hol voltak eddig?!

- Talán ebben a világban.

- Jaj de élvezem ezt az okos meglátást! – pattant fel a fiú.

- De hát mi a baj ezzel Hiúz? Ha te is gondolkodsz egy kicsit, belátod, nem is olyan furcsa ez. Olav, az örökbefogadásunk, az Ősfa döntése, hogy mi jöjjünk, az álmom… Szerintem a sorsunk már akkor is összefonódott a Hét Kör Világával, amikor először vettünk levegőt. Nevethetsz azon, hogy sokat gondolkodom, de kettőnk közül állítólag te vagy az, aki állandóan a miérteket kutatja!

- Jól van! De úgy érzem, ha egyszer belegabalyodom ebbe, ha egyszer úgy igazán megpróbálom megérteni, akkor nagyon mélyre kell mennem. És fogalmam sincs, mi sül ki belőle és én abból hogyan mászom ki!

- Na, pontosan ez az, amihez kevés lesz a kardod, a botod, meg a gyorsaságod!

- A lélek útja, mi?

- Az bizony! Kartal szerint az egyetlen, ahol megfoghatjuk a Boszorkánymestert!

- Te félsz tőle?

- Éreztem a sötétjét… - kezdte lassan Lelle. – Emlékszem a dermedtségre, amit okozott… Attól félek, hogy nem tudok vele szembenézni.

- Én pedig attól, hogy túlságosan is szembe akarok nézni vele – mondta halkan Hiúz és az ablakhoz sétált.

Lelle is felállt, a fiú mellé lépett.

- Akarod tudni, szerintem mit jelent, hogy az a ködháló a testedbe olvadt?

- Persze, hogy akarom!

- Szerintem azt jelenti, hogy az ő erejük benned folytatódik, hogy megkaptad lényük, szellemük, vagy mit tudom én mijük erejét. Benned élnek… S ha az ősök veled vannak, segíteni fognak a Boszorkánymesterrel szemben is! Nem vagyunk egyedül Hiúz, s ezen nem csak azt értem, hogy együtt indulunk útnak. Akár akarjuk, akár nem, veled tartanak az őseid, velem pedig a fák.

- Akkor a Boszorkánymesternek egész kis hadsereggel kell majd szembenéznie – Hiúz Lellére mosolygott.

- Egy hadsereggel, amely remélhetőleg nem az ő terepén játszik.

Hiúz futott. Lába a fáradtság legcsekélyebb jele nélkül rótta a távolságot, szinte nem is érintette a talajt. Egyre gyorsabban és gyorsabban… Kitárta a két karját, szinte várta, hogy a kisebb-nagyobb dombokkal teleszórt

síkság fölé emelkedjen. Övé volt a tágas tér, övé volt a fáradhatatlanság, övé volt a szelek sebessége. Hosszú ideig futott egyedül, eszébe sem jutott, hogy lassítson vagy megálljon – nem, a legszívesebben sose hagyta volna abba a száguldást. A ragyogó kék égen azonban szürkés felhők kezdtek gyülekezni, hűvös szél hajtotta őket a fiú után. A felhők tölcsér alakban a föld felé nyújtózkodtak, s Hiúz hamarosan azt vette észre, hogy megannyi felhőcsáp éri el körülötte a talajt. S abban a pillanatban, ahogy a fűhöz értek, gomolyogni kezdtek és alakot öltöttek. Hegyes fülek, hosszúkás fejek, karcsú testek, izmos lábak - tucatnyi felhőfarkas zárkózott fel Hiúz mellé. A fiú érezte, hogy a farkasok láttán melegség kúszik a szívére, az öröm átjárta minden porcikáját. Felkiáltott és még gyorsabban iramodott tovább. A farkasok minden erőfeszítés nélkül, gyönyörűen ritmusos mozgással tartottak vele. A hűvös, erős szél a hátuk mögül fújt, szinte szárnyakat adott a vágtához. S mikor Hiúz úgy érezte, ez tovább már nem fokozható, változást észlelt saját magán is. Egyenes gerince ívbe hajlott, talpa és tenyere helyett széles mancsok érintették a füvet, szürkésbarna bunda fedte be a testét. Farkassá vált maga is, fiatal, szilaj farkassá… A felhőfarkasok éles hangon felvonyítottak és egészen szorosan zárkóztak melléje – a tucatnyi felhőtest és középütt az egyetlen eleven egy ütemre mozgott, egy ütemre lélegzett; összezárt falka, egyetlen akarat. S középen, mindannyiuk szíveként Hiúz, az élő farkas…A közösség ereje a vérével együtt áramlott, s egy rövid pillanatig úgy érezte, ismeri és ***felismeri*** *mindegyik társát… A családja…*

A megdöbbenés és az öröm keveréke olyan erővel áradt szét a fiúban, hogy kilökte az álomból. Felkönyökölt, hevesen lélegzett, percekig azt sem tudta, hol van. Lassan tisztult ki a feje, de a szíve nem csitult. Megértette… Meg kellett értenie… A felhőfarkasként vele futó alakok a családja – akiket keresett. Hát itt vannak! S most már ő is itt van… Kibámult a lassan szürkülő hajnalba, a fák fölött utolsóként ragyogó, vöröses fényű csillagra. Az ő csillaga – másként lehetetlen volna, hogy két világban is látható. A Széltoronyban látta először és nem értette. Most már érti. Ez a csillag a Hét Kör Világához tartozik, s elment érte, hogy idevezesse. Haza? Hiúz hasra fordult a hűs lepedőjű ágyon, lüktető homlokát a párnájának feszítette. Lellének igaza volt – nem kerülheti meg a jeleket és az álmait. Legszívesebben azonnal átment volna a lányhoz, elmondani mindazt, amiben része volt. De korán volt, Lelle még bizonyára alszik, talán álmodik is… Hiúz a fejére húzta a takaróját, s a furcsán köztes, félig ébrenlétben várta meg a reggelt.

Lelle azonban nem aludt, könnyű köpenybe burkolózva sietett át a palota termein. A nagy teraszra igyekezett… Ahol minden hajnalban Rhianna magányosan várta meg a nap felkeltét, mintha egyedül őrizné népe könnyű álmát. Itt senki sem merte zavarni – Lellét kivéve. A királynő meghallotta a halk lépteket, megpördült és hirtelen nem tudta eldönteni, örüljön-e vagy haragudjon az elszánt arcú lány láttán. Lelle azonban nem hagyott időt – sem magának, sem Rhiannának, s mint egyszer Hiúzt a táborban, most az elf királynőt előzte meg gyors beszédével. Nem mentegetőzött, egyszerűen elmesélte az álmát. Az első szavak hallatán Rhianna tekintete különös tűzzel gyúlt fel, hogy a lány alig bírta elviselni a pillantását, majd könnyek gyűltek benne, s hatalmasra nagyították azokat a gyönyörű, világos szemeket. Amikor Lelle a barlangteremben látottakhoz ért, a királynő

halkan felkiáltott, két gyors lépéssel a lány mellett termett, megszorította a vállát. Így álltak akkor is, amikor Lelle befejezte a mondanivalóját. Nézték egymást, s ebben a néhány néma pillanatban a sudár, fenséges elf királynő és a karcsú kis emberlány élete összefonódott. Egyiküknek sem volt szüksége megerősítésre – tudták, *érezték*, hogy az álom igazat szólt, reményt adva az egyiknek, erőt a másiknak.

- Kartal tudja? – ez volt Rhianna első kérdése, mikor végre megszólalt.

- Ő kért meg, hogy mondjam el neked, úrnőm.

Rhianna újra megszorította Lelle vállát, s mint mindig, most is gyorsan döntött.

- A remény, amit adtál Lelle, az életnél is többet jelent a számomra. Bármi történt is Duirral, meg fogjuk találni. De nem most – kihúzta magát, s a lány úgy érezte, még sosem látta ennyire elszántnak és ilyen félelmetesen gyönyörűnek. – Rhianna és Duir boldogsága vagy bánata nem előrébbvaló a ti feladatotoknál! Mert most minden erőnek és bátorságnak a Rózsaláng kiszabadítására kell irányulnia! Az enyémnek is… De tudnod kell, hogy az éveken át pislákoló remény, ha tüzet fog, megsokszorozza az erőt. Az enyémet is. S mert a kutatásra még várnom kell, nektek adom mindazt, amit adhatok. A mai hajnal szürkén indult és magányosan, de már nem vagyok egyedül. És tudom, mit kell tennem. Kísérj el Lelle, mert nekem is van egy ajándékom a te számodra.

Átkarolta a lány vállát, így lépkedtek fel a lépcsőkön, át a termeken, egészen addig, míg Rhianna legbensőbb szobáiba jutottak, melyeket a királynőn kívül csak a hozzá legközelebb állók láthattak. A királynő könyvtárszobája azonnal lenyűgözte Lellét, a mennyezetig szökő polcokon ott sorakozott szinte minden, amit a Hét Kör Világáról tudni lehetett. De Rhianna nem engedte, hogy a lány gondolatai elkóboroljanak; a szoba egyik sarkában álló, mozaikberakásos kis asztalhoz vezette. Nem volt azon semmi egy viharvert öreg, csukott könyv kivételével. Finom bőrkötése megkopott, gerince itt-ott foszladozott, aranyozását már csak sejteni lehetett. Lelle elcsodálkozott azon, hogy miért nem hozatják rendbe; s a királynő mintha kitalálta volna a gondolatait.

- Ne tévesszen meg a külseje – elmosolyodott, hosszú ujjaival megsimogatta a könyvet. – Ősrégi darab és nem engedi, hogy szebbé tegyük.

- Nem engedi? A könyv?

- Volt már a kezedben élő kép Lelle, ne lepődj hát meg egy élő könyvön. Igen, saját története, akarata, bölcsessége van. Nem mindig érezni az elevenségét, mert idejének legnagyobb részében szunnyad. Nagy az ereje, de csak keveseknek fedi fel magát. Ez a Hét Világ Könyve, s mindent tud, amit tudni érdemes.

Rhianna egy határozott mozdulattal felütötte a borítót és a lány döbbenten nézte az elébe táruló látványt – mert a könyv lapjain rövid címeken kívül nem volt semmi. A királynő azonban ujjaival végigsimította az első címet – *az Ősfa* -, s a mozdulattól, vagy talán mástól, sorok sokasága jelent meg az addig üres papíron.

- Gondolod, hogy erre én is képes lennék? – nézett fel Lelle.

- Biztosan. Ugyanis ennek a könyvnek a papírjai egy tölgyfából készültek. Te pedig a tölgyek lánya vagy – rámosolygott a lányra. – Még nem is sejted, mennyi mindent tudsz, hála az örökségednek. Ez az örökség váratlan ajándéknak tűnik számodra, s hogy érdemes leszel-e rá, az csak rajtad múlik. Mert az adottság egy dolog, a használata pedig egy másik. A könyv megnyilatkozik neked, ha tiszta a szíved, ha meg tudod szólítani az ő szívét. Próbáld meg.

Rhianna hátrébb lépett, hogy Lelle egyedül állhasson a könyv elé. A lány néhány pillanatig tétovázott – szokatlan volt még számára a mindent átitató varázserő és saját öröksége. Végül kinyújtotta az ujját, megérintette, megsimogatta a megsárgult lapot.

- *Köszöntelek Hét Világ Könyve* – üzente a gondolatával.

- *Köszöntelek Tölgykirály lánya* – hangzott fel a fejében néhány pillanat múlva a lassú válasz. – *Hosszú ideje pihenek, többször is próbálkoztak velem alkalmatlan kezek, mire ide kerültem. Te azonban más vagy… Embernek érezlek és fának is. Az első cselekvő fa vagy hosszú-hosszú ideje.*

- *Cselekvő fa lennék?*

- *A gondolat szokatlan számodra… A fák népe olyan, mint az első közülük, az Ősfa – tudnak, de nem tesznek. De van az úgy a világok forgásában, hogy szükségük lesz egy vérükből valóra, aki a segítségükre siet. A tested ember-test, de a szívedben a fák ereje dobog. Testvérem vagy, messziről jött Lelle, kétszeresen is az. Fa vagy, tölgy vagy, miként én is. Segítek és felkészítelek, mert szükséged lesz a bennem rejlő tudásra. Mindaz, ami a Hét Kör Világában történt az idők kezdete óta, bennem van, s lassan majd átáramlik beléd is. Én élő emlékezet vagyok, s egyszer majd te is azzá válsz, ha a szándékod és a sorsod arra vezet.*

- *Nem tudom, elbírnék-e ennyi tudást.*

- *Most még nem* – a könyv hangja kedves és őszinte volt. – *És nem is kell törekedned rá. Van elég időnk… Most pedig csukj be kérlek, mert ma még pihenek. Holnaptól azonban, egészen az indulásodig a rendelkezésedre állok.*

Lelle szó nélkül becsukta a könyvet és felnézett a királynőre.

- A könyv azt mondta, sok alkalmatlan kéz érintette, mielőtt idekerült volna. Én azt hittem, mindig is itt volt.

- A Hét Világ Könyve marad, ha maradnia kell és vándorolni kezd, ha el akar jutni valakihez. Nem volt mindig itt, s nem is lesz mindig itt, bár most még ez az otthona. Kartal talált rá sok-sok évvel ezelőtt, s valóban avatatlan kezekből menekítette ki. Ide hozta, mert mind a ketten sejtettük, hogy a könyvnek valami célja van velünk. Talán te voltál ez a cél, Lelle.

- Úgy tűnik, Kartal mindenütt ott van, ahol fontos dolgok dőlnek el.

- Igen, Kartal ott van. Ezért jött. Mindig vannak, akik a világsegítés feladatával születnek. Táltosok… Minden korban felbukkannak, s bár nincsenek sokan, az erejük nem a számukban van. Nem mind Őrzők; sőt az Őrzők között alig akad egy-kettő.

- Táltosok? Róluk nem beszéltetek a tűznél. Ők is az Ősfa segítői, igaz?

- Ők mások… Ők nem az Ősfa teremtményei.

- Nem az Ősfához tartoznak? Ezt nem értem.

- Az Ősfa a Hét Kör Világának fenntartója és táplálója, de nem csak a mi világaink léteznek a mindenségben. Ti is máshonnan jöttetek. Az Ősfa maga is teremtett lélek, akire a Legfőbb Teremtő, akit mi Égi Úrnak hívunk, rábízta a mi világunkat. A táltosok azonban az első forrásból érkeznek, az Égi Úr küldöttei, akik e világ keretei között elfogadják az Ősfa elsőségét, de a bennük munkáló irányító akarat mégis társsá teszi őket. Világsegítők, akik pontosan tisztában vannak azzal, mibe avatkozhatnak bele, s mibe nem. Mert vannak olyan történések, melyeknek az ő beleszólásuk nélkül kell alakulnia.

- Ezért nem jön velünk Kartal – értette meg Lelle.

- Így van. Tudnia kell összefogni és tudnia kell elengedni… S a döntései terhét senki nem veheti át tőle, akkor sem, ha életekről, országokról dönt.

- Magányos lehet.

- Lelkünk döntése számunkra is magányos feladat Lelle, nem adhatjuk át másnak. Ennyiben mind egyedül vagyunk, Kartal is. Mégis azt mondom, hogy ő sosem magányos – Rhianna Lelle vállára tette a kezét. – Sokan vannak vele, sokan az eltávozottak közül, akiket már nem köt idő, tér és félelem.

- Régóta ismered?

A királynő elnevette magát.

- Itt volt, amikor születtem, pedig emberi mértékkel mérve az már nagyon régen volt. De ha az elfek hosszú életet kaptak ezen a világon, hát a táltosok még hosszabbat! És tudják, mit kezdjenek az idejükkel! Kartal összefogja a szálakat, melyek legtöbbjéről bizonyára nekem sincs tudomásom. Elhozta ide a könyvet, melyből magam is sokat tanultam, s amely most rád vár. Vidd magaddal, tartsd a közeledben, amíg itt vagy, hogy még jobban egymásra hangolódjatok. Barátot kaptál, Lelle, még ha ez a barát nem is emlékeztet egyetlen korábbira sem.

Kartal másnap tért vissza, a reggeli idejére. Arca egyszerre volt örömteli és elgondolkodó, sokat látott ember létére meglepte az Ősfa váratlan és gyors döntése. Rhiannának üzenetet küldött és azonnal a két gyerekhez sietett.

- Velem kell jönnötök – mondta egyszerűen.

Lelle és Hiúz a félig elfogyasztott reggelijükre, majd újra Kartalra nézett és nem kérdeztek semmit. Az öreg Őrző arca izgalmasabb időtöltést ígért. Kartal nem magyarázott, csupán előrement,

s a két gyerek szapora léptekkel követte. Hamar világossá vált számukra, hová is tartanak – a tündérdombhoz. Megfordult a fejükben, hogy talán újra az ösvényre mennek, de legnagyobb meglepetésükre – és Lelle halvány aggodalmára – Kartal hezitálás nélkül felfelé indult, a domb tetejére. A domb teteje olyan lapos volt, mintha legyalulták volna, mindenfelé kőrakások borították. Első pillantásra úgy tűnt, össze-vissza hevernek, de Hiúz szeme gyorsan felfedezte bennük a rendszert.

- Olyan, mint egy kocsikerék – állt meg Kartal mellett.

- Valóban kerék – bólintott az öreg. – Egészen pontosan két kerék, melyeket nyolc küllő köt össze. Ez egy Sorskerék Hiúz. Az elfek földjein sok hasonlót lehet találni.

- Sorskerék? Mire használták? – kérdezte Lelle.

- Leginkább utazásra.

- Úgy érted, ez egy Kapu?

- Ó, annál sokkal izgalmasabb. Ez itt Kapuk sokasága. Gyűjtőkapunak hívjuk, mert ezen az egy helyen sokfélét, sokfelé vezetőt lehet nyitni.

- Megyünk valahová?

- Nem Hiúz, várunk valakiket. De mielőtt átjárót nyitnék nekik, el kell mondanom, mit is akart tőlem az Ősfa.

Kartal felnézett az égre, kitárta a karját. Néhány pillanat múlva apró, fekete pont jelent meg a látóhatár szélén. Ahogy közeledett, látni lehetett, hogy madár. Az élesebb szemű Hiúz észlelte előbb billegő repülését, tollainak csillanását.

- Ez a szarkád, Leskel – jegyezte meg, miközben tenyerével ernyőzte a szemét. – Őt vártuk?

- Őt is.

- De honnan tudta, hogy jönnie kell? Hívtad? – Lelle is a fekete-fehér madarat figyelte.

- Bizony hívtam, még ha a szavakat nem is hallottátok.

- Megvárták, amíg Leskel megérkezik és vidám cserregéssel elfoglalja helyét Kartal vállán.

- Leskel azért van itt, hogy például szolgáljon – kezdte az öreg. – Tudnotok kell arról, hogy minden Őrzőnek van segítő állata; egy barát és segítőtárs, aki élete végéig elkíséri. Leskel az én segítőm, miként Holló társa Sarló. A segítő állatok nem közönséges jószágok… Nem is teljesen hús-vér állatok, bár ez külsőleg nem látszik rajtuk.

- Hogy érted azt, hogy nem hús-vér állatok? – kapta fel a fejét Hiúz.

- Az Őrzők segítő állatai valójában az Ősfa küldöttei; akarattal és bölcsességgel felruházott lelkek. S bár varázserejük nincs, mindegyikük bír valami különleges képességgel.

- Igen, ezt mondta Holló is Sarlóról.

- Ezt mondom én is Leskelről. Ezek az állatok eleve ezzel a többlettel születnek. És nem halandók.

- Halhatatlanok?

- Igen Hiúz, tulajdonképpen azok. Születésük, vagy inkább teremtésük után várakoznak valamelyik, jellemükhöz illő Körben; egészen addig, amíg hívást nem kapnak egy Őrzőtől. Az Őrzőket az Ősfa jelöli ki, de a segítő állatot nem. Az egymásra találás a két lélek közös rezgése szerint történik. Az első híváskor az Őrző jelleme, ereje, képességei döntik el, milyen állatot vonz magához. Nézd meg az állatot és ismerd meg az Őrzőt – tartja a mondás. A segítő állat megérkezik és addig maradnak együtt, amíg az Őrző él. Ez egy életre szóló barátság. A segítő állat olyan, mint a lelkünk jobbik fele; mindig emlékeztet arra, kik vagyunk, s hol találjuk meg belső erőnk kiapadhatatlan forrását.

- S ha az Őrző meghal? – kérdezte Lelle.

- Ha az Őrző lelke megtér az ősök szellemei közé, a segítő állat is hazamegy, az Ősfához. Az Ősfa szigete, az Örök Liget otthont ad nekik. Az ottani erdőkben hajdanvolt Őrzők segítő állatai élnek – elhallgatott egy pillanatra, komolyan nézett a két gyerekre. – Az Ősfa mindig megérzi azt a többletet, ami alkalmassá tesz valakit az Őrzőségre; megérzi és magához hívja az illetőt. Ott, az Ősfa lábánál szokott megnyílni az a különleges Kapu, melyen át a segítő állat érkezik valamelyik Körből. Nagyon ritkán fordult elő, hogy egy Őrző és a segítő állata más körülmények között találkozzon. Ezért hívott magához az Ősfa… Rólatok van szó.

- De… mi nem vagyunk Őrzők – jegyezte meg tétován Lelle, mert Kartal szemét figyelve ebben nem is volt olyan biztos.

- Azzá válhattok – mondta csendesen az öreg táltos. – Az Ősfa úgy érzi, megvan bennetek minden, hogy Őrzők lehessetek. Elhívott benneteket… az én szavamon keresztül. És megadta a lehetőséget, hogy itt és most segítő állatot kapjatok. Ha vállaljátok…

- Ha vállaljuk, mi is Őrzők leszünk? – Hiúz összehúzta a szemöldökét.

- Nem rögtön. Ahhoz, hogy közénk tartozzatok, az Ősfa színe előtt kell felvállalnotok azt a feladatot, s meg kell kapnotok az áldását. De mivel nincs mód arra, hogy a Rózsaláng kiszabadítása előtt eljussatok az Ősfa elé, engedélyt kaptam arra, hogy mindezt megelőlegezve, itt és most megnyissam azt a különleges Kaput. Ti vagytok az egyetlenek, akik az Őrzők Esküjének letétele előtt magatok mellett tudhatjátok segítő állatotokat.

Lelle és Hiúz egymásra nézett, megdöbbentette és lenyűgözte őket a lehetőség.

- Akkor a Tanács tudni fog rólunk – jegyezte meg a fiú.

Kartal elmosolyodott, hamiskás, sokat tudó mosollyal.

- Tudni fognak rólatok… Előbb-utóbb.

- Kartal!

- No, igen. Az Ősfa rám bízta, hogy tájékoztassam a Tanácsot. Meg is teszem. Amint megérkeztetek az Őrzők Körébe, Rózsalánggal együtt. Addig sajnos elfelejtem.

A két gyerek elnevette magát, Kartal elégedetten bólintott.

- Tehát vállaljátok?

- Nagyon is! – jelentette ki Hiúz, s Lelle rábólintott.

- Gyors és helyes döntés. De mielőtt megnyitnám azt a Kaput még néhány dolog…

- Kartal, kérdezhetek valamit? – szólt közbe a lány.

- Mit akarsz tudni?

- Ez a Kapu… Azt mondtad, különleges. Holló említette, hogy te mindent tudsz a Kapukról. Úgy értem, sokan vannak olyanok, akik ilyen Kaput nyithatnak?

- Nem Lelle, ahhoz kapumesternek kell lenni. Olyannak, aki bárhol, bármikor, kijelölt hely nélkül is Kaput tud nyitni. A kapumester ismeri vagy megérzi az összes működő Kapu erejét, tudja a nevét, megérzi a szándékait. Mert a Kapuk sokfélék… Vannak fehér és fekete Kapuk, erősek és veszélyesen erősek, és elfeledett, rombadőlt, kimerült Kapuk is; s egy igazi kapumester ezekbe is életet tud lehelni. Ehhez nagy lelkierő és fizikai kitartás kell, mert a Kapuk ereje kimerítő. Én kapumester vagyok, s a többiekkel együtt sem éri el a számunk a tizet. S ahhoz, hogy az Első Hívás Kapuját meg tudjam nyitni, még Őrzőnek is kell lennem. Hívásotok szándékát bele kell irányítanotok a nyitott Kapuba, s utána várnunk kell. A segítő állat bármelyik Körből érkezhet… Az Első Hívás után már nem lesz szükségetek Kapura, hogy találkozzatok.

- Úgy érted, a segítő állat nincs mindig velünk? – kérdezte Hiúz.

- Ők szabad állatok, társak, s bár az életetek idejére össze vagytok kötve, nekik is megvannak a saját útjaik. Szabadon mozognak a világok között és ezen első alkalom kivételével nem használják a Kapukat. Más úton járnak… De ha szükségetek van rájuk, jönnek.

- Hogyan kell hívni őket?

- A gondolat erejével, Hiúz. Az ezüstfonálnál is erősebb kötelék fűz össze benneteket, megérzitek egymás rezdüléseit.

- És azt is megértik, hogy miben kérjük a segítségüket? Hogyan értenek meg minket?

- Ne aggódj, tudsz vele beszélni.

- Hogyan?

- A csendességben.

- Tehát nem szavakkal.

- Nincs szükségetek rá. Ezt nálamnál jobban tudod Hiúz, hiszen te ismered az erdő állatait. Igaz, a Hét Kör Világában vannak számodra is szokatlan dolgok… Nem minden állat beszéli itt az emberi lények nyelvét, de akad olyan is. Például a sárkányok.

- Sárkányok? – Hiúz szíve hatalmasat dobbant.

- Bizony, itt vannak sárkányok is, legtöbbjük otthona a Föld Köre. A Világőrüket sem véletlenül hívják Sárkányasszonynak. A segítő állatoknak azonban nincs szüksége arra, hogy hangosan szóljanak; a gondolatok útján megértitek egymást. Nem más ez, mint ahogy Lelle beszélget a fákkal.

De most vágjunk bele! Lelle, a te állatodat fogjuk először hívni. Álljatok hátrébb, amíg megnyitom a Kaput, utána helyet cserélünk. Nincs más dolgod, mint a hívásra összpontosítani. A többi menni fog magától.

Hiúz és Lelle néhány lépést hátrébb ment, Kartal pedig belépett a kőrakás küllői közé. Csend volt körülöttük, csak az Őrző vállán kapaszkodó Leskel cserrentett néhányszor, egyre halkabban. Úgy tűnt, Kartallal együtt ő is összpontosít. Kartal behunyta a szemét, s bár az arcán nem látszott semmiféle erőfeszítés, a két gyerek azonnal megérezte a változást. Szinte mellbe taszította őket az a hirtelen előtörő erő, ami a táltosból áradt. Lelle megtántorodott, s valószínűleg el is esik, ha Hiúz nem kapja el a karját. Kartal pedig csak állt, rezzenetlenül, kitárt karral, tudomást sem véve a talpuk alatt felhangzó, szívdobbanásokra emlékeztető morajról, a megremegő levegőről. A Sorskerék belső, kisebbik körében felizzott, majd hullámzani kezdett a levegő. Fény gyúlt a semmiből, s mint fodrozódó víz, nyílt rés a kőkör belsejében. Vízcseppre emlékeztető alakja tágulni kezdett, míg végül kétszerte nagyobb lett az előtte álló, magas alaknál. Kartal ekkor kinyitotta a szemét, mosolyogva megfordult és intett Lellének, hogy lépjen a helyére, míg ő maga Hiúzhoz sétált. Lelle ott állt a halkan zümmögő, vibráló-hullámzó fényfüggönnyel szemben, vett egy mély lélegzetet, s ahogy Kartal mondta, a hívásra gondolt. Nem ment azonnal. Az izgalom, a kíváncsiság elvonta a figyelmét, de a lány nem hagyta abba. Újra és újra rendezte a gondolatait, míg végre úgy érezte, aranyfényű hívósugár indul el a szívéből, bele a Kapu közepébe. Csak ekkor nyitotta ki a szemét, Kartal ekkor sétált vissza hozzá, vállára tette a kezét.

- Pompásan csináltad Lelle, most várunk.

Nem kellett sokáig várniuk. Először a fuvallatot érezték meg, amely végigsimította mindkettőjük arcát.

- Jön – súgta az öreg.

Hirtelen és váratlan egy vörös szőrgombóc vetődött ki a Kapuból, fordult néhányat a levegőben, majd kinyújtva a testét Lelle vállára érkezett. Apró karmaival azonnal megkapaszkodott, termetéhez képest hatalmas, bozontos, rozsdaszínű farkát a lány nyakára tekerte. Egy mókus volt. Fénylő szemű, dús bundájú, aranyvörös mókus. Arcát Lelle arcához simította, s a lány úgy érezte, az érintés erejétől szavak nélküli üzenetek fészkelődnek a gondolatai közé. Három dolgot tudott meg azonnal: a mókus neve Shaun, nemét tekintve hím és a Levegő Köréből érkezett. Úgy tűnt ezek az üzenetek valamilyen módon Kartalhoz is eljutottak, mert szélesen mosolyogva csak ennyit mondott.

- Sejtettem, hogy a Levegő Köréből fog jönni. A fák lánya nem is kaphat mást, mint egy ilyen vidám, okos, fákon lakó kis fickót.

Lelle elnevette magát, ujjaival megsimogatta Shaun hátát, s bár ha előtte kérdezték volna, nem tudta volna megmondani, milyen állatot is szeretne, de most, látva az élénken csillogó kis szemeket, nem vágyott senki másra. Kartal megérintette Lelle karját, hátrébb húzódtak, utat engedve Hiúznak.

A fiú odaállt a Kapu elé, kihúzta magát, lehunyta a szemét és ösztönös mozdulattal kitárta a karját. Mélyről jövő, erőteljes mozdulat volt, melynek láttán az öreg táltos is felkapta a fejét. Hiúz nem küldte azonnal a hívást, néhány csendes pillanatig csak átélte a gyenge szelet, amely barna hajával játszott; a Kapu zümmögését, felidézte magában mindazt, ami az állatokhoz kötötte. A következő pillanatban erős, ragyogó aranysugár csapott ki a testéből és olvadt bele a Kapuba – neki nem volt szüksége több összpontosításra. Kartal, aki tisztán látta a sugár fényét és erejét, elmosolyodott és önkéntelenül is megszorította a hozzá simuló Lelle karját. S bár a lány nem látta a sugarat, de érezte az erejét, gyorsaságát, s ez újra megerősítette benne a hitet – Hiúz egyre erősebb. A fiú is kinyitotta szemét, de akkor sem nézett fel, amikor Kartal melléje lépett. A kaput figyelte és várt. Csendben várakoztak, egy percig, két percig, egyre hosszabb ideig.

- Messziről jön – jegyezte meg Kartal.

S mikor megérkezett, nem jelezte előre semmi, mert gyorsabb volt az általa keltett léghuzatnál is. Nyílként vágódott ki a Kapuból egy éles vijjogás kíséretében. Nem, nem repült Hiúzhoz. Kitárta a szárnyait és széles köröket leírva egyre feljebb és feljebb szállt. S bár gyors volt, a fiú éles szemét nem múlhatta felül.

- Egy sólyom – mondta csendesen Hiúz. – Róla álmodtam.

- Mondtam én, hogy az az álombeli sólyom nem az enyém – Kartal hangja egy pillanatra furcsán megbicsaklott.

Hiúz meglepetten ránézett és egy villanásnyi ideig láthatta a cserzett arcon átfutó érzelmeket – az öröm, az elégedettség és az áhítat különös keverékét. Kartal azonban gyorsan rendezte arcvonásait, s mert nem adott magyarázatot, Hiúz sem kérdezett semmit. De azt az arckifejezést megjegyezte. A sólyom közben újra vijjogott, s már alig látszott többnek egy kék égen mozgó fekete pontnál.

- Talán lehívhatnád – mondta Kartal.

Hiúz elmosolyodott, kinyújtotta a bal karját, s mert nem volt kedve gondolattal üzenni, ő maga is vijjogott egyet, élethűen utánozva a madár hangját. Egy pillanattal később a sólyom szűkebbre zárta szárnyait és zuhanni kezdett, észveszejtő sebességgel, egyenesen Hiúz felé. S mikor már úgy tűnt, ráesik a fiúra, újra kitárta a szárnyait, fékezett a levegőben, egy elegáns röppenéssel Hiúz karján landolt és nekiállt a tollait rendbeszedni. Ahogy megkapaszkodott, karmai átütötték a vékony elf ruha szövetét, belemartak a fiú karjába, de láthatóan Hiúzt ez egy cseppet sem érdekelte. Ragyogó szemmel, lenyűgözve nézte a halványbarna, pompás madarat, s anélkül, hogy várt volna még, megsimította a szél által finoman borzolt, meglepően puha tollakat. A sólyom abbahagyta a tollászkodást, éles tekintetét egyenesen Hiúz szemébe fúrta. Azonnal megértették egymást. Hiúz rögtön a szívébe zárta a szabad, szilaj madarat; a sólyomban pedig tisztelet és szeretet ébredt a tüzes fiú iránt. S miként korábban Lelle, most Hiúz is megkapta az első gondolatüzenetet; megtudta, hogy a sólyom neve Józsél, ő is hím és a Tűz Köréből jött.

- Igen, ez egy tűzsólyom – jegyezte meg Kartal is. – Ritka madár és nem egy olyan nép akad, amelyik szentként tiszteli. Nagy erőt hordoz az, aki ilyen társat kap.

Hiúz Kartalra nézett, egymásra mosolyogtak. Lelle is melléjük sétált, Kartal pedig egyetlen erős, határozott, intő mozdulattal bezárta a Kaput. Az Első Hívás megtörtént, a segítő állatok megérkeztek. Hiúz és Lelle még nem sejtették, hogy ez mennyi segítséget és felelősséget rak majd a vállukra.

Kartal Shaun és Jószél megérkezése után sem sietette az indulást, hagyott időt az összemelegedésre. A sokat látott emberek bölcsességével jól tudta, hogy nem a gyorsaság a legfontosabb. Bíztatta Lellét, hogy mókusa mellett beszélgessen minél többet az öreg könyvvel is. Megkérte Hollót, gyakoroljon Hiúzzal, hogy ha harcra kerül a sor, a fiú helyt tudjon állni. Szőtte a szálakat és elégedetten figyelte az eredményeket. Két nappal a segítő állatok érkezése után Hiúz keresésére indult; beszélni akart vele. A fiút a tündérdomb tetején találta meg, Jószél társaságában; a sólyom magasan körözött, Hiúz láthatóan a gondolatai mélyedt.

- Sajnálom, ha megzavarlak – ült le a fiú mellé, de a hangjában semmiféle sajnálkozás nem volt.

- Nem zavartál meg. Inkább jó is, hogy jöttél… Mikor indulunk, Kartal?

- Mehetnéked van?

- Rosszul bírom a várakozást. Úgy érzem, itt megkaptam mindent, amit megkaphattam; s most szembe akarok nézni mindazzal, amit az út kínál.

- Úgy érzed, készen állsz arra, hogy a Boszorkánymester szeme közé nézz?

Hiúz Kartalra pillantott, tekintete éles volt, hangja nyugodt.

- Nem tudom, képes leszek-e győzelmet aratni, de azt érzem, hogy a jelenleginél többet nem tudok adni magamból. Készen állok, amennyire most készen állhatok.

Kartal komolyan figyelte.

- Lellével már beszéltem a Boszorkánymesterről, most azért jöttem, hogy veled is beszéljek.

- Van még valami, amit nem mondtál el róla?

- Igen, van még egy fontos dolog, amire fel kell készülnöd… A Boszorkánymester meg fog kísérteni.

- Engem? – kapta fel nyugtalanul a fejét a fiú.

- Elsősorban téged. Nem kenyerem a kertelés… Lellében nem nagyon találhat olyasmit, amibe belekapaszkodhat, de benned annál többet.

- A hirtelenségemre gondolsz?

- Az egész valódra gondolok Hiúz. A forrófejű, tüzes, indulatos lényedre, a bátorságodra és az érzékeny igazságérzetedre, amellyel mások segítségére sietsz. A tettek embere vagy, s ő is ilyen volt. Voltak közös tulajdonságaitok, s erre ő emlékezni fog.

- Ismerted, igaz?

- Nagyon fiatal voltam, amikor találkoztam vele, nagyjából annyi idős, mint most te. Akkor még jazig volt, nem Boszorkánymester, s éppolyan tüzes, mint te. A különbség, a *jelentős* különbség annyi, hogy az ő tüze jéghideg volt, öntelt és szánalom nélküli. A te tüzed Hiúz forró, olyannyira az, hogy még saját magadat is megperzselheted vele. Az indulat nem jó tanácsadó, s ha találkoztok, ő ezt akarja majd felszítani benned. Mert nagy az esélye, hogy találkoztok… Alakulhat úgy, hogy nem tudtok észrevétlenek maradni Hidegpusztán, hogy az utatokat állja. S ha küzdelemre kerül a sor, neked kell helyt állnod, fiam.

- Igen, erre én is gondoltam – jegyezte meg csendesen a fiú.

- A Boszorkánymester nem fog válogatni az eszközökben, s nem a fizikai támadásai lesznek a legnehezebbek. Bármilyen aljasságra képes… Ki akar majd billenteni. S ha ehhez az kell, hogy Lellét dobja oda csalinak, megteszi.

Hiúz szeme megvillant, az öreg bólintott.

- Az egyensúly törékeny dolog, a lélek egyensúlya is az. Ezért találhatta meg a Boszorkánymester a rést a világunk egyensúlyán is. S ha véglegesen kibillenti, az pusztulást hoz. Valamekkora mozgása minden mérlegnek van, a kis kilengések helyrehozhatók. Én most nem ilyenre gondolok… Hanem az egyensúly teljes felbomlására… Felmérhetetlen a pusztulás, melyet okoz. S ha a Hét Kör Világa esetében nem habozik ezt megtenni, úgy veled szemben mégannyira sem fog habozni. El akar majd pusztítani, s ezt csak a sérülékeny pontjaidon keresztül teheti meg. Lelle, a származásod, az igazságban való hited, a világ megmentése, de talán Rózsaláng vagy én is alkalmasak leszünk erre.

- Nem tudom, lesz e bennem elég önfegyelem, hogy kiálljak egy ilyen támadást.

- Ehhez kevés az önfegyelem. Ehhez az kell, amit Lellének is mondtam. Amit egyfolytában mondok! Ehhez szív kell Hiúz és olthatatlan *szeretet* minden élő és szép dolog iránt. Ehhez a remény olthatatlan lángja kell. Ha ezt nem tudja kioltani benned, akkor megtörni sem tud. A harag, a hiúság, a gyűlölet és a félelem az ő fegyvere; éles és sötét fegyverek. Ha át tud csalni erre az oldalra, ha engeded neki, hogy e négy borzalom valamelyikét kihozza belőled, akkor le tud győzni. De csak akkor!

- Most megint a lélek útjáról beszélsz, igaz?

- A legfontosabb dologról, amiről beszélhetek! Igen, a lélek útjáról. Mert azt meg kell még tanulnod és meg kell értened, hogy életutunknak nem a harc és a küzdelem a lényege. Te heves, tevékeny jellemmel születtél és nem lesz könnyű dolgod.

- Nem félek a harctól Kartal, és attól tartok, nem is tudom majd megkerülni az út során.

- Nem is kell megkerülnöd. Ha harcosnak születtél, válj azzá. De lélekkel harcolj! És mindig tudd, miért is küzdesz! A világ megmentése nagy és nemes dolog, de csak keveseknek sikerül. S tudod miért? Mert csak a nagy cél lebeg a szemük előtt, s mivel nem néznek a lábuk elé, elbuknak az első akadályban. Attól, hogy az út végén a dicső küzdelem lehetősége vár, még nem járja végig senki helyetted az utat.

- Arra célzol, hogy ne csak Hidegpusztára figyeljek?

- Arra is. A Boszorkánymester nem fog rögtön nagy erőkkel beszállni a küzdelembe. Annyira nem becsül titeket! S ez már piszkálhatja úgy a büszkeségedet, hogy elvonja az éberségedet. Pedig ébernek kell lenned, mert bármi leselkedhet rátok. S akkor nem csak magadat kell megvédened, hiszen Lelle nem harcos, ő az erőnek nem *ezt* a felét képviseli. Ez a feladat rád vár. Mert amikor átértek egy Kapun, akkor még nem vagytok a barátaimnál. Több-kevesebb út áll előttetek minden alkalommal. S ha a Boszorkánymester támadni akar, ilyenkor fogja megtenni! Sok és sokféle híve van, gyengébbek és erősebbek, de mind lélektelen és sötét. Megpróbálnak majd az utatokba állni, s ezt csak akkor tehetik, ha még nem érkeztetek meg a barátaimhoz.

- Miért nem támadhatnak a barátaidnál? A varázserejük miatt?

- A föld ereje az, ami megállítja őket. Emlékezz, mit mondtam a yelekről, az energiahálóról. A barátaim olyan helyen élnek, ahol sűrűbb a háló szövése és tiszta az ereje. A Boszorkánymester hordája az ilyen helyekre nem tud bejutni. Még nem. De a Rózsaláng elvesztése lassan gyengíteni kezdi magát a hálót is, bár ezek a pontok még sokáig képesek kitartani.

- Emiatt választottad a négy barátodat? A biztonságos hely miatt?

- Ez fontos szempont volt, igen. Azonban tudnod kell, hogy bár sok ilyen pont van a világon, nem mindegyiknek van tiszta szívű, erős őrzője. A barátaim nem véletlenül élnek éppen ott, ahol élnek – az a hely rájuk várt. Megérted majd, ha megismered őket. Most legyen elég annyi, hogy a földjükön már biztonságban vagytok, de az odavezető úton nem!

- Értem és figyelni fogok, hogy ne botoljak el – mosolyodott el a fiú.

- Józél sokat segíthet. Amit egy tűzsólyom nem vesz észre, az talán nincs is.

S mintha a madár tudta volna, hogy végre ő került szóba, leszállt mellékük a fűbe. Előbb Hiúzra, majd Kartalra villantotta a szemét, s csak annyit üzent a maga szűkszavú módján:

- *Tudom, mire figyeljek.*

- Azt hiszem, Józél hadvezér lehetett a magafajták között – jegyezte meg Hiúz. – Kevés szavú, pontos és nem lehet megvesztegetni.

- Kemény legény – értett egyet az öreg táltos is. – S ha az Őrző méltó marad az állatához, akkor még egy Boszorkánymestertől sem kell tartania.

Kartal és Hiúz beszélgetése után mintha felgyorsultak volna az események. A Hét Világ Könyve megajándékozta Lellét, még ha az ajándék nagyon furcsának tűnt is – összepréselt tölgylevelekből készült, halványzöld, összetekert „papírnak" nézett ki. Amikor a lány kisimította, eltűnődött – a furcsa lapon ugyanis nem volt semmi. Amikor erre rákérdezett a könyvnél, az csak halkan kuncogott és annyit mondott, hogy az ajándék még nem kelt életre, de ha ez megtörténik, hasznos segítőtárs lesz. Holló szólt Hiúznak, hogy ideje lenne összekészíteni a felszerelést és megnézni, mire lenne még szükség. S mikor a két gyerek azt hitte, készen állnak az indulásra, s mindent megkaptak, amit lehetett, Rhianna jött értük.

- Egy veszélyekkel teli útra nem érdemes tapasztalt vezető nélkül útra kelni – mondta kedvesen. – Ezért Kartallal együtt úgy éreztük, szükségetek lesz valakire. Itt az ideje, hogy találkozzatok vele. De azt kérem, hogy erre a találkozóra ne hozzátok magatokkal Shaunt és Jószelet. Kezdetnek elég lesz nélkülük is.

Lelle és Hiúz jól látta a királynő szája sarkában bujkáló mosolyt, a nagyon is fontos témában rezgő, furcsán keveredő szomorúságot és vidámságot, s el sem tudták képzelni, miféle vezetővel kell megismerkedniük. Kíváncsiságuk csak tovább nőtt, amikor Rhianna olyan ösvényre vezette őket, amelynek eddig még a közelében sem jártak. Itt minden eddiginél sűrűbb volt a növényzet, a bokrok ágai olyan szorosan hajoltak össze, hogy lehetetlenné tették a beljebb jutást – az ösvényen tartották az érkezőket. A keskeny csapás egyik éles kanyarja után hirtelen csapta meg a fülüket a zaj – morgolódás, füttyögés, sziszegés különös keveréke. Ahogy egyre közelebb értek a furcsa hangok forrásához, úgy változott mindaz, amit hallottak – hamarosan rádöbbentek, beszédet hallanak. Nagyon is méltatlankodó beszédet. Olyan váratlanul bukkantak ki egy tisztásra, hogy önkéntelenül megtorpantak. Messzire nyúló füves terület volt, amelyen szabályos távolságra telepített tüskés bokor-csoportok sorakoztak. Ugyanazok az összehajló, egybefonódó növények, melyeket az ösvény mellett is látták. A tisztás szélein itt-ott elf őröket láttak, szürke-zöld ruhájukban szinte észrevétlenül olvadtak bele a különös helyet körülölelő fák sűrűjébe.

- Mi ez a hely? – kérdezte önkéntelenül Lelle.

- Vannak olyan lények, akiket nem látok szívesen az országom területén, de azt sem akarom, hogy más földekre tévedjenek. Itt biztos őrizet alatt vannak.

- Egy börtön? – Hiúz összehúzott szemmel méregette azt a bokorhalmot, ahonnan a szünet nélküli bosszankodás hallatszott.

- Tulajdonképpen igen. De mert minden elf gyűlöli, ha falak és vasrácsok mögé zárnák, másokkal sem tesszük ezt meg. Ez a tüskés növény szoros és hasznos lugast alkot a levélzete alatt, melyet csak az elfek tudnak megnyitni. Sokszor előfordult, hogy az elfek rejtekhelyül használták, de őrzésre is tökéletes. Levegős, szellős, mégis áthatolhatatlan.

- Tehát egy börtön – bólintott a fiú. – És azt akarod mondani úrnőm, hogy itt van a vezetőnk?

Rhianna Hiúzra nézett, szemében vidám szikrák gyúltak.

- Kénytelenek voltunk ide zárni. Különös teremtmény, még az övéi között is példátlannak számít, pedig azok amúgy is elég szokatlanok egy magunkfajta számára. Nem gonosz és nem lakik sötétség a szívében, ami az erejét bizonyítja. A vezetőtök neve Rico és Hidegpusztáról érkezett.

- A Boszorkánymester embere?!

- Nem ember Hiúz, és nem a Boszorkánymester híve. Kiskorában került oda, saját története szerint elrabolták. Szerintem inkább eladták, de ezt nem emlegetjük – fülsértően rikoltozik, ha ezt hallja. Mindenesetre a kitartását, szívósságát, erejét dicséri, hogy sikerült elszöknie onnan.

- Ez biztos? Nem lehet, hogy küldték? Hogy kém?

- Nem kém. Amint az előbb mondtam, nincs sötétség a szívében, a Boszorkánymester nem rontotta meg és nem használja fel. Kartallal együtt sokat beszéltünk vele, s bár nem akarta, belepillantottunk a lelkébe. Rico nem szolgálja a Boszorkánymestert, s gyűlöl szolgálni bárki mást is. Gonoszság nincs benne, de harag, bánat és fájdalom jócskán – gyűlöli a helyet, ahonnan jött. És azért zártuk be, hogy emiatt meg ne szökjön – ugyanis tudja, hogy vissza kell mennie. Oda kell vinnie és be kell juttatnia titeket, hiszen ismer ott minden helyet és rejtett utat. Ezzel bizonyíthatja jószándékát és ezzel nyerhet igazi szabadságot. Kartalnak hosszú idejébe került, míg rávette, s nem árulta el, végül hogyan sikerült, de Ricot ismerve táltosi erő kellett hozzá. A lényeg az, hogy az alku megkötetett: Rico elvezet benneteket Hidegpusztára, segít kijutnotok, s utána szabad lesz, olyan jelet kap, ami lehetetlenné teszi, hogy szándéka ellenére szolgálatba fogják. Ez az egyetlen és legfontosabb dolog a számára. Nem tudom, hogy fogtok kijönni egymással, mert nincs könnyű és barátságos természete, de bízhattok benne.

Ezzel Rhianna elindult a zajos bokor felé, s a két gyerek egyre kíváncsibban követte. Amikor a lugasbörtön mellé értek, először nem is láttak semmit a sűrű szövésű tüskés ágaktól, csak valamiféle árnyék mozgott odabenn fel-alá. És folyamatosan beszélt.

- Hova raktad az eszed Rico! Hogy lehettél olyan bolond, hogy ide jöttél! – jajongta magának. – Végre elszöktem, végre szabad lettem! És most tessék! Bezártak!!! Engem!!!

Hirtelen abbahagyta az óbégatást, szimatolni kezdett.

- Pimasz elf őrök! Most meg leskelődtök, hogy lássátok Rico szenvedését?

Olyan váratlanul, hogy a két gyerek önkéntelenül hátrább lépett, egy arc jelent meg a tüskesövény legritkásabb részén. Meglepett felkiáltással bámult Hiúzra és Lellére, s azok is döbbenten figyeltek. Soha életükben nem láttak még ilyen lényt. A bőre lila volt, mint Lelle kedvenc ruhája, feje, mint egy tarajt növesztett jókora gyíké, szeme gyermekökölnyi, borostyánszínű, pupillája hosszúkás vágású, tűkeskeny.

- Ezek meg kik? – horkantott fel Rico, majd észrevette a királynőt. – Ugye nem ők, Rhianna?

- Az ő vezetőjük leszel. Hiúz, Lelle, bemutatom Ricot, a gyíksárkányt.

- Sárkány? – Lelle közelebb lépett, egészen lenyűgözte Rico különlegessége.

- Igen, sárkány vagyok! A legszebb, legokosabb és legerősebb gyíksárkány!

- De talán nem a legszerényebb – a lány elmosolyodott.

- Nekem nem kell annak lennem! Én tudom, mennyit érek. Te viszont nem tudod, kislány! Á, meglepődtél! Bizony, bizony, én látom, amit mások el akarnak rejteni a lelkük legmélyére! És ki is mondom! Ő is utálta, hogy ilyen okos vagyok!

- A Boszorkánymesterre célzol? – kérdezte gyanakodva Hiúz, mert neki egyáltalán nem tetszett ez a kis mitugrász.

- Nem akarom hallani ezt a nevet! – visította Rico. – Ötven évig voltam ott bezárva! Ötven évig! És most újra! Pedig a menekülteket segíteni kell! Megmondjam, mi a véleményem a vendégbarátságodról, Rhianna?

- Már többször megmondtad, Rico – felelte szelíden a királynő.

- De nekik még nem!

Előrébb nyomult, s ezzel láthatóvá vált halványcsíkos mellkasa, éles karmokban végződő vékony kezei. Pofácskáját benyomta két tüskés ág közé, nem törődve azzal, hogy a bőrébe mélyednek. Szép orgonaszíne sötétülni, vörösödni kezdett – még jobban lenyűgözve Lellét -, végül bíborszínű, orrán füstöt eregető, mérges kis pukkancs lett belőle.

- Bezártak! – kiabálta. – Segítséget kérve jöttem ide, és mit kaptam?! Megzsaroltak, sarokba szorítottak és még be is zártak!!!

- Én úgy tudtam, azt ígérték neked, amit kapni akartál – jegyezte meg nyugodtan Lelle.

Kezdte érteni, hogy elviselhetetlen modora ellenére miért sajnálja Rhianna a kis gyíksárkányt. Aki ekkor azzal próbálkozott, hogy kidüllessze és felfújja halványcsíkos mellkasát. Bizonyára meggyőzőbbnek akart látszani, de csak egyre mulatságosabb lett.

- Amit én kértem, az jogos! Amit velem csináltak, az nem jogos! Én Rico vagyok, nagyerejű gyíksárkány! Ezt még az a táltos is elismerte! Követelem, hogy engedjenek szabadon és bánjanak velem rendesen, hiszen halálos veszedelembe készülök két kölyökkel!

- Még így is túl jól bántak veled! – Hiúz kezdte elveszíteni a türelmét Rico folyamatos óbégatásától. – Én a szádra is lakatot tettem volna!

A sárkány felhördült és elzöldült, Lelle úgy vélte, ez lehet talán a megdöbbenés színe. Rico hatalmasra nyitotta borostyánszínű szemét és merőn, pislogás nélkül bámult Hiúz elsötétülő szürke szemébe.

- Úgy! – mondta lassan. – Te nem becsülsz engem. Te semmibe veszed Ricot! *Ostoba kis gyíksárkány, nevetséges kis maszat* – gondolod. De rosszul gondolod, *fiúcska*!

A sértő szó hallatán Hiúz dühösen mozdult előre, ezt látva a sárkány felkuncogott és kénsárgára változtatta a színét. *Káröröm* – gondolta rögtön Lelle.

- Nocsak, nocsak, micsoda érzékeny büszkeség! Büszkeség, amit lenézel egy sárkányban, de nagyra fújod magadban. Neked még sokat kell tanulnod, *fiúcska*, hogy ember lehess! Biztos, hogy őt akarod küldeni, Rhianna? A Boszorkánymester egy perc alatt megfogja!

Ez bizony találat volt!

- Úgy, mint téged, *kicsi gyík*? – szisszent vissza a fiú.

Rico ismét mélyvörös lett. Lelle úgy érezte, ideje közbelépnie, sajnálta a sárkányt, de abban is biztos volt, hogy kijelölt vezetőjüknek nem a fizikai ereje veszélyes. Mert hogy veszélyes, az biztos. Odalépett a tüskebokorhoz, s mielőtt Rico bármit tehetett volna, benyújtotta az ujját és megcirógatta a sárkány meglepően sima, puha bőrét. Rico annyira meglepődött, hogy ellenkezni is elfelejtett.

- Nem lehetne kiengedni, úrnőm? – kérdezte a lány és a királynőre nézett.

- Hah! Végre egy értelmes beszéd! – nyikkant fel Rico.

Rhianna elmosolyodott, bólintott, s mielőtt Hiúz tiltakozhatott volna, hosszú ujjaival megérintette a tüskefalat, amely szétnyílt, mint egy virág kelyhe. A nemes mozdulat hatását azonban jócskán lerontotta, hogy Rico eddig a tüskeágakban kapaszkodva tartotta fenn magát, most azonban egy hangos nyögés kíséretében lepottyant a földre. Hiúz gúnyosan elhúzta a száját – szerencsére ezt legalább nem látta a sárkány. Így is volt elég baja a feltápászkodással és a dicstelen megjelenéssel. De férfiasan viselte. Kis, karmos kezeivel csendesen lesöprögette lilává mélyülő bőrét, fújt egy-két füstfelhőt az orrából, hátracsapta a füleit és kisétált a tüskebokorból. Nagyjából a két gyerek derekáig ért, vékonyka testéhez képest meglehetősen domború volt világoslila pocakja, rövid lábain kissé csámpásan járt, de a borostyánszínű szemeiből áradó büszkeség a fák koronáját súrolta. Kis termete ellenére is méltóság áradt belőle, és Lelle megértette, hogy a sajnálaton kívül miért bánt vele tisztelettel Rhianna és Kartal. Rico felnézett a két gyerekre, először Lellére, hosszan, majd Hiúzra, még hosszabban, azután kitárta hátára simuló, hártyás, bíborlila szárnyait és mindössze három lépésnyi nekifutás után a levegőbe emelkedett. Az első szárnycsapások kissé bizonytalanra sikeredtek, elvégre hosszú napok óta nem használhatta, de aztán belejött, olyannyira, hogy mihelyt elérte a fák koronáját, zuhanórepülésre váltott és egyenesen Hiúz felé tartott. De ha Rico gyors volt, akkor a fiú még gyorsabb. Az utolsó pillanatban, amikor már Rhianna és Lelle is elkerülhetetlennek vélte az összeütközést, ellépett és kifordult, s fegyelmeznie kellett magát, hogy botjával ne sújtson az elsuhanó sárkány után. Rico ennek köszönhette, hogy nem csapódott a földbe – gyorsan kitárta a szárnyait, fellebbent, de a lendület csak arra volt elég, hogy többé-kevésbé szépen földet érjen.

- Nos, legalább gyors vagy – bólintott a sárkány, mintha csak próbatételnek szánta volna előző akcióját. – Bár ennél többet azért még nem nézek ki belőled. Hogy hajlandó vagyok veletek menni, az Vihartépőnek köszönhető, s annak, hogy tartozom egy szívességgel Lellének.

Ezzel újra felrepült és néhány pillanat múlva eltűnt a fák között. Rhianna bólintott és elindult a palota felé.

- Visszajön. Most már – mondta, ahogy elhaladt a két gyerek mellett.

- Kötve hiszem – morogta az orra alatt Hiúz, ahogy csatlakozott a királynőhöz és Lelléhez.

A találkozás hangulata után persze mindenkiben felmerült, hogyan fog Rico kijönni a két segítő állattal, ha már a két gyerekkel is össze akarta rúgni a port. Eme második találkozás azonban világossá tette, hogy ezen a téren nem lesz baj. Az alkonyatkor felbukkanó és a két gyerek mellé szegődő Rico hagyta, hogy a Lelle vállán megjelenő Shaun megszaglássza, s bár fölényes pillantást vetett rá, mozdulataiban jóindulat volt. Józéllel ugyanezt nem tudta megtenni. Egy tűzsólyom még egy önelégült sárkány számára is tiszteletet parancsol. Nem telt bele két perc, és mindenki számára világossá vált, hogy a hadvezérnek született Józél elsőségét Rico sem kérdőjelezi meg. S ugyan cseppet sem akarta, emiatt Hiúz is kénytelen volt enyhíteni a sárkány iránti kétségein. S bár nem ugyanaz a cél motiválta mindannyiukat, immár valóban készen álltak az indulásra.

A nap a hátuk mögött kelt fel, aranyos ragyogásba vonta az előttük elterülő köveket, melegítette köpenybe burkolt testüket. Újra a tündérdomb tetején álltak, de ezúttal négyen voltak, s készen álltak arra, hogy folytassák az útjukat. Kartal a két gyerek mellett állt, még nem nyitotta meg a Kaput, időt akart adni a gondolatok rendezésére. Az öreg táltos mellett Lelle állt, s bár látszólag az elnyújtózó kőkereket nézte, gondolatai a búcsúzás körül jártak. Egészen pontosan Aneron megjelenésén. Mióta Rhianna vendégei voltak, nem találkoztak az elf harcossal, bár a lány remélte és számított rá. Talán az elfoglaltságai tartották vissza, talán csak az időzítés mestere volt, mint nem is egy az ő fajtájából, de végül megjelent és Lellét kereste. Valószínűleg Hiúz volt az egyetlen, akit meglepett, s talán zavart is az elf és az emberlány közötti különös, gyors és bensőséges kapcsolat. Aneron félrehívta Lellét és a lány tenyerébe tette búcsúajándékát – egy tölgylevelet formázó, zöldcsíkos malachitból készült, ezüstbe foglalt köpenycsatot.

- Ez egy ősrégi elf munka, családom öröksége, Tölgyek Lánya, s amikor készült, belefoglalták mindazt, amit számunkra ez a fa jelképez. A bölcsességet, erőt, a szilárdságot. A tölgy a fák királya, a tudás és a fény ura. S te a lánya vagy… Nem hiszem, hogy akadna méltóbb lény a hét világban, aki viselhetné a jelét. Legyen veled, adjon neked világosságot és kitartást, amikor szükséged van rá. S bár az elfek sokfélék lettek és sokfelé élnek, ezt a jelet látva a segítségedre lesznek, vagy ha sötét a szívük, nem ártanak neked. Az őseim, a családom és az én áldásom kísérjen utadon, s ha a feladatod végén eljutsz az Őrzők Körébe, keresd meg a fiamat, Lendast, aki maga is Őrző. Miként te is. Melletted áll majd, mint a családod, akik nem kísérhettek át ebbe a világba.

Lelle felcsatolta a köpenyére a tölgylevet és szó nélkül megölelte a szálas elfet, hiszen annyira meghatódott, annyi minden torlódott össze a szívében, hogy elnémította, de Aneron enélkül is

megértette. Most, a dombon állva ujjait rásimította a tölgylevélre, s mosolyogva gondolt a névre, melyet végül mégis megkapott az elfektől. Hiúzra pillantott, aki összehúzott szemmel a messzeséget kémlelte, mintha csak Józselet keresné. De Shaun és Józél már elindult, hiszen nekik nem volt szükségük Kapura ahhoz, hogy a világok között járjanak, s így a fiú tekintete sem a madarat kutatta. Benne is a búcsú szavai kavarogtak. Holló féloldalas mosolya, kézszorításának ereje, vállára nehezedő tenyerének súlya. És a szavai…

- Jó utat, *barátom*! Veled tartanék, ha tehetném és szívesen forgatnám a kardomat melletted a távoli Hidegpusztán. S ha az Ősfa akarata szerint ezt nem is tehetem, azt senki sem tilthatja meg, hogy az Őrzők Körének Kapujánál várjalak.

Hiúz visszaszorította a férfi kezét, s megindultságát alig leplezve elmosolyodott.

- S ha ott vársz, talán harcolhatunk egymás oldalán, amit én is szeretnék. Mert kötve hiszem, hogy ez a ti Boszorkánymesteretek könnyen elengedné Rózsalángot.

- Messzire lát a szemed Hiúz, hát lásd át vele a sötétségen is!

S Holló után jött Rhianna… Szebb volt, fenségesebb volt, mint eddig bármikor. És komolyabb is. Homlokon csókolta Lellét. *Bízz az erődben, Tölgyek Lánya* – súgta neki, majd a fiú felé fordult. Könnyű csókkal illette az ő homlokát is, majd hátrébb lépett, s gyönyörű szemeiben olyan erővel ragyogott egyszerre a bánat és az öröm, hogy Hiúz önkéntelenül is megragadta a királynő kezét. Rhianna elmosolyodott, szabad tenyerét a fiú arcára simította.

- Nagy út áll előtted Sólyomfarkas – mondta csendesen, s Hiúz szíve megremegett új nevét hallván. – Hosszú és nehéz, de érzem a szíved erejét, ami segít, hogy botlás és seb nélkül végigmenj rajta. S látom, amit látni reméltem… Szemedben már ott ég a tűz… Amíg újra találkozunk, vezesse az Égi Úr a léptedet.

S bár remélték, sem Rhianna, sem Holló nem kísérte el őket a dombra. Csupán az ősz táltos, na és persze Rico. A továbbra is lila színű, álmos, morcos Rico, akit nem hatott meg a búcsúzás légköre.

- Ugyan miért kellett ilyen korán felkelnünk Vihartépő? – nyűgösködött. – Még rendesen reggelizni sem maradt időm. Ha eddig ráértetek, például azzal is, hogy engem kiengedjetek, szóval, ha eddig ráértetek, most hová ez a nagy rohanás?

- Ha még nincs itt a tett ideje, nyugalommal várunk, ha itt van, habozás nélkül cselekszünk – felelte nyugodtan Kartal.

- Ezt szépen mondtad, s ha nem ismernélek, azt mondanám, ezek csak szavak. De ismerlek… Úgyhogy ha már itt vagyunk, talán kezdhetnénk is.

- Elkezdjük, de nem a Kapu kinyitásával. Tudom, hogy beszéltünk már róla, de mivel az életetekről van szó, újra elismétlem…

- Na ettől féltem – morgott közbe Rico és lecsüccsent a magasra növő fűben.

Kartal tudomást sem véve Rico modortalanságáról, rendületlenül folytatta.

- A sötétség teremtményei, a Boszorkánymester hívei nem tudnak bejutni azokra a helyekre, ahol a barátaim élnek. De a Kapuk túloldalán még nem lesztek az ő házuknál. Az odaúton vagytok veszélyben. Ez az odaút néha rövidebb, néha hosszabb, de mindig figyelnetek kell, mert ha támadni akarnak, ott fogják megtenni. S a támadás nem feltétlenül lesz rögtön egyértelmű.

- Pedig mi sem nagyszerűbb, mint a fák közül előugráló tucatnyi fajzat! – sóhajtotta Rico.

- Őket legalább látni fogjátok. A többit meg kell éreznetek, észre kell vennetek. Ebben segít majd Józél és Shaun, akik jelenleg jobban rá tudnak hangolódni a yelek és a föld energiáira. Na és persze ez a pompás gyíksárkány, aki messziről kiszagolja Hidegpuszta küldötteit.

Rico ezúttal nem szólt semmit, csak jól láthatóan megborzongott.

- Mi hogyan hangolódhatunk rá arra, amire az állataink? – kérdezte Lelle.

- Figyelemmel. Figyelnetek kell mindarra, amit a minden emberben munkálkodó belső hang súg. Minél többet használjátok ezt a természetes képességet, annál jobban fog menni. Figyeljetek a megérzéseitekre és akkor érezni fogjátok azt is, merre húzódnak a yelek. Ugyanis ritkán mennek nyílegyenesen.

- Maradjunk a yeleken? – kérdezte Hiúz.

- Ha megtehetitek, akkor igen. A barátaim lakóhelyénél tiszta yelek húzódnak, így ha rajta jártok, felerősödik a megérzéseitek ereje, éberebbek lesztek és jobban érzitek a körülöttetek lüktető világot. Igen, a tiszta yelek ereje sokat segíthet. Sorian esetében talán a legegyszerűbb a helyzet. A Kapu túloldalán egy hegyteraszon fogtok kijutni, ahonnan nagyon jól látható a közeli völgy és a túloldalán magasodó, különálló, erdős domb. Magányos domb, annak a tetején áll Sorian háza, közel és távol az egyetlen épület. A ház mellett emelkedik egy öreg torony is, ami a fák fölé magasodik. Ezt fogjátok észrevenni, amikor kibukkantok és ez lesz az útjelzőtök is. És ha már Rico szóba hozta, elárulom, azért kell ilyen korán indulnotok, hogy alkonyat előtt biztosan elérjétek Sorian birtokát. Mert a távolság ugyan nem nagy a Kapu és a ház között, de a terep nehéz.

- Hogy örülhet ennek ez a Sorian! Aki ilyen helyre építi a házát, az biztos utálja a vendégeket. – szólt közbe Rico.

- Sorian valóban nem az elbűvölő modoráról híres, de ottlétetek alatt legalább nem lesz egyedül ezzel a tulajdonságával – vágott vissza nyugodtan Kartal.

Rico bosszúsan eregetett egy-két kisebb füstfelhőt az orrából és csendben maradt.

- Arról pedig, hogy Sorian házától hogyan juttok majd el Kildáig, a Víz Körébe, maga Sorian fog beszélni, most ezzel nem kell foglalkoznotok.

- Van még valami, amit tudnunk kell? – kérdezte Hiúz.

- Igen – Kartal elmosolyodott. – Tudnotok kell, hogy bár nem mehettem veletek, mindig tudni és érezni fogom, merre jártok. Rajtatok tartom a szemem. S talán nem csak én. S bár fizikai

jelenlétemmel nem támogathatlak benneteket a bajok során, de megtalálom a módját, hogy mégis segítségetekre legyek.

Azzal előrelépett, kitárta két karját a Sorskerék felé, s mint az előző alkalommal, most is életre hívta a Kaput. Ez a Kapu azonban más volt. Először fénygömb jelent meg a Sorskerék közepe fölött, majd nyúlni kezdett, egészen addig, amíg elérte a kövek felszínét. Akkor felszikrázott, majd elcsitult, s olyanná vált, mint egy semmiben lebegő, hullámzó, ezüstkék vízfelület. Változatlan és nagy maradt akkor is, amikor Kartal leengedte a karjait és visszafordult a kis csapathoz. Mosoly gyúlt a szemeiben, a szája sarkában, ahogy végignézett rajtuk. Lelléhez lépett, megölelte, s néhány pillanatig erősen tartotta, majd Hiúzhoz lépett, megszorította mindkét vállát.

- Az én áldásom az utolsó, melyet megkaptok indulásotok előtt, de korántsem az utolsó az út során. Vigyázzatok egymásra és a szívetekre, mert bár barátok és vezetők állnak mellettetek végig, a siker mégis a *kettőtök* összefogásán múlik!

- Na és rajtam – jegyezte meg sértődötten a sárkány.

Kartal olyan váratlanul fordult Rico felé, hogy az majdnem hanyatt esett. Az öreg Őrző ezúttal nem mosolygott, szeme megvillant.

- Ne feledd az esküdet! – hangja elmélyült, élt kapott. – Még rajtad van a sötétség bélyege, Rico és sokat kell tenned, hogy megkaphasd a szabadság jelét! Megkapod, amire vágysz, de csakis akkor, ha végig kitartasz mellettük és minden erőddel a segítségükre leszel. Meg fogom tudni, ha az útjukba állsz… Meg fogom tudni és számon fogom kérni rajtad, bárhová bújsz is a haragom elől!

- Jól van na! Nem kell rémítgetni! Rico vagyok és megtartom, amire esküdtem. – morogta a sárkány, és látszott rajta, hogy mélyen érintik Kartal szavai.

- Úgy legyen. És most induljatok. Hiúz, innentől tiéd ez a kis csapat.

A fiú bólintott, egyik kezével megmarkolta a botját, a másikkal kézen fogta Lellét, s nem nézve, Rico követi-e őket, habozás nélkül besétált a Kapuba a lánnyal együtt. A kis sárkány futva igyekezett utánuk, s úgy ugrott bele a Kapuba, mintha úszni készülne. Kartal komolyan nézett utánuk, kivárta a biztonságos időmennyiséget – sőt még egy kicsit többet is – s csak azután zárta be a Kaput. Most, hogy a két gyerek nem látta, elkomorult, széles gondráncok gyűltek össze a homlokán. De mielőtt szívét összeszoríthatta volna az aggodalom, észrevett valamit az égen. Kezdetben egy gyorsan száguldó, tépett kis felhőfoszlánynak tűnt, amely egyedül vágtatott az égen. De nem csak a magányossága volt szokatlan, hanem a gyorsasága is. Ugyanis nem fújt a szél… Kartal összehúzott szemmel figyelte a jövevényt. A felhő közeledett, majd megállt, pontosan a tündérdomb felett. Ekkor gomolyogni, vastagodni kezdett, nőtt és nőtt. S ahogy Kartal figyelte a lassan alakot öltő felhőt, szélesen elmosolyodott, szívét minden eddiginél erősebb remény árasztotta el. Mert egy farkasfej formálódott az égen, hatalmas, szürke, büszke felhőfarkas. Kartal üdvözlésre emelte a kezét, bólintott.

- Isten hozott barátom – mondta csendesen. – Elindult. És mostantól kezdve végre vigyázhatsz rá.

A farkasfej kitátotta a száját, s néma, erős üvöltése Kartal szívében visszhangzott.

Sorian

Ez az utazás másmilyen volt. Gyorsabb és fullasztóbb. A fény nem volt olyan vakító, így Lelle és Hiúz tisztán érezték egymás közelségét, még összekulcsolódó kezüket is látták. A levegő sűrű volt és tejfehér, mintha egy kiterjedt felhőben száguldottak volna, és ránehezedett a mellkasukra, hogy csak nehezen kaptak levegőt. Süket csend nyomta a fülüket, ezzel szemben az érzékeik olyannyira kiélesedtek, mintha a világ összes életjelét akarnák összegyűjteni. Nehéz és leterhelő érzés volt, alig várták, hogy véget érjen. Hiúz érzékelte először a Kapu másik végét, megszorította Lelle kezét figyelmeztetésképpen és felkészült a megérkezésre. Ami nem sikerült elsőre, sikerült másodszorra – ezúttal már tudta, hogyan lépjen ki a Kapuból. Lendületes lépéssel érkezett meg a túloldalra, s ezúttal Lelle sem esett a nyakába, csupán a vállának ütközött. Rico kevésbé bizonyult ügyesnek – sötétkék gombolyagként gurult ki a kavicsos-füves talajra. Amikor kigabalyodott saját lábaiból, láthatóvá vált elkékült arca, jól hallatszott kapkodó lélegzete. De a levegő mindhármuknak jólesett. Hiúz hosszú, mély lélegzéssel frissítette fel magát, Lelle szaporán szedte a levegőt.

- Még hogy a Levegő Köre! – Rico kitárt karokkal feküdt a hátán, pocakja az égnek meredt és lassan lilult. – Az ide vezető Kapuban szépen megfulladnak az érkezők! Mind ilyenek! Borzalmasak!

- A Kapukra gondolsz? – Lelle leguggolt a sárkány mellé, hogy megnézze, rendben van-e. – Jól vagy?

- Rosszul vagyok! Szörnyen érzem magam! Fogalmatok sincs, mekkora lelkierő kell, hogy belesétáljak egy ilyenbe! Ha lett volna más út és ha Vihartépő nem néz olyan fenyegetően… Az életemet tettem kockára! Ez volt a második alkalom, és ne tudjátok meg, mennyi időbe telt, míg rászántam magam az elsőre!

- Az elsőre? – nézett rá Hiúz. – Gondolom, amikor megszöktél Hidegpusztáról. Jobban féltél a Kaputól, mint a Boszorkánymestertől? És mond csak, hány évbe tellett, míg erőt vettél magadon?

- Ne merj gúnyolódni! Az ilyen Kapuk bolondoknak valók! Bármikor eljöhettem volna! Bármikor megszökhettem volna onnan! Bármikor, érted?! De utálom, gyűlölöm, ki nem állhatom ezeket a fényes lukakat!!!

- Higgadj le, most már átértünk! – szólt rá a fiú, akit láthatóan nem hatottak meg sem a sirámok, sem Rico zilált állapota.

Előrébb sétált és a tájat figyelte. Lelle a kezét nyújtotta, segített felállni Riconak, aki ezt egészen halk zsörtölődéssel köszönte meg, majd ők is Hiúz mellé sétáltak. Lenyűgöző látvány tárult a szemük elé. Hatalmas, meredek sziklafal tetején álltak, amely szinte vízszintesen szakadt le lábuk előtt a mélységbe. Az alattuk húzódó völgyet erdő borította, harsányan zöldellt, köszönhetően annak

a tucatnyi kis vízesésnek, amelyek a sziklafalról zúdultak alá, s itt-ott szivárványos vízpárába burkolták a láthatárt. A völgy mély volt, széles és egyetlen tisztás sem szakította meg a fák sűrű oszlopait. A túloldalán dombok íve emelkedett, magasabbak, alacsonyabbak szép számmal, egymáshoz simulva. A legelső azonban magányosan állt, dombhoz képest szokatlanul meredek oldalát lapos tető koronázta, melyet szintén sűrűn borítottak a fák. Egyetlen dolog ütött el a lélegzetelállító, ugyanakkor mégis fenyegetőnek ható zöld vadontól – egy mézsárga kövekből rakott, vörösbarna cserepekkel fedett vékony torony, amely a fák koronája fölé emelkedett.

- Íme az úticélunk – jegyezte meg Hiúz.

- Nagyon bölcs meglátás! Már csak azt találd ki, hogyan jutunk oda mind a hárman. Mert *én* tudok repülni, ti azonban aligha – gúnyolódott Rico.

A fiú lenézett a lába mellett toporgó sárkányra, elhúzta a száját és hasonló hangnemben válaszolt.

- Azt fogjuk tenni, ami biztosan meghaladja a *te* képességeidet. Az erőnket és az ügyességünket fogjuk használni. Keresünk egy olyan részt, ahol kapaszkodni tudunk és lemászunk.

- És miközben lógtok a sziklafalon, szabad prédái lesztek bármilyen támadásnak!

- Majd te elhárítod! Ugyanis te fogod fedezni a hátunkat.

S bár Rico cseppet sem lelkesedett az ötletért, ezúttal nem szállt vitába Hiúz döntésével. Mert a fiúnak igaza volt. Hamarosan rátalált egy halvány csapásra, amelyet azok taposhattak ki, akik előttük használták a széles, odvas fatörzset – a Kaput. A csapást követve tényleg eljutottak egy valamelyest lankásabb részre, ahol a két gyerek elindulhatott lefelé. Hiúz, aki nem először mászott sziklafalon, átvette Lelle csomagját is, hogy a lány biztosabban tudjon kapaszkodni. Kisebb adagokban haladtak. Hiúz minden nagyobb kiszögellésnél megállt, bevárta, ha kellett lesegítette Lellét és időnként pihenőt iktatott be. Rico vagy körülöttük repkedett, vagy a környéket pásztázta, de a pihenők alkalmával a két gyerek mellé ereszkedett. Akadálytalanul és jól haladtak, mégis delelőjén járt már a nap, mire a sziklafal kétharmadát maguk mögött tudták. Hiúz újra pihenőt rendelt el, elővették a becsomagolt élelmet és megebédeltek. Itt már szélesebb párkányok tapadtak a sziklához, egy-egy fa is megkapaszkodott a köves talajon. A völgy nem volt messze, már tisztán kivehették a lábuk alatt húzódó fák koronáját.

- Nos, úgy tűnik, ezúttal szerencsénk van – jegyezte meg Rico, miközben egy almát majszolt. – Se akadály, se támadók.

- Még nem értünk Sorian házához – jegyezte meg Lelle.

- Jaj, ne legyél már te is olyan, mint ez a fiú!

Lelle elmosolyodott, Rico arcához hajolt.

- Én még olyanabb vagyok.

- Á, akkor ez az oka!

- Minek?

- Hogy kibírod mellette! Gőgös, undok, bizalmatlan és mindig mindent jobban akar tudni!

- Rico, gondoltál már arra, hogy elfogadd olyannak, amilyen?

- Nem! Nem akarok ilyesmire gondolni!

- Hát ha nektek jól esik, hogy látványosan utáljátok egymást, én nem szólok bele!

- Ne erőlködj Lelle – szólalt meg Hiúz is. – Vannak lehetetlen dolgok, amit még a te jó szíved sem old meg. Az a fontos, hogy mi ketten egymás mellett állunk, ha Rico ebből nem kér, az az ő baja.

- Egymás mellett álltok! Ó, ezt szépen mondtad! És, gondolom, ha ferdén néznék Lellére, kitekernéd a nyakam! Az ifjú hölgy és az ő nemes lovagja!

- Rico! – csattant fel Lelle. – Elég legyen!

- Hohó! Még egy érzékeny téma! – kuncogott halkan. – Büszkeség, erő, vonzalom…

- Na, repkedj inkább egy kört! - állt fel Hiúz. – Ne szólj bele abba, amit nem értesz!

- Én ne érteném? Hihihi! De persze máris megyek!

A két gyerek csendben nézett utána, és örültek, hogy egy ideig Rico nem hozza őket zavarba a megjegyzéseivel.

- Vajon hol lehet Shaun és Józsél? - törte meg a csendet Lelle.

- Nem lehetnek messze – kémlelt körbe a fiú. – Érzem, hogy Józsél rajtunk tartja a szemét. Jön majd, ha szükségünk lesz rá. Ha befejezted az evést, induljunk tovább.

- Igen, én is szívesebben lennék már a fák takarásában.

- Ott is ébernek kell majd lennünk. A fák nem csak minket tudnak majd eltakarni, de a kilátást és a támadókat is.

Lelle felállt, leporolta a ruháját, Hiúz a csomagokért nyúlt, amikor hirtelen megváltozott körülöttük a levegő. Csend lett. Az egyik pillanatban még hallották az erdőben nyüzsgő madarak hangját, a másikban süket, nehéz hallgatásba burkolózott minden. Egyiküknek sem kellett mondani, hogy baj van. Összenéztek, közelebb húzódtak egymáshoz. Ekkor rövid, furcsa, éles sivítás hallatszott – még Hiúz sem tudta eldönteni, miféle állattól származhat. Ha egyáltalán állattól származott. Rico landolt mögöttük, bőre egyre barnult, szimatolta a levegőt, összehúzta a szemét.

- Ez ismerős… Nagyon ismerős… - motyogta.

- Akkor gondolkodj sárkány! – szisszent rá a fiú.

Mielőtt azonban Rico válaszolhatott volna, két váratlan dolog történt. Éles vijjogás kíséretében feltűnt a fejük felett Józsél. És a föléjük boruló vékonyka fa lombjából Shaun ugrott Lelle vállára. S mind a két állat ugyanazt kiáltotta a gondolat hangján.

- *Fedezékbe! Azonnal keressetek egy menedéket!*

Ekkor újra felhangzott az a furcsa sivító hang, majd újra és újra, egyre erősebben. Ez volt az a pillanat, amikor Rico halottsápadttá vált.

- Ez a Neszere! – a hangja elvékonyodott és megbicsaklott. – A halálos szél! Azonnal menedéket kell találnunk!

Hiúz reagált a leggyorsabban. Tudta, mert már korábban észrevette, hogy az alattuk húzódó következő, fákkal borított széles sziklaperem mellett egy hasadék nyílik. A menedék, amire szükségük van! De az a sziklaperem legalább tíz méterrel alattuk volt, s nekik nincs idejük arra, hogy szépen lassan, a kiszögellésekbe kapaszkodva lemásszanak oda! Hiúz Lellére nézett, majd az alattuk lévő sziklaperemre. A sivítás újra felhangzott. Józsél és Shaun egyre sürgetőbben kiáltozott. A fiú döntött. Kirántotta a kötelet a csomagjából, egyik végét a meglepett lány dereka köré tekerte, miközben kapkodva elmondta, mire készül.

- Alattunk van egy hasadék. Én megtartom a kötelet idefenn, te megkapaszkodsz és egy ugrással lelendülsz. Rico megmarkolja majd a köpenyedet és ellentart, nehogy a lendülettől nekicsapódj a sziklafalnak. Amint leérsz, leveszed a kötelet és Ricoval bementek a hasadékba.

- És te hogy jössz utánunk?!

- Én is ugrom. Ez a fa megtartja a kötelet. Indulás! Rico, tartsd erősen Lellét!

S mielőtt a lány tiltakozhatott volna, Hiúz már a sziklaperem szélére tolta, kezébe nyomta a kötelet, biztos, ami biztos, még rá is tekerte a lány alkarjára. A kötél másik végét villámgyorsan a saját dereka köré tekerte, a sziklafalhoz lépett, erősen megvetette a lábát.

- Gyerünk! – kiáltotta.

S bár soha életében nem csinált még ilyet, az ösztönei megsúgták Lellének, mit tegyen. Megmarkolta a kötelet és páros lábbal, háttal a szakadéknak, elrugaszkodott. Csupán egy pillanatig tartott, megijedni sem maradt ideje. Egy rántás odafentről – Hiúz megtartotta, egy visszahúzás hátulról – Rico teljes erejéből kapaszkodott a köpenybe, és Lelle sértetlenül megérkezett. Gyorsan letekerte a derekáról a kötelet és a hasadékhoz szaladt. De még nem búvt be. Shaunt leszedte a válláról és a már csak ugrásnyira lévő sűrű erdő lombkoronái közé küldte, majd felnézett. A sivítás egészen közelről hallatszott, az ég néhány pillanat alatt változott sötétszürkévé, a levegő nyomása egyre erősebb lett, amikor Hiúz a csenevész kis fa köré tekerte a kötelet, majd egy Lelléénél jóval szebb ugrással elrugaszkodott. S mivel őt nem fékezte Rico, előrenyújtott talpaival várta, hogy a lendület odacsapja a sziklafalnak – és egy kisebb puffanás után talpra is állt. Szinte letépte magáról a kötelet, megragadta Lelle karját és belökte a hasadékba.

- Köpenyt a fejre! – kiáltotta.

Lellének csak annyi ideje maradt, hogy a köpenye alá rántsa Ricot és a fejére húzza a csuklyát, Hiúz márisa földre lökte és ráhasalt, hogy védje. Mert a sziklahasadék nem volt mély, s a fiú sokkal kevésbé féltette saját épségét, mint a lányét. Az utolsó pillanatban értek be… A szél ragadozóként csapott le a vidékre. Fülsiketítő vijjogása megdermesztett minden élőlényt, erejének nyomása a szuszt is kiszorította az óvatlanokból. Fullasztó volt, könyörtelen és halálos. Sötét örvényként forgott

és tépázott meg mindent maga körül, miközben elszívta a levegőt, elvette az életet. Hiúzékat a hasadék mentette meg a megfulladástól. És a köpenyük alatt megragadt levegőadag. Végtelen időnek tűnt, mire megszűnt a borzasztó hang és elült a förgeteg. Hiúz felemelte a fejét, kikémlelt a hasadékból.

- Talán elment – kockáztatta meg.

- Soha! – hallatszott egy fojtott nyöszörgés Lelle köpenye alól, majd egy zihálva lélegző kékes sárkányfej bukkant elő. – Ez rosszabb, mint az az átkozott Kapu! Ez a Neszere… huh… muszáj gyorsan lélegeznem… és nektek is ezt ajánlom. Mert visszajön! És elszívja az összes levegőnket.

Mintegy válaszképpen, újra felhangzott a visítás. Lelle visszarántotta Ricot és nagy levegőt véve eltűnt a köpenye alatt, csakúgy, mint Hiúz. A Neszere tombolása újra kezdődött és mintha közelebb lett volna… Majd újra csend, kapkodó levegővétel az egyre fullasztóbb hasadékban, és ismét a szél…

- Így nem tudunk továbbmenni – zihálta a következő szünet alatt Hiúz. – De ha maradunk, megfulladunk.

- Nem hagy itt, amíg nem végez velünk – nyöszörögte alig hallhatóan az immár bíborszínű, fulladozó Rico.

- De egy kicsit mindig máshonnan hangzik a sivítás – suttogta kimerülten Lelle is.

- Ez azért van… huh… mert nem tudja pontosan hol vagyunk – a sárkány a lányhoz dőlt. – Ezért… huh… nagyobb területen kénytelen próbálkozni…huh… Így viszont többször kell erőt gyűjtenie… huh… de hát ő ráér. Mi fogunk megfulladni…

- Akkor pedig tennünk kell valamit – Hiúz újra kinézett. – Gyerünk Rico! Mindent mondj el erről a szélről. És gyorsan, mert talán nem lesz több lehetőségünk a beszédre.

- Ez a Neszere, a Boszorkánymester halálos szele… Elszívja a levegőt, így öli meg azt, akit kell. Egy szellem, aki szelet tud kavarni maga körül…

- Egy szellem?

- Nem közönséges szél… egy rossz szellem… de időnként meg kell állnia erőt gyűjteni. Ilyenkor a saját tengelye körül forog. Utána újra lecsap…

- De hogyan lehet legyőzni?

- Legyőzni? Ne nevettess…

- *Szedd ki a szélből!*

A hang halkan, mégis kristálytisztán szólalt meg Hiúz fejében. A fiú egy pillanatig arra gondolt, hogy Józelet hallotta. De mégsem… Ez egy csendes, erős női hang volt. Megbolondulok a levegőhiánytól? – merült fel Hiúzban. Mert amit hallott, képtelenségnek tűnt. Vagy mégsem? Mit veszíthet, ha visszakérdez?

- *Mit csináljak?!*

- *Szedd ki a szélből* – ismételte meg határozottan a hang. – *Ha kiszakítják a szélből, ha csak egy pillanatra is, akkor a szél éltető szellem nélkül marad és megszűnik. A szellemnek pedig vissza kell mennie oda, ahonnan jött, hogy újra szelet gyűjtsön. Csak egyszer lesz módod a próbálkozásra. Biztos szem és biztos kéz kell hozzá… A társaid nem tudják megcsinálni.*

- *Ki vagy te?*

De már nem jött válasz. Újra lecsapott a Neszere. S miközben fulladozott a köpenye alatt, Hiúz végiggondolta, amit hallott. Már az sem érdekelte, ki beszélt… Az sem, ha tényleg megbolondult… Mert az biztosan tudta, hogy még egy támadást nem fognak túlélni. Az újra beálló szünetben már ő húzta le a csuklyát a kimerülten pihegő Lelléről és az eszméletvesztés szélén álló sárkányról.

- Megpróbálom megállítani – súgta lihegve a fiú. – Kiszedem a szellemet a szélből.

- Belehalsz! – Rico csak egy pillanatra nyitotta ki a szemét, majd visszaájult.

- Ha maradunk, akkor is meghalok.

Lelle megragadta a fiú kezét.

- Hiúz… - nem tudta folytatni.

A fiú erejéből még futotta egy féloldalas mosolyra.

- Vigyázok magamra. Te pedig ügyelj Ricora.

Azzal minden tartalék erejét összeszedve kiosont a hasadékból. Odakint sötétszürkébe öltözött a világ, a napfényt elhomályosította a levegőben kavargó por és törmelék. A Neszere alapos munkát végzett… Végigpusztította a sziklafalat, amelyen leereszkedtek, megtépázta az erdő koronáját és Hiúznak egyetlen pillanatra kihagyott a szívverése, amikor meglátta… Az ő sziklaperemükön kavargott, vékony füstszerű oszlopként. Ha még egyszer lecsap, a hasadékot találja telibe! Hiúz tudta, hogy nem engedheti! Közelebb osont, egy kidőlt fatörzs mögé húzódott. Egészen közel volt, de a Neszere láthatóan nem vette észre. Ilyenkor nem lát! – döbbent rá a fiú. De ő látta! Látta azt az elmosódó, sötét-ködös alakformát, ami a széloszlop közepén lebegett, önmagába fordulva. Mégsem volt védtelen. A körülötte kavargó széloszlop olyan tömör, olyan gyors volt, hogy a fiú attól tartott, letépi a karját, ha belenyúl. Kockáztatnia kell! Egy pillanatra felrémlett előtte a kimerült Lelle és az ájuldozó gyíksárkány arca. Az ő dolga, hogy megvédje őket! S a széloszlopban ekkor újra felhangzott az a halálos hang, a szellem megmozdult, a szél tágulni kezdett. Nem lehetett tovább várni! Hiúz előugrott, villámgyors mozdulattal belenyúlt a szélbe, s mert éles szeme nem csalta meg, elkapta a szellemet, valahol ott, ahol a vállát sejtette. S bár síkos volt, mégsem csak levegőből állt – ezért tudta megragadni és kézben tartani. A szellem fültépően éles hangon felvisított, lecsapott az őt foglyul ejtő kézre, hogy szabadulni tudjon. Hiúz karján iszonyú fájdalom ömlött végig, jéghideg tűz mart a bőrébe, hátratántorodott, de mielőtt eleresztette volna, még kirántotta a szellemet. Egy pillanatra egymásra bámultak – és a fiú tudta, hogy soha életében nem fogja elfelejteni azt a kénsárga lobogást a szellem arcszerűségében. Még egy pillanat, Hiúz térdre rogyott, a szellem pedig fájdalmasan

felsikított. A szél olyan hirtelen ült el, hogy a beálló csendtől szinte megsüketült. A szellem pörögni kezdett, iszonyú sebességgel emelkedett és szinte emberi hangon sikoltott, mielőtt eltűnt volna az ég szürkeségével együtt. Hiúz ott maradt térdelve, bal karjával markolva fájdalmasan lüktető jobbját – a szellem kénsárga tekintete betöltötte a tudatát. Arra sem riadt fel, hogy Lelle rogy le mellé és szólongatja.

- Hiúz! Hallasz? Jól vagy?! – Lelle megrázta a fiú vállát.

Hiúz ránézett, lassan, kábán, s Lelle döbbenten vette észre a szürke szemekben táncoló kénsárga lángokat. Megijedt, jobban, mint eddig bármikor, mert az oly jól ismert szemekből most nem a fiú nézett rá. *Tudta*, hogy Hiúzban a Neszere dolgozik és *tudta*, mit kell tennie, anélkül, hogy gondolkodott volna rajta. Megragadta a fiú mindkét vállát és maga felé fordította.

- Nézz rám! Csak nézz rám!

S amikor elkapta, nem eresztette el a pillantását. Hiúz úgy érezte, örvényként szippantja magába az égkék szempár – egyre nagyobb, egyre tágabb lett körülötte a tiszta kékség… Halványan érzékelte, hogy piszkossárga fények próbálnak rést ütni az égszínen, de visszapattannak róla. Hiúz még néhány pillanatig nem tudta, hol van, mi történik vele, majd hirtelen szűkülni kezdett a kékség, s arra riadt, hogy Lelle nézi őt mereven. Belévillant minden – Neszere támadása, a gyilkos tekintete, s Lelle szemében felismerte azt a kékséget, ami kiszakította a rossz bűvöletből.

- Sikerült – mondta rekedten, s újra sajogni kezdett a karja.

Lelle megkönnyebbülten elmosolyodott, homlokát Hiúz vállának támasztotta. Mind a kettejükre ráfért, hogy erőt gyűjtsenek, leginkább egymás jelenlétéből. Így talált rájuk Rico. A hasadékból kibotorkáló, poros, lihegő, a Neszere támadásától igencsak ingerült Rico.

- Á! Szóval ti csak összeborulva pátyolgatjátok egymást, miközben még mindig veszélyben vagyunk!

- Megtennéd, hogy csendben maradsz egy kicsit?! – emelte fel a fejét Lelle.

- Nem tenném meg! Ez itt egy halálos hely! Egy perccel sem akarok tovább itt maradni!

- Ez egyszer igazad van, gyíkocska! – állt fel lassan Hiúz.

Rico már kinyitotta a száját, hogy visszavágjon, de hirtelen tudatosult benne, mit is vállalt értük a fiú, így csak egy megvető horkantással elfordult és látványosan porolni kezdte magát.

- Szedjük össze magunkat és menjünk le a fák közé – Hiúz visszasétált a hasadékba a csomagjaikért.

Mire újra kilépett, megérkeztek az állataik. Józsél egy szikladarabon ült és fejét azonnal Hiúz felé fordította.

- *Elment és jó ideig nem is lesz képes arra, hogy ártson* – üzente higgadtan. – *Egyedül jött, így egyelőre más veszély nem fenyeget.*

Hiúz bólintott, majd Shaunra nézett. A kis élénkvörös állat Lelle lába körül ugrándozott – előre néhány lépésnyit, majd vissza.

- Shaun megmutatja a leggyorsabb és a legbiztonságosabb utat a fák közé – Lelle a fiú karjára pillantott. – Kötélugrásokra most egyikünk sem alkalmas. Amint az erdőben leszünk, szeretném megnézni, mi történt a karoddal.

- Engem is nézz meg! – kiáltott rá Rico. – Nem lennék meglepve, ha valamilyen súlyos károsodást szenvedtem volna!

- A fejedben biztosan – jegyezte meg Hiúz.

Lelle halványan somolygott, örült, hogy Hiúz életkedve kezd visszatérni, s mielőtt Rico támadásba lendülhetett volna, megfogta a kis karmos kezét és maga után húzta.

- Hé, hé! Nem akarok gyalogolni! Repülni szoktam!

- A súlyos károsodásaiddal? Nem javasolnám.

És Lelle hajthatatlan is maradt, követte a lefelé induló Shaunt és Hiúzt. A mókus kiváló vezetőnek bizonyult és a fiú nagyon örült, hogy nem neki kell kikutatnia a lefelé vezető, biztonságos ösvényt. Lüktetett a karja, kavargott a lelke… Ezért nem is vette rossz néven Rico újabb javaslatát.

- És most egészen Sorian házáig fogunk gyalogolni? – próbálta kirángatni a kezét Lelle markából, de nem sikerült neki. – Még ki sem fújtuk magunkat. És te is pocsék színben vagy, Hiúz! Keressünk a fák között egy kis tisztást, esetleg patakot és álljunk ott meg! Szólhatnátok ennek a mókusnak, meg a sólyomnak is, ők biztosan gyorsan találnának ilyesmit. Hé, hallod egyáltalán, amit mondok?!

- Nagyjából az egész erdő hallja – jegyezte meg Lelle. – De Hiúz, azt hiszem, igaza van Riconak.

- Jól van. Megállunk az első alkalmas helyen.

Az erdő úgy hatott rájuk, mint fáradt utazókra egy kiadós alvás. Védelmezőn borult feléjük, s a hatalmas vadon tisztán érezhető erejét sem a fák lánya, sem az erdők fia nem találta fenyegetőnek. A felettük kerengő Józsél valóban hamar talált megfelelő helyet, Shaun pedig egyenesen odavezette őket. Olyan volt, amilyennek Rico kérte – kis tisztás dúsan zöldellő fűvel, csörgedező patakkal. Ittak, megmosakodtak és megpihentek. Rico egyszerűen elnyúlt a fűben, szétvetett karokkal, égnek meredő, immár újra orgonalila pocakkal. Lelle Hiúz mellé térdelt, felgyűrte a fiú ingujját és fejcsóválva nézte a mélyvörös csíkokat Hiúz alkarján.

- Mintha megégett volna – finoman megérintette az egyik vörös csíkot.

- Hideg tűz volt – mondta halkan a fiú.- Éppen olyan, amilyennek Kartal mondta a Boszorkánymestert.

- De ez nem a Boszorkánymester volt – nézett rá Lelle.

- Csupán egy kis ízelítő belőle – Hiúz csúfondárosan elhúzta a száját. – És bár nem haltunk meg, ha te nem jössz, legyűrt volna a tekintetével.

- Belenéztél a szemébe?! – ült fel váratlan gyorsasággal Rico. – Annyi eszed nincs, hogy tudd: ne nézz a nálad sötétebb és erősebb lény szemébe?!

- Abban a pillanatban én voltam az erősebb! És nem szoktam félelemből elfordulni!

- Büszkeség! Már megint a büszkeség! Kirántottad, nagyszerű! Megfullasztani nem tudott, de kihasználta, hogy ránézel! Megölt volna úgy is! Lassabban, de megölt volna!

- A súlyos károsodásaid miatt erről elfelejtettél szólni, sárkány! És erről nem szólt a hang sem…

- Miféle hang? – Lelle éppen megtalálta a megfelelő gyógyfiolát, de most megállt a keze.

- A fejemben… Tisztán, érthetően, bár halkan szólt. Női hang volt. És elmondta, hogyan tudom megállítani a Neszerét. Elmondta azt, amit Rico nem tett meg – vagy azért, mert nem tudta, vagy azért, mert nem bírta. Hogy rántsam ki a szélből a szellemet és akkor megáll. És a hangnak mindenben igaza volt… De a Neszere szeméről ő sem beszélt.

- Te jó ég! – Rico hátrahanyatlott. – Hová kerültem! Szerintem megbolondultál! Hangokat hallasz, belenézel Neszere szemébe, összeégeted a karod… Jól sejtettem, mellettetek tényleg életveszélyben vagyok!

- És meg is haltál volna Hiúz nélkül! – csattant fel Lelle.

- Jó, jó! – emelte fel a fejét a sárkány. – Nem kell folyton az orrom alá dörgölni! Végül is Hiúz ezért van itt. Én vezetlek titeket, ő meg elhárítja az akadályokat.

Rico pimaszsága ezúttal Lellébe is belefojtotta a szót. Hiúz nem is akart felelni erre a képtelenségre, csak ránézett Ricora. Összevont szemöldöke alatt élesen villant a szürke szempár, s a borostyánszínű sárkányszemek első alkalommal nem bírták állni a fiú pillantásának súlyát és igazát. Újra visszafeküdt a fűbe és egy időre csend lett a tisztáson. Lelle bekenegette és tiszta ruhával átkötötte Hiúz karját, s bár ügyesen dolgozott, a fiú látta, hogy egészen máshol járnak a gondolatai.

- Min töprengsz?

- A könyvön – nézett rá a lány. – A Hét Világ Könyvén.

- Igen, állandóan azt olvasgattad indulás előtt.

- Igen. És olvastam erről a Neszeréről is. Most már emlékszem…

- Mire emlékszel?

- Fullasztó szélnek hívta a könyv, amely minden életet megfullaszt maga körül. Hogy bárhol képes megjelenni, ha a megfelelő sötét Kaput nyitják meg a számára. Egy ilyen Kapu megnyitásához azonban nagy erő szükséges. A Lelkek Földjéről, a Levegő Körének legnagyobb szigetéről származik, s oda is kell visszatérnie, ha elvégezte a feladatát vagy ha erőt kell gyűjtenie. És az is benne volt, amit Rico mondott… Hogy a Neszere még szél nélkül is halálos lehet. Ha egy halandó lélek belepillant a szemébe, magába engedi gonoszságának sötétjét. A Neszere rontása elszívja az ilyen lélek erejét, elsorvasztja és megöli.

- Na, erről beszéltem! – jegyezte meg Rico.

- Csak nem a megfelelő időben – vágta rá Lelle.

- Most már ne kezdj aggódni! Te szerencsére ott voltál és megmentetted a hős lovagot! Legalább kölcsönösen hálásak lehettek egymásnak.

- Ne foglalkozzunk ezzel a sárkánnyal – javasolta Hiúz.

- Persze, mert igazam van! – Rico imádta, ha piszkálhatja a többieket. – Pompás, hogy legyőztétek a Neszerét, hősiesen helytálltatok, mindenki megmentett mindenkit. Remek dolog itt heverészni a fűben, de ha nem tudnátok, márpedig szerintem nem tudjátok, ez itt a Vadon. A Levegő Körének legnagyobb erdősége. Még jó, hogy nem kell beljebb merészkednünk. Ennyi elég is belőle. Ha nem baj, nem vagyok kíváncsi az itt rejtőzködő népekre, halálos titkokra és bűverejű fákra. Nekem éppen elég volt, amit Lelle művelt a hasadékban.

- Mit műveltél? – nézett Hiúz a lányra.

- Én semmit. Legalábbis szándékosan nem. A csat volt – Lelle megérintette a köpenyét összefogó tölgylevelet. – Amikor kimentél, már nagyon rosszul voltunk. Igaz, még nem támadt újra a Neszere, de a levegő valahogy teljesen elfogyott a hasadékban. Fuldokoltunk…

- Igen, én már ájuldoztam! Akkor szenvedtem el a károsodásaimat! – jegyezte meg sóhajtva Rico.

- Ha még egyszer közbeszólsz, tőlem is szerezhetsz néhány károsodást – morrant rá a fiú.

- Üres szavak – legyintett a sárkány. – De folytasd nyugodtan Lelle.

- A csat derengeni kezdett… Szép zöld fénye volt és egyre erősödött. És nőtt… Végül burokként fogott körbe engem és a köpenyem alatt kucorgó Ricot. És levegőt adott Hiúz! Friss, tiszta levegő volt a burokban! Életben tartott minket, amíg megállítottad a Neszerét.

- Láthatod, végül mégsem te mentettél meg minket – szúrta közbe Rico, de a két gyerek nem is figyelt rá.

- Ez valamiféle elf varázslat – jegyezte meg csendesen Hiúz. – Örülök, hogy Aneron neked adta.

- De nem csak levegőt adott… - folytatta lassan, elgondolkodva Lelle. – Úgy éreztem, mintha átölelne, mintha tanítana… Amikor megláttam a szemedben a kénsárga lángokat, egyszerűen tudtam, mit kell tennem. Ebben a csatban nem csak egyszerűen egy elf varázslat van…

- Ebben lélek van – mosolyodott el a fiú.

- Igen, azt hiszem.

- Nagyszerű! Az egyik hangokat hall a fejében, a másikat egy díszes köpenycsat tanítgat! Már ne is haragudjatok, de ez még nekem is túl sok! Elfek, táltosok, varázslatok, jaj… Ezek után még ez a barátságtalannak tartott Sorian is balzsam lesz a lelkemre.

- Félek, nem válnak valóra a reményeid – jegyezte meg Lelle, miközben összepakolta a Jullilától kapott fioláit.

Megtöltötték friss vízzel a kulacsaikat és néhány perc múlva újra útnak indultak. A levegőben köröző Józsél mutatta az irányt, a fáról fára ugráló Shaun pedig az utat. Hiúz ment elől, éber

tekintete folyamatosan körbevillant. Lelle csendes léptekkel, kitartóan lépkedett mögötte, néha-néha rászólt az időnként hangosakat füttyögő Ricora, aki hol a földön csámpázva, hol a talaj fölött röpködve követte őket. Nagyon jól haladtak, mert Józél bíztatására Hiúz erős iramot diktált. Még egyszer álltak meg pihenni, órákkal később, Sorian dombjának aljában. Újabb támadás nem érte őket, s innentől kezdve nem is kellett tartaniuk tőle. Mert a domb egésze már Sorian birtokához tartozott, s kiterjedt rá a torony alatt kereszteződő yel-vonalak ereje. A két gyerek is azonnal megérezte a változást – friss életerő szaladt végig a testükben, éberebbé és fürgébbé váltak.

- Ez már biztonságos föld – sóhajtott megkönnyebbülten Lelle.

- És jó hely – Hiúz megborzongott, ahogy hagyta magán átáramolni a vonalak erejét – Nem olyan erős, mint Rhiannáé, de jó föld.

Újra nekiindultak, felkapaszkodtak a dombra. Itt már Józél és Shaun útmutatása nélkül sem tévedhettek el. S mire az árnyékok hosszúra nyúltak és a nap a horizont felé közeledett, ők már fel is értek egy nagyobb tisztásra. És ott állt a ház. Vagyis inkább összekapcsolódó házak és csarnokok sora, megkoronázva egy vénségesen vén, de mégis büszke sárga toronnyal. Úgy beleillett csodálatos környezetébe, hogy a lélegzetük is elakadt. Kihaltsága ellenére is valamiféle megmagyarázhatatlan elevenség áradt a falakból. Vagy talán a falak mögül.

- No és hol a gazda? – tette fel a kérdést Rico néhány percnyi nézelődés után.

Mintegy végszóra, magas férfi lépett ki az egyik oszlopsor árnyékából és elindult feléjük. Lellében ekkor merült fel először, hogy itt talán a falaknak is fülük van és továbbadják a híreket. Mindhárman figyelmesen nézték a közeledő alakot, s mindhármukban felemás érzéseket keltett. Sorian magas volt, karcsú, léptei könnyedek, hosszúak. Elf örökségének erősségét bizonyította vállára omló, hullámos, szőke haja, nemes metszésű arca, mélyről villanó tekintete. De megcsapta őket egyfajta barátságtalan hűvösség is, amely a férfiből áradt, s Hiúznak önkéntelenül is Holló elfek iránti bizalmatlansága jutott eszébe. Rhianna földjén nem értette, de most átélhette, miért is tartott az az óvatos ember az elfektől. Sorianban nyoma sem volt Kartal derűjének, Rhianna csodálatosságának, Aneron erejének… Megállt előttük, végigmustrálta őket, a sárkány láttán megvetően elhúzta a száját.

- Tehát ideértetek, többé-kevésbé sértetlenül – jegyezte meg a két gyereknek. – Eleddig rászolgáltatok az Ősfa és Kartal bizalmára. De ez a sárkányfajzat nem tett meg mindent, amit megtehetett volna. Kihúztad magad a bajból, igaz-e?

- A Neszere támadása nagyon megviselte – védekezett Rico helyett Lelle.

Sorian a lányra nézett, egy pillanatra megakadt a szeme a tölgylevelet formázó köpenycsaton, valami átfutott az arcán, majd egy pillanat múlva merev arccal, hűvös hangon felelt.

- Megviselte? Egy sárkányt? Keveset tudtok még egy ilyen fajzatról, de túlságosan bíztok benne! Egy ilyen közönséges gyíksárkány, aki ráadásul Hidegpusztáról jött, három Neszerét is túl tudna élni. Szívósak ezek, de gyávák!

Hiúz és Lelle meglepve néztek Ricora, aki szépen lassan elvörösödött.

- Hazudik és megjátssza magát – folytatta Sorian. - Nincs szüksége kíméletre. Csodálom, hogy ilyen könnyen átvert benneteket, Kartal ugyanis dicsérte az ösztöneiteket… Hát majd meglátjuk, mit is tudtok. Gyertek utánam.

S azzal választ sem várva megfordult és a ház felé sietett. Rico ekkor már pulykavörös volt.

- Mit tudsz te?! – tört ki belőle hirtelen, elemi erővel. – Mit tudsz te higított vérű elf Hidegpusztáról?! Az erőt elszívó sötétségről, a lelket megbénító gonoszságról?! Hogy mered a szádra venni és lebecsülni azt, aminek a túléléséhez a háromszoros sárkány életerő is épphogy elég?!

Sorian megtorpant, lassan visszafordult. S ha a gyíksárkány arcán érzelmek sokasága kavargott, úgy a házigazdájuk sem maradt el mögötte.

- Lelket megbénító gonoszság? – hangja hideg volt, metszően éles. – Hát neked van lelked, sárkányfajzat? Nem szívlelem a fajtádat, s nem szívlellek téged sem! Kartalnak köszönd, hogy beengedlek a házamba, de csak adj egy apró okot, és ezt a döntésemet máris megmásítom!

S választ sem várva, gyors léptekkel eltűnt az oszlopok árnyékában.

- Húha! – jegyezte meg csendesen Lelle. – Ez nem az a szíves fogadtatás, amire számítottam.

Ricora nézett, s ezt tette Hiúz is. A még mindig vöröses színű sárkány Sorian után bámult. Volt valami a tekintetében… Fájdalom? Harag? Bármi is volt, a két gyerek tisztán érezte – és egyikük sem a sárkányt hibáztatta érte. Lelle hirtelen a kezét nyújtotta.

- Gyere Rico! Nézzünk szembe ezzel a házzal együtt. Ennek az elfnek fogalma sincs a Neszeréről!

Rico a lányra kapta borostyánszínű szemét, majd néhány pillanat múlva mosolyféleség derengett fel a szája szögletében.

- Vigyázz leányzó! Ha mellém állsz, magad ellen fordítod undok szívű házigazdánkat.

- Nem Sorian az, aki elkísér Hidegpusztára – felelte Lelle helyett a fiú.

Hiúz és Rico összenéztek, s most először fordult elő velük, hogy nem akarták dühíteni a másikat.

- Légy óvatos fiú! Ez az elf savanyú, mint az ecet, az a fajta, aki nem állhatja a magadfajta hirtelen fickókat. Bár téged nem akar kihajítani – egyelőre. Hallhattad, nálam csak egy icipici okra van szüksége… Mennyire sóvároghat rá!

- Hát adj neki okot – Hiúz gunyorosan elmosolyodott, szemében szikrák gyúltak. – S akkor majd meglátja, mire megy velem és az indulataimmal.

- Még be sem mentünk és a ti eszetek már a kitörésen jár! – Lelle egyikről a másikra nézett. – Kartal nem véletlenül küldött ide minket, azt mondta, mindegyik barátjánál tanulhatunk valamit. És a sorban éppen Sorian az első.

- Áldott a te lágy szíved! – Rico visszalilult és füstöt eregetett az orrán.

Láthatóan jót tettek neki a két gyerek szavai. Hiúzzal egymásra villantották a szemüket.

- Örülök, hogy kivételesen ilyen jól megértitek egymást – bólintott a lány. – Én viszont éhes és fáradt vagyok, valamint fedél alatt akarom tölteni az éjszakát. Lennétek olyan jók, hogy bekísértek?

Hiúz és a büszkén csámpázó sárkány közrefogták a lányt, s a különös kis csapat így vonult be Sorian házába. A csarnok, ahová beléptek, tágas volt és dísztelen. A sima felületű, halvány színű falakat csupán letisztult vonalú, kerek törzsű, négyszögletes fejű oszlopokkal kísért átjárók tagolták, átlátást, levegősséget biztosítottak, bár kissé rideg módon. A padlót vörös erezetű fapadló borította, s a tágas csarnokban mindössze egy-két falnak tolt fiókos szekrény és néhány háttámla nélküli ülőalkalmatosság jelentette a bútorzatot. Sorian úgy állt a terem közepén, mint egy életre kelt márványszobor.

- A domb alatt két yel-vonal keresztezi egymást, így a házam biztonságos és nagy erejű – kezdte nyugodt hangon. – Terveink szerint néhány napot fogtok itt tölteni. Meglátjuk, mire vagytok alkalmasak… Túléltétek a Neszerét, de mert nem ti vagytok az egyetlenek, akiknek ez sikerült, nem kell, hogy emiatt elbízzátok magatokat. Nem olyan nehéz elbánni vele…

- Nem olyan nehéz elbánni vele? – kérdezte Hiúz lassan.

Felrémlett előtte Lelle levegőt kapkodó arca, a végét járó Rico, a tudat, hogy meg fognak halni, saját fájdalma és a Neszere tekintete… Néztél volna szembe vele *te*! – gondolta. Hirtelen olyan éktelenül dühös lett erre a rideg alakra, hogy erővel kellett visszafognia magát. Sorian mintha olvasott volna a gondolataiban.

- Most azt gondolod, nagy hős voltál? Mert megbirkóztál a Boszorkánymester egyik kis csatlósával? Mit gondoltok ti valójában? Hogy idejöttök némi frissen szerzett varázserővel, hősi kaland ígéretével, s máris szembeszállhattok magával a Boszorkánymesterrel? Fogalmatok sincs, kivel álltok szemben!

- Kartal beszélt róla és nem szépített! – vágott vissza a fiú.

- Valóban nem. Kartal őszinte. Ő pontosan tudja, mekkora veszélybe küldött titeket és fel is készített, már amennyire a körülmények engedték. Ti azonban nem álltok készen! A mostaninál sokkal többet kell kihoznotok magatokból, ha egyáltalán élve akartok eljutni Hidegpusztáig!

- És persze *te* felkészíthetsz?! – Hiúz ezúttal nem is akarta fékezni a hangjában vibráló gúnyt.

- Igen. Egy részeteket igen – jelentette ki higgadtan a férfi. – Mit gondolsz, miért kell végigjárnotok Kartal barátait? Mindenhol tanulhattok valamit. Már ha képesek vagytok *figyelni* és *látni*!

- És tőled mit tanulhatunk? – Lelle nyugodtan csengő hangja megelőzte a visszavágásra készülő fiút.

Sorian Lellére nézett, ezúttal alaposabban szemügyre vette a lányt. S talán láthatott benne valami kedvére valót, mert hűvös mosoly derengett fel a szája két sarkában.

- A Levegő Köre a hallás hazája Tölgyek Lánya. Én abban segíthetek, hogyan hangolódhattok rá a belső vagy külső sugallatokra, a szavak nélküli üzenetekre, a gondolatok erejére. Akár más gondolataira is. Meglátjuk, mennyire bizonyultok tehetségesnek. A gyakorlást holnap reggel kezdjük. A vacsorátok a szobáitokban vár rátok. Egy-egy szobát kaptok, úgyhogy eldönthetitek, melyikőtök veszi maga mellé a sárkányfajzatot.

- A nevem Rico! – szólt közbe a sárkány.

- A házam nem átjáróház – folytatta Sorian, oda sem figyelve Rico közbeszólására. – Odakint szabadon sétálgathattok, de idebenn nem! Az öreg torony és a mellette lévő néhány szoba az én magánterületem, oda nem léphettek be!

- Honnan fogjuk tudni, hogy melyik szobák tilosak, ha egyszer még nem is ismerjük a házat? – kérdezte Lelle.

- Azokba a szobákba nem tudtok bejutni. És ne is próbálkozzatok vele! A segítő állataitok maradjanak odakint, a házban csak összezavarják az erőtereket. A szobáitok bal kéz felé, a kék folyosó végén vannak. Pihenjétek ki magatokat. Virradatkor az egyik segítőm értetek megy.

S mielőtt még bármit kérdezhettek volna, Sorian sarkon fordult és elsietett – jobbfelé.

- Tehát a háza leghátsó sarkába rakott minket, a lehető legtávolabb becses személyétől! – fanyalgott a fiú.

- Lezárt szobák… - Rico lehunyt szemmel töprengett. – Azt mondtad Hiúz, adjak okot ennek az elfnek?

- Elég! – Lelle figyelmeztetően felemelte a kezét. – Nevessetek ki, ha akartok, de szerintem ennek a háznak füle van. Hallja és továbbítja, amit mondunk. Úgyhogy fontoljátok meg, miről is beszéltek idebent.

- Ezt meg honnan veszed? – hökkent meg Rico.

- Talán megsúgta a fapadló – mosolyodott el vidáman a lány. – Menjünk, keressük meg a szobákat és a vacsorát.

Nem volt nehéz dolguk. A számukra kijelölt folyosó fala nevéhez méltóan kéknek és elég rövidnek is bizonyult. A végén két egymással szemközt elhelyezkedő szoba nyitott ajtóval várta őket. Bepillantottak mindkettőbe – hajszálra egyformának bizonyultak. Zöldeskék falak, amelyekre itt-ott leveleket festettek értő kezek, egy ágy, egy fotel, egy asztal, a sarokban egy fiókos szekrényen mosdótál és egy kancsó víz.

- Hívogató és barátságos. Ehhez képest még a tábori szállásunk is otthonos volt – jegyezte meg a fiú. – Melyiket akarod, Lelle? Megfelel a bal oldali?

- A célnak jó lesz.

- Miféle célnak? – érdeklődött Rico.

- Hogy aludjak benne. Van ágy, van takaró és nem esik be az eső.

- Kezd tetszeni a gyakorlatiasságod – bólogatott a sárkány.

- Ez még csak ízelítő – tette hozzá mosolyogva Hiúz.- – Minél nehezebb lesz a helyzetünk, Lelle annál inkább helyt fog állni.

- Igen, ezt már a barlangban is tapasztaltam… De mi legyen becses személyemmel? Melyik lakosztályban pihenhetek?

Hiúz és Lelle egymásra néztek, de a döntés nem is lehetett kérdés. Mert bár Hiúz egyre kevésbé találta ellenszenvesnek a sárkányt, azért még nehezen tűrte volna meg az ágya mellett.

- Velem jöhetsz, Rico – mondta nyugodtan Lelle.

- Pompás! De mit szól majd hős lovagod, hogy veled alszom?

- Jaj Rico, ne most! Kialszom magam és majd holnap meghallgatom az élcelődésedet! – a lány fogta a csomagját és bemasírozott a kiválasztott szobába.

Mielőtt Rico utána mehetett volna, Hiúz elkapta a vállát.

- Nem vele alszol sárkány, hanem mellette! És vigyázz rá!

S bár Rico először egy jó kis csípős válaszra gondolt, látva Hiúz komoly arcát, felszegte a fejét.

- Amíg velem van, biztonságban van – mondta nyugodtan. – Nem engedem, hogy baja essen.

- Úgy tűnik, végre egyszer megértjük egymást. – bólintott rá Hiúz.

A rövid, nem túl bőséges vacsora után úrrá lett rajtuk a fáradtság. Megegyeztek, hogy mindkét szoba ajtaját résnyire nyitva hagyják, így legalább hallhatják egymást, ha netán valami baj történne. Rico összegömbölyödött a fotelban és hamarosan hangosan szuszogott. Lellét és Hiúzt is gyorsan elnyomta z álom, s aludtak hajnalig, nyugodtan és zavartalanul. Sorian segédje a hajnallal együtt érkezett, s mert igen tapintatos úriembernek tartotta magát, először Hiúzhoz csörtetett be.

- Jó reggelt! Jó reggelt! Remélem pihentető alvás esett ezen a kiváló ágyon, melyet Sorian a legkiválóbb asztalosmesterrel, azaz velem készíttetett.

Hiúz hirtelen mozdulattal ült fel az ágyban, de mikor meglátta a szobájában mászkáló alakot, egy pillanatig még azt hitte, álmodik.

- Apám, nagyapám, dédapám is kiváló tehetségű kézművesek voltak, de az én áldott emlékezetű anyám mindig azt mondta, én túlteszek valamennyiükön. Persze a puha tapintású lepedő és a kitűnő takaró nem az én kezem munkáját dicséri, azt a húgom készítette. Úgyhogy biztosra veszem, kiváló éjszakád volt ifjú uram. S a bőséges reggeli, melyet majd az ebédlőben találsz, s melyet – hadd áruljam el – kiváló nagynéném készített, csodálatossá fogja tenni a napodat…

- Ki az ördög vagy te? – szakította félbe a fiú a szóáradatot.

- Én egy popánc vagyok! Sorian úr segítője! – húzta fel az orrát a teremtmény.

Nem lehetett magasabb egy hároméves gyereknél. Fejét göndör barna haj fedte, olyan sűrű, mintha gyapjú lett volna. Ebből a barna tömegből meredt fölfelé a két kis hegyes fül. Az arca emberi volt keskeny vágású szemeivel, vékony orrocskájával, cakkos kis szájával, gödrös állával. Vékony kis

testén kissé lötyögött a fehér vászonmellény és a buggyos nadrág. Cipőt vagy más lábbelit nem viselt, de ez láthatóan cseppet sem zavarta. A kis lény megjelenése így még nem is lett volna túlságosan furcsa… amíg meg nem fordult. Mert a nadrágja hátuljából vékonyka, de annál hosszabb farkinca lógott ki, melynek végét nyílhegy alakú szőrpamacska díszítette. A kis teremtmény észrevette Hiúz döbbent pillantását.

- Még sosem találkoztál popánccal? Sokat veszítettél, ha meg nem sértelek, azzal, hogy nem ismerted az én pompás fajtámat. Persze vannak irigyeink, akik csak házi manóknak emlegetnek minket, de ne figyelj rájuk! A popánc ősrégi, nemes nép! Az én ős-ős-ősapám hűségesen harcolt Sorian úr ős-ős-ősapja mellett egy hihetetlenül veszélyes csatában, ahol Sorian úr nemes ős-ős-ősapja megmentette az én vitézül küzdő ős-ős-ősapámat. Azóta családunk minden nemzedéke hűséggel kitart Sorian úr családja mellett, hogy viszonozzuk a vérrel váltott életet. S ez így lesz, amíg Sorian úr családjának akár csak egy tagja él. Persze ha őszinte akarok lenni, jelenleg csak egy tagja él, az utolsó, s ez maga Sorian úr.

- S ha kihal a család? – Hiúzt kezdte érdekelni ez a bőbeszédű kis fickó.

- Amennyiben ez a szörnyűség megtörténne, családom, amely jelenleg belőlem, a húgomból, a nagynénémből, tiszteletreméltó bácsikámból, tíz unokatestvéremből és a kissé feledékeny dédanyámból áll, kénytelen lenne egy másik ember vagy elf családot keresni, akik valamilyen veszélyből mentenek meg minket, s akkor őket segíthetjük nemzedékről nemzedékre.

- Nagyon hűségesek vagytok.

- Ó igen! Ez népünk leghíresebb erénye! Persze emellett, mint említettem, híresek vagyunk kézműves tehetségünkről, kifogástalan modorunkról, melyet azért én még tovább csiszoltam, na és persze arról, hogy minden váratlan helyzetben feltaláljuk magunkat. A ti érkezésetek persze merőben szokatlan, bár Sorian úr előre szólt rólatok. Sajnos a sárkányt elfelejtette megemlíteni…

- A popáncok sem szeretik a sárkányokat?

- Nos, tiszteletre méltó ifjú uram, tudnod kell, hogy a sárkányok – már persze a nagy sárkányok – a régi időkben és néha még manapság is, egészen egyszerűen és felháborító módon élelemnek tekintenek bennünket. Persze a ti útitársatok csupán egy gyíksárkány, akitől természetesen nem tartok, de Sorian úr iránti tiszteletből igyekszem majd nem tudomást venni róla.

- Az urad iránti tiszteletből… Miért utálja annyira az urad a sárkányokat?

- Nem, ezt nem lehet! Erről nem lehet beszélni! – sápadt el a kis fickó. – Családi titkokat egy popánc sohasem ad ki! Ha a kardoddal fenyegetnél, akkor sem tudnál kihúzni belőlem egy szót sem!

- Nem volt szándékomban, hogy fenyegesselek. De azt talán elárulhatnád, mi is a neved.

- Még nem mondtam? Ó, bocsáss meg tiszteletre méltó ifjú úr! A nevem Busa, a csodálatos hajzatom miatt kaptam ezt a nevet. Anyám, ez az áldott emlékű asszony, első szavával dicsért így, amikor megszülettem. Ameddig itt tartózkodtok, én leszek a legfőbb segítőtök. Persze, Menyus, az

egyik unokafivérem is szerette volna kiérdemelni ezt a megtiszteltetést, de Sorian úr azt mondta, hogy egy értelmes fickóra akarja bízni ezt a feladatot, így lettem én a választottja. Ha bármiféle segítségre van szükséged ifjú uram, elég, ha kétszer-háromszor elkiáltod a nevemet, s már jövök is. Arról persze volt egy kis vitánk, hogy vajon a szomszédos szobában lakó bájos ifjú hölgynek is én legyek-e a segítője, végül Sorian úr nagyon bölcsen úgy döntött, hogy ezt a feladatot a húgommal, Helkával együtt fogjuk végezni. Ugyanis Helka, bár nagyon igyekvő, még igen fiatal, s nincs gyakorlata az efféle munkában. Persze mellettem a legjobb gyakorlatban részesül.

- Ebben biztos vagyok – Hiúz elmosolyodott. – S mondd csak, mit tartogat az urad számunkra a mai napon?

- Először is reggelit, melyet az én tiszteletreméltó nagynéném, Aranyka asszony, a ház szakácsnője készít el. Ezt az ebédlőben fogjátok elfogyasztani, ami nagy megtiszteltetés, bár Sorian úr nem lesz jelen. Ő mindig a szobájában reggelizik. Az étkezés után átkísérlek benneteket a tanulócsarnokba…

- Hová?!

- A tanulócsarnokba, ifjú uram. Ittlétetek minden napjára tartalmas és hasznos tudnivalókat és feladatokat állított össze Sorian úr. Úgy tudom, tanulnotok kell még, hogy el tudjatok végezni egy általam nem ismert, de bizonyára nagyszerű feladatot.

- Tanulni?! – Hiúz összevonta a szemöldökét.

Ha Busa ismerte volna a fiút, akkor ettől a pillanattól kezdve nem is említette volna a bezárt csarnokban folyó, számonkéréses tanulást. De nem ismerte… Így nem is értette, hogy Hiúz miért tessékeli ki a szobájából olyan gyorsan Lelléhez. Az értetlen, de továbbra is kifogástalan modorú Busa ott is előadta mindazt, amit korábban és vegyes fogadtatásra talált. Lelle persze kedves volt hozzá, nem is leplezte, hogy tetszik neki a kis fickó. A lány mosolyától Busa egyre inkább úgy érezte, ő valóban egy kivételes teremtmény és nagyszerű férfi! De elég volt csak egyetlen pillantást vetnie a fotelben üldögélő, gunyoros kedvében lévő narancsszínű sárkányra és máris alábbhagyott a jókedve. Mert Rico nem sokra becsülte a popáncokat, ez a viselkedéséből hamar kiderült. S mikor Busa elsietett, hogy a reggeli előkészítését ellenőrizze, csak ennyit mondott foghegyről:

- Házimanó! Azért, mert az egyik mitugrász ősapját kihúzták valami kalamajkából, egész életében kénytelen a szolgálatával fizetni!

- Tudom Rico, hogy neked a szabadság a mindened, de ez a kis popánc láthatóan jól érzi magát attól, hogy van családja és van hová tartoznia. Engem is volt, aki megmentsen egy reménytelennek látszó helyzetből, s remélem lesz még alkalmam, hogy viszonozzam neki… Ráadásul Busa ennél is többről beszélt. Vérrel váltott életről… Erről mit tartanak a sárkányok?

- A sárkányok nem nyugszanak, amíg vissza nem adják, amit kaptak. Jót is, rosszat is. A vérrel váltott életet vérrel vagy élettel fizetik vissza.

- Talán ennek a popánc családnak nem volt alkalma vérrel fizetni. Így hát hűséggel fizetnek.

- Na de ennyi nemzedéken át?! Ez szolgaság!

- Kötve hiszem, hogy Busa annak érezné.

- Mert most jól megy a sora. De lehet, hogy a mellőzött unokatestvérei másként gondolják!

- Jaj Rico, inkább menjünk reggelizni! S lehetőleg ne lázítgasd a popáncokat!

- Erre aligha lesz lehetőségem, ugyanis szívből utálnak.

- De vajon miért? Ez még az én oldalamat is fúrja… Miért utálja Sorian és házanépe a sárkányokat?

Ez a kérdés egyelőre megválaszolatlan maradt. A reggeli azonban teljes megelégedésükre szolgált – bőséges volt és nagyon finom, még Riconak sem sikerült találnia benne semmi kivetnivalót. Ez a felhőtlen öröm azonban nem tarthatott sokáig, mert amint befejezték az evést, Busa jött értük, hogy Sorianhoz kísérje őket. Mármint csak Lellét és Hiúzt – mert Rico társaságára nem tartott igényt a ház ura, igaz, a sárkány sem az övére. Néhány perc múlva Hiúz azt kívánta, bárcsak az ő jelenlétét se igényelné Sorian… A legrosszabb sejtelmei váltak valóra. Busának igaza volt… Sorian egy kicsiny, halványsárga falú szobában várta őket, melyben a házigazdának odakészített fotelen kívül két kisebb asztal és egy-egy zsámoly várta az érkezőket. A házigazdájuk igazán lenyűgözően festett ezen a reggelen – súlyos brokátból készített égkék köntöst viselt, melyre ügyes kezek arany fonállal hímeztek szebbnél szebb madarakat. Sápadtszőke haja szétterült a vállán, még jobban kiemelve amúgy is éles vonású, hidegen szép arcát. Lelle most, hogy a nappali fényben alaposabban megnézhette Soriant, arra gondolt, hogy sosem látott még nála szebb férfit és még sosem fázott ennyire senkinek a társaságában. Sorian egy mozdulattal a helyükre irányította őket, s a maga szűkszavú módján elmondta, milyen gyakorlatok várnak rájuk. Hiúz már akkor is rosszul érezte magát, amikor belépett, de ez az érzés percről percre fokozódott. Feszélyezte a szűk hely, a velük szemben helyet foglaló, szigorú férfi. S mert az a fajta lélek volt, aki saját akaratából kész kötöttségeket venni magára, de nem tűri, hogy ezt kívülről kényszerítsék rá, egyre rosszabbul tűrte Soriant és mindazt, amit képviselt. Nem tudott mit kezdeni a hideg tudással… Lellét kíváncsi elméje és tudásszomja óvta meg attól, hogy Hiúzhoz hasonlóan érezze magát. Mert bár a házigazdájukat ő sem kedvelte meg, a gyakorlatok felkeltették az érdeklődését. Sorian nem kertelt, nem magyarázott és nem *tanítgatta* őket – rögtön a lényegre tért. Nyilvánvalóvá tette, hogy ő Látó, a sugallatok mestere, s egyből azt várta a két gyerektől, hogy hangolódjanak rá azokra a képekre, üzenetekre, érzésekre, melyeket a gondolat útján küldött feléjük. Nagyon hamar nyilvánvalóvá vált, hogy ez Lellének sokkal jobban megy; egyre pontosabban és részletesebben érzékelte Sorian üzeneteit és habozás nélkül, számára is meglepő magabiztossággal mondta vissza. Hiúzban győzött az ellenállás… Nem akart *így* tanulni és nem akart *ettől* a férfitől tanulni. Mire elérkezett az ebéd ideje, el is érte, hogy Sorian kizökkenjen a nyugalmából.

- Ne játssz velem fiú! – emelte fel a hangját. – Lehetne benned annyi józan ész, hogy felismerd mindennek a fontosságát! Meg vagy győződve arról, hogy a kardod majd kivág a szorult helyzetekből? Hát a Boszorkánymesterrel szemben annyi időd sem lesz, hogy kihúzd a hüvelyéből! Mert megelőz és lecsap rád, anélkül, hogy szóltál volna! Mert érezni, látni fogja a szándékaidat! Pontosan abban a pillanatban, amikor először gondoltál rá! S te nem fogsz érezni semmit az ő szándékaiból! Ha azt tanították neked, hogy majd az ellenség szeméből ki tudod olvasni, mire készül, akkor ezt most felejtsd el! Az ő szeméből semmit sem fogsz kiolvasni! Semmit! S tudod miért? Mert nincs lelke, ami tükröződne a tekintetében! S ne hidd, hogy elég, ha Lelle ért az ilyesmihez. *Mindkettőtöknek* felkészültnek kell lennetek! Mert ebben az esetben két *fél* összerakva is csak *fél* marad! Ez nem az a helyzet, ahol ki lehet pótolni egymás hiányosságait! Itt csak két egész segítheti egymást! Mert elszakadhattok egymástól, meghalhat valamelyikőtök, vagy csak harcképtelenné válhat, s akkor a másiknak egyedül és *teljes egészként* kell helyt állnia! Erre gondolj, amikor szánt szándékkal ellenállsz annak, amit tőlem tanulhatsz! Mert van mit tanulnod! Látom, hogy korántsem kedvelsz, s ha ez megnyugtat, nincs is szükségem a rokonszenvedre, s én sem rajongok érted! Nem vagy már gyerek, de még messze nem vagy férfi sem! Csupán egy hőzöngő kölyök, akiben nyomát sem látom a tisztelet és az alázat szikrájának!

- Azt a fajta tiszteletet, amit te várasz el, tőlem nem is fogod megkapni! Inkább legyek csak egy hőzöngő kölyök, mint hogy élvezzem ezt a sótlan, élettelen, hideg kisugárzást, ami belőled és a házadból árad. Nem volt szerető családom, sem boldog gyermekkorom, de éppen ezért tudom pontosan, kiben bízhatok meg. Nem kérem, hogy kedvelj, mert nekem sincs szükségem a te rokonszenvedre, de azt igenis elvárom egy Látótól, már ha csakugyan az vagy, hogy lássa is azt, aki vele szemben ül!

- Sokkalta többet látok benned, mint azt remélni szeretnéd! – Sorian felpattant, kihúzta magát, s mintha valamiféle érzelem kezdte volna átmelegíteni az arcát. – Látom azt, hogy játszva meg tudnád oldani a feladataimat, mert megvan benned hozzá minden adottság! Talán még több is, mint ami egészséges egy fiatal lélek számára! S amikor alázatról beszéltem, nem arra gondoltam, hogy előttem alázkodj meg! Az alázat annak a tudása, hogy bár a képesség megvan benned, még nem tudod a maga teljességében használni, s ezért elfogadod egy náladnál tapasztaltabb tanácsait! De te túl büszke vagy Hiúz! Nem tudsz és nem is akarsz kapni! S éppen ezért olyan könnyű kibillenteni téged a lelki egyensúlyodból, mint ahogy egy pihét elfújok!

- Nem kell, hogy izgasson a sorsom!

- De kell!!! Mert ez most nem csak a te sorsod, kölyök! Nem jószívűségből vállaltam el, hogy a Levegő Körében nálam töltsetek néhány napot! S Kartal sem azért engem keresett meg, mert éppen ez jutott eszébe! Azért lehettek itt, mert *én* pontosan tudom, mekkora veszélyről van szó! S mert pontosan tudom, micsoda veszteségeket okozhat ez az ezerszer átkozott Boszorkánymester!!!

Az utolsó mondatot szinte már kiabálta, a szeme villogott, két keze ökölbe szorult. Hirtelen annyi erő, annyi elevenség és annyi fájdalom áradt belőle… Életre kelt a márványszobor, ha csak egy pillanatra is. De ez a pillanat elég volt Lellének is, Hiúznak is. Mindketten elég gyors felfogásúak voltak ahhoz, hogy megértsék: a Boszorkánymester akkora fájdalmat okozott ennek a férfinek, hogy megdermedt tőle. S hogy a hűvös felszín alatt munkáló, olthatatlanul izzó harag lehetett az egyetlen magyarázata annak, hogy Sorian beengedte őket a házába és vállalta a felkészítésüket. Hiúz a közönyös hűvösséggel nem tudott mit kezdeni, de az indulatokról sokat tudott – s hogy végre ilyesmit látott Sorian arcán, az lehűtötte. Sikerült felfedeznie kettőjükben valami közöset – valami fájdalmasan közöset -, s így már hajlandó és képes volt arra, hogy meg tudja hallgatni a másikat.

- A négy fal között erőltetett tanulás olyan nekem, mintha börtönben lennék – mondta lenyugodva. – Így nem juthatsz velem semmire.

Amilyen hirtelen felindult, Sorian olyan gyorsan le is higgadt. Szembenézett a fiúval, mérlegelte a szavait, végül bólintott.

- Ha odakint képes vagy figyelni és tanulni, akkor odakint fogunk gyakorolni.

Így is tettek, s mert Sorian is, Hiúz is képes volt az engedményre, végül is tudtak együtt dolgozni. A fák alatt a fiú is egyre többet és többet tudott érzékelni. De mégsem ő volt az, aki feltűnően szárnyakat kapott… A nap végére Lelle még Soriant is lenyűgözte. Mintha a fák közelsége kiélezte volna a lány megérzéseit – ha igazán ráhangolódott, maga Sorian sem rejthette el előle a gondolatait. Az egyik ilyen jól sikerült feladat után a férfi komolyan nézett a fűben üldögélő, köpenyébe burkolózó, mosolygó lányra, s a pillantása, mintegy véletlenül, újra a köpeny csatjára siklott. Azt nézte néhány hosszúnak tűnő pillanatig, majd bólintott, felállt.

- Az elfek, ha nevet vagy ajándékot adnak, sosem választanak rosszul. Te valóban a fákhoz tartozol Tölgyek Lánya, s akkor tudod a legtöbbet kihozni magadból, ha az ő közelükben vagy. S bár bennem nem teljesen tiszta az elf vér, pontosan tudom, mit jelképez a csatod… Az is tudta, aki adta… Közénk is tartozol.

Azzal biccentett a két gyereknek, s a már lassan megszokottá váló módon, hirtelen és szó nélkül hagyta ott őket.

- Kedvel téged, már ha Sorian esetében egyáltalán lehet ilyenről beszélni – jegyezte meg a fiú.

Lelle komoly maradt, láthatóan nem hatódott meg sem Sorian, sem Hiúz dicséretétől. Komoly szemekkel nézett a házigazdájuk után, majd a fiú felé fordult.

- Sorian nem engem kedvel, hanem a képességet, az ajándékot, amit még Árnyaskirálytól kaptam. Az ő szívében nem melegség van, hanem kiszámítottság, s én jelenleg megfelelek az elvárásainak. Attól tartok, ő az a fajta, akit nem az ember érdekel, hanem a cél elérése.

- Szerintem ne bánd, hogy ezt a hűvös vérű elfet nem tudod elérni. Nem szerethet mindenki és te sem tudsz mindenkit kiszeretni a bújából. Sorian nem Kartal, nem Holló, de még csak nem is

Aneron… S bármit mondjon is, valójában nincs rá szükségünk. Nem a társunk, nem a barátunk, nem a pártfogónk és soha nem is lesz az.

- Még szerencse! – hallatszott egy élénk hang a hátuk mögött. – Elment ugye? Pompás! Egészen elunom itt magam!

Rico kisétált a fák közül, orgonalila bőrszíne, évődő hangja arról árulkodott, hogy elemében érzi magát.

- Titeket jóformán egész napra lefoglal magának, a popáncok kerülnek, Józél csak igen rövid ideig bírja, ha beszélgetni akarok vele, Shaun pedig az itteni rokonaival ugrabugrál. Velem senki sem törődik! – letelepedett a két gyerek mellé a fűre és igyekezett sajnálatra méltó arcot vágni.

Ez azonban kevéssé sikerült neki. Sokkal inkább látszott elégedettnek, mint egy macska, aki egy jó kövér egeret fedezett fel.

- Hol kószálsz egész nap?- érdeklődött Lelle.

- Erre is, arra is. Szeretem körbejárni a házat – közölte semmitmondóan.

Hiúzt azonban nem lehetett becsapni. Pontosan érezte a hanyagul odavetett szavak mögötti izgatottságot.

- Mit keresel?

- Ugyan már, én…

- Rico! A popáncok talán hinnének neked, de én nem! Te forralsz valamit! Gyerünk, ki vele! Mit keresel?

- Bejáratot a lezárt szobákba.

- Rico! – kiáltott fel Lelle, majd gyorsan csendesebbre vette a hangját. – Szerintem ne bőszítsd tovább Soriant! Ha észreveszi…

- De nem veszi észre! Lehet, hogy téged hidegen hagynak egy ház lezárt, elkülönített szobái, de én utálom, ha nem tudom, mi minden fenekedhet a hátam mögött.

- Miért fenekedne rád ott bárki is? Kötve hiszem, hogy Sorian szörnyeket nevelgetne azokban a szobákban!

- Csak azért mosolyogsz ezen leányzó, mert még sosem tapasztaltad a bőrödön a lezárt szobák veszélyét! Én éppen eleget láttam ahhoz, hogy tudni akarjam, mi van ott!

- Hidegpusztán? – kérdezte Hiúz.

Rico a fiúra kapta a fejét, borostyánszínű szeme összeszűkült. Rövid ismeretségük alatt a sárkány egyszer sem hozta szóba rabsága színhelyét, s ha más említette, hallani sem akart róla. Most is úgy tűnt, hogy másra tereli a szót vagy egyszerűen faképnél hagyja őket. Végül mégsem tette… Lassan-lassan kezdte elhinni, hogy a két gyereket tényleg érdekli az ő sorsa és nem kigúnyolni, hanem megérteni akarják. Riconak sosem voltak barátai, vagy ha voltak is, igyekezett elfeledni őket rövid és szomorú sorsuk miatt. Most meg itt ez a két gyerek… Ráadásul emberek… Ráadásul idegenek…

- Hidegpuszta a rémálmaidnál is rosszabb hely – mondta végül egyszerűen, csendesen.

- Ha akarnám, sem kerülhetném el, hogy meglássam – felelte nyugodtan a fiú.

- De nem is akarod elkerülni.

- Egyszer mondtam már Lellének… Én nem attól félek, hogy szembe kell néznem a Boszorkánymesterrel, hanem attól, hogy túlságosan is szembe akarok nézni vele.

- Bátor és botor dolog. Valószínűleg otthagyod a fogadat.

- Még veled is?

- Még úgy is túl nagy rá az esélyed. Arra sincs sok kilátásod, hogy egyáltalán élve elérj oda…

Rico elhallgatott, a két gyerek is csöndben maradt. Azt remélték, hogy ha már egyszer elkezdett beszélni, talán folytatja. És igazuk is lett.

- Az nem az a hely, ahová csak úgy besétálhatsz – kezdte halkan. – Hideg, halott és elátkozott ott a vidék. Élettelen pusztaság, ahol a legkisebb mozgást is észreveszik a látható és láthatatlan őrszemek. A lakhelye még szörnyűbb… Csak a kisebbik része van a föld felett, a nagyobbik a föld alatt terpeszkedik. Alagutak, kamrák, vaksötét folyosók… Onnan aligha lehet élve kijutni.

- Te mégis kijutottál – Lelle megérintette Rico karját.

- Ezért is kellettem annyira Vihartépőnek! Igen, kijutottam… De sokba került. Sok időbe, sok erőbe, sok veszteségbe… Talán túl sokba is… De ha egyszer sikerült, van rá némi esély, hogy sikerül másodjára is.

- Vannak ott hozzád hasonlók? Sárkányok…

- Vannak Lelle, de ne akarj találkozni velük! Azok nem csak ilyen derékig érő kis fickók, mint amilyen én vagyok. Erős és gonosz szívű szolgák… Nem minden sárkány gonosz, ezt tudnotok kell… Sok derék és megbízható, bár lobbanékony szerzet él például a Föld Körében. De ezek nem ilyenek…

- De akkor miért volt szüksége rád? – hajolt előre a fiú.

- Mert én beszélő sárkány vagyok – felelte egyszerűen Rico. – Ráadásul sokféle nyelvet beszélő sárkány. Az én fajtám ilyen, ezzel a képességgel születünk. De a gyíksárkány ritka, nem olyan egyszerű szert tenni egyre… Nos, neki sikerült. Nem sok mindenre emlékszem, még túl fiatal voltam… Ott nőttem fel, s mert hasznos voltam, nem bántott túl sokszor.

- Hogy bírtad ki? Annyi éven át? Hogy lehet, hogy téged nem itatott át a gonoszsága?

- Azért bírtam ki Lelle, mert gyíksárkány vagyok. A lelkünk erős, de nem gonosz. Lehetünk haragosak, kiállhatatlanok, irigyek, civakodók, de egy gyíksárkány sosem gonosz! Ezt még a mi szeretetreméltó házigazdánk is pontosan tudja! Kibírtam, de azt sosem állítottam, hogy nem hagyott rajtam mély nyomot. Az tartott életben, hogy mindenáron meg akartam szökni! S tudtam azt is: csak egyszer próbálkozhatok! Sokáig tartott… Kiismertem minden hangulatát, minden ravaszságát, sajnos a kegyetlensége legtöbbjét is… És nem tudott elkapni!

- Mégis visszajössz velünk… - mondta Lelle, tisztelettel a hangjában.

Rico felpattant, mint aki megbánta, hogy ennyit beszélt. Megmozgatta a lábait és elindult a ház felé. Két lépés után megállt, s bár nem fordult feléjük, azért tisztán hallották halk hangját.

- Visszamegyek, mert szükségem van a szabadság jelére, ha meg akarom találni a családomat és a népemet. Már ha maradt belőle valami…

Másnap reggel Busa izgatottan ébresztgette őket, szinte remegett az erőfeszítéstől, hogy *ne* mondja el idő előtt azt, amit nagyon el akart mondani. Végül is a reggeli alatt kibökte…

- Hatalmas megtiszteltetés ér benneteket, tiszteletreméltó vendégeink! Ma reggel egy olyan helyre kísérlek benneteket, ahová urunk csak nagyon kevés embert enged be!

Hiúz és Rico egymásra pillantott, mindketten ugyanarra gondoltak – a lezárt szobákra.

- A könyvtárba! – kiáltott fel lelkesen Busa, és nem értette szegény, hogy ez a pompás hír miért csak Lellét tölti el örömmel.

Hiúz fintorgott, Rico a fejét rázta, hiszen egyik sem azt kapta, amit titokban remélt.

- Kedves ifjú hölgyem! – fordult Busa Lelléhez. – Sorian úr azt kéri, hozd magaddal azt az ajándékot, melyet egy könyvtől kaptál.

Evés után Rico gunyorosan jó olvasgatást kívánt, majd elcsámpázott a házat körülvevő fák felé. Lelle magához vette a tölgylevelekből készült lapot, melyet a Hét Világ Könyvétől kapott és a még mindig kevéssé lelkes Hiúz társaságában követte Busát. A könyvtár meglepte mindkettőjüket. Nem a könyvek mennyisége miatt… Olav vagy Rhianna sem rendelkezett kevesebbel. A tágas terem otthonossága volt az, ami teljesen szokatlannak tűnt Sorian házában. Vastag, süppedősen puha szőnyegek borították a kőpadlót, a könyvespolcok közötti üres helyeket festmények és üvegburás, fali gyertyatartók díszítették. Volt ott egy hatalmas, faragott kövekből rakott kandalló, jópár kényelmes fotel, széles és súlyos faasztal. Maguk a könyvespolcok sem voltak mindennapiak – faragott szobrok tartották a polcokat. De micsoda szobrok! Lelle szíve nagyot dobbant a láttukra – mert fa volt mindegyik, s mégsem az. Dús lombozatuk hajként omlott a törzsekből kiemelkedő szép arcú, karcsú testű, az elfekre ugyancsak emlékeztető lények vállára. Egyedül lábuk nem volt – úgy olvadtak bele a fa törzsébe, a padlón kígyózó gyökerek halmazába, mintha onnan nőttek volna ki. Sorian hagyta, hadd nézelődjenek egy kicsit. Ezen a napon ő is kevésbé akart lenyűgözőnek látszani – brokát és selyem köntöseit felcserélte egy finoman hímzett, fehér lenvászon köntösre. Intett Busának, hogy távozhat, s csak ezután szólalt meg, a szokásos hűvös-komoly hangján.

- Azért jöhettetek be a könyvtáramba, mert csak itt tud életre kelni az ajándék, amit a Hét Világ Könyvétől kaptatok. Ez nem egy közönséges könyvtár, az itt sorakozó legtöbb könyv lélekkel

rendelkezik, s egy rövid ideig maga a Hét Világ Könyve is lakott itt, igaz, ez jóval a születésem előtt történt. Kérlek Lelle, terítsd ki az asztalra a térképet.

- Miféle térképet? – lepődött meg a lány.

- Amit a kezedben tartasz.

- Ezen nincs semmi.

- *Még* nincs. Emlékezz, mit mondott róla a Hét Világ Könyve! Még nem kelt életre. De ez egy térkép.

- Miféle térkép? – lépett előrébb Hiúz, akit ekkor kezdett érdekelni a dolog.

- Egy különleges térkép, ami roppant nagy hasznotokra lesz. Lelle, kérlek!

A lány az asztalhoz lépett, ráfektette és kisimította a tölgypapírt, majd várakozóan Sorianra nézett. A férfi is az asztalhoz lépett és a tenyerét rásimította a furcsa lapra. Bármit is művelt vele, csendben tette, egy szó nélkül. Akkor sem magyarázott semmit, amikor a köntöse ujjából egyszerűen előhúzott egy másik, szintén valamiféle levelekből készült lapot. Egymásba tekerte a kettőt, s így vette újra a kezei közé. Néhány perc eltelt csendes várakozással. Amikor Sorian újra kitekerte és Lelle kezébe adta a tölgypapírt, még mindig nem látszott rajta semmi változás.

- Most te jössz, Tölgyek Lánya. Én felébresztettem, de neked kell rábírnod, hogy megmutassa magát. Erre csak egy tölgy lehet képes, s te az vagy.

- De hogyan csináljam?

- Egyszerűen.

Ha eddig nem is idegesítette Lellét házigazdájuk szűkszavú fölényessége, most kissé ingerültté tette. De úgy döntött, nem vesz róla tudomást. Ha Sorian azt képzeli, hogy neki tudnia kell, akkor bizonyára tudja is! Vett egy mély levegőt és hagyta, hogy a sugallatai vegyék át az irányítást. Nem is kellett csalódnia… Egy-két pillanat múlva megérezte az előtte fekvő papír hangulatát. A *gondolatait*! *Tudta*, hogy a tölgypapír egy testvére közelségére és hívó szavára vár. Megcirógatta hát a lapot, szeretetteli gondolatokkal üdvözölte. Szavak nélkül elmondta, hogy ki ő és kérte, hogy mutatkozzon meg előtte. Nem kellett sokáig várakoznia… Hirtelen kacskaringós vonalak, foltok, jelek jelentek meg a papíron, nem egyetlen helyen, hanem egyszerre mindenhol. A vonalak mozogtak, egymásba kapaszkodtak, a foltok összeolvadtak, a jelek addig mozogtak, míg mindegyik a helyére ért.

- Ez tényleg egy térkép! – Hiúz Lelle válla fölött nézte a papírt. – Mégpedig annak az útnak a térképe, amely ide vezetett minket.

S anélkül, hogy hozzáért volna a laphoz, megmutatta a Kapu jelét, a sziklafalat, amelyen még a legapróbb teraszt is jelölte a térkép, a Neszere támadásának helyét - ott egy sötét folt örvénylett a papíron -, a kis tisztást, ahol megálltak pihenni. Két vörösen lüktető vonal jelölte a két yelet, amelyek pontosan Sorian háza, dombja alatt keresztezték egymást.

- Nagyon aprólékos és pontos – jegyezte meg a fiú. – De többre mentünk volna vele, ha már a Kapun átlépve is a kezünkben van.

- Innentől kezdve úgy lesz – felelte Sorian. – Kartal bizonyára beszélt arról, hogy a Kapu és a barátai háza között érhet benneteket a Boszorkánymester támadása. Amint átléptek egy következő körbe, a térkép mutatni fogja a rátok váró utat, elvezet a következő házba a lehető legrövidebb és legbiztonságosabb útvonalon, s ha jól figyelitek, még a várható veszélyekre is figyelmeztetni fog. Sosem mutat többet, mint amire az adott pillanatban szükségetek van, de amit megmutat, az pontos.

Hiúz elégedetten bólintott, láthatóan tetszett neki a dolog, de Sorian egy halvány, gunyorosnak tűnő mosoly kíséretében lehűtötte a lelkesedését.

- Ez a térkép a te kezedben nem működik Hiúz. Egy tölgytérkép csak egy magafajtának mutatkozik meg.

- Ettől még ketten fogjuk használni – felelte kimérten a fiú.

- Úgy legyen. – bólintott a férfi, s gyors léptekkel elindult kifelé.

A szokásától eltérően azonban megtorpant a küszöbön, visszafordult.

- Amíg itt vagytok, a könyvtár nyitva áll előttetek. De vigyázzatok arra, amit mondtam. A könyvek nagy része lélekkel bír, de nem mindegyik barátságos.

Lelle volt az, aki kapva kapott ezen az ajánlaton. A napi gyakorlások után, de még a vacsora előtt bevetette magát a könyvek közé. Hiúz nem akart vele tartani, inkább Rico keresésére indult, mert kezdte fúrni az oldalát, mire is jutott a gyíksárkány. Lelle tehát szabad volt… Végigjárt a polcok mentén, először csak a könyvek gerincén álló, aranyfestékes írásokat szemlélgette. Aztán az egyik könyv megragadta a figyelmét… Majd egy másik, egy harmadik… Hamarosan legalább tucatnyi könyv tornyosult a könyvtárszoba asztalán. Lelle ekkor leállította magát és leült, hogy alaposabban szemügyre vehesse a kiválasztott darabokat. Nem feledte el Sorian figyelmeztetését, így addig nem nyúlt a könyvekhez, amíg érzékelni nem kezdte a lelküket. S ekkor meg is nyugodhatott – egyik könyvből sem áradt felé barátságtalan üzenet. Levette hát a legfelső kötetet – egy történelmi munka volt a Levegő Köréről - és mielőtt kinyitotta volna, a borítójára simította a tenyerét. Ez volt a szokása, minden könyvvel így tett. Most azonban váratlan dolog történt… Talán a Sorian gyakorlatain finomodott érzékei okozták, talán az, hogy maga is félig fa volt, mint a könyvek… Amint a tenyere a borítóhoz ért, bizsergés szaladt volna végig a karján, a vállán, fel a nyakán, egészen a homlokáig – és ekkor egészen elképesztő sebességgel képek sokasága villant fel előtte, hangokat, dalokat, regéket hallott a fejében. S amikor néhány pillanattal később elkapta a kezét, döbbenten kellett tapasztalnia, hogy *tudja* mindazt, ami a könyvben van! Mintha belétöltődött volna… Mielőtt átgondolta volna, mit is tesz, lekapta a következő könyvet – ezúttal a Tűz Köréről szólót és rásimította a tenyerét. Megismétlődött mindaz, ami első alkalommal – és a könyv teljes tartalma ott volt a fejében. Lelle, aki soha azelőtt nem vesztette el a mértéket, most vérszemet kapott. Először azzal a tucatnyi könyvvel

végzett, amit kiválogatott, majd, nem tudva megálljt parancsolni magának, újra elindult a polcok mentén. Újabb és újabb könyvek kerültek a tenyere alá, s ő nem törődött azzal, mennyi idő telik el, nem törődött az óvatossággal, s minden egyes könyv tartalmának befogadásával távolabb és távolabb került a valóságtól, tértől és időtől. Arra sem tudott már felfigyelni, hogy életereje könyvről könyvre aggasztó mértékben csökken. A mindent-tudás vágya teljesen felülkerekedett benne… Hiúz és Rico hiába várták a vacsoránál a lányt. Először még viccelődtek, hogy talán Lellének a könyvtárba kéne küldeni az ennivalót; azután megvacsoráztak nélküle, végül Hiúz gyanakodni kezdett.

- Túlságosan szereti a könyveket, ez igaz, de sötétedik. Ott már biztosan nincs elég fény az olvasáshoz.

- Gyertyát gyújtott – vetette ellen Rico.

- A könyvtárban csak gyertyatartók voltak, gyertya egy sem, és nem hiszem, hogy vitt magával. Mielőtt elváltunk, azt mondta, vacsoránál találkozunk.

- Ne bízz egy nő szavában! – kedélyeskedett Rico, pedig ő is aggódni kezdett.

- Az ő szavában nincs okom kételkedni. Megnézem – Hiúz kirúgta maga alól a széket és a könyvtárba sietett.

A döbbenettől megtorpant a küszöbön. Mindenfelé könyvek… Az asztalon, a fotelokban, a szőnyegen… Sötétben is látó szemének köszönhette csak, hogy az erős félhomályban észrevette Lellét. Vagyis azt a valakit, aki Lelle alakját viselte. Mint egy őrült mániás… Zilált hajjal, félhangosan motyogva térden csúszkált a hátsó polcok előtt, láthatóan nem volt magánál. Szinte pillanatonként lehanyatlott, mert a lábai egész egyszerűen nem tartották meg, de még így is újra és újra feltápászkodott, hogy egy könyvet leemeljen. Hiúz csak egyszer nézte végig, amint rásimítja a tenyerét, ahogy egy láthatatlan energia bábként rázza a testét, s ahogy már ahhoz is kevés az ereje, hogy visszategye a helyére a könyvet – és cselekedett. Nem is gondolkodott azon, mi történt, mit kellene csinálnia, egyszerűen az ösztönei megsúgták. Lelléhez szaladt, megragadta a derekánál és húzni kezdte kifelé. Lelle ellenkezett, kapálózott, érthetetlen szavakat vágott a fejéhez, de a fiú erejével akkor sem tudott volna birokra kelni, ha történetesen a legjobb formájában van. Minél távolabb került a polcoktól, annál csöndesebb lett, s mire Hiúz elért vele a küszöbig, már nem volt eszméleténél. A fiú érezte, hogy Lelle rongybabaként csuklik össze, s tulajdonképpen csak ekkor ijedt meg. Szólongatta, rázta a vállát, de Lelle nem reagált, alig lélegzett. Sokkal rosszabb állapotban volt, mint a Neszere támadásakor! S ekkor jött el az az egyetlen pillanat, amikor Hiúz forró hálát érzett Sorian iránt – mert ahogy ott térdelt az ájult lány mellett, a majdnem-elf gyakorlatainak hála, megérezte az üzenetet.

- *Hozd ki hozzánk! Gyorsan!*

A fák! Hiúz felnyalábolta Lellét és szinte futva vitte ki a házból, nem is válaszolva az utána rohanó Rico és Busa kiáltozására. Tölgyfát keresett, s annak kitüremkedő gyökereire fektette a lányt.

- És most segítsetek! – mondta halkan, inkább csak magának.

Eltelt néhány perc… A két oldalán kuporgó Ricoval és Busával lesték Lellét. Hiúznak először azt tűnt fel, hogy a lány lélegzése egyre mélyebbé válik görcsös arcvonásai lassan kisimulnak.

- Jön visszafelé, akárhol volt is – mondta csendesen Rico.

- De hát mi történt ifjú uram? – kérdezte a döbbent Busa.

- Nem tudom. A könyvtárban volt, mint egy őrült, szedegette le egymás után a könyveket. Rásimította a tenyerét…

- Mit csinált?! – nyikkant fel Busa. – Rásimította?! Hány könyvvel csinálta?

- Fogalmam sincs! Mindenhol könyvek hevertek. Ötven, száz…

- És még él! Te jó ég! – Busa a kezébe rejtette az arcát.

Hiúz olyan erősen ragadta meg a vállát, hogy a popánc feljajdult.

- Úgy beszélj, hogy értsem! – rivallt rá – Mi történt Lellével?!

- Ezek különleges könyvek, uram! – hadarta sebesen Busa. – Ha értő ember veszi kezébe, olyas valaki, aki erősen kötődik a könyvekhez és rásimítja a tenyerét… nos a könyvben lévő tudás egyszerűen beletöltődik a fejébe! Tudni fogja, mi áll benne, a legapróbb részletig, anélkül, hogy olvasta volna! De ez nem veszélytelen dolog! Egyszer, bolond kölyökkoromban én is ki akartam próbálni, de Sorian úr még idejében rajtakapott. Szerencsére! Az uram akkor elárulta, hogy az ilyen módon szerzett tudás elszívja az életerőt. Azt használja fel… Sorian úr azt mondta, egy popánc talán három könyv tudását vállalhatná kockázat nélkül, de egy ember se sokkal többet, talán tizet. Igaz, az elfek még többet bírnak, de nem sokkal. És azt mondod, az ifjú hölgy akár ötvenet is… Jaj!

- Belehal? – Hiúz még erősebben szorította a popánc vállát.

- Már bele kellett volna halnia! De ha él… Nem tudom, hogyan lehetséges ez!

- De én tudom! – szólalt meg csendesen, meglepően nyugodtan Rico. – Lelle a fák lánya, sőt több… Ő maga is fa. A fák emlékezete pedig régmúlt időkig nyúlik vissza. Élő emlékezetek, rengeteg tudással. Ezért bírta ki… De nem sok hija volt! Áldjon az ég a gyanakvásodért és a gyorsaságodért, fiú!

- Hiúz! – Lelle ebben a pillanatban kinyitotta a szemét, de hangja még nagyon gyenge volt.

- Itt vagyok – a fiú a lány fölé hajolt és a megkönnyebbülés ellenére is élesen villant a szeme. – És itt vagy te is, minden ostobaságod ellenére!

Lelle nem válaszolt, csak nézte Hiúz arcát, mintha ebbe a látványba kapaszkodva tudott volna egyre kijjebb kapaszkodni a kábulatból. Hosszúnak tűnő idő után előbb Ricora, majd Busára siklott a tekintete, a felismerés szikrája gyúlt a szemében.

- Szerencsénk volt… Nem csak az élete maradt meg, de az értelme is – Rico karmos kis kezével finoman megérintette a lány arcát.

- Segítsetek felülni – kérte halkan a lány.

Hat kéz nyúlt a válla, háta alá, szinte felemelték a földről. Lelle borzasztóan rosszul érezte magát; rettenetesen szédült, csengett a füle és a gyomra annyira émelygett, hogy hálát adhatott a vacsora elmaradásáért.

- Mi történt? – kérdezte Hiúz.

- Túlzásba vittem… - Lelle a mellkasára szorította a tenyerét, mert a beszéd szúró fájdalmat okozott.

- Mondtam én! – kiáltott fel Busa. – Beletöltődött a fejedbe, ugye? Az emberi életerő nem bír el annyit, amennyivel te próbálkoztál! Áldom az eget, hogy az ifjú uraság még idejében megtalált! A halálodon voltál úrnőm!

- Tudom – mondta csendesen a lány és újra Hiúzra nézett.

S ha Rico vagy Busa arra számított, hogy Lelle hálálkodni kezd, úgy csalódniuk kellett. Nem szólt egy szót sem, csak megfogta és megszorította a fiú kezét; s Hiúznak nem is volt szüksége többre.

- Azt hiszem, borzasztó rendetlenséget hagytam a könyvtárban – nézett Lelle Busára.

E szavak hallatán Rico harsányan felkacagott.

- Nem hiszem el! Ez tényleg Lelle és valóban nincs semmi baja! Éppen az imént sétált vissza a halál torkából, s az a legnagyobb gondja, hogy rumlit csinált!

- Sorian megtudhatja… - kezdte Lelle, de mielőtt Hiúz vagy a sárkány megérthették volna, mire gondol, Busa már válaszolt is.

- Ne félj ifjú úrnőm! Értem én… Bízd csak rám! Busa bemegy és rendet csinál; most mindjárt. Sorian úr nem fog észrevenni semmit. – a kis popánc kedvesen elmosolyodott. – És nem is fog megtudni semmit.

S ekkor végre Lelle is elmosolyodott, arca, szeme újra megtelt élettel. Elengedte Hiúz kezét, hogy Busáét foghassa meg.

- Ez sokkal több, mint amire más, hűséges szívű popáncok vállalkoznának. Nagyon köszönöm Busa és remélem, egyszer módomban áll majd, hogy viszonozzam.

Busa felpattant, a lehető legudvariasabb módon meghajolt, majd visszarohant a házba, hogy eltüntesse Lelle őrületének nyomait.

- Hűvösödik – jegyezte meg Rico. – Itt akartok aludni a fák alatt vagy visszamehetünk a házba?

- Ha vársz még egy kicsit, a saját lábamon sétálok be. – válaszolta Lelle.

És úgy is lett. Nem gyorsan, nem könnyen, de a lány valóban a saját lábán ment be, igaz ehhez az is kellett, hogy Hiúz karjába kapaszkodhasson. Ágyba fektették és Lelle azonnal elaludt. Rico ekkor szépen kitessékelte a szobából Hiúzt.

- Menj és aludj te is. Vigyázok rá és nem engedem, hogy még egyszer ártson neki.

- Kiről beszélsz? – Hiúz megtorpant a küszöbön.

- Ha az éjszaka folyamán lennének álmatlan perceid, gondolkozz el azon, hogy kedves házigazdánk miért hagyta, hogy szabadon kószáljatok a könyvtárban. És miért nem szólt arról, hogy életveszélyes lehet, amivel ott találkoztok… Jó éjt!

S azzal becsukta az ajtót a döbbent arcú Hiúz orra előtt.

Reggel újabb meglepetés várta őket. Sorian üzenetet küldött Busával, hogy halaszthatatlan dolga akadt és csak alkonyatra fog visszatérni. A két gyerek a popánc iránti tapintatból igyekezett elrejteni az örömét, persze Rico most sem hazudtolta meg magát.

- Szabadnap? És tényleg szabad vagy a gazdád hátrahagyott egy sor elvégezendő feladatot két szeretett tanítványának?

- Sorian úr semmiféle feladatot nem jelölt ki! – háborodott fel Busa. – Azt mondta, hogy mindannyiunknak szüksége van egy kis pihenésre.

- Mármint hogy neki van szüksége?! Gondolom, két-három napnál tovább nemigen tudja elviselni, hogy idegeneket lásson a házában.

- Rosszindulatú sárkányfajzat! – fortyant fel az egyébként békés természetű popánc és sietve elhagyta az ebédlőt.

- Lehetnél vele kedvesebb – jegyezte meg ez alkalommal Hiúz. – Igaz, hogy Sorian házimanója, de a segítségünkre volt.

- Majd próbálkozom – legyintett a sárkány és Lelle felé fordult. – Hogy érzed magad?

- Mint akit bunkósbottal vágtak fejbe. Őszintén szólva, nemigen emlékszem a tegnap este történtekre. Azt tudom, hogy elkezdtem olvasni a könyveket…

- Méghogy olvasni! He-he! – szúrta közbe Rico.

- Rengeteg könyv hevert szanaszét; gondolom azt mind betöltötted, ahogy Busa mondta – dőlt hátra a székén Hiúz. – Megmaradt belőle valami a fejedben?

Lelle a halántékára szorította a tenyerét, úgy próbált emlékezni.

- Igen – mondta lassan. – Az első néhány könyv anyaga legnagyobb részt itt van a fejemben. Hat vagy hét könyv.

- Miféle könyvek voltak? – ez már Ricot is érdekelte.

- Volt egy nagyszerű könyv a gyógyításról. Gyógynövények, vizek, ilyesmik… Azután három-négy vaskos munka a Körök történetéről.

- Hasznos, hasznos! – bólogatott a sárkány.

- Azután volt egy nagyon érdekes könyv a Körök különös helyeiről, az azokhoz kapcsolódó furcsa legendákról. Egy utazó írta, aki évszázadokkal ezelőtt végigjárta a külső Köröket.

- Egyre jobban becsülöm az ítélőképességedet – Rico szélesen mosolygott. – A legfontosabb könyvek legelőször! Esetleg volt még valamiféle varázskönyv? Vagy titkos és legyőzhetetlen harci fogások?

- Az utolsó, amire emlékszem, a regék és mondák könyve volt.

- Na, így számíts egy nőre! Regék és mondák! Mire megyünk vele?!

- Esetleg sétálj be a könyvtárba és tölts a fejedbe neked tetsző dolgokat! – vágott vissza a lány.

- Nem! Sem te, sem Rico nem megy be oda! – állt fel Hiúz. – Én fogok bemenni.

- Ne!

- A könyvek terén én mindig tudtam mértéket tartani – jegyezte meg sokatmondóan a fiú. – Ha te hat-hét könyvre tudsz visszaemlékezni, akkor azt én is bírni fogom.

- Jól mondod! – a gyíksárkány elégedetten tapsolt. – És jól nézd meg, mit választasz, az ég áldjon meg! Találj valami olyat, aminek hasznát vehetjük Hidegpusztán. És lehetőleg igyekezz; mert nekem is lenne mondanivalóm, mielőtt házigazdánk visszatér.

- Gyors leszek – bólintott Hiúz. – Egy óra múlva találkozunk odakint, a tegnapi tölgyfa alatt.

Amíg a fiú a könyvtárban keresgélt, Rico ellentmondást nem tűrően magával cipelte Lellét – kivitte a fák alá és ráparancsolt, hogy sétálgasson és nyerje vissza az erejét. Halványan célzott rá, hogy szüksége lesz majd a lány minden képességére, de ennél többet nem árult el. Mire Hiúz egy óra múlva megérkezett – kissé kimerülve, de csillogó szemekkel -, már Lelle is sokkal erősebbnek érezte magát. Rico intésére mindhárman leültek a lányt megmentő tölgyfa alá, s a sárkány olyan halkra fogta a mondókáját, hogy össze kellett hajolniuk, ha hallani akarták.

- Megtaláltam! – mosolygott Rico sokat sejtetően.

- A lezárt szobát? – kérdezte izgatottan Hiúz.

- Nem csak egy szobáról van szó, hanem összesen hétről. Egymásból nyílnak… Hat szobába bejutottam…

- Rico! – Lelle nem tudta eldönteni, hogy haragudjon vagy örüljön a sárkány tevékeny kíváncsisága miatt.

- Ne szólj közbe! – kérte kissé ingerülten Hiúz.

- Tehát hat szobába bejutottam, a hetedik azonban nem ment… Tudom, hogy hét van, mert kihallgattam Sorian és Busa egy beszélgetését, de egyszerűen nem találtam meg. A hatodik szobából kell nyílnia… És ott valami nagyon fontos dolognak kell lennie, mert Sorian minden áldott nap bemegy oda és órákig ott marad. A házigazdánk ma nincs itthon, ugyebár. Én el tudlak vezetni benneteket a hatodik szobáig anélkül, hogy bárki észrevenne minket, ti pedig megtalálhatjátok a hetedik, a titkos szobát. Gondolom, tanultatok valamicskét Soriantól ahhoz, hogy ráérezzetek a megoldásra.

- Én benne vagyok! – jelentette ki Hiúz azonnal.

Lelle legszívesebben ellentmondott volna, bármennyire is felkeltették az érdeklődését Rico szavait. Nem szívesen kutakodott más titkaiban… De ha Hiúz megy, akkor nem hagyhatja, hogy egyedül menjen. Valakinek gondolkodnia is kell!

- Jól van, de előbb beszélek Busával! – állt fel Lelle, s mielőtt a többiek hangosan tiltakozni kezdtek volna, már folytatta is. – Csomagoltatok magunknak harapnivalót, ha már egyszer az erdőben kirándulgatva töltjük a napot. Gondolom, ez megfelelő indok arra, hogy estig ne keressen minket senki. Azután szólok Shaunnak. Hol vannak ezek a titkos szobák?

- Az öreg toronyban – felelte kapásból Rico.

- Akkor megkérem Shaunt, hogy őrködjön a torony körül és azonnal jelezzen, ha bármi szokatlant észlel.

- Én szólok Józselnek – bólintott Hiúz. – Tudtam, hogy nem hagysz cserben, sem te, sem az a szép nagy eszed.

Úgy tettek, ahogy Lelle javasolta – így amikor étellel megrakodva besétáltak a fák közé, Sorian egész háza népe azt hitte, kirándulni mennek. Fegyvert nem vittek magukkal, leszámítva Hiúz botját, így aztán valóban minden gyanún felül álltak. Amikor azonban beértek a fák sűrűjébe, irányt változtattak és óvatosan, feltűnés nélkül az öreg torony háta mögé lopóztak. Józsél és Shaun követték őket, s elhelyezkedtek egy-egy fán, amikor a két gyerek és a sárkány a torony lábához futott. Csak egészen közelről lehetett felfedezni azt a szűk ajtót, ami a bejáratot jelentette a toronyba, s amelyet ugyanolyan kövekkel fedtek be, mint a torony falát. Rico nem túlzott – valóban ki tudta nyitni az ajtót és valóban keresztülvezette őket hat szobán anélkül, hogy bárki felfigyelt volna a jelenlétükre. Furcsa szobák voltak ezek… Valamennyinek a falát roskadásig megtöltötték a hatalmas portrék. Férfiak és nők, ifjak és idősebbek, már amennyire ezt az elfeknél meg lehet állapítani. Merthogy elfek voltak, rég letűnt korok résztvevői – és minden bizonnyal Sorian ősei. Lelle – mert ő volt az, aki hármuk közül a legnagyobb érdeklődést tanúsította a képek iránt – nemegy Sorianhoz hasonlatos arcot fedezett fel. A legkülső szobában voltak a legkorábbi ősök, s minél beljebb mentek, annál jobban közeledtek a jelenhez. A legutolsó, a hatodik szoba volt a legérdekesebb. Egyetlen ajtaja volt – az, amelyiken bejöttek, az összes többi falat festmények borították. Itt már nem csak elfek néztek le rájuk – egy-két ember is akadt közöttük. Például az a két asszony, akik az ajtóval szemközt lévő falon kaptak helyet. Lellét valamiért vonzotta az a fal – és a rajta lévő hat kép. Mert míg az összes többi szobában rendezetlen összevisszaságban voltak felakasztva a portrék, ez a hat kép egy sorban függött, még a méretük is megegyezett. A két szélén két férfi volt. Az egyikük egy idősebb elf, ehhez kétség sem férhetett – aranyszőke, szépséges arcú férfi és a nyakában egy olyan korong alakú medált viselt, amelyet Lelle felismert: Sorian hordta a köntösei alá rejtve, de az egyik gyakorlásuk alkalmával valahogy kicsúszott a ruha nyakkivágásából. Sorian azonnal visszadugta, de az éppen felpillantó lány még látta… Ugyanaz a medál volt. Ő lehetett Sorian apja. – döntötte el Lelle. A

másik, fiatalabb férfi pedig csakis a testvére, annyira erős köztük a hasonlóság. Az idősebbik asszony ember volt, nemes arcú, fehéressző̈ke hajú. Hűvös, tiszta tekintetű szemét akár Sorian is viselhette volna. Az anyja. – gondolta a lány. És a másik ember asszony? Szív alakú arc, sötét haj, szürke szempár – érzékeny és szenvedélyes. Lelle úgy érezte, a kép üzenni próbál neki… Szerelemről, boldogságról és halálról. Sorian felesége… Lelle *tudta*. S a torkát szorongató balsejtelem csak tovább erősödött, ahogy a két középső képre nézett. Két gyerek… A kisfiú az anyja arcát örökölte, a sötét hajat, a szürke szemekben lobogó tüzet… A kislány szőke volt, márványszép arcú… Mint Sorian. Mint az apja. Döbbenetéből Rico hangja riasztotta fel.

- Fogalmam sincs, hol lehet a hetedik szoba bejárata. Körbetapogattam a falakat, a padlót, de még a plafont is, teljesen eredménytelenül. Tehát nem közönséges ajtó, nem is falba süllyesztett, tengelye körül megforduló vagy a falba csúszó. Semmi olyasmi, ami titkos ajtó néven szóba jöhetne. Itt valahogy másképp működik, remélem, ti rájöttök hogyan. Lelle drágaságom, a képek nézegetése helyett inkább keresgélj.

- Ezek nem közönséges képek – szólalt meg Lelle olyan hangon, hogy a másik kettő rögtön mellé lépett. – Ez itt Sorian legszűkebb családja. Elf apja, ember anyja, a testvére… Valamint a felesége és a két gyermeke…

- Hallhattad, mit mondott Busa! Sorian a legutolsó a családjából – vetette ellene Rico. – Hol van a felesége és a gyerekei?

- Meghaltak – mondta csendesen a lány.

- Igen, értem már – mondta lassan Hiúz. – Sorian egyetlen alkalommal veszítette el a higgadtságát: amikor a Boszorkánymester által okozott veszteségről beszélt. Fájdalom és izzó harag volt a hangjában… A Boszorkánymester elpusztította a családját.

- És ez mennyiben érdekes a mi helyzetünkben? – kérdezte Rico.

- Talán semennyire, talán nagyon is. Ide tette a számára legkedvesebbek képeit… ők a legfontosabbak, s talán valami hasonlóan fontosat rejtenek – gondolkozott hangosan Lelle.

Rico közelebb lépett a képekhez, alaposan megbámulta valamennyit.

- Az anyja… - mormogta félhangosan. – Az elf férfiak ritkán választanak ember asszonyt, a vegyes gyerekeknél inkább az apa szokott ember lenni. Szép asszony és nem is kellett messzire menni érte. A vak is látja rajta, hogy danen… Ez egy ember nép itt a Levegő Körében. De a felesége…

Rico halkan füttyentett.

- Mi van a feleségével? – kérdezte Hiúz.

- Jazig – felelte egyszerűen a sárkány. – Láttam belőlük épp eleget, hogy tudjam…

- Egy yill? – csodálkozott Lelle.

- Bizony kedvesem, egy yill! Méghozzá az általunk keresett Rózsaláng büszke népéből való! Ugyan mit láthatott egy jazig lány a mi sótlan, savanyú, hideg házigazdánkban, hogy a felesége lett?

Nézd a szemét, nézd a szája ívét! A jazig egy karakán, erős, szenvedélyes népség, nem véletlenül hívják őket a Tűz fiainak!

- Talán Sorian sem volt mindig ilyen – jegyezte meg Lelle.

- Jó, de hol az ajtó? – Rico nem tágított.

Hiúz a képekhez lépett, ujjaival végigsimította a kereteket, megpróbált a súlyos festmények mögé kukucskálni…

- Ezt én már végigcsináltam – a sárkány kezdett türelmetlenkedni.

- Érzek itt valamit – közölte nyugodtan Hiúz. – De csak nagyon halványan… Nem tudom megtalálni a forrását.

- Majd én – mondta szelíden Lelle és arrébb tolta a fiút.

Először nem nyúlt semmihez, csak nézte az arcokat és egyszerre próbált Sorian fejével-szívével gondolkodni és megérezni, mit is üzenhetnek a képek. Egy-két pillanat múlva színek és formák kezdetek felvillanni a szeme előtt, gyorsan váltakozó benyomások, melyek erősen hasonlítottak legelső Ősfa-álmához. Most azonban teljesen ébren volt… mégis tisztán látta. Hatalmas tűzrakás villant fel a szeme előtt, s a tűz körül táncoló alakok között egy szőke fiatalember és egy sötét hajú lány… Aranyló naplemente, s a látóhatárt elérő vörös napkorong előtt összehajoló két alak… Örömtüzek a vén torony körül és két kisgyerek, akik apjuk karjában bámulják a lobogást… És a pusztító tűz, nem messze a megroggyanó öreg toronytól… Az égő erdő, az ég felé kígyózó fekete füst… A sikoltások a tűz által körbevett tisztásról… És az égen köröző két sárkány. Hatalmas, villogó szemű, gonosz fenevadak; a szájukból előtörő láng…

- Lelle! – Hiúz megrázta a lány vállát. – Úgy állsz itt, mint aki kővé vált. Látsz valamit?

- Sorian családja az erdőben halt meg, egy tisztáson, melyet két hatalmas sárkány gyújtott fel. A tűz hozta és a tűz vitte el őket. A tűz a kulcs…

- Gyújtsuk fel valamelyik képet? Mert fáklya nincs nálunk – morogta Rico.

- Hallgass már! – rivallt rá a fiú. – Olyasmire gondolsz, mint a Széltorony alatti pincében, a kőből faragott fáknál?

- Nem! Nekik melegség kellett, de itt többről van szó. A tűz táplálni és pusztítani is tud. Mint a szerelem… - Lelle a jazig asszony képére nézett. – Csak a levegő tudja felszítani a tüzet, s csak a tűz tudja átmelegíteni a fagyos levegőt…

Lábujjhegyre állt, kinyújtotta a kezét és megsimogatta a festett arcot.

- Csakis veled oszthatta meg a hetedik szoba titkát – mondta a képnek. - Mi is a tüzet keressük… Kérlek, engedj át minket.

- Ez nevetséges! – kezdte Rico. – Neked megártott a tegnap este Lelle! Már eddig is épp elég furcsák voltatok… Te jó ég!

Rico a döbbenettől hátrább lépett egyet, megbotlott a saját lábában és fenékre huppant. Hiúz halkan, elégedetten füttyentett. A jazig asszony képe ugyanis változni kezdett Lelle szavaitól és érintésétől. Elmosódtak az arc körvonalai, fehéredni kezdett a kép közepe, majd egy másik alak jelent meg. S ahogy ez az új kép élesedni kezdett, Hiúz megfogta Lellét és maga mögé húzta. Egy hóbagoly nézett szembe velük, szinte érezni vélték, ahogy kiterjesztett szárnyával kavarja a levegőt.

- Egy lélekállat! – nyögte mögöttük Rico.

- Mi az a lélekállat? – kérdezte Hiúz, de a szemét le nem vette a madárról, amely jól láthatóan őt bámulta.

- Színtiszta varázslat! Vannak, akik képesek látható és kézzelfogható lényeket létrehozni a gondolataikkal, de ehhez nagy erő és tudás kell. Ez a bagoly nem valóságos, de éppen olyan veszélyes, mintha igazi lenne. Megmozdulhat, cselekedhet és te aligha árthatsz neki, hiszen sűrű gondolatenergiából van! A lélekállatok mindig őriznek valamit…

- Akkor Lelle megtalálta a hetedik szoba bejáratát – Hiúz még mindig a baglyot nézte.

- De nem hiszem, hogy ki tudom nyitni – súgta a fiú háta mögül Lelle. – Fogalmam sincs, mit csináljak egy lélekbagollyal!

- Majd én – felelte nyugodtan Hiúz.

A lenyűgöző madarat nézve úgy érezte, mintha egy vadon mélyén állna, mintha ott állna útját egy bagoly. S most jött rá, mennyire igaza volt Soriannak, amikor a gondolatok erejéről és fontosságáról beszélt! Mert mi mással lehetett volna kiismerni egy *ilyen* állatot?! Hiúz, anélkül, hogy eleresztette volna a madár tekintetét, megpróbált ráhangolódni a gondolataira. S ez könnyebben ment, mint gondolta. Neki könnyebben ment… Mindig is értett hozzá, hogy kiismerjen egy állatot, még egy ilyen *majdnem* baglyot is. Megérezte a szándékát, mielőtt az állat cselekedett volna… Így történhetett, hogy amikor a bagoly nagy sebességgel, Lelle és Rico számára teljesen váratlanul kicsapott a képből, Hiúz már előrenyújtott karral és éles, figyelmeztető huhogással várta. A bagoly így a fiú ellen indított támadást, lecsapott a karjára… S ez volt az utolsó vad mozdulata… Amint a bagoly karmai belemartak a karjába, Hiúz a másik kezével villámgyorsan elkapta a madár nyakát, s olyan erővel szorította, hogy a hatalmas, vergődő állat nem és nem tudott kiszabadulni. Hiúz nem hagyta, hogy a karjában égő fájdalom elterelje a figyelmét, hanem összpontosított és gondolatban egy erős lánchálót dobott a bagolyra – s ha a lélekállatot a gondolat ereje hívta elő, úgy a láthatóvá váló, ráboruló háló sem állt másból. Egy pillanat múlva éles szél csapott ki a képből, eltűnt a bagoly, eltűnt a háló – s egy halk kattanással kinyílt az a kétszárnyú, eleddig láthatatlan ajtó, melyet a két gyerek képe díszített. S amíg Rico lelkes felkiáltással a nyíló ajtóhoz ugrándozott, Lelle megfogta az indulni készülő fiú kezét.

- Mutasd a karodat!

- Nem kell…

- De kell! Ez ugyanaz a karod, amit a Neszere is megsebzett, még be sem gyógyult teljesen. Húzd fel az ingedet, meg akarom nézni!

S mivel a fiú még mindig vonakodni látszott, maga tette meg. A Neszere okozta, immár halványuló csíkok felett a gondolattal teremtett bagoly karmai mély sebeket okoztak; Lellét az nyugtalanította a leginkább, hogy ezek a sebek nem véreznek, csupán sötét lyukakként csúfítják a fiú alkarját.

- Látod, nem történt semmi bajom – húzta el a karját Hiúz. – Hagyjuk most ezt és nézzünk be végre mi is a hetedik szobába.

- Azért, mert veszélytelennek látszik, még nem biztos, hogy az.

- Rémeket látsz! Egyébként pedig kinek mutassam meg? Talán Soriannak? Na, gyere!

Lelle nem ellenkezett tovább, de a rossz sejtelem akkor is ott munkált benne, amikor Hiúz nyomában belépett a hetedik szobába. Ha a kinti hatot furcsának találták, úgy ez egészen különleges volt – nem voltak benne képek, sehol egy bútor vagy ablak. Csupán négy fa… A szoba mindegyik oldalára egy-egy fát faragtak kőből a hozzáértő kezek, hatalmas, kifestett óriásokat, melyek betöltötték nagyjából az egész falat. Nem volt lombjuk, gyökereik a padlón nyújtóztak, törzsük a falon, csupasz ágaik pedig felfelé kapaszkodtak és a mennyezet tetején gyűrű alakban összefonódtak. Mindegyik fát más-más színűre festették – a napkeleti falon sárga, a délin piros, a nyugatin kék, északon pedig sötétzöld. S összefonódó ágaik között egy luk tátongott a mennyezeten – s ezen a lyukon aranyló fényével beáramlott a kinti napsütés, sugárzó fénykört rajzolva a padlóra.

- Mi lehet ez a hely? – járkált körbe Rico. – Mi a csudát csinálhat itt Sorian órákon át?!

Hiúz szemét vonzotta a padlóra vetődő sugárnyaláb, s mielőtt a többiek szólhattak volna, egyszerűen belesétált és megállt a közepén.

- Gyertek mellém! – mondta néhány pillanat múlva izgatottan.

Lelle és Rico is beléptek a fénykörbe… és akkor meghallották! Hangok! Összekavarodó, ezüstös, ködös, mélyen rezgő, sok-sok hang kavargott körülöttük, mint a szabad mezőn száguldó szél. Mielőtt azonban bármiféle kérdés megfogalmazódhatott volna bennük, a hangok egy pillanat alatt némultak el – észrevették a jövetelüket. A fülsiketítő csendet egyetlen erős, mégis bársonyos hang törte meg, egyszerre hallották a fülükben, a fejükben és a szívükben.

- *Mit kívántok tőlünk?*

- Hol vagyunk? Mi ez a hely? – most is Hiúz reagált a leggyorsabban.

- *Hát nem tudod ifjú ember? Úgy bizonyára engedély nélkül jutottál ide… De az engedélyek a földi világhoz tartoznak, ránk nem vonatkoznak… A Hangok Szobájában vagytok.*

- Hallottuk a hangokat – szólalt meg Lelle is. – Kiknek a hangjai vagytok?

- *Kiknek a hangjai voltunk… A kérdés így lett volna pontos ifjú leány. Valaha éppúgy a Körök világaiban éltünk, de amikor letelt az időnk, eltávoztunk.*

- Halottak? – borzongott meg Rico.

- *Átléptünk a Távozás Falán, igen, de továbbra is létezünk, érzünk és ha tudunk, cselekszünk. A Távozás Fala nem tömör, nem áthatolhatatlan… Vannak helyek, ahol a túlsó és az innenső világok között rés nyílik, leginkább ott, ahol a föld erővonalai metszik egymást. A Hangok Szobája egy ilyen rés… Áthallatszik rajta az ősök hangja, s nem hallható a kinti világ zaja. Ez a segítségkérés és a tanács helye.*

- Ősök hangja? Sorian ősei vagytok? – Hiúz izgatottan kihúzta magát.

- *Így van. Összefűz minket a vér és a szeretet köteléke, s ha segítségül hív minket, hallhatja a hangunkat. Mi átlátunk a kint élők világába, s tudomásunk van sok olyasmiről, ami a testben létezők elől rejtve van.*

- Akkor nem is igazi Látnok! – csattant fel Rico. – Megbocsáss uram, vagyis gondolom, az voltál, de akkor Sorian nem is igazi Látnok. Esetleg Hallnok! De még így is tőletek tudja meg, amit meg akar tudni!

- *Ez nem ilyen egyszerű. Mi sem látunk mindent, hiszen a jövő nincs előre megírva. Utak és lehetőségek vannak… Ha Sorian tanácsot kér, a lehetőségekről beszélünk neki… S ahhoz már az ő valóban létező látnoki tehetsége kell, hogy egységes képpé rendezze a sugallatokat.*

- És itt, ezen a résen keresztül csak ti, Sorian ősei szólalhattok meg? – Hiúz hangja egyre izgatottabbnak tűnt.

- *Nem. A Hangok Szobája az ősök szobája – a segítségkérő őseié. Mivel ezt a szobát Sorian használja, mi vagyunk jelen.*

- És ha én használnám?

- Hiúz! – Lelle most értette meg, mi jár a fiú fejében.

- *Úgy a te őseid jönnének el.*

- Lehetne… Beszélhetnék velük?

- *Ha úgy kívánod, hívhatod őket…* - a hang hirtelen elhallgatott, mintha máshová figyelne, s amikor újra megszólalt, meglepettnek tűnt. – *Várj! Valaki beszélni kíván veled! Valaki, aki mind a két világban létezik.*

- Velem? – döbbent meg Hiúz – Én nem…

- *Hiúz!* – az új hang halkabb volt, távoli, de tiszta.

Egy nő hangja. Hiúz megdermedt, amikor meghallotta – azonnal felismerte. A hang, amely a Neszere támadásakor beszélt hozzá! Nem képzelődött!

- *Hiúz! Kevés az időm! El tudlak érni, mint ahogy te is el tudsz érni engem, de vigyáznunk kell. Fogy az erőm… de veletek vagyok, érezlek benneteket.*

- Ki vagy te?

- *Értem indultatok.*

- Rózsaláng! – kiáltott fel Hiúz és Lelle egyszerre.

- *A Boszorkánymester elfogta a testemet, elszívja az erőmet, de a gondolataim felett nincs hatalma. Hangolódj rá a gondolataimra, hiszen megtanultad Soriantól, aki sokkal kiválóbb ember, mint azt sejtenéd. A gondolataim ereje elvezet hozzám. Megtaláltok…* - a hang halkulni kezdett.

- Várj! Miért én?! Lelle jobban…

- *Nem! Lelle a fákat kapta, de a tűz a tiéd… Hívd a farkasokat… és vigyázz a ködre! Az lesz a következő…*

A hang hirtelen elhallgatott.

- Rózsaláng! – kiáltotta fiú, de a válasz újra a bársonyos férfihangtól érkezett.

- *Elment, fiam, hogy ne lepleződjön le.*

- Elment… Azt mondta, hívjam a farkasokat…

- Miféle farkasokat?! – horkant fel Rico. – Nem kellenek ide farkasok!

- A farkasok az őseim. Legalábbis álmomban így jelentek meg…

- Az őseid? Itt? A Hét Kör Világában? Na álljunk csak meg egy pillanatra! – Rico kezdett elvörösödni. – Rhianna azt mondta, ti egy másik világból jöttetek! Hogy a csudába lehetnének itt az őseid?!

- Én is ezt szeretném megtudni. Beszélhetek velük? – kérdezte ismét a hangtól.

- *Érezték a jelenlétedet… Rózsaláng üzent nekik… Közelednek…*

Nem lehet leírni a fiú szívében dobogó izgatottságot! Megtudja! Végre érteni fogja! Szél kerekedett körülöttük, távoli farkasüvöltést hozott magával… És ebben a pillanatban valaki feltépte a Hangok Szobájának ajtaját, a gyerekek képével díszített ajtót, amely becsukódott mögöttük, amikor beléptek. Egy emberként pördültek meg… Sorian állt ott… A szobában kavargó szél az ajtó felé csapódott, vadul lobogtatva az elf haját, köntösét, de ő csak a három betolakodót nézte. Szépséges, haragvó arcával, megfeszülő testével egyszerre volt félelmetes és lenyűgöző jelenség. És akkor megindult… Olyan gyorsan mozdult, hogy Hiúzt is sikerült meglepnie. Néhány hosszú lépéssel előttük termett, megragadta Ricot és olyan erővel hajította ki, hogy a gyíksárkány végigszánkázott a hatodik szobán is, egészen a szemközti falig – hangos puffanással csapódott be és elnyúlt. Sorian a két gyerek felé fordult, s ezzel egyidőben az egész szobát betöltötte a farkasok vonyítása – Hiúz önkéntelenül visszafordult a hangok irányába, ahogy megérezte ősei jelenlétét… De beszélni nem tudott velük…

- Távozzatok! – kiáltotta Sorian. – Még nincs itt az idő! Menjetek!

És valóban… Talán Sorian hangja, talán szavainak igaza okozta, de a farkasok távolodtak.

- Ne! – Hiúz az elfhez pördült. – Mit képzelsz…

Soriant ekkor ragadta el az indulata.

- Mit képzelek?! Visszaéltél a vendégszeretettel! Visszaéltél a bizalommal, s mindazzal, amit tanítottam! Belekutakodtál a legszentebb, a legbensőbb ügyeimbe! A családomba! Takarodj innen! – megragadta a fiú karját, hogy őt is kipenderítse, s szilaj haragja elég erőt is adott volna hozzá.

Hiúz sebesült karját ragadta meg, s mert Sorian volt az, aki a lélekbaglyot életre keltette, a madár tépte sebek az ő érintésétől valódivá váltak. Hiúz felkiáltott a hirtelen rátörő fájdalomtól, kitépte lüktető, vérző karját az elf markából. De Sorian nem tágított és nem törődött mindezzel, a fiú vállát ragadta meg… Többre nem volt ideje… Lelle Sorian megjelenésekor dermedten állt… Nem rá irányult az elf legnagyobb haragja – talán azt jobban viselte volna. Rico kipenderítése láttán úgy érezte, valami növekedni kezd a belsejében. Valami mély, valami ősi… Valami, ami a lelkében szunnyadt. S akkor Sorian Hiúz ellen fordult… A fájdalom, amit okozott… Lellében feltört mindaz, amiről ittléte alatt próbált nem tudomást venni: Rico sorozatos megalázása, Sorian szinte embertelen hűvössége velük szemben, a lekicsinylések, a könyvtárban történtek, a farkasősökkel történő beszélgetés megakadályozása. Dagadt, dagadt benne a feltörni készülő erő, s talán visszafogta volna, ha Sorian nem fordul Hiúz ellen. De megérezte a férfi gondolatainak fonalát, a *szándékát*, olyan tisztán, mintha az ő fejében született volna – megérezte és megértette, hogy Sorianban felülkerekedett a harag és áttör minden gátat, hogy Hiúzra zúdulhasson. Lelle ránézett a fiú vérző karjára, az elf könyörtelen arcára – és hogy védje a társát, kiengedte, ami benne lapult. Sorian hirtelen úgy érezte, mintha visszacsapódó faágak ütése vágódna az arcába. Olyan gondolaterő lökte hátra, hogy megtántorodott és néhány lépést hátrált. Amikor újra előre akart lendülni, Lelle elállta az útját.

- *Ne tovább!* – a lány hangja úgy dörgött Sorian és Hiúz fejében, mint az égzengés.

Ekkor Sorian belenézett a lány szemébe – és nem a megszokott emberlány tekintetet látta. Az *erdő*, a *vadon* nézett vele farkasszemet, az ősi erő, melyen embernek, elfnek nincs hatalma. A döbbenet egy pillanat alatt hűtötte le minden indulatát.

- Lelle? – nem volt biztos benne, ki is áll előtte.

Lellének kellett néhány pillanat, amíg a benne lakozó erőt megfékezte – mert erejének tetőpontján is tisztán érezte, hol a határ. Mire megnyugodott, Hiúz már ott állt mellette és Rico is a szoba ajtajából pislogott befelé. Csend ereszkedett közéjük, a fénykörön kívül a hangok is hallgattak.

- Ez a szoba zárva van előttetek – mondta Sorian, korábbi indulatához képest meglepően higgadt hangon. – Távozzatok innen!

- A rés azért van, hogy segítséget és tanácsot kérjünk – felelte Lelle. – És erre nem csak neked van szükséged. Ez a második alkalom, amikor ellenünk lépsz.

- Ez a szoba az enyém, nincs itt keresnivalótok.

- Nincs – Hiúz hidegen nézett az elfre. – Ezen a földön valóban nincs több keresnivalónk. Menjünk.

Előre indult, nyugodt, hosszú léptekkel. Lelle és Rico követték, anélkül, hogy visszanéztek volna. Így nem láthatták, hogy a hetedik szoba lassan becsukódó ajtaja mögött Sorian lassan lerogy a fal mentén. Odakint az izgatott Shaun és Józsél várta a két gyereket.

- *Egyfolytában küldtük a figyelmeztetést, hogy Sorian közeledik!* – Shaun Lelle vállára ugrott. – *Miért nem válaszoltatok?*

- Mert a hetedik szobába nem jutnak be az élő világ hangjai – felelte a lány kurtán.

Sokkal jobban foglalkoztatta Hiúz sebe és a saját, mélyről előtörő ereje. Amint visszaértek a szobáikba, Lelle a fiolái segítségével ellátta a fiú karját.

- Ha ilyen ütemben szerzed a sebeket, hamar a végére érek a gyógycseppjeimnek – jegyezte meg fel sem pillantva.

- Akkor majd kérsz valamit a fáidtól – morogta Rico a fotelból.

Láthatóan odalett minden jókedve, sajgott a háta, de leginkább a feneke – a büszkesége pedig megakadályozta, hogy emiatt kérjen segítséget Lellétől.

- Mi történt veled a szobában? – kérdezte csendesen a fiú. – Ellökted tőlem Soriant, anélkül, hogy hozzáértél volna…

Lelle lassan felnézett.

- Mióta Árnyaskirály megmentett, többen és többször mondták nekem, hogy a fák lánya vagyok. Hogy egy részem fává vált. De egészen mostanáig nem is sejtettem, hogy ez ekkora erőt jelent. Hiúz, én csak most döbbentem rá, mit is jelent a fák ereje! Nagyon mély… Ritkán tör elő, de akkor nagyon.

- Sorian megijedt tőled.

- Én is megijedtem volna saját magamtól. Ott és akkor rá kellett döbbennem, hogy lényem fa-része valójában csak most ébredt fel. Most és neked köszönhetően. Ha Sorian nem fordul ellened…

- Jaj, már megint ez! – nyöszörgött Rico. – Szerintem ti élvezitek, hogy oda-vissza mentegetitek egymást! Bármi is keltette fel benned, lenyűgöző voltál Lelle, ez az erő még sokszor jöhet jól nekünk. De most beszéljünk a lényegről: szeretett házigazdánk ezután aligha tűr meg minket tovább a házában

- Van hová továbbmennünk – jegyezte meg a fiú. – Fel vagyunk rá készülve.

- Ezt örömmel hallom! És be kell látnom, sokat nyertünk ezen a körön… Gondolatolvasgatás, egy jó kis térkép, Lelle fa-ereje, a te kapcsolatod Rózsalánggal, a Hangok Szobájának felfedezése, a könyvtár… Az ám! Remélem fiú, te hasznosabb könyveket töltöttél a fejedbe, mint Lelle!

- Harcászati könyveket – mondta szűkszavúan a fiú. – Valamint a regék és mondák könyvét.

- Hát, ha mindenáron meséken akartok szórakozni…

- Neked mesék, nekem a múlt – Hiúz nagyon komolynak tűnt. – Ami pedig a Hangok Szobáját illeti… Sorian megakadályozta, hogy beszéljek az őseimmel, s én itt és most nem tehetek ellene semmit, de addig nem nyugszom, míg valamilyen úton-módon be nem fejezem, amit elkezdtem! Bárhogyan is, de beszélni fogok velük!

Aznap délután és este senki nem kereste és senki nem háborgatta őket. S bár tartottak Sorian felbukkanásától, a házigazdájuk a nap folyamán már nem mutatkozott. Reggel ismét Busa

ébresztette őket, de megszokott vidámsága most nem volt vele. Bús képpel járkált fel-alá és csak Lelle kérésére volt hajlandó megszólalni.

- Sorian úr megkért, hogy tudassam veletek, a mai napon tovább indultok. Bevallom, sajnálom, hogy ilyen hamar el kell válnunk, de az uram határozottan azt mondta, hogy készen álltok. Arra kér benneteket, hogy reggeli után csomagoljátok össze a felszereléseteket, ő a ház előtt fog várni.

S miközben végig az járt a fejükben, miként fog viselkedni velük az elf, megreggeliztek, összepakoltak, Hiúz szűkszavúbban, Lelle melegebben vett búcsút a popáncoktól. Amikor zsákjaikkal a vállukon – Hiúz bottal a kezében – kiléptek a ház kapuján, Sorian már várta őket. Valami megváltozott, benne, rajta… Pazar, skarlátszínű köntöst viselt, narancsvörös hímzéssel. Haját ezúttal összefogta a tarkóján, s ez még jobban kiemelte szigorú vonásait. Az arca most is olyan hűvösnek tűnt, mint korábban, de a tekintete élt… A szívét uraló fagyos levegő talán ismét melegedni kezdett… Végignézett rajtuk, higgadtan, indulat nélkül, de a szeme legtovább Lellén időzött.

- Kartallal nem határoztuk meg pontosan, mennyi ideig maradtok nálam. – kezdte nyugodtan – Attól tettük függővé, milyen gyorsan tanultok. Tegnap nyilvánvalóvá vált számomra, hogy már nincs miért maradnotok: használni tudjátok, amit tanítottam. Készen álltok a továbbindulásra. Elkísérlek benneteket a következő Kapuhoz, illetve a Kapu őrzőinek ligetébe. A Víz Körébe nyíló Kapu egy kissé más, mint amivel eddig találkoztatok: őrzői vannak. S bár én veletek leszek és a támogatásukat kérem, mégis ők döntenek arról, hogy továbbengednek-e titeket. Mégsem kétlem, hogy *titeket* átengednek. Amint átértetek, használjátok a térképet és figyeljetek a jelzéseire, mert megmutatja a rátok leselkedő veszélyt is. Gyertek utánam!

- Sorian, várj! – Lelle az elfhez sétált. – Tudnod kell… Sajnálom a tegnapi indulatokat. A fájdalmat, amit okoztunk. A bocsánatodat kérem azért, hogy a veszteségeid felbolygatása árán bementünk a titkos szobádba. Talán valóban nem volt ott keresnivalónk.

Sorian figyelmesen nézte a lányt, s bár az arca mozdulatlan maradt, a tekintetén mintha mosoly suhant volna át.

- Te gyógyító vagy Lelle, így tudnod kell, hogy a rejtegetett, elmérgesedett sebeket fel kell ahhoz fakasztani, hogy gyógyulni kezdjenek. A családom a pártotokat fogta… Nincs miért haragudnom.

S mielőtt a lány válaszolhatott volna, sarkon fordult és elindult az erdő irányába. Hamarosan rátértek egy finom kavicsokkal borított, kétembernyi széles útra, s amint ráléptek, megérezték az erejét.

- Ez egy yel – jelentette ki Hiúz.

- Az egyik abból a kettőből, ami a házam alatt kereszteződik. A legtöbb Kapu yelek, vagy yel-csomópontok mentén áll, mert ott szabadabban áramlanak az energiák és könnyebb rést nyitni a

világokat elválasztó falon – Sorian léptei egyre lendületesebbé váltak, ahogy az ösvény energiája hozzáadódott a sajátjához.

Hiúz és Lelle is azt érezte, hogy frissességgel töltődik fel a testük, békével és éberséggel a lelkük. Rico a még fájdalmat okozó sétálás helyett a repülést választotta, de következetesen a két gyerek mögött maradt, a lehető legtávolabb Soriantól. Néhány percnyi séta után az út szűkülni kezdett, s hamarosan megpillantották azt a két hatalmas szilfát, amelynek lombjai elzárták az út további szakaszát. Sorian is lassított a léptein, majd néhány lépésnyire a két fától megállt.

- Itt kezdődik a Kapu őrzőinek ligete. Íme a bejárat, amin át kell jutnunk – mondta egyszerűen.

- Hol vannak az őrök? – nézett körbe Hiúz.

- Előtted.

- A fák? Értem… Mi más? Lelle, azt hiszem, kivételesen neked kéne előremenned.

- Én is azt hiszem. – jegyezte meg halkan az elf.

A lány nem is kérette magát, nyugodt léptekkel a fákhoz sétált, megállt közöttük, s mivel az út itt már erősen összeszűkült, oldalra kinyújtott tenyereivel egyszerre érhette el mindkét kérget. Amint hidat teremtett a két szil között, hagyta, hogy előző nap felébredt ereje szétáradjon a testében. S ekkor meglepő dolog történt, csupán Sorian maradt rezzenetlen, mert ő tudta, mire számítson. A két délceg szilfából hirtelen egy-egy alak lépett elő. Magas, erőteljes férfialakok… Nem voltak hús-vér teremtmények. Szellemek voltak, fák voltak, elfek voltak… Valahogy mind a három egyszerre. Áttetszők voltak, mint a szellemalakok, mögöttük – bennük – tisztán látszott a két szilfa. Szépek és erőteljesek voltak, mint az elfek. Ragyogó szeműek, gyönyörű arcúak. Hátraomló, dús, szillevelekkel összefont hajuk szinte betakarta őket. Fák is voltak, mert bár nem viseltek ruhát, nyúlánk szellemtestüket valamiféle fakéreg-anyag fedte. Hasonlítottak egymásra, mégsem voltak egyformák. Rámosolyogtak Lellére és zengő, meleg hangon szólaltak meg – egyszerre és teljes összhangban beszéltek.

- Köszöntünk Tölgyek Lánya, tudtuk és vártuk a jöttödet! Mi vagyunk a Kapu ligetének őrei, s mert úgy akarjuk, társaid is láthatják valódi alakunkat. Erre ők valójában nem képesek, ez csak neked adatott meg.

- Elfek vagytok? – nézett egyikről a másikra a lány.

- Elfek vagyunk, de nem hasonlítunk azokra, akikkel eddig találkoztál. Mi a fák elfjei vagyunk, a fák szellemei. Tápláljuk, óvjuk a nekünk otthont adó fát, biztosítjuk, hogy energiáik össze tudjanak kapcsolódni a társaikkal, cserébe részesülhetünk tudásukból. Azoknak, akik képesek minket látni és hallani, segítséget és tanácsot nyújtunk. Te most jutottál el oda, Tölgyek Lánya, hogy képes vagy erre – mostantól láthatóvá válik számodra minden faelf.

- Minden fának van elfje?

- Nem, sajnos nem. Kevesebben vagyunk, mint a fák… De érezni tudjuk a magányosan maradt fák gondolatait is, s ha bajban vannak, megpróbálunk segítséget keresni a számukra. Olyan mozgó lényeket, akik a barátaink. Mint a te néped Tölgyek Lánya.

- De hát… nekem nincs semmiféle népem! – döbbent meg Lelle. – Hacsak nem a fák…

- Keveset tudsz még erről a világról és a saját örökségedről is. A tölgyemberekről beszélünk…

- Soha nem hallottam még a tölgyemberekről!

- Nem is hallhattál a fehér bölcsek népéről, s még nem érkezett el az ideje, hogy találkozz velük. De most már tudhatsz róluk… Mint ahogy ők is tudnak rólad. Adjon neked reményt az utadon, hogy a néped figyel rád, s ha elérkezik az ideje, belépnek az életedbe. Ha beszélsz egy tölgyfával, hallják a hangodat és visszahoznak az őrület mocsarából is, ha akad olyan ember, aki egy tölgy alá fektet le. – meghajtották a fejüket Hiúz felé – A nevükben is köszönjük neked ifjú ember. És most… Haladjatok tovább. Átengedünk benneteket és átengedjük a gyíksárkányt is, mert tudjuk, hogy az ő népe nem ellensége a fáknak.

Még egyszer meghajtották magukat, s egy egyszerű mozdulattal visszaléptek a fák törzsébe. A szilfák megemelték az ágaikat, s ők egyesével átbújhattak a keletkező résen. Egy tisztásra értek, melyet olyan sűrűn álló fák és bozótosok öveztek, hogy azon élő lélek nem hatolhatott volna át. A tisztás közepén egy vénségesen vén, göcsörtös törzsű tölgyfa állt, melynek hatalmas alsó ágai a földig nyúltak le.

- Íme a Kapu, amely átvezet benneteket a Víz Körébe. – Sorian előrébb sétált, majd feléjük fordult. – Szinte mindegyik öregebb tölgyfa Kapuként működik, de nem mindegyikről lehet tudni, hová vezet. Ezt a fát ismerjük. Ha készen álltok és Lelle megkéri, megnyitja az átjárót. Az Ősfa áldása kísérjen benneteket és vigyétek végbe mindazt, amiért indultatok.

S ekkor Sorian, a hűvös szívű elf, keresztbe fektette a mellkasán a karját és meghajtotta a fejét; majd odébb sétált, hogy ne zavarja őket. Lelle a tölgyhöz lépett, megsimogatta vénséges törzsét és gondolatainak erejével megkérte, hogy nyisson nekik Kaput. Nem kellett sokáig várniuk… A törzs egyik repedése vibrálni, sötétülni, tágulni kezdett – mint egy fekete örvény, s mire befejezte, embernél magasabb átjáró nyílt előttük. Sötét örvénylésében csupán néhány ezüstös felvillanás kelthetett volna bizalmat, de a lány érezte, ahogy a fa jósága körülöleli és bíztatja. Hátrafordult, rámosolygott a fiúra és a sárkányra. Hiúz bólintott, megmarkolta a botját, szorosan megfogta Lelle kezét, s az élre állva megvárta, míg Rico megkapaszkodik a lány másik kezében, majd habozás nélkül belépett a sötét örvénybe, amely utána elnyelte Lellét és Ricot is. Sorian megvárta, amíg a Kapu becsukódik és az öreg tölgy megpihen, ekkor behunyta a szemét, erősen összpontosított, hogy mondandója elég erőt kapjon a világok átlépéséhez. És szállt az üzenet Kartalnak…

- Elbizonytalanítottam, feldühítettem mindkettőjüket és elértük, amit akartunk: sokkal erősebbek, mint amikor megérkeztek és ezt ők is tudják. Sokkal erősebbek, mint azt gondolni mertem volna. Továbbindultak. Most a Füzes Házon a sor…

A Füzes Ház

Kezdték megtanulni, hogy minden Kapu másmilyen, s azt, hogy egyik sem túl kellemes. A Víz Köre felé tartva mintha örvénybe merültek volna – sötétszürke, kavargó áradatba. S ha a Levegő Körébe vezető út fullasztó volt, úgy ez hűvös és nyirkos. Az időt most sem érzékelték, de azt igen, amikor a Kapu másik kijárata felé közeledtek. Egyikük sem bánta, hogy vége lesz az utazásnak, igyekeztek arrafelé figyelni, amerre az *előrét* sejtették. Ezért is érte őket teljesen váratlanul a rázkódás… A kapu örvénye őrült kavargásba kezdett, ereje a testüknek csapódott, hogy alig tudtak talpon maradni. A következő lökés még erősebb volt és hátulról érkezett – mintha utánuk nyúlt volna valaki. A leghátul lévő Rico előrevágódott, beleütközött Lellébe és együtt csapódtak Hiúznak. Őrült kavarodás támadt… Ricot az erő eltépte Lellétől, de a fürge gyíksárkány ekkor már Hiúz csizmájába kapaszkodva lógott. Már látszott a kijárat… A következő támadás Lellét érte és olyan erővel taszította mellbe, hogy hátraesett és a keze kicsúszott Hiúz markából. Egyetlen pillanat volt… Lelle belebucskázott az örvénybe, hiába kapott utána a fiú. A következő pillanatban Hiúz és Rico kiestek a Kapun – a fiú azonnal felpattant, lerázta magáról a kábának tűnő Ricot, körbenézett.

- Lelle! Hol vagy? – kiáltotta, de válasz nem érkezett.

Hiúz ekkor leguggolt a sárkányhoz, megragadta és megrázta a vállát.

- Gyerünk Rico, térj magadhoz! Lelle nincs velünk!

- Nincs velünk?! Jaj, hogy utálom a Kapukat! Ez majdnem ránk omlott! Mibe küldött minket ez az átkozott, gőgös elf!!!

- Hagyd abba a nyavalygást és gondolkodj! Sorian nem küldött volna minket veszélyes Kapuba! A rázkódás olyan volt, mint egy támadás!

Rico erre a gondolatra azonnal magához tért.

- Úgy gondolod…

- Úgy! El akart szakítani minket egymástól és Lelle kezét kitépte az enyémből! Elragadta! Gondolkodj sárkány! Hol lehet?

- Várj, várj!

- Egy fenét várok! – Hiúz éktelenül dühös kezdett lenni. – Elvitte Lellét!

- Higgadj le fiú! – csattant Rico hangja, s most már erő volt benne. – Nem volt módja elvinni! Még nem! Gondolkodj végre! Lelle az utolsó pillanatban szakadt el tőlünk, amikor már láttuk a kijáratot… Utálom a Kapukat, de azért annyit tudok róla, hogy ha valaki letér a sodrás irányáról, máshol esik ki. Lelle a legeslegutolsó pillanatig velünk volt, úgyhogy nem lehet messze.

Lelle valóban kiesett a Kapuból és rögtön tudta, hogy elszakadt a társaitól. Igazából már akkor tudta, amikor a keze kicsúszott Hiúz kezéből… De megijedni sem volt ideje, mert rés nyílt a piszkosszürke örvényben – nem akkora, mint amin valójában ki kellett volna jutnia, de mégis embernagyságú – és ő kiesett rajta. Gurult néhány métert a földön, mire le tudta fékezni magát; feltápászkodott és körülnézett. Sziklák és erdő övezte tisztáson állt – teljesen egyedül. Ösztönös mozdulattal leellenőrizte, megvan-e még a zsákja és a tőre, de minden a helyén volt. Vett néhány mély levegőt, hogy megnyugodjon és gondolkodni tudjon – s hamarosan ő is arra a következtetésre jutott, mint a tőle elszakadt társai: hogy támadás érte őket és ő emiatt máshol jutott ki. Bár talán nem túl messze… Arra gondolt, felmászik az egyik sziklára, hogy körül tudjon nézni, miféle helyen van, s hátha meglátja Hiúzékat is. De alig indult el, amikor a biztos veszély érzete hullámzott át rajta… Mégsincs egyedül! Érzékelte a feléje csapódó gondolatok erejét – és megijedt. Jönnek érte! Hirtelen futni kezdett a fák felé, tudta, ott biztonságban lehet. De talán tudták ezt azok is, akik a nyomában jártak, mert nem engedték, hogy eljusson odaáig. Gyorsan mozgó, nyúlósan szürke köd tört elő a sziklák közül és néhány pillanat alatt körülfogta Lellét, aki így már az orráig sem látott. Csontig hatoló nyirkosság járta át, elesett egy lába előtt váratlanul felbukkanó kőben, s mire feltápászkodott, teljesen elvesztette az irányérzékét – már nem tudta, merre van az erdő. Hirtelen a magányosság, az elveszettség bénító terhe nehezedett rá, de félni csak akkor kezdett, amikor meglátta a körülötte kavargó homályban mozgó árnyékokat. Torz formák váltakoztak mindenfelé, s amikor meghallotta a fojtott suttogást, a borzalomtól jeges hidegség szorította össze a szívét. A következő pillanatban az egyik árnyék feléje vetődött, s ő csak annyit érzékelt, hogy valami szürkés és büdös ugrik rá, majd egy ütés érte a halántékán, s Lelle ájultan terült el a fűben.

- Ez jó lesz végre?! – kérdezte kimerülten Rico.

Ez már az ötödik szikla volt, amit megmásztak – jobban mondva Hiúz mászott, a sárkány felrepült, mégis ő tűnt kimerültnek. Eltávolodtak a Kaputól, mert Hiúz egy magasabb pontot keresett, ahonnan beláthatta volna a tájat. Térkép nélkül – hiszen az Lellénél volt – csak a saját szemére hagyatkozhatott.

- Igen, ez megfelelőnek tűnik. – felegyenesedett a szikla tetején.

Végre átláthatta, hol is kötöttek ki. Azt rögtön megállapította, hogy a vidék magasan fekvő és teraszos jellegű. Egy hatalmas, fennsík, melyet minden oldalról távoli hegyek koszorúja fog össze. Nem túl messze látott egy vízesést – hatalmas, dübörgő víztömeg zúdult le egy magasabban fekvő

sziklaplatóról, arra területre, ahol ők is voltak. A leömlő víz rögtön el is tűnt egy mély szurdokban, amely széles, feketén ásító torkával leginkább egy hatalmas, tekergőző kígyóra emlékeztetett. A folyóvölgy vonala végigkígyózott előttük és még tovább, egészen a láthatár széléig. A szurdok szemben lévő oldalán egy fákkal sűrűn borított, kiemelkedő, sziklás föld terült el.

- Remélem, nem a szurdok túloldalán van… - mondta a fiú halkan, inkább csak magának. – Annál közelebb kell lennie.

- Szerintem is – helyeselt fújtatva a sárkány. – De bármerre nézek, nem látom őt. Talán a kilátás megcsodálása után nem ártana nyomokat keresni.

Hiúznak azonban más gondolata támadt. Felnézett az égre és Józelet hívta. A tűzsólyom néhány pillanat múlva érkezett, a vízesés felől; Hiúz kinyújtotta a karját és a madár gyönyörű mozdulattal ereszkedett rá.

- *Lelle eltűnt* – üzente a fiú. – *Elszakadt tőlünk a Kapuban, de úgy sejtjük, nem lehet túl messze. A földről azonban nem sikerült felfedeznem. Szeretném, ha körbenéznél.*

- *Inkább Shaun jelzéseit keresném meg. Lelle közelében kell lennie.*

- *Rá tudsz hangolódni Shaunra?* – kérdezte feltámadó reménnyel a fiú.

- *Az erőállatok megérzik egymást.*

Józél körbeforgatta a fejét, mint aki keres valamit.

- *Igen, jól sejtettem* – mondta néhány pillanat múlva. – *Észak felé érzem, néhány mérföldnyi távolságban. Arra láttam a villanást is.*

- *Miféle villanást.*

- *Lehetett Kapu. Vagyis inkább csak egy hasadás, nem igazi Kapu. Vannak olyanok, akik rést tudnak nyitni egy Kapu sodrásában is.*

- *És be tudnak nyúlni oda?*

Józél a fiú szemébe nézett és Hiúz úgy érezte, most nagyon komoly a pillantása.

- *A Boszorkánymester képes arra, hogy rést nyisson vagy legalábbis eltérítse a sodrást. Ehhez azonban még neki is nagyon sok erőre van szüksége.*

- *Tehát nem tudja messzire vinni Lellét* – Hiúz fejében egymást kergették a gondolatok. – *De megbízhat másokat, hogy megtegyék helyette.*

- *És eltakarhat mindent* – tette hozzá Józél. – *Ahol a villanást láttam, nagy volt a köd.*

- A köd! – kiáltott fel, ezúttal hangosan Hiúz. – Rózsaláng figyelmeztetett, hogy ez lesz a következő! Lellének ott kell lennie!

- *És alighanem bajban van* – tette hozzá a mindig nyugodt tűzsólyom.

Lelle lassan tért magához. Érezte, hogy sajog a halántéka, elzsibbadt keze, lába – próbálta kinyújtóztatni a tagjait, de meg sem tudott mozdulni. Ekkor már kinyitotta a szemét… Megkötözték! Összekötötték a két csuklóját és a bokáit is, olyan erősen, hogy a kötél a kezénél a bőrébe mélyedt és minden mozgási kísérletnél mélyebbre dörzsölődött. Amennyire ki tudta venni a körülötte kavargó ködtől, egy fa alá fektették, s olyannyira nem tartottak tőle, hogy még a csomagja is mellette hevert. Az oldalán feküdt, érezte, hogy kemény kis tőre a csípőjéhez préselődik. Tehát ezt is nála hagyták… Valahogy ki kell szabadulnia! Érezte, *tudta*, hogy Hiúz és Rico már keresi; nem akarta elkerülni őket! Megpróbált felülni, de a kezébe maró égő fájdalom és a bokáját mozdulatlanná merevítő kötél miatt csak többedik alkalommal sikerült. Nekidőlt a fának, próbálta szilárdan megvetni a hátát, hogy a továbbiakban ne veszítse el az egyensúlyát. Ezután jó néhány percig azzal kísérletezett, hogyan tudná elérni és kihúzni a derekán függő tőrt – de nem tudta! A fájdalomtól képtelen volt eléggé hátrafeszíteni a kezeit, s ha mégis sikerült volna, azzal sem ment volna sokra – elzsibbadt, teljesen érzéketlen ujjaival lehetetlen lett volna szilárdan megfogni, kihúzni és megtartani azt a tőrt. A hiábavaló küzdelemtől kimerülten és csalódottan hátrahajtotta a fejét, lehunyta a szemét. Ekkor újra meghallotta a hangokat; a fojtogató, síkos suttogástól most is kirázta a hideg. De most már figyelni tudott – a közelében voltak, de nem közeledtek feléje, ebből arra következtetett, hogy várakoznak. Három hangot tudott megkülönböztetni, s amikor néhány mély levegővétellel sikerült ellazítania magát, már azt is hallotta, miről beszélnek.

- Igyekezhetne! – mondta egy vékony, sípoló hang. – Arról nem volt szó, hogy ilyen sokáig kell várnunk!

- Fogd be a szád! – reccsent rá egy síkos, hideglelős hang. – Állandóan csak sápítozol! Esküszöm, te csak tévedésből születtél ködragadozónak! Jönni fog, de neki nem olyan egyszerű ide jutnia! He-he! Nagyobb, dübörgőbb nálunk, de mi sokkal gyorsabbak és veszélyesebbek vagyunk! Hihihi!

- Még hogy te veszélyes! – sipította az első hang. – Észre sem vetted azt az emberfattyút, pedig körülötted botladozott!

- Na megállj! – kiáltott a síkos. – Csak azért jöhettél velem, mert a Sötét Mester engedélyezte!

- Elég! – dörrent rájuk a harmadik, a sötét, öblös hang. – Ne merd a szádra venni urunk nevét! A parancs egyértelmű: őrizzük a foglyot, amíg érte jön a szállító.

- Szállító, he-he! – kuncogott a síkos. – Hát gyorsan fog szállítani, az biztos…

- Csend! – dörrent újra az öblös.

- De hát foszladozik a köd! – sipította az első. – Szó sem volt arról, hogy ilyen gyorsan… Túl közel vagyunk azokhoz az átkozott vonalakhoz! És csak egyetlen foglyunk van! A másik, az emberfiú szabadon kószál! És ha idetéved? Nem tudunk elrejtőzni!

- Ha idetéved, elkapjuk őt is! De most már fogd be szád! – zárta le a vitát az öblös.

Lelle érezte, hogy éltető és jóleső izgalom árad szét a bensőjében. Foszladozik a rejtekül szolgáló köd! És ezek a ködragadozók nem tudnak Ricoról! De akkor is ki kell szabadulnia, mielőtt a szállító, akárki legyen is, megérkezne. De hát ki tudná leszedni róla ezt a kötelet?! Villámként hasított belé a felismerés: Shaun! Csak hívnia kell! Úgy is tett. Egy-két hosszúnak tűnő perc után a mókus arról a fáról érkezett, amelynek Lelle támaszkodott. Kérdeznie sem kellett, mi a dolga – az okos, vörös bundás kis állat először a lábakat fogvatartó kötelet rágta szét, hogy először ott induljon meg a vérkeringés – mert a futáshoz kéz nemigen kell, de láb annál inkább. S mire Shaun végzett a csuklókat bénító kötéllel, Lelle már halkan sziszegett a lábfejében újra áramló vér okozta szúró fájdalomtól. Amint úgy érezte, meg tud állni bizsergő lábain, felállt, hátára kapta a csomagját.

- *Vezess ki innen!* – üzente Shaunnak.

- *Érzem Józél közeledését!* – Shaun két hátsó lábára ült, mozgó kis orrával mintha a levegőt szimatolta volna – Arra megyünk!

S máris előre iramodott. Lelle a tőle telhető leggyorsabb ütemben követte az előtte mozgó vörös foltot. Igyekezett nem hasra esni, s a járása lépésről lépésre magabiztosabb lett. Mire észrevette, hogy foszladozni kezd körülötte a köd, már futott. De ha ő észrevette a köd foszladozását, úgy a fogvatartói is felfedezték a szökését.

- Megszökött! Utána! – bömbölte az öblös és Lelle rémülten vette észre, hogy pontosan érzik, merrefelé ment a ködben.

Ezek tisztán látnak a ködben! Lelle gyorsított a futásán, de jól hallotta, hogy üldözői közelednek. Utolérik! Pedig már látni véli a köd szélét! Pedig már csak kisebb-nagyobb pamacsok kavarognak körülötte! Majd hirtelen tompa puffanásokat hallott, mint amikor egy nehéz test a földre zuhan.

- Vigyázzatok, mindenfelé gyökerek vannak! – kiáltotta a sipító.

Gyökerek?! Hiszen kiértek az erdőből! És Lelle rádöbbent, hogy ismét a testvéreitől kap segítséget, a fáktól! Az elő-előbukkanó gyökerek olyan eredményesen hátráltatták a ködragadozókat, hogy képtelenek voltak utolérni a lányt. Lelle maga mögött hagyta az utolsó ködfoszlányt is és Shaun nyomában kirohant a napfényre.

Hiúz olyan gyors tempót diktált, hogy a mögötte repkedő, pocakos gyíksárkánynak ugyancsak verdesnie kellett a szárnyaival, ha nem akart lemaradni. Józél útmutatása alapján északi irányban haladtak, először felfelé, majd amikor egy magaslatra értek, meglátták az előttük elterülő kisebb, sziklákkal teleszórt völgyet, a völgy túloldalán az erdőt – a fák között és előtt elterülő ködöt. És Hiúz hirtelen megérezte Lelle jelenlétét, biztosan és tévedhetetlenül. És megérezte az üldözők

előrecsapódó kisugárzását is – a fiú ekkor kezdett el szaladni. Félúton járhatott, amikor meghallotta Józél kiáltását.

- *Mozgás a ködben! Be egy szikla mögé!*

Úgy is tettek, Rico szinte lezuhant a talajra a fiú mellett. Hiúz megmarkolta a botját és kilesett. Néhány pillanattal később először egy vörös kis mókus rohant ki a ködből, nyomában a lobogó köpenyű, néha-néha megingó Lelle. Hiúz már majdnem felpattant, amikor a ködből még három alak rontott ki – rondábbakat a fiú még életében nem látott. Elég magas termetűek voltak, szürkés, petyhüdt,ráncos bőrűk, mélyen ülő alig-szemeik, szinte teljesen ellaposodó orruk, torz vigyorra húzódó szájuk volt, melyből hegyes fogak villantak elő. Hiúz hallotta, mekkorát csuklik mögötte Rico a teremtmények láttán, s amikor fel akart emelkedni, a fiú erősen megfogta.

- Várj még! Miénk a meglepetés ereje! Pontosan felénk jönnek!

Lelle látta, hogy Shaun berohan egy szikla mögé, de mielőtt rákiálthatott volna, hogy ez most nem a bujkálás ideje, a szikla mögül kinyúlt egy kéz és berántotta. Még fel sem ocsúdhatott, amikor az őt berántó alak már ki is pattant a szikla mögül – akkor fogta fel, mi történt, amikor Rico narancsvörös, harcias feje bukkant fel a szeme előtt. A gyíksárkány egyszerűen lenyomta a lányt a szikla mögé.

- Pihenj egy keveset gyöngyöm! Elnézést, de nem maradhatok. Ifjú lovagodnak szüksége lesz egy kis segítségre.

Azzal Rico elrúgta magát a földtől és a levegőbe emelkedve csatlakozott Hiúzhoz. A három, lassan kifulladó üldöző döbbenten torpant meg – egy pillanattal korábban még egy lányt üldöztek, most pedig egy magas fiú, egy csúfondárosan vigyorgó gyíksárkány és egy felettük köröző, hangosan vijjogó sólyom állta az útjukat. De a meglepődés nem tartott sokáig, helyét gúnyos, torz öröm foglalta el – mert a fiú kezében csak egy bot volt, a gyíksárkány kicsire nőtt, egy madártól meg miért tartanának?! Támadásba lendültek – meglehet, ez volt életük legrosszabb döntése.

- Ezek ködragadozók, fiú! – rikkantotta Rico és elrúgta magát a földtől.

Hiúznak sem kellett több magyarázat – Sorian könyvtárában megismerkedett a sötétség teremtményeivel, ha csak egy könyv és a benne rejlő tudás erejéig. S ez a tudás két napja már az övé is volt. Pontosan tudta, hogy a gyenge pontjuk a szemük – a napfényben nagyon rosszul látnak, csak a ködben verhetetlenek. Megpörgette a botját, villámgyorsan oldalra mozdult, s amikor az első rondaság elhúzott mellette, mögé perdült és teljes erejét beleadta az ütésbe. A ködragadozó felüvöltött fájdalmában, a háta megroppant s ő szépen lecsúszott a fűbe. Úgy tűnt, többé nem is fog felkelni. Rico ezalatt egy bántóan magas hangon sipítozó üldöző ellen fordult; kitátotta a száját és ékes példáját adta annak, hogy egy gyíksárkány is igazi sárkány – a szájából előtörő lángnyelvek végigperzselték a második ködragadozó arcát. A rondaság megfordult, eldobta a fegyverét és arcát csapkodva, botladozva rohant vissza a köd felé – ahová soha nem ért el. Rico a nyomában volt, újabb

és újabb tűzadaggal lángra gyújtotta a menekülőt – és a tűz végzett vele. Már csak egyetlen maradt; a legnagyobb és legerősebb. Mély, öblös hangon felmorrant és nem rohant a vesztébe – első, fűrészes fogú szablyája mellé kirántotta a másodikat is, erősen hunyorogva bemérte Hiúzt és elindult feléje. A fiú rögtön látta, hogy ide kevés lesz a botja. Egy ugrással a sziklánál termett és az éppen felállni készülő Lelle kezébe nyomta féltve őrzött kincsét.

- Vigyázz rá! – kiáltotta, majd visszaugrott a ködragadozó elé és kihúzta a kardját.

A ködragadozó tisztán hallotta a sikló fém hangját és vaksi szemeivel a kardon megvillanó napfényt is látta.

- Harapós a fiúcska! – jegyezte meg gunyorosan. – Az én uram szeret játszadozni az ilyen tüzes kis legényekkel, mielőtt végez velük!

- A te urad elég ostoba ahhoz, hogy egy magadfajtát küldjön ellenünk. – felelte higgadt, hideg hangon Hiúz.

S mielőtt az öblös hangú mozdulhatott volna, ő már támadásba lendült. A sziklatakarásból kinéző Lelle, a lány mellé ereszkedő, ezúttal idegesnek tűnő sólyom és a visszaérkező Rico elképedve nézhette végig, milyen gyors. A ködragadozó mindössze két vágás hárítására volt képes, s hiába csapkodott őrülten – és életveszélyesen – maga körül fűrészes fogú fegyvereivel, a mindig gyorsan és kecsesen elhajló fiút még megkarcolni sem tudta. Hiúz harmadik vágása oldalba kapta a Boszorkánymester szolgáját, a negyedik pedig lemetszette a fejét. A fiú ellépett az eldőlő test útjából, leeresztette a kardját. Furcsa hidegség áradt szét a testében – először ölt meg valakit. S míg a harc közben nem latolgatta ezt a lehetőséget, most borzongató súlyként nehezedett rá.

- És én még azt hittem, segítségre van szükséged! – ereszkedett le melléje Rico.

Hiúz Lellére nézett, mosolya inkább fintornak hatott.

- Legközelebb egymáshoz kötözzük a kezünket. Épp elég bonyodalmat okozott, hogy nélkülünk szerzel új barátokat.

- A kötelet felejtsük el – lépett elő a lány a szikla mögül, kezében szorongatva a fiú botját. – A barátokról pedig annyit, hogy vártak valakit. A szállítót.

- Miféle szállítót? – kérdezte a fiú.

- Nem tudom. Állítólag nagyobb, erősebb és gyorsabb náluk.

- Akkor pedig menjünk innen minél hamarabb! – szólt közbe Rico. – Mindig is utáltam a ködragadozókat, a szállítót pedig, bárki is legyen az, valószínűleg még jobban utálnám! Látom semmi bajod gyöngyöm, ügyesen megszöktél, mi pedig hősiesen megmentettünk. De most tényleg menjünk innen! Mert bár igazságos küzdelem volt, mégsem lelem örömömet a halottak látványában.

- Megvan a térkép? – lépett Lelle mellé Hiúz és komolysággal palástolta afölötti örömét, hogy a lány ismét közöttük van.

Lelle lekapta a zsákját és gyorsan kiszedte belőle az összetekert tölgypapírt; amikor Hiúz a kisimított lap fölé hajolt, elégedetten füttyentett – kész térkép várta őket. Egy hegykoszorú által körbevett földet mutatott, amelynek belső területe éppolyan lépcsőzetes magasföldnek tűnt, mint amilyennek Hiúz gondolta. A hatalmas platót víz szelte ketté észak-déli irányban. A hegykaréj zárt, északi oldalán egy hatalmas tavat láttak, amelynek hegyi patakok által táplált vize egy magasról alázúduló vízesésen át indult dél felé – ez volt az a vízesés, amit a fiú is látott. A lezúduló víz mély sziklahasadékot vájt, majd kettéválva rohant tovább, s mielőtt újra egyesült volna a két ág, kialakított egy hosszúkás, szép nagy szigetet. A sziget déli csúcsánál a szurdokfolyó, amely a térkép szerint a Háborgó nevet viselte, újra egyesült és egy újabb, az elsőnél is hatalmasabb vízeséssel zuhant alá a plató harmadik, legdélebbi részére. Ott már nem alkotott sem tavat, sem szigetet, sem vízesést – szélesebb mederben kanyargott tovább, míg a hegykoszorú egyetlen, déli nyílásán át elhagyta a tájat.

- Már tudom, hol vagyunk – bólintott Rico, amikor ő is belekukkantott a térképbe. – Ez a Koszorú-hegység és a Holdvölgy, a Víz Körének délkeleti részén. Nagyon zárt és nagyon kevéssé ismert vidék.

- És itt vagyunk mi – mutatott Lelle egy kis piros pontra.

Ahogy az ujja hozzáért a piros kis jelhez, egy piros inda indult el belőle – egyenesen a szurdokfolyó felé, majd azon át a szigetre. A Füzes-szigetre.

- Az útvonalunk – bólintott Hiúz. – És a Füzes Ház a Füzes-szigeten. De ezt nézzétek!

Ujjával arra a kis örvénylő foltra bökött, amely a szurdokfolyónál vált láthatóvá.

- Ilyen volt, amikor a térkép a Neszerét jelezte a könyvtárban – jegyezte meg Lelle.

- Akkor most is veszélyt jelez; ott, ahol át kell jutnunk a szurdokon.

- Én átrepülök, de érdekelne, ti hogyan juttok át… - mormogta Rico.

- Az engem is érdekelne – Hiúz kihúzta magát és visszavette a botját. – Lelle, maradjon a kezedben a térkép, lehet, hogy szükségünk lesz még rá. Megkérem Józelet, repüljön előre, derítse fel a terepet. Mi pedig induljunk.

Elég jó ütemben haladtak. Józél kétszer-háromszor visszatért, így kiderült számukra, hogy a megjelölt helyen híd ível át a szurdok felett, s hogy a környéken nincs semmi gyanús mozgás. Hiúz mégsem tudott megnyugodni. Mert bár biztos volt abban, hogy egy tűzsólyom tekintetét semmi látható nem kerüli el, de mi a helyzet a láthatatlan dolgokkal? Magasan járt a nap, mire a híd közelébe értek – itt ligetes erdőség borította a vidéket. A fák közé húzódva ettek és pihentek egy kicsit, mielőtt a hídhoz merészkedtek volna. Hiúz körülnézett, de sem ő, sem a sólyom nem látott semmi gyanúsat. Viszont érezték… Elég volt egyszer egymásra pillantaniuk, bólintottak. A fiú visszatért a társaihoz.

- Láttatok valamit? – érdeklődött Rico.

- Nincs itt senki rajtunk kívül, ennek ellenére Józél is, én is tisztán érezzük a veszély jelenlétét.

- Nincs itt senki, csak ez a híd a mélység felett… - jegyezte meg Lelle elgondolkodva.

- Igen, én is erre gondoltam – bólintott a fiú. – A híd lesz az, ami a veszélyt jelenti.

- Leszakad, vagy mi? – hajolt előre a sárkány. – Figyelmeztetlek benneteket, én nem tudok átrepülni veletek! Márpedig a térkép szerint máshol nem juthattok át. Kockáztatsz?

- Nincs más választásom. Én megyek elől, Lelle néhány lépésnyi távolságban követ engem Shaunnal. Józél és te a fejünk felett repkedtek és figyelitek a hidat.

Az első néhány méteren nem is akadt semmi gond. A függőhíd – merthogy az volt – elég szilárd és biztonságos építménynek tűnt.

- Ne nézz lefelé – tanácsolta Hiúz Lellének, mielőtt elindult volna.

Okos javaslat volt, mert jókora mélység tátongott alattuk – a robajló folyó alaposan bevájta magát a sziklák közé. Néhány pillanat múlva Lelle is elindult az óvatosan haladó Hiúz után. Két lépésre volt módja… Mint kiderült, szerencsére.

- *A víz!* – vijjogott föl hirtelen Józél. – *Vissza!*

De erre már nem volt idő. A semmiből érkezett, észak felőle – egy több méter magas, rohanó vízoszlop. Dübörgő, erős és villámgyors.

- A szállító! – sikoltotta Lelle.

Ebben a pillanatban a híd, megérezve a támadást, vibrálni kezdett – majd egyszerűen eltűnt a két gyerek alól! Később sem tudták volna megmondani, hogy az ösztöneik vagy csupán a jószerencse mentette meg őket. Annyi bizonyos, hogy a tagolt, köves-sziklás partfalnak köszönhették az életüket. Amint a híd eltűnt alóla, Lelle zuhanni kezdett, majd néhány méterrel lejjebb ráesett egy előredudorodó sziklára. Tíz körmét, két térdét vájta a szikla repedéseibe és megkapaszkodott. Hiúz nagyobbat esett, hiszen Lelle előtt járt, de most látszott igazán, mennyire rászolgál a nevére. Macskaügyességgel fordult egyet a levegőben és ő is nekiesett a lefelé egyre szűkülő szurdok sziklafalának – a botját egy pillanat alatt bedugta az egyik repedésbe és abba kapaszkodva tornázta fel magát a sziklára – jócskán Lelle alatt. Ekkor zúdult rájuk a bömbölő vízoszlop – odanyomta őket a sziklához, s bár a préselő erő egy rövid időre még a szuszt is kiszorította belőlük, de legalább nem tudta lesodorni őket. Rico járt a legrosszabbul. A kis gyíksárkány közvetlenül a két gyerek feje fölött lebegett, amikor eltűnt a híd. A tűzsólyom elég gyors volt ahhoz, hogy biztonságos magasságba vesse fel magát, de Rico nem. Megdöbbenve nézte a két gyerek zuhanását, majd gondolkodás nélkül utánuk vetette magát – ekkor kapta telibe a vízoszlop. Rico szörnyű reccsenést és éles fájdalmat érzett a szárnyában, majd lenyomta és magával ragadta az áradat, s ő olyan tehetetlenül kavargott benne, mint egy tollpihe. Abban a biztos tudatban lobbant ki a tudata, hogy a halálba zuhan. Lelle csak Rico sikolyát hallotta, de Hiúz látta azt is, ami történt – mert amint átvonult rajtuk az áradat, egy pillanat alatt le is lohadt, alábukott és eltűnt. Hiúz ekkor lenézett – és látta a tört szárnnyal, élettelenül, immár a levegőben alázuhanó sárkányt. Nem gondolkodott…

- Rico lezuhant! – kiáltotta fel Lellének, majd kirántotta a botját a repedésből, elrugaszkodott a nedves kőről és a sárkány után ugrott.

Néhány pillanatnyi különbséggel csapódtak a vízbe – Rico tehetetlen erővel, még jobban megroppantva a szárnyait, Hiúz nyílegyenesen. Szerencsére a folyó elég mély is volt, így nem végezték a mederhez kenődve. Rico lemerült és nem is bukkant volna fel többet, ha Hiúz nem érkezik alulról. Leküzdve a víz sodrását a sárkányhoz úszott, s amint átkarolta a derekát, Rico egy pillanatra kinyitotta a szemét, de mire Hiúz felrúgta magát a felszínre, a sárkány élettelenül lógott a karjai között. Levegőt kapkodva tartotta a víz fölött az ájult sárkány fejét és magában azért fohászkodott, hogy a gyíksárkányok elég szívós népség legyenek! Ekkor hallotta meg az újabb csobbanást a háta mögött – s mire a folyó sodrával birkózva és Ricora ügyelve meg tudott fordulni, Lelle feje már felbukkant a vízből. Mert utánuk ugrott… Amint látta, hogy Rico és Hiúz a víz alá merül, tudta, hogy ott a helye, mellettük. Nem félt, hihetetlen belső nyugalom töltötte el, amikor a ruhája alá parancsolta Shaunt és elengedte a sziklát. Bár az ugrása közel sem volt olyan szép ívű, mint a fiúé, sérülés nélkül ért a vízbe, s mert jól úszott, néhány karcsapással a felszínen, majd Hiúzék mellett volt. Shaun a nyaka köré tekerte a farkát, így nem hátráltatta a mozgásban. Lelle is átkarolta Rico nyakát, hogy együtt tartsák a víz fölé, majd úszását a fiú mozdulataihoz hangolta.

- A partfal felé! – kiáltotta túl Hiúz a víz robaját.

Hamar kiderült, hogy kettejüknek is nagy erőfeszítésbe kerül Rico kivontatása. Mire kikapaszkodtak egy alig kétlépésnyi széles kis száraz területre, kimerültek mind a ketten.

- Jól vagy? Nem sérültél meg? – fogta meg Hiúz a lány vállát.

- Egy adag száraz ruha jól jönne! – próbált mosolyogni Lelle.

Majd egyszerre hajoltak Rico fölé – a halottfehér bőrű sárkány, ha gyengén is, de lélegzett. A szárnyai azonban annyira kitekeredve, szétszakadva nyúltak el a teste alatt, hogy szívszorító volt még nézni is.

- Attól tartok, soha nem jönnek rendbe – mondta halkan a fiú, ahogy alaposabban szemügyre vette.

- De legalább él, és ezt neked köszönheti.

- Nem kell, hogy hangoztasd.

- Amint magához tér, az lesz az első, hogy elmondom neki!

- Inkább azzal foglalkozzunk, hogyan juthatunk innen ki – tért ki a válasz elől a fiú.

Mindketten felnéztek – magasan fölöttük látszott az ég, a partfal teteje és egy kis köröző pont.

Szerencsére Józsél jól van. Mi azonban jócskán elsodródtunk, nem is beszélve arról a sok-sok méterről, amit meg kellene másznunk felfelé, hogy kijussunk. Erre a tehetetlen Ricoval aligha leszünk képesek.

- És ha tovább úsznánk a folyón lefelé? Csökkenhet a partfal magassága… - vetette fel Lelle

- A sziget végénél pedig egy óriási vízesés várna ránk! Most még partra tudtunk kecmeregni, de a víz sodrása a vízeséshez közeledve egyre erősebb lesz.

Lelle újra felnézett.

- Ricoval, hárman valóban nem tudunk felmászni. De te Hiúz, egyedül meg tudod tenni. Végül is átjutottunk a folyó túlsó oldalára, a Füzes-sziget aljában állunk. Ha feljutsz, hozhatsz segítséget.

Hiúz is felpillantott, a partfalat vizsgálta; lassan bólintott, mert Lelle ötlete megvalósíthatónak tűnt.

- Sokáig fog tartani – mondta végül. – Idelenn nagyon hűvös van, te csuromvizes vagy, Rico pedig megsebesült.

- Inkább megfázom, mint hogy a vízesésben végezzem. Ricora pedig vigyázok.

Hiúz elmosolyodott.

- Ígérd meg, hogy amíg visszajövök, nem keveredtek semmi bajba! Rico és te ma vonzzátok a nehézségeket.

- Megvárom, míg visszaérsz, hogy újra megmenthess. Bár még azt sem köszöntem meg, hogy utánam jöttél és megvédtél a ködragadozóktól.

A fiú végignézett az ázott, csapzott, vacogó lányon, s amikor megszólalt, csak szürke szeme mosolygott.

- Te is utánam jöttél. És barátságosabb körülmények között még azt is elismerném, hogy többet érsz és többet mersz, mint sok férfi.

- Ez életem második legszebb dicsérete a te szádból!

- Mi volt az első?

- Azt majd barátságosabb körülmények között. Most inkább indulj.

Hiúz nem kérette magát. A köpenyét Lellénél hagyta, a mászás során a nehéz, lebegő, vizes ruhadarab csak akadályozta volna. A botját azonban a lány ellenvetésével mit sem törődve a kardja mellé tűzte.

- Nehezíteni fogja a mászást. Bízhatsz bennem, vigyázok rá!

- Tudom – bólintott a fiú. – De ma már egyszer kiadtam a kezemből és ez egy napra bőven elég volt. Vigyázzatok magatokra, igyekszem, ahogy tudok.

Hiúz nyugodt, hosszú mozdulatokkal, mindig biztos támasztékot keresve indult felfelé, de alig mászhatott pár métert, amikor Lelle felsikoltott.

- Láttam valamit a vízben!

Hiúz káromkodott egyet magában és visszaugrott a lány mellé. Lelle hangjára Rico szemei is felpattantak.

- Jövök! – nyöszörögte, láthatóan még nemigen volt magánál.

- Mit láttál és hol? – Hiúz kihúzta a kardját és a víz széléhez lépett. – Mára kezd elegem lenni a meglepetésekből!

- Egy fej volt! Felbukkant, rámnézett és újra lemerült!

- Ember?

- Nem. Nem hiszem.

De ekkor a fiú is meglátta. Tőlük nem messze egy fej emelkedett a víz színe fölé. Zöldes színű haja rálapult a fejére és szétterült a válla körül. Hatalmas, domború szemei sárgásnak tűntek, parányi orra és széles, dús, a harcsáéra emlékeztető szája volt.

- Ez meg mi a fene… - morogta Hiúz, majd rákiáltott a lényre. – Ne közelíts!

Erre a lény lebukott a víz alá, majd még távolabb bukkant fel – nem mintha megijedt volna. Az a vaskos faág keltette fel a figyelmét, amely feléjük bukdácsolt a rohanó vízben. Sárgás, csupasz karjával kinyúlt, elkapta az ágat, majd az áramlat erejéről tudomást sem véve, feléjük úszott a szerzeményével.

- Nekünk hozza – mondta halkan Lelle. – Nem lehet, hogy…? Hiúz, elképzelhető, hogy segíteni akar?

- Ma minden elképzelhető, de mégis túl szépen egybevág. Az eltűnő híd, a vízoszlop, mi ittrekedünk a parton és máris feltűnik egy túlságosan készséges vízi lény! A Boszorkánymesternek sok híve van…

- Shaun nem érez veszélyt.

Mint ahogy Józsél sem jelzett semmit – ez volt az, ami elgondolkodtatta a fiút. Közben a lény már egészen közel volt hozzájuk; valamiféle sípoló hangon megszólalt, amiből persze egy szót sem értettek. Amikor a lény látta, hogy így nem boldogul, mutogatni kezdett. Megütögette a széles, vaskos faág sima tetejét, majd Ricora bökött.

- Azt hiszem, azt akarja, hogy Ricot fektessük a faágra – mondta Lelle.

A lény ezt hallván hevesen bólogatott, majd Hiúzra és Lellére mutatott, utána pedig csupasz karjaival átölelte a faágat és látványosan tempózott a vízben.

- Ezt értem – bólintott a fiú, de még mindig nem engedte lejjebb a kardját. – Mi kapaszkodjunk és ússzunk. De mond csak szépségem, hová akarsz minket vinni?

Erre a lény elkezdett felfelé mutogatni.

- A szigetre? De hát oda nem visz fel a víz! – értetlenkedett Lelle.

Erre a vízi lény még hevesebb gesztikulálásba fogott, amiből, bárhogy figyeltek, nem tudtak kihámozni semmit.

- Ó, hogy miért nem tud beszélni! – csattant fel végül Hiúz.

- Mert ez egy vízitündér – hallottak a hátuk mögött egy köhécselő, halk hangot.

Mire megpördültek, Rico már fölült, a bőre sárgulni kezdett és vizet köpködött.

- Rico! – guggolt le a sárkány mellé Lelle.

- Ne próbálj megölelni gyöngyöm, mert menten elsírom magam a fájdalomtól – hátrapislantott, nagyot nyelt. – A szárnyaim… Az én gyönyörű szárnyaim! Ó, hogy a ragya nyúvassza meg azt a vízoszlopot!

- Rico, mit akartál mondani a vízitündérekről? – Hiúz nem engedte elterelődni a figyelmüket.

A sárkány felnézett a fiúra, elkomolyodott.

- Te voltál, igaz? Belezuhantam a vízbe, s emlékszem, kinyitottam a szemem… Megmentetted az életemet. Az én életemet…

- Hiányzott volna az a kibírhatatlan modorod!

Rico halványan elvigyorodott.

- Értem én. Akkor ezennel felhatalmazlak, hogy nyugodtan vágj fejbe a botoddal, ha még egyszer fiúcskának merlek szólítani!

- Fejbeváglak. De most térjünk vissza erre a lényre…

- Vizitündér. Nem beszél úgy, ahogy mi beszélünk. Nagyon kevesen vannak, akik értik a mondandójukat.

- Gonoszak?

- Van olyan is – hagyta rá a sárkány.

- De mit kezdjünk vele? – bökött a fiú a víz felé.

Lellének ekkor eszébe jutott valami… A fejében volt a Víz Köréről és lényeiről szóló könyv. Letérdelt a víz szélére, a lény felé nyújtotta a kezét.

- Mondd el képekben! – kérte.

A lény elmosolyodott, legalábbis így lehetett értelmezni széles szájának mozdulatát.

- Lelle… - lépett Hiúz a lány felé, de Rico megállította.

- Hagyd, igaza van! Tudja, mit csinál.

- Remélem…

A vízitündér még közelebb úszott, talán egy karnyújtásnyira volt tőlük, tekintetét Lelle szemébe fúrta… És Lelle képeket látott felvillanni a fejében… Látta magukat a fatörzsbe kapaszkodva, Ricot a faág tetején; tempósan úsztak s a vízitündér húzta őket. Látott egy tágas rést a szurdokfalon, ahová beáramlott a folyó vize. Látta magukat, amint valamiféle vízi alagútba keülnek; Rico görcsös kapaszkodását, saját magukat, ahogy a víz alatt úsznak a vízitündér után. Látott egy erős vízi áramlatot, amely felfelé röpítette őket az alagútban. És végül látott egy fűzfákkal övezett tavat és a saját felbukkanó fejüket.

- Most már értem! – fordult Hiúz és Rico felé. – Van egy vízi alagút, amelyben erős, felfelé mozgó áramlatok vannak. Ha abba beúszunk, hamarosan a sziget egyik tavában bukkanunk ki. Így lehet feljutni mászás nélkül.

- Nem! Nem, nem és nem! – kiáltotta Rico. – Elég volt a vízből! Nem megyek be semmiféle alagútba vagy áramlatba! Én nem… nem tudok úszni…

- Nem kell úsznod, kapaszkodnod kell – Lelle leguggolt a kétségbeesettnek tűnő sárkány mellé – A vízitündér megmutatta, hogy vontatni fog. Rico, értsd meg, nincs más választásunk! Igaz, Hiúz felmászhat a sziklafalon és hozhat segítséget, de az hosszú órákba telne! A szárnyadnak pedig mielőbb avatott gyógyító kezébe kell kerülnie és Kartal szavai szerint a Füzes-ház ilyen hely.

- Gyógyíts meg te!

- Ez jócskán meghaladja azt, amit én tudok… Ha jól értettem a vízitündér képeit, akkor igen rövid idő alatt feljuthatunk.

Ekkor Hiúz lépett oda hozzájuk és óvatosan Rico vállára tette a kezét.

- Mára nekem is elég volt a megpróbáltatásokból, s bár szívesen pihennék, még képes vagyok helyetted is úszni. Átviszlek azon az alagúton.

- Jó – mondta rövid hallgatás után, csendesen a sárkány, majd Lelle segítségével feltápászkodott a földről.

A vízitündér egészen a partig tolta a faágat és érdeklődve figyelte, ahogy Hiúz és Lelle ázott csomagjaikba gyömöszölik hasonló állapotban lévő köpenyeiket, ahogy a fiú beleereszkedik a vízbe, s ő onnan, a lány meg a partról segít a sebesült sárkánynak felmászni és megkapaszkodni a fán. Végül Lelle is a vízbe merült és Hiúz intésére elől, közvetlenül a vízitündér sárgás karja mellett karolta át a faágat. Hiúz Rico mellé pakolta a csomagokat és leghátul ragadta meg alkalmi tutajukat, bólintott a vezetőjüknek, így elindultak. Árral szemben úszni egy vágtázó folyóban lehetetlen, kivéve, ha egy vízitündér húzza őket – ezt a leckét a két gyerek ekkor tanulta meg egy életre. S míg ők derekasan küzdöttek az arcukba zúduló, a szájukba kerülő hideg vízzel, a tündérnek láthatóan semmi nehézséget nem okozott. Rico lehunyt szemmel, görcsösen kapaszkodott a faágba, csak akkor nyögött fel, ha egy-egy virgoncabb hullám átcsapott rajta. Jóideig úsztak így, s a kellemetlenül hideg vízben lassan elgémberedett kezük-lábuk. Elhagyták már az eltűnt híd helyét is, de a tündér csak húzta őket tovább, észak felé, egészen addig, míg az elől tempózó Lelle meg nem látta a rést.

- Ott van!

A vízitündér hátrafordította a fejét, bólogatott, mosolygott és mit sem törődve a folyó sodrával, megállította a faágat; s míg ő finoman lebegett, a két gyerek ugyancsak kapaszkodott, hogy le ne sodorja őket a víz. A tündér megérintette a lány kezét, s amikor Lelle a szemébe nézett, újabb képeket küldött.

- Azt akarja tudni, hogy Rico a fatörzsön vagy úszva folytatja az utat? – szólalt meg néhány pillanat múlva a lány. – És vállalja, hogy viszi a csomagokat.

- Ha Hiúz segít, inkább úszok. Rettenetes képek éledeznek bennem az áramlatokban száguldozó fatörzsekről.

A tündér bólintott és egészen a repedés szájáig húzta a faágat. Ahogy bepillantottak, némileg megnyugodva látták, hogy odabenn csendesebbnek tűnik a víz. Viszont néhány karcsapásnyi távolság után vaksötét volt. Amikor erre a fiú felhívta a figyelmet, a vízitündér megint Lellének küldött képeket.

- Ha jól értem, akkor azt mutatja, hogy az ő teste fénylik a vízben. Olyan lehet, mint egy lámpás.

- Akkor menjünk! – Hiúz levette a faágról a két csomagot és a tündérnek nyújtotta. – Mert ha sokáig rostokolunk még itt, akkor annyira megdermed kezem-lábam, hogy magamat sem tudom fenntartani.

Felnyúlt, átkarolta Rico derekát és maga mellé húzta a vízbe. Lelle és a tündér egyszerre eresztették el a faágat, amely azonnal rohanni kezdett dél felé a sebes víz hátán. A tündér néhány gyors mozdulattal a dereka köré tekerte a csomagokat és előreúszott.

- Most én maradok a végére – jelentette ki határozottan Lelle. – Te menj utána Hiúz, ha jobban látsz, könnyebben úszol.

S a fiú most nem is ellenkezett. A tündérnek igaza volt – teste sárgás, ragyogó fénnyel világított a sötétben, tisztán tudták követni. S úgy tűnt, pontosan tudja, mekkora távolságot bír a két gyerek megtenni a víz alatt, levegővétel nélkül – mielőtt egyszer is fulladozni kezdtek volna, újabb és újabb légrésekhez vezette őket a hol szélesebb, hol keskenyebb vízi alagútban. Rico karmos kis kezeivel szorosan ölelte Hiúz mellkasát, törött szárnyait, amennyire tudta, a hátához húzta, hogy minél kevésbé legyen útban. S bár úszni nem tudott, figyelemreméltóan bírta a levegővétel nélküli részeket. Lelle nem tudta, mennyi ideje úszhatnak – egyelőre egyenesen és befelé -, mert mint odaát a pincében, ezen a sötét helyen is elvesztette az időérzékét; egyszer csak arra riadt az egyik levegővétel alkalmával, hogy a tündér megérinti a karját és újabb képet küld. A felfelé haladó, levegőbuborékokkal teli, gyors áramlat képét.

- Közeledünk az áramlathoz – mondta a társainak. – Ha jól értem, ott egyetlen levegővétellel kell felúsznunk…

- Remélem, kibírjuk – nyöszörögte Rico.

- Te csak hallgass! – szólt rá a fiú. – Jobban bírod a levegőtlen részeket, mint én! A tündér eddig sem tévedett abban, hogy mennyit bírunk.

S bár Hiúz mosolyogni már nemigen tudott vacogó fogai miatt, olyan barátságosan pillantott a vízitündérre, ahogy csak tudott. S úgy tűnt, a tündér érti… Hosszú ujjaival megsimította a fiú arcát, majd intett, hogy kövessék. Nagy levegőt vettek és alábuktak. Az áramlat mintha a föld mélyéből érkezett volna, alig két karcsapás után. Első döbbenetüket az okozta, hogy nagyon is melegnek, már-már forrónak bizonyult; a másodikat az, hogy villámgyors volt. Szinte repültek fölfelé, s néhány pillanat múlva már fényesség szivárgott be fentről, amely egyre erősebb és erősebb lett. A vízáramlat hatalmas sebességgel lökte fel őket egy tómederbe… Itt az áramlat szétterült, lelassult, s bár dobolt a

fülükben a vér és erősen szorított a tüdejük, már látták a víz alatt táncoló napfényt. A felszín néhány méternyire volt… Összeszedték maradék erejüket, hogy a felszínre küzdjék magukat – s ekkor a vízitündér jó nagyot lökött rajtuk, felfelé. Olyan ereje volt, hogy szinte kirepültek a vízből, hogy azután levegőt kapkodva csobbanjanak vissza a hullámok közé. Amikor kitörölték a szemükből a vizet és körülnéztek, megállapíthatták, hogy egy tágas, víz fölé hajló fűzfákkal körbevett tóban lebegnek, közel a parthoz. A víz simogatóan meleg volt, kioldotta tagjaik merevségét, de még így is nagyon kimerültnek érezték magukat. A vízitündér körülöttük úszkált, mintha ellenőrizni akarná, épségben vannak-e. Most Lelle érintette meg az ő karját.

- Hogyan köszönhetném meg, amit értünk tettél?

A tündér elmosolyodott, rámutatott a parton sorakozó fűzfákra, majd rábökött Lelle szívére. Végül saját mellkasát érintette meg.

- Sa…i…lle – mondta furcsa, bugyborékoló hangon.

- Saille? Te vagy Saille? – kérdezte Lelle.

A tündér bólintott, újra a fűzfákra és saját magára mutatott.

- Sa…i…lle – mondta még egyszer.

- Értem – most már a lány is elmosolyodott. – A fűzfa is saille és a te neved is Saille. És én is fa vagyok… Köszönöm… testvérem.

Saille megsimította Lelle arcát, hűvös ujjaival valamiféle jelet rajzolt a homlokára, ezután leoldotta magáról és visszaadta a csomagokat, intett Hiúznak és Riconak, majd lebukott a víz alá és eltűnt a szemük elől.

- Szeretem a fákat – nyöszörögte Rico. – Tényleg, egyre jobban… Semmi másra nem vágyom, mint hogy az egyik közeli, nagyon-nagyon rokonszenves fűzfa alatt pihenhessek.

- Ideje kiúsznunk a partra. – értett egyet a fiú is.

A tó partját olyan sűrűn borították a növények, hogy beletelt néhány percbe, mire Hiúz talált egy magasabb, de füves partfalat – mire kimásztak, már nem csak vizesek, de sárosak is voltak. Rico hason elnyúlt a fűben, lehunyta a szemét. Lelle az oldalán fekve pihegett mellette. Hiúz a sáros füvön térdelt, lehajtott fejjel szedte a levegőt. Még néhány pillanatig… Hirtelen azt érezte, hogy hideg, hegyes vas furakodik az álla alá… Felkapta a fejét… A kard hegye mozdulatlanul szegeződött a torkának. Lelle talpra akart ugrani, de a látvány maradásra késztette. Fiatal nő állt a fiú feje felett, leomló hajjal, halványzöld ruhában. Megjelenésének varázsán csak a kezében tartott meztelen penge rontott valamelyest.

- Azt hittem, a sötétség teremtményei próbálnak bejutni – mondta csengő, erős hangon. – De ahogy így elnézlek benneteket, csakis azok lehettek, akiket várok. Legyetek hát üdvözölve a Füzes Ház legnagyobb tavában!

Karcsú volt, szinte törékeny, de büszkén és kecsesen tartotta a fejét, vállát. A napfényben ragyogó, mézszőke haját kibontva viselte, s csupán az arca mellett befont és hátrakötött egy-egy tincs fékezte úgy-ahogy ezt a meleg színű zuhatagot. Kékesszürke, hosszúkás metszésű szemében megkönnyebbülés csillant, ahogy leeresztette a kardját.

- Bizonyára nem véletlenül választottátok a kényelmes hídséta helyett a vízi utat.

- Nem mi választottuk – állt fel Hiúz, és magasabbnak bizonyult a fiatal nőnél. – És a történtek után szívesebb fogadtatást vártunk.

A szőke lány lepillantott a kardjára, majd újra a fiúra nézett és elmosolyodott. Gyönyörű, szívet melengető, derűs mosoly volt ez.

- Ha jól tudom Hiúz, te sem veted meg az idegenekkel szembeni óvatosságot. De bármi is történt veletek, most már nincs mitől tartanotok, yelek által védett területen vagytok. Barátok földjén.

Most már Lelle is felállt.

- Segítened kell Kilda! A társunk, Rico komolyan megsérült a támadás során.

- Nem vagyok Kilda – mondta a fiatal nő, miközben leguggolt a sárkány mellé, hogy szemügyre vegye a szárnyait.

Hiúz és Lelle összenézett a feje fölött.

- Akkor ki vagy te? – kérdezte a fiú. – Kartal azt mondta…

- Másként alakult – vágott közbe a fiatal nő, miközben felegyenesedett. – A barátotoknak sürgős ellátásra van szüksége, megteszem, amit tudok.

- De ki vagy te? – kérdezte újra, ezúttal élesebben Hiúz. – És hol van Kilda?

- A nevem Riona; Kilda barátja vagyok. Együtt vezetjük ezt a gyógyító központot.

- Gyógyító központ? – kérdezte meglepetten Lelle.

- Meglátjátok és megismeritek hamarosan, de a csevegésre talán nem ez a legjobb időpont. Legyen most elég annyi, hogy Kildának máshol akadt sürgős dolga, így rám hárult a feladat, hogy fogadjalak és eligazítsalak titeket. Úgyhogy, most gyertek utánam. A csomagokat majd viszem, Hiúz, te hozd Ricot. Most az övé az elsőség.

Riona sebes, könnyed léptekkel indult előre és hamarosan kivezette őket a fák takarásából. S bár rettenetesen kimerültek voltak, mégsem tudták megállni, hogy meg ne torpanjanak az elébük táruló látványon. Lelle hangosan felsóhajtott, ezt hallotta meg Riona, visszafordult, s látva a két gyerek ámulatát, újra elmosolyodott.

- Igen, ez itt a Füzes Ház – mondta csendesen. – Már a látványa is gyógyír a testnek és a léleknek.

Amerre a szem ellátott, mindenfelé víz – barátságosan bugyborékoló kisebb-nagyobb tavacskák, a sziklákról lecsorgó vízesések, kanyargó patakok… És fák. Leginkább fűzfák. Köztük olyan ősöreg, vastag törzsű fűzmatuzsálemek, hogy láttukra Lelle szíve hevesebben kezdett dobogni. És mindezek közepén a ház… hullámzó vonalával, kecses kis tornyaival, a napfényt hívogató rengeteg ablakával,

csipkés kőkorlátú kis hídjaival… Igen, hidakkal, mert ezen a házon keresztülfolyt a vízesések és patakok vize, ezért a különböző épületrészeket hidakkal kötötték össze. Napfénytől átmelegített teraszok és pihenők mindenfelé, a fák között árnyas lugasok, rózsák és vízililiomok… És finom szürkéskék vagy lágy zöld ruhákat viselő lények kis csoportja. Embereken és elfeken kívül más teremtmények is voltak közöttük. Egyesek szundikáltak a napfényes teraszokon, mások sétáltak, vagy a fák árnyékában üldögéltek. Amelyikük egyáltalán észrevette a sártól és víztől csöpögő két gyereket, meg az ájult gyíksárkányt, egy intéssel vagy egy mosollyal köszöntötte őket.

- Ezek kik? – érdeklődött Hiúz.

- Olyanok, akik csak itt gyógyulhatnak meg, ha egyáltalán rendbe jönnek. Gyertek, menjünk be a házba.

A ház belülről is olyan gyönyörűnek bizonyult, mint kívülről. Levegős és tágas, mégis otthonos volt. A napfény beáradt a mindenhol jelenlévő ablakokon, táncolt a falakat borító színes képeken, gyönyörű falikárpitokon; bearanyozta a kényelmes bútorokat és a sok szép apróságot, amelyek jelenléte meghitté tett minden helyiséget. Riona egy távolabbi házrészbe vezette őket, emiatt átsétálhattak három kis hídon is, amelyek korlátját mind másféle kőcsipke díszítette. A háznak az a része, ahol a szállásuk volt, magasabban feküdt a többinél, ezért a fák koronája felett látni lehetett a nagy tavat, ahová megérkeztek. A talapzatot itt úgy építették, hogy a ház mögötti sziklákról lezúduló vízesés átfolyt az épület alatt és a másik oldalán zubogott tovább, egyenesen az egyik kisebb tóba. Három szobát kaptak… Riona megkérte Hiúzt, hogy amíg ő elszaladt a szükséges eszközökért, fektesse hasra Ricot a kényelmesen széles ágyon a sárkánynak szánt szobában. A falak itt melegsárgák voltak, a falikárpitokon és a széthúzott függönyökön viszont a rozsdavörös szín kapott hangsúlyt. Rico elnyúlt az ágyon, láthatóan nem érzékelte a környezetét. Hiúz is, de főleg Lelle mellette akart maradni, a tégelyekkel és puha gyolcsokkal visszaérkező Riona azonban kemény akaratú és hajthatatlan volt.

- Most nem beszélünk gondokról, sem a történtekről, sem Rico állapotáról. Most nem lát tisztán sem a szemetek, sem a szívetek. Ma pihennetek kell. Nekem itt van dolgom, de nektek nem! Segíteni nem tudtok, azt pedig, hogy körülöttem lábatlankodjatok, én nem viselem el. Úgyhogy menjetek, aludjatok, sétáljatok, s ha még nincs elegetek a vízből, fürödjetek meg valamelyik meleg tóban, vagy nézzetek be a szobáitokkal szemben lévő terembe. Hagyjátok, hogy a víz átmosson benneteket. Mindent meg fogtok kapni, amire szükségetek van. Holnap, reggeli után találkozunk és *négyesben*, Rico társaságában átbeszélünk mindent.

A két gyerek nem erősködött tovább, mert nagyon is vágytak a pihenésre. Hiúz szobájának vízkék színű falához nagyon jól illettek a súlyos, sötétbarna, faragott bútorok, a hatalmas bőrfotel és a legalább kétszemélyes ágy – meleg, barátságos, férfias szoba volt, azonnal elnyerte a fiú tetszését. Lelle szobájának fala finom fahéjszínt kapott és régi, fehérre festett fabútorokkal, fáradtrózsaszín

kárpitokkal rendezték be. A lányt Rhianna birodalmában érintette meg először az *otthon* érzése – de ez, a második alkalom sokkal erősebbnek és tartósabbnak bizonyult. Egy ideig gyönyörködött az ablakából nyíló kilátásban, majd a mögötte halkan nyíló ajtóra lett figyelmes – Hiúzra számított, de egy különös, magas alak sétált be. Lelle nőnek vélte, de ezt inkább csak érezte, mert az arc szabályos vonásai és a lebernyegszerű halványzöld ruhán átsejlő vékony test vonalai nem tudták volna döntésre bírni. Ami még jobban meglepte, az a látogatója és Saille közötti erős hasonlóság volt – az arcuk, a széles szájon átfutó mosoly… De míg Saille haja zöldes volt, ennek a lénynek egészen világos vajsárga, a szeme pedig mélytürkiz. Lelle láttán üdvözlésre emelte a kezét, majd magára mutatott és ugyanazon a nehézkes torokhangon szólalt meg, mint Saille.

- Me..ry..a.

- Köszöntelek Merya – mosolyodott el Lelle, aki immár biztos volt abban, hogy valamiféle vízitündér lehet.

Merya letette az ágyra a karján lévő ruhákat. Volt ott egy kis finom bőrből varrt felső és kisnadrág, amelyet Merya magyarázatként szolgáló, karcsapásszerű mozdulatai alapján a lány fürdőző ruhának vélt. Aztán egy hatalmas, puha, mohazöld törülköző, végül pedig egy fenyőzöld ruha ezüstből vert övvel, hasonlatos ahhoz, amit Riona viselt. Lellét már meg sem lepte, amikor Merya képekkel üzente meg, hogy ha bármi kérése akadna, csak kiáltsa a nevét. Miután ezzel is végzett, ugyanolyan halkan távozott, mint ahogy jött. Lelle nézegette a kis fürdőző ruhát és hirtelen kedve támadt bepillantani a Riona által említett szemközti terembe. A nehéz ajtó kinyitása után feltáruló látvány minden reményét felülmúlta. A terem legnagyobb részét hatalmas kőmedence foglalta el. A medence egyik oldalán gyönyörű kőszobrok terpeszkedtek. Sárkányok, hatalmas kígyók tekeredtek egymásba. A kőszobrok szájából pedig erős sugárban gőzölgően forró víz fakadt. Lelle halkan felujjongott, betette maga mögött az ajtót, kibontotta a haját, megszabadult minden ruhájától, felvette a fürdőzésre valót és a vízbe ereszkedett. Lubickolt a vízben, lebegett a tetején, majd alámerülve kitapogatta és végigsimogatta a medence alján sorakozó kőkockákat. Az ablakokon beáramló napfénynél szemügyre vehette a szobrok és a medence pompázatos sokszínűségét. Felkapaszkodott a szobrokra, mosolyogva belenézett türkizkék szemükbe. Érezte, hogy a korábbi mázsás fáradtság hogyan oldódik föl, hogyan kúszik le a lelkéről, hogyan mosódik ki a testéből. Amikor újra frissnek érezte magát, kisétált a medencéből, megtörülközött és a fenyőzöld ruhát vette fel. Mintha kicserélődött volna… Évei száma ellenére sem látszott már gyereknek - nyúlánk, fiatal lány volt. És volt valami új a járásában. A lépteiben… Olyan könnyedén járt, mintha segítő szelek suhantak volna a talpa alatt. És Hiúz nem hallotta meg, amikor bejött hozzá… Igaz, nyitva volt az ajtó, mert az immár száraz ruhát viselő fiú – a saját csereruhája volt rajta, nem az ágyára készített ezüstzöld valami – láthatóan elmenni készült.

- Hová, hová? – kérdezte Lelle vidáman.

Hiúz megpördült, majd láthatóan megkönnyebbült.

- Á, te vagy az?! Azt hittem, megint az a Merya nevű nőszemély jött vissza. Egyfolytában fürdeni akart küldeni, meg ezeket a ruhákat… - elhallgatott, ahogy tudatosodott benne, kit és mit is lát. – Veled meg mi történt?

- Én megfogadtam Riona és Merya tanácsát. Lenyűgöző medence van a szemközti teremben!

- Nem erre gondoltam – Hiúz körbejárta a lányt. – Ahogy állsz… Mintha magasabb lennél. És ez a ruha, meg a kibontott haj… Így, most nagyon emlékeztetsz Rionára.

- Olyan, mintha hazajöttem volna – mondta halkan a lány. – Éreztem már hasonlót Rhiannánál, de ez más. Erősebb. Olyasmi lehet, amit te éreztél, amikor átjöttünk a Kapun.

- Értem – mondta lassan Hiúz.

És valóban értette.

- Hová készülsz? – kérdezte újra a lány.

- Körülnézek – felvette a botját. – Velem tartasz?

- Persze.

Nem jártak be nagy területet és igyekeztek elkerülni az itt-ott felbukkanó, Meryához hasonló lényeket és a gyógyulni vágyókat is. Ezt nem is vette senki zokon, láthatóan itt mindenki igyekezett tiszteletben tartani a másik nyugalmát. Lelle és Hiúz megkerülték a saját házrészüket és egészen közel sétáltak a ház mögötti sziklafalról lezúduló, háromágú vízeséshez. A háromfelől érkező víz egy nagy, vízvájta medencében gyűlt össze, majd egy összeszűkülő mederben átrohant az épület alatt, hogy a túloldalon zubogjon tovább. Lelle a vízesésektől nem messze felfedezett egy barlangot is, ahonnan egy forrás eredt. Meredek lépcsősor vezetett fel a barlanghoz és a lányt mintha valami húzta volna arrafelé.

- Másszunk fel! – javasolta.

- Menj csak, ha akarsz, nekem most nincs hozzá kedvem. Megvárlak itt a vízesésnél.

Meredeksége ellenére a lépcsősor biztonságosnak bizonyult, így Lelle hamar felért a tetejére. Ekkor látta, hogy nem is barlang ez, inkább egy nagyobb mélyedés a sziklában, amelyből a víz fakadt. Közelebb sétált a forráshoz… és ekkor szinte mellbevágta az ereje. Mintha egy zuhatag közepén állt volna, egy bizsergetően jó, tisztító, gyógyító energiahullám közepén. Önkéntelenül kitárta a karját, hogy még többet tudjon befogadni ebből a nagyszerű érzésből! Az a leírhatatlan nyugalom és áldás, ami szétáradt benne! És ekkor jöttek a képek… Le sem kellett hunynia a szemét… Örvénylő, villámgyors képsorok azokról a lényekről, akik valaha megfordultak itt, akik álltak már itt, áldást kapva és köszönetet adva. Lelle hagyta, hadd kavarogjanak a fejében a képek és egészen a forrás mellé sétált, letérdelt az előbuggyanó víz mellé. Megmosta a kezét, az arcát, megkente a két szemét, majd ivott a vízből. Édes melegség hullámzott át rajta, ahogy nyelte a kortyokat. És az újonnan felvillanó képekben most már önmagát látta – magasabb, idősebb önmagát. Ahogy zöld

vagy mályvaszínű ruhában sétál a fák között… Ahogy a gyógyulni vágyókkal beszél… Ahogy gyógyít…

- Lelle! Mit csinálsz odafönt ennyi ideig? – Hiúz hangja riasztotta fel a látomásból – Gyere le, menjünk másfelé is!

Nehezen, de elszakadt a forrástól, s mivel egyszerűen képtelen lett volna szavakba önteni mindazt, amit átélt, inkább nem is mondott semmit. Csatlakozott Hiúzhoz, végigsétáltak több melegvizű tó mellett, a Merya által utánuk hozott kosárból megebédeltek a nagy tó partján, s bár remélték, Saillét mégsem látták viszont. Azután Lelle szundikált egy kicsit az egyik rózsalugas alatt. Hiúz a feje alatt összekulcsolt kezekkel feküdt mellette, s az eget bámulva gondolta végig mindazt, ami történt velük. Megfogadták Riona tanácsát, s aznap nem beszéltek a támadásokról, de mind a ketten érezték, hogy az őket körülvevő és a bennük szétáradó nyugalom segít tisztábban látni és a helyére tenni a dolgokat. Olyan jól érezték magukat odakint, hogy a vacsorájukat is a fűben, az ősöreg fűzfák alattették meg. Ahogy szürkülni kezdett, visszatértek a házba és Lelle unszolására Hiúz végre hajlandó volt kipróbálni a medencét – hogy azután legalább egy óráig ki se jöjjön belőle. Együtt úszkáltak, s bár csak keveset beszéltek, nagyon jól érezték magukat. S amikor ki-ki bemászott a saját ágyába, egy pillanat alatt aludtak el. S bár az Álmodók Körében voltak, ez az éjszaka megajándékozta őket egy álomtalan, mély, pihentető alvással.

Másnap reggel Lelle korán ébredt, úszott egyet a medencében, majd hirtelen ötlettől vezérelve elhatározta, hogy felsétál a barlanghoz és a forráshoz. Sejtette, hogy így lemarad a reggeliről, de igazából nem is volt éhes. Újra a fenyőzöld ruhát vette fel és engedve valamiféle belső ösztökélésnek, levette a köpenyéről és a ruhájára tűzte Aneron ajándékát, a tölgylevelet formázó csatot. Nem tudta volna megmagyarázni, miért teszi, de a napok múlásával Lelle egyre kevesebbet foglalkozott a logikus magyarázatokkal és egyre jobban bízott a megérzéseiben. Odakint tiszta, kék ég, vízpárától friss levegő és hangosan ébredő madarak serege fogadta. Könnyű, gyors léptekkel sétált fel újra a meredek lépcsőn, egyenesen a forráshoz ment és leült a kibuggyanó víz melletti lapos kőre. Megmosta a kezét, az arcát, külön a szemeit, majd ivott belőle. Úgy történt, ahogy sejtette – az első kortyok után villózni kezdtek fejében a képek. De érezte azt is, hogy ez most erősebb, mint előző nap – a csat ereje lassított a képek váltakozásán, élesebbé, színesebbé tette őket. És Lelle újra a saját életét láthatta – miként mindazok előtte, akikben élt a látás adománya és ittak a forrásból. Látta magát karonülő, kicsiny lányként; majd valamivel nagyobbként, ahogy Árnyaskirály ágai közé próbál felkapaszkodni. Megnézhette, ezúttal kívülről a Hiúzzal történt találkozást, ahogy Olav mellett üldögél a Széltorony könyvtárában. Látta magát Rhianna mellett a nagy teraszon, Kartallal a

Sorskeréknél… A következő képeken évekkel idősebb volt; itt, a Füzes Házban. Látta önmagát és Rionát, ahogy valamiféle növényeket gyűjtenek, ahogy együtt sétálnak, nevetnek, beszélgetnek… Nézte a Rionával közösnek szánt jövőjét és érezte, miként öleli körül a szívét finom, puha melegség – az igaz barátság semmivel össze nem téveszthető érzése. Megértette, hogy Riona és ő egy ilyen jövő kapujában állnak… Amikor befejezte az ivást és fölemelte a fejét, biztosan tudta, hogy *akarja* mindazt, amit látott. S ahogy lesétált a lépcsőn és a vízesések mentén elindult vissza a házba, szembetalálkozott a mézszőke, csillogó szemű fiatal nővel.

- Fent voltam – mondta Lelle köszönés helyett.

Riona felpillantott a barlangra, majd a lány szemébe nézett és elmosolyodott.

- Sejtettem, hogy megtalálod. Amikor tehetem, én is felmegyek… Hogy érzed magad itt nálunk?

- Mintha hazajöttem volna – mondta őszintén Lelle. – Ennek a földnek minden részéből sugárzik a gyógyító erő. Tudod, ahonnan jöttem, én is tanulgattam ilyesmit… Mármint gyógyítást… Eddig azt hittem, minden gyógyerő különböző növényekben rejlik. De ez itt egészen más… A yelek ereje teszi?

- A víz ereje teszi. De hát a víz is a földből fakad és a növények is onnan nőnek ki. Ezen a földön áldás van, Lelle, mindazok áldása, akik itt meggyógyultak, s azoké is, akiken már nem tudtunk segíteni. Ezt érzed… A vizet és az áldást.

- Rico azt mondta, hogy erről a völgyről keveset tudnak odakint, de gondolom, tévedett, különben honnan tudnának róla a gyógyulni vágyók.

- Nem tévedett – Riona intett Lellének, hogy üljenek le az egyik közeli padra. – Ez valóban egy zárt és rejtett völgy. Ide csak azokat küldik, akiknek ez az utolsó esélye. Akik ide kerülnek, mind a sötétség erejével kénytelenek harcolni, és átoktól, rontástól, gonosz nyavalyától szenvednek. Harcosok, akik egy náluknál erősebb, sötét ellenféllel mérték össze az erejüket…

- Harcosok? Küldik őket? De kik küldik?

- Az Őrzők Tanácsa – felelte egyszerűen Riona.

- Akkor ezek a lények itt… Őrzők? – kérdezte döbbenten Lelle.

- A legtöbbjük az. Őrzők vagy az Őrzők szövetségesei. Különös szerzetek mind… Egyetlen közös vonásuk akad: mindannyian életveszélyes utakon járnak és a legtöbbjük túl sokat követel magától…

- A büszkeségre gondolsz?

- Büszkeség? Igen, mindannyiukban dolgozik… - elhallgatott egy pillanatra, majd mélyebb, élesebb hangon folytatta, miközben le sem vette a szemét a vízesésről. – A legjobbat akarják nyújtani, s erre még ösztökélik is őket… De ez veszélyes! Saját és mások elvárásaihoz igazodnak és túl sokat vállalnak. Ez pedig előbb-utóbb végzetessé válik…

Csend lett körülöttük. Lelle Riona arcát figyelte – a kékesszürke, hosszúkás metszésű szemekben ülő komolyságot, a magas arccsonton, és a telt, nevetésre álló száj mellett megfeszülő a bőrt. Ez több volt egy gyógyító mély átérzésénél, Lelle arra gondolt, itt valami személyes dolog lapulhat. Nem

akart faggatózni, csupán megszorította Riona kezét. A fiatal nő az érintéstől tért magához; elkapta tekintetét a vízeséstől, a lány kezére, majd a szemébe pillantott. Néhány pillanatig csak nézték egymást, figyelmesen, éberen – és ugyanazt érezték. Hamar ébredő, mély rokonszenvet. Riona elmosolyodott, szemébe visszatért a ragyogás.

- Örülök, hogy itt vagy – mondta egyszerűen. – S ahogy ígértem, ma reggel négyesben fogunk beszélgetni a szobáitok alatti teraszon. Feltéve, ha Rico hajlandó felkelni… Tegnap este nagyon sokat zsörtölődött…

- Akkor jobban van! – kiáltott fel nevetve Lelle.

- Jobban. S ahogy látom, ti is kipihentétek magatokat. Ideje lesz munkához látnunk.

Nem telt bele sok idő, s valóban négyesben üldögéltek a szobáik alatti teraszon, kerek asztal mellett, kényelmes székekben. Magasra futó, narancsvörös virágú rózsabokrok adtak árnyékot a szikrázó napsütésben. Rico párnázott székében úgy üldögélt, mintha övé lenne a világ. Szárnyait teljes egészében puha, fehér gyolcskötés takarta, s mivel átemelték őket a szék támlája felett, a hátradőlés sem okozott neki fájdalmat. Hiúz nyugodtnak, kisimultnak tűnt és komoly szemekkel méregette Rionát. A fiatal nő végignézett mindhármukon, majd belevágott.

- Viharosnak mondható megérkezésetek miatt nem volt módunk beszélni a fontos dolgokról. De most már van… Kezdjük Ricoval, úgyis szereti, ha ő kerül a társalgás középpontjába.

- Ahhoz képest, hogy csak egy napja ismersz, egész jó véleménnyel vagy rólam!

- Az a dolgom, hogy gyorsam kiismerjem azokat, akik ide kerülnek. Nincs értelme eltitkolni, hogy a szárnyad nagyon súlyosan megsérült. A gyógyulása hosszabb ideig fog tartani. S hogy teljesen rendbe jön-e, annak csak a jó ég és a te szervezeted ereje a megmondhatója. Ne nagyon számíts arra, hogy Hidegpusztáig repülésre tudod használni őket.

- Pedig ott muszáj lesz repülnöm – mondta halkan Rico.

- A gyíksárkány szívós fajta, de ha túl korán kezded el használni, azt kockáztatod, hogy maradandóan károsodik – Riona a sárkányhoz hajolt. – Nem tudhatom, mi vár ott rátok, ezért nem tilthatom meg, hogy használd, ha úgy hozza a szükség. Lellének adok abból a kenőcsből, amellyel én is kenegettem, az utatok során majd ő folytatja. Amíg ezen a földön vagy, mindent megteszek érted, ami erőmből és tudásomból telik.

- Ne szerénykedj – hajolt Rionához Rico is, hogy csaknem összeért az orruk. – Már egy nap alatt is csodát tettél velem.

- A hely teszi Rico. És a benned dolgozó élni akarás.

- Ha már a helynél tartunk… - kapcsolódott a beszélgetésbe Hiúz. – Amikor megérkeztünk, azt mondtad, ez egy gyógyközpont. Miféle betegségeket tudtok gyógyítani itt?

- Lellének már mondtam… Ide olyan harcosok kerülnek, akik a sötétség erejével mérték össze az erejüket és átoktól, rontástól vagy gonosz nyavalyától szenvednek. Olyanok kerülnek ide, akiknek

nincs más esélyük a gyógyulásra. Akiket a Füzes Ház területén láttok sétálni, jobbára Őrzők vagy az Őrzők szövetségesei. A Füzes Ház az Őrzők Tanácsának legutolsó lehetősége, hogy a soraikban küzdőket megmentsék.

- A Füzes Ház és az Őrzők Tanácsa? Együtt? Kartal szavaiból azt vettem ki, hogy a barátait nem nagyon szívlelik az Őrzők Tanácsában!

- Nem is mondtam, hogy túlságosan kedvelnének minket – bólintott Riona. – Mert aki ide kerül és meggyógyul, meg is változik. Nem lesz kevésbé kiváló harcos, sőt, ellenkezőleg! De nem lesz többé olyan, akit irányítani lehet… Hűséges marad az Őrzőkhöz, de a maga útját fogja járni, s ha kell, szembeszáll a Tanáccsal is. Nem, nem szeretnek minket, de inkább mi, mint hogy meghalni engedjék a legjobbjaikat.

- Te sem kedveled őket, igaz? – kérdezte Lelle.

- Én is Őrzőnek készültem… - mondta nyugodtan, mosolyogva Riona. – Elhívott az Ősfa, s én vállaltam a felkérést. Évekig éltem az Őrzők Körében, de lassan-lassan ráébredtem, hogy nem ez az én utam. A harc, az igazságosztás, a rendbetétel… Talán nem voltam igazából harcos alkat.

- A tóparton nem ezt éreztem – morogta Hiúz.

- Tudok harcolni, ha kell, de az én életem nem a küzdelemről, hanem a gyógyításról szól. Innen származom, a Víz Köréből, s talán éppen ezért van meg bennem ez az adottság. Azt akartam, hogy a kezem gyógyítson, ne pusztítson. Kartal észrevette… Akkor már nem volt az Őrzők Tanácsának tagja… Neki mondtam el mindazt, amit belül éreztem, s ő hozott el ide, Kildához. Itt maradtam és a társa lettem.

- De kicsoda Kilda? – firtatta a fiú.

- Egy olyan család sarja, amelyik nemzedékről nemzedékre nagyszerű gyógyítókat adott a világnak. Amellett melegszívű, de nagyon csípős nyelvű teremtés. Övé a Füzes Ház, amelyet réges-rég élt ősei építettek, s azóta is folyamatosan szépítik, bővítik. Régi és nagyon jó hely. Kartal volt az, aki rávette Kilda dédanyját, hogy Őrzőket is gyógyítson, s az akkor már nagyon öreg, kőkemény akaratúnak tartott boszorkány engedett. Úgyhogy Rico a lehető legjobb helyre került.

- Nem vagyok Őrző! – dohogott a sárkány. – És eszem ágában sincs azzá válni!

- Te valóban nem vagy Őrző, de Lelle és Hiúz társa lettél egy küldetésben. Őket elhívta az Ősfa.

- Erről is tudsz? – kérdezte a fiú.

- Nagyon sok mindenről tudok. Részben Kartaltól, részben máshonnan. Azt is volt alkalmam megtudni, hogy mi történt veletek az idevezető út során.

- Mi is sejtjük, de jó lenne, ha segítenél biztosan megérteni – szólalt meg Lelle. – A Boszorkánymester volt, aki kirántott a Kapuból?

- Igen, ehhez az ő ereje kellett. Rést nyitott a Kapu folyamában, s te letértél a fő sodrásból. Az volt a szerencsétek, hogy a Boszorkánymester messziről irányította mindezt, nem mert vagy nem akart

ide jönni, így nem is lehetett annyi ereje, hogy egyenesen Hidegpusztára ragadjon. Ha itt van, elvihetett volna. De ha idejön, rögtön megéreztük volna. Kartal is, én is. És nem néztük volna tétlenül. Okos húzás volt a köd… Mert bár a ködragadozók nem túl eszesek, de a kapott parancsot hezitálás nélkül követik, akkor is, ha belehalnak. Szívós és sötét ellenfelek… - hirtelen Hiúzra nézett. – Előbb a Neszere, most meg a ködragadozók… Nagy tűz ég a szívedben és sok erő rejlik a karodban, Hiúz.

- Sorian nem így gondolta – a fiú gunyoros mosollyal próbálta leplezni, mennyire jól estek neki a fiatal nő szavai.

- Mások vagyunk. De ne legyen benned kétség: Sorian az életét is kockára tette volna érted, ha úgy hozza a sors. Sok küzdelem van, amelynek még nem jött el az ideje… S talán lesz majd módotok megtapasztalni, hogy egy hűvös vérű elfet csak egyszer kell haragra lobbantani… Még téged is meglepne Hiúz, mekkora tűz éghet az elfek szívében! Sorian nem könnyen dicsér, én azonban nem látom okát, miért is titkolnám el, mennyire jó volt látni mindhármótok bátorságát.

- Látni? – hajolt előre Lelle. – Hogyan láthattad?

- Ittál a forrás vízéből, neked is kellett képeket látnod. S ezen a szigeten nem ez a forrás az egyetlen hely, ahol látni lehet. Igen, megnézhettem, hogyan bánt el Hiúz és Rico a ködragadozókkal; hogyan tört rátok az áradat; hogyan kerültetek végül mindhárman a vízbe.

- Eltűnt alólunk a híd! – jegyezte meg Hiúz, nem minden él nélkül.

- Ez a dolga – felelte nyugodtan Riona. – Sötét erő nem juthat be a szigetre, így a híd, ha ilyesmit észlel, egyszerűen eltűnik.

- De nem csak a hídon lehet bejutni – jegyezte meg csendesen Lelle. – Ott vannak az alagutak is!

- Ahol senki sem juthat át a fűztündérek engedélye nélkül. Nem magatoktól találtátok rá a rejtett útra, Saille vezetett oda benneteket.

- Ő tehát egy fűztündér…

- Igen Lelle, egy ifjú, bátor szívű fűztündér, aki a megkérdezésem nélkül is tudta, mit tegyen. A népe itt lakik a Nagy tóban, s olyan szorosan hozzátartoznak a szigethez, mint a fűzfák, akikről itt minden a nevét kapta. Egymás mellett élünk, ők megengedik, hogy saját elképzelésünk szerint védjük meg a szigetet, mi pedig elfogadjuk, hogy akit érdemesnek tartanak rá, a szigetre hozzanak, feltéve, ha az illető nem a sötétséget szolgálja. És a fűztündéreket nagyon nehéz megtéveszteni…

- És Merya? Ő is fűztündér?

- Már nem az… Egy gyógyközpontot nem lehet működtetni, ha nincsenek hozzáértő, gondoskodó ápolók. És egy ekkora hely esetében ez nem két-három embert jelent. Kilda családja és a fűztündérek évszázadok óta élnek egymás mellett, s voltak olyan tündérek, akikkel nagyon szoros kapcsolatba kerültek az itt élő emberek. Ezek a tündérek otthagyták a tavat, s a gyógyításra szorulók kedvéért segítőkké váltak. A hosszú évek alatt utódaik alkalmazkodtak a szárazföldi élethez, innen

erednek a különbségek Saille és Merya között. De beszélni ők sem tanultak meg, képekkel és mutogatással mondanak el mindent.

- Itt nagyon sok minden összefügg a látással – jegyezte meg Lelle.

- Nem is lehetne másképp. És ezért vagytok itt. Ha a Levegő Köre a hallásról szól, akkor a Víz Köre a látásról. Még pontosabban: a látomásokról; ezért hívják még Álmodók Körének is. A víz az álmok, a látomások ura, megmutatja, amit tudnunk kell. Persze nem mindenhol… Ehhez egy Álmodó hely kell.

- Mi az az Álmodó hely? – kérdezte a fiú.

- Egy hely, ahol álmot lehet látni. Jósálmokat, útmutató álmokat, múltat és jövőt…

- A Füzes-sziget tehát egy Álmodó hely.

- Nem az egész sziget, csupán egy pontja.

- Ezért vagyunk itt? Hogy álmodjunk?

- Ezért, Hiúz.

- Csak alszunk és kész? Jól hangzik! – Rico fészkelődött a székében. – De ettől még nem jutunk előrébb!

- De bizony, hogy előrébb juttok! Nagyon sok kérdés forog bennetek, sok mindenre keresitek a válaszokat. S ezek közül az egyik, talán a legfontosabb, hogy hol is van Rózsaláng. Hogy *pontosan* hol van! Nem tudsz tervet készíteni Rico, ha nem tudod alapozni valamire.

- Úgy érted, hogy megálmodjuk?!

- Úgy értem, hogy ha egy kérdésedre a megfelelő helyen keresel választ, kapni fogsz egy útmutató álmot. Nem biztos, hogy teljesen egyértelmű lesz, az álmokat gyakran meg kell fejteni. De ha ez sikerül, a kezedben lesz a válasz. Álmodni mindenki szokott, de az irányított álomhoz, az útmutatáshoz, a jövőlátáshoz egy kicsit több kell. Itt a szigeten a yelek és mélyről feltörő víz együttes ereje létrehozza a kellő segítő energiát. Azért vagytok itt, hogy megtanuljatok álmodni, hogy megkeressétek a magyarázatokat és eligazodjatok a jövő lehetőségeiben.

- De én ébren is látok képeket – vetette ellen Lelle.

- Igen Lelle, neked ez az erősséged. Látó vagy. Látóvá *válhatsz*, ha megtanulod irányítani ezt a képességed. Úgy hiszem, tisztábban fogod látni az álmaidat is.

- De hogyan tanulhatom meg az irányítását?!

- Meg kell tanulnod, melyek azok a helyzetek, módok, amelyek segítik a képességedet, s melyek gátolják. Nincs két egyforma látó, így nincs két azonos módszer sem. A te esetedben a fák és a víz közelsége segítően hat. A félelem, a nyugtalanság mindig gátol. De egy biztos: bármennyire is tudod irányítani az álmokat és a látomásokat, azok természetüknél fogva mindig hordoznak váratlan, kiszámíthatatlan elemeket, megmagyarázhatatlan inspirációkat. És ez így is van jól. Az álmok és árnyékok mesterei tudják, hogy sokszor a nem vélt, nem várt inspiráció a legfontosabb az egészben.

- Mikor mehetünk erre a helyre? – Hiúz igyekezett visszaterelni a beszélgetést a számára ismerősebb, gyakorlati mederbe.

- A látomáskeresésre, az álomutazásra fel kell készülni. Ebbe nem szabad meggondolatlanul fejest ugrani, mert az álomban rosszindulatú erők is megjelenhetnek. Mert az álmok összeérhetnek, s akik értenek hozzá, mások álmaiba is besétálhatnak. És nem csak kis kellemetlenségeket okozhatnak. Az első próbálkozásokhoz kell egy segítő, egy álomvezető is, hogy vigyázzon rátok. Ez leszek én. Holnap este sort keríthetünk rá.

- Olyan sokára?!

- Türelem Hiúz! Meg kell tisztulnotok testileg is, lelkileg is, hogy valódi eredményre számíthassatok. Ez általában három, hét vagy kilenc napot vesz igénybe, s most is csak a helyzet fontossága indokolja, hogy kénytelen vagyok egy napra rövidíteni az időt. Ennél alább azonban nem mehetek, van ebben így is elég veszély! De Kartal meggyőzött, hogy képesek lesztek rá. Holnap este ti ketten, Lelle és Hiúz eljöttök velem az Álmodó helyre.

- És én?! – hördült fel Rico.

- Megsebesültél Rico és én nem kockáztatok többet! A tested sérülései igénybe veszik a lelked erejét, s így nem tudsz teljes belső védelemmel részt venni a látomáskeresésben! A sérült védelmet pedig könnyű áttörni. A Boszorkánymester tisztában van az álmok erejével, tudja azt is, hol vagytok most. S bár a föld ereje védi a szigetet, az álmok világa átjárhatóbb. Megpróbálhat elérni benneteket az álmodás alatt, s erő kell ahhoz, hogy ki tudjátok onnan rekeszteni. Az ehhez szükséges erő azonban most nincs meg benned Rico. Ezért a házban maradsz és gyógyulsz! A te időd Hidegpusztán jön el, arra készülj fel!

- Vitának ugyebár nincs helye? – fanyalgott a gyíksárkány.

- Vitának nincs helye – értett egyet Riona. – Ezen a földön én felelek a biztonságotokért és pontosan tudom, meddig mehetek el.

Riconak tudomásul kellett vennie, hogy csak az álomlátás után találkozhat, beszélhet újra a társaival; mint ahogy Lellének és Hiúznak is el kellett fogadnia, hogy külön-külön kell felkészülniük, s csak az Álmodó helyen látják újra egymást. Riona a sziget két legcsendesebb helyére vezényelte őket, ahol senki sem zavarhatta meg elvonulásukat. Ételt, némi erősítő levesen és gyümölcsökön kívül nem kaptak, inni azonban bőségesen, a sziget különböző forrásainak vízéből. Lellének a Nagy-tó egyik néptelen, de füzekkel sűrűn borított partján kellett sétálgatnia, üldögélnie; Hiúz ugyanezt a sziget északi csücskének sziklás platóin tette meg, szemben a hatalmas, dübörgő vízeséssel. Az első órákban még nem is volt zavaró a magány, de ahogy délutánba hajlott az idő, úrrá lett rajtuk némi türelmetlenség és ingerültség. Estére, amikor Merya egymás után mindkettejüknek vitt ennivalót és takarót, már alig várták, hogy szólhassanak valakihez. De Merya nem beszélt, most nem küldött képeket sem, csupán megjelent, gyorsan lepakolt és csendesen távozott. Különös dolog az

egyedüllét… Kezdetben annyi minden cikázik át az ember fejében. Majd, mintha kirostálódnának, és csak a fontos dolgok maradnak meg. Meg a szembenézés… Mert amikor századszor sétáltak el a fűzfák alatt vagy a sziklák kiszögellésein, már nincs, ami kintről elvonja a figyelmüket. Nem voltak emberi zajok, szavak, csak a csend. És ebben a csendben előjött minden, amiről nem akartak tudomást venni! És nem hagyta magát! Hiúznak és Lellének is szembe kellett néznie saját félelmeivel, a hibákkal, melyeket elkövettek, a megtett vagy meg nem tett dolgok következményeivel. A felelősség súlyával… Egyikük sem aludt sokat, s azt a keveset sem túl jól. Az éjszaka nem csak bársonyos, hanem kíméletlen is tud lenni, a csillagok hidegek, a hold távoli. Ez az árnyak ideje, ekkor dől el minden. Aki megfut az éjszaka által felébresztett belső félelmek elől, az nappal sem fogja megállni a helyét. És Kartal ez alkalommal sem tévedett, jól mérte fel a két gyereket. Mert bár szörnyű bűnök egyiküknek sem terhelték a lelkét, azért volt mivel elszámolniuk. Hiúz szembenézhetett saját kíméletlenségével, hideg elzárkózásával, s azok a fájdalmak égették leginkább, melyeket Lellének okozott. A lánynak pedig ott volt a félelem… Hogy nem elég erős, nem elég bátor, hogy hátráltatni fogja a fiút és ezzel a bukását okozza… De mire a hajnal első sugarai fényt adtak a világnak, mindketten túl voltak a nehezén. A Hollóval odaát történt sorsdöntő beszélgetésük óta most először tudták teljes egészében megérteni, mire is vállalkoztak. Megértették és elfogadták, immár hezitálás nélkül. S mikor a késő délután folyamán Riona előbb Lelléhez majd Hiúzhoz ment, hogy az Álmodó helyre vezesse őket, két nagyon nyugodt, határozott pillantású fiatal emberrel találkozott. Az Álmodó hely a sziget nyugati részén volt, egy sziklarepedésből lecsurgó, vékony kis forrásnál, amelynek vize egy asztalnál alig nagyobb mélyedésben gyűlt össze, hogy azután onnan egy másik repedésen át újra eltűnjön a föld alatt. Nagyon csendes hely volt és olyan öreg, többszáz éves fűzfák vették körül gyűrű alakban, amelyhez hasonlókkal még nem találkoztak a szigeten. Riona hófehér ruhát viselt, haját összefonta és a tarkójára tekerve feltűzte. Komoly volt és méltóságteljes. Lelle és Hiúz is fehér ruhát viseltek, s ahogy ott álltak a kis forrás partján, lassan megmozdult bennük az izgalom.

- Ha a felkészülés és a megtisztulás néha nehéz is, az álmodás nem bonyolult – szólalt meg Riona. - Álomba merülni könnyű lesz ezen a helyen, s a víz segít majd abban, hogy az irányításotok alatt tudjátok tartani az álmot. De figyelnetek kell! Legyetek éberek és figyelmesek, s mindig hallgassatok a sugallatokra! A logikus gondolkodás az álomban vagy egyszerűen nem működik, vagy fordított hatást eredményez. Elrontja az álmot. Az álmodás olyan, mint amikor a folyó sodrában úszol – irányítod és tartod magad a két part között, de hagyod, hogy az áramlat vigyen. A víz az út… Innotok kell a sziklákon lecsurgó forrásvízből, feltenni a kérdést, amelyre választ akartok kapni, majd lefeküdni és itt aludni a kifolyás mellett. Én itt leszek veletek… Őrzöm az álmotokat, s bár én nem fogok aludni, halványan mégis érzékelni fogom az álmaitokat. S ha veszélyt észlelek, jövök.

- Te be tudsz lépni mások álmaiba? – kérdezte Hiúz.

- Ilyesmire nem csak a sötét erők képesek. Én álomőr vagyok Hiúz, ismerhetem, tudhatom mások álmait, és képes vagyok saját álmomban üzeneteket küldeni vagy másokét meghallani. Elég erőm van ahhoz, hogy vigyázzak rátok. – felnézett az égre – Alkonyodik. És az alkonyat átjáró a világok között – az ébrenlét és az álom világa között is. Mindkettő valóságos, létező, így össze is lehet kötni őket. Ideje elkezdenünk…

Felvett egy előre odakészített, ezüst serleget, a lecsurgó forrásvíz alá tartotta, s előbb Lellét majd Hiúzt kínálta meg vele. Furcsán selymes, hűvös, borzongató víz volt, néhány pillanat után bizseregni kezdett tőle a testük. Riona ekkor a földre terített két könnyű takarót, egyet a kis meder jobb, egyet a bal oldalára – a jobboldali lett a fiúé, a bal oldali a lányé. Riona közöttük, a sziklákról lecsurgó vízzel szemben ült le, megérintette mindkettőjük lábfejét.

- Hunyjátok be a szemeteket és összpontosítsatok arra, amire választ vártok. Utána pedig hagyjátok, hogy az álomsodor magával vigyen benneteket.

Néhány pillanatig tartott csak a várakozás – hömpölygő folyamként ölelte körül őket a földből és a vízből áradó erő, s ők útnak indultak.

Hiúz olyan hirtelen érkezett meg a felhők ölelte dombtetőre, hogy meglepődni sem maradt ideje. Járt már itt… Amikor esküt tett a felhőformák mögött rejlő ősöknek, s amikor a sorsukat összekötő háló a testébe olvadt. Most újra itt állt, de ez alkalommal a domb tetejét súroló felhők mozdulatlan, nyugodt falként vették körül. Hiúz várt… A halk surrogást a háta mögött hallotta; megfordult, s a fellegfalon felfedezett egy örvénylő pontot. Nőtt és tágult… Mint egy Kapu… Váratlanul rés támadt rajta, s egyetlen ugrással hatalmas állat termett a fiú előtt. Farkas volt. Egy eleven, vastag bundás szürke farkas. Álltak egymástól néhány lépésnyire és a fiú nem tudott elszakadni az állat szemétől. A pillantásától… Emberi szemek néztek rá egy farkas testén át. Olyan sok minden volt a tekintetében – de leginkább az öröm és a fájdalom, a várakozás és a remény furcsa keveréke. Hiúz tudta, hogy ismeri és tudta, hogy megbízhat benne. A farkas a fiúhoz sétált, a kezéhez dörgölte nedves, hűvös orrát, majd megfordult és a válla fölött visszanézve, szavak nélkül kérte Hiúzt, hogy üljön a hátára.

- Hová viszel? – kérdezte némán a fiú.

- Megmutatom, amit látni akartál – felelte ugyanúgy a farkas.

Rózsalángot! Hiszen ezt akarta tudni – hol találja meg a Világőrt!

- Ki vagy te?

- A barátod. Talán több is. Most ülj a hátamra és induljunk.

A fiú nem kérette magát. Felhúzta a lábait, két térdével a farkas oldalát szorította, kezével az állat vastag bundájába kapaszkodott. És a farkas nekiindult… Sebesebb volt a szélnél, gyorsabb a gondolatnál… Futó fénycsíkként rohant el mellettük a világ… Amikor a farkas újra megállt, kietlen, homályos tájon álltak, a föld

mélye itt-ott fagyos füstöt eregetett. Nem messze tőlük torz sár- és sziklaformák magasodtak ki a földből, lyukakra emlékeztető nyílásaikon sápadt, baljóslatú fény áradt kifelé.

- Hol vagyunk?

- Hidegpusztán. Ez az otthona.

- Tehát mégis ide hozta a Világőrt…

- Sokszor a legegyszerűbb magyarázat a legjobb. Ez a föld az övé, a föld mélye is az övé, a vizek, a levegő is az övé. És a hely ereje is az övé.

- Észrevesz minket?

- Engem talán, de rád álomőrök vigyáznak és elrejtenek.

- De ha téged észrevesz…

- Megszokta a hozzám hasonlók jelenlétét és nem foglalkozik velük. Nem először járok itt.

- Bemegyünk?

- Várunk még valakit.

Mintegy végszóra, néhány lépésnyire tőlük egyik pillanatról a másikra egy puma jelent meg. Hatalmas, sárgás bundájú, fenséges állat. De nem volt eleven… Áttetsző volt, mintha felhőből, ködből lenne. Csatlakozott melléjük, a fiúra villantotta szemét, majd szó nélkül nekiiramodott. A farkas minden nehézség nélkül lépést tartott vele. S már nem is a földön futottak… Felette suhantak, mint a kavargó szél. Átszáguldottak a visszataszító sziklavár falán, mintha nem volnának többek testetlen szellemeknél. A farkas mindössze egyetlen fejhosszal suhant előrébb a szorosan melléje zárkózó pumánál… Szédítő sebességgel vágtattak be az egyik alagútba és követték a vonalát egyre lejjebb és lejjebb. Hiúz mindössze villanásnyi időre látta maga körül az alagútba nyíló számtalan járatot, az ott mozgó szerzetek, amelyeknek legtöbbjét nem ismerte és remélte, hogy nem is kell nagyon közelről megismernie. Átsuhantak három termen, mindegyik falán ugyanaz a jel – egy önmagába visszagörbülő kard és az általa foglyul ejtett, vergődő sólyom –, majd egy egészen sötét, nyirkos falú alagút következett. Orkánszerű, kavargó, sötét szélroham indult ellenük – Hiúzban egy pillanatra felrémlett a Neszere támadása.

- Ez nem az – üzente a farkas, olvasva a fiú gondolataiban. – Ez a megbontott yelek káosz energiája. Most nem érzékeled a valódi erejét, az álom megvéd. Ez az egyetlen hely, amely meg tudja bénítani egy Világőr erejét.

S már közeledtek is a sötét faragványokkal csúfított ajtóhoz – és átsuhantak rajta. Apró szoba volt, nyirkos, halálos levegőjű. És az őrülten kavargó káosz erőtől ketrecbe zárva egy összekuporodott alak feküdt a közepén. Asszony volt, kibomlott, lángvörös haja beburkolta szinte az egész testét, szakadozott ruháját. Hiúz mozdult volna, hogy leszállva a farkas hátáról az asszony segítségére siessen.

- Maradj veszteg! – mordult rá egyszerre a két állat.

- Az álom világában eljuthatsz ide, de kiszabadítani csak akkor tudod, ha a tested is veled lesz majd – tette hozzá a farkas. – Figyelj és jegyezz meg mindent, hogy felkészülhess a harcra!

S ekkor az asszony megmozdult, felemelte a fejét – és egyenesen rájuk nézett. A kortalan, sima, mégis évezredeket látott arc sápadt fénye világított a sötét helyiségben.

- Nem maradhattok sokáig – üzente hangtalan szavakkal.

- Rózsaláng!

- Gyere értem Hiúz, amilyen gyorsan csak tudsz. Fogy az erőm… Mindent bevet, hogy megtörjön és nagyon tudja, mit csinál. Jegyezd meg jól: csak a föld ereje semlegesítheti a föld erejét!

- Nem értem!

- Menjetek!

Hirtelen mintha százszorosára erősödött volna a sötét energiák kavargása, újra és újra nekik csapódott. S bár Hiúzt védte az álom, ekkora erő már ezt a védőfalat is kezdte áttörni. Kitaszította őket a Rózsalángot rejtő szobából, újra a folyosó sötét kavargásában találták magukat.

- Igyekezzünk – hallotta Hiúz a puma higgadt hangját. – Észrevett!

A két állat előrelendült, de a tovább erősödő energiavihar újra és újra visszavetette őket. Hiúz hirtelen megérezte, hogy van körülöttük valaki – láthatatlan, de jelenlévő. Riona!

- Irányítsd az álmot! Alakíts rajta! – súgta a belső hang Riona hangján.

Hiúzban néhány pillanat alatt emlékfoszlányok szaladtak végig. A föld semlegesíti a föld erejét… A víz az út… Ússz a sodrással…

- Lefelé! Lefelé suhanjunk! – kiáltotta a két állatnak. – Kapjátok a hátatokba a szelet, mint egy kifeszített vitorla!

Megfordultak ellenvetés nélkül. Hiúz másként kezdte érzékelni a környezetét, most, hogy változtatott az álmon. Átlátott a falakon, a sziklákon, a föld mélyén. Egy halvány ezüstcsillanás a bal szeme sarkánál – arra irányította a farkast, s mert úgy akarta, az ezüstös csillanás földmélyi vízfolyássá változott. Belevetették magukat és Hiúz rézsútosan felfelé térítette a vizet. Néhány pillanat múlva meleg forrásként törték át Hidegpuszta felszínét. A Boszorkánymester haragja éhes ragadozóként száguldott utánuk…

- Vidd innen a fiút! – kiáltotta a puma a farkasnak. – Feltartóztatom.

- El fog nyelni! – tiltakozott Hiúz.

A puma ekkor újra a fiú szemébe nézett és Hiúz esküdni mert volna rá, hogy vidám szikrák csillannak meg az állat pillantásában.

- Kétszer már megtettem. Most is én fogok felülkerekedni.

Azzal elrugaszkodott és nekirontott a mögöttük hízó fekete fergetegnek. Hiúz még egy pillanatig látta – a földbe vágódó villámok fényét, a csápjait nyújtó feketeséget és a szinte szárnyaló, a villámfényben fehérnek tűnő pumát… A farkas azonban tovább ragadta, s újra elmosódott körülötte a táj. Mire megálltak, újra a felhőfallal körülvett dombon álltak. Hiúz leszállt a farkas hátáról.

- Ideje visszatérned a testedbe – mondta az állat.

- A puma…

- Pontosan tudja, mire képes… Végül is egy táltos harcot érted az ő testében. De ez a harc nem a te gondod. Készülj az ébredésre.

- Várj még! – szólt Hiúz az indulni készülő farkas után. – Legalább a nevedet áruld el!

Úgy tűnt, a kérés vívódást okozott az állatnak – néhány pillanatig csend volt.

- Liur – mondta végül csendesen, komolyan. – Valaha Liur volt a nevem.

Lelle egy lugasban állt. Mélyrózsaszín liliomfák nyújtózkodtak és kapaszkodtak egymásba, a földet sárgás-rőtes, puha avar borította, borostyán nőtte be a kőpadot. Egy fehér ruhás öregember ült ott, háttal a lánynak. Ősz haját három fonatba fonta, s a tarkójánál ezüstgyűrűvel fogta össze..

- Gyere bátran. Rád várok – fordult Lelle felé.

Azonnal felismerte – Keve volt az. Az öreg vadász, aki Hiúzt felnevelte és Yenoba küldte.

- Gyere – mondta újra. – Ülj le mellém, van miről beszélgetnünk.

Lelle ezúttal nem kérette magát, félretolt néhány borostyánlevelet és leült a padra.

- Azért jöttem, hogy feleljek a kérdésedre – mondta egyszerűen Keve. – Jó kérdés volt. Mindig is szerettem az egyszerű, lényegre törő kérdéseket.

- Mi az, amit tudnom kell, hogy véghezvigyük a feladatot? Ez volt a kérdésem. De én azt hittem, Rózsaláng lesz az… – jelentette ki határozottan.

- Hát, bizony és nem vagyok Rózsaláng. Sőt, a lábam sose tapodta annak a földnek a porát, melyet Hét Kör Világának nevezel.

- De hát… Akkor hogyan segíthetsz?!

- Azt kérdezted, mit kell tudnod, hogy a küldetést sikerrel teljesítsétek. Nem Rózsalángról kell megtudnod dolgokat, mint ahogy hitted és vártad. Hanem a fiúról… Mert nélküled nem tudja megharcolni a harcát, s ha nem segítesz neki, Rózsaláng ott marad és elpusztul Hidegpusztán.

- Hiúz?

- Hiúz… Jogos név, kiérdemelte… De eljött az ideje, hogy visszavegye azt, amelyet az apjától kapott. A neve Vigo.

- Vigo – ismételte meg csendesen Lelle.

És eszébe jutott! Igen, valóban így nevezte az ősz Keve a fiút a látomásában. Vigo! Emlékezett, de még mindig nem értette…

- Hogyan segíthetne rajtunk egy név?

- Az igazság segíthet rajtatok. S az a tűz, amely Vigoban felébredhet, ha vállalja igaz nevét. A név nem csak egy szó, Lelle. A név jelkép… Nincs más az élők között, aki tudná rajtad és rajta kívül ezt a nevet. És nincs más, aki ráveheti a használatára, csak te.

- Ennyire fontos lenne?

- Igen, ennyire fontos! A Boszorkánymesterrel nem szállhat úgy szembe, hogy elfojtja valódi kilétét! Ha így kerülne sor a harcra, abba Vigo is, te is belehalnátok. A Boszorkánymester csak a résekbe és a sebekbe tud belekapaszkodni… Vigo makacs, de ha a te szádból hallja a nevét…

- Értem.

Keve öreg, kérges kezét ráfektette Lelle kezére és komolyan nézett rá.

- Mondd meg nekem igaz lelkedre Lelle, hogy mellette állsz-e a harcaiban?

- Tudnod kell, hogy igen.

- Mit lennél hajlandó kockára tenni, hogy megmentsd?

- Mindent – mondta a lány eltökélten.

- Akkor képes leszel rá… Képes leszel arra, hogy feltöltsd a botját.

- A botját?!

- Nem közönséges bot… Én faragtam Vigonak egy álom hatására. Szálas, erős bükkből… Keményebb és ellenállóbb, mint egy kard, de még így sem lenne alkalmas a Boszorkánymester elleni harcra… Meg kell szerezned a botot, el kell vinned a Könnyek Kútjához és bele kell merítened. S miközben a bot teljes egészében a víz alatt van, bele kell küldened mindazt a szeretetet, melyet Vigo iránt érzel. Bele kell tenned a lelked egy részét! Te a fák lánya vagy, a Tölgykirály lánya vagy! Keltsd életre a botot!

- Hiúz, vagyis Vigo észre fogja venni.

- Nem veheti észre és nem tudhatja meg. Egyelőre nem. Annak a botnak lelke van, és egyedül Vigonak engedelmeskedik. És senki más nem lenne képes kézben tartani – kivéve, ha Vigo maga adta az illető kezébe.

- Nekem odaadta! Amikor a ködragadozókkal küzdött!

- Akkor a bot már ismer téged Lelle, hagyni fogja, hogy magadhoz vedd.

- De Keve, én még sosem hallottam a Könnyek Kútjáról! Mi az és hol van?

Az öregember ekkor intett egyet a kezével, s az avarszőnyeges kis tisztás közepén a semmiből megjelent egy kút… Mohával benőtt, fehér kövek borították az oldalát, széles peremét. Lelle felállt, közelebb sétált…

- De hol találom meg az ébrenlét világában? – kérdezte, miközben kissé áthajolt a peremen, hogy belenézzen.

Hűvös légáramlat simította végig az arcát, látta a kéznyújtásnyira loccsanó vizet. Nem kapott választ. Megfordult és a padot üresen találta – Keve elvégezte, amiért jött. Tehát egyedül kell kiderítenie, hol van ez a kút. Újra a vízre nézett és hátrahőkölt. Az előbb még tiszta, áttetsző víz vérvörössé változott – Lelle beledugta az ujját, majd megszagolta, megízlelte… Vér! Vérré vált a víz! A következő pillanatban háborogni és dagadni kezdett. A lány futva hátrált, felugrott a kőpadra. A vér elérte a kút peremét, átbukott rajta – s abban a pillanatban kristálytisztává vált. És áradt, egyre áradt kifelé… Erős hullámai körülfogták a fákat, a padot – s amikor az áradat elérte Lelle lábát, a lány testén tűz futott végig, fülében sólyom vijjogott, szeme előtt lánggyűrű táncolt. Ebben a pillanatban ébredt fel.

Felült a takarón… Csillagok ragyogtak felette a sötét égen, a forrás kis medencéjének vizén apró, fehér gyertyák úszkáltak – csillanó fényük megvilágította a lányt figyelő Riona mosolyát, a mocorogni kezdő fiút…

- Hiúz álmában felbukkant némi váratlan fordulat, ezért jön vissza lassabban – mondta Riona kérdezés nélkül.

Lelle csak bólintott, valahogy még képtelen lett volna a beszédre. Riona nem is erőltette, sem őt, sem az ébredése után nagyon komolynak tűnő fiút.

- Most visszasétálunk a házba, addig is rendezzétek magatokban, amit megtudtatok. Rico ébren vár minket, négyesben beszéljük át az álmokat.

Úgy is lett. Ugyanazon a teraszon ültek le, mint a megérkezésük utáni reggelen. Két halvány fényű lámpás adott némi világosságot a lassan múló éjszakában, a hajnali szürkületben. Riona a fiút kérdezte először, s ő habozás nélkül elmesélte a kérdését és az útmutatónak szánt álom minden mozzanatát.

- Ez nagyon pontos volt! – kiáltott fel Rico lelkesen. – Valóban ilyen alagutak vannak ott. És a három terem a kard által fogva tartott sólyommal… Nagyon mélyre vitte Rózsalángot! A Bomlás szintjén van!

- Mi az a Bomlás szintje?

- A Boszorkánymester tanyájának legmélyebben lévő része. Valaha ott nyúlt bele a yelek energiájába, elhajlította, megbontotta őket. Halálos hely… élő ember, rajta kívül, még nem tért vissza onnan! Nem értem, hogyan tudnánk onnan kihozni…

- A föld ereje semlegesíti a föld erejét… Ezt mondta Rózsaláng. Mit jelenthet ez Riona? – fordult a fiú a fiatal nőhöz.

- Azt, hogy a megbomlott földenergiákat, a halálos káoszt, ha visszaállítani nem is tudod, de feltartóztathatod egy időre. Amíg kimenekítitek Rózsalángot.

- De miféle erővel lehetne ezt megtenni?

- A föld erejével… Elhárítani, ha nincs meg hozzá a saját erőd, egy amulett segítségével tudsz. Egy amulettel, amely a föld tiszta erejét tartalmazza.

- Pompás! És hol találok én ilyet?

- A föld erejét a Föld Körében találod meg a leginkább. Egy tiszta energiájú helyen.

- Csete? – kérdezte döbbenten Hiúz.

- Igen, Csete – bólintott a fiatal nő.

- Kartal tudta! Tudnia kellett, hol van Rózsaláng! Ezért döntött úgy, hogy Csetéhez menjünk!

- Kartal sejtette, hogy Rózsaláng erejét csak a föld mélyén, az elhajlított vonalaknál lehet teljesen megbénítani. Sejtette, de nem tudta biztosan. Ezért küldött titeket a Füzes Házba. És ezért kell innen Csetéhez mennetek.

- És a farkas?

- Azt mondtad, ismered.

- Ismerősnek éreztem. De azt hiszem, ez a farkastest csak álruha. Embert rejt.

- Egy halottat rejt – mondta csendesen Riona.

- Halottat?!

- A farkas elevennek tűnt számodra az álom világában, a puma inkább egyfajta ködképnek. Az ébrenlét világában ez pont fordítva lenne. A farkas egy halott ember, egy halott férfi szelleme volt. Valakié, aki vigyáz rád és vezet. Egy barát. Egy segítő a szellemvilágból. Biztos vagyok benne, hogy nem ez volt az utolsó találkozásotok. A puma viszont… Egy szabadlélekkel találkoztál.

- Mi az a szabadlélek?

- Egy élő, eleven lény lelke, aki szintén egyfajta álomba merült és a lelkének egy részét puma formájában elküldte a te álmodba. Egy másik segítő, de ő az élők világából.

- Harcba szállt a Boszorkánymester erejével! Liur, a farkas azt mondta, hogy táltos… De nem Kartal volt!

- Más táltosok is vannak. S úgy tűnik, ő tud rólatok.

- Miért mondta azt Liur, hogy többen őrzik az álmomat? Én azt hittem, csak te!

- Én voltam hozzátok a legközelebb. De az álmodat őrizte a sólymod is, mert egy erőállat erre is képes. És azt hiszem, Kartal is körülötted volt. Éreztem…

- Más körből is velünk tud lenni? Igaz, megmondta… Az indulásunk előtt. Gondolod, hogy ismeri a pumát?

- A táltosok tudnak egymásról – bólintott Riona. – De ez nem jelenti azt, hogy elárulja neked. Van még benned kérdés?

- Ki lehetett Liur?

- Ezt nem tudom, ilyen nevű embert nem ismertem, nem is hallottam róla. Élhetett évtizedekkel ezelőtt, de akár évezredekkel ezelőtt is. Legtöbbször elmondják… Általában nem azonnal, de ha sokszor találkoztok az álmaidban, úgy sejtem, el fogja árulni, hogy ki volt ő és miért van melletted. Ha elfogadsz egy tanácsot, ne sürgesd.

A fiú bólintott és Lellére nézett.

- Most te jössz.

Lelle tudta, hogy meg kell válogatnia a szavait, hogy nem mondhat el mindent.

- Azt kérdeztem, mit kell tudnom ahhoz, hogy sikeresen teljesíthessük a küldetésünket.

- Ügyes! – bólogatott Rico. – Jó kérdés! Hiúz megtudta, hol van Rózsaláng, te pedig megtudhattad mire kell még figyelnünk!

- Miről álmodtál? – hajolt előre a fiú.

Lelle ráemelte a szemét.

- Kevével találkoztam… Vigo – mondta csendesen, komolyan.

A fiú úgy hőkölt hátra, mint akit megütöttek. Néhány pillanatig csak nézték egymást. Mindkettejüket lelkük mélyéig megrázta – a fiút a név, Lellét az öreg vadász igaza.

- Ez az igazi neved: Vigo – folytatta a lány. – Most már emlékszem… Így szólított Keve. És mostantól így szólítalak én is.

- Ezt kellett megtudnod? – kérdezett közbe halkan Riona. – Miért?

- Mert a név jelkép. Keve elmondta, hogy a Boszorkánymestert csak úgy győzhetjük le, ha mindenki vállalja önmagát. Ha vállalod a neved, felébredhet benned az igazi tűz, amelyen a Boszorkánymester sem tud rést találni. A nevet az apádtól kaptad Vigo…

- Én ezt nem értem! – szólalt meg Rico. – Miért kellett neked eltitkolni a nevedet? Miért akartál te Hiúz lenni?!

- Mert a Hiúz magányos vadász – felelte a fiú lassan. – És én sem voltam más. Éber nyomkövető, aki nehéz időkben is a jó utat próbálja megtalálni. Nem volt miért Vigonak lennem.

- De most már van – mondta Lelle eltökélten. – A farkasok az őseid. A családod. Már nem vagy magányos vadász, egy egész falka áll melletted. Most már Vigonak kell lenned!

A fiú nem szólt semmit, lehajtotta a fejét. Lelle néhány pillanatig figyelte, majd Rionához fordult.

- Mondd meg nekem Riona, hol találom meg a Könnyek Kútját?

S ha az előbb a fiút döbbentette meg, most Rionán volt a sor.

- Mit akarsz a Könnyek Kútjával?

- Tehát ismered?

- Igen, ismerem. A Könnyek Kútja itt van a szigeten. De erről szó sem lehet… Még korai!

- Márpedig Keve a Könnyek Kútjáról beszélt és nekem el kell mennem oda. Bele kell néznem! Véres a vize?

Riona elsápadt.

- Álmodban véres volt a vize?

- Először nem. Először tiszta volt, majd egyik pillanatról a másikra vérré változott és áradni kezdett. De amint átbukott a kút peremén újra kristálytiszta lett és hatalmas erővel terjedt. Elért engem is. Olyan volt, mint a tűz… Sólyom vijjogott… Mit jelenthet ez Riona?

- Ha vérré válik a víz, az halált jelent. A kiáradó víz pedig új életet. Egy víz, amely perzsel és sólyom hangján szólal meg… A tűz és a sólyom… Talán a jazigokról álmodtál, Lelle, a tüzek és sólymok népéről. Bár nem értem, hogy kerülnek ők ide.

- Rózsaláng népe – vetette ellen a lány.

- Igen, ez igaz. De ők nem fognak segíteni… A jazigok népe megosztott és egymással harcol.

- Egy yill nép?! – kiáltott fel meglepetten Vigo.

- Egy yill népnek is megvan a maga természete és története. Hosszú ideje tart a harc… Mióta meghalt az utolsó, törvényesnek elismert királyuk.

- Ezért volt a kút vize véres?

- Lehetett emiatt is. S ha az áradatra gondolok, jelentheti azt is, hogy fel fog bukkanni az az örökös, aki újra egyesíti a jazigokat. Az álom nem ismeri az időt… S ha helyesen értelmeztük, akkor is eltelhetnek akár évek is, míg valóra válik. Ha egyáltalán valóra válik…

- El kell mennem a Könnyek Kútjához! – jelentette ki újra Lelle.

- Mi az a Könnyek Kútja? – kérdezte egyszerre Vigo és Rico.

- A változások kútja – kezdte lassan Riona. - Az igazi, mély változáshoz megrendülés kell. A megrendülés könnyei elmossák a régit és megteremtik az életet. A megrendülés könnyei nem mindig szomorú könnyek, s az öröm sokkal több erőt adhat a változáshoz. A Könnyek Kútjából meríthetsz erőt a változáshoz, de aki iszik belőle, átformálódik.

- Ebből isznak a gyógyulni vágyók? – kérdezte Lelle. – Azt mondtad, megváltoznak, mire meggyógyulnak.

- Inniuk kell belőle, hogy a testük fel tudja venni a harcot a sötétséggel. A Könnyek Kútja életet teremt. Ez az Élet Kútja. De élet nem csak testben lehetséges…

- Ezt hogy érted?

- Azt mondtam, hogy aki iszik belőle, átformálódik. Ez nemcsak gyógyulást jelenthet, hanem halált is.

- Micsoda?!

- Igen Hiúz, vagyis Vigo. A halál sem egyéb átváltozásnál. Ezért a Könnyek Kútjának a vize lehet az élet vize, de a halál vize is. Aki ebből inni akar, készen kell állnia mind a kettőre.

- Ki az, aki a halálra akar készen állni? – kiáltott fel Rico. – És ugyan mit nyerhet vele?

- Nagyon sokan készek szembenézni a halállal. Akik itt gyógyulnak, tulajdonképpen ezt teszik nap mint nap. És van olyan seb, van olyan fájdalom, amellyel nem akarnak tovább menni. A kút tudja ezt. Ezért változik a vize. S mit nyerhet az, aki iszik belőle? Több lesz, mint előtte. Megerősödik a teste, szabaddá válik a lelke. Vagy meghal és a földi világ minden kötelékét levetheti. Nem csak az a szabadság létezik, amit te szeretnél elérni Rico!

- Ha odaviszel, innunk kell belőle? – kérdezte komolyan Lelle.

- Igen. Aki meglátja a Könnyek Kútját, annak inni kell a vizéből is. Amely vagy az élet vize lesz, vagy a halál vize. Kinek-kinek a sorsa és a választása szerint. Ezért nem beszéltem róla… S ha Lelle nem álmodik… De ezen kár gondolkodni! Álmodtál róla, mert oda kell menned, akaratom ellenére is. S ha oda kell menned, bizonyára oka van…

Riona figyelmesen nézte Lellét, mert tudta, nem mondott el mindent. Érezte az álmát, ha nem is vett benne részt – érezte, hogy Keve több mindenről beszélt. S Lelle visszanézett rá, egyenesen, tisztán és Riona nem kérdezett semmit.

- Álmodtál róla, ezért elviszlek oda. De a többieknek nem szólt erről az álma…

- Lelle nem megy oda nélkülem! – kapta fel a fejét Vigo.

- Ha odajössz, innod kell belőle! Készen állsz arra, hogy szembenézz a halállal?

- Nem először történne – mondta a fiú nyugodtan. – A sötétség nem sebzett meg és nem érzem tehernek az életet. Én nem a halál vizéből fogok inni.

- Akkor én is megyek! – döntötte el Rico. – Az álmodásból kizártatok, de ebből nem fogtok! S bár sebesült vagyok, nagyon is dolgozik bennem az életerő! Vissza kell fizetnem a sebeimért! Mikor megyünk?

Riona felállt, lesimította fehér ruháját.

- A kockázat hozzátartozik az élethez, s Kartal is figyelmeztetett, hogy készüljek fel váratlan fordulatokra. Nincs értelme halogatni… Aludtatok, álmodtatok, igyatok…

Nem haladhattak túl sebesen, hiszen Rico nem tudott repülni, a gyaloglásban pedig nem bizonyult bajnoknak – az út felénél Vigo egyszerűen felkapta a botladozó gyíksárkányt. De így is világos volt, mire a kúthoz értek. A ragyogó napkorong felemelkedett a kutat körülfogó, mélyrózsaszín virágú liliomfák fölé, aranyló fénybe vonta a vastag, puha avart, a mohos kövekkel kirakott kutat, a széles kávát körülálló négy alakot.

- Pont olyan, amilyennek álmomban láttam – mondta halkan a lány és áthajolt a perem fölött.

Várakozásával ellentétben a víz tisztának és mozdulatlannak tűnt. Felnézett Rionára, elmosolyodott.

- Készen állok arra, hogy igyak belőle. Keve nem akarhatott ártani nekem, amikor szóba hozta.

- A víz hozhat életet és halált, de ennél többet is. Nem gyakran, de előfordul… A víz mindent tud, ami valaha is történt a világon. Mint a fák… De míg a fák élete véges, a víz körforgása nem szűnik meg. Van, akinek átadja a tudását; a régi idők emlékeit. Nem tudom, veletek megtörténhet-e, de megvan rá az esély. Te a fák lánya vagy Lelle, könnyebben kapcsolatba tudsz lépni a vízzel… Meglátjuk. A hatás nem jelentkezik azonnal, több-kevesebb időnek el kell telnie.

- Te már ittál belőle, igaz?

- Amikor a szigetre kerültem, Kilda elhozott ide. Vállalnom kellett a változást, ha szakítani akartam a korábbi életemmel… Akkor szűntem mg Őrzőnek lenni, akkor vettem búcsút az erőállatomtól… Nem volt könnyű, de én akartam. S most titeket is a saját szándékotok hozott ide.

Elővette azt a kis ezüstserleget, amelyet az Álmodó helyen is használtak és átadta Lellének. A lány habozás nélkül belemerítette a kút vizébe és egy hajtásra kiitta. S ugyanaz történt vele, mint álmában, amikor a lábát érte a víz – tűz futott végig a testén, a sólymok vijjogása most még erősebben szólt a fülében, s mert a víz mindig képeket adott neki, most sem tett másként. *Sötétség vette körül, s ő menekült; nem volt egyedül, valakit rángatott magával, tépett ruhafoszlányok csaptak az arcába. Üvöltés zendült mögöttük, fergeteg szabadult utánuk. Hallotta Rico harcias kiáltásait, a föld nyílásaiból előtörő tűz fényénél látta Vigo és egy szikár férfi küzdelmét az üldözőkkel. Utolérik őket! Ebben a pillanatban nyerítés harsant a sötétben, lódobogás hallatszott, s mint megannyi fekete kísértet, lovasok érkeztek szemből, a semmiből.*

Lelle magához húzta a mellette botladozó asszony testét és várta az elkerülhetetlennek tartott összeütközést. A lovasok vezetőjének kiáltása harsant és kétlépésnyire tőlük kettéváltak. Kikerülték őket! A vágtató lovak mellettük suhantak el, olyan közel, hogy az általuk keltett huzat csaknem fölborította őket. Egy villanásnyi időre látta a mellette elrobogó lovasokat… A világos hajú, sötét ruhás, elszánt vezetőjüket. Az őt követő harcosok kemény vonásait… Elsuhantak Vigo és a szikár férfi mellett, s lecsaptak az üldözőkre…

- Lelle? – a lány érezte, hogy Vigo keze nehezedik a vállára.

Kinyitotta a szemét.

- Itt vagyok. Úgy tűnik, az élet vizéből ittam.

- Megint láttál valamit, igaz? – kérdezte Riona.

- Megint éreztem a tüzet, hallottam a sólymok vijjogását… Azután magunkat láttam egy sötét helyen, üldözők voltak a nyomunkban. Én egy asszonyt támogattam. Vigo, Rico és egy szikár férfi mögöttünk küzdöttek az üldözőkkel. Úgy tűnt, nem tudunk elmenekülni… És akkor lovasok törtek elő a semmiből… A segítségünkre siettek.

- A változás nagyon gyorsan megmutatja magát. De hát a véredben van… - mondta komolyan Riona.

- Miről beszélsz?

- A látásról, Lelle. Arról, hogy Látóvá kell válnod. Jól éreztem…

- Lássuk, hogy számomra mit tartogat – mondta Vigo.

Kivette Lelle kezéből az ezüstserleget, s ő is tétovázás nélkül ivott a kút vizéből. Először nem érzett semmit… Aztán forróság támadt a szíve táján, szinte elviselhetetlen volt. Egyetlen pillanatig megfordult a fejében, hogy a víz számára halálos volt… De a mellkasában égő fájdalom lassan csitulni kezdett, végül teljesen megszűnt.

- Kiégetett belőled valamit – mondta Riona, amikor a fiú elmondta, mit tapasztalt. – Lehet, hogy kell egy kis idő, amíg rájössz, mi is volt az, de meg fogod tudni. A kút vize nem hagy maga után kétséget. Rico? Még mindig inni akarsz?

A sárkány nem válaszolt, csak karmos kis kezét nyújtotta a serlegért. Nem érte fel a kút peremét, felmászni sem tudott rá – a helyzetet végül Vigo oldotta meg; felemelte Ricot. És ő sem hezitált, bekortyolta a vizet. Jól látható volt az az erős borzongás, ami végigszaladt a testén. Bőrének lila színe tűzvörössé, majd feketévé vált, hogy végül égkék színt öltsön.

- Nem haltam meg – jegyezte meg néhány pillanat múlva és még végig is tapogatta a testét, hogy teljesen biztos legyen a dolgában.

- A gyűlöletnek kell meghalnia benned – mosolyodott el Riona. – Először vörös lettél, azután fekete. Most már kék vagy Rico, s a háborgás helyett nyugalomnak kell a szívedben laknia. A céljaidra kell figyelned, nem a múltadra.

- Van mire figyelnem – bólintott komolyan a gyíksárkány. – Történhet még valami?

- Itt és most nem. Ittatok az élet vizéből, de a változáshoz idő kell. Talán Lelle az, akinek nem kell várnia… Ő már a kút vize nélkül is a változás küszöbén állt. Jól van, én is megnyugodtam… Nehezen nézhettem volna Kartal vagy Rózsaláng szemébe, ha valamelyikőtök holtan marad itt… Menjünk vissza a házba és ma még pihenjetek. Holnap reggel pedig… Készen álltok az indulásra. Holnap reggel elvezetlek benneteket a következő Kapuhoz.

Lelle felkapta a fejét. Ilyen kevés ideje van?! Még ma vissza kell jönnie a bottal! De hogyan szerezhetné meg? Mire visszaértek a házba, készen állt a tervével. Amíg Rico és Vigo reggeliztek, ő éktelen fejfájásra hivatkozott és megkereste Rionát. A gyógynövénykertben akadt rá.

- Segítened kell! – mondta határozottan.

Riona felegyenesedett egy virágzó, édes illatú bokor mellől.

- Miről van szó? – kérdezte, pedig sejtette.

- Arról, amit nem mondtam el.

S ekkor Lelle elmesélte, milyen feladattal bízta meg őt az öreg Keve. Riona azonnal értette…

- Ezért kellett látnod a Könnyek Kútját… Csaljam el Vigot, hogy megszerezhesd a botját?

- Igen, erre gondoltam.

Riona töprengett egy keveset.

- Ebéd után – mondta végül. – Talán mesélhetek még egy-két dolgot a pumáról… És az állatalakokról… Rico szárnyait akkor kötözik át. Lesz rá egy órád.

Lelle elmosolyodott, megragadta Riona kezét.

- Köszönöm…

- Közöttünk nincsen szükség köszönetre – vágott a szavába a fiatal nő. – Menj és tedd meg, amit a szíved diktál.

Úgy is lett, ahogy tervezték. Lelle megvárta, míg Rico a szobájába vonul Merya kíséretében, s Vigo elsétál Rionával, utána bement a fiúhoz. Kevének igaza lett – a bot engedte, hogy megfogja, de azért erős bizsergető érzéssel adta a lány tudtára, hogy nem viselkedne ilyen kezesen idegenek kezében. A lány magához szorította a botot és szinte futott a Könnyek Kútjához.

- Vigoért teszem. – súgta a botnak és a vízbe merítette.

Emlékezett Keve figyelmeztetésére és teljes egészében a víz alá nyomta. A kristálytiszta vízben látta a botot, saját könyékig merített kezét; majd behunyta a szemét és a szívére összpontosított. Emlékezett… Átélte mindazt a szeretet, féltést, örömöt, melyet a fiú hozott ki belőle. S mint Sorian házában, most is növekedni kezdett benne valami – de ez nem harag volt. Mintha egy ragyogó, aranyzöld színű fényburok nőtt volna a szíve körül és egyre hízott… Mintha fák sűrűje éledt volna fel a testében… Megvárta, amíg ez az érzés a legsűrűbbé válik és akkor az arnyoszöld fénybuborékot a botba küldte. Úgy érezte, felrobban a keze! Kinyitotta a szemét és véresnek látta a vizet. De ez most nem álom volt! És úgy érezte, az ősi, mély erő tovább dagad benne, majd szétfeszítette a testét.

Megszorította a véres vízben lebegő botot és kiengedte, ami benne lapult. Most nem volt robbanás, csupán egy meleg áradat, olyan szép érzés, hogy Lelle szemét ellepték a könnyek. Ebben a pillanatban kitisztult a víz és a kút pereméig szökött. A lány önkéntelen mozdulattal lépett hátra, de a víz nem jött tovább. Ott állt, markolta a csöpögő botot és immár biztosan tudta, hogy az álmában látott véres víz és áradás nem a jazigokra vonatkozik. Az Vigora vonatkozik… miként az egész álma. Sok dolog van még rejtve… Még nem értette, de megtudja majd, ha itt az ideje… Egy dologban azonban biztos volt: nem fogja magára hagyni a fiút! Minden harcosnak szüksége van pajzsra, s ezért van ő itt! Nem is lepődött meg, valahogy mindig is ott motoszkált ez a sejtés a lelkében… Megteszi, amire képes. Egyetlen dolog volt még, amit Lelle nem tudhatott – hogy a legvégső harcban a pajzs fegyverré is válhat.

Másnap reggel Riona jött értük és kiterelte őket a szobák előtti folyósóra. Sötétzöld ruhájában, kibontott hajával, ragyogó szemével sokkal inkább emlékeztetett egy erdei tündérre, mint egy valaha volt Őrzőre. Lelle és Vigo az útiruhájukat viselték, s a fiú most is a botját fogta. Riona és Lelle egymásra pillantottak, a lány elmosolyodott, alig láthatóan bólintott – így jelezte, hogy Vigo nem vett észre semmit. Rico szárnyait friss gyolcskötés borította, a tartalék kötések és a gyógykenőcs Lelle zsákjában lapult.

- Nem mondtam még, de tudnotok kell, hogy a Füzes Háznak ez a hátsó szárnya kettőnk lakrésze Kildával. Itt nem gyógyítunk betegeket, a szobák, amelyekben laktatok, a barátainknak vannak fenntartva. A medence is a sajátunk, miként az a terem is, amelyben még nem jártatok. Oda megyünk.

- Úgy érted, hogy a Kapu itt van a házon belül? – kérdezte Vigo. – Nem veszélyes ez?

- Ha az jár a fejedben, hogy esetleg támadók serege özönlik be a hálószobánkba, akkor ki kell, hogy ábrándítsalak. Való igaz, hogy a Kapuk egy részéhez bárki hozzáférhet, de a Füzes Ház Kapuját az Őrzők kapumesterei vigyázzák. S bár ez egy gyűjtőkapu, amelyet sokfelé lehet megnyitni, mégis kicsi. Két-három embernél több nemigen közlekedhet rajta egyszerre. Rejtett és biztonságos Kapu, számotokra a lehető legtökéletesebb.

- Úgy érted, hogy erről még a Boszorkánymester sem tud?

- Ha tudna is róla, akkor sem találná vagy ellenőrizhetné, mert a kapumesterek elfedik előle. Ebben a Kapuban nem érhet benneteket támadás. Gyertek és nézzétek meg.

Riona kinyitotta a medencés terem ajtaja melletti sötétbarna, súlyos, faragott ajtót. A fiatal nő nyomában beléptek és meglepődve néztek körül. Nem volt szokványos szoba, mégsem tűnt rendkívülinek. Ami meglepte őket, az a szoba kis mérete és bútorozottságának hiányossága volt.

Elütött a Füzes Házban megszokott, otthonos helyektől, de mégsem utalt semmi arra, hogy itt egy Kapu van. Az ajtóval szemközti falon tágas ablakon ömlött be a fény, de az ablak két oldalán nehéz sötétítőfüggönyök lógtak – ezekhez sétált Riona, hogy összehúzza őket. Az ajtótól jobbra eső falon egy hatalmas tükör lógott, az alja csupán araszny ival volt a padló felett és csaknem elérte a mennyezetet is. Az óriási tükröt inda és virágfaragványokkal ékes, zöldre festett fakeretbe helyezték. Vigonak az volt az első gondolata, hogy ha ez valakire ráesik, az illető bizonyosan nem kerül ki alóla élve. A szoba közepén két kerevet állt - az egyik szembefordítva a tükörrel, a másik háttal neki. Az átellenes falon pedig egy festmény – éppen akkora, mint a tükör, ugyanolyan keretben. A kép a Füzes Házat ábrázolta madártávlatból.

- Melyik a Kapu? – kérdezte Lelle.

Riona időközben behúzta a függönyöket és a szobára boruló sötétséget gyertyák gyújtásával oszlatta el.

- A víz az út, Lelle… - fordult a fiatal nő a tükör felé.

A gyertyák fénye úgy verődött vissza a tükörről, mintha víz alatt ragyogó, világító testű fűztündérek látnának.

- Utálom a Kapukat – morogta hangosan Rico. – Hármat már túléltem, de ez sem nyerte meg a tetszésemet.

- Tartasz a tükörtől?

- Attól tartok, ami mögötte lehet. Bár az is igaz, hogy a tükrökért sem rajongok különösebben. De még mindig jobban, mint ő…

- A Boszorkánymester gyűlöli a tükröket? – nézett Riona felcsillanó szemmel a gyíksárkányra.

- Egyet sem tűr meg a közelében.

- Értem… - mondta Riona, s bár nem adta magyarázatát, mégis úgy mosolygott, mintha váratlan jó hírt kapott volna.

- Hogyan nyílik a Kapu? – kérdezte Vigo.

- Én nyitom meg – mosolyodott el Riona.

- Képes vagy Kaput nyitni?

- Nagyon sokan képesek egy használatban lévő Kaput megnyitni. Lelle is nyitott már egyet, s nem kétlem, hogy te is képes lennél rá Vigo. Ehhez nem kell kapumesternek lenni.

Odasétált a tükörhöz és lágyan ragyogó felületére simította a tenyerét. Néhány pillanat múlva eltűnt a tükör által mutatott kép, tejfehérré változott. Rezgő, hullámzó fehérséggé…

- A Kapu nyitva áll, hogy elvigyen titeket Csetéhez, a Föld Körébe.

Riona feléjük fordult, éles, tiszta tekintettel nézett végig rajtuk.

- Több váratlan esemény kellett ahhoz, hogy mi találkozhassunk a Füzes Házban, s én áldom érte a sors és az Ősfa bölcsességét. Tudom, a Víz Köre, az otthonom csak egy állomás volt az utatok

során, de azt remélem, változásaitok során sem felejtitek el. A változás kikerülhetetlen… Mert változni kell, megőrizve mindazt, ami méltó rá! Ez a víz tanítása! Ez ennek a szigetnek a tanítása! Ez az én igazságom… Az Ég Urának áldása legyen a küldetéseteken! Nem búcsúzom hosszasan, sem szomorúan, mert biztosan tudom, találkozunk még.

Riona ellépett a tükör elől. Vigo Lelle keze után nyúlt, de a lány előbb még Riona elé állt.

- Igen, találkozunk még Riona. Tudom, mert láttam. Köszönök mindent.

Átölelték egymást, s amikor Riona néhány pillanattal később eltolta magától a lányt, a fiú és a sárkány is tisztán láthatták milyen mély, milyen őszinte szeretet sugárzik az arcáról. Az igazi otthon melege – gondolta Vigo, s egy pillanatra belesajdult a szíve ennek hiányába. Majd megfogta Lelle kezét, megvárta, míg Rico belekapaszkodik a lány másik tenyerébe, Rionára nézett és szürke szeme élesen villant a gyertyák fényében.

- Amint biztos menedékre és az álmok segítségére lesz szükségünk, visszajövünk – mondta.

- Várni foglak benneteket – bólintott Riona.

Végignézte, hogyan tűnik el a három összekapaszkodó alak a tükör fehérségében, majd Kartalra gondolt és érezte az öreg táltos lelkének jelenlétét.

- Jól döntöttél, öreg barátom – mondta csendesen.

A táltoskovács

Mintha egy szűk átjáróban suhantak volna. Fényködből formálódó sziklák magasodtak mindkét oldalukon, s bár közelségük kényelmetlenséggel járt, szilárdan a sodrásban tartotta őket. Hosszú út volt, s Rico viselte a legrosszabbul, de mire érezni vélték a kijárat közelségét, Vigo és Lelle is megelégelte a szorító helyzetet. Immár gyakorlott mozdulattal léptek ki a Kapuból, s még Rico sem esett el. Viharos szél vágódott az arcukba, tépett a ruhájukba, szinte visszalökte őket – de a fénysodrás megszűnt, így legfeljebb a Kaput jelölő hatalmas kőoszlopoknak dőlhettek volna. Egy sima, kopár sziklaplatón álltak, mögöttük két óriási kőszál, a tetejükön keresztbe fektetve pedig a harmadik – egyenként is olyan súlyosak, hogy seregnyi ember sem lenne elég a megmozdításukra.

- Rendíthetetlen óriások! – kiabálta Lelle, hogy túl tudja harsogni a szél erejét.

Vigo maga köré tekerte a köpenyét és szembeszállva a szél erejével, a sziklafennsík szélére sétált; kis idő múlva az egymás kezét szorongató Lelle és Rico is követte. A sziklafal a lábuk előtt omlott le a több száz méterrel alább hullámzó tengerbe. Haragos, szürkés tajtékú hullámok és viharos erejű szelek ostromolták a part mentén sorakozó, csupasz és sötét, bástyaformájú sziklákat. Mintha a természet épített volna erődöt a tenger féken tartására… Kísérteties élmény volt fenn állni a bástyák tetején, lenézni az irdatlan mélységbe; a lent örvénylő hullámok robaját szinte nem is hallották a süvítő, jajongó szélben.

- Nagyon, *nagyon* remélem, hogy nem erre kell mennünk! – ordibálta Rico.

- Mindenesetre a térképet nem itt fogjuk megnézni! – kiabálta vissza Vigo. – Menjünk hátrébb, ahol már csitul a szél ereje!

Ehhez jókora távolságot kellett megtenniük, mert a kopár sziklaplatón semmi sem állt a szélvihar útjába, még a kapuként szolgáló kőoszlopok alja sem nyújtott kellő fedezéket. Hosszú percek óta gyalogoltak – Hiúz elől, köpenyébe burkolózva, botjába kapaszkodva; a sárkányt támogató lány néhány lépéssel mögötte – mire zöld erdősáv jelent meg a látóhatár szélén.

- Elég messze van, de csak a fák nyújthatnak védettebb helyet ezen a kietlen tájon – mondta Vigo. – Ha szerencsénk van, nem esik ki az utunkból, de inkább többet gyalogolok, mint hogy egy szélroham elvigye a térképünket.

- Igen, menjünk a fák alá! – értett egyet Lelle.

Rico is mormogott valamit, de egyik gyereket sem zavarta, hogy nem hallják tisztán. Egy órájukba telt, mire elérték az erdő szélét. Addigra teljesen átfújta őket a hideg szél és félig lecibálta Rico szárnyáról a kötést. Az erdőbe érve jelentősen javult a helyzet – a fák lombját tépte-rázta a szél, de a törzsüknél, a meglepően magas aljnövényzetben sokat veszített erejéből. Hamarosan találtak

egy vén, de erős fát, melynek hatalmas, kitüremkedő gyökerei közé behúzódhattak. Lelle átadta Vigonak a térképet, s míg a fiú azt tanulmányozta, a lány rendbehozta a gyíksárkány szárnyát borító kötést.

- Szerencsénk van – szólalt meg kis idő múlva, ezúttal normális hangerővel Vigo. – A Kaputól valóban erre vezet az utunk. Ez a jó hír.

- Ha így mondod, máris gyanakszom! – morgott Rico. – Mi a rossz hír?

- Hosszú-hosszú gyaloglás vár ránk – nézett fel a fiú a térképből. – A talajszint hamarosan emelkedni kezd, mert az erdő felkúszik a közeli hegyek közé.

- Be kell mennünk a hegyek közé? – kérdezte Lelle.

- Inkább a hegyek alá. A térkép szerint valamiféle barlangon vagy alagúton is át kell mennünk. Ha végig elég gyors iramot tudunk tartani, akkor sem érünk oda sötétedés előtt. De nem ez a legfurcsább… A térkép nem jelez veszélyt.

- Nem vár ránk senki? – Lelle a fiú mellé kuporodott.

De amikor belenézett, ő sem látott semmiféle jelet, amely a Boszorkánymester híveire utalt volna.

- Vagy még nincs itt! – fanyalgott Rico. – Hosszú az út és a Föld Körében vagyunk… Ha elég mélyről jön, talán még nem érzékeli a térkép.

- Szerintem te szeretsz mindig a legrosszabbra gondolni – jegyezte meg Lelle.

- Riconak igaza van – Hiúz összehajtotta a térképet. – Végig óvatosnak kell lennünk. Nálad lesz a térkép Lelle, rövid időközönként nézz bele. Ha Boszorkánymester eddig nem feledkezett meg rólunk, most sem fog. Úgyhogy induljunk minél előbb. Háromszori pihenő elég lesz… Mindjárt szólok Jószélnek, hogy járjon előttünk és figyelje a tájat. Shaun pedig az erdőt figyelhetné…

- Tetszik az éberséged – jegyezte meg Rico, miközben feltápászkodott és leellenőrizte bebugyolált szárnyait.

- Más kiváló tulajdonságaim is vannak, rájössz majd.

- Én is ettől tartok – bólintott a sárkány. – Akkor most megyünk vagy fecsegünk? Túléltem Soriant, jól éreztem magam a Füzes Házban, kíváncsi vagyok, mit tartogat számunkra ez a Csete.

- Ezzel nem vagy egyedül – Lelle megigazította a vállán a zsákot és megsimogatta a nemrég érkezett, s a nyakához simuló Shaunt. – Vágjunk bele.

Vigo ment elől, Ricot rakták középre, hogy a sort záró Lelle segíteni tudjon neki, ha fáradni kezdene. A figyelést a fiúra hagyták, akinek éber tekintete és erdőismerete kellő biztonságot ígért. Éppen egy derékig érő páfrányosban haladtak, amikor Vigo megálljt intett és a szélirányba fordította az arcát. Az ösztönei jeleztek… Abban a pillanatban, amikor elkomorodott az arca, megérkezett Jószél üzenete is.

- Közeledik valami az aljnövényzetben! Nem látom tisztán, de a mozgása alapján medvének gondolnám.

Vigo is annak gondolta, mert felismerte az állat kisugárzását. Ez a képessége születése óta kísérte - nem kellett látnia, anélkül is tudta. A szél a vad felől fújt… Vagy nem tud rólunk, vagy nem érdekli, hogy észrevesszük-e. – villant át a fiú agyán. Egyik változat sem kecsegtetett túl sok jóval. Villámgyorsan megfordult és felkapta a megrökönyödött gyíksárkányt.

- Gyerünk a legközelebbi fa mögé!

Ekkor már Lelle is meghallotta a csörtetést – nem kellett ösztökélni, hogy szedje a lábát. Szerencséjükre egy olyan fát találtak, amelynek embernyi vastag gyökerei a föld felett tekeregtek; beugrottak a gyökerek adta védett vacokba, onnan tartották szemmel a páfrányost. Nem kellett sokáig várniuk. A medve hatalmas, izmos jószág volt, látszólag lomha mozgása nem tévesztette meg egyiküket sem. Vastag, aranybarna bunda fedte a testét, és leszámítva az esetleges szándékait, lenyűgözően gyönyörű állat volt. Megállt a páfrányos szélén, orrát magasra emelve körbeszimatolt, s bár nem érezhette volna meg a fagyökér mögött bujkálókat – hiszen nem felőlük fújt a szél – mégis oda nézett. Habozás és rezzenés nélkül. A fiú biztos volt abban, hogy tud róluk.

- Próbáld megnézni a térképet – súgta a mellett kuporgó lánynak.

Lellének sikerült hangtalanul elővonnia, egyszerre pillantottak bele – és a térkép nem jelzett semmit! Sem veszélyt, sem mozgást, semmit azon a helyen, ahol a medve állt! Pedig ott volt! S mint aki ráér, szépen leült, hátát a legközelebbi fának vetve.

- Ez ugyan nem megy el, amíg meg nem kóstolt minket – jegyezte meg Rico. – Egy nyíllal talán lenne esélyünk, de csak kardunk meg botunk van, márpedig ez a dög közelharcban még veled is könnyűszerrel végez, Vigo barátom.

- A térkép nem jelez semmit – súgta lassan Lelle. - Lehet, hogy egy újabb lélekállat.

- Méghogy lélekállat! – horkant halkan Rico - Nem, ez a medve igazi. És ránk vár.

Vigo nem szólt, a medvét fürkészte. Úgy érezte, megdermed az állat pillantásától – mert azt egyelőre sem Lelle, sem Rico nem vette észre, amit ő igen. Hogy a medve szemeiből *emberi* tekintet villan rájuk! A fiú megborzongott, mint akin hűvös szél vágott végig. Értük jött, s neki *tudnia kéne*, miért. *Ismernie kéne*! Kissé feljebb emelte a fejét, s a medve az apró mozgásra azonnal odakapta a szemét. Összeakadt a pillantásuk, s Vigo úgy érezte, felrázza az a nyugodt, szomorkás, mégis erőteljes tekintet.

- *Bárcsak tudnám, honnan ismerlek!* – gondolta a fiú magában.

És majdnem hátraesett döbbenetében, amikor meghallotta a választ a fejében.

- *Emlékezz az esküre.*

Mintha az üzenettel egy időben láthatatlan erőháló fogta volna körül Vigot. Villámként hasított belé a felismerés… Az első álma… A ködháló! Az ősök szelleme, s neki vállalnia kellett a sorsát… De most nem álmodik! Olyannyira ébren van, hogy éberebb már nem is lehetne! És ez itt egy valódi

medve, nem egy ködalak! De kételkedni nem maradt ideje, mert ugyanazt érezte, mint álmában. Az erőháló beleolvadt a testébe… *Egyszerre volt égető tűz, pusztító szél, hömpölygő víz, rázkódó föld…*

- *Kísérünk, bárhová is mész* – hallatszott a fejében újra a mély hang, amely nem egy medvéé volt.

Vigo ekkor értette meg, hogy az álom igaz volt. Nem szimbólum, hanem maga az élet. Az ő élete… S ha az ősök állják az eskü rájuk eső részét, úgy neki is állnia kell a magáét.

- *Vezess, és én veled megyek!* – üzente vissza az eskü szavait.

S mielőtt bármi magyarázatot adott volna a társainak, felegyenesedett és átmászott a gyökereken. A medve ránézett, bólintott – bólintott! - és újra négylábra ereszkedett.

- Vigo, ne! – Lelle megpróbálta elkapni a fiú ruháit, hogy visszahúzza, de elkésett.

Vigo a lányra nézett, szürke szemében különös fény villant.

- Vedd úgy, hogy ő az én fűztündérem!

Lelle nyelt egyet és minden további ellenvetés nélkül visszabújt a gyökér mögé.

- Ez megőrült! – sziszegte Rico.

- Tudja, mit csinál! – súgta vissza a lány, de közben magában fohászkodott, hogy érezni is tudja, amit mondott.

Pedig úgy tűnt, Vigo valóban tudja, mit tegyen. Néhány lépésnyi távolságot tartva megállt, szemben a medvével. Csupán a botja volt a kezében, a kardjához hozzá sem nyúlt. A medve is tett előre néhány lépést, majd megállt és fejét felvetve újra szimatolni kezdett – mint aki biztos akar lenni a dolgában. Hogy úgy fogadják, ahogy várta. Végül bólintott – *megint bólintott!* -, leült és halkan horkantott. Ha valaki még sosem találkozott egy ilyen hatalmas állattal, a horkantást akár fenyegetésnek is vehette volna; Vigo azonban jól tudta, hogy ez nem egy közönséges medve. S most már azt is tudta, miért nem jelöli a térkép.

- Nyugodtan előjöhettek. – szólt hátra Lellének és Riconak, anélkül, hogy megfordult volna – Értünk jött, de nem a Boszorkánymester küldte.

- Akkor mégis kinek köszönhetjük, hogy egy fenevad bámul ránk? Határozottan éhesnek néz ki! – Rico még mindig a gyökerek mögül leskelődött.

Lelle azonban bízott a fiú ítéletében, előmászott és kiemelte a gyíksárkányt is, mielőtt még tiltakozhatott volna.

- Szerinted ki küldte? Csete? – kérdezte Lelle.

- Nem Csete – mondta nyugodtan, csendesen a fiú.

Volt a hangjában valami, amire Lelle felkapta a fejét; észrevette, milyen különös tűzben ég a szeme. A medvére nézett – és majdnem felkiáltott, ahogy az ember-szemek feléje fordultak.

- Ki ez, Vigo? – kérdezte halkan.

- A háló egyik fonata – a fiú halványan elmosolyodott. – Tartják a szavukat.

- De… - Lelle azonban nem tudhatta meg, amit akart, mert Rico félbeszakította.

- Ez a Csete választhatott volna kevésbé veszedelmes házikedvenvcet is! – jegyezte meg még mindig fintorogva Rico.

- De hát nem Csete… - kezdte volna Lelle, de most a fiú nem hagyta, hogy befejezze.

- Olyan állat, aki, ha kell, meg tud minket védelmezni – jelentette ki. – Sokan hiszik, hogy a vadon állatai között a nagymacskák az urak, de ez nem így van. A medve a legnagyobb és a legerősebb… A föld és az erdő védelmezője.

- De mit akar tőlünk? – nézett rá Rico.

- Azt, hogy kövessük. Átvezet minket az erdőn.

- Honnan veszed ezt? – a gyíksárkány összehúzta a szemöldökét.

- Érzem a szándékait – tért ki a bővebb válasz elől Vigo. – Amellett hívott is. Hallhattad a horkantását Rico.

- Szerintem inkább fenyegetés volt! – vetette ellen a sárkány.

- Nem az volt.

- Lelle, te mit mondasz? – a gyíksárkány még mindig próbálkozott. – Szerinted is követnünk kéne ezt a félelmetes és büdös dögöt?

Lelle újra a fiúra nézett, s mert megértette, hogy itt és most nem tud belőle többet kihúzni, csak annyit mondott:

- Hallhattad, hogy ez itt Vigo fűztündére. S ha ti bíztatok abban a Víz Körében, hogy jól értem Saille üzenetét, akkor most én is bízom a medve jelenlétében. Ha ártani akart volna, már lett volna rá alkalma.

- Megteheti később is – morogta Rico, de ezzel ki is merült az ellenvetése.

A medve mintha megérezte volna, hogy döntésre jutottak – felállt, megfordult és elindult abba az irányba, ahonnan érkezett. Néhány lépés után hátranézett és újra horkantott.

- Jól van, jól van, de türelmetlen itt valaki! – mondta Rico, miközben kacsázó lépteivel megpróbált felzárkózni Vigo mögé.

A sort most is Lelle és a levegőben keringő Józél zárta. A medve tökéletesen ismerte az erdőt – olyan csapásokra vezette őket, amelyek megkerülték a legmeredekebb részeket, vagy levágták a túlzott kerülőket; s amelyeket nélküle aligha találtak volna meg. Lelle rendszeresen ellenőrizte a térképet, s minden alkalommal örömmel vette tudomásul, hogy a megfelelő irányba haladnak. Kétszer tartottak rövidebb pihenőt, hogy egyenek és felfrissüljenek kissé; a medve ilyenkor távolabb húzódva várt rájuk. Vigo legszívesebben odament volna hozzá, hogy tovább faggassa, de mert mindig megérezte a feléje áramló szándékokat, most azt is tudta, hogy a medvében lakozó emberlélek nem fog többet elárulni. Sem magáról, sem azokról, akik küldték. Délutánba hajlott az idő, mire ritkulni kezdtek körülöttük a fák, s ők meglátták a nem is túl messze emelkedő hatalmas sziklavonulatot.

- A térkép szerint ez a Vashegység, s nekünk alatta kellene átvágnunk – jelentette ki Lelle.

Néhány percnyi gyaloglás után a medve megállt, Vigora nézett és megrázta a fejét.

- *Nem kísérsz tovább?* – kérdezte Vigo.

- *Már nincs rám szükségetek. Innentől nem árthat nektek.*

- Nem jön velünk tovább – mondta hangosan a fiú a társainak. – Elvégezte, amiért küldték.

S mielőtt akár Lelle, akár Rico megpróbálta volna megakadályozni, néhány gyors lépéssel az állatnál termett, megállt vele szemben és a tenyerét nyújtotta feléje.

- *Mondd meg azoknak, akiket illet, hogy köszönöm. Köszönöm a védelmet és a vezetést. S mondd meg nekik, hogy nem feledtem az eskü rám eső részét. Megteszem, amit számomra jelölt ki a sors.*

A medve előrenyújtotta a fejét és hűvös orrát a fiú tenyeréhez dörzsölte.

- *Te is részese vagy a Hálónak, Vigo. Közös a küzdelmünk* – hangzott az erőteljes válasz.

S mielőtt Vigo bármit kérdezhetett volna erről a Hálóról, a medve sarkon fordult és visszaügetett az erdőbe. Néhány pillanatig még látták meg-megvillani aranybarna bundáját a fák között, majd végképp eltűnt és elhalt a csörtetése is.

- Nem mondom, hogy hiányozni fog – lépdelt Rico a fiú mellé. – Csete tényleg küldhetett volna valaki mást.

- Fogalmad sincs, mekkora erő pártfogolt minket! – szakította félbe kurtán Vigo.

- Egy egész medvényi.

- Akkor inkább nézz a térképre – javasolta Lelle és a sárkány orra alá dugta a tölgypapírt.

Tisztán látszottak az erdő határai, kiterjedése a tengerparttól a Vashegységig. És az a három-négy örvénylő szürke pont is, amely nem és nem tudott bejutni a fák közé. Rico a térképre nézett, nyelt egy nagyot és úgy döntött, bölcsebb, ha hallgat. Vigot láthatóan nem érdekelte a sárkány elcsendesedése, újra a hegyek felé fordult, megszorította a botját.

- Keressük meg a hegy alatt átvezető alagutat – mondta egyszerűen.

Így hát továbbindultak. Eleinte lassan haladtak a kisebb-nagyobb kövekkel teleszórt, ligetes vidéken, s szemüket a térképen tartva egyre közeledtek a hegyekhez. Lelle tartott attól, hogy eltévednek ezen a nagyon is egyformának tűnő vidéken, az ő szeme nem volt hozzászokva ahhoz, hogy a dombokat, sziklákat a formájuk adta legkisebb jellegzetességről is felismerje. Nemígy Vigo. Örült annak, hogy a térkép csak nagy vonalakban mutatja a körülöttük lévő tájat, s így végre újra használhatja tájékozódó képességét. Nem tévedt volna el akkor sem, ha nem érzi meg a változást a talpa alatt. Megtorpant és megvárta, amíg a társai is felzárkóznak mellé.

- Mért álltunk meg? – érdeklődött Rico.

- Nem érzed?

- Mit kéne éreznem?

- Én érzem – mondta Lelle és felvetette a fejét, ahogy szétáradt benne a tiszta energia. – Elértük a yelet… Most már biztonságban vagyunk!

- Már megint egy földvonal… - morgott Rico. – Úgy tűnik, én csak a rossz vonalakat tudom megérezni! Hiába, a káros neveltetésem…

- Az életünket fogja megmenteni, ha te fölismered a bemocskolt yeleket – Lelle megsimította a gyíksárkány vállát. – A tisztákat bízd ránk, mi ezekre vagyunk hangolva. Ha követjük ezt a vonalat, elvezet Csetéhez. Most már nem kell attól tartanom, hogy eltévedünk.

- Eddig sem kellett ettől tartanod! – jegyezte meg a fiú, nem minden él nélkül.

- De hát egy szót sem szólsz! Lehet, hogy te eligazodsz ezen a sziklás-dombos vidéken, de én nem! Néha azért felhívhatnád a figyelmemet erre-arra.

Vigo nem válaszolt, csak hümmögött, amit Lelle akár vehetett beleegyezésnek is. Folytatták az útjukat, immár a yel-vonal energiájával töltekezve. Felerősödött érzékeiknek köszönhették, hogy mire elérték az alagút száját, mindhármuknak jeleztek az ösztönei – valaki volt a közelben. Pedig a térkép nem mutatott semmit. És az alagút környékén nem mozdult semmi, életnek nyoma sem látszott. Meredeken, csipkézetten emelkedtek előttük a Vashegység szélső sziklái, úgyhogy szinte kínálta magát az előttük tátongó széles, fekete torkú sziklahasadék. Lelle megborzongott és arra gondolt, hogy ha nem a térkép javasolná, ő ide soha be nem tenné a lábát! Széles tisztás vette körül az alagutat, mintha a fáknak se akaródzott volna közelebb jönnie. Ezen a tisztáson nem nőtt más növény sem; szikladarabok és kőpor fedte az egészet.

- Ez nekem nem tetszik! – jelentette ki Rico és összehúzott szemmel körbeszaglászott.

Kellemes lila színe lassan vörösesbe fordult, mint aki harcra készül. Vigo az alagutat nézte, s mintha elfojtott, letompított szándékhullámok áramlottak volna feléje.

- Itt van valaki – csattant Rico hangja.

- Vagy legalábbis nem sokkal ezelőtt járt erre – értett egyet a fiú. – Érzem a szándékot, de nem tisztán…

- A térkép nem jelez veszélyt – mondta Lelle, miközben a yelen toporgott. – Jaj, menjünk be, jussunk át rajta minél előbb!

- Leányzó, te félsz a barlangoktól? – nézett rá meglepetten Rico.

- Gyűlölöm a körbezárt, levegőtlen, fénytelen föld alatti helyeket! A hideg futkos a hátamon ettől az alagúttól és sokért nem adnám, ha már a túlsó felén lennénk!

- A pincét is utáltad… - jegyezte meg Vigo.

- De még hogy!

- Miféle pincét? – nézett egyikről a másikra a gyíksárkány.

- Ez egy másik történet és most nincs rá időnk – intette le a fiú. – De ez az alagút nekem sem rokonszenves.

Elővett a zsákjából egy fáklyát, meggyújtotta és Lelle kezébe nyomta. Ő maga kihúzta a kardját.

- Jujuj! – sóhajtotta Rico. – Az én állapotom nem éppen alkalmas a harcra.

- Menjünk! – indult előre Vigo, aki bár bízott a térképben, sokkal jobban bízott a saját megérzéseiben.

S ezek azt súgták, hogy szüksége lehet a kardjára. Meg a botjára. Az alagút már az első néhány lépés után kanyarogni kezdett, elzárva a kintről beszivárgó napfény útját. Lelle amennyire tudta, előre nyújtotta a fáklyát, hogy megvilágítsa az utat. Lépteik visszhangja kongott az alacsony mennyezet és a lassan szűkülő falak között; de ezt leszámítva sem volt csend. Valami folyamatos neszezés, alig hallható mormogás kísérte őket, az a fajta, amitől az embert először kileli a hideg, majd elfogja az idegesség, hogy végül minden idegszála pattanásig feszül. A levegő fülledt volt, meleg és nehéz; a folyosó váltakozva hol száraznak bizonyult – ilyenkor majd megfőttek -, hol nyirkosnak – ekkor meg állott, rossz szagú víz csöpögött az arcukba, s talált utat hátul a nyakuknál a ruhájuk alá. Jó ideje mehettek, de Lelle már az elején elveszítette az időérzékét, a zárt sötét üregtől való szorongása egyre csak növekedett. De ő csak markolta a fáklyát, összeszorította a fogát, húzta maga után a minden idegszálával figyelő Ricot, s csak ment, ment makacsul Vigo után, szemét le sem véve a fiú hátáról. Gondolkodni sem mert, nehogy kitörjön belőle a pánik. Így is alig bírta megállni, hogy fel ne sikoltson, amikor előről, a vaksötétből váratlanul csosszanások hallatszottak. Vigo olyan hirtelen állt meg, hogy Lelle és Rico nekiszaladt. A gyíksárkány azonban nem veszítette el egy pillanatra sem az éberségét – hiába, *ő* hozzászokott az ilyen helyekhez! – előreszimatolt. Csosszanás-csosszanás, csend; csosszanás-csosszanás, csend. Egyre közelebb…

- Ilyesmit éreztem odakint – súgta alig hallhatóan Rico.

- Egyedül van – mondta a fiú és a tekintetét a sötétségbe fúrta. – És most sem érzem tisztán a szándékait.

Lelle meg sem mert szólalni, a torkában növekedő gombócot próbálta lenyelni – tűrőképessége határán járt. A csosszanások hirtelen abbamaradtak, valamiféle halk mormogás hallatszott, majd teljesen váratlanul rőt fény villant fel előttük. Olyan közel volt és annyira éles a saját fáklyájukhoz képest, hogy egy pillanatra mindhármukat elvakította. Lelle és a sárkány a szemük elé kapták a kezüket, Vigo azonban gondolkodás nélkül a fény felé sújtott a kardjával és… és a pengéje acéllal akaszkodott össze! Mozdított egyet a csuklóján, hogy új vágást indíthasson, de az a másik is számított ilyesmire, s egy csavart mozdulattal a földre szorította Vigo kardjának a hegyét.

- Hallottál már arról kölyök, hogy a vágás előtt kérdezni is lehet?! – kiáltott rá egy reszelős hang.

- Hallottál már arról, hogy a hirtelen fényvillantás támadásnak számít?! – vágott vissza a fiú és egy erőteljes mozdulattal elrántotta a kardját.

- Hmmm… Lehet benne valami – ismerte el a hang gazdája és előrébb lépett.

Ekkor már mindannyiuk szeme hozzászokott a rőt fényhez és elképedve nézték az előttük álló jövevényt. Vigo és Lelle soha életében nem találkozott még hasonlóval, s úgy tűnt, Rico sem sokkal. Majdnem olyan magas volt, mint a fiú, de hajlott háta a valóságosnál alacsonyabbnak mutatta. Vékony volt, csontos, hosszú karjai szinte a térdéig értek. Szürkés színű, kissé rücskös bőr kandikált ki a páncélja és a ruhája alól. Merthogy páncélt viselt. Mesterien kovácsolt mellvértet, könyök és alkarvédőt, elképesztően görbe lábain térdet takaró lábpáncélt. A fején pedig egy furcsa, csúcshegyes sisakot. Bal kezében tartott szablyája tenyérnyi széles, szépen ívelt és szemmel láthatóan igen súlyos volt. A sisak alól sárgás fényű, értelmes és ravasz szemek villantak elő, melyeket félig árnyékba vont az előreugró, bozontos szemöldök íve. Az arca is csontos volt, lefelé olyannyira elkeskenyedő, hogy az álla szinte szúrt. Vékony, csőrszerű orra rálógott keskeny vonalnak rémlő szájára. Megjelenését a nagyjából féltucatnyi szőrből álló, a belefont gyöngyöktől zörgő, seszínű kecskeszakáll és a sisak alól itt-ott kilógó, hasonló sűrűségű és színű haj tett teljessé. Vértje alatt elnyűtt bőrruhát viselt, jobbjában fáklyát tartott.

- Mit bámultok?! – reccsent rájuk keresetlenül. – Mintha még sosem láttatok volna koboldot!

- Talán, mert még sosem láttunk koboldot – Vigo félig leeresztette a kardját, készen állva arra, hogy bármikor újra támadásba lendüljön. – Ki vagy te és miért állod el az utunkat?

- Elállom az utatokat?! – a kobold hangjában nem csak egyszerű rosszallás, hanem igazi rossz hangulat érződött. – Ne mérgesíts fel kölyök! Elmaradt az ebédem, mert dél óta az alagútban mászkálok, nehogy elkerüljük egymást!

- Minket vártál? – lepődött meg Rico.

- Majdhogynem okos meglátás egy sárkánytól! Mit gondolsz, miért vagyok teljes harci díszben?

- Talán hogy ne csöpögjön rád a barlang büdös vize? – találgatta gunyorosan Rico.

Vigo fejében egy pillanatra felmerült, hogy a jövevény Rico ellen fordul, de mindannyiuk meglepetésére, a kobold csupán elhúzta a száját – talán mosolynak szánta.

- Jól van sárkány, egy-egy – bólintott. – Essünk túl a bemutatkozáson. A nevem Luprin, Csete segítője vagyok; ő küldött elétek, hogy vezesselek, s ha kell, védjelek meg titeket. Te kölyök, bizonyára Hiúz vagy…

- Szólíts Vigonak és hagyd el a kölyközést!

- Ha ez jobban tetszik… Tehát te lennél Vigo. Egész gyors vagy és jó a lábmunkád. De ha meg akartalak volna ölni, megtehettem volna.

- Ne légy benne biztos – mondta megvillanó szemmel a fiú.

- Hmmm… - a kobold a lányra nézett. – A te hangodat még nem hallottam, de te vagy Lelle, már ha nem használsz másik nevet.

- Vigyél ki innen és szívesen beszélgetek – mondta tompán a lány.

- A sziklák nyomasztanak vagy a sötét? – kérdezte felrántott szemöldökkel.

- Így együtt a kettő.

- Ne félj, már nincs messze a kijárat. Te pedig… - nézett a gyíksárkányra. – Te lennél Rico, aki kiszabadult a Tűzgazember odújából?

- Tűzgazember? – vigyorodott el Rico. – Ez tetszik!

- Ez legalább helytálló elnevezés! Itt vagytok és sértetlenek vagytok… Szinte sajnálom. Viszket a tenyerem egy kis csetepaté után.

- Ha megtanítod azt a fogást, amivel leszorítottad a kardomat, én szívesen kiállok ellened – vetette fel a fejét Vigo.

Luprin szeme rávillant, végigmérte, s bár az arcáról semmit nem lehetett leolvasni, a válaszában halvány elégedettség bujkált:

- Érdekel, mennyit tudsz… Jól van, sort kerítünk rá. De most gyertek utánam, mert ha a vacsoráról is lemaradok, rajtatok töltöm ki a mérgemet!

Egyiküket sem kellett bíztatni. Luprin meglepően gyorsan tudott csoszogni görbe lábain, s az ő fáklyája jókora utat világított be előttük. S erre szükség is volt, mert a barlang kijáratát nem jelezte a beáradó napfény. Nem is jelezhette, mert a nap már lebukott a magasra törő hegyek mögött. Gyorsan mélyülő szürkület és friss levegő várta őket, amint kiléptek az alagútból. Lelle mélyeket lélegzett, szorongása feloldódott a hűvös esti szélben és teljes tudatával érzékelni kezdte a körülötte lévő világot. Egy sziklagyűrűben álltak. A terjedelmes tisztást minden oldalról sima felszínű, égbe törő sziklafalak határolták és első pillantásra úgy tűnt, hogy egyetlen összeköttetése a külső világgal az az alagút, amelyen ők is éreztek. A tisztás nem volt egyenletes felszínű, simára csiszolt kőlapokból készült megannyi lépcső kötötte össze a különböző szinteket. A legmagasabb terasz az egyik sziklafalnál húzódott, ezért tűnt úgy, mintha a rajta álló ház a hegyből nőtt volna ki. Az alacsonyabb teraszokon is épületek sorakoztak, de nem lakóhelynek valók – bizonyára Csete és Luprin munkáját segítették. Fák nem nőttek a sziklagyűrűben, de ezt ellensúlyozta a több tucatnyi virágzó-illatozó bokorféleség, amelyek láthatóan jól érezték magukat a kissé kopár helyen. A magas teraszon álló ház ajtaja olyan hirtelen nyílt ki, hogy a nézelődni próbáló kis társaság meglepett gyorsasággal kapta oda a fejét. A bent égő tűz barátságos fénye narancsos derengésbe vonta az ajtó négyszögét, élesen kirajzolva az ott álló alak körvonalait. Egy magas, tagbaszakadt, láthatóan nagy erejű férfi körvonalait – nem kellett találgatniuk, hogy ki lehet. Csete behúzta maga után az ajtót és hosszú lépteivel gyorsan megtette a közöttük lévő távolságot. Amikor megállt előttük, egyben be is lépett Luprin fáklyájának fénykörébe, s így a rájuk boruló éjszaka ellenére is tisztán láthatták. Lelle arra gondolt, soha életében nem látott még ilyen szép szál, keménykötésű férfit, sem olyat, akiről ennyire lerítt volna, mi a mestersége. Csete jó fejjel volt magasabb Vigonál is, a vállai olyan szélesek, hogy egy-egy kisgyerek kényelmesen elüldögélhetett volna rajtuk. Egyszerű bőr ujjasa rásimult domború mellkasára, izmos karjaira, melyekben szemmel láthatóan nem mindennapi erő lapult. Derekán

széles öv; erőteljes, mégsem vaskos lábain bőrnadrág és csaknem térdig érő sötét csizma. Olyan férfi benyomását keltette, aki bárhová is megy, azonnal a helyzet urává válik. Figyelemreméltó testét lenyűgöző fej koronázta. Nem a szépsége miatt… Csete egyáltalán nem volt szépnek mondható, de tekintetéből, vonásairól derű, megértő figyelem és kedvesség áradt mindenkire. Sötét szemét a vidám, szívesen nevető emberekre jellemző szarkalábak ölelték körül, telt, széles szája most is mosolyra húzódott. Magas homlokából hátrafésülte és a tarkója felett fogta össze hosszú, a fáklyafényben feketének tetsző haját. Széles járomcsontja, erős orra és határozott vonalú álla volt, ez utóbbit azonban csak sejteni lehetett az arcát keretező rövid szakáll mögött. Derűs volt, mint a délutáni napsütés és megingathatatlan, mint egy kőszikla – azonnal bizalmat ébresztett mindhármukban.

- Csete vagyok, köszöntelek benneteket az otthonomban – bár csendesen beszélt, mély hangja így is zengett. - Egész napos út áll mögöttetek, úgyhogy ostobaság lenne azt kérdezem, fáradtak vagytok-e. Kész a vacsora és a tűz körül áll néhány fotel is. S bár kényelem dolgában aligha versenyezhetek a Füzes Ház hölgyeivel, remélem, jól érzitek majd magatokat.

Elvette a zsákot Lellétől és Vigotól, s mindezt olyan lefegyverző könnyedséggel, hogy a fiú sem érezte büszkesége csorbításának. Csete mutatta az utat, s ők újraéledő erővel sétáltak utána. A sort Luprin zárta, s bár mormogott valamit az orra alatt, láthatóan mégis nagyon elégedett volt a vacsora említésére. Evés közben nyílt alkalmuk arra, hogy jobban körülnézzenek Csete házában. Hosszú, egyetlen darabból csiszolt, sötétre festett faasztal mellett ültek, masszív, egyszerű, de cseppet sem kényelmetlen székeken. Meleg levest kanalaztak és friss kenyeret ettek hozzá. Csete házában nem voltak ajtók, sem külön termek, de még falak is alig – azok is sziklákból. A háznak ugyanis csak egy kisebb része volt a sziklafalon kívül, a nagyját belevájták a gránitkemény kőzetbe. A különböző helységek egy-egy benyúlóban kaptak helyet, de mindegyiküket összekötötte az a nagy, boltozatos középső rész, ahol a hosszú faasztal, a hatalmas tűzhely és néhány ülőalkalmatosság kapott helyet – ez volt a ház szíve. A simára csiszolt kőpadlót élénk színekkel szőtt, csíkos szőnyegek borították, a széles ablakokon – az éjszaka hűvösére való tekintettel – behajtották az ablaktáblákat, így a magasan lobogó tűz fénye vidáman ugrált a falakon és barátságos, lágy, sárgás-narancsos színbe öltöztette a belső teret. Lelle úgy érezte, még sosem volt nagyobb biztonságban, s hogy Csete és a háza is olyan mint a föld – szilárd, megingathatatlan, védelmező és barátságos. A bőséges és finom vacsora után, teli hassal egyiküknek sem akaródzott lefeküdnie – azt tették, amit Csete már korábban is sugallt – a tűz köré telepedtek a kopott, régies, otthon-szagot árasztó fotelekbe. A legnagyobbat persze a házigazda foglalta el; kinyújtotta hosszú lábait, a mellkasán összefonta erős, barna kezeit és végignézett a vendégein. S bár az arca most komolynak tűnt, sötét szemeiben mosoly bujkált.

- Beszéljünk a lényegről – szólalt meg rövid hallgatás után, s Lellének és Vigonak nem sok idejébe került, míg rájöttek, hogy a táltoskovácsnak nem kenyere a köntörfalazás. – Azért vagytok itt, hogy

segítséget kapjatok a Boszorkánymesterrel szemben. S mert ez a Föld Köre, a segítség is kézzel fogható lesz. Egy-egy amulettet fogok nektek készíteni, amíg nálam vagytok.

- Mi az az amulett? – kérdezte Lelle.

- Az amulett olyan, mint egy pajzs, de kardok helyett a varázslatoktól véd. Egészen pontosan csak azoktól a varázslatoktól, amely ellen tervezték. Sokféle átok, rontás, láthatatlan, de halálos támadás létezik, s legalább ugyanennyi amulett készíthető. Nektek olyanra lesz szükségetek, amely Hidegpuszta ereje ellen nyújt mágikus védelmet.

- Volt egy álmom a Füzes Házban… - szólalt meg Vigo. – Ott jártam Hidegpusztán, láttam Rózsalángot… a Bomlás Szintjén van.

Csete bólintott.

- Kartallal magunk is erre a következtetésre jutottunk. Ezért vagytok nálam.

- Rózsaláng mondott valamit… Hogy csak a föld ereje semlegesíti a föld erejét. Mit jelent ez Csete?

- A Boszorkánymester sok mindent művelt azzal a vidékkel, melyet most Hidegpusztának hívunk. Feltépte az ott futó yeleket, összezavarta őket és akkora káosz-energiát idézett elő, amely a föld gyökeréig lehatolt. Ilyen helyre nem lehet védelem nélkül bemenni. A Bomlás Szintjét nem élnétek túl…

- Ezt már én is mondtam – bólintott Rico komolyan. – De nem csak a Bomlás Szintje halálos; gonosz ott minden, megrontja az embert.

- És te? – kérdezte nyugodtan Csete.

- Én sárkány vagyok, belőlem nem tudott fajzatot csinálni!

- Fajzatot? – kérdezte Lelle.

- Az a hely a legtöbb lényt megrontja. Nincs erre jobb szó… Mindazt, ami lényére jellemző, tönkreteszi. A káosz szörnyeket nevel.

- Akkor a Boszorkánymester… Ő is egy szörny? Olyasfajta rémség, mint akik foglyul ejtettek a Víz Körében?

- Annál erősebb – Rico helyett Csete válaszolt, csendes, borzongató hangon. – Képes őrizni hajdanvolt arcát. De azt tudnod kell Lelle, hogy fajzattá nem csak a szörnypofa tehet valakit.

- Úgy beszélsz, mintha találkoztál volna vele – jegyezte meg Vigo.

- Egyszer próbát tett velem – felelte nyíltan Csete. – Talán nem voltak elég jók a kovácsai. S mikor a szép szó, a csábító ígéretek nem használtak, kimutatta a foga fehérjét. De ez itt nem az ő köre, s Luprint is, engem is kemény fából faragtak. Túléltük, de el nem felejtettük… A legjobb amulettet kapjátok, amit csak készíteni tudok. A föld és a fém erejének amulettjét, amely mágikus védőhálót sző körétek a legnagyobb káoszban is. Nem csak magába szívja, de vissza is veri a rátok irányuló támadásokat, mint tükör a fényt. Ki kell tartania, így hát ki fog tartani, amíg bementek,

kiszabadítjátok Rózsalángot és kihozzátok. A fizikai támadások ellen nem véd, de lelketek, elmétek, testetek erejét híven őrzi majd.

Lelle önkéntelenül is az asztal mellett hagyott köpenyére nézett. A csatjára. Csete követte a tekintetét és bólintott.

- Igen, rögtön éreztem, amikor a közeledbe értem. Az a csat is amulett, ősrégi elf munka; a fák és a levegő erejét hordozza. Bárkitől is kaptad, gazdag ajándékot adott. Kartal nem említette, hogy elf vér is folyik az ereidben.

- Elf vér? Nincs bennem egy szikrányi sem. Sajnos.

- Akkor hogyan kaphattad meg? – rántotta magasba a szemöldökét Csete. – Az elf amulettek a vér útján jutnak tovább!

- A fák vére van bennem. Talán ezért…

- No igen, a fák vére… Hát vigyázz rá Lelle és legyen rajtad, amikor bemerészkedsz a Boszorkánymester tanyájára! Okozhat ott némi meglepetést…

- És milyen lesz az amulettünk? – tért vissza az őt érdeklő kérdéshez Vigo.

- Eleven fémből készül. Az eleven fém ritka jószág, jobbára csak itt, a Vashegységben lehet rábukkanni. Mélyen húzódik és nem szívesen áll a napvilági lények szolgálatába. Lelke van és tudata, s csak olyanná formálható, amibe maga is beleegyezik. Ez az egyik oka, amiért nem tudom előre megmondani, milyen formája lesz az amuletteteknek. A másik ok az, hogy tőletek is függ. A lelketektől függ, a belőletek áradó kisugárzásból – ezt az eleven fém tisztán érzi és ehhez idomul.

- Egy ilyen amulett… ami ilyen ritka fémből készül… Elég drága lehet – jegyezte meg csendesen Lelle.

Csete szélesen elmosolyodott.

- De még milyen drága! Ami a számotokra készül, sokaknak megérne egy fél hercegséget is… Én szeretek mesterművet készíteni és elvárom, hogy értékéhez mérten vigyázzatok rá! Eleven fémből készülő, a legrosszabb földenergiáktól védő amulett nincs sok a Hét Kör Világában, s egy kezemen meg tudom számolni azokat, akik képesek ilyet készíteni. Én eddig kettőt készítettem, de abból az egyikek nyoma veszett a gazdája halála után. A tietek erősebb lesz… Ez az, amit én megtehetek a ti védelmetekben és a Boszorkánymester ellen, s nekem ez elég indok. Kartal számomra több mint barát; az életemet köszönhetem neki. S mert eddig nem volt módom ezt viszonozni, most és így teszem meg.

- Értem – bólintott Lelle és nem erőltette tovább ezt a kérdést.

- Hogyan készül egy ilyen amulett? – hajolt előre Vigo.

- Három napba fog telni. Jobb szerettem volna, ha három hetem van rá, de ennyi időtök nincs. Holnap Luprin elmegy és összegyűjti a kellő mennyiségű eleven fémet. Olyan mélységbe, ahol ezek a telérek húzódnak, csak a bányamanók és a koboldok képesek lejutni. A második napon előkészítem

a fémet, a harmadik napon pedig formába öntöm. A második napon egyedül dolgozom, de a harmadikon mellettem kell lennetek, hiszen a formát a ti lelketek határozza meg. – Csete nyújtózkodott, felállt – Legyen elég mára ennyi. Holnap, amíg Luprin a fémet gyűjti, lesz időnk beszélgetni. Most megmutatom az ágyatokat.

Az egyik kis benyílóban sorakozott három, a kőfalba vájt fekvőhely, puha derékaljjal és takarókkal kibélelve. Úgy, ahogy voltak, ruhástul nyúltak végig az ágyakon és egy szempillantás alatt verte le őket a fáradtság a lábukról.

Másnap reggel Vigo nyitotta ki először a szemét, nesztelenül felült. Nem álmodott, viszont nagyon mélyen aludt, így kipihentnek és erősnek érezte magát. Végignézett a többieken. Rico hason fekve, szétvetett karokkal aludt és csak mérsékelt hangerővel hortyogott. Lelle összekuporodott a takaró alatt, egyik tenyerét az arca alá tette, a másikkal a nyakánál gömbölyödő, vörösbundás Shaunt fogta. Vigonak persze rögtön Józél jutott az eszébe… Kisétált az alvófülkéből és megállapíthatta, hogy a házigazdájukat nem tudta megelőzni. Csete a tűzhely közelében tett-vett, a reggelit készítette elő, s nem hallotta meg a fiú lépteit. Vigo megköszörülte a torkát, hogy felhívja magára a figyelmet – Csete hátrapillantott, elmosolyodott.

- Jó reggelt! Úgy számoltam, hogy alszotok még egy ideig.

- Lelle és Rico még nem ébredt fel, eléggé kimerültek tegnap. Én valahogy nehezebben fáradok el.

- Igen, láttam, hogy Lellét nagyon megviselte az út.

- Inkább az alagút viselte meg. Rosszul bírja a bezárt, föld alatti helyeket.

Csete kezében megállt a kés, amellyel a kenyeret szeletelte.

- Hidegpuszta nagy része föld alatti és bezárt hely – mondta komolyan. – Oda emberfeletti éberség kell, mert a félelem egyenlő a halálos ítélettel!

- Az éberséggel nem lesz baj… Lelle nem úgy szerez tudomást valamiről, mint én, de a legnagyobb bajban is megérzi a dolgokat. Azt hiszem, ő akkor a legéberebb, amikor úgy tűnik, hogy nincs egészen magánál.

- Álmodó?

- Micsoda?

- Álmodó… Mifelénk így hívják azokat, akiket a sugallatok, a megérzések segítenek.

- Igen, akkor Lelle egy álmodó.

- Bizonyára jól érezte magát a Víz Körében. A legtöbb álmodó ugyanis onnan származik.

- Szeretett ott lenni – értette egyet a fiú. – Én viszont itt érzem jobban magam.

Vigo elégedetten nézett körül Cseténél – olyan sok minden emlékeztette arra a kis erdei házra, amely az otthont jelentette számára és Keve számára. A férfias egyszerűség, a gyakorlatias kényelem, az egyenesség, a fa és a kő… Csete egy sokatmondó mosollyal nyugtázta a fiú szavait és pillantását.

- Luprin elmondta, hogy már nem a Hiúz nevet használod – jegyezte meg.

- Azt a nevet én választottam magamnak. A Vigo apám választása volt.

- Ismerted az apádat?

- Meghalt a születésem előtt, s anyámnak sem volt sok ideje, hogy meséljen róla, mert utána ment, amikor még egészen kicsi voltam. Talán ezért éreztem olyan sokáig idegennek a nevemet.

- S mi okozta a változást?

Vigo csak egy pillanatig habozott, hogy beszéljen-e. De Csete nem volt tolakodó, érdeklődése őszintének tűnt, s ahogy nekitámaszkodott az asztalnak és sötét szemét a fiúra emelte, szilárdság és nyugalom áradt belőle.

- Volt néhány különös álmom… Mintha az őseim, a családom jött volna el értem, s bár emberek voltak, mégis farkastestet viseltek.

- Farkasok? – döbbent meg a kovács.

- Igen, kísérnek, mióta elindultam. És aztán Lelle… Ő már álmodott rólam, mielőtt még találkoztunk volna; így ő volt az egyetlen élő ember, mármint rajtam kívül, aki ismerte a valódi nevemet. A Füzes Házban Lelle álmával küldtek nekem üzenetet odaátról… Ha nem vállalom fel a nevemet, nem lesz elég erőm a Boszorkánymesterrel szemben.

- Igen, ezt értem – bólintott Csete. – A név olyan, mint egy talizmán, erőt meríthetünk belőle. Te a tettek embere vagy Vigo, akárcsak én, megtanultuk, hogy a harcban nem szabad sebezhető pontot hagyni magunkon. És nem is vagy egyedül…

- No igen, itt van nekem Lelle… és talán Rico is.

- A gyíksárkányok a Föld Körének szülöttei, ezt ne felejtsd! Nem sok maradt a fajtájukból, erről többen is gondoskodtak. A Boszorkánymester is!

- Miért?

- Mert a gyíksárkányok nem állnak a káosz oldalára, nem csábíthatók át, mint a nagy sárkányok közül oly sokan. Ráadásul eszesebbek, bölcsebbek nagyobb társaiknál. Ha egy gyíksárkány elkötelezi magát melletted, akkor a termeténél jóval nagyobb erő támogat téged.

- Rico nem mellettem kötelezte el magát, hanem a szabadság mellett. Azért tart velünk, hogy cserébe véglegesen szabad lehessen.

- Tudom, miért van veletek. De mert a föld fia és táltoskovács vagyok, látom a lelkek gyökereit. Valami összeköt téged ezzel a sárkánnyal. Lellét is összeköti, de ott más az ok.

- Megmentettem az életét a Víz Körében – mondta egyszerűen a fiú.

- Sejtettem… És a sárkányok belső törvénye szerint, a vért vérrel, az életet élettel fizetik vissza. Rico melletted áll. Bár amikor azt mondtam, nem vagy egyedül, arra a csodaszép sólyomra gondoltam, amely pirkadat óta a házam tetején üldögél.

- Józél!

- Tehát a sólyom a te társad, a mókus pedig, aki majdnem feldöntött, amikor hajnalban kinyitottam az ajtót, gondolom Lelle társa.

- Igen, ő Shaun és most éppen Lelle nyakánál alszik.

- Kartal senkit sem indít el egy küldetésre, amíg nem gondoskodik megfelelő segítségről – bólintott Csete.

- Te is közéjük tartozol. Mármint a segítők közé…

- Megtisztelsz, ha annak tartasz… No, a reggelivel nagyjából elkészültem, bár a konyhában Luprin mozog otthonosabban.

- Elment már?

- Még virradat előtt. Úgyhogy a mai napot velem töltitek el. Úgy gondoltam, a reggelivel várjuk meg Lellét és Ricot is. Tegnap este már nem volt alkalmam megmutatni az én kis külön bejárati fürdőmet, de most megteszem. Semmi sem ér fel egy kis evés előtti felfrissüléssel. Sétáljunk egyet.

Amint kiléptek a házból, Józél felvijjogott, ellökte magát a háztetőről és Vigo vállára szállt. Szavak nélkül köszöntötték egymást, s követték a hosszú léptű táltoskovácsot, aki egy rönkökből ácsolt kis épület felé igyekezett. Amint kitárta az ajtaját, félreállt, hogy Vigo is benézhessen. A fiú elfüttyentette magát. Félig a sziklafal előtt, félig a sziklafal alá bevájva egy akkora kőmedence terült el, hogy négy megtermett ember is kényelmesen elfért volna benne. A sziklafal repedéseiből több kis forrás tört elő, ezek táplálták együttesen a medence vizét, a túlfolyás megakadályozásáról is a természet gondoskodott – a medence peremén több repedés futott, amely elnyelte a felesleget.

- A víz hideg, de kibírható – jegyezte meg Csete. - Ha túléled az első néhány percet, élvezni fogod.

- Gyermekkoromban ilyenhez szoktam hozzá – mosolyodott el a fiú. – Számomra a Füzes Ház kényelme és meleg vize volt furcsa.

- Ha így van, nem is kell többet mondanom. Ha kész vagy, a konyhában megtalálsz.

Vigo javára legyen mondva, hármuk közül ő bírta legjobban a hideg vizet – még pontosabban: ő bírta egyedül. A másodiknak felébredő Lelle – aki a fiút váltotta a kis fürdőben – hősiesen alámerült és néhány percig úszkált, hogy aztán vacogó fogakkal, elkékült szájjal és elgémberedett tagokkal másszon ki a medencéből.

- Ez még a Háborgó vizénél is hidegebb! – jelentette ki miután visszatért a házba, s igyekezett nem tudomást venni Csete és Vigo összevillanó tekintetéről.

Rico nem is jutott el a fürdésig. Beledugta az egyik lábát, majd sziszegve ki is húzta, ezek után egyszerűen visszasétált a konyhába. Hiába, a sárkányok nem arról híresek, hogy a hideget szeretik! A reggelit azonban ellenvetés nélkül befalta, s azt sem utasította vissza, hogy a napot pihenéssel és erősödéssel töltse, miként erre Csete buzdította mindhármukat. S mert megfogadták a táltoskovács tanácsát, Lelle és Vigo óráról órára erősebbnek és nyugodtabbnak érezte magát. A legnagyobb változás mégis Ricoval történt – kedélye, állapota rohamos javulásnak indult. A kötést cserélő Lelle döbbenten kiáltott fel, amikor meglátta a gyíksárkány szárnyait – az ilyen iramú gyógyulás magát Rionát is meglepte volna. A finom szárnycsontok mindenhol összeforrtak és kiegyenesedtek, a rájuk feszülő, szakadozott bőrhártya kipótolta önmagát – ezt látva Lelle szó nélkül visszapakolta a zsákjába a gyógykenőcsöt és a kötszereket. Mikor pedig megkérte Ricot, hogy mozgassa meg egy kicsit a szárnyait, már meg sem lepődött az eredményen.

- Ha ilyen iramban gyógyulsz, egy-két nap múlva újra repülhetsz – jegyezte meg a lány.

- Csete is megmondta, hogy a sárkányok a föld teremtményei – jegyezte meg a közelükben üldögélő Vigo. – Talán ez az oka.

- Bizony, hogy ez az oka! – értett egyet Rico is. – Nagyon kicsi voltam, amikor utoljára jártam ebben a körben. Mielőtt Hidegpusztára kerültem volna… S bár én alig emlékszem valamire, a testem emlékszik… Furcsa forrongást érzek magamban… Talán ezt hívják harci kedvnek. De bárhogy is hívják, Hidegpusztára már nem ugyanaz a gyíksárkány fog visszatérni!

Lelle és Vigo örömmel figyelte Rico erősödését – még a bőre is változott; a szokott lágy lila helyett egy mélyebb, erősebb bíbor árnyalatot vett fel, s meg is maradt emellett. A nap további része valószínűleg eseménytelenül telt volna, ha eszükbe nem jut a medve. Délutánba hajlott az idő, négyesben ültek a ház előtti kőteraszon. S bár a sziklafalak a tisztás nagy részét árnyékban tartották, még így is melegük volt.

- Itt nagyon erős a föld ereje – Rico behunyt szemmel üldögélt, úgy tűnt, mintha szimatolna. – Az erővonalak nagyon mélyre nyúlnak le.

- Jól érzed – bólintott Csete. – A sziklafalak lenyomják a vonalak erejét, így az enyémhez hasonló tisztásokon az energia szinte megkönnyebbülten szalad fel a talajszintig. A vonalak hullámzó mozgása kupolaszerű energiahálót idéz elő és sisakként védi az otthonomat. Itt a Boszorkánymester sem érzékelhet titeket.

- De ha ez ilyen védett hely, hogyan találhatott meg téged és Luprint a Boszorkánymester? – kérdezte Vigo.

- Az nem itt történt – mosolyodott el halványan a férfi. – Erről a helyről Kartal mesélt a talpraállásunk után. Hogy honnan tudott róla, nem árulta el, de az itt töltött idő alatt hallottam egysmást, s úgy sejtem, lekötelezett bányamanók árulták el neki hálából.

- Nem is csoda, hogy ilyen erejű hely közelében ő sem akart támadni – mormogta Rico, majd hangosabban hozzátette. – De az erdőben azért próbálkozott volna. Még jó, hogy értünk küldted azt a medvét.

- Miféle medvét? – rántotta fel a szemöldökét Csete.

Rico szemei felpattantak.

- Hogyhogy miféle medvét?! Aki vezetett és védelmezett minket!

- Én nem küldtem semmiféle medvét, Rico. Az állatok felett, pláne egy medve felett, nincs hatalmam. Valaki más sietett a segítségetekre.

Rico a feltűnően hallgató fiúra pillantott.

- De hát azt mondtad…!

- Nem mondtam! – vágott közbe Vigo. – Te hitted azt és én nem cáfoltam meg.

- Ne játssz velem! Miféle más medve lehetett, ha szót értettél vele?!

- Nem volt medve. Legalábbis nem teljesen – szólalt meg halkan Lelle. – S ha jobban figyelsz Rico, te is rájöhettél volna. Ember szemei voltak… és nem hozzánk jött, hanem Vigohoz.

Rico és Csete egyszerre nézett a fiúra, s mert Vigo továbbra is hallgatott, a lány folytatta helyette.

- Nem lélekállat volt, hanem egy lélek, aki egy állat testét választotta. Már ha jól éreztem.

- Mindig jól érzed – jegyezte meg Rico.

- Ember volt? – kérdezte Csete Vigotól.

A fiú lassan bólintott.

- Nem tudom a nevét, de úgy sejtem, az őseim közül volt valaki.

- Egy halott?! – kiáltott fel Rico. – Az lehetetlen! A halottak eltávoznak! Huss, átkerülnek a túloldalra és nem járnak vissza, *hacsak nincs velük valami probléma*!

- Vagy ha nem köti őket eskü és tartozás – tette hozzá csendesen Csete.

- Talán itt az ideje, hogy *én is* megtudjam, amit már rég tudnom kéne! – horkant fel a gyíksárkány.

- Egy álomról van szó – nézett a fiú Ricora. – Az őseim esküt tettek nekem, hogy mindvégig velem lesznek, én pedig megesküdtem, hogy véghezviszem a feladatomat. Másodszor jöttek el, hogy betartsák az eskü rájuk eső részét. Először a Füzes Házban, az irányított álomban az a farkas, most pedig a medve.

- De miért állat-alakban jönnek? Nem lenne sokkal egyszerűbb, ha megjelennének a saját alakjukban, közölnék, hogy ilyen és ilyen felmenőid, s úgy segítenének?

- Ezt én sem tudom – vonta meg a vállát Vigo. – De talán nem ez a lényeg.

- Ez is lényeges – szólt közbe megint Csete. – Az eltávozottak nem tesznek semmit nyomós ok nélkül. Ha állat-alakban jelennek meg, azt nem véletlenül teszik, bár elismerem, hogy nagyon szokatlan. De bármilyen formában jelennek is meg, a jelek szerint elég erősek ahhoz, hogy távol tartsák a Boszorkánymester híveit.

- És ez most már mindig így lesz? – kérdezte Lelle. – Nem kell tartanunk a támadásoktól?

- Ideáig azért nem mennék el a találgatásban – rázta meg a fejét Csete. – Ezen a környéken, a nagyon erős yelek miatt, a Boszorkánymester amúgy sem garázdálkodhat teljesen szabadon, de ennél kisebb töltésű helyen ő is erősebb lesz.

- Úgy érted, hogy a Boszorkánymester erejét gyöngítik a tiszta yelek? – kapta fel a fejét Lelle.

- Ha van annyira botor, hogy rájuk merészkedjen, akkor igen. Néha beszéltünk erről Kartallal… Akadnak a Hét Kör Világában olyan helyek is, ahol teljesen elveszíthetné az erejét, mint ahogy Rózsaláng is legyengül a Bomlás Szintjén. A tiszta és bomlott yelek küzdelme a rajtuk járókban is folytatódik. S úgy tűnik, még az eltávozottak sem mentesek teljesen a hatásuktól. Ahhoz, hogy egy halott lelke birtokolni tudja egy medve testét, még ha rövid időre is, nagyon sok erő kell. Ezt még az élők közül sem tudják sokan megtenni.

- És biztos, hogy egy halott volt? – hajolt előre Rico. – Én is hallottam már olyanokról, akik fel tudják venni egy állat alakját vagy bele tudnak költözni a testébe, de az ilyenek mind élők voltak!

- A vezetőnk nem volt élő ember – jelentette ki határozottan Vigo. – Érzetem a szándékait, az erejét… s azok nem egy élő ember szándékai voltak.

- Hát erre mit mondhatnék?! Megint a megérzésekkel jöttök! Ősök! Járkáló halottak büdös medvebundában! Pompás! Innentől számítsunk rá, hogy folytonosan a sarkunkban lihegnek? Remélem a Tűz Körében is lesz elég erejük, hogy tevőlegesen is szembeszálljanak értünk a Boszorkánymesterrel! Végül is, ők már nem sérülhetnek meg.

- Ne aggódj, velünk lesznek! – mondta nyomatékkal Vigo.

- Ne aggódjak? De aggódom! Végül is kik küzdenek itt egymással? Mi a Rózsalángért indultunk, s szó sem volt arról, hogy halott ősöket és fajzatszívű varázslókat engedjünk egymásnak! Tulajdonképpen mibe keveredtünk?

Igen, ez pontosan az a kérdés volt, ami Vigot is foglalkoztatta az álma óta, s amire – tudta jól – Csetétől nem kaphat választ. S mert a többiek látták rajta, hogy nem akar erről a kérdésről beszélni, békén hagyták. A gondolataikat némileg el is terelte Luprin visszatérése. Alkonyatkor bukkant fel, s bizonyára a sziklafalakból léphetett ki, mert nem látták az érkezését. Olyannyira fáradt volt, hogy mindössze három szót intézett Csetéhez, mielőtt elvonult volna a vackába aludni:

- Megvan, amit kértél.

- Még az ő számára is ennyire nehéz megszerezni az eleven fémet? – kérdezte Vigo, mikor a kobold már hallótávolságon kívül volt.

- Nemcsak nehéz, veszélyes is – mondta komolyan a férfi. – Egy ember, vagy egy elf, bármilyen szívós és erős legyen is, nem lenne rá képes. Idestova húsz éve ismerem, s ezalatt az idő alatt pontosan nyolcszor tudtam rávenni, hogy eleven fémet hozzon elő a föld gyomrából. Túl sok erejébe kerül.

- És most értünk teszi meg… - mondta csendesen Lelle.

- Kartalért és értetek – javította ki Csete. – És nem ő az egyetlen, aki az életét is kockáztatná az öreg táltosért.

A második napot Luprin társaságában töltötték, mert Csete már virradat előtt elment. A kobold csak annyit felelt a két gyerek kérdésére, hogy egy másik, hegykoszorúzta kis tisztásra ment, ahová senki nem követheti. S bár mindannyiukat érdekelte, mit is jelenthet az eleven fém előkészítése, Luprin mindössze annyit árult el, hogy napfényre, földbe, kőbe és holdfényre kell tenni, mielőtt formázni próbálnák. Majd gondolt egyet – talán hogy megelőzze a további kérdezősködést – és felajánlotta, hogy megmutatja a fegyverműhelyét.

- Ha még mindig áll az ajánlatod, - nézett Vigora – ma sort keríthetünk egy kis gyakorlásra.

A fiú és a meglepően fellelkesült Rico a somolygó, csoszogó Luprinnal tartottak, s mert Lelle nem akart egyedül maradni, kénytelen volt velük tartani. A fegyverműhely azonban még őt is lenyűgözte. Kívülről csupán egy kövekből rakott és a sziklafalnak támaszkodó kis háznak tűnt, belülről azonban meglepően tágasnak bizonyult – már meg sem lepődtek azon, hogy ezt is félig a sziklákba vájták. A műhely egyik sarkában mindig égett a tűz, de rőtes fénye nem lett volna elég, hogy rendesen megvilágítsa a falra akasztott kész és készülő fegyvereket – ezért is készült a házacskára két hatalmas ablak. Az egyik falon kardok és szablyák lógtak – ez rögtön felkeltette Vigo figyelmét -, a másikon páncélok és sisakok – ez Riconak tetszett, s úgy tűnt, Luprin is büszkébb ezekre a munkáira. Lelle megnézte ezt is, azt is, majd mosolyogva megjegyezte:

- Csete nem említette, hogy ilyen kiváló fegyverkovács vagy.

- A koboldok jól értenek a fegyverekhez – Luprin látható elégedettséggel simogatta a szakállát és csörgette a gyöngyeit. – Velünk egyedül az elfek vetélkedhetnek.

- Csete is készít fegyvereket?

- Ha akarna, készíthetne! – szegte fel a fejét Luprin. – De ő nem fegyverkovács!

- Tulajdonképpen mit jelent az, ha valaki táltoskovács?

- Azt jelenti leányzó, hogy lelkének erejét használja egy tárgy elkészítésénél. Hogy képes akarata alá hajlítani bármilyen fémet. S hogy a varázserő, melyet a tárgynak ad, a föld mélyéből származik, de csak rajta keresztül áramolhat. Fegyvert sokan tudnak kalapálni, bár kevesen olyan jól, mint én, de erős amulettet készíteni, nos ez nagyon ritka adottság. S közülük Csete a legerősebb… S mielőtt azt mondanátok, hogy elfogultan túlzok a javára, elárulom, hogy ő a harmadik táltoskovács, aki mellett dolgozom, úgyhogy tudom, mit beszélek.

- Akkor te sem vagy már ifjonc – jegyezte meg mosolyogva Rico.

Luprin sárgás fényű szeme felvillant, majd elvigyorodott.

- Egy kobold talán nem él annyi ideig, mint egy hozzád hasonló sárkány, de nálad bizonyosan jóval idősebb vagyok. Éltem már akkor is, amikor ez a Tűzgazember még sehol sem volt!

- Úgy hallottam, egyszer találkoztál vele. – mondta csendesen Lelle.

- Vele és a híveivel, igen. És túléltem! A végén már nem csak szavakkal és varázserővel küzdöttünk, de a két karunkkal és a fegyvereinkkel is. Azon a napon páncél volt rajtam, s azóta is felveszem… Kaptam néhány vágást, és most nem beszélnék itt veletek, ha nincs rajtam! Nektek is azt ajánlom, válasszatok egyet, mielőtt Hidegpusztára mentek.

- Én nem szeretem a páncélt. – lépett el Vigo a kardok mellől.

- Nem kell szeretned, elég, ha viseled – jegyezte meg Luprin.

Vigo a másik falhoz sétált, végigmustrált, megkopogtatott, megemelt néhány mellvértet, sisakot, majd megrázta a fejét.

- Nehezek. Lelassítaná a mozgásomat.

- Hiába mozogsz gyorsan, ha bekapsz egy-két alattomos vágást.

- Éppen azért vagyok gyors, hogy ne érjenek el – vágott vissza a fiú.

Luprin szemeiben tűz lobbant, felnevetett.

- Akkor azt javaslom, kóstoljuk meg egymást. Én páncélban, te anélkül… Meglátjuk, melyikünknek van igaza.

- Nincs szükségünk arra, hogy összevissza vagdalkózzatok! – lépett közéjük Lelle. – Bármilyen jól vívtok, megsebezhetitek egymást!

- Felesleges aggódnod, vannak erre szolgáló gyakorlókardok. Nem vágnak, mert nincs kiköszörülve az élük, de azért jól lehet velük odasuhintani. Egypár kék folt… Ennyire kell számítanod.

Lelle nem nyugodott meg teljesen, de mert látta Vigo és Luprin eltökéltségét, nem ellenkezett tovább. Inkább segített a lelkes Riconak arrébb tologatni néhány asztalt, hogy a két küzdőnek több helye legyen. Amíg Luprin előszedett két gyakorlókardot, Vigo leoldotta a derekáról a magáét. Lellének akarta adni, de a kobold megállította.

- Megnézhetném? - kérdezte, a fiú pedig szó nélkül átnyújtotta.

Luprin lassan, a fegyvernek szóló tisztelettel húzta ki a hüvelyéből. A fény felé tartotta, megvillogtatta a pengéjét, mindkét kezével kipróbálta a fogását, vágott és szúrt vele néhányat, majd megforgatta és visszatolta a helyére.

- Nem a koboldok és nem is az elfek munkája – adta vissza Vigonak. – Ettől függetlenül remek kard. Nem túl súlyos, de erős és kivételesen jó a kiegyensúlyozása. Ha olyan jól bánsz vele, amilyen jó a kard, nem lesz könnyű dolgom. Ehhez képest a gyakorlókardot játékszernek fogod érezni.

Vigo Lelle kezébe nyomta a kardját és átvette azt, amit Luprin nyújtott. Szokatlanul könnyű és a sajátjánál rövidebb volt, viszont a markolata pontosan illeszkedett a tenyerébe és nem terhelte meg a csuklóját. Megmozgatta, vágott, suhintott vele néhányat.

- Megfelelő lesz – bólintott.

Luprin időközben már a mellvértjét húzta magára, ezt látva Vigo elmosolyodott és kibújt a rövid zekéjéből is, csupán az erős bőr alkarvédőket csatolta vissza az ingujja fölé. Fehér vászoningében még magasabbnak és vállasabbnak látszott.

- Kísérted a szerencsét – jegyezte meg Luprin, miközben felvette a sisakját is.

- Úgy sejtem, Hidegpusztán sem tehetek majd másként.

A kobold bólintott, ő is kezébe vette a kardját. Lelle és Rico felültek egy üres asztalra, hogy ne zavarják az egymással szemben álló két harcost. Vigo volt a magasabb és láthatóan a ruganyosabb is, de a csoszogó, hajlott hátú Luprin karjában nem mindennapi erő bujkált és a szemében ravasz fény villant. Nem csaptak azonnal össze, lassan kerülgették egymást, felmérve a másik mozgását. Lellének az jutott eszébe, hogy két vad kerülgetheti így egymást az erdő mélyén, egy karcsú nagymacska és egy sokat látott medve – és Lelle nem felejtette el, mit mondott Vigo a medvék erejéről! Vigo a gyakorlatban semmit sem tudott a koboldok harci stílusáról – elméletben is csak azt, ami Sorian könyveiből a fejében volt -, így átengedte a kezdeményezést, hogy ráérezhessen a másik ritmusára. Luprin nem is késlekedett, megforgatta a kardját és nagy erővel nekirontott a fiúnak. Az már az első néhány mozdulat után világossá vált, hogy a kobold testi erejére és fegyverének súlyára támaszkodik leginkább. Néhány gyors, nagy erejű csapással hátrálásra kényszerítette Vigot; a fiú engedte, s csak arra ügyelt, hogy kellően gyorsan hárítson. S közben testének minden megfogható és megfoghatatlan érzékével igyekezett körbetapogatni és megismerni a koboldot. Rájött, hogy a nagy erejű csapások ingataggá teszik Luprin egyensúlyát, hogy elsősorban láb- és öltájon próbál sebeket ejteni, s hogy gyakori keresztvágásai és páncélzata miatt a bal csípője és a nyaka a legsebezhetőbb. Ekkor – és csak ekkor – Vigo kipördült a következő vágás elől és támadásba lendült. És nagyon gyors volt… Egy ugrással Luprin mögött termett, s bár a kobold utána perdült, a fiúnak még volt ideje, hogy egy erőteljes suhintást küldjön a bal csípőre. Luprin felszisszent, de továbblendült. Kiélesedett érzékeinek hála, Vigo megérezte, hogy a kobold arra a lefegyverzésre készül, melyet már az alagútban is sikeresen alkalmazott, s bár akkor a fiú nem látta, hogyan csinálja, de most érezte, hogy az alsó pengeakasztásokat kell elkerülnie. Kikerült egy ilyen csapást, arrébb táncolt, hogy kedvezőbb helyzetbe kerüljön, de erre Luprin is számított és olyan sebesen vagdalkozott Vigo lába körül, hogy a fiúnak nem volt módja feljebb vinni a kardját. Újabb alsó csapás, ez elérte a combját és izmaiban nyilalló fájdalmat okozott – és kis híja volt, hogy Luprin ki nem használta a pillanatot. Vigo újabbat pördült, amikor

Támadj a lábára!

szinte megtorpant a mozdulat közepén. Tisztán hallotta a hangot a fejében – egyetlen hang volt, mégis mintha egyszerre lett volna Rózsalángé és Liuré, a farkasé.

A lába a legsebezhetőbb! Billentsd ki a lendületéből!

Hirtelen belévillant, hogy Holló is mennyit mondta ezt gyakorlásaik során, s a Jantertől tanultak és az ösztönös mozdulatok mellett használni kezdte a szélfutta hajú Őrzőtől ellesett finom fogásokat is. Lelle és Rico némán gyönyörködött a mozgásában. És Vigo követte a hang tanácsát… Luprin láthatóan meglepődött, amikor a fiú átvette az ő támadási felületét s ezzel a dolgok irányítását is. Utána nem maradt másra ideje, csak a védekezésre – mert lehetett bármilyen erős, ezt a fürge, villámgyorsan tovatáncoló fiatal vadat egyszerűen nem tudta elérni az erősebb, de lassabb medve. Luprin egymás után három kemény és fájdalmas ütést kapott a jobb lábára, majd kettőt a balra is. A következő csípőütés után Vigonak a lendület erejével sikerült elérnie, hogy a kobold sziklakemény izmai fölé kerekedhessen – és a földnek szorította Luprin kardját.

- Döntetlen? – kérdezte ragyogó szemmel, alig lihegve.

- Korai lenne – mormogta a kobold és egy váratlan mozdulattal félig sikerült neki a barlangbéli csel.

De csak félig, Vigo idejében kihátrált belőle. Megállt, hátrarázta homlokába, arcába hulló sötét haját és hagyta, hogy kitisztuljon a feje.

Ha a csavaró mozdulatot próbálja, válts kezet a markolaton és csavard tovább. Elég gyors vagy hozzá.

Nem kellett sokat várnia, hogy kipróbálhassa. Egy újabb suhintás a kobold combjára és Luprin úgy megdühödött, hogy teljes erejét belevitte megszokott cselébe. Vigo egy pillanatig úgy érezte, hogy el fog törni a csuklója és nem várt tovább – jobb kezével elengedte a kicsavarodó kardot, majd a következő pillanatban már a bal kezével szorította a markolatot és ő folytatta a mozdulatot. Luprinban csak akkor tudatosult a fiú villámgyors kézváltása, amikor már az ő kardja volt a földhöz szögezve.

- Döntetlen? – kérdezte újra a fiú. – Ha igazi karddal vívnánk, nagyjából most kezdenél elvérezni.

- Te pedig már aligha élnél! – vágott vissza a kobold és minden tartalékát mozgósítva ellökte Vigo kardját és támadott.

Ezúttal felül. És olyan vad gyorsasággal, amennyit egyikőjük sem nézett volna ki csoszogó lábából, hajlott hátából. Vigo összeszorított foggal hárította el a fejének szánt újabb és újabb csapásokat, de ezek erejétől hamarosan fáradni kezdett a karja. Ez okozhatta, hogy Luprin egy kemény ütést tudott mérni a vállára. Égő, zsibbasztó fájdalom ömlött végig a fiú bal karján, s úgy feltüzelte, hogy haragos ösztönből támadott vissza.

Higgadtan! Billentsd ki a lábát és fejezd be!

És Vigo már tudta, mit tegyen. Egy utolsó pördülés – és minden erejét beleadta az ütésbe, melyet Luprin térdhajlatára mért, pontosan a lábvért pereme fölé. A kobold felkiáltott, a lába megroggyant,

még visszakézből odavágott, de a sebesen ellépő fiút már nem találhatta el – s egy pillanattal később farkasszemet nézhetett a torkának szegeződő pengével.

- Ez már nem döntetlen – mondta Vigo lihegve, kissé megroggyant bal vállal, de szikrázó szemekkel.

Sosem tudtam, mikor kell abbahagyni – mondta rövid hallgatás után Luprin és a szája gunyoros mosolyba futott.

- Nem adtad olcsón a bőrödet – bólintott a fiú, hátrébb lépett, leengedte a kardját.

- Vigo barátom, te jobban vívsz, mint gondoltam! – ugrott le Rico az asztalról. – Azt hittem, a ködrémekkel szemben remekeltél, de az semmi volt ehhez képest.

- Jobb ellenfél, jobb küzdelem – felelte kurtán a fiú.

Luprin az egyik asztalra dobta a kardját és Vigo elé lépett.

- Nem vagyok kardmester, de azt pontosan látom, hogy belőled az lehet. Harcosnak születtél, mert ahhoz, amit láttam tőled, kevés a tanulás. Ez a véredben van… És vagy olyan jó, mint a kardod. De azért gondold meg a páncélinget! Végül is majdnem levágtam a karod.

- De csak miután elvéreztél! – vigyorodott el a fiú. – Ahhoz pedig csak a gyorsaságom kellett.

Luprin elnevette magát és kezet nyújtott Vigonak, aki nem is habozott elfogadni azt.

- Van rá esélyed, hogy életben maradsz Hidegpusztán – bólintott a kobold, majd Lelle felé fordult. – S mi a helyzet veled, leányzó?

- Igyekszem én is életben maradni.

- Nem erre gondoltam – Luprin újra kézbe vette a gyakorlókardját. – Vedd át Vigotól a kardot és lássuk, te mennyit tudsz.

- Én nem tudok vívni – mondta a meglepett Lelle.

Most Luprinon volt a megdöbbenés sora.

- Nem tudsz kardot forgatni?! Mégis, hogyan akarod megvédeni magad?!

- Vigo… - kezdte volna a lány, de a kobold félbeszakította.

- Vigo? Te azt várod, hogy kettőtök helyett küzdjön?! Nektek nem összeadva kell erősnek lenni, hanem külön-külön is!

- Ezt mintha már hallottam volna – jegyezte meg szárazon a fiú. – Soriantól. Bár ott engem piszkáltak vele.

- Nem tudok vívni! – vetette fel a fejét Lelle, s a hangjában dac csengett. – És nem is vágyom rá, hogy ölni tanuljak!

- Ez szép és nemes gondolat! Ne felejtsd el megemlíteni a Tűzgazember valamelyik hívének, mielőtt lekaszabol! Na gyerünk leányzó, mert mérgemben mindjárt leharapom a fejed! Jelen esetben mit sem számít, hogy a háborúkat zömmel férfiak vívják, vagy hogy a karod feleolyan vastag sincs,

mint Vigoé! Életben kell maradnod, ha teljesíteni akarod a feladatot! Úgyhogy vedd fel azt a kardot és tanuld meg, amire lehetőséged van!

Lelle segélykérően nézett Vigora, de a fiú megrázta a fejét és annyit mondott:

- Ha én vállalom a nevemet, neked is vállalnod kell azt, ami leginkább a nehezedre esik.

Nagyot villant erre Lelle szeme, de a fiú állta a pillantását és átnyújtotta a kardot. Igazság szerint Vigo érzett némi kaján örömet, ahogy a lányt figyelte – ha már neki nem sikerült rávennie a kardforgatásra, legalább Luprin érje el a célját. Lelle előrébb lépett, a dac és a harag furcsa keveréke áradt a mozdulataiból, felszegett állából, de végül további ellenvetés nélkül vette kézbe a kardot. Luprin ezúttal sem hazudtolta meg magát: kihagyta a magyarázatokat és azonnal mozgásba lendült. A lehetőségek határáig lelassította mozdulatait, hogy meg tudja figyelni Lelle reagálását, ami – mindenféle tapasztalat híján – a csapások hárítására szorítkozott. Nem volt sem túl ügyes, sem túl gyors, de az mind Luprinnak, mind Vigonak feltűnt, hogy mindannyiuknál kecsesebben mozog és ösztönösen találja meg a legjobb egyensúlyi helyzetet.

- Te nem kardforgató vagy, hanem táncos – jegyezte meg Luprin. – Bár a semminél ez is sokkal többet ér.

Luprin még néhány percig támadta Lellét, majd – zúzódásaira hivatkozva – átadta az okítást Vigonak.

- Az alkata miatt sokkal jobban illik hozzá a te stílusod – közölte pimasz egyszerűséggel.

Megvárta, amíg Vigo egy hosszú sóhaj kíséretében Lelléhez lép, majd, mint aki jól végezte a dolgát, Ricoval elmerült a mellvértkészítés rejtelmeinek megtárgyalásában. Vigo úgy döntött, az alapoknál kezdi – először bemutatott néhány alapállást, gyors lábváltást, a fegyver tartását. Majd amikor ezek már tűrhetően mentek, letette saját gyakorlókardját, Lelle mögé lépett és megfogta a csuklóját; megmutatta a vágások és hárítások legfontosabbjait, először lassan, majd egyre gyorsabban. Végül ellépett és megnézte, hogyan megy Lellének egyedül. Őt is meglepte, milyen könnyen ráérez a lány a ritmusra. *Tényleg táncos* – gondolta magában. – K*ecses és jól gyorsul, de az erején van mit javítani*. Hangosan csak ennyit mondott:

- Akkor ezt most lássuk ellenféllel – felkapta a kardját és szembeálltak.

Lelle számára az ezt követő verejtékes, fárasztó órákban, a kovácsműhely falai között vált nyilvánvalóvá, hogy az indulatos, heves Vigoban hegységnyi türelem és higgadtság lapul, ha arra van szükség. Újra és újra képes volt megmutatni ugyanazt a mozdulatot, ha a lány elakadt, egyszerre figyelt a kezére és a lábmunkájára, s amikor valami már kezdett jól menni, finoman bonyolított a figurán. Csak ebédnél álltak meg pihenni, s mert Luprin és Rico valamit kalapálni akart, evés után a szabad ég alatt, egy árnyékos helyen folytatták. Mindkettőjüket meglepte, mennyire élvezik, annak ellenére, hogy ég és föld választja el kettejük tudását. Lelle olyan volt, mint a szivacs, megjegyezte mindazt, amit a fiú mutatott; Vigo pedig megtapasztalhatta, milyen az, amikor ő tanít valakit, s nem

neki kell tanulnia. Mire sötétedés és fogvacogtató fürdés után összegyűltek a konyhában, Lelle azon is csodálkozott, hogy még tud járni. De a csendesen falatozó Csete és Vigo is fáradtnak látszott, ellentétben a még tele szájjal is diskuráló Luprinnal és Ricoval.

- Hogy telt a napotok? – kérdezte Csete evés után, a tűz mellett pihenve.

- Szerintem holnapra nem fogok tudni mozogni – felelte Lelle. – Vívni tanultam.

- Hasznos tudomány – bólintott a táltoskovács.

- Hasznos akkor lesz, amikor legalább megközelítem Vigot és Luprint. Látnod kellett volna őket délelőtt…

- Megvívtak? – hajolt előre Csete. – Luprin kemény legény! Mi lett a vége?

- A fürge nagymacska az erős medve fölé kerekedett – mosolyodott el a lány.

Csete elnevette magát, de még a fiú és a kobold arcán is átsuhant egy-egy elégedett mosoly – láthatóan nekik is tetszett a hasonlat.

- Jó a fiú! – bólintott Luprin is. – Egyetlen gondom van vele: nem hajlandó páncéllal védeni a testét.

- Lelassítana. A gyorsaságom a legnagyobb erényem – Vigo nem tágított.

- Meg a pontosságod – Luprin vigyorogva dörgölte a térdhajlatát. – Mindezt lendület közben… Jól fogsz küzdeni Hidegpusztán, megérdemled a lehető legnagyobb védelmet.

- De az nem a páncél lesz – szólt közbe mély hangján Csete. – Az eleven fém holnap hajnalra készen áll, beleegyezett a formálásba, s én feltöltöttem a föld és a kövek erejével. A föld és a fém szövetsége megköttetett és még egyetlen munkám során sem volt ilyen erős. Most már csak formát kell neki adnunk…

Mire másnap reggel a nap aranyszínű fénye leereszkedett a sziklafalakon és elkezdte kiűzni az árnyékokat a tisztásról, ők már mindannyian Csete műhelyében voltak. Ez nagyobb, tágasabb és világosabb volt, mint Lupriné és jóval kisebb részét vájták a sziklafalba. A táltoskovács felszította az olvasztókemence tüzét, s míg ezzel foglalatoskodott, hagyta, hogy Vigo, Lelle és Rico az eleven fémet vegye szemügyre. Egy hűvös tapintású, hatalmas vörösmárvány tál állt a műhely közepére húzott asztalon, benne a sápadtan világító holdezüst fém, amelynek mélye meg-megmozdult a szilárd felszín alatt. Vigot és Lellét olyannyira elbűvölte a szépsége, hogy egyszerre nyújtották feléje a kezüket. Az eleven fém langyosnak bizonyult, s ahol a bőrükkel találkozott, kellemes bizsergést okozott.

- Lélegzik – lépett melléjük Luprin. – És valamilyen módon lát is, mert az első pillanattól kezdve felismeri azt, akinek szánták. Ha másvalaki kezébe kerül, hacsak nem a tulajdonosa engedélyével, ellenáll.

- *Akkor olyan, mint a botom* – mosolyodott el magában Vigo.

Csete lépett melléjük, a tálba nyúlt – a mutatóujjával láthatatlan felezővonalat rajzolt az eleven fém felszínére, s a fém rövid mozgás után önmagától kétfelé vált. A táltoskovács kivette az egyik darabot és a kemencéhez sétált vele.

- Amíg nem szólok, Luprin kivételével egyikőtök se jöjjön négy lépésnél közelebb – kérte, majd a kemencébe tette az anyagot.

Luprin kezelte a fújtatót, Csete tartotta az olvasztótégelyt, s az érc hosszú percek után olvadni és ragyogni kezdett. Sápadtezüst fénye óaranyá mélyült, kiáradt a kemencéből és bevilágította az egész műhelyt. Csete elégedetten bólintott.

- Az eleven fém lassan kezd változni, s a színe mutatja, jó irányba halad-e a folyamat – magyarázta, miközben a szemét le sem vette a kemencéről. – Ha az összegyűjtés és az előkészítés megfelelő volt, ilyen szép óarany ragyogást vesz fel. Ha Luprin vagy én hibáztunk volna út közben, most elfeketedne, elviselhetetlen bűzt árasztana és soha többé nem lehetne használ venni.

- Eszerint értitek a dolgotokat – jegyezte meg elégedetten Rico.

- Ha te is így érted a tiédet, kijuthattok Hidegpusztáról – felelte halványan mosolyogva a táltoskovács.

Amikor megfelelőnek találta a ragyogást, kivette az olvadt fémet a tűzből, s egy sötét anyagból készült, magas peremű tányérféleséghez vitte.

- Lelle, gyere ide mellém – kérte a lányt. – Mielőtt a formázótálba önteném, a gondolataiddal el kell érned a fém lelkét.

Lelle bólintott, a selymesen hullámzó ércre nézett, összpontosított és mint hosszú indákat, a köszöntését és a tiszta szándékát indította útnak. Szinte abban a pillanatban az olvadt ércből apró, narancsvörös szikrák kezdtek pattogni, a belőlük áradó forróság megcsapta a lány arcát, de kárt nem tett benne. Csete mosolyogva bólintott és a tálba öntötte a fémet. Amint az idegen anyaggal találkozott, az eleven fém sisteregni és zsugorodni kezdett.

- Maradjanak vele a gondolataid! – figyelmeztette Csete a lányt. – Most semmiképpen ne ereszd el!

Mint az áradó folyó, úgy ölelte körül Lelle ereje az ércet, s ahogy lelkük összeért, a fém már tudta, mivé kell formálódnia. Tovább zsugorodott és egy tökéletesen kerek, izzó gyűrűformát vett fel, majd egy helyen kidudorodott, tűkeskeny szirmokat növesztett, éppen nyolcat – ez volt az ékkő a gyűrű foglaltában. Csete ekkor egy vékony fogóval a tálba nyúlt, kiemelte a már megszilárdult, de lassan hűlő gyűrűt, az üllőre tette és egy pálcikának is beillő, apró kalapáccsal formázta tovább, minden

egyes mozdulata szikraesőt hívott elő. Végül pedig a fogóval egy előre odakészített cseber vízbe mártotta. Sistergő gőz csapott fel, megvárta, míg teljesen elpárolog, majd még mindig a fogóval tartva Lellének nyújtotta és a tenyerébe ejtette a gyorsan hűvösödő gyűrűt. Lelle ámulva nézte az újra ezüstössé váló fényét, megsimította a gyűrű sima felszínét, majd a díszt vette szemügyre és halkan felkiáltott. A nyakához kapott és előhúzta az Olavtól kapott medált – a többiek ekkor értették meg a döbbenetét: ugyanaz a nyolcágú csillagminta ismétlődött meg a gyűrűn!

- Most akkor mi a te jelképed? – ráncolta a homlokát Rico. – A fák vagy a csillagok?

- Nehéz dolgom lenne, ha választanom kéne – mosolyodott el a lány.

Vajon melyik ujjára húzza? Mert azt érezte, hogy ez a döntés fontos. Végül, rövid habozás után bal kezének gyűrűsujjával tett próbát – és a gyűrű úgy állt rajta, mintha ráöntötték volna.

- Holdezüst és bal kéz – bólintott Csete. – A hold, a víz, az álmok és az ösztönök jelképe. Vigo említette, hogy álmodó vagy, talán több is… ahogy a gyűrűt nézem. Tudnod kell Lelle, hogy a gyűrű minden esetben valahová tartozást jelent. Ha felhúzod, azzal megpecsételsz valamit. A gyűrű az összekötés szimbóluma.

- Elköteleztem magam – mondta csendesen a lány, s az arcáról nem lehetett leolvasni, mire gondol.

- Immáron véglegesen – bólintott a férfi. – Érezz rá és gondolkodj rajta, amíg én Vigo amulettjével foglalkozom.

Csete újra végigcsinálta az egész folyamatot az érc másik felével is, s amikor az előbbinél is élesebben ragyogó olvadt fémet kivette a kemencéből, Vigot hívta maga mellé. Megvárta, amíg a fiú is összekapcsolódik az anyaggal, s csak akkor öntötte a tálba. Most is hangos sistergés hallatszott, s a fém ezúttal is zsugorodni kezdett – és egy nagyon furcsa alakzatot vett fel, ekkor még egyikük sem tudta volna megmondani, mire is hasonlít. Csete a fogóval ezt is az üllőre helyezte, s finom ütéseinek hatására szépen lassan előbomborodott a minta… Luprin halkan füttyentett, amikor meglátta, s a táltoskovács szemében is különös fény villant, mialatt a vízbe mártotta, majd Vigo kezébe adta. A fém megőrizte óarany színét… Egy medál volt és egy hosszúkás, önmagába visszahurkolódó, kecses ívű állatot ábrázolt. A feje egy szilaj paripáé, pikkelyes teste, karmos lábai egy sárkánykígyóé, hátából kitárt szárnyak nőttek és delfinfarkat viselt.

- Szélparipa, sárkány, főnix és delfin – szólalt meg Lelle, amikor a fiú tenyerén nyugvó medálra pillantott.

- Igen, a négy Világőr – mondta komoly szemmel Vigo. – És mert medál, a szívem fölött kell viselnem…

- Létezik egy ilyen jelkép – Csete minden egyes szavát kihangsúlyozta. – De csak nagyon kevesen viselhetik… A négy Világőr áldása van rajtad fiam, s így az Ősfáé is. Vajon mit kezd ezzel a Boszorkánymester? *Egy* Világőrrel talán elbír, de *négyük* áldásával…? Nem kell látónak lennem, hogy

tudjam, kemény csata lesz Hidegpusztán, s ebben nem csak te és a Boszorkánymester fogtok részt venni. Táltoskovács vagyok, de még sosem láttam együtt ezt a két jelképet – a mindenséget és az ősi bölcsességet jelző csillaggyűrűt a négy Világőr medáljával. Bennetek így kapcsolódik össze az érc és a lélek. És a tűz a próbája mindennek…

- Úgy érted, hogy az amulett és viselője között valamiféle szövetség van? – kérdezte Rico.

- Igen, így értem. Mert egy teremtett lény belső erejét a föld és az érc adja, de a lélek tűzben születik! Vagy abban ég el. S a tűz által összekovácsolódott az eleven fém és az ember lelke.

- Ezért vagy táltoskovács, ugye? – nézett Lelle a férfi sötét szemébe. – Te nem csak az anyagot kovácsolod, hanem ezt a szövetséget is csak a te segítségeddel lehet megkötni.

- Én valóban a lelkeket formázom s kötöm össze a tűz és a föld ereje által. Mert látom a lelkek gyökereit, s tudom azt, mikor kell előhívnom a legmélyebb erőket. Az eleven fém esetében mindig erről van szó… A te akaratod formálja az ércet, s a fém akarata mozgásba hozza a benned érő változásokat. Két lélek tüze ég egy eleven fémből kovácsolt amulettben! Felszítjátok egymást… S ez így is van jól… Mert a lélek tüze nélkül nem is érhetnétek célt a Tűz Körében.

- A Körök tehát összefonódnak… - szólalt meg lassan, megfelelő szavakat keresve Lelle. - A Levegő Körének hallása, a Víz Körének látása, a Föld Körének mély ereje mind a tűzhöz vezet.

- Oda kell, hogy vezessen – bólintott a férfi. – Mert tűz nélkül lehet élni, de küzdeni, változni és győzni nem! Bennetek nagy fénnyel ég a lélek tüze, ahogy mifelénk mondják: *a tűzpiros virág*.

- A lángrózsa – mosolyodott el Vigo. – Futhatunk bármennyi kört, mindig ide jutunk vissza a végén.

- Hát jól vigyázz rá, hogy senki és semmi ne tudja benned kioltani!

- A medál és a gyűrű emlékeztetni fog rá minket. És arra is, akitől kaptuk.

- De mert a fegyver is csak harc közben ismerszik meg, a bennetek rejlő erőt és tüzet is próbára kell tenni. Mert ha itt nem tudtok helytállni, elbuktok a Tűz Körében is.

- Miféle próbáról beszélsz? – húzta össze a szemöldökét Vigo.

- A Szellemek Barlangjáról.

- Már a neve is rosszat sejtet! – mordult fel Rico. – Nézd Csete, én tisztelem a kezed munkáját, ritka tehetségedet, de Hidegpuszta előtt nincs szükségünk külön próbatételre! Elég lesz nekünk az is! Nem hiszem, hogy Vihartépő…

- Rosszul hiszed – vágott közbe nyugodtan, de határozottan Csete. – Kartal tisztában van a rátok leselkedő veszéllyel, ezért küldött titeket körről körre. De ez még kevés… Meg kell értenetek a kockázat nagyságát! Nem csak a hármótok életéről van szó.

- Ezt tudjuk – mondta Vigo. – Épp elégszer kételkedtek már bennünk…

- Én nem kételkedem bennetek, de mint mondtam, a fegyver próbája a harc. Most még van lehetőségetek próbára, ha mégoly veszélyes is; Hidegpusztán erre már nem lesz mód.

- Úgy érted, bizonyítanunk kell?

- Így értem Vigo. S ha itt és most elbuktok, abba valószínűleg belehaltok; ha elbuktok a Szellemek Barlangjában, akkor már mindegy is, mert Hidegpusztán sem álltátok volna meg a helyeteket.

- Kartal nem akarhat mindent kockára tenni egy próba kedvéért! – kiáltott fel Lelle.

- Pedig megteszi. Az utatok a Szellemek Barlangján vezet keresztül, már csak azért is, mert itt nyílik egy Kapu a Tűz Körébe.

- De hát biztosan van más Kapu is! – ellenkezett az immár narancsvörös Rico.

- Számotokra nincs! Oda kell jutnotok és ezt kell megnyitnotok! És nem lesz más segítségetek, mint a szívetek adta erőtök, a bátorságotok és mindazok a képességek, melyeket a magatokénak mondhattok.

- És a fegyvereink – tette hozzá Vigo.

- Azok aligha – rázta meg a fejét Csete.

- De hát tulajdonképpen mi ez a hely?! – kérdezte Lelle és önkéntelenül megszorította a gyűrűjét.

- Üljünk le, hadd mondjam el úgy – Csete megvárta, míg mindannyian találnak valami ülőalkalmatosságot, s csak akkor folytatta. – Nagyon hosszú idővel ezelőtt egy büszke, rátarti nép lakta a Szikla-öböl és a Vashegység közötti földeket. A hegyeknek köszönhetően elzárkózva éltek és nem is szívesen érintkeztek másokkal, még akkor se, ha a Keletföldének nevezett területtel határosak voltak. Keletfölde abban az időben nagy veszélybe került, mert az ott élő népek belesodródtak egy elfekkel vívott, vesztesnek ígérkező háborúba. A keletföldiek az Őrzők segítségét kérték a helyzet rendezéséhez, s az Őrzők meg is érkeztek. És békét akartak teremteni. A történelem során mindössze háromszor fordult elő, hogy az Őrzők nagy számban vonultak fel, s ez volt az egyik ilyen alkalom – széllovasaik vezetésével egy egész hadsereg érkezett. Tulajdonképpen odaálltak az elfek és az emberek közé, amíg egyezségre juthatnak. És küldötteket indítottak a két háborús féllel szomszédos országokba, hogy elnyerjék az ígéretüket: nem támadják hátba sem a keletföldieket, sem a Gyűrűerdő elfjeit. Ide is megérkezett a küldöttség, s az itteni király nem mert szembeszállni az Őrzőkkel – esküt tett az Ősfa nevére, hogy csapatai nyugton maradnak. Az Ősfa nevére letett eskü a legnagyobb a Hét Kör Világában; megszegése kárhozatot von maga után.

- És ők megszegték az esküt – szólalt meg Vigo.

- Igen, megszegték. A tárgyalások legkényesebb szakaszában egyszerűen lerohanták Keletfölde déli határait, az ottani emberek fel sem tudtak ocsúdni, s a támadók már a fővárosuk ellen meneteltek. A gyorsan reagáló Őrzők szálltak szembe velük, s bár megmentették a fővárost és megakasztották a támadást, nagy árat fizettek: csapataik fele elpusztult. Éktelen haragra gerjedt az Őrzők Tanácsa, s még inkább az Ősfa! Összefogtak a keletföldi emberekkel meg az elfekkel, és a Vashegység faláig szorították az esküszegőket, s aki közülük nem esett el a harcban, azokat az Ősfa haragjától megrendülő hegyek nyelték el. Az esküszegők népe elpusztult, de sötét lelkük nem

találhatott nyugodalmat – az Ősfa átka, az elfek és az Őrzők varázslata egy barlangba zárta őket, s ott kell maradniuk, amíg a leölt Őrzők és keletföldiek lelkei meg nem bocsátanak, s úgy tűnik, hosszú az emlékezetük.

- És ez a barlang itt van? – hajolt előre Rico.

- A közelben van. De hogy egy tudatlan lélek véletlenül rá ne bukkanhasson és be ne mehessen, nem hagyták felügyelet nélkül a barlangot. A harcban elpusztult Őrzők egyik parancsnoka vállalta feladatot, őt hívjuk Elveszett Zarándoknak, az ő szelleme vigyázza a helyet, s csak azokat engedi be, akik tudják, mire vállalkoznak.

- Miért akarna oda bárki bemenni?! – borzongott meg a gyíksárkány.

- Mert aki kijut onnan élve és ép elmével, annak belső ereje megsokszorozódik és egyszer, egyetlen egyszer segítségül hívhatja és magához rendelheti az elátkozott lelkeket, s nekik kötelességük segíteni, hogy valamit letörlesszenek vérrel szerzett kárhozatukból. De nem segíthetnek akármiben! Olyan küzdelemben kell részt venniük, amely bírja az Ősfa támogatását.

- Tehát ha átjutunk, Hidegpusztán a segítségünkre lehetnek.

- Ne dönts elhamarkodottan Vigo! Ha átjuttok, akkor ti hárman is elég erősek lehettek ahhoz, hogy helyt álljatok Hidegpusztán. Adódhat az életetekben olyan helyzet, amikor nagyobb szükségetek lesz az elátkozott lelkekre.

- Volt már, akinek sikerült átjutnia? – kérdezte Lelle.

- Ilyen hosszú idő alatt előfordult néhányszor. De az átjutók többsége beérte ereje növekedésével… Eddig mindössze háromszor hívták harcba az elátkozott lelkeket – kétszer a Tűz Köréből, egyszer pedig innen, a Föld Köréből.

- És hány próbálkozó hagyta ott a fogát? – Rico hangja éles volt.

- Jóval több – válaszolt Csete helyett Luprin. – S azokra a halálnál rosszabb sors várt.

- Ugyan mi lehet annál rosszabb? – nézett a koboldra a sárkány, de mielőtt Luprin válaszolhatott volna, Csete csendre intette.

- Ezt nem mi fogjuk elmondani, mert mindazt, ami odabent történt és történhet, nem ismerjük.

- És ki ismeri?

- A kőszellemek, Vigo. A hegyek lelke és csontja; ők tudni fogják. Holnap reggel elviszlek titeket hozzájuk, s ha méltónak találtattok, tanácsot kaphattok tőlük. Olyan tanácsot, amely akár az életeteket is megmentheti. És holnap este Luprinnal elkísérünk titeket a Szellemek Barlangjához. Az Elveszett Zarándok mindig éjfél előtt jelenik meg és megnyitja számotokra a bejáratot. Ha elfogadtok tőlem egy tanácsot, a mai napot még használjátok ki a felkészülésre.

Vigo, Lelle és Rico különvonult – mindhármukat felrázta és megdöbbentette a próba, amelyet már az indulásuk előtt eldöntöttek számukra. A gyíksárkány határozottan sértett volt, hogy ilyesmibe kényszerítik, Lelle Kartalt próbálta védeni, a beszélgetést végül mégis Vigo zárta le.

Komoly, nyugodt hangjának határozottsága, mélyen parázsló pillantása meglepte a lányt is, a sárkányt is.

- Képesek vagyunk átjutni a Barlangon! De csak *együtt* vagyunk képesek rá! Eddig jobbára külön-külön csiszolgattuk a képességeinket, de most rá fogunk kényszerülni, hogy összeadjuk. S mert a föld mélyére megyünk, egy Kapuhoz, tartok tőle, hogy az erőállatainkat nem vihetjük magunkkal – ők nem tudnak közlekedni a mi átjáróinkon. Úgyhogy azt javaslom Rico, hogy menj és próbálgasd a szárnyaidat, mert te vagy az egyetlen közülünk, aki fentről is képes támadni, avagy védekezni.

- Harcra számítasz?

- Én mindig arra számítok! – mosolyodott el a fiú.

- Ezt ismerem… - jegyezte meg halkan Lelle.

Ha harcra kerül a sor, aligha tudod majd kivonni magad belőle – nézett Vigo a lányra. – Gyorsan tanulsz és fegyelmezetten mozogsz, ezt ma tovább csiszoljuk. Estig gyakorolni fogunk!

S ha Lelle berzenkedett is magában, hangosan nem ellenkezett, mert éppúgy tudta, mint Rico, hogy a fiúnak igaza van. Vigo állta a szavát… Nemigen tanított új mozdulatokat, vágásokat, viszont az eddigieket szinte az unalomig ismételtette, míg végre Lelle kellően gyorsan és berögzülten hajtotta végre mindegyiket. A lány is érezte, hogy egyre magabiztosabban tartja a fegyvert, s ha hagyta, hogy az összpontosítás mellett az ösztönei is szóhoz jussanak, gyakran előre megérezte, milyen támadást használ majd ellene Vigo. Mire sötétedni kezdett, Lelle átadta az irányítást az ösztöneinek, s mert ez volt az igazi erőssége – miként azt Kartal, Sorian és Riona látta – képes volt ráhangolódni Vigo gondolataira, s úgy küzdeni. De ha Lelle a gondolatokat érezte meg, úgy Vigo a szándékot – így ő azt tudta előre, milyen hárítást és visszacsapást használ majd Lelle. S bár a fiú jóval tapasztaltabb és sokkal gyakorlottabb volt, a gondolat-szándék párviadal igen hosszúra nyúló csörtéket eredményezett. Az egyik ilyen után – amit persze végül megint Vigo nyert meg – Lelle leeresztette a kardját.

- Nem pihenhetnénk? Esetleg vacsorázhatnánk!

- Tudtad, ugye? – húzta össze a szemöldökét Vigo.

- Mit?

- Tudtad, hogyan fogok támadni? Mert más magyarázatom nincs arra, hogyan bírhattad ilyen sokáig.

- Ráhangolódtam a gondolataidra – mondta egyszerűen a lány.

- Ilyen könnyű lenne?

- Nekem igen. Ismerlek Vigo… Ez megkönnyíti a helyzetemet.

- Sorian azt mondta, a Boszorkánymester is így harcol…

Lelle közelebb lépett.

- Lehet, hogy látni fogja a gondolataidat, te viszont megérzed a szándékát. És gyors vagy Vigo, nagyon gyors. Ez kiegyenlíti a hátrányt.

Nézték egymást, s Lelle nyugodt eltökéltsége, rendíthetetlen bizalma most is elcsitította a fiúban felmerülő kétségeket. Végül elmosolyodott, s a lány érezte, hogy ez a mosoly most is, mint mindig, erővel és örömmel tölti el.

Az előttük magasodó sziklafal semmiben sem különbözött a többitől – vörössel erezett, éles peremű szürke kövek, kidudorodások és vájatok. Kissé tanácstalanul pillantottak a mellettük álló Csetére és arra az egy órányi gyalogútra gondoltak, ami mögöttük állt. Egy másik, általuk nem ismert alagúton hagyták el a sziklagyűrűt, többször is mászniuk kellett a meredeken emelkedő barlangfolyosókon, míg kiértek erre a sziklafennsíkra. A Vashegység szélén voltak, bár északabbra attól a ponttól, ahonnan érkeztek. Látták az előttük és alattuk húzódó erdőség zöld sávját és tudták, hogy amögött hullámzik valahol a tenger.

- És most mit csinálunk? – törte meg Rico a hosszúra nyúló csendet. – Be kell kopogtatnunk valamelyik sziklafalon? Vagy kiabáljunk, hogy észrevegyenek minket? Egyáltalán, van itt valaki?!

- A kőszellemek a hegyek lelke és csontja. Ezt mondtam tegnap, de úgy látszik, nem figyeltél eléggé. Nem láthatod őket, mert még nem mutatták meg magukat, de attól még hallanak téged.

- Miért szellemek? – kérdezte Lelle.

- Mert legtöbbször láthatatlanok a mi szemünknek. De ha megfelelő módon hívják őket, alakot tudnak ölteni.

- Sokan vannak?

- Ezt senki sem tudja Lelle. Azt sem tudom, hogy más hegységekben vannak-e. De mert a Vashegység a Föld Körének egyik legerősebb pontja, itt a kövek is életet kaptak. Én eddig négy kőszellemmel találkoztam és még néhánynak éreztem a jelenlétét. Nem jelennek meg akárkinek… sokat várnak el.

- Talán ez is egy próba? – élcelődött Rico. – Úgy nekem nincs sok esélyem a múltammal!

- Többet tudnak a tisztességről és a nagyvonalúságról, mint akárki! A szíved alapján ítélnek! Mert ők mindent tudnak és mindent észrevesznek, előlük nem rejtheted el valódi lényedet. Ezért arra intelek Rico, hogy a jelenlétükben fékezd a nyelvedet, mert a kövek urai sokra tartják az udvariasságot.

A gyíksárkány mormogott valamit, de nem tett több gunyoros megjegyzést. Csete ekkor a sziklafalhoz lépett, rásimította mindkét tenyerét, behunyta a szemét és a többiek számára nem hallható módon hívta a kőszellemeket. S mert a táltoskovács a kövek méltó fia volt, hívására gyorsan

érkezett a válasz. Amint Csete megérezte a kövek hullámzását a tenyere alatt, hátrébb lépett. Felettük megmoccantak, egymáshoz súrlódtak a kövek, hangjuktól Lelle megborzongott és olyan közel húzódott a botját markoló Vigohoz, hogy válluk, karjuk egymáshoz simult. Rico meglepetten felkiáltott, amikor megértette, mi is történik. Mert a kövek mozgása nem véletlenszerű volt – hamarosan egy óriási fej körvonalai kezdtek kibontakozni. Hatalmas, sima homlok emelkedett a párkányként előugró szemöldök és a vaknak látszó, de mindent látó kőszemek felett. Méltóságteljes sasorr, húsos száj és feszesen egyenes áll tette teljessé a kőarcot. Nyugtalanságuk csak fokozódott, amikor a kőszemek megmozdultak, feléjük fordultak majd a száj kinyílt, s öblös hangja megrezegtette a sziklákat.

- Hívtál minket Csete!

- Köszöntelek Hegyek Hangja! – a táltoskovács fejet hajtott. – Segítségért és tanácsért jöttünk hozzád a társaimmal.

A kőszellem lassú mozdulattal végignézett rajtuk – először Vigon állapodott meg a tekintete, majd a mellette álló karcsú lányon, végül pedig a nyugtalanul fészkelődő gyíksárkányon – s Rico legnagyobb megdöbbenésére, őt szólította meg.

- Nocsak, egy gyíksárkány! Még az én mértékemmel mérve is régen volt, amikor találkoztam hozzád hasonlókkal! Köszöntelek téged, akiben a Sárkányasszony vére kering!

- Én is köszöntelek… khm… Hegyek Hangja. – Rico próbált nagyon udvarias lenni. – Bár a Föld Körében születtem, máshol kellett élnem, ezért alig tudok valamit a népemről.

- Igen, látom a szíved mélyén húzódó gyökérláncokat. Gonosz helyről jöttél… De a szíved nem fekete és Csete hozott magával… A társaid még nagyon fiatalok, s bár látom rajtuk, hogy vérükben ott kering az Ősfa világának öröksége is, mégis idegenek. Ti lennétek, akik megrezegtették a világ erőhálóját?

- Mi vagyunk – bólintott Vigo. – Idegennek születtünk, de már nem vagyunk azok Hegyek Hangja. Tanácsért jöttünk.

- Mit akartok tudni?

- A Szellemek Barlangja miatt jöttünk – válaszolt Csete. – Ennek a két ifjú embernek és a gyíksárkánynak ma este be kell oda mennie és élve kell, hogy kijussanak. A Hét Kör Világának további sorsa múlik rajtuk…

- Igen, eljutott hozzánk az üzenet. Vihartépő Kartal elmondta, miért. Ha próbának szántátok a Szellemek Barlangját, úgy az kemény próba lesz. Sokakat láttunk oda bemenni, s jól tudjuk, mi lett legtöbbjük sorsa. A Barlang elátkozott hely, s a halandók úgy hiszik, ott mindenre figyelni kell, ha életben akarnak maradni. Ez talán így is van a legtöbb sötét helyen… de itt nem! Át lehet jutni, ha nem felejtitek el a legfontosabb szabályokat! S ha azért jöttetek, hogy ezeket megtudjátok, úgy eláruljuk nektek. Eláruljuk, mert az Ősfa, a mi apánk áldása jelként világít rajtatok!

Hallgatott egy sort, majd lassabban, még megfontoltabban folytatta.

- Az átok és a varázslat, amely az esküszegőket bezárta, félelmetes hellyé tette a Barlangot. Úgy, ahogy az elátkozott nép megingott, a bemerészkedőket is ez várja. A Barlang megingatja a biztonságérzetet, megingatja a hitet és próbára teszi a becsületet. Az elátkozottak szunnyadni fognak, amikor beléptek, de lelkük sötétsége és nyomorúsága így is különös támadások sorozatát indíthatja ellenetek. Ennek legerősebbike azoknak a felhalmozott kincseknek a látványa, melyet a Barlang rejt. Van ott minden, ami megkísérthet egy bemerészkedőt – és ezt a kísértést senki sem kerülheti el! Kerülni fog olyan holmi a kezetek ügyébe, amiről azt hiszitek, nélkülözhetetlen a feladatotok megoldásához! De nem szabad használnotok! Még hozzányúlnotok sem szabad! Mert ha szívedben a birtoklás vágyával csak egy ilyen tárgyat is megérintesz, az elátkozottak felriadnak, s az ő erejükkel senki halandó nem szállhat szembe! Maguk közé rántják azt, aki hibázik, osztoznia kell a sorsukban, elmondhatatlanul hosszú ideig. S ez rosszabb a halálnál… Bármilyen helyzettel is találjátok szembe magatokat a Barlangban, azt saját bátorságotokkal, leleményességetekkel kell megoldanotok. Ne ébresszétek fel az elátkozottakat, s akkor élve elérhetitek a Barlang végén rejtőző Kaput!

- És a Kapu nyitva lesz? – kérdezte Vigo.

- Nem fiam, a megnyitás feladata rád vár!

- De én… - kezdte volna a fiú.

- Nem hangzik olyan borzasztónak, mint hittem – vágott közbe halkan Rico.

- Ha lebecsülöd a Barlang erejét, belepusztulsz!– reccsent rá Hegyek Hangja. – Egy pillanatig sem lankadhat a figyelmed!

- Nem fog! – jelentette ki határozottan Vigo.

Hegyek Hangja ránézett, s hallgatásában mintha mérlegre tette volna a fiú erejét.

- Bár a szunnyadó szellemek a legtöbb halandó számára láthatatlanok, egy látó érzékelheti őket. Aki ismeri a bemocskolt földvonalak erejét, észreveheti a legveszélyesebb helyeket. S aki részese a Hálónak, visszaszoríthatja az erejüket.

Ezek voltak a kőszellem utolsó szavai. Búcsúja jeleként bólintott feléjük, majd éppen olyan gyorsan, ahogy jött, vissza is olvadt a sziklába.

- Egy látó, egy elhárító és egy harcos – mondta hangosan Csete, s ahogy rájuk nézett, mosolygott a szeme. – Ismertek ilyeneket?

- He-he! – felelte mély meggyőződéssel Rico. – Attól, hogy Hegyek Hangja ilyen pontosan osztotta ki a feladatainkat, még nem érzem jobban magam!

- De én igen – jelentette ki Lelle. – Vigonak igaza volt tegnap, *együtt* átjuthatunk!

- *Csak* együtt juthattok át! – javította ki Csete. – Megvan hozzá minden képességetek. Most alkalmatok nyílik kipróbálni, tényleg használni tudjátok-e őket.

- A lehetőségünk megvan, de nagyon magasan mérik az árát! – vágott vissza Rico. – Ötven évig képes voltam megőrizni a lelkemet, s ha hibázom, most egyetlen éjszaka alatt elveszíthetek mindent!

- Hát tartson éberen a tudat, hogy nem a te veszteséged lesz a legnagyobb! – villant meg Csete szeme. – Megtudtátok, mi várhat rátok odabent. Megtudtátok, milyen módon védekezhettek. A többi rajtatok múlik.

A visszaúton alig hangzott el néhány szó közöttük, mindannyian a hallottakat méregették – s amit hallottak, nem csendesítette le a szívüket. Nyugtalanságuk átragadt a Csetére is, aki leplezni sem próbálta feldúlt gondolatait. Mert ugyan a táltoskovács tudta, miért van szükség erre a próbára, épp elégszer beszélte át Kartallal, de az, hogy *neki* kell oda beengednie őket, feldúlta. Igaz szívű ember nem szívesen veszi magára három fiatal lélek halálának terhét… Vagy akár csak a lehetőségét… Csete nem akarta saját aggodalmával terhelni a készülődést, ezért úgy döntött, sötétedésig a műhelyében dolgozik.

- Nem ismeritek még a Föld Körének lényeit, de azt tudnotok kell, hogy ha visszautasítjátok egy kobold ajándékát, egy életre kivívjátok a haragját – mondta, majd minden további magyarázat nélkül magára hagyta a kis társaságot.

- Ezt értsük úgy, hogy Luprin szán nekünk valamit? – nézett a táltoskovács után Rico.

- Ha tehát egy óriási sárkányra való, böhöm nagy vértet kapnál, eszedbe ne jusson visszautasítani! – Vigo szemében elégedett mosoly csillant. – Viselned kell, nincs mese!

- Te csak ne mulass az én káromra! – a sárkány füstöt fújt a fiúra. – Elfelejted, hogy szinte teljesen visszanyertem az erőmet!

- Gondolod, hogy ez problémát jelent nekem?

Gunyoros hangú civakodásukat Luprin érkezése szakította félbe – egyik kezében egy kisebb zsákot, a másikban egy szövetbe bugyolált hosszúkás tárgyat hozott.

- Sárkányasszony vérére mondom, nem nézhetem tétlenül, hogy csak úgy besétáljatok a Szellemek Barlangjába! – mondta erőteljesen. – Számodra Vigo, nem tudok olyasmit adni, amire szükséged lenne. A te fegyvereid és a tudásod megállja odabent a helyét. De azt nem hagyhatom, hogy a másik kettőért is neked fájjon a fejed! Ez a tiéd Rico!

A sárkánynak dobta a zsákot, amelyben ígéretesen csörömpölt valami. Rico elkapta, kibontotta és egy hosszú, elégedett sóhaj kíséretében kivett egy mellvértet. Ezüstösen csillanó, hibátlan darab volt, amely pontosan gyíksárkány-méretre készült. Az elülső része egyetlen darabból készült, melyet két, lánccal megerősített bőrhevederrel lehetett a sárkány hátára erősíteni a szárnya felett és alatt. Rico nem kérette magát, azonmód felpróbálta, s bőszen vigyorogva Vigot kérte meg a pántok becsatolására. Mintha ráöntötték volna…

- Nem tudom eléggé megköszönni az ajándékodat, Luprin – mondta szokatlanul szelíd hangon a sárkány.

- Ha a Tűzgazember tervei a hatalomról romba dőlnek, az számomra éppen elégséges köszönet lesz. Maradj életben és hozd ki Rózsalángot! Most te jössz Lelle… Nem vagy harcos, de Hidegpuszta harcra fog kényszeríteni. Oda bemerészkedni fegyver nélkül, nos… ez önmagában is halálos ítélet. A te karodnak azonban minden általam készített kard túl nehéz lenne. Szerencsére eszembe jutott, hogy sok évvel ezelőtt tettem némi szívességet Sárkányasszony egyik legerősebb és legértelmesebb emberének. Egy harcosnak… Utána megbízott, hogy készítsek neki egy kardot. Cserébe nekem adta ezt.

Lelle átvette a feléje nyújtott csomagot, letekerte róla az anyagdarabot és akarata ellenére felszisszent.

- Ez fejedelmi ajándék – mondta halkan.

- Az sem volt kisebb úr, akitől kaptam – bólintott Luprin. – Rövidebb és keskenyebb kard, mint amikkel eddig találkoztál, de hát kisebb kéz számára is készült. Gyermekkorában kovácsolták számára elf mesterek, ezzel tanult meg vívni. Ezt kértem tőle fizetségül, s mindig tudtam, hogy fontos szerepet kap majd. A kard téged várt Lelle…

A lány végigsimította az ezüst veretekkel megerősített, sötétkék bársonyhüvelyt, majd kihúzta a kardot. Két láb hosszú, vékony pengéjű, könnyű, egykezes fegyver volt, markolata éppen Lelle kis kezébe való. Keresztvasát gyönyörű bronz indákkal díszítették az elf mesterek, markolatgombján holdként villant a gömbölyű, fehér tejopál.

- Egy ilyen ajándékot csak ajándékkal lehet viszonozni – nézett fel Lelle. – Mondd, mit kívánsz tőlem?

Az égkék és a sárgás fényű szempár hosszú pillanatokig összekapcsolódott, végül Luprin elmosolyodott, hamiskás, sokat tudó mosollyal.

- Szólj a fiúnak és a sárkánynak, hogy forduljanak el, és csókolj meg egy öreg koboldot. Hadd legyen enyém a tudat, hogy én voltam az első a majdani sok-sok jelentkező előtt!

Lelle csak egy pillanatra lepődött meg, majd felnevetett, s mert az ő szívében egy vén és csúnya koboldnak is jutott hely bőségesen, kitárta a karját, átölelte és megcsókolta Luprint.

- A mázlista! – jegyezte meg Rico, majd felpillantott a fiúra.

És meglepődött. Mert várakozásával ellentétben Vigo összefonta a karjait a mellkasa előtt és leplezetlenül mosolygott.

- Hé, hé! Álljunk csak meg! – kiáltott fel a gyíksárkány. – Ha én kértem volna ugyanezt, kitekerted volna a nyakamat!

- De Luprin kérte – válaszolta a fiú és nem adott bővebb magyarázatot.

A kobold végül Vigo elé lépett és a vállára tette a kezét.

- A Barlangnál aligha lesz módunk búcsúzkodni – rücskös, szürke arca ismét komoly volt. – Sárkányasszony vére áldjon meg fiam, és soha ne feledd, hogy az ő oltalmát is viseled a nyakadban! Szeretnélek viszontlátni, hogy elmondhasd, elbírt-e a kardod Hidegpuszta rémeivel is.

- Ha módomban áll majd, visszajövök. – bólintott a fiú.

- Úgy legyen! – Luprin hátrébb lépett, végignézett mindhármukon, majd sarkon fordult és elcsoszogott saját műhelye felé.

- Esküszöm, kezdem úgy érezni, mintha máris a temetésünkre indulnánk! – puffogott Rico. – Pedig senkinek sem szabadna elfelednie, hogy amíg én jelen vagyok, a remény sem fogyhat el.

- Ezt gyönyörűen mondtad – nézett rá Vigo. – Legyen igazad! De most menjünk és készüljünk.

Sötétedés után, Csete és Luprin rőtes fáklyáinak fényénél indultak útnak. A táltoskovács ment előttük, Luprin zárta a sort mögöttük. Csendesen haladtak, mert a szavak nem adhatták volna vissza a bennük kavargó gondolatokat, a gyomrukat szorító hideg feszültséget. Hosszú séta volt, jobbára a hegyek alatt, egymásba futó, majd újra szerteágazó alagutak szövevényében. Minél tovább jutottak, annál romosabbak és hűvösebbek lettek a járatok – a Szellemek Barlangjáig csak nagyon kevesen akartak eljutni. Végül egy sziklák közé zárt, magasan fekvő tisztásra léptek ki. Erőszakos, hideg szél csapott az arcukba, tépett a köpenyükbe. A meredek, sötét sziklafalak egymás felé nyújtózkodtak, tapintható fenyegetéssel emelkedtek a szűk szabad tér fölé, alig egy csíknyit engedtek látni a futó felhőkkel takart égből. Pontosan olyan hely volt, amilyennel az ember rossz álmaiban szokott találkozni – egyetlen porcikájuk sem kívánkozott ide.

- Hamarosan itt az idő – fordult feléjük Csete gondráncokba szaladt homlokkal, megfeszülő arccal. – Az Elveszett Zarándok nemsokára megjelenik és a kérdéseire azoknak kell válaszolnia, akik be akarnak menni. Luprinnak és nekem addigra vissza kell mennünk az alagút szájáig… Sosem szerettem búcsúzkodni, de hogy pont itt kell megtennem… Az értelmem tudja, miért kell oda bemennetek, de a szívem aggódik. Maradjatok egymás mellett és tartsátok észben a kőszellemek tanácsát, hogy kijuthassatok! Tudnotok kell, hogy lélekben sokan tartanak veletek és jópáran vagyunk, akik *tudjuk*, hogy ti hozzátok ki Rózsalángot Hidegpusztáról. Ne engedjétek, hogy a Szellemek Barlangja megállítson benneteket! Az Ősfa áldása legyen rajtatok!

Lehajolt, homlokon csókolta Lellét, kezet szorított Vigoval, megveregette a gyíksárkány vállát, majd intett Luprinnak, aki átadta a fiúnak a fáklyáját.

- Tartósabb és erősebb jószág, mint amivel ti bolyongtatok az alagutakban. – mondta halkan – Légy éber, fiú és bármi történjék odabent, fogadd meg egy kobold tanácsát: mielőtt elhagysz egy elátkozott helyet, még a porát is rázd le a lábadról!

- Nem fogom elfelejteni! – bólintott Vigo és hosszan nézett a kelletlenül elcsoszogó öreg kobold után.

Csete és Luprin behúzódtak az alagútba, csupán a náluk maradt fáklya fénye mutatta, hol vannak. Vigo, Lelle és Rico nem tehettek mást, várakoztak. A fiú maga köré tekerte a köpenyét, megszorította faragott botját, lélekben felkészült mindarra, amivel szembe kell néznie odabent. Rico a lány lábához húzódott, s azt az ősrégi, harci nótát dúdolgatta alig hallhatóan, ami az emlékei mélyéről tört elő a Föld Körének hatására. Lelle rásimította gyűrűs bal kezét a Luprintól kapott kard markolatára, gondolatait pedig a köpenyén villanó csat felé irányította – érezni akarta a fák erejét, hogy kiélesedhessen belső látása. A változást csaknem egyszerre érezték meg. A levegő pillanatok alatt lett még hidegebb, s olyan nyomással nehezedett rájuk, hogy belesajdult a fejük. A sziklák repedéseiből előszivárgó ezüstös ködanyagot Lelle látta meg először, s mire felhívta rá társai figyelmét, a szivárgás hömpölygéssé erősödött. Sűrűsödni kezdett, s egy mindannyiuknál magasabb alakot formált. Mire a változás befejeződött, egy halvány fénnyel derengő, hatalmas termetű férfi állt előttük. Nem volt élő – de feladatának köszönhetően nem volt teljesen halott sem. Fehér tincsekkel csíkozott acélszürke haja szabadon hagyta márványsima homlokát, még élesebbé tette mély tűzzel parázsló sötét szemét. Sok harcot átélt, erőteljes, kemény férfi lehetett halálakor, s az maradt szellemként is. Csupán a testét védő vérteket cserélte fel egy bő szabású, itt-ott már foszladozó, a derekán övvel összefogott köntössel, új feladatához igazodva. Inas, széles bal kezében fém villant – de kard helyett egy hatalmas kulccsal végezte a munkáját. Ha meg is lepődött az előtte álló három alakon, az nem látszott rezzenéstelen arcán, s nem hallatszott ki feneketlen mélységű, borzongató hangjából.

- Az a szándékotok, hogy belépjetek a Szellemek Barlangjába? – kérdezte egyszerűen.

- Ez a szándékunk – felelte Vigo.

- A barlangban olyan lelkek szunnyadnak, akik ellenségei az életnek. Tisztában vagytok-e azzal, hogy az átok miatt ti is ottveszhettek?

- Igen, tudjuk.

- Az Ősfa rendelése értelmében meg kell nyitnom a bejáratot minden élőnek, akit a szabad akarat hozott erre a helyre. De míg az elátkozottak csak a számukra kirendelt sorsot élhetik, a belépőknek van választási lehetősége. A bejárat éjfélig nyitva marad, addig van mód, hogy meggondoljátok magatokat és visszaforduljatok. Az éjközép percében azonban földrendítő csapással bezárul mögöttetek a Barlang, s már csak előrefelé mehettek. Megértettétek?

- Megértettük Elveszett Zarándok és vállaljuk! – hallatszott a fiú szilárd hangja.

A halott Őrző még egyszer végignézett rajtuk, s mintha valamiféle mosoly derengett volna fel a szája szélében.

- Az enyémek közül valók vagytok… Legyetek hát úrrá az átkon!

Azzal megfordult és a talaj felett suhanva a szemközti sziklafal elé állt. Felemelkedő kezében megvillant a kulcs, s egy pillanatra láthatták, ahogy áthatol a sziklafalon. Morajlás hallatszott a föld

mélyéből, halványvörös fényindák villantak meg a repedésekben, s hamarosan egy kétszárnyú kapu körvonala jelent meg előttük. Az Elveszett Zarándok nagyot lökött rajta, s a bejárat lassan, port kavarva, vészterhesen nyikorogva feltárult előttük.

- Nincs más utunk, csak ami előrevisz. – sóhajtotta Rico.

Még egyszer visszafordultak, hogy láthassák az alagút szájában álló két alakot, a délceget és a hajlott hátút, majd Vigo magasra emelte a fáklyát és belépett a nehéz levegőjű barlangba. Lelle és Rico megtorpanás nélkül követték. Néhány lépés után lépcsősor tárult a szemük elé, végtelennek tűnő íve lefelé, a hegy mélye felé kavargott. Hosszú ideig csak mentek és mentek lefelé a hol szűkebb, hol szélesebb folyóson, s bár Lelle érezte a hideg csomót a gyomrában, mégis mintha jobban viselte volna az újabb föld alatti utat. Bár az idő és térérzékét most is elvesztette. Csend vette őket körül, s ebben a némaságban még nem volt semmi fenyegető. Szomorú, lehangoló csend volt, inkább az életkedvüket kezdte ki, s nem az éberségüket.

- Hamarosan éjfél – jegyezte meg Vigo a számlálhatatlan lépcsősor egyik fordulója után.

- Gondolom, úgy szóltál, hogy ha akarnánk, sem érnénk vissza időben – jegyezte meg Rico.

- Te magad mondtad, hogy nincs más utunk.

- Voltam ennél rosszabb helyen is… - vont vállat a sárkány.

- Lelle, érzel valamit? Látsz valamit? – nézett Vigo a lányra.

- Nem. Halotti nyugalom van itt.

- Még – húzta el a száját a fiú.

A hatalmas döndülés rövid idővel később rázta meg a falakat. Olyan hirtelen jött és olyan nagy volt az ereje, hogy Lelle halkan felsikoltott, Rico pedig vagy négy lépcsőfoknyit ugrott hátra.

- Remélem, az a rég halott Őrző mostantól drukkol nekünk! – jegyezte meg, amikor újra felzárkózott Lelle mögé.

A változás közeledtét most is először az érzékeik jelezték. Vigo a feléjük áradó szándékot érezte meg, Lelle látta is a feléjük hömpölygő sötét gondolatokat. Rico hangosan felmorrant, fejét hátravetette.

- Elfajzott terület van előttünk. Romlott és gonosz.

Nem kellett sokáig várniuk – a lépcsősor teljesen váratlanul egy sziklaperemre bukkant ki. Alattuk egy tágas barlangterem húzódott.

- Te jó ég! – nyögött fel Lelle, s érezte, hogy az eddigi hideg csomó, hogyan nő benne páni félelemmé. – Ezt ne…!

Nem akart lemenni oda! S mintha csak játszana vele, váratlanul fáklyák sora lobbant életre odalent.

- A számból vetted ki a szót! – értett egyet a sötétedő bőrű Rico.

Mert a tágas csarnok nem volt üres. Roskadásig megpakolt hosszú asztalok, beugrók, halmok tárultak a szemük elé. Volt ott minden, amit az emberi képzelet megálmodhat! Ékszerek, drágakövek, tányérok, kupák, arany és ezüstpénz dombocskák. Meseszép fegyverek, vértek, mesterien elkészített szerszámok. Öltözékek hosszú sora… Könyvek, tekercsek, fiolák, drágakőből készült tégelyek… Szobrok, festmények, hangszerek.

- Gondoltak mindenre – Vigo felszegte az állát, megvillant a szeme. – Ez lenne a kísértés, amit le kell győznünk?

- Ennél valamivel több – Lelle megérintette a fiú vállát. – Alvó ködalakokat látok mindenfelé… Legtöbbjük valaha harcos lehetett, mert a fegyvereik is velük vannak. De vannak mások is, asszonyok, öregek… Úgy helyezkednek el, hogy csak egyetlen ösvényt hagynak szabadon, s az végigkering az asztalok között.

- Nem szeretnék átgyalogolni rajtuk – jegyezte meg rövid hallgatás után Vigo. – Bár a kőszellem csak egyféle ébredésükről beszélt, azért jobb az óvatosság.

- Rossz, nagyon rossz… - Rico bőre már feketének tűnt a fáklya fényében. – Valami még rosszabb van odalent! Valami fertőzött… Itt fönt nem érzem tisztán, de abban biztos vagyok, hogy keserves lesz átjutni az asztalok között.

- Akkor legyünk rajta túl minél előbb – Vigo megszorította a botját. – Lelle, te mész elől, mutasd meg a szabadon hagyott ösvényt. Rico te is gyere elém. A hátunkat én fogom védeni.

- A látó, az elhárító és a harcos – fintorgott a gyíksárkány. – Lássuk, igaza volt-e a kőszellemnek!

Elindultak a lefelé vezető lépcsősoron, s minél közelebb értek a barlangterem padlójához, annál különösebb érzések rohanták meg őket. Lelle sikoltozásokat és nyögéseket hallott, amelyek nagy kortyokban szívták el az erejét, s csak akkor szorultak hátra valamelyest, amikor gyűrűs kezével megszorította a csatját. A csat üdezöld derengése körülölelte és segített visszatartani a halottakat kísérő átkot. Rico úgy érezte, mindenhonnan támadó fenyegetés árad felé, jobbra-balra kapdosta a fejét, s nemegyszer Vigonak kellett megakadályoznia, hogy kiugorjon a lány mögül. A fiú érezte, mekkora erővel árad felé a barlangba zártak keserűsége, gyűlölete. Őt magát is meglepte, hogy a sötét indulatok nem hívnak elő belőle hasonló indulatokat, helyette hűvös nyugalom áradt szét benne – olyasfajta hűvösség, melyet a Könnyek Kútjánál érzett, miután kioldódott belőle az égető fájdalom. Biztosan tudta, hogy képes lesz szembenézni a kísértéssel. S erre nem is kellett sokáig várnia. Már az asztalok között kanyarogtak, amikor iszonyú nyomás támadt rájuk. Mint egy őrület… S hiába voltak éberek, a kárhozat ereje a feledés fátylát borította rájuk. Megszűnt az idő, s ők, mint elveszett lelkek bolyongtak az asztalok között. Nem tudták, mit csinálnak. Nem tudták, mit keresnek… Hívogató, csalogató hangok, éles villanások vezették őket, melyek pontosan a megfelelő helyre vonzották a tekintetüket. Megtorpantak és mind a hárman másfelé figyeltek. Vigo meglátta az íjat… A fa karcsú íve sosem érzett erővel vonzotta, de a szíve akkor ugrott a torkába, amikor

meglátta a megerősítésül szolgáló ezüstlemezekre rótt mintákat. Farkasok! Egymáshoz tömörülve futó, elnyúlt, izmos testek, gyönyörű fejek… És az íj alatt heverő tegezen az az egyetlen! A segítője! Ez az övé! Semmi keresnivalója ebben a barlangban! Ez neki készült! Az öröksége! Iszonyú erővel támadt elméjének a birtoklási vágy, már elfehéredő ujjakkal markolta a botját, hogy ellenálljon neki. Egyetlen hosszú pillanatig úgy tűnt, a kísértés lesz az erősebb… de akkor a bot beavatkozott. Nem tett mást, mint egy könnyű bizsergést küldött a fiú ujjaiba. Vigonak azonban ez is elég volt. Mély lélegzetet vett, s a bensőjéből fakadó szilárd nyugalmat rázúdította a kísértő vágyra – s az úgy eltűnt, mintha elfújták volna. Vigo hátrakapta a fejét, magához tért és azonnal a többieket kereste a tekintete. Lelle éppen ekkor pördült meg a sarkán, égkék szeme égett, két kézzel kapaszkodott a csatjába. Bal kezén fenyegetően villant a gyűrű fénye. Ő is megmenekült… Egy tükör volt az, ami kis híján a vesztét – s így a többiek vesztét – okozta. Az egyik asztal szélén egyensúlyozott, szinte leesett róla, s amikor a lány szemét odavezették a fények, képeket látott elsuhanni a tükörben. Közelebb hajolt és elállt a lélegzete! Az álmaiban látott képek sora pergett le előtte, megtűzdelve egy-egy újjal. Egy szőke hajú, kemény vonású férfi… Az égen köröző, hatalmas sárkányok, hátukon lovasaikkal… Ő és egy sápadtszőke, karcsú, ismeretlen elf… Ez egy látótükör! Pontosan erre van szüksége! S mint egyszer Sorian könyvtárában, Lelle lelkét most is eluralta a vágy. Habozás nélkül kinyújtotta a kezét az aranykeretes kis kerek tükör felé… Hirtelen, az orra előtt bukkant fel egy arc! Olyan tisztán és élesen látta, mintha az a férfi valóban előtte állt volna! Hófehér köntöst viselt és fehérnek tűnt hosszú, kibontott haja is, amely fiatal arcát és vénséges szemét övezte. Köntösének mellkasán hímzett, szikrázó tölgylevél…

- *Hátra! Nincs rá szükséged!* – az ismeretlen olyan erővel kiáltott rá, hogy Lelle hátratántorodott.

Érezte, hogy a tölgylevél csatja felforrósodik, szinte égette a nyakát. Önkéntelenül kapott oda a két kezével… *Lombok sokasága hullámzott… Szél tekeredett a törzsek közé… A fák illata betöltött mindent.* Lelle magához tért. Megpördült és szembenézett a fiú lassan melegedő, szürke szemével.

- Rico! – kiáltott fel Vigo és előrevetette magát.

Lelle maga sem tudta, honnan merített erőt a gyors felismeréshez és a villámgyors cselekvéshez, de mire a fiú megragadta a sárkány egyik vállát, már ő is szilárdan tartotta a másikat. Az utolsó pillanatban érkeztek. Rico már az asztalra mászott, hogy elérje, amire acsarkodó fogakkal, tüzes lehelettel vágyott. A düh égette a lelkét, könnyeket csalt a szemébe, s olyan kétségbeesett erő hajtotta, hogy Vigonak egy erős rántással kellett megfékeznie. A gyíksárkány a hátára esett, szárnyai nagyot koppantak a barlang padlóján. Fel akart ugrani újra, de a fiú és a lány rávetette magát, hogy moccanni sem tudott. S mivel az őrület ködje nem akart felszállni a szeméről, Vigo az ösztönei szava szerint cselekedett. Lelle kezébe nyomta a botját, majd felnyalábolta a keservesen tiltakozó, tintafekete Ricot.

- Fuss és mutasd az utat! – kiáltott rá a lányra. – És meg ne állj, amíg ki nem érsz az asztalok közül!

S mert a társuk és a saját életükért futottak, gyorsabbak voltak, mint valaha. A mozgolódó halottak által nyitva hagyott ösvény egy oldalsó hasadékhoz vezetett, majd két kanyar után egy másik terembe torkollott. Lelle csak itt torpant meg, s amikor a sarkában loholó fiú a földre fektette a sárkányt, egyszerre hajoltak fölé.

- Átkozottak! Átkozottak! – Rico sírt, könnyei végigfolytak kis pofácskáján.

Hűvös, tiszta levegő ölelte őket körül, eltakarítva belőlük az őrület maradékát is.

- Túl vagyunk a nehezén – sóhajtott halkan Lelle.

- Mi történt Rico? – kérdezte a fiú.

A gyíksárkány lassan ülő helyzetbe tornázta magát, két kis keze közé fogta a fejét, hogy összeszedje magát.

- Ez az átkozott népség nem csak Őrzőket, keletföldieket és elfeket gyilkolt! Volt ott egy tucatnyi zsákmányolt vért is… Kicsi karmos kezekre simuló, a sárkánytest ívét követő…

- A tieid? – Lelle megsimogatta Rico vállát.

- Igen… És ez majdnem elvette az eszem. Halálos veszélyt hoztam rátok…

- Nem csak téged szállt meg az őrület – mondta a lány és beleborzongott a tükör emlékébe. – Ez volt az a még rosszabb, amit mondtál. Figyelmeztetett a kőszellem is… Aki átmegy az asztalok között, azt megpróbálja leteperni ez az iszonyú vágy… S aki átjut, megmenekül.

- Külön-külön egyikünknek sem sikerült volna – állt fel Rico. – De még nem értük el a Kaput…

Körbenéztek ebben a barlangteremben – hatalmasabb és lenyűgözőbb volt az előzőnél is. Falait narancsos-vörösre festette az ott húzódó ércek telére, amely kupolaként borult a barlangcsarnok közepén sötétlő kerek tó fölé. Faragott kövekből rakták az íves hidat, amely átvezetett a túloldalra. A túloldalra, ahol arany trónusok álltak félkörben, előttük, a padlón megannyi hatalmas aranyjogar, villanó koronák, földre csúszó palástok. A királyok helye… S túl a trónusokon, a hatalmas terem távolinak tűnő végén megpillantották a sziklafalba vésett hatalmas kört – a Kaput. Mindhárman megkönnyebbülten sóhajtottak fel, Vigo visszavette a botját és inteni akart a többieknek, hogy kövessék, amikor vérfagyasztó üvöltés hangzott a szomszédos teremből. Mintha ezer és ezer torok ordított volna riadót.

- De hát nem vettünk el semmit! – kiáltott fel Rico. – Nem ébredhetnek fel.

- Nem mi ébresztettük fel őket – Lelle kihúzta magát, bájos arca megkeményedett.

Az átjárót nézte, s az ott megjelenő sötét köpenyes, csuklyás szellemalakokat – akik nem tartoztak az elátkozottak közé. Felsorakoztak a fal mentén és vártak… Kellett egy-két pillanat, amíg Vigo és a sárkány sokat látó szeme is felfedezte őket.

- Készüljetek fel a legrosszabbra – mondta halkan, hidegen Rico. – Ezek lélekkufárok, Hidegpusztáról küldték őket. És képesek voltak ide bejutni…

Lélekkufárok… Nem kellett hosszabban magyaráznia sem Lellének, sem Vigonak – Sorian könyvei ellátták őket a szükséges tudnivalóval. Tudták, hogy a sötétség talán legerősebb, a legtöbbek számára láthatatlan erői állnak velük szemben, akik maguk sosem bocsátkoznak küzdelembe, hanem megszállják, megfertőzik és cselekvésre késztetik azokat, akiknek a lelkéhez hozzáférnek. Akik készek eladni a lelküket – legyenek élők vagy holtak.

- Futás! – kiáltotta Vigo, s az ő esetükben a gyorsaságuk jelentette az egyetlen reményt.

A fiú és a lány nekiiramodott, egyenesen a híd felé, de Rico elrúgta magát a talajtól, kitárta szárnyait és repülve eredt a nyomukba. A halottakkal azonban még így sem vehették fel a versenyt… Százszámra, egymásban gomolyogva özönlöttek át a két barlangtermet elválasztó nyíláson, s bár a fegyvereik állaga is a testükéhez volt hasonló, a három menekülő egyike sem áltatta magát azzal, hogy ezek nem tehetnek kárt bennük. Vigo érte el először a hidat, ott megállt, visszafordult és a látványtól egy pillanatra meghűlt benne a vér – a halottak éppen akkor érték utol és lökték fel Lellét. A lány macskaügyességgel gördült át a vállán és pattant fel újra, de a halántékán felhasadt a bőr és a mozgásán is látszott, hogy megsérült. Mégis kirántotta a kardját és szembefordult a köré gyűlő elátkozottakkal.

- Takarodjatok a közeléből! – Vigo éles hangja egy pillanatra visszatartotta a lecsapni készülő elátkozottakat, s ez a rövid idő elég is volt a fiúnak.

A fáklyát a híd korlátjának egyik repedésébe vágta, kirántotta a kardját és két ugrással Lelle mellett termett.

- Húzódj mögém!

Azzal nekiesett a szellemeknek. Azaz csak nekiesett volna… Mert a kardja átszaladt rajtuk, s amikor dühödt elkeseredéssel a botjával sújtott közéjük, rájött, hogy azzal sem tehet kárt bennük. Védtelenek voltak, s a gyorsan lebbenő lélekkufárok által feltüzelt szellemek ezt nem is hagyták kihasználatlanul. Vigo érezte, hogy elemelkedik a padlóról, látta a feléje zúduló pengéket, s csak saját gyorsaságának köszönhette, hogy a legtöbb elől sikerült elhengerednie. De a vállában, combjában lobbanó borzasztó fájdalom tudatta vele, hogy így is eltalálták. Ekkorra már Lelle is több helyen vérzett – megsebezték a nyakát, a lábát. Vigohoz próbált eljutni, de sosem sikerült volna neki, ha nem csap le Rico. Áramvonalas teste, kitárt szárnyai sötétebbek voltak a lélekkufároknál is, meredek zuhanásba fordult, kitátotta a száját és az előtörő lángcsóva végigperzselte a két gyerek körül tömörülő szellemeket. Üvöltés felelt a sárkány támadására, az elátkozottak fájdalmas sikollyal lebbentek hátrébb. Lelle ekkor ért oda a fiúhoz… Vigo ránézett, szürke szemében a fájdalom és az indulat életveszélyes keveréke lobbant.

- Rohanj! – súgta hidegen. – Rohanj a Kapuhoz!

- Azt neked kell megnyitnod! Menj! Ricoval feltartóztatjuk őket!

Az az erő csendült a lány hangjában, villant a szemében, amely a Hangok Szobájában visszavetette Soriant… De Lelle most már tudta, mit kezdjen vele.

- Menj, mert ez az egyetlen esélyünk! Nem fogom sokáig bírni!

És ezegyszer Vigo nem ellenkezett – jól tudta, hogy a vadon erejével felesleges szembeszállnia. Márpedig a szellemek felé forduló lányban most ez az erő lobogott. Hüvelyébe dugta a kardját, jobb kezével megszorította a csatját, balját magasra emelte – fenyegetően villant meg a csillaggyűrű. Rico ezalatt már a sokadik támadást indította a szellemek ellen, de bármennyire is bírta még a tűzokádást, ekkora túlerőt csak rövid ideig tarthatott fel. S bár a levegőben ki tudott térni a szellemek fegyverei elől, az ereje gyorsan apadt – a szárnyaiban égő fájdalom könyörtelenül emlékeztette a még túl közeli sérülésre. Egyre lejjebb és lejjebb kellett ereszkednie, s amikor karmos lábai már a híd korlátját súrolták, Lelle lépett a helyére. A sárkány hideg borzongással ismerte fel a lányban életre kelő erőt, vérének fegyverét – ez a tudás azonban nem adatott meg sem a szellemeknek, sem a lélekkuféroknak. Hideg nevetéssel rontottak előre, s akkor Lelle kieresztette a fák erejét – és úgy söpörte a falig az elátkozottakat, mint ahogy egy szélroham tette volna. Ezalatt Vigo átért a hídon. Minden egyes lépés kegyetlen fájdalmat okozott neki, sérült combjából dőlt a vér, de csak ment a Kapu felé. A szárnyával küszködő Rico és az újabb és újabb szélrohamot előidéző Lelle nagy nehezen szabadon tartották az útját, de lépésről lépésre hátrálni kényszerültek, már a híd közepén voltak, mikor Vigo elérte a trónusokat. Saját erejét is meghaladva félretaszított egy súlyos aranyszéket, hogy átjuthasson, amikor

Arannyal harcolj ellenük!

megtorpant. Újra az a különös, erőteljes hang, amelyben mintha Rózsaláng és Liur, a farkas ereje keveredett volna. Nem hagyták töprengeni.

A kardod nem tehet kárt bennük, de az arany érintését nem bírják elviselni!

Vigo tekintete a kardnyi hosszú jogarokra villant… Gyors mozdulattal, mit sem törődve a vállába maró fájdalommal, övébe tűzte a kardját és a botját, majd felkapott három jogart és elindult vissza. A teljesen kimerült Rico és az egyre sápadtabb Lelle észre sem vette a jöttét, de az elátkozottak meglátták… Szinte feltépte a hallásukat az a nem emberi sikoltás…

- Nem bírják az arany érintését!

Vigo mindössze ennyit mondott, amikor eltolta Lellét a híd közepéről és egy-egy jogart nyomott a lány és Rico kezébe.

- Gondolod, hogy elbírom? – Rico mosolya vicsorgásnak tűnt.

De a fiú már nem is válaszolt. Megpörgette a jogart, s mintha csak a botjával harcolna, odasújtott az elátkozottakra… és az ütése sort vágott közöttük! Amelyik szellemhez az arany hozzáért, az sikoltva felszívódott. Ennél nagyobb bíztatás nem kellett sem Lellének, sem Riconak – tartalék

erejüket beleadva indultak rohamra. Néhány percnyi küzdelem után a szellemek a hátrálás mellett döntöttek, hiába ösztökélték őket újabb támadásra a lélekkufárok.

- Szabad az út! – a még mindig halottsápadt lány Vigohoz fordult. – Nyisd meg végre azt az átkozott Kaput!

Lelle és Rico lassan hátrálva, jogaraikat harcra készen tartva fedezték a fiú hátát, aki újból elindult a Kapu felé. Ezúttal átjutott a trónusokon, futásnak is beillő bicegése közben a jogarra támaszkodott, így ért a hátsó sziklafalhoz. Hogyan nyissa meg? Egy rövid ideig várt, hátha megszólal a fejében, lelkében a mentő hang, de semmi ilyesmi nem történt.

- Úgy tűnik, amit magam is megoldhatok, abban nem segítenek! – morogta maga elé.

Vett néhány mély lélegzetet, hogy egyre élesedő ösztönei szóhoz juthassanak, s amikor megérezte a lelkéből fakadó választ, cselekedett. Tenyerét a Kapu kőkeretére simította, lehunyta a szemét és felidézte magában a Széltoronyban megfestett lángrózsa képét. S amikor tisztán látta maga előtt bíborvörös ragyogását, smaragd leveleit, ezüst kacsait, megérezte a kezéből áradó erőt is. S ez az erő életre keltette a Kaput. Tűzvörös ragyogás lobbant a barlangteremben, vadul hullámzott a keretben a tűzfény, majd langyos parázslássá csitult – az átjáró a Tűz Körébe.

- Gyertek! Gyorsan! – kiáltott oda a társainak, s közben a keretben kellett megkapaszkodnia, hogy a vérveszteség és a kimerültség térdre ne kényszerítse.

Lelle és Rico nem kérette magát, Vigo felé iramodtak, amilyen gyorsan még képesek voltak. Ez volt az a pillanat, amikor a dühöngő lélekkufárok még egy utolsó támadásra tudták rávenni a megmaradt szellemeket. Versenyfutás az életért… Vigo nézte a feléje igyekvő, ugyancsak vérző lábú lányt és a kimerültség határán járó sárkányt, a mögöttük hömpölygő szellemeket és a fogát csikorgatta tehetetlen dühében – mert a Kaput nem hagyhatta őrizet nélkül. Keze megszorult a jogaron, s mintha távolról hallaná, eszébe jutottak Luprin szavai.

- *… mielőtt elhagysz egy elátkozott helyet, még a porát is rázd le a lábadról!*

A jogarra nézett, majd a társaira – már csak néhány lépés választotta el őket egymástól.

- Vágjátok hozzájuk a jogart és ugorjatok!

Maga is messze, a szellemek tömör felhőtömegébe hajította a díszes arany botot, kezét nyújtotta a feléje vetődő Lellének, másik kezével a szárnyaival utolsókat csapó Rico lábát kapta el, s amikor mindhárman összekapaszkodtak, megfeszítette maradék erejét és bevetődött a Kapu parázsfényébe. A szellemek még utánuk kaptak, épp csak elhibázva a lány lábát, a sárkány szárnyát, Még egy pillanatig hallhatták a lélekkufárok tehetetlen üvöltését, majd elnyelte őket a tűzfolyam.

A kitaszított Őrző

Tűzfolyam sodrásában pörögve száguldani embert próbáló feladat, s ha eddig viszonylag jól bírták az utazást, most ízelítőt kaptak a nehezéből is. Mert más dolog, ha valaki épen és ereje teljében lép be egy Kapuba, s megint más, ha kimerülten, sebesülten teszi ugyanezt – s nekik nem volt sem választásuk, sem idejük a mérlegelésre. *Egyedül* egyikőjük sem élte volna túl az iszonyú erejű, lángoló fényű, testüket-lelküket égető utat – *együtt,* összekapaszkodva épp, hogy kibírták. Vigo, kihasználva a sodrás hátulról jövő, előrevivő lendületét, magához húzta a társait. Rico - éppúgy, mint a vízi alagútban – átkarolta a fiú derekát és kapaszkodott, ahogy tudott. Lelle odasimult Vigo oldalához, érezte a vállán a fiú kezét és elmondhatatlan megnyugvást jelentett számára a tudat, hogy ez a kéz nem fogja elengedni. Nem foglalkoztak azzal, hová és *hogyan* fognak megérkezni, a kimerültség úrrá lett rajtuk, Lelle az ájulás határán állt. Halványan érzékelték a kijárat közeledtét, de csak akkor tértek magukhoz, amikor teljesen összegabalyodva, fájdalmas ütődéssel repültek ki és értek talajt a Kapu másik oldalán. Szabad ég alatt voltak, az éjszaka kristálytiszta hűvöse ölelte körül őket. Az égbolt tintakékjén a dagadó hold sápadtan ragyogott, elég fényt adva ahhoz, hogy egymást és szűkebb környezetüket láthassák.

- Lemásznátok rólam?! – Rico elfojtott hangja hallatszott Vigo és Lelle alól. – Valami beleállt a hátamba!

Mint kiderült, ez a valami egy jókora kődarab volt, amelyhez hasonlók szerteszét hevertek a magas, hullámzó, puha fűben. Vigo lassan, fájdalmasan lüktető, sérült lábára vigyázva feltápászkodott, lehúzta a lányt a sárkányról, majd körbenézett. Tekintete egy pillanat alatt igazadott az éjszaka fényeihez. Tágas mező terült el körülöttük, a derékig érő, selyemvirágú fűből csak néhány fiatalabb fa, feketének tűnő nagyobb kődarabok és a mögöttük lévő Kapu emelkedett ki – ez utóbbi egy összevissza repedezett, régesrég elpusztult, óriási fatorzó volt, amelynek kérge valaha volt nagy tűz nyomait mutatta. A látóhatár széléhez közel Vigo egy nagyobb fekete halmot látott – a mezőből kiemelkedő magányos dombnak vélte. Mióta bezáródott mögöttük a Kapu sistergő folyama, csak az éjjeli bogarak cippelése hallatszott körülöttük.

- Bárhol is vagyunk, a szellemek nem követtek minket – jegyezte meg a fiú.

- Majdhogynem mindegy, hogy itt vannak-e vagy sem! – morrant Rico.

Mióta megszabadult a rajta fekvő társaitól, hasra fordult, szárnyait kitárva a fűbe fektette és igyekezett nem is mozdulni. Orrából még mindig szivárgott némi füst, de erre sem figyelt.

- Nagyon fáj a szárnyam! – közölte szinte fásultan. – Rionának igaza volt… De hát használnom kellett!

- Nélküled már nem élnénk – mondta egyszerűen Vigo. – A szárnyad és a tüzed mentett meg minket.

- A tüzem? He-he-he! Jelenleg egy gyertyát sem lennék képes meggyújtani! De abban az átokverte Barlangban tényleg nagyot alakítottam… Bár Lelle rohamaihoz képest még ez sem volt sok.

- Nagyon nehéz… - felelte alig hallhatóan Lelle.

Rico felkönyökölt, Vigo odafordult, mert ez a gyenge hang mindkettőjüket megijesztette. Lelle a hátán feküdt, pontosan úgy és ott, ahová a fiú húzta. Szemeit az égre függesztette, s még a hold fényénél is jól látszott, hogy halottfehér az arca.

- Mi volt nehéz? A szellemek ellen harcolni? – kérdezte a sárkány.

- El tudod képzelni az erdőt? A fák sokaságát… Ősöreg bölcseket, életerős óriásokat, szilaj fiatalokat… El tudod képzelni?

- Az, hogy kimerültem, még nem jelenti, hogy meglágyult az agyam!

- Akkor képzeld el, hogy az erejük összeadódik… és az én testemben kel életre… Egy emberi test alig képes elbírni a vadon erejét. Az a néhány rohamszerű támadás felemésztette minden tartalékomat. Méghogy cselekvő fa!

- Mi az a cselekvő fa?!

- Én vagyok, Rico. Legalábbis a Hét Világ Könyve szerint… A fák vére kering az ereimben, de emberi testben élek, hogy cselekedni tudjak… És mindössze ennyire vagyok képes!

- Fiatal vagy még – mondta szokatlanul szelíden a gyíksárkány.

- Túl fiatal ahhoz, hogy egyedül kibírjam – Lelle kínkeserves lassúsággal felült, körbenézett, s amikor meglátta a legközelebb álló fát, kúszni kezdett feléje.

Ahhoz gyenge volt, hogy lábra álljon, a lábait egyáltalán nem is tudta használni, így a könyökén, az oldalán kúszott, hogy megtegye azt a pár méternyi távolságot. Vigo és a sárkány pedig még sosem érezte ilyen gyötrelmesnek, hogy nem tud segíteni. Rico maga is képtelen volt feltápászkodni, a fiút pedig a vérveszteség gyűrte le – valósággal lerogyott a fűbe. Kénytelen volt a combsebére figyelni… Magához húzta Lelle zsákját, amelyik a nagy gabalyodásban leesett a lány válláról, előszedett egy kulacs vizet, meg a Rico szárnyának szánt kötéseket. Feltépte az amúgy is szakadt nadrágszárat, a vízzel nagyjából kimosta a mély és hosszú sebet, majd fogait összeszorítva olyan szorosan tekerte a lábára a kötést, hogy a vérzést leszorítsa, de lehetővé tegye a botjára támaszkodó, bicegős menést. Nem áltatta magát – tudta, hogy ha rövid időn belül nem tudják ellátni rendesen a sebet, akkor az elfertőződést kockáztatja. Amikor végzett, kivette a zsákból az összetekert tölgypapírt is, a botjába kapaszkodva felállt és Lelléhez sántikált. A lány addigra elérte a karcsú, fiatal nyírfát, összegömbölyödött a törzse körül, s úgy tűnt, nincs magánál. De amikor Vigo már csak kétlépésnyire volt tőle, felemelte a fejét.

- Keltsd életre a térképet – kérte halkan a fiú. – Tudnom kell, mire számíthatunk.

Lelle kinyújtotta az egyik kezét, megérintette a térképet és hosszúnak tűnő pillanatok után annyit mondott:

- Itt nézd meg mellettem, hogy érezze a közelségemet.

A fiú óvatosan nyújtva sebesült lábát, leült a fűbe, a kötés Lelle szeme előtt fehérlett.

- Kimostad?

- Vízzel – bólintott a fiú. – De örülnék, ha mihamarabb Regécnél lehetnénk.

- A víz nem elég. Van a fioláim között egy zöld üveg…

- Ne most! Majd ha kötést kell cserélnem.

Vigo az ölébe fektette és kitekerte a térképet, s bár tisztán látta a hold fényénél is, egy ideig szótlanul figyelte. Addigra Rico is odamászott hozzájuk.

- Mi vár ránk? – kérdezte nem túl bizakodva.

- Egy újabb hosszú út – mondta túlságosan is nyugodtan Vigo.

- Arra nem leszünk képesek – összegezte a többiek nevében a sárkány. – Legalább egy-két napig nem.

- Muszáj lesz… - mondta alig hallhatóan Lelle.

- Nézd gyöngyöm, ne szépítsük! Te még lábra sem tudsz állni és olyan a színed, mint egy három napos hullának. Vigo talán végigbicegné, amilyen szívós fickó, de ezért a legkisebb ár is a lába lenne. Ami meg engem illett… Repülni nem tudok. Gyalogolni még talán, de mivel képtelen vagyok összecsukni a szárnyaimat, az is kínkeservesen menne. És túl lassan. Valami mást kell kitalálnunk.

Vigo megdörzsölte az állát, s érezte, hogy bár a teste pihenésért ordít, a feje tiszta.

- Ha mi nem tudunk elmenni Regéchez, azt kell elérnünk, hogy ő jöjjön el hozzánk.

- És hogy üzensz neki? Füstjelekkel? – kapta fel a fejét Rico. – Ha a segítségemre számítasz, még várhatsz.

- Én egy sólyomra gondoltam – mosolyodott el halványan a fiú.

- Jól van, te nyertél – bólintott a sárkány. – Hívd Jószelet! Fabrikálunk valami üzenetet, a Kapu helyét pedig feltehetően ismeri ez a Regéc. Addig elleszünk…

- És mi a helyzet a támadókkal? – szólalt meg Lelle.

Vigo egy hosszúnak tűnő pillanatig nem felelt.

- Tehát baj van – jegyezte meg nagyot sóhajtva Rico.

- Közeledik felénk valami – mondta Vigo és a társai tisztán látták hidegen villanó tekintetét. – Gyorsan jön… Itt lesz hajnal előtt.

- Akkor Regéc máris elkésett – Rico összedörzsölte a kezeit, és ez nála nem az elégedettség jele volt. – Hármunknak kell szembeszállni vele. És vajon mire vagyunk még képesek?

- Kereshetnénk fedezéket… - vetette fel Lelle.

- Azt itt hiába keresnénk – rázta meg a fejét Vigo. – Tágas mezőség közepén vagyunk, ahol a fűvön kívül aligha találunk menedéket. Egérutat sem nyerhetünk. Kénytelenek leszünk harcolni.

- Sérültek vagyunk! – kiáltott fel a gyíksárkány.

- De ezt a támadónk nem tudja! – vágott vissza a fiú. – Mint ahogy azt sem, hogy tudunk a jöttéről. Miénk a meglepetés ereje.

- És azon kívül semmi! – legyintett Rico.

- Hagyjátok, hogy átgondoljam – Vigo lassan felállt. – Adjunk magunknak egy kis időt. Próbáljátok összeszedni magatokat, én addig kitervelem, hogyan állíthatjuk meg.

- Még azt sem tudod, miféle – jegyezte meg csendesen Lelle.

Vigo válasz helyett az égre nézett, s bár a gondolataival üzent, halk vijjogását sem fogta vissza. Jószelet látni nem, csupán hallani lehetett. Úgy bukkant elő a sötét ég hátteréből, mintha onnan szakadt volna ki. Leereszkedett a fiú ép vállára, szemügyre véve először a társát, majd sorban a többieket is.

- *Kemény harc lehetett. Sajnálom, hogy nem lehettem melletted* – üzente Vigonak. – Csúnya vágás ért… Ezzel a sebbel nem jutsz messzire.

- *És még nincs vége az éjszakának. Támadó közeleg északról, hajnal előtt ideér. Meg kéne nézned, miféle fajzat. Nem tudunk elmenekülni előle… Utána el kéne menned Regéchez egy üzenettel…*

- *Ha azt hiszed, hogy itthagylak és futárkodom, miközben te harcolsz, akkor rosszul ismersz!* – csattant fel Jószél. – *Kimerültél, de az én erőm táplálja a tiédet is. Megnézem, mire számíthatunk és együtt nézünk vele szembe.*

Mielőtt Vigo válaszolhatott volna, Jószél felrebbent és sebes szárnycsapásokkal elrepült észak felé.

- Jószél megnézi a támadónkat. Amíg visszaér, pihenjetek – mondta a többieknek és kicsit távolabb sétált.

Leült az egyik sziklára, élvezte az éjszaka tiszta hűvösét és magában a farkasokat hívta – szüksége volt az örökségére, a falka erejére. Rico visszafeküdt a fűbe és olyan fegyelmezettséggel, ami korábban nem volt jellemző rá, kiemelte lelkének mélyéről a sárkányok híres elszántságát. Ő is az örökségét hívta – a szilaj, bölcs sárkányok erejét és harci kedvét. Lelle újra összegömbölyödött a nyírfa körül, de ekkor már nem egyedül. Mert Jószéllel együtt Shaun is megérkezett, s látva a lány állapotát, szó nélkül a nyaka köré tekeredett és megnyitotta saját erejét. Lelle úgy érezte, mintha jótékony melegség keltegetné életre hideg tagjait; tudta, hogy ha cseppenként is, de visszatér belé az élet. A nyírfa ekkor mozdult meg… Lelle felkapta a fejét, látta, hogy a fehér kérgű, vékony törzs hullámzani kezd, majd kibontakozott belőle egy arc, egy fej, a vállak… és a lány fölé hajolt.

- Sokat vettél magadra, kicsi testvér – mondta lágyan a faelf.

Finom vonású, keskeny arca, feje köré tekert kéregfehér hajfonatai, szelíd mosolya mind áttetsző volt, s Lelle tudta, hogy rajta kívül talán csak Shaun látja.

- Túl sok erő kelt bennem életre – súgta a lány.

- És még ennél is több kering benned. Jól mondtad az előbb, te cselekvő fa vagy. S ha megkaptad a fák támogatását, úgy megkaptad a szívósságukat is. Hívd segítségül az elf csat erejét és véred örökségét. Meglátod, gyors változást hoz. És erre szükséged is lesz…

- Te tudod, mi közelít felénk – ez nem kérdés volt.

- A tágas mező összes fáját én őrzőm – bólintott a faelf. – Láthatom és érezhetem, amit ők. Egy dobroc jön értetek, egy elfajzott tűzszellem. Meg kell állítanotok… Mert különben felperzsel benneteket is, ezt a mezőt is és a fáimmal együtt engem is! Bújj hozzám, hogy táplálni tudjalak az életerőmmel, cserébe védj meg! Te meg tudod tenni!

A faelf visszabújt a fába, Lelle pedig egész testével hozzásimult. Gondolatban segítségül hívta a tölgycsat erejét; s mivel lehunyta a szemét, csak ő nem látta azt a halványzöld derengést, ami burokként fénylett fel körülötte. Vigo elmosolyodott, ahogy nézte, s a gyíksárkány is úgy érezte, hogy remény éledezik a szívében. Mire Józél visszajött, Vigo már állva várta. Akaratának ereje visszaszorította a fájdalmat, a fáradtsággal megbirkózott testének szívóssága, lelkét pedig betöltötte a tudat – a Háló ereje benne él.

- *Egy dobroc!* – Józél arra kőre ereszkedett, amelyiken korábban a fiú ült. – *Egy feketén izzó tűzszellem! Most még visszafogja az erejét és nem éget fel maga körül mindent, de csípős füst jár előtte és hamu terül el a léptei nyomán. Úgy fortyog, mint egy tüzes katlan… Kötve hiszem, hogy foglyokat akarna ejteni.*

- *Akkor a Boszorkánymester megdühödött ránk* – Vigo hidegen elmosolyodott. – *Dobroc… A legerősebbek tűzvihart kelthetnek…*

- *Ez azok közül való… S ha tűzvihart kelt, akkor közel és távol minden leég – minket is beleértve. És mivel állíthatjuk meg?*

- *Vízzel. És tűzzel* – Vigo elhallgatott egy pillanatra, mintha egy belső hangra figyelne, majd hozzátette. – *És a tüzet a fa és a szél táplálja.*

Mindketten Lellére néztek.

- *Ha hozzájut Lelle erejéhez, akkor…*

- *Nem, nem!* – szakította félbe Vigo. – *Én nem a dobroc tüzére gondolok, hanem a miénkre! Van tüzünk, ez Rico! Van hozzá fánk és szelünk, ez Lelle! És mivel a tűzszellem, a neve ellenére, nagyon is kézzel fogható, ha lerántják róla izzó burkát, van egy harcosunk is, aki végezhet vele.*

- *Ehhez nagyon pontosan kell időzítened! És el kell érned, hogy ne támadjon azonnal!*

- *Azt kell elérnem, hogy rám figyeljen.*

- *Egyetlen támadását sem élnéd túl!*

- *A Tűz Világőrének áldását is a nyakamban hordom.*

- Az amulett csak Hidegpusztán működik!

- Nem az amulett fog segíteni… - Vigo belefúrta a szemét az éjszakába. – És csak rövid ideig kell kitartanom.

- Kit vársz?

- A Hálót…

Mintegy válaszul, elnyújtott üvöltés harsant az éjszakában. De nem farkasüvöltés… Rico felugrott, Lelle is felkapta a fejét. Így mindannyian láthatták a holdfényből kibontakozó, elnyúlt testtel futó alakot. Az óriási sárga pumát… Sebes száguldását puha kocogássá lassította, a sötétben is aranyló szemeit rávillantotta a sápadt lányra, a dermedt gyíksárkányra, de a lépteit egyenesen Vigo felé irányozta. Karnyújtásnyira megállt előtte, majd lassan leült.

- Ő a támadónk vagy ő a barátunk? – nyikkant Rico.

Nem csoda, ha rosszul érezte magát – a gyönyörű, izmos vad legalább kétszer nagyobb volt nála. Vigo nem felelt neki, csak a pumát nézte. Majd a mellkasán keresztbe fektette a karját és meghajtotta a fejét.

- Köszönöm, hogy eljöttél táltos – mondta csendesen.

- *Szólítottad a Hálót* – a puma hangját mindannyian hallották a fejükben, bár csak a fiúhoz beszélt. – *S úgy láttuk, most az élő tud segíteni az élőnek. Eljöttem, de mindketten tudjuk, hogy ebben az alakban, átvéve a dobroc ellened irányuló támadását, nem maradhatok sokáig*.

- Sérültek és kimerültek vagyunk, ezért nem is tervezhettem hosszú összecsapást.

- Többre vagyunk képesek, mint mikor megérkeztünk – szólalt meg Lelle.

Szinte könnyed mozdulattal állt fel a fa tövéből, kezét Shaun bundájára simította, s bár még mindig nagyon sápadt volt, közeledő lépteiben már érezni lehetett az erőt.

- *Mire vagy képes?* – nézett rá a puma.

- Segített az itteni fák elfje, segített Shaun és a csatom ereje… Összeszedtem magam annyira, hogy képes legyek megismételni, amit a Barlangban tettem. Képes vagyok átengedni magamon a vadon erejét.

- Belehalsz! – horkant fel Rico.

- Nem fogok belehalni – mondta nyugodtan a lány.

- Lelle… Kevesebb erő is elég lesz. Ha beválik a tervem – Vigo szemében aggodalom villant, ahogy a lányra nézett.

A saját életét habozás nélkül kockára tette, Ricot sem akarta túlzottan kímélni, de Lelle más… Mindannyiuk éltetője, s ha úgy hozza a sors, az utolsó reményük.

- *Akkor áruld el, mi a terved!* – szólt közbe a puma.

Az ég alján megjelenő halványszürke csík és a kihunyó csillagok jelezték a hajnal közeledtét, a hold is fakulni kezdett. De Vigonak és a pumának nem volt szüksége az éjszaka fényeire, hogy lássanak. S nem volt szüksége rá a közeledő dobrocnak sem – saját tüze mindezt biztosította számára. Sötét füst bodorodott a lába nyomán, megperzselt fűsáv halott csíkja mutatta, merről jött. Magas volt, hatalmas fekete köpenyszerűsége denevérszárnyként borította be és takarta el a testét. Csupán a feje maradt leplezetlen… Vöröslő tűzaura övezte a teljesen tar, pikkelyes bőrt; a szemöldök és pilla nélküli, vörös szemeket és azt a fekete üreget, amely a száját jelezte. Rőt tekintete a várakozókra vetődött és megtorpant – nem erre számított! A fiú, ő igen… Ott állt a magas fűben, kezében meztelen kardjával, nyugodt arcán mindössze egy gunyoros mosoly futott át, ami bőszíteni kezdte a dobrocot. Nem erről volt szó! Két kölyöknek és annak a kis féregnek, a gyíksárkánynak kellene itt lennie! Sebesülten! Vonyítva a félelemtől! De csak a fiú volt és a két ismeretlen állat! A vállán a sólyom – tűzsólyom! – és a lába mellett a puma. Ha a dobroc higgadtabb, talán elgondolkodik a két tűzállaton… A tűzsólymon, akit nem fog a láng és a pumán, a villámok, az égi tűz nagymacskáján. De a dobrocokra nem jellemző sem a higgadtság, sem az óvatosság, s Vigo pontosan erre épített. Megvárta, míg a fajzat körüljáratja a szemét, keresve a lányt és a sárkányt, de mert ereje ellenére a látása korlátozott és hőérzékelő volt, nem látta őket.

- Tehát te lennél az újabb próbálkozás – Vigo kiszámított tudatossággal adagolta a hangjában rejlő gúnyt.

- Mit fecsegsz?! – a dobroc szája, a fekete üreg kinyílt és sisteregve kúsztak elő belőle a gyűlölettel teli szavak. – Én a pusztulásod vagyok!

- A Tűzgazember az elődeidről is ezt gondolta.

A dobroc dühe elsötétítette vöröslő auráját, meglebbentette köpenyféleségét, s ettől a mozdulattól olyan hő csapta arcon a fiút, hogy kis híján hátratántorodott.

- *Lassan!* – üzente a puma Vigonak. – *Még közelebb kell jönnie! Onnan már megölhet, de nekünk még messze van!*

- Mi a szándékod velem? – kérdezte a fiú.

- Nem csak veled! A társaiddal együtt foglak elemészteni!

Vigo arcán, mert úgy akarta, a fájdalom felhője suhant át. A dobroc érzékelni tudta az emberi lélekben végighullámzó indulatos érzelmeket – de csak azokat. Vigo lelkét és valódi gondolatait a puma finom, éteri pajzsa óvta, így a dobroc csak a tudatosan átengedett dühöt érezte. És örült neki!

- A társaimról lekéstél! – Vigo hátrébb lépett, felemelte a kardját. – Gyere és küzdj meg velem!

A dobroc hátravetette a fejét és felnevetett, tüzes lángnyelvek törtek elő a torkából.

- Nekem nincs szükségem sem küzdelemre, sem kardra! Innen is végzek veled!

- Tehát igaz! – kiáltott rá a fiú. – Igazak a mesék!

- Miféle mesék?!

- Arról, hogy a te fajtád képtelen fegyvert fogni és nem is tudná használni!

A dobroc nem volt ostoba, rögtön tudta, hogy milyen gyerekes ez a blöff! Azt hitte, a fiú így akarja húzni az időt. Mesék?! Ismerte valamennyit! Azt is, amelyik szerint a nap ereje elszívja az övét. Erre játszik a kölyök! Meg akarja várni a napfelkeltét! Hát legyen meg az öröme – bele is fog halni! Még egyszer körülpillantott, s mert hőérzékelő tekintete továbbra is csak az előtte álló három lényt látta, úgy döntött, belemegy a játékba. Lassan végez majd a pimasz kölyökkel – és milyen élvezettel!

- Tégy velem próbát, fattyú! – kiáltott fel.

Hátravetette a köpenyféleséget - amely valójában nem volt más, mint egy hatalmas, lebbenő bőrdarab – és feltárta a testét. Vakító izzás villant a mezőn, ahogy fellobbant az egész testet övező tűzaura – mintha maga a test lángolt volna vérvörösen. Ez a pikkelyes, kígyószerű test… És a karmokban végződő kézben égő hosszú lángkard.

- Játsszunk egyet! – a dobroc előrelendült.

Magasra emelte a kardját, s közben szabad kezével lángnyelvet küldött a fiúra. Ez volt az a pillanat, amikor az eddig nyugodt hármas összehangoltan megmozdult. A sólyom vijjogva a levegőbe emelkedett, a fiú oldalra vetődött, a puma pedig egyenesen a lángnyelvnek ugrott, hogy aztán villámmá alakítva a földbe csapja azt. A dobroc megtorpant, a sólyom lecsapott – karmai áthatoltak a tűzaurán, végigmarták a fajzat tar koponyáját. A dobroc felüvöltött, a madár felé suhintott a kardjával, de el nem érhette. Nagyobb, erősebb lángnyelvet vágott a felugró fiú felé – de a puma most is felfogta és a földbe küldte.

- *Még egyre van lehetőségem!* – üzente a puma, miközben megállt Vigo előtt és farkasszemet nézett a dobroccal. – *Menj még hátrébb és amint alkalom adódik, fejezd be a munkát!*

A dobroc dühe végképp elmosta leheletnyi óvatosságát. Erősebb volt, s tudta, nincs olyan fegyver, ami kárt tehetne benne! Hatalmasat lendült előre és egy villámgyors lángnyelvet küldött útjára, ezúttal a puma ellen.

- *Találkozunk még!*

Ezek voltak a puma utolsó szavai, mielőtt a tűz telibe találta volna. A puma sárga teste tűzgolyóvá vált és eltűnt az emésztő lángokban. A dobroc felnevetett.

- Most megfogtalak!

- Fordítva! Most! – kiáltott Vigo.

A dobroc csak annyit látott, hogy bal oldalán megelevenedik a néhány lépésnyire lévő kőtömb – és ezzel egy időben mozgást és hőt érzékelt a jobb oldalán is, a vékony nyírfánál. Azt még felfogta, hogy a szikláról – vagy a sziklából? – felszáll egy sárkány, s hogy a fa mögül – a fából? – előlép a lány. Pontosan kettejük között volt és tudta, hogy bajban van, bármiféle legyen is az! Ösztönösen hátra akarta vetni magát, de elkésett. A felemelkedő sárkány kitátotta a száját és narancsvörös,

szikrázó tüzet fújt rá. Ezzel egyidőben a lány megremegett, kinyújtotta mindkét kezét és a dobroc az erdő fái között zúgó vihar hangját hallotta. A szélvihar és a sárkány tüze félúton találkozott és telibe vágta a dobrocot. A fajzat felüvöltött kínjában, s olyasmi történt vele, ami még soha – az eddig őt tápláló tűz most feltépte a belsejét. Utolsó erejével kiengedte az összes tartalékát, a tűzvihart – támadói felé. A kétembernyinél is magasabb lángok gyűrűként fogták körül mindannyiukat. A földre csapódó sárkányt, a nyírfa körül zöld fényburkot növesztő, sápadt, remegő lányt, az elszánt arcú, szilajul dühösnek rémlő fiút és a lassan feltápászkodó, tüzét vesztett, koromfekete alakot – az egykori dobrocot, aki már nem volt tűzszellem, csupán egy kormos emberforma lángját vesztett karddal a kezében.

- Most játsszunk, fajzat! – kiáltott rá a fiú és támadásba lendült, mit sem törődve a combjába, vállába hasító fájdalommal.

S bár nem volt igaz a mese, amely szerint a dobroc nem tud vívni, Vigoval nem vehette fel a versenyt. Minden fájdalom, minden düh összeadódott benne, s az arca kétséget sem hagyott afelől, hogy mi lesz a fajzat sorsa. Rico elsősorban nem is miatta aggódott!

- Szűkül a tűzkör! – ordította. – Ez ellen nem elég az én lángom! Húzódj beljebb Lelle!

- Nem hagyom a fát! Az erejét adta, cserébe védelmet kért!

- Nem tudod megvédeni! S az nem segít, ha te is vele pusztulsz! A lángot kell megállítanunk!

De Lelle nem volt képes elengedni a fát. Nem hagyhatja sorsára! Még erősebben összpontosított, felragyogott a zöld fényburok. Néhány pillanat múlva azonban csukott szemhéja mögött két alak képe bontakozott ki. A nyírkéreg hajú faelf volt az egyik, a fehér hajú, fiatal-öreg, tölgylevél ruhás férfi volt a másik.

- *Ideje van az életnek és ideje van a távozásnak* – üzente a férfi. – *A fa sorsa a te kezedben van, de nem így! Szakítsd le az egyik virágát, tartsd magadnál, amíg eljön az ültetés ideje és mentsd meg a saját életed! Menj!*

Mintha szélroham lökte volna el a fától… Még utánakapott, leszakított egy nyírvirágot, azt szorongatta a markában, miközben Ricohoz futott. Nem pillantott hátra, nem bírta végignézni, ahogy a fiatal fa az összébb szoruló lánggyűrűben leli halálát. Kikerülte a küzdőket, a sárkány mellé guggolt, segített neki feltápászkodni.

- Átkozott dobroc! – Rico megragadta Lelle kezét. – Nem számítottunk arra, hogy lesz ideje egy ilyen tűzkörre! Gonosz tűz ez, egyre szűkül!

- De mit csináljunk?!

- Vigot lefoglalja a fajzat… Amíg a dobroc él, nem biztos, hogy tud velünk ugrani… Meg kell szakítanunk a gyűrűt, legalább néhány pillanatra és ki kell ugranunk! És gyorsan! Egyre nagyobb lesz a hőség és egyre kevesebb a levegő!

- Megpróbáljuk, amit a dobroc ellen! Tűz ellen tüzet! – Lelle a küzdőkre nézett. – De csakis úgy, ha Vigo velünk van.

- Akkor igyekezzen!!! Mert én ugyan tovább bírom a tűz erejét és Jószelet sem sebzi meg, de ti ketten rövidesen megfulladtok!

Vigo érzékelte a tűzkör szűkülését, a dobrocból áradó dühöt és kárörvendést. Tudta, hogy végeznie kell vele… amilyen gyorsan csak lehet. S bár a sebei miatt sokkal gyorsabban fáradt, szívóssága kitartott. Összeszedte minden erejét, közelebb engedte magához a fajzatot, s amikor az diadalittasan, egyensúlyát feladva ellene lendült, összeakasztotta a pengéjüket és a Luprintól tanult csavaró mozdulattal földhöz szegezte a fajzat fegyverét, majd a sajátját hirtelen felrántva, kitépte a dobroc kezéből a kardot. A sötét penge egyenesen a tűzkörbe repült, felszikrázott… és lángkarddá vált! A dobroc egy pillanat alatt felismerte a lehetőséget – ha saját magát a tűzbe veti, visszanyerheti valódi erejét! De felismerte Vigo is. Megérezte a dobroc szándékát, s amikor az a lángok felé lendült, egy visszakezes mozdulattal végigvágta a mellkasát. A fajzat felüvöltött, szétnyíló testére szorította a kezét, hátrált néhány lépést és beleesett a tűzgyűrűbe. Vörösen lobbanó tűzaura ölelte körül lerogyó testét – és erőt adott neki, ha rövid időre is. Mert az a seb halálos volt… Lassan felemelte a fejét, iszonyú szemeiben pokoli fény lobbant – előrevágta a karját és végzetes erejű lángnyelvet csapott a kardját lassan leeresztő fiú felé. Vigot csupán az ösztönei mentették meg – és az, hogy egy pillanattal a lángnyelv előtt már tudta, mi vár rá. Oldalra vetődött, így a láng nem kapta telibe, de végignyalta a bal oldalát. A ruhája azonnal lángra kapott, de mielőtt mozdulhatott volna, Jószél kitárt szárnnyal rázuhant és a tollai elnyelték a tüzet.

- Tüzet Rico! – kiáltott Lelle.

Hideg harag szikrázott a szemében, ahogy előhívta magából a vadon erejét. A lassan összegörnyedő dobroc óriási ütést érzett, amely kirepítette a gyűrűből. De nem csak ez a lökés volt – Rico bíborlila tüze burkolta be, marta szét a testét, s hiába hadakozott ellene, nem tudta lerázni magáról. Élő fáklyaként világította be a mezőt… De még élt. S amíg élt, lángolt a tűzgyűrű is. A dobroc ezen kívül haldokolt, Vigo, Lelle és Rico ezen belül próbálta elkerülni ugyanezt a sorsot. A dobrochoz már nem fértek hozzá, hogy gyorsan végezzenek vele, a haláltusa hosszúsága azonban az ő életüket is megpecsételte. Már egészen össze kellett húzódniuk, a perzselő hő kezdett elviselhetetlenné válni, a füst marta a torkukat, a szemüket. Lelle köhögve rángatta fel Vigot, aki letépte a lány nyakáról Shaunt és Jószélhez hajította.

- *Fogd és vidd ki innen!* – dörrent a madárra, aki ezúttal nem ellenkezett; a mókussal a karmai között fellendült az égbe.

Hárman maradtak…

- Gyerünk Lelle, nincs több időnk! – üvöltött Rico. – Még van egy kis tüzem, hogy…

De sosem fejezhette be. Robbanás rázta meg a levegőt… A lángokon, a könnyeiken át is láthatták a tőlük néhány lépésnyire, a tűzkörön kívül meghasadó levegőt – vakító fény villant, a semmiből egy férfi ugrott elő. Csupán egy pillanatig tartott, hogy felmérje a helyzetet.

- Hasra! – ordította túl a tűz ropogását, s bár nem tudhatták biztosan, nekik szól-e az utasítás, engedelmeskedtek.

Lelle magához rántotta Ricot, a fiú mindkettőjüket a földre nyomta és rájuk feküdt. De a fejét fölemelte… Így ő láthatta, amint a férfi a kezét nyújtja a tűzgyűrű felé, ujjaiból lángnyelvek csapnak elő, s földre vágják a dobroc tüzét. Az elhajló lángok az arcuk mellett csapódtak a földnek, forró szikrák, tüzes pernye égette a bőrüket. Mindössze néhány hajszálon múlt, hogy a tűz nem rajtuk ért talajt! Vigonak még arra sem volt ideje, hogy kieressze tüdejéből a döbbenetében bennrekedt, füstös levegőt, amikor újabb tűzgyűrű lobbant körülöttük. Hűvös kék lángjai mutatták, hogy nem természetes tűzről van szó… A kör alig volt nagyobb, mint hogy hárman összekapaszkodva elférjenek benne, de füst híján levegőhöz juttatta őket.

- Maradjatok bent! – hangzott a férfi következő utasítása. – Védőkörben vagytok!

S mielőtt bármit szólhattak volna, az ismeretlen a dobroc felé fordult. A fajzatban még mindig volt annyi erő, hogy felnézzen – összeakadt a pillantásuk.

- Gyújtó… - a dobroc torkából füst tört elő, ahogy a szavakat préselte magából. – Késhettél volna…

- Késtem. A győzelem nem az én érdemem – mondta higgadtan a férfi és lassú léptekkel közelebb sétált. – Ahogy a te halálod sem.

A dobroc vicsorogni próbált.

- Hát légy nagylelkű, gyújtó! – hörögte. – Adj át a tűznek!

- Ne nézz ostobának! A tüzedben nyert tapasztalatok tovább élnének a hozzád hasonló fajzatokban… Azt kapod, amit a gazdádtól is kaptál volna a kudarcért!

Kinyújtotta a kezét, ujjaiból újra előcsaptak a lángok és a földhöz vágták a Boszorkánymester szolgáját. Nem maradt más belőle, mint egy jókora kupacnyi hamu, melyet máris hordani kezdett a hajnali szél. Vigo lassan felállt, maga mellé húzta Lellét, talpra állította Ricot. Mire az idegen megfordult, mozdulatlanul, de ugrásra készen várták, mit fog tenni. A férfi végignézett rajtuk. Félhosszú, vöröses haját kirázta magas, csontos homlokából. Magasra ívelő, gunyoros vonalú szemöldöke alól kristálykék szempár villant elő. Szép vonalú orra alatt széles, mozgékony száj húzódott, éppen egy halvány mosolyt próbálgatva. Állának szögletes vonala épp annyi határozottságot sugárzott, mint a mozdulatai. Avarbarna, elnyűtt ruhát és egy furcsa anyagú, minden fuvallatra meglibbenő köpenyt viselt, melyen mintha tépett felhőfoszlányok suhantak volna. Lelle a köpenyre nézett és ráismert – álmában a vágtató lovasok hordtak ilyet… és a felnőtt Vigo. S bár alig hitte, mégis tudta, ki mentette meg őket.

- Regéc? – kérdezte döbbenten.

- Mást vártatok? – csillant fel a férfi szeme.

Egyetlen intésére eltűntek a kékes lángok, s csak a lábuk alatt húzódó, felperzselt föld, meg a kesernyés füstszagot cipelő szél emlékeztetett a küzdelemre. És az, ahogy érezték magukat.

- Rád sem számítottunk! – kapta fel a fejét Rico. – Nagyjából az utolsó utáni pillanatban érkeztél!

- De mivel máris nyafogsz, ez azt jelzi, hogy életben maradtál! – vágott vissza a férfi.

- Honnan tudtad? – kérdezte Vigo.

Regéc végignézett rajta – az átvérzett combkötésre pillantott, a megperzselt ruhára, a kardba kapaszkodó, elfehéredő ujjakra, hogy talpon tartsa magát -; majd a halálsápadt Lelle következett, végül az imbolygó sárkány.

- Ez most nem a magyarázatok ideje. Amin ezen az egyetlen éjszakán átmentetek, az egy féltucat harcosnak is díszére vált volna, s azok sem kívánnának mást, mint biztonságos fedelet a fejük fölé. Az otthonom ilyen. Ideje lesz indulnunk!

- Ha ilyesmikkel szórakoztattad az Őrzők Tanácsát, nem csoda, ha megszabadultak tőled! – csattant fel Rico. – Jártányi erőnk sincs, képtelenek vagyunk elsétálni a házadig!

Regéc arca megvonaglott a sárkány gúnya hallatán, de gyorsan fegyelmezte magát.

- Mivel nem ismersz, ezegyszer nem veszem sértésnek, amit mondtál, de azt ajánlom, jobban vigyázz a nyelvedre! Nem kértem, hogy sokat gyalogoljatok! S bár a házam majdnem egynapi járóföldre van, talán feltűnt, hogy én sem futva érkeztem! Kapumester vagyok. Ha kapaszkodni még képes vagy, néhány perc alatt nálam lehetünk.

S választ sem várva elfordult, kitárta a karjait – éppúgy, mint Kartal -, összpontosított, s néhány pillanattal később meghasadt előttük a levegő. Kristályfény villant, s akkora átjáró nyílt a semmiben, amelyen egy ember átfért. Regéc leengedte a karját, körülnézett.

- Úgy látom, a csomagjaitok a tűzkörön kívül maradtak, így megmenekültek – mondta. – Hozom őket, ti addig kapaszkodjatok össze.

Rico máris átölelte a fiú ép lábát, Vigo megszorította Lelle ujjait.

- Állj elém, te fogd meg Regéc kezét – mondta halkan.

Majd felnézett az égre, szemével megkereste a közeledő sólymot.

- *Regéc házánál találkozunk. Gyertek utánunk Shaunnal!* – üzente.

Regéc közben visszatért a vállára akasztott zsákokkal, megfogta Lelle kezét, s ahogy a lány szemébe nézett, elmosolyodott.

- Köszöntelek benneteket a Tűz Körében! – mondta, majd belépett a Kapuba.

Ez a Kapu jelentősen különbözött a „rendes" sodrásoktól – nem volt több, mint egy egyszemélyes fényalagút, máshogy nem is fértek el benne, csak egymás mögött. És a szűkebb átmérő jóval nagyobb

sebességet eredményezett – és jobb állóképességet is igényelt, amellyel akkor csak Regéc rendelkezett. Rico csukott szemmel, tíz körömmel, fájdalomtól zsibongó karral és szárnnyal csimpaszkodott Vigo lábába, és magában egyre csak azt hajtogatta, hogy *soha többé*! Lelle erősen markolta az előtte suhanó férfi kezét és teljes erejéből küzdött a rátörő émelygéssel. A legrosszabb állapotban mégis Vigo volt, a sodrás elszívta megmaradt erejét is. Leterítette a vérveszteség, a testében lüktető fájdalom, a dobroc égő csapása… Küzdött, hogy öntudatánál maradhasson, de ezegyszer alulmaradt. Lelle arra riadt, hogy a fiú teljes súlyával ráesik, hideg ujjai kicsúsznak az övéi közül. Szabaddá váló karjával villámgyorsan magához ölelte az eszméletlen testet és magában fohászkodott, hogy tartani tudja, amíg megérkeznek. Teljesen megfeledkezett saját állapotáról, szívét összemarkolta a rémület. A fényalagút hirtelen ért véget, az egyik pillanatban még a sodrásban voltak, a következőben már tarka virágoktól hemzsegő füvön álltak. Súlyos, kerek rönkökből épített, tágas ház állt előttük, azon túl mélykék vizű tó és dús juharerdő terült el – de a természet szépségeire oly fogékony lány most meg sem látta.

- Regéc segíts!

A férfi visszafordult és azonnal ugrott, hogy elkapja a földre dőlni készülő két gyereket. Lehajolt, majd egyetlen mozdulattal a vállára kapta az eszméletlen fiút, míg Lelle a füvön elterülő Ricot segítette talpra. Szó nélkül siettek be a fa és gyantaillatú házba. Regéc átvágott a konyhaként, étkezőként és nappali szobaként egyaránt szolgáló tágas helyiségen és benyitott egy kisebb, tiszta szobába. A széles ágyra finoman letette Vigot, homlokára simította erős, barna tenyerét, összeszorította a száját, majd a szobában álló kis kandallóhoz fordult, hogy felszítsa benne a tüzet.

- A szomszéd szobában leteheted pihenni a sárkányt – mondta fel sem pillantva. – Kartal azt mondta, értesz a gyógyításhoz, úgyhogy gyere vissza. És bármin is mentél keresztül, maradj talpon! Meg kell mentenünk a fiút.

Lelle szája megremegett, szívét még jobban összemarkolta a félelem, de habozás nélkül cselekedett. A nyöszörgő, sápadtsárga Ricot hasra fektette a másik szobában, kinyitotta és szétterítette a szárnyait, kis testét becsavarta egy ott talált takaróba.

- Aludj és erősödj! – szólt rá halkan, s bár neki is erre lett volna szüksége, visszasietett.

Regéc addigra felszította a tüzet, s éppen azzal foglalatoskodott, hogy combtőig feltépje a sebesült lábon a nadrágszárat. Lelle felkapta a zsákját, ő is az ágyhoz lépett.

- Megsérült a válla és az oldala is – pillantott fel a férfi. – Szedd le róla a ruhát, lássuk milyen állapotban van.

Lelle kissé ügyetlenül, de végül levette Vigoról a rövid zekét és a véres, megpörkölődött inget. A látványtól felszisszent. A fiú bal vállát keresztben hasította fel a szellemkard, s bár ez a seb korántsem volt olyan mély, mint a combján, de erős vérzést okozott. Az oldala pedig… A mellkasától

a derekáig ívelt a húsba maró, sötét, perzselt sáv. Lelle végül lepillantott Vigo lábára, amelyről Regéc már levágta a beleragadt kötést. A mély, hosszanti vágás még mindig vérzett, szélei elsötétedtek.

- Mennyit értesz a sebekhez? – a lányt Regéc kemény hangja riasztotta fel.

- Tudom, mit kell tennem, de még sosem csináltam – Lelle hangja megbicsaklott.

Tudta, látta, hogy Vigo nagyon súlyos állapotban van, s a rémülettől, hogy milyen könnyen elveszítheti, remegni kezdett. Regéc szíve megsajdult, ahogy ránézett. Hisz még csak egy gyereklány! Nem ilyesmikkel kéne foglalkoznia…

- Szedd össze magad – mondta a tőle telhető legnyugodtabban. – Én is értek valamennyit a sebekhez, láttam már jópárat. Együtt megmentjük. Gyerünk, mondd, mire van szükséged!

Lellét magához térítették ezek a szavak. Az ijedtség helyét elszántság vette át, felvetette a fejét. Gyors mozdulattal lekapcsolta magáról a köpenyét, leemelte róla a csatot és a szíve fölé tűzte. Vett néhány mély lélegzetet, hagyta, hogy a fák ereje átjárja, hogy a Soriannál fájdalmas áron megszerzett tudás előbukkanjon belőle.

- A lábával kezdjük – mondta határozottan. – Ki kell égetnünk…

- Azt meg tudom tenni – bólintott a férfi. – Amennyire bírod, fogd le a felsőtestét.

Lelle tudta, hogy a karjaiban nincs elég erő a lefogáshoz, ezért egyszerűen ráfeküdt a fiúra, vigyázva a sebeire. Regéc összedörzsölte az ujjait, majd jobb kezének mutatóujját a combsebre irányította. Az ujjából előtörő vékony, vörös lángcsóva végignyalta a sebet. Vigo eszméletlen teste megvonaglott a fájdalomtól, de a ránehezedő Lelle miatt nem dobta magát a levegőbe. Mikor ezzel megvoltak, Lelle csupán forró vizet kért, majd a zsákjából előszedte a kötéseket, a fiolás táskát és a szárított gyógyfüvek egy részét. A vízzel tisztára mosta a sebeket, majd kifőzte a füveket, összekeverte néhány fiola tartalmát… Néha megállt, mintha befelé figyelne, fa részének tudására… s amint meglelte a választ, folytatta tovább. Regéc eleinte egyfolytában körülötte mászkált – míg végül kibökte, hogy az égetett seb miatt aggódik. Ő jól tudta, hogy egy ereje teljében lévő dobroc olyan tüzet tud küldeni, amelyik befelé eszi magát és két-három nap alatt szétégeti az áldozat belső szerveit. Lelle azonban eloszlatta az aggodalmát.

- Amikor megégette Vigot, már megkapta a halálos vágást. Ez volt az utolsó csapása…

- Akkor szerencsétek volt… Egy haldokló dobroc tüze csak tűz. Bár Vigo így is sokáig fogja érezni… És egész életében viselni fogja a nyomát.

Lelle végül kétféle krémet kevert ki – egy fehéres, halk pattogással pezsgő és egy zöldes, erős szagú kenőcsöt. A fehérrel először vékonyan bekente a vállsebet, majd vastag rétegben, finom mozdulatokkal a combsebbe masszírozta.

- Ez mit tud? – hajolt közelebb Regéc.

- Nem tudok sebet varrni… De ez a krém összehúzza a sebet, s ha szorosan bekötjük, varrás nélkül is elvégzi a dolgot. Holnap estére a nyílt seb összezárul.

Az erős, már-már kellemetlen szagú írral az égett sebet kenegette át, de azt nem kötözte be. Amit megtehetett Vigoért, megtette… Már csak amiatt kellett aggódniuk, hogy csillapodjon a láz - mert Vigo homlokának forrósága vetekedett a tűzgyűrűével. Regéc újra a fiú homlokára simította a tenyerét.

- Nagyon szívós – jegyezte meg, ahogy végignézett rajta. – Az ő korában még nem ilyen keménykötésűek… Az izmai, az ereje nem egy gyereké.

Lelle takarót borított Vigo borzongó bőrére, megfeszülő izmaira, s csak most tudatosult benne, hogy még sosem látta *így*. Érezte, hogy forró vérhullám önti el az arcát, s hogy Regéc nehogy észrevegye, gyorsan elfordította a fejét.

- Most már várnunk kell – saját magát is meglepte hangjának rekedtsége.

- Nézd meg a sárkányt és pihenj le te is.

- Nem! – Lelle felkapta a fejét, bár érezte, hogy az arca még mindig lángol. – Megnézem Ricot, de utána visszajövök. Itt maradok Vigo mellett!

- Tántorogsz a kimerültségtől, kicsi lány! – horkant fel a férfi.

- Kezdem megtanulni, hogyan tudok gyorsan erőre kapni. Hozz ide egy széket az ágy mellé, majd abban szundikálok. Az égett sebet kétóránként át kell kennem…

- Azt én is megtehetem!

- Én maradok mellette – mondta csendes eltökéltséggel a lány.

S bár Regéc még nem ismerte Lellét, de ezt a fajta hangot már hallotta néhányszor élete során és megtanulta, hogy ilyenkor felesleges ellenkeznie.

- Erősen emlékeztetsz a Füzes Ház hölgyeire – mosolyodott el. – Különösen Rionára. Ő is csendes lánynak tűnt, de a látszat az ő esetében is csalt. Nézd meg a sárkányt, én addig készítek valami ennivalót. És hozok egy széket.

Rico nem is ébredt föl, amikor Lelle bekenegette és bebugyolálta a szárnyait, ájult mélyen aludt, orrából minden lélegzetvételnél kicsiny füstcsík bodorgott.

- Igazi sárkány vagy – súgta Lelle, majd nesztelenül kiment a szobából.

A nap további része jobbára összefolyt számára. Érzékelte a korán ébredő, melengető nap útját; a hatalmas, sötétkék vízfelületen csillanó sugarakat; Regéc jövés-menését. Rendszeres időközönként átkente Vigo sebét, figyelte egyre nyugodtabb lélegzetét, langyosabbá váló bőrét, s közben végig egyfajta féléber-félalvó állapotban leledzett. Mint egy fa a téli álom idején. Különös pihenés volt ez, de köszönhetően a csat erejének és a vérében kerengő örökségnek, felért egy egész napos alvással. Alkonyodott, mire Lelle teljesen visszatért belőle, de addigra már birtokolta ereje nagy részét. Vigo még nem tért magához, de amikor újra átkente a sebet, érezte, hogy az izmai megrándulnak a bőre alatt, keze, lábfeje meg-megmozdult. Már nem volt lázas sem. Visszatérőben volt… Rico is lassan ébredezett.

- Még élek? – nyöszörögte halkan, amikor a lány ellátta a szárnyait.

- Nem. Meghaltál. De még itt is a mi társaságunkat kell elviselned.

Rico kinyitotta fél szemét, végignézett a lányon.

- Egy fenét! Még mindig az élők sorában vagyunk, különben nem érezném magam ilyen vacakul! És te sem az itt-ott szakadt útiruhádat viselnéd, hanem valami lengét és fodrosat – hirtelen elkomolyodott. – Mi van Vigoval?

- Él és életben is marad.

- Fogadni mernék, hogy te mentetted meg a hősünket! Nem engedtél mást a közelébe, ugye?

Lelle válasz helyett megvillantotta a szemét, nem éppen gyöngéden megpaskolta a sárkány szárnyait, majd sarkon fordult és kisietett a szobából.

- Szerencsés az a kölyök! – dünnyögte Rico, és hezitálás nélkül visszaaludt.

Az éjszaka csendesen telt, s mivel Vigo az eszméletlenséget felcserélte mély alvásra, Lelle is engedélyezte magának a pihenést. Egyedül Regéc maradt talpon, virrasztott és őrizte őket. Így ő volt az, aki a hajnal előtti hideg órában meghallotta a fiú mozgolódását. Felkapott egy melegsárga fénnyel égő, vastag gyertyát és besietett a kis szobába. A fiú nyitott, szürke szeme megcsillant a gyertyafényben, ahogy a férfi felé fordította a fejét.

- Hol vagyok? – kérdezte rekedten.

- Biztonságban, a házamban.

- Mióta?

- Tegnap hajnalban érkeztünk. Csupán egy napot vesztegettél el…

- Lelle? Rico? – Vigo megpróbált felkönyökölni, de az oldalába maró fájdalomtól sziszegve visszahanyatlott.

- Nyugalom fiam! Mindketten jól vannak. Lelle annyit mondott, hogy a sárkány túlerőltette a szárnyát és kimerült. Reggelre nem lesz semmi baja. Lelle jól van… Néhány órája ment csak aludni. Ha nem a sárkány szárnyait kenegette, akkor melletted őrködött. Ő látta el a sebeidet és nagyon meggyőzően csinálta.

- Mindig is tudtam, hogy gyógyítónak született – jegyezte meg halkan a fiú. – De ettől még nagyon pocsékul érzem magam.

- Végül is kis híján elvéreztél – Regéc szája sarkában gunyoros mosoly kunkorodott. – Az oldaladat pedig elkapta a dobroc tüze, s ez még akkor sem gyerekjáték, ha haldokolva tette. De mert a nők istenáldotta adottsága a bizakodás, próbálj hinni Lellének. Szerinte estére varrás nélkül összeforr a combsebed. A vállad még hamarabb. S mert belőlem a keserű tapasztalat beszél, azt is el kell hinned, hogy a dobroc marását sokáig fogod még érezni, s a nyomát viselni fogod egész életedben.

- Honnan tudtad, hogy bajban vagyunk?

- Megállj! – emelte fel a kezét a férfi. – Ez még mindig nem a magyarázatok ideje! Magadhoz tértél, ez igaz, de az erőd lemaradt. Aludj vissza, s ha mindhárman készen álltok, kölcsönösen kielégítjük majd egymás kíváncsiságát.

Erre azonban csak déltájban került sor – ekkor már mind ott ültek Regéc rönkházának tágas, napsütötte teraszán. Előttük békésen hullámzott a sötétkék Elgin-tó vize, halk loccsanásokkal mosva a köves-homokos partot, hívogatva a vizet szeretőket. De ez a lehetőség aznap csak Lellének adatott meg – nagyot úszott a meleg vízben, amely a mederből előtörő hőforrásoknak köszönhette kellemes hőmérsékletét. Rico messzire elkerülte, Vigo pedig nem mehetett a sebei miatt. A teraszt melengető napsugarakat azonban mindannyian élvezhették. Józsél a fiú vállán tollászkodott, Shaun pedig Lelle ölében szundikált összegömbölyödve.

- Honnan tudtad? – fordult Vigo harmadszor is Regéchez.

- Az erőállatom, a társam a közelben volt. A kérésemre őrködött a Kapunál és riasztott, amint a dobrocról tudomást szerzett.

- Megvan az erőállatod? – csodálkozott Rico. – De hát téged kitaszítottak az Őrzők közül.

- Az erőállatomat és a képességeimet nem a tisztelt Tanácstól kaptam! – Regéc barnára cserzett arcán árnyék futott át. – Így elvenni sem tudták!

- De eddig még Kartal egyik barátja sem jött elénk, amikor támadás ért minket! – hajolt előre Lelle.

- Azért tudtam elétek jönni, mert nekem megvan az erőm, hogy megvédjelek titeket! Sorian és Csete nem harcra született… Még Riona képes lett volna rá, de ő nem hagyhatta ott a betegeit. Számítottam rá, hogy be kell avatkoznom. A Szellemek Barlangja nem könnyű hely, onnan nem lehet kisétálni kócolatlanul. Ha egyáltalán ki lehet sétálni… És egy dobroccal akkor sem hagytalak volna benneteket egyedül, ha jó erőben vagytok! Szeretném, ha elmesélnétek az egészet… a barlangtól kezdve.

Lelle és Rico a fiúra nézett, aki felpócolt lábbal, ölében a botjával üldögélt közöttük – s úgy tűnt, Regéc is elsősorban tőle várja a történetet. Vigo rövid hallgatás után belekezdett és a férfi szó nélkül, belekérdezés nélkül, éberen figyelő szemekkel, összekulcsolt ujjai mögé rejtett szájjal hallgatta végig. Egyetlen egyszer mozdult meg hirtelen és nyugtalanul – amikor a lélekkufárok kerültek szóba, de ekkor is gyorsan fegyelmezte magát. Vigo beszélt a barlangban rájuk szálló őrületről, a szellemek ébredéséről, a támadásról, arról, hogy végül miként jutottak el a Kapuhoz. Szólt a tölgytérkép jelezte veszélyről, Józsél szavairól, beszélt a Sorian könyvtárában szerzett tudásról, amelynek köszönhetően

„ismerte” a dobrocot; röviden szólt az álmában megjelenő segítőkről, a Lellében élő vadon-erőről és Rico tüzéről.

- Tudtuk, hogy ki kell oltani a lángját, s akkor már közönséges fegyverrel legyőzhető. Lelle és Rico elrejtőzött, én közéjük csalogattam a dobrocot, a puma képében megjelenő segítség pedig háromszor felfogta a nekem szánt tüzet – mondta végül. – Amint a dobroc Lelle és Rico közé ért, ők lecsaptak rá.

- A dobroc érzékeli az élőlények testének melegét. Hogyhogy nem vett észre kettőtöket a tágas mező közepén? – Regéc megemelte ívelt szemöldökét.

- Nem tudta, kik is vagyunk valójában – mondta Lelle. – Úgy értem, persze tudta, hogy Rico egy sárkány én meg egy emberlány vagyok, de ennél többről van szó. Rico a föld fia, így szinte részévé vált az egyik kőtömbnek.

- És bármikor le tudom hűteni a testemet! – szúrta közbe büszkén Rico.

- Én pedig a fák lánya vagyok és a nyírfa elfje megengedte, hogy rövid időre belépjek hozzá. Így a dobroc csak egy sziklát és egy fát érzékelhetett.

- Ezt jól kitaláltátok!

- A terv Vigo érdeme – Lelle elmosolyodott. – És ő küldte földre a dobrocot.

- A tervnek csupán egyetlen szépséghibája volt, s abba majdnem bele is pusztultunk – Vigo összehúzta a szemét. – Nem szabadott volna időt hagyni neki arra tűzgyűrűre… Azonnal le kellett volna vágnom, amikor kioltottátok a tüzét!

- A könyvekben ritkán van benne a tapasztalat ereje – jegyezte meg Regéc. – Most már ne rágódj azon, amit nem tudhattál. Most már tudod.

- Kis híján túl nagy árat fizettünk ezért a tudásért!

- És nem ez volt az utolsó eset, amikor nagy árat fizetsz a tudásért! A barlangban… Van néhány dolog, ami nem világos számomra. Például Lelle ereje. És miként jöttél rá, hogy az arany állítja meg őket. Legvégül pedig a puma…

- Kérdéseid nem csak neked vannak – morrant fel Rico. – Engem a lélekkufárok megjelenése nem hagy nyugodni!

- No igen, a lélekkufárok… Ha igazak a rólad szóló hírek, te nem először találkoztál velük. Az árnyszolgák… A Boszorkánymesternek tudnia kellett, hogy arra fogtok próbálkozni – a Föld Körének azon a részén nem túl gyakoriak a működő Kapuk. Azt, amin odajutottatok, biztosan figyeltette, de ti nem tértetek oda vissza. Maradt a Szellemek Barlangja. Számotokra veszély, számára lehetőség. A lélekkufárok azokra tudnak rátelepedni, akik hajlandók eladni a lelküket, s a szellemsorsra átkozott árulók között kész helyzetet találtak. Ők maguk nem küzdenek, a piszkos munka elvégzésére másokat tüzelnek fel. És a szellemek könnyedén végeztek volna veletek, ha nincs a sárkánytűz és Lelle ereje.

- Ez nem egészen az én erőm – nézett Lelle a férfire. – Hónapokkal ezelőtt egy öreg tölgyfa megmentett a biztos haláltól és ezzel hozzákapcsolt saját népéhez. Rá kellett jönnöm, meg kellett értenem, hogy cselekvésre képes fa lett a lényem egy része. Egyre nagyobb része… De azt jó ideig nem sejtettem, mekkora erőt jelent ez. Mintha egy óriási vadon, nem, mintha a Hét Kör Világában élő összes fa ereje összeadódna és rajtam keresztül áramlana! Még nem igazán tudom kézben tartani… Csak végigömlik és kicsapódik a kezemből. És nagyon sok erőmet elveszi.

- Ha ez így van, akkor akár össze is roppanthat.

- Igen. Ha túl nagy lenne az indulat… - mondta lassan, elgondolkodva a lány. – Ha a harag venné át az irányítást.

- Kinek a haragja?

Lelle felkapta a fejét, azonnal megértette Regéc kérdésének a súlyát. Tényleg, kinek a haragja váltja ki az erőt? A fáké? Vagy a sajátja?

- Azt hiszem…

- Tudnod kell, nem hinned!

- Az én haragom… A bennem eluralkodó mély indulat hívja harcba a többieket – mondta egyszerűen.

- Így tehát te irányítod, és te viseled a terhét is – mondta csendesen a férfi, majd újra Vigora villant a tekintete. – És az aranyjogarok?

Vigo fészkelődött egyet, valahogy most is kényelmetlennek érezte, hogy a hangról beszéljen. De Regéc tekintete pengeéles volt, s a fiú tudta, hogy a valaha volt Őrző ott is tanáccsal szolgálhat, ahol ő megrekedne.

- Egy ideje különös hangot hallok a fejemben – próbálta a lehető legegyszerűbben megfogalmazni. – Amikor olyan helyzetbe kerülök, hogy magamtól nem tudom megoldani.

- Kinek a hangja?

- Mintha két hang lenne összeolvadva. Rózsalángé és azé a farkasé, aki álmomban jött el hozzám. Ők kiáltották bennem, hogy használjak aranyat.

Regéc leengedte a kezeit, látni engedte a mosolyát. És ez a mosoly teljesen megváltoztatta gyűrt, fanyar arcát – az elpusztíthatatlan, diadalmas tűz mosolya volt ez.

- Hát ezért nem tud titeket elpusztítani! Fogalma sincs, milyen erők élednek bennetek! Jó! Nagyon jó!

- Örülök, hogy örülsz – bólintott Vigo. – De még nem néztünk szembe vele! Hidegpuszta még előttünk van…

- Akikkel eddig szembenéztél, mind az ő arcát viselték – komolyodott el Regéc. – Való igaz, Hidegpuszta még előttetek van. De ti sem vagytok már ugyanazok. Az a terv, amely hármótok együttes erejével állította meg a dobrocot, pompás terv volt. És működött. Egy háromfős, sebesült,

kimerült, a szellemektől éppencsak megszabadult társaság képes volt útját állni még egy dobrocúrnak is. Mert az volt! A legerősebb lángfattyúk közül való! És végül te sem haltál bele, pedig közel álltál hozzá! Megadatott, hogy életben maradj, így megadatott, hogy legközelebb ne hibázz. Köszönd meg és élj vele. Mint ahogy megköszönheted a pumának is… És most áruld el, ki ő!

- Nem tudom. Álmomban láttam először, a Füzes Házban. A farkas azt mondta róla, hogy táltos. Riona pedig azt, hogy élő ember, akinek a lelke álmodáshoz hasonló állapotban fel tudja venni egy állat alakját. Másodszor kelt a védelmemre… és én nem tudok róla semmit!

- Egy táltos… Tudod kik ők, igaz? Az ő vérükben nem az Ősfa ereje kering… vagy nem csak az. Ember vagy elf testben születnek meg és átlátják azt, amit mások nem.

- Kartal táltos – szólalt meg Lelle.

- És valószínűleg ismeri a pumát – bólintott Regéc. – De hogy felfedi-e a kilétét, az erősen kétséges. Álomban jelent meg… Igen, a Füzes Házban átélt álmok megváltoztathatják egy ember sorsát…

- Vegyük úgy, hogy jártál ott? – pillantott fel látszólagos szundikálásából Rico.

- Jártam ott – a férfi arca visszanyerte fanyar vonásait. – Sokat kaptam és sokat veszítettem emiatt.

- Őrzőként kerültél oda, ugye? – hajolt előre Lelle. – És megváltoztatott.

- Olyasfajta embernek születtem, akinek az Ősfa nem egy nagyobb, hanem több kisebb képességet adott. Tudok bánni a tűzzel… És sokat tudok a tüzet használó lényekről - keserű mosoly villant fel a szája szegletében. – Nekem is volt egy dobrocom, de az nem haldokolt, amikor eltalált… Képes voltam egy átjárónak nevezhető lyukat nyitni és visszajutni az Őrzőkhöz. Tudtuk, hogy nem sok időm van hátra, s hogy megmentsenek, elvittek a Füzes Házba.

- És ott ittál a Könnyek Kútjából.

- Innom kellett… A lelkem az életet választotta. S ahogy lassan gyógyulni kezdtem, volt időm átgondolni mindent. Mintha másodszorra születtem volna, s a korábbi kötöttségek, vágyak nagy része értelmét veszítette. Nem akartam többé az Őrzők Tanácsának tűzfajzat-irtója lenni. Hús-vér embereknek akartam segíteni, s nem kirendelt, szakértő Őrzőként. A Tanács először foggal-körömmel próbált megfogni. Hiába, én voltam a legvakmerőbb és legeredményesebb emberük ezen a téren! S én ember is akartam maradni, nem a saját erejétől megrészegült igazságosztó! Amikor látták, hogy nem tudnak megfogni, kitaszítottak. Azt hitték, ezzel valamiféle szerencsétlen kóbor lovagot csinálnak belőlem, aki előbb-utóbb úgyis otthagyja a fogát. De volt néhány barátom, akik segítettek, hogy másként legyen. Az Őrzők Tanácsa eltaszított, de sok Őrző nem! Közülük már ismeritek Kartalt, Hollót és Rionát.

- Riona is otthagyta az Őrzőket.

- Ha nem így lenne, most aligha beszélgetnénk. Az életemet köszönhetem annak, hogy ő ott volt a Füzes Házban.

- És a képességeid változatlanul megmaradtak? – szólalt meg Vigo.

- Megmaradtak, de nem változatlanul.

- Tudsz kaput nyitni, tudsz tüzet varázsolni. Mit tudsz még? – hajolt előre Rico.

Regéc ránézett, kristálykék szemeiben hamiskás fény villant.

- Ezt – mondta, majd összefektette két tenyerét és ujjainak hegyével megérintette a homlokát.

Abban a pillanatban kékes lángú, vakító fény villant, s mire néhány pillanat múlva újra láttak, Regéc nem volt a helyén. De a széke mégsem volt üres… Vörös csőrű, fehér fejű kánya ült a támlán, fényes, barna tollait tűzpiros lángcsíkok díszítették. Fényes szemével elégedetten figyelte, amint egy emberként hőkölnek hátra. Egyedül Józsél és Shaun maradt nyugodt.

- Ez egy alakváltó! – nyögte Rico.

Hirtelen vijjogás hallatszott, majd a ház mögötti juharligetből egy másik kánya érkezett – szakasztott mása az elsőnek.

- Az erőállat! – Vigo elmosolyodott és visszaereszkedett a székébe. – Most már tudom, miért pont ezt az alakot választottad. Más alakot is fel tudsz venni?

- *Nem* – Regéc hangját a fejükben hallották. – *Képességem erre az egyre korlátozódik, viszont egy pillanat alatt vagyok képes váltani az ember és a kánya alak között. És gyakorlatilag korlátlan ideig maradhatok ragadozó madár.*

- Ő pedig az erőállatod…

- A társam, Saruda.

- Holló is alakváltó – jegyezte meg Lelle.

- Az alakváltók nem egyformák. Holló az emberi kinézetét tudja formálni, állattá nem tud változni.

- Lenyűgöző volt, igazán. De ha lehet, inkább az eredeti alakoddal beszélgetnék tovább – füstölgött Rico.

Regéc nem kérette magát, ugyanolyan gyorsan változott vissza emberré, mint korábban kányává.

- Az a dobroc… Gyújtónak szólított. Honnan ismert téged? – kérdezte elkomolyodva Vigo.

- Minden dobroc felismer engem… Hibázni mindenki szokott, velem is megtörtént pályafutásom alatt. Hogy megértsd, tudnod kell, hogy egy dobroc kétféle módon múlhat ki: vagy az ellene forduló tűz égeti el, vagy földhöz kell csapni a lángját, s akkor végleg kihuny, mint mikor egy gyertyát koppintasz el. Ez utóbbi a biztonságosabb megoldás, bár több erőt igényel – ilyenkor nem marad belőle több egy rakás hamunál. De ha a láng végez vele, nem múlik el nyomtalanul - a tűzön keresztül emlékei átkerülnek az összes többi dobroc emlékei közé. Nem lehettem nálad sokkal idősebb Vigo, amikor egy gyengécskébb dobroccal akadtam össze… Tudtam, persze, hogy tudtam, hiszen eléggé belém sulykolták, hogy csapjam a földnek, de másként döntöttem. Ma már tudom, hogy a hiúságom és a nagyképűségem hajtott, akkor azonban bátorságnak éreztem. Pedig csak botorság volt… de az is lehet, hogy életem legjobb döntése… Mindenesetre a tüzet fordítottam

ellene, de mielőtt elpusztult volna, még szétküldte az emlékeit – s azokban én is benne voltam. Ő nevezett gyújtónak. Sok évvel később egy dobrocúr személyében szembesülhettem a döntésem következményével – tudta, ki vagyok, tudta, mire lehetek képes és megelőzött. Ekkor kaptam a sebet, amely végül a Füzes Házba vitt…

- S ha nem így lett volna, most mi sem jöhettünk volna hozzád – mosolyodott el Lelle.

- Ha már itt tartunk, áruld el, miért jöttünk éppen hozzád? – kérdezte Rico. – Mert aligha azért, hogy túléljünk egy dobrocot. Bár lássuk be, ez sem csekélység. Megtanítod a gyerkőcöket arra a jó kis tűzcsapásra?

- Nem Rico, ezt aligha tudnám megtanítani. Ehhez szükséges némi születési adottság. Viszont van valami, amire mindenki képes lehet. Már ha tud hinni magában.

- És mi lenne ez?

- Megtanítalak benneteket látni – mondta Regéc egyszerűen.

- Már ne haragudj, de szerintem sokkalta jobban látok, mint te! – háborodott fel a sárkány.

- Fújj rám tüzet! – mosolyodott el a férfi.

- Tessék?!

- Fújj rám tüzet Rico. Próbálj eltalálni.

- Ez most valamiféle próba?

- Nem, ez bizonyíték. Hadd ne kérjem többször. Fújj rám tüzet!

Vigo és Lelle kíváncsian figyelt, s végre Rico sem kérette magát. Ha ez kell! Váratlanul csapta ki résnyire nyitott száján a lángot, meg akarta vele lepni Regécet… De még ki sem ért a száján a tűz, a férfi keze már előre lendült. Szinte felfoghatatlan volt az a gyorsaság, amivel elkapta a lángot! Mert elkapta és visszadobta, mielőtt Rico bezárhatta volna a száját. S mialatt a gyíksárkány harsány köhögéssel fuldoklott saját tüzétől, Regéc Vigo és Lelle felé fordult.

- Ha a megszokott, hétköznapi módon figyeltem volna, most nem lenne hajam – mondta elégedetten. – De én sem Riconak, sem a lángnak nem a testi valóját néztem.

- Akkor mit? A belőle áradó fényeket? – hajolt előre a fiú, szeme csillogott.

- Van, aki a fényeket látja ilyenkor – bólintott Regéc. – Van, aki az érzelmeket, a lélek rezdüléseit. Ez mindenkinél másképp működik. A lényeg, hogy egy másik síkra fókuszálja a tekintetét. Mert a fókusz nem csak a fizikai valóságon lehet. Én a szándékok áradását látom ilyenkor, s mert jóval előbb tudtam, mi fog történni, a mozgásom sebessége is ehhez idomult.

- Ilyen gyorsaságot még nem láttam – ismerte el a fiú.

- Pedig te is képes vagy rá. S ha célt akarsz érni Hidegpusztán, el is kell sajátítanod, fel kell fedezned a magad módszerét. A sötétséggel nem harcolhatsz úgy, hogy magára a sötétségre figyelsz. Feltéve, ha életben akarsz maradni. Át kell helyezned a tudatod, és ehhez kell hajlítanod a látásodat és a mozgásodat is.

- Nem tudom, hogyan érhetném el!

- Nos, ezt még én sem tudom. Az majd a gyakorlatban fog kiderülni. A mai nap még a tiétek… De mert gyorsítja a gyógyulást, ha az ember nem a sebeivel foglalkozik, holnap reggeltől kihasználjuk az időnket.

Alkonyatkor Lelle kilépett a házból, markában a kis nyírfavirágot szorongatta. Megérezte, hogy eljött az ültetés ideje… Beszívta a tó felől áramló, hűvös, párás levegőt és körbepillantott, alkalmas helyet keresve. Amikor azonban meglátta Vigot, egy időre megfeledkezett a fáról. A fiú távolabb, a kavicsos vízpartra vetett hatalmas rönkön üldögélt, a susogó juharerdő szélén. Elnézett a víztükör fölött, s mert közben szórakozottan pörgette kezében a bot markolatát, Lelle tudta, hogy a gondolatai nagyon messze járhatnak. Egy pillanatig vívódott, hogy odamenjen-e… De mert Vigo tartásából valamiféle szomorúság, vagy inkább nyugtalanság áradt, úgy döntött, odamegy. A fiú már messziről észrevette, de nem fordult felé, megvárta, míg letelepszik mellé a rönkre. Rövid ideig szótlanul ültek egymás mellett, hagyták érlelődni a csendet.

- Mi bánt? – kérdezte végül Lelle Vigo felé fordulva.

- Nagyon közel vagyunk – hangzott a lassú válasz.

Vigo még mindig mozdulatlanul ült, s a hangjában volt valami, amitől a lány megborzongott. Nem a megszokott hang volt, de talán ők maguk sem voltak már ugyanolyanok. Úgy nézett a fiúra, mintha először látná… Mintha először látná szorosan összefogott, mélybarna haját; magas, tiszta homlokát; sötét szemöldökei árnyékából elővillanó szürke szemét; egyenes orrát, feszes, mégis szép vonalú száját; s az indulatairól mindig árulkodó széles járomcsontját, állát. Már nem gyerek… Egy mindig harcra kész, fiatal férfi arca. Igen, a harc… Lelle halványan elmosolyodott.

- És attól tartasz, a most szerzett sebeid hátráltatni fognak. – jelentette ki nyugodtan.

Vigo megmozdult, s mint aki furcsa álomból ébred, meglepetten nézett a lányra.

- Túl jól ismersz…

Az a hűvös magányérzet, amely órák óta körülölelte, most egy pillanat alatt foszlott semmivé. Lelle jelenléte visszahozta…

- Ahhoz eléggé, hogy mindenkinél jobban bízzam benned. Erős vagy Vigo.

- Rosszul viselem, ha egy sérülés hátráltat… Ha nem vagyok ura a mozgásomnak. A lábam és a vállam rendbe jön, hála a kencéidnek.

- Most is a csat súgott – hárította el Lelle.

- Csak annak tud súgni, aki hasonló hozzá. Nincs okod szerénykedni! Az, hogy harcolni tudok majd Hidegpusztán, neked köszönhető. Bár a gyors egyensúlyváltást még érezni fogja a lábam.

- Az oldalad nem javul, tudom – bólintott a lány. – Ehhez még a kencéim is kevesek.

- A hirtelen mozdulatok belém marnak… Éget, meggörnyeszt és hátráltat; pedig Hidegpusztán harcolnom kell, érzem! És az életünk múlik majd a gyorsaságon! Olyan közel vagyunk, Lelle… És érzem a jelenlétét…

- A Boszorkánymesterét? – lepődött meg Lelle.

- Igen, az övét. Mint egy sötét felhő, úgy próbál a lelkemre kúszni. Mert ő is érez engem… Meg fogjuk találni egymást. Kartal tudta ezt… Az indulásunk előtt azt mondta, hogy a Boszorkánymester meg fog kísérteni.

- Miért pont téged?

- Én is ezt kérdeztem… Azért engem, mert bennem talál olyasmit, amiben megkapaszkodhat. Az indulataimat, a hevességemet, az igazságérzetemet…

- De hogyan kísérthet meg? Feldühít? Hiszen nagyon jól tudod fegyelmezni magad…

- Nem, nem így – szakította félbe a fiú. – Azokat fogja veszélybe sodorni, akik fontosak nekem, s az egyetlen mód, ahogy ezt elháríthatom, a fegyveres harc. A dobroc nyomával az oldalamon…

Komolyan nézett Lellére, szürke szeme elsötétült.

- Jobban örülnék, ha be sem tennéd oda a lábad!

- Ne aggódj miattam…

- De aggódom! – csattant fel Vigo és elkapta a tekintetét, újra a tó felé fordult. – Te vagy a legsebezhetőbb pontom!

- Te vagy a kard, én pedig pajzs vagyok – mondta csendesen a lány. – Egy ideje már tudom… Azért vagyok melletted, hogy védjem az életed.

- Engem védesz?! Lelle, ez nevetséges! *Te* vagy a fák lánya, *benned* folyik az ősi erő, ez a hatalmas erő. Én csak egy harcos vagyok!

- Te nem *csak egy* harcos vagy – a lány csillapítólag megérintette a fiú karját. – Te vagy a Sólyomfarkas, a tűz fia. Hozzád talált utat Rózsaláng, veled tudott összekapcsolódni! Benned van meg az erő, hogy kimentsd Hidegpusztáról! Ezzel szembe kell nézned… Rico és én azért vagyunk melletted, hogy segítsünk. Mert ha veled történik valami, a Rózsaláng elpusztul a Bomlás Szintjén, s abba belerokkan a Hét Kör Világa.

- Lelle…

- Ha Boszorkánymester megkísért, - folytatta rendületlenül a lány – ha Ricot vagy engem vet oda csalinak, neked akkor is a Rózsalángra kell gondolnod! Nem oszthatod meg az erődet…

- Ezt hagyd abba!

- Nem, engedd, hogy végigmondjam! Ha már bele mertem vágni, hadd fejezzem be! Könnyít a lelkemen, ha beszélhetek végre erről… Te vagy a családom, a barátom Vigo, nincs senki, aki közelebb állna hozzám! Ezt tudnod kell… - Lelle nagy levegőt vett, hogy legyen ereje kimondani,

ami még hátravolt. – De ha Hidegpusztán választásra kerül a sor, engem hagyj ott és a Világőrt vidd ki!

Vigot elsápasztotta a döbbenet. És a tisztelet. Olyan forrongó ellenállás támadt a lelkében, amilyet még sosem tapasztalt. Megragadta a lány vállát, s úgy szorította, hogy Lelle felszisszent.

- Ez volt az első és egyben az utolsó alkalom, hogy ilyesmit javasoltál nekem! – mondta indulatosan. – Egyszer elhagytalak… Olav halála után… Még egyszer nem fog megtörténni! Sem Rózsalángért, sem másért! Lehet, hogy a mozgásom korlátozott, de a fejem nem – és a véremben van, hogy gyorsan módosítsak egy terven, ha úgy fordul a helyzet! Nem a te életed lesz az, amelynek árán megszabadul a Világőr!

- Tudnod kell…

- Tudom! Elmondtad, amit akartál… elmondtam én is. Erről több szó ne essék!

Néhány pillanatig némán nézték egymást, s először fogalmazódott meg bennük kristálytisztán, mit is vállalnának a másikért. Túl közel voltak már a céljukhoz, hogy ennek tisztázását tovább halogassák – s hogy kimondhatták, könnyített a lelkükön.

- Pihenned kell – szólalt meg a hosszúra nyúló csendben a lány. – S még nekem is dolgom van…

- Miféle dolgod?

- A tűzgyűrűben meghalt az a nyírfa… Meg akartam menteni, de nem engedték. Elhoztam a virágát…

- Nem engedték?! – vágott közbe Vigo. – Kik nem engedték?

- A faelf és a fehér ruhás férfi.

- Lelle, beszélj érthetően!

- A Barlangban kezdődött… az asztaloknál. Megláttam egy tükröt… Varázstükör volt, a múlt és a jövő képeinek megmutatója. Olyan vágy fogott el utána, hogy nem tudtam ellenállni. Már majdnem elértem, amikor egy férfi arca villant fel előttem. Fehér volt a haja, fehér volt a ruhája is. Az arca fiatal, a szeme vénséges vén. Köntösének mellkasán egy hímzett tölgylevelet láttam. Nem tudom, ki lehet, de hogy élő ember, az biztos! Ő tántorított el a tükörtől… Ő mentett meg. És tegnap hajnalban újra ő jelent meg. Ellökött a nyírfától, de előtte még elmondta, hogyan segíthetek… Elhoztam a virágát, s most itt az ideje, hogy elültessem.

- Fehér ruha és tölgylevél? Nem Soriannál hallottunk ilyesmiről? A kapuőrzőktől?

- A tölgyemberek… Igen, lehet… Azt mondták a faelfek, hogy tudnak rólam. És átnyúlva a körökön, megmentették az életemet! Az az igazság, hogy hármunk közül egyedül te bírtál szembeszállni a Barlang őrületével.

Vigo hümmögött és a kezében tartott botra nézett.

- Nem egészen… - mondta lassan. – A szellemek keltette őrület nekem is megmutatta azt, amire forrón vágyni kezdtem. Az íjat az én futó farkasaim díszítették… És alatta ott volt a tegez. Ezüst

veretéről Liur nézett rám. Tudtam, hogy ellen kéne állnom, de közben azt is tudtam, hogy az az íj és az a tegez az enyém. A határán voltam, hogy legyűrjön az átok, de akkor a botom közbelépett. A bizsergés, amit küldött, elég volt ahhoz, hogy észhez térjek. Keve készítette… s megmentett ebben a világban is!

Vigo még mindig a botját nézte, így nem láthatta a lány szemében villanó diadalmas örömöt. Igaz volt az álom! A bot valóban életre kelt a Könnyek Kútjában!

- Úgy tűnik, sokan segítenek nekünk – ennyit mondott csak.

- Szükségünk is van rá – a fiú lassan felállt. – Menj, keltsd életre a fádat, addig én visszamegyek a házba és újra átkenem az oldalam. Ha pedig visszajöttél, szedjük le a lábamról ezt a kötést. Ha igazad van, össze kellett forrnia.

Lelle nem ellenkezett. Besétált a juharligetbe, s az erősödő szürkületben megfelelő helyet keresett. Néhány lépés után pár méternyi széles kis tisztásra jutott – és keresve sem találhatott volna alkalmasabb teret. Fiatal juharfák nőttek körülötte, susogva hajoltak közelebb, ahogy a lány közéjük állt. Lelle nem érezte faelf jelenlétét, majd arra gondolt, hogy a yel-vonalak ereje elegendő védelmet biztosít az itt élő fáknak. Leguggolt és ujjaival kis gödröt kapart a laza talajba. Vigyázva belerakta a virágot és puhán betakarta a földdel. Majd leült mellé, s mert azt súgta benne egy lágy hang, csendesen énekelni kezdett. A dalt soha nem tanulta, mégis ismerte – mintha a lelke mélyéről szólt volna. Végigénekelte a fák életének történetét, majd csak ült a reá boruló éjszakában, kezét a kis földhalmon nyugtatva. Addig várt, míg a tenyerén meleg áramlat suhant végig. Akkor elmosolyodott, halkan köszöntötte az új életet, majd felállt és könnyű, szinte táncoló léptekkel sétált vissza a házba, ahol a társai vártak rá.

- Ez olyasmi, amit sokkal könnyebb átélni, mint elmagyarázni – mondta Regéc.

A ház mögött ültek a fűben, a futó felhőktől el-eltakart nap melegében. Vigo már nem viselt kötést, haja még nedves volt a reggeli úszástól, ép és tiszta tartalék ruhája láttán pedig senki sem gondolta volna, min ment keresztül egy-két nappal korábban. S mert társai immár biztonságban voltak. Lelle is megvált ugyancsak elnyűtt úti gúnyájától – azt a zöld ruhát vette fel, melyet a Füzes Házban viselt, s amelyet ott meg is kapott. Vöröses fénnyel játszó haját kibontotta a fonat szorításából és élvezte, ahogy a gyenge szél meg-meglebbenti. Rico elégedettségét bőrének káprázatóan szép bíborlila színe jelezte és az a békés szuszogás, melyet szundikálás közben adott ki magából. Reggel ugyanis kijelentette, hogy egy gyíksárkánynak nincs szüksége semmiféle újfajta látásra, ezután is a megszokottat fogja használni – ha az elég volt a szökéséhez, elég lesz a visszatéréséhez is. Regéc nem vitatkozott vele, figyelmét a vele szemben ülő két fiatalra fordította.

- Mint már mondtam, minden emberi lénynek megadatott a váltás képessége – folytatta. – De nem mindenki él vele, s akik használják is, különböző módon teszik. Sokféle váltás van… Tulajdonképpen az anyagi síkon, amit most érzékelünk, itt is válthatsz fókuszt. Most engem néztek, rám irányul a figyelmetek, de közben a szemetek befogja a mögöttem lévő házat, az eget. Ezen bármikor változtathattok: például a házat helyezitek figyelmetek középpontjába, s akkor az éggel együtt én kerülök a perifériára. Amiről én akarok beszélni, az más. Az a lényege, hogy mind a tudatotok, mind a figyelmetek elhagyja az anyagi síkot, anélkül, hogy elveszítenétek a testetekkel való kapcsolatot. Mert nem csak a fizikai valóság létezik…

- Az álom is egy valóságsík. – jegyezte meg Lelle.

- Igen, pontosan! S amikor tudatosan álmodsz, amikor nem veszíted el a testeddel való kapcsolatot és ellenőrizni tudod, ami körülötted zajlik, akkor pontosan az történik, amiről beszéltem.

- Tehát ha valakinek látomásai vannak, akkor az fókuszváltás?

- Igen, ha tudatánál marad – bólintott a férfi.

- Akkor én értem – mosolyodott el a lány.

- És mi a helyzet azokkal, akiknek nincsenek látomásai és irányított álmai is ritkán? – kérdezte Vigo. – Azt mondtad tegnap, hogy te Rico szándékát voltál képes látni. Én is mindig a körülöttem lévők szándékait érzem meg… De ez megérzés, nem látás… Én hogyan lennék képes a fókuszváltásra és a tőled látott gyorsasághoz hasonlóra?

- Nem tudom, nálad hogyan fog működni. De azt tudom, hogyan deríthetjük ki – felemelt maga mellől egy tégelyt. – Egyetlen tapasztalat helyettesíthet tucatnyi magyarázó könyvet. Ebben a tégelyben egy különleges gomba kivonata van. Ha ezzel megkenem a két szemöldökötök közötti részt, spontán módon átélhetitek a fókuszváltást – a saját módotokon.

- Gomba? Úgy érted, valamiféle káprázatot, érzékcsalódást okoz majd? Hallottam már hallucinációt okozó növényekről…

- Nem, Lelle. Itt nem lesz semmiféle káprázat. Ez a gomba valóban megnyitja a csatornátés amit tapasztalni fogsz, valódi lesz. S ha egyszer átélted, tudni fogod, mire kell majd újra ráhangolódnod.

- És a kence nélkül mennyire megy majd könnyen ez a ráhangolódás? – kérdezte Vigo.

- No, ez az, ami már az embertől függ. Van, akinek rögtön megy. Van, aki annyira akarja, hogy éppen ezzel fogja akadályozni, s amikor megelégeli és be akarja fejezni az egészet, akkor sikerül. Lássuk először, hogy mit nyit meg bennetek a Jelenlét Írja, a gyakorlás ráér utána.

Regéc kinyitotta a tégelyt és a halványbarna, illat nélküli krémmel megkente előbb Lellét, majd Vigot. Nem lepte meg, hogy a fogékonyabb, nyitottabb lányon látta meg először a változást. Lelle megszédült és hirtelen megváltoztak előtte a színek. Minden egyfajta kékes, holdfényszerű derengésben fürdött – Regéc is, Vigo is, a környező táj is. Mégsem ez volt, ami megdöbbentette. Mindenfelé alakokat látott – füstkék, áttetsző, a föld fölött lebbenő lényeket; legtöbbjük ember volt.

Néhányuk Regéc körül csoportosult, de jócskán jutottak a fiú és Rico köré is. A Vigo körül lebegő alakok ismeretlenek voltak, leginkább férfiak, s Lelle az általuk küldött képekből megértette, hogy Vigo álmaiban farkastestet viselnek. De ő most látja őket! Végül saját maga mellett nézett körül – és halkan felkiáltott. Olyan hosszú hajú, köpenyes alakok voltak ott, akik a tölgyleveles férfire emlékeztették. Felállt a helyéről és sétálni kezdett – ki akarta tapasztalni ennek az észlelésnek a határait. Ricohoz ment és megpróbálta megérinteni a körülötte mozgó sárkányszellemeket, de a keze átsiklott rajtuk. A kékes holdfény lényeit csak láthatta, s üzeneteiket is kizárólag képekben tudta felfogni. Megértette, hogy mindannyian halottak, s hogy élő szerettük segítésére jöttek. Nem mindig vannak jelen mindannyian, válthatják is egymást, de a szándékaik tiszták. S mikor a lány hangtalan üzenet formájában megkérdezte tőlük, hogy vannak-e ártó szellemek is, igenlő választ kapott. Képek segítségével elmagyarázták neki, hogy az ártó szellemek legtöbbje egy bizonyos helyhez kötődik, s az arra járókat próbálja megtámadni. Kisebbik részük azonban kiválasztja azt, akire rá akar telepedni, s ha az illetőnek nincsenek éber szellemsegítői és erős lelke, könnyűszerrel meg is teheti. Hirtelen a Regéc körüli csoport heves integetése vonta el a figyelmét – s a férfi segítői megmutatták, hogy amikor évekkel korábban a dobroc megsebezte, egyben olyan rőtes fényű aurát is vont köré, amelyen ők sokáig nem tudtak átjutni. Ez okozta Regéc elhagyatottságát, s ha nincs a Könnyek Kútjának ereje, nem csak a sebesülésbe halt volna bele – lelke a hideg tűz pusztító magányára lett volna kárhoztatva. A szellemek végül azt kérték, mondja el mindezt a férfinek, mert az a seb még mindig nem hegedt be teljesen, s emiatt az elhagyatottságot is érzi néha, pedig sosincs egyedül. Lelle bólintott és érezte, hogy újra megszédül. A kékes holdfény halványulni kezdett, a színek lassan visszanyerték eredeti ragyogásukat, a szellemalakok eltűntek, s ő visszatért a fizikai valóság keretei közé. Magán érezte Regéc kutató pillantását, elmosolyodott, s annyit mondott:

- A síkok összeérnek.

Majd Vigo felé fordult, aki mozdulatlanul ült, csupán arcát fordította az ég felé. Még nem tért vissza… A gomba hatására először hasogatni kezdett a homloka, ott, ahol a kenőcs érte, majd mintha iszonyú súlyok préselték volna össze, s ő ki akart szabadulni. Olyan hamar siklott ki a testéből, hogy meglepődni sem maradt ideje. Egészen magasra szárnyalt, de fentről is élesen látott mindent – ekkor döbbent rá, hogy egy sólyom szemével nézi a világot… hogy egy sólyomlélek lakik benne! Mikor ezt felfogta, zuhanni kezdett lefelé, de nem szárnyaszegetten, hanem tudatos erővel. Úgy csapódott vissza a testébe, mint ahogy egy ragadozó madár csap le a zsákmányára – s a visszatérése után teljesen másképp látott. Mintha minden fényből szövődött volna, éles kontúrok és határok nélkül… Lelle óarany alakja összemosódott a fű helyén vibráló zöld ragyogással és sok szállal kapcsolódott a Ricot alkotó lila fénnyel. Vigo ekkor Regéc felé fordította a figyelmét – vörös tűzmagmát ölelő barna fényt látott. A férfi tudta, hogy Vigo most teljesen átéli a fókuszváltás, s arra gondolt, ideje próbát tenni. Lelle számára elképesztően gyors volt az a mozdulat, ahogy felpattant és váratlanul a fiúra

támadt – Vigo azonban mintha lassítva látta volna, *látta* a feléje közelítő szándékot. S mielőtt Regéc felemelt ökle lefelé indulhatott volna, hogy lesújtson a fejére, Vigo keze már ott volt, elkapta és megcsavarta a férfi csuklóját. Lelle ebből mindössze egy villámszerű suhanást látott, majd azt, hogy a fiú barna keze erősen tartja Regécét, miközben a teste meg sem mozdult. A férfi egyetlen rántással kiszabadította a csuklóját, hátrébb lépett, megvárta, míg a fiú is feláll, s akkor újra előrelendült. Lelle vad mozdulattal rázta fel Ricot, nehogy lemaradjon erről a látványról. Mert amit láttak, valóban döbbenetes volt: a tapasztalt, izmait és idegeit mesteri fokon uraló egykori Őrző egyszerűen nem volt képes Vigohoz férni, mert a fiú a fények világában mindent lelassítva, mégis előbb érzékelt. Így ment ez jó néhány percig, mire Regéc elégnek érezte és ellépett.

- Gyorsaságot akartál… - mondta kissé zihálva. – Hát én még életemben nem láttam hozzád foghatót! Ha ezt ki tudod magadból hozni Hidegpusztán…

Vigo hallotta a szavakat, de mert a szemeibe belemart a fájdalom, egy pillanatra két kézét kapta oda, s amikor leengedte, már újra a megszokott módon látott.

- Nem is láttam a mozdulataidat, csak valami suhanást! – horkantott Rico. – Azt hiszem, ezt a döbbenetet ki kell pihennem!

Visszaheveredett a fűbe, még a szemeit is szorosra zárta, s halkan dünnyögött.

- Ha Vigo úgy akarja, szerintem már ma mehetünk Rózsalángért. Nekem nem sok dolgom lesz, néha azért majd fújok egy kis tüzet, persze csak a hatás kedvéért… Szinte nem is értem, miért aggódott Kartal! Jól van, most már fekszem. Lelle, kedvesem, most már te is előadhatod, mi mindent láttál. Ha meg is döbbenek majd, így nem fog rajtam látszani.

- Az egyszeri átélés még nem tapasztalat, még nem tudás – mondta Regéc. – Ezt még a gomba idézte elő és nem Vigo.

- Ne akarj lelombozni! – nézett fel Rico. – Eddig még mindent megtanult, amihez kedve volt. S éppen ehhez ne lenne? Mondd meg nekem Regéc, ilyen állapotban hány ellenféllel lesz képes egyszerre küzdeni?

- Az az állóképességétől függ… - Regéc a fiúra nézett. – De ha az oldaladon lévő sebet figyelembe vesszük, akkor is képes lehetsz egyszerre hat-nyolc ellenféllel elbánni. S még sokkal többnek a szándékát érzékelni. Ez több, mint amit remélni mertünk… De mint mondtam, a tudás még nem lett a részed. Mit láttál?

- Alakok helyett fényeket – Vigo elmosolyodott. – Te olyan vagy, mint az ügyesen rejtegetett vulkán, Rico alapjaiban békésen lila, Lelle pedig a melengető, óarany napfény.

A szélesen felvillanó mosoly beragyogta Regéc arcát.

- Magam is hasonlóan szoktam látni. És megnézted saját magadat is? – kérdezte, majd, amikor a fiú nemet intett, folytatta. – A te fényednek a formája nem egészen emberi, Vigo. Kiterjesztett,

tűzvörös sólyomszárnyakat viselsz a válladon, fiam. Az egyetlen olyan állatét, amelyet a Boszorkánymester nem állhat.

- Miért? – kérdezte a beálló csendben Vigo.

- Mert a tűzsólyom a jazigok lelke, a szent állatuk. Ő elárulta a népét, megölte a saját lelkét… Többé nem volt képes elviselni ennek a madárnak a jelenlétét. S az Ősfa téged választott ki, hogy a gazember fejébe, testébe, életébe vésd a sors igazságának súlyát.

- Nem bosszúállónak születtem! – villant meg a fiú szeme.

- Egy elfnyi élet is kevés lenne ahhoz, hogy minden gaztettéért bosszút állhass… Nem, te nem vagy bosszúálló, de ettől még emlékeztetni fogod mindarra, amit igyekszik elfelejteni. Képes lehetsz arra, hogy kibillentsd hideg, kíméletlen nyugalmából, s ez nem sokaknak adatott meg – a lány felé fordult. – Te mit érzékeltél?

- Én szellemeket látok Regéc – mondta egyszerűen Lelle. – Halottak lelkeit, akik a segítőink. Olyanok, akikhez köt valami… Kékes fényű lett minden, mint egy teliholdas éjszakán. Ricot sárkányszellemek segítik; Vigo körül a farkasok ezúttal embertestet viseltek, s ott vannak körülötted is Regéc. Képekben üzennek… Mert nem csak én látom őket, de ők is látnak engem. S arra kértek, mondjam el, hogy mindig veled vannak. Amikor a dobroc megsebzett, egyfajta tűzaura elrekesztett téged tőlük, s időbe telt, míg áthatoltak rajta. Ekkor érezted azt, hogy teljesen egyedül vagy… S néha még most is így érzed, pedig ők sosem hagynak el.

Regéc arca megmerevedett, hogy elleplezze a benne dúló érzelmeket, csupán kristálykék szeme ragyogott.

- A halottak lelkei nem csak segíteni jöhetnek. – mondta végül. – Nem csak a szeretetteli szellemeket fogod látni, Lelle. S ha ez a képesség adatott meg neked, akkor a lelkedet is meg kell edzened, hogy állni tudjad a sötéteket is. Mert ők is látni fognak… És meg fognak támadni. Hidegpuszta hemzseg tőlük…

- Te érzékeled őket? – kérdezte megfeszülve a fiú.

- Igen. Szürkés, sötétes foltnak látom az ilyen szellemeket; a legrosszabbak pedig olyanok, mint a minden fényt elnyelő fekete lyukak. Úgy sejtem, te is hasonlónak látod majd őket.

- Akkor harcolni is tudok velük?

- Amíg a váltott látást használod, igen. De két dologról nem felejtkezhetsz el! Egyrészt nem tudod mindig és mindenhol átvállalni a Lellére támadó lelkeket, neki is meg kell tudni védenie magát. Másrészt pedig nem maradhatsz a végtelenségig a váltott állapotban, hacsak nem sikerül valahonnan életerőt merítened. A váltott állapot ugyanis a tested erejét használja, jóval gyorsabb ütemben, mint a megszokott, anyagi helyzetben. Persze, ha találsz egy tiszta földpontot, egy elf ösvényt, egy erős Kaput, azzal összekapcsolódhatsz, s akkor tulajdonképpen kimeríthetetlen energiaforráshoz jutottál. De a sötéttel való küzdelmek helyén meglehetősen ritkák az ilyen tiszta, erős pontok… Az ellentétük

annál gyakoribb. Váltott állapotban látni fogjátok az erővonalakat, az eltorzultakat is. És erre nagyon kell figyelni! Mert ha az anyagi síkon lévő tudatoddal lépsz rá egy ilyenre, akkor is elszívja az erődet, de ha módosult tudattal, akkor egész egyszerűen kiüt! Ha van valaki, aki levonszol róla, akkor is órákig tartó eszméletlenséget okoz! Ha pedig nincs ott senki, belehalsz.

- Tehát egyszerre áldás és teher a váltott látás – jegyezte meg csendesen Lelle.

- Minden képességnek legalább két oldala van – bólintott fanyar mosollyal Regéc. – És ehhez nem árt a jó fizikai és lelki erőnlét, ha azt akarjátok, hogy hasznotokra legyen. Egyszer átéltétek… Most meg kell találnunk a módját, hogyan tudjátok saját magatok előhívni.

A gyakorlás elvitte a nap jó részét. Mint az várható volt, Lellének sikerült hamarabb. Segítette őt bizakodó természete, az átélt látomások tapasztalata, a környék fáinak nagy száma és nem utolsó sorban az elf csat ereje. Először maga is meglepődött, amikor sikerült – olyan könnyen csusszant át, hogy nem is értette, miért hitte ezt bármikor is nehéznek. Mire alkonyodni kezdett, képes volt arra, hogy akaratának puszta erejével és elméjének nyitottságával bármikor a váltott állapotba kerüljön. Vigonak nem ment ilyen könnyen. Órákig próbálkozott mindenféle összpontosítással, ellazulással, akarattal, mindhiába. Regéc a lelke mélyén nem lepődött meg ezen. Mióta a fiú elárulta, hogy ő is a szándékok felismerésére képes, tudta, hogy saját magához hasonlóan nem lesz könnyű dolga. Megvárta, míg Vigo kimeríti a szokásos próbálkozások lehetőségét, s mert nem járt sikerrel, Regéc ahhoz a módszerhez folyamodott, amely egy bölcs öreg Őrző segítségével lehetővé tette neki, a hajdanvolt, vöröshajú fiúnak a képesség használatát. Küzdelemre hívta Vigot. A fiú a botját, Regéc egy jókora, erős fahusángot használt; s a férfi mozgásán már az elején látszott, hogy nem lesz kíméletes. Vigonak minden összpontosítására, fürgeségére szüksége volt, hogy hárítani tudja egy képzett Őrző támadásait. S mert Regéc mesteri ellenfél volt, a fiúból is képes volt kihozni minden tudását. Vigo percről percre jobban élvezte, annak ellenére, hogy az a husáng nemegyszer súrolta, párszor el is találta. Ő sem maradt adósa Regécnek. Felpezsdült a vére, villogott a szeme, olyannyira feloldódott a küzdelemben, hogy kis híján elvétette a lépést, amikor a tudata egy pillanat alatt emelkedett ki a testéből. S csak azért tudta elhárítani Regéc váratlan csapását, mert fölemelkedő sólyomtekintete tisztán és élesen látta a szándékot és odaföntről is irányítani tudta a testet. A hirtelen zuhanást már felkészülten várta, s amikor újra a fényeket látta, ellentámadásba lendült. Regéc meglátta a változást, s maga is azonnal állított tudatának és tekintetének fókuszán – a küzdelem innentől kezdve hihetetlen volt egy külső szemlélő számára. Olyan erő és olyan gyorsaság csapott össze a két fél botjában, ami fizikailag lehetetlen lett volna – mégsem volt az. S a küzdelem döntetlennek ígérkezett… Mert ugyan Vigo ebben az állapotban gyorsabbnak bizonyult, de Regéc volt a tapasztaltabb és a kitartóbb. A fiú hamarosan érezte, hogy sajogni kezd a feje, tudta, ezt az állapotot nem sokáig tudja már fenntartani – ami egyenlő a vereséggel. Regéc pontosan erre számított. Ami ezután történt, mind a kettőjüket meglepte. Lelle egy kidőlt farönkön üldögélt a

közelükben, onnan figyelte a küzdelmet, s mert jól ismerte Vigot, rögtön észrevette a lankadás első jeleit. Felvillant benne, amit Regéc mondott a tiszta pontokról, s ezzel egy időben az is, hogy az ő erejét a fák táplálják. S abban a pillanatban kristálytisztán felmerült benne, hogy ha össze tudna kapcsolódni Vigoval, átadhatná neki a fák kimeríthetetlen erejét. Tudta, hogy képes rá, bár azt nem sejthette, hogy egy ilyen kapocs belőle mennyit vesz majd ki. De most nem is érdekelte. Képes volt fókuszt váltani, mielőtt Regéc erőfölénybe jutott volna, s mert úgy akarta, a kékes holdfényderengésben megláthatta az élőket összekötő ezüstös fonalat – vagyis azt az erős ezüstkötelet, ami összefűzte őt Vigoval. Megnyitotta lelkének erejét, s amikor megérezte magában a vadon susogását, átáramoltatta a kötélen keresztül. Vigot villámcsapásként érte a hirtelen energiahullám, Regéc csak annyit látott, hogy a fiú tűzfénye vakító erővel fellobban. Mindketten a forrás felé kapták a fejüket – az óarany és zöld ragyogásba burkolózó lányalak felé. Azt nem tudták *hogyan* csinálta, de azt mindketten egy pillanat alatt megértették, hogy *mit* tett. Vigo nem késlekedett, újult erővel rontott rá Regécre, s mert Lellén keresztül a vadon ereje állt mögötte, hátrálásra és végül megadásra kényszerítette a férfit. Ekkor Lelle megszakította az áramlást, s néhány pillanat múlva mindhárman visszatértek a fizikai világ keretei közé. Regéc elismerően bólintott Vigonak, majd hangosan zihálva a lányhoz sietett és leült mellé a rönkre. Lelle teste finoman remegett, de nem tűnt kimerültnek. Regéc komoly tekintete láttán finom mosoly jelent meg az arcán.

- Tudom, hogy nem volt egészen tisztességes – mondta halkan. – De láttam, hogy Vigo fárad és belémvillant, hogy én magam is lehetek az a tiszta pont. Megpróbáltam…

Ekkor már Vigo is odaért hozzájuk, botjára támaszkodva lihegett, s az ő szeme ugyanolyan komoly volt, mint a férfié. Lelle ránézett.

- Mondtam, hogy én lehetek a pajzs.

- Mondtam, hogy nem engedem az életed kockáztatását!

- Lelle… - szólalt meg Regéc, s ha Vigo azt hitte, vele fog egyetérteni, csalódnia kellett. – Amit tettél… Ez egy elképesztő lehetőség! Gondolom, ezzel te is tisztában vagy. Mert Hidegpusztán nem lesz használható tiszta pont – rajtad kívül.

- A vadon ereje volt, igaz? – vágott közbe Vigo. – Te magad mondtad, hogy nem bírod sokáig használni, mert felemészt!

- De ha szükséges lesz, muszáj használnom! Fogadd el végre Vigo, hogy kész vagyok kockáztatni, ha nincs más lehetőség! – magyarázta belemelegedve Lelle. – Az utunk során te magad is többször sodortad veszélybe az életedet, hezitálás nélkül, csak hogy Riconak vagy nekem segíts.

Vigo nem válaszolt, csak keményen összeszorította a száját. A lány szenvedélyes hangon folytatta.

- Az Ősfa és Kartal azért engedett el kettőnket, mert együtt erősek vagyunk. Te is tudod, én is tudom, hogy bármelyikünk meghalhat… S ezt csak úgy kerülhetjük el, ha nem akarsz a magad

dolgán kívül még engem is állandóan óvni. Nem oszthatod meg magad! Én pedig nem hagyhatom, hogy mindent elvégezz helyettem. S bár soha nem beszéltünk róla, mégis mindenki tudja, hogy te vagy kis csapatunk vezetője. Én is tudom… de ha segíteni akarok és tudok, nem állíthatsz meg! Kipróbáltam valamit, ami működik. És nem csak közelről működik!

- Milyen távolságból tudsz segíteni? – hajolt előre Regéc.

- Bármilyen távolságból!

- Akár úgy is, hogy nem jössz be a Boszorkánymester tanyájára? – kérdezte Vigo.

- Arra ne számíts!

- Működne? – a fiú nem tágított.

- Úgy is működne, hogy három kör választ el minket egymástól – mondta egyenesen, bár nem szívesen Lelle.

- De hogyan? – kérdezte a férfi.

- Az élő lelkeket összekötő ezüstfonal mentén.

- Hát persze! Milyen egyszerű! – kiáltott fel Regéc. – Akár velem is megtehetnéd?

- Talán… Váltott állapotban látom az ezüstfonalakat. De úgy hiszem, ez inkább csak megérzés, hogy az erőátadás igazán csak szoros köteléknél működik.

- Akkor közöttünk jó erős lehet – halvány mosoly futott át a fiú arcán. – Majdnem ledöntött a lábamról az átáramló energia.

- Erős bizony! – Lelle is elmosolyodott. – De csak akkor tudod befogadni, ha te is váltott állapotban vagy. Mert végre sikerült, ugye?

- Sikerült, de nem könnyen.

- Számítottam rá – Regéc felállt. – Nekem is ilyen nehezen ment az elején, s engem is a küzdelem billentett át. Úgy tűnik, mi ketten a cselekvés útján tudunk boldogulni… Erős vagy, fiam… Lelle nélkül is kitartottál velem szemben, vele együtt legyőztél. Egy-két évnyi gyakorlás és erősödés után pedig legyőznél nélküle is. Igen… Minden esélyetek megvan, hogy élve jussatok ki Hidegpusztáról.

- Ideje lenne végre, hogy magáról Hidegpusztáról beszéljünk – jegyezte meg csendesen Vigo.

- Igen, most már itt az ideje – bólintott Regéc. – Vacsora után el is kezdjük.

A teraszon vacsoráztak, s utána sem akarózott bemenniük a házba. Regéc gyertyákat gyújtott és lyukas üvegburát borított rájuk – barátságosan fénylő gömbjük kellőképpen megvilágította az asztalt és a férfi által ráterített térképet is.

- Ez itt a Tűz Körének azon része, amely az észak-déli irányú Vigyázó-hegységtől keletre fekszik. És itt van Hidegpuszta… Délről egy hatalmas, halálos ingovány, a Feketeláp határolja, a többi oldalon kiterjedt, élettelen pusztaság. A Feketelápon esetleg át lehetne jutni észrevétlenül, ráadásul a mocsár majdnem a Boszorkánymester tanyájának faláig nyúlik, de mert éppen ez a legsebezhetőbb

oldala, nem építetett rá bejáratot. Meg kéne kerülni az egész erődöt… Tele van csapdákkal, láthatatlan veszedelmekkel. Nem tudok arról, hogy valakinek sikerült volna…

- Én sem – szúrta közbe élesen Rico.

- És a pusztaság? – Vigo éberen vizsgálta a térképet.

- Könnyebbnek tűnik, de nem az. – vette át a szót a sárkány. – Épeszű ember nem jár arra. Leszámítva persze a jazigokat, akik nemegyszer portyáznak ott, hogy ritkítsák a Boszorkánymester híveit. De ők tudják, mire számítsanak… Nincs víz, a föld az egész területen párolog, hideg tüzet és mérgező gázokat böfög fel. Emellett őrzik. A dobrochoz vagy a lélekkufárokhoz hasonlóan veszélyes lények, a legtöbbjük a fizikai szemednek láthatatlan. Ráadásul teljesen összekuszálta a földvonalakat… Ott nem lehet észrevétlennek maradni.

- Te ott jutottál ki?

- De én repültem. Olyan magasan, amennyire képes voltam… Ez az út számodra nem járható.

- Nem kell átkelnünk a pusztaságon, ha elég közel tudsz Kaput nyitni – nézett fel Vigo Regécre.

- Ez igaz, de az összekuszált földenergiák miatt nem tudok elég közel Kaput nyitni. Már ha azt akarom, hogy együtt és élve érkezzetek meg. Nagyon erős a torzulás…

- Mi az, ami még éppen biztonságos?

- Nagyjából egy-két kilométernyire az erődtől. Fedezékre nem lehet számítani, így legfeljebb az éjszaka sötétje takarhatja el az érkezőket.

- A Kapu villanása éjszaka nagyon feltűnő!

- Nem, ha nem nagyobb, mint egy tűzkitörés, ami ott lépten-nyomon előfordul.

- Kényelmetlen lesz.

- Nagyon is.

Vigo újra a térkép fölé hajolt, hogy magában összegezze a hallottakat, amikor furcsa bizsergés futott át a testén. Felkapta fejét, körülnézett. A nap már a látóhatár alá bukott, halványuló rózsaszín visszfénye csupán az ég alján látszott. Nyugalom és békesség honolt a környéken… Vigo mégis nyugtalan lett.

- Mi a baj? – kérdezte Regéc, s maga is fülelni kezdett.

- Furcsa előérzet… Mint amikor a vihart érzi meg az ember. Valami közeleg…

Erre már Rico és Lelle is megmozdult. Talán csak a fiú nyugtalansága hatott rájuk, talán valami más. Vigo felállt, néhány gyors lépéssel lesietett a tornácról. És akkor meghallották… Mindannyian tisztán hallották az összetéveszthetetlen üvöltést. Farkashang! Vigo szíve nagyot ugrott a mellkasában. Mintha hívná… Ösztönösen fordult el a tótól, futva megkerülte a házat, s megállt a fűben. A többiek még éppen idejében értek oda, hogy lássák… A hosszan elnyúló mező túlsó végén, ott, ahol a föld találkozik az éggel, égővörös fénnyel meghasadt a látóhatár, s a nyíláson egy farkas ugrott keresztül. Vigo még ilyen távolságról is megismerte.

- Liur! – mondta halkan.

- Vigo, én is látom – érintette meg Lelle a fiú karját.

- Én is – szólalt meg a hátuk mögött Regéc.

- Rólam nem is beszélve – horkant fel Rico. – Úgyhogy aligha lehet szellem, álom vagy ilyesmi.

A gyíksárkánynak igaza volt – egy igazi, élő farkas száguldott feléjük. És mégis Liur volt… Vigo ezer farkas közül is megismerte volna. Ahogy közeledett, úgy fogta vissza magát, s mire eléjük ért, már sétált. Gyönyörű volt… Hatalmas, izmos testét tömött, ezüstszürke bunda borította, elkeskenyedő fejét büszkén fölvetette… És megvillanó ember-szemekkel nézett rájuk.

- Liur – mondta újra Vigo.

- *Én vagyok* – üzente a farkas, s mert úgy akarta, dallamos, férfias hangját mindannyian hallották a fejükben. – *Azért jöttem, hogy elmondjam, miként juthattok be Hidegpusztára.*

- Te élő vagy? – lépett közelebb Lelle.

- *Nézd meg!*

Lelle állított tekintetének fókuszán, s a kékes derengésben meglátta a valóságot. A farkastest megváltozott – mintha félig fényből, félig húsból és vérből szőtték volna. Benne, fölötte, körülötte pedig egy fiatal, magas, erőteljes férfi szelleme lebegett; Vigohoz való hasonlósága kétséget sem hagyott arról, hogy valamelyik felmenője lehet. S amikor a lány megosztotta a többiekkel a benyomásait, a farkas a megfeszülő fiúra pillantott és bólintott.

- *Nem vettem kölcsön egy állat testét, hanem magam szőttem azt.*

- De ha ember voltál, miért van erre szükséged? – kérdezte Rico. – Megjelenhetnél szellemként is!

- *De vajon látnál-e, kicsi sárkány?*

- Tehát szükséges, hogy lássunk – Vigo hangja még mindig halk volt.

A farkas szemében különös melegség csillant, ahogy ránézett, s felcsendülő hangján érezni lehetett, hogy mosolyog.

- *Szükséges, hogy mindannyian lássatok. De különösen, hogy Lelle lásson.*

- Én? – döbbent meg a lány. – De hát Vigo…

- *A Háló tudja, hogy te képes vagy képekben átvenni üzeneteket* – vágott közbe a farkas. - *Szerencsés és elég ritka adottság… Márpedig valakinek látnia is kell, amit elmondok!*

- Akkor áruld el, hogyan lehet bejutni Hidegpusztára – szólalt meg Regéc is.

- *Számotokra a pusztaság a halállal egyenlő. Észrevétlenül kell bejutnotok, s amíg lehet, észrevétlennek is kell maradnotok, ha célhoz akartok érni. Nagyon kevés az idő! Három nap múlva holdtölte! Három nap múlva Rózsalángnak az Ősfánál kell lennie! Egyetlen próbálkozásra van mód... Ezért kell a lápon át mennetek.*

- A láp oldalán nincs bejárat! – vetette ellen Rico.

- *De van* – mondta egyszerűen a farkas. – *Nagyon nehéz megközelíteni, de ez az egyetlen hely, ahol észrevehetetlenek lesztek. Ott nyílik, ahol a Halálút eléri az erőd falát.*

- A Halálút! – kiáltott fel Rico. –Oda nem küldhetsz!

- Nincs más mód.

- Abba Vigo és Lelle belehal! – ágált a sárkány.

- Ha rajtuk van az amulett, aligha.

Rico döbbenten elhallgatott.

- Mutasd meg! – kérte a beálló csendben Lelle. – Ha egyszer látom, meg fogom találni.

- Tudom, kicsi lány. Nézd hát!

Lelle tágra nyílt szemekkel, de még mindig váltott állapotban nézte végig a képeket – az ingovány hatalmas kiterjedését; az egyre jobban eltorzuló, végül émelyítően gonosszá váló földvonalat; a halott, természetellenes alakú kövekből rakott erődítményt; a látó szeme előtt fel-felvillanó csapdák tömegét és végül a falon nyíló bejáratot, melyet csak az vehetett észre, aki tudta, hol keresse. Mikor a farkas befejezte az üzenetet, Lelle azonnal visszatért a fizikai világba, hogy uralni tudja a borzadálytól remegő tagjait.

- Soha az életben nem fogom elfelejteni! – nézett a farkasra.

- Aki járt ott, örökre emlékezni fog rá, kicsi lány – hangzott a szomorú válasz. – *S van, akit a halál sem óv meg a visszatéréstől. A térképed segíteni fog, hogy átjussatok az ingoványon – a te kérésedre megmutatja a legrövidebb és a legbiztonságosabb átvezető ösvényt. A Halálúton pedig már nem lehet eltévedni… A többi rajtad múlik.*

Elhallgatott, majd Rico felé fordult.

- Odabent olyan torzak az energiák, hogy a térkép már nem fog működni; ott már csak benned bízhatnak.

- Nem kell emlékeztetned a fogadalmamra – mondta bosszúsan Rico. – Mert gondolom, erről is tudsz…

- Sokat kell tudnom… A Háló hisz benned Rico.

- Ez megtisztelő! Főleg, hogy azt sem tudom, mi az a Háló! Eddig csak Vigo őseiről volt szó…

- A Háló ennél jóval több… Rájössz majd, ha találkozol vele. Most mennem kell, mert véges az idő, amit ilyen testben tölthetek. Vigo, kísérj el egy darabon!

A fiú némán lépkedett a farkas mellett, miközben a ház és a többiek elmaradtak mögöttük. Annyi mindent szeretett volna tudni, annyi kérdése volt, hogy végül egyet sem tudott feltenni. A farkas azonban tisztában volt ezzel.

- A válaszok ideje még nem érkezett el, Vigo, – üzente szelíden, s a hangját most csak a fiú hallhatta – *ahhoz érettebbnek és erősebbnek kell lenned. De minden egyes nappal közelebb jutsz hozzá, s így közelebb jutsz hozzánk is.*

- Tehát azt sem tudhatom meg, te ki vagy valójában.

- Ugyanazon család vére keringett az én ereimben is, mint most a tiédben. A rokonod vagyok, s talán egyszer majd a barátod is leszek… Eskü köt hozzád, bár nem az, ami téged fűz a Hálóhoz. S tudnod kell, hogy bármi vár rád Hidegpusztán, nem kell egyedül szembenézned vele.

- Úgy érted, eljöttök? A farkasok?

- Már ott leszünk. Várni fogunk rád Sólyomfarkas és elkísérünk…

- Te is?

- Én a leginkább. Van mit törlesztenem…

Azzal a farkas megugrott, s mielőtt Vigo akár csak elbúcsúzhatott volna, már eliramodott a látóhatár felé – hogy néhány pillanattal később aranyvörös villanás kíséretében tűnjön el. Vigo lassú léptekkel tért vissza a házhoz, hogy rendezni tudja a gondolatait. Kimerültnek érezte magát, s a szívére megmagyarázhatatlan szomorúság kúszott – Liur megjelenése egyszerre váltott ki belőle örömet és bánatot, bár az érzések e furcsa keverékét még nem tudta megmagyarázni. De úgy tűnt, a farkas megjelenése a többieket is mélyen érintette…

- Ha elfogadtok egy javaslatot, - szólalt meg Regéc, amikor Vigo melléjük ért – akkor ne ma vessük rá magunkat a térképre. Bölcs tanács az, hogy a fontos döntésekre érdemes aludni egyet. S az egész küldetéseteknek talán nincs fontosabb döntése, mint az, hogyan lehet bejutni Hidegpusztára…

- Én támogatom! – vágta rá Rico. – Még hogy a Halálút! Ha már beszélni kell róla, inkább világos nappal teszem.

Lelle nem szólt semmit, csak megborzongott, ahogy a képekre gondolt…

- Legyen úgy! – bólintott Vigo. – Holnap felkészülünk. És utána elindulunk Hidegpusztára!

- Tudok egyet s mást a Feketelápról – Regéc fanyarul elmosolyodott. – Jártam már ott… legalábbis a szélén. És az éjszaka is támadt egy-két ötletem.

A házban ültek, a konyhai faasztalon kiterítve feküdt Regéc térképe és még összetekerve Lelléé.

- Úgy tudtam, az Őrzők elkerülik azt a környéket – jegyezte meg Rico.

- Ha lehet, elkerülik – értett egyet a férfi. – De én akkor már nem voltam Őrző és nem kerülhettem el. Egy barátomnak segítségre volt szüksége…

- Épeszű barátok is elkerülik azt a környéket – mondta savanyúan a sárkány.

Regéc mosolya szélesebb lett.

- Nos, hogy ő épeszű-e, arról vitatkoznak néhányan. Mindenesetre az egyetlen olyan emberi lény, akiről tudom, hogy észrevétlenül átjutott a Boszorkánymester uralta vidéken.

- Nem elf? És átjutott? Ő kellene nekünk!

- Miért olyan különös, hogy nem elf? – kérdezte kíváncsian Vigo.

- Mert tudom, mi minden várja azon a földön a jövevényeket. S ezek felismeréséhez és elkerüléséhez az élő teremtmények közül egyedül az elfek érzékszervei, ösztönei, gyorsasága lenne elég. Esetleg még a táltosoké. A barátod rendkívüli ember lehet. S te is elég szívós fickó vagy, ha kijutottál a lápból.

- Akkor talán beszéljünk a Feketelápról! – javasolta Vigo.

- A Feketeláp egy hatalmas, ingoványos területnek egy kisebb része – kezdett bele Regéc. - Az egész területet Lápföldnek nevezik, s önmagában nem is lenne vele baj. Máshol is vannak mocsarak, akad ennél kiterjedtebb is, de a Feketeláp megváltoztatta az egészet. Emiatt tűnik kihaltnak és fenyegetően csendesnek az egész vidék.

- A Feketeláp mérgezi meg? – kérdezte Lelle.

- Igen. A Feketeláp megszállt hely, önálló élettel bír. Olyan szellemi erő uralkodik benne, amely teljesen elnyomta a hely valaha volt energiáját. Gonosz és kegyetlen erők szállták meg… Eredetileg egy folyódelta volt, amely a szárazföld közepén mocsárrá duzzadt, s vízfolyásai is itt tűntek el. Vízfolyások, szigetek és nádasok vadona volt, amíg a Boszorkánymester az uralma alá nem hajtotta. Azóta látható és láthatatlan szörnyek, halálos káprázatok és csapdák otthona. És minden látszólag átvezető csapása a Halálútba torkollik. Persze a legtöbb csapás a mocsár mélyére vezet… Valószínűleg mi is ott végeznénk Lelle térképe nélkül.

- Mennyi idő alatt kelhetünk át rajta? – kérdezte Vigo.

- Ha figyelembe vesszük a Kapu lehetőségét, az útmutató térképet, az amulettek erejét, azt, hogy Rico repülni tud… És ha együtt vagy felváltva tudjuk használni a fókuszváltást, hogy elkerüljük a csapdákat… - Regéc eltöprengett. - Nos, még így is legalább egy teljes nap. Bár szerintem több lesz. S ha lehet, ne éjszaka vágjunk neki.

- Hogy érted azt, hogy *vágjunk* neki – kapta fel a fejét Vigo. – Tudtommal hárman megyünk!

Regéc szeme megvillant, szája széle sokat tudó mosolyra görbült.

- A három igazán jó szám, de a négy még jobb. Nem említettem, hogy én is veletek megyek?

- Nem - mondta néhány pillanatnyi döbbent hallgatás után a megrökönyödött Lelle. – Ezt eddig nem említetted!

- Szó sem volt további társakról! – vörösödött el Rico. – Éppen elég, ha hárman vagyunk ennyire eszementek!

- Regéc, ezt nem vállalhatod értünk – szólalt meg végül komoly hangon Vigo is. – A Halálutat nem élnéd túl! Liur is megmondta, hogy mi is csak az amulettnek köszönhetően juthatunk át rajta.

- És ki mondta, hogy nekem nincs amulettem? – Regéc mosolya még szélesebb lett.

- De Csete csak négy olyat készített, amelyik megállja a helyét Hidegpusztán, és az egyik elveszett! – vetette ellen Lelle.

- Nem Csete az egyetlen táltoskovács… Bár az én amulettem szintén az ő keze munkája.

- Tehát neked készítette!

- Nem egészen, Lelle. Csete valóban négyet készített: neked, Vigonak, egyet teljesen titokban, ez veszett el, s még én sem tudom, kinek szánta… A negyedik Kartalé. S ő rám bízta a magáét, hogy elkísérhesselek benneteket. Szükségetek lehet rám…

- Ebben nem kételkedem – Vigo is elmosolyodott. – És eszemben sincs, hogy visszautasítsam!

- Akkor hát köszöntünk a csapatban – Rico lassan visszanyerte eredeti színét. – Vihartépő nagyon előrelátó… Ezt terveztétek kezdettől fogva?

- Kartal rám bízta a döntést, miként mindig. S én így döntöttem – felelte egyszerűen a férfi.

- Akkor még nagyobb az esélyünk, hogy gyorsan átjussunk a Feketelápon – bólintott a lány.

- A *gyorsan* nagyon viszonylagos szó azon a vidéken. A Feketelápot elviselni még egy óráig sem könnyű, nem hogy egy-két napig – hangzott Rico kiábrándító válasza. – És utána még rosszabb vár ránk.

- A Halálút…

- Bizony, a Halálút! A yel-vonalak létező legrosszabbika… - Rico dühösen fújt egyet. – Sokan és sok helyen torzították el a vonalak energiáját, de a Halálutakat semmi sem múlja felül. Szerencsére nincs belőlük sok, de minket ez aligha vigasztal, ha egyszer használnunk kell az egyiket. A torz yel-vonalak kisebb-nagyobb mértékben elszívják az élőlények erejét, de egy Halálút egyszerűen felzabálja azt, aki óvatlanul rátéved. Megfelelő védelem nélkül nem lehet túlélni… Nekem is elég magasra kell majd repülnöm, hogy kívül legyek kisugárzásának határán. Alig egy mérföld hosszú, de én itt kemény küzdelemre számítok – keményen fogtok küzdeni, hogy az életetek mellett az erőtöket is megtartsátok.

- Szeretem, amikor ilyen bizakodó vagy – jegyezte meg Vigo. – Úgy kell időzítenünk, hogy sötétedés után érjünk az erődítményhez. Mennyire nyílt a terep a Halálúton?

- Alig. A Feketelláp körülöleli a Halálutat és felkúszik egészen az erődítményig. Gondolom, ezt jó hírnek veszed…

- Legalább az erőd őrszemeitől nem kell tartanunk. Regéc, hol tudsz Kaput nyitni?

- No, ez az a téma, ahol akad megbeszélnivalónk. Merthogy két Kapuról van szó – az egyiken érkezünk, a másikon távoznunk kéne.

- Bárhol tudsz Kaput nyitni!

- A könyvek szerint igen, de az életben ez azért nem ilyen egyszerű Vigo. Egy korábban nem létező Kapu megnyitása sok energiát emészt fel, s nekem tartalékolnom kell az erőmet a lápra, a Halálútra és nem utolsósorban a Boszorkánymester tanyájára. Ráadásul az a környék gyakorlatilag mentes a használható, meglévő Kapuktól. De van ott egy elfeledett, többé-kevésbé rombadőlt Kapu. A veszélyesek és megbízhatatlanok között tartják nyilván azok, akik egyáltalán tudnak róla. Ha

besegítek az erőmmel, a megérkezéshez használható lesz, bár rázós útra készülhetünk. Viszont nem merülök ki.

- És mi lesz visszafelé? – Lelle megborzongott. – Ha kihozzuk Rózsalángot, újra végig kell mennünk a Halálúton és a Feketelápon?

- Erre ne is számítsatok! – horkant fel Rico. – A legyengült Világőrt nem vihetjük a Halálútra! És szerintem bennünk sem lesz hozzá elég erő, már ha élünk még.

- Kénytelen vagyok egyetérteni Ricoval – bólintott Regéc. – Nem, az Őrzők Körébe más úton kell eljutnunk. Valószínűleg nem leszek olyan erőben, hogy bárhol Kaput tudjak nyitni. De van a kietlen pusztaságban, nem túl messze az erődtől egy energiapont… Az egyetlen, ahol túl mélyről tör fel az erő ahhoz, hogy a Boszorkánymester hozzáférhessen. Azt megcsapolhatom…

- Akkor neked is át kell jönnöd velünk az Őrzőkhöz – jegyezte meg Lelle.

- Régóta várom már az alkalmat… s ennél aligha lehet jobb. A kitaszított Őrző, aki segített megmenteni a Rózsalángot, mindezt a Tanács háta mögött… Igen, ez határozottan elégtétel lesz a számomra! Már csak ezért is életben fogok maradni!

- Ez is egy hajtóerő – ismerte el Rico. – Méghozzá a rokonszenves fajtából való.

- Úgy hát mindannyiunknak megvan a maga indoka a túlélésre – bólintott elégedetten Regéc. – Készüljünk fel! Alkonyatkor rácsatlakozunk egy elfelejtett sodrásra.

Szemtől szembe

Útjuk során szembenéztek már néhány halálos veszedelemmel, de ez a sodrás felülmúlta valamennyit, s ha eddig nem tették volna, most megtanultak tartani a Kapuktól. Mert, mint minden Kapuban, ebben is kikerült a kezükből az irányítás, a folyamként hömpölygő energiaáradat tartotta kezében az életüket. És ez volt az első alkalom, amikor Vigo és Lelle teljes szívvel osztotta Rico véleményét…

- Rázós út lesz – figyelmeztette őket Regéc az indulás előtt. – Egy elfeledett sodrás nagyon különbözik a jól működő Kapuktól, kellő tudás nélkül életveszélyes a használata. Olyan, mint egy gyertya, amely nem tud rendesen világítani – pislákol, majd fellobban, néha ki-kialszik… A sodrás menet közben, kiszámíthatatlanul változtatja az erejét, a sebességét, a méretét. Nem is ez jelenti a legnagyobb veszélyt… Hanem a megszakadások. Hatalmas lukak tátonganak benne, ezeket kell az erőmmel befoltoznom.

- És ha nem tudnád befoltozni? – kérdezte rosszat sejtve az egyre halványabb színű sárkány.

- Jobb esetben kipottyannánk a lukon, s ha túl is élnénk egy ilyen zuhanást, nem tudhatjuk, hol bukkanunk ki. A rosszabb esetről még nem érkeztek hiteles beszámolók… A Kapukkal foglalkozó tudorok szerint ilyenkor a sodrást megszakító sötét lukak egyszerűen elnyelik a belezuhanókat.

- Nem vállalom! – kiáltott fel Rico kétségbeesve. – Találj ki valami mást!

- A *más* lehetőségeknek sokkal több hátránya van – jegyezte meg szárazon a férfi.

- Mi lehet annál hátrányosabb, hogy csúfosan ottveszünk egy ilyen alattomos Kapuban?!

- Kapumester vagyok Rico. Az a dolgom, hogy el tudjam hárítani az efféle veszélyeket.

- És tényleg el tudod? Próbáltad már? Ugye nem ez lesz az első ilyen eseted?

- Nyugalom, Rico! – Vigo a minden ízében remegő sárkány vállára tette a kezét. – Összekapaszkodunk és túléljük ezt is.

Beszélni egy dologról, vagy átélni azt, egészen más dolog – erről az őrült sodrás meggyőzte őket. Regéc állt a csapat élére, Vigo a végére, közrefogták Lellét és a halálsápadt sárkányt; olyan szorosan egymáshoz préselődtek, ahogy csak tudtak. Az energiafolyam rázta, dobálta őket, néha szédítő forgásba kezdett, összeszűkült, hogy alig kaptak levegőt, vakítóan villogott vagy szürke homályba veszett. De a legrosszabbak valóban a tátongó lukak voltak – mint prédára éhes, üreges szájak nyíltak meg előttük, s mindig akkor bukkantak elő, amikor a leggyorsabban száguldottak. Regéc ösztönei és gyorsasága mentette meg őket. Az utolsó pillanatban saját erejéből pótolta ki a sodrás hiányzó fényfalát, egyszer, kétszer, féltucatszor. Túlélték, de a vártnál is ziláltabban jutottak ki belőle.

- Ennél azért jobb állapotú sodrásra számítottam – ismerte el Regéc, amikor feltápászkodott a földről. – Hamarosan teljesen használhatatlan lesz… És több erőmet elvette, mint gondoltam.

Vigo is felállt, talpra segítette az erősen szédülő lányt, majd a sárkányra nézett. Rico viaszfehéren, mozdulatlanul, szemére szorított öklökkel feküdt a nyirkos fűvel borított talajon.

- Megérkeztünk – érintette meg a vállát Vigo.

- Igen, tudom! Tudom! – hallatszott az éles válasz, bár a sárkány továbbra sem mozdult. – S bár neked ez csak egy hely a sok közül, jusson eszedbe, hogy én ötvenévnyi rabság után szöktem meg innen! Hadd ne siessem hát el ezt a megérkezést!

A három ember egymásra nézett és békén hagyták Ricot. Vigo és Regéc felderítették a környéket, Lelle a csomagok és Rico mellett maradt. A környező tájnál valamivel magasabban fekvő kis, füves szigetre jutottak ki, amelyen a Kapu kőből épített, omladozó romjain kívül nem volt más. Amerre a szemük még ellátott az alkonyi fényben, mindenfelé hasonló, sással, zörgő nádassal szegélyezett szigetek, zsombékok húzódtak, itt-ott vízben gyökerező fák csoportjai zöldelltek, közöttük kisebb tavacskák, vékony csatornák felszínét csillantotta meg a lemenő nap fénye. Hűvös volt a levegő, a nyirkos föld fölött máris megtelepedett a szürkületi köd. Rideg, barátságtalan vidék volt ez, amelyet alig-alig szőttek át az élet jelei. Vízimadarak hangját, röptét egyáltalán nem lehetett hallani. Csupán mély hangú békák baljós kuruttyolása, a még itt is élni képes rovarok zümmögése és a gyenge szélben csontként zörgő száraz nád hangja törte meg a csendet. Tőlük délre, a látóhatár szélén valamiféle szélesebb, sötét vízfolyás látszott, észak felé, alig száz lépésnyire azonban mindent eltakart a túlságosan is gyorsan odahúzódó sötétség.

- A hátunk mögött, az a folyó a Sekélyvíz – magyarázta Regéc Vigonak. – Alig több, mint egy sekély, lomhán mozgó, sáros pocsolya… De ott már több nyoma van az életnek. Az már elég távol van…

Észak felé fordult és némán figyelte a sötétséget.

- Ez itt előttünk a Feketeláp, ha jól sejtem – jegyezte meg csendesen a fiú.

- Olyan gyorsan vonzza magához az éjszakát, ahogy csak tudja. Meg sem szabad próbálnunk, hogy a sötétség uralmának idején keljünk át rajta!

Vigo állított tekintetének fókuszán, alkalmazkodott a szürkület fényeihez.

- Közel van a Kapu a Feketeláphoz - jegyezte meg rövid mérlegelés után. - Nem kell sok, hogy belépjünk a területére… De a fölötte ülő sötétségen nem lát át a szemem. Remélem, onnan sem látnak minket…

- Nem fogják észrevenni az érkezésünket – jegyezte meg fanyarul a férfi. – Errefelé nemigen járnak a Boszorkánymester őrszemei. Nincs rájuk szükség… Az elmúlt két évszázad alatt sokat nőtt a Feketeláp, húzódik dél felé, és maga is elintézi a betolakodókat. Hamarosan eléri a Kaput is… Onnantól kezdve az ég irgalmazzon annak, aki ebbe a sodrásba teszi be a lábát!

- Itt éjszakázunk?– szólalt meg a hátuk mögött Lelle, aki otthagyta a csomagokat és a még mindig fekvő Ricot.

- A közelben, de nem a Kapu szigetén – válaszolta Regéc. – Az ember sohasem lehet biztos abban, hogy mikor nyílik ki a háta mögött egy átjáró… Mielőtt teljesen besötétedne, átmegyünk egy másik kis szigetre, ami még kívül van a Feketeláp határán. Ha nem történt túl nagy változás, mióta itt jártam, a nádas ott kunyhóként hajol össze a talaj fölött, elrejt és védelmez. Állítsuk talpra Ricot és igyekezzünk.

Rico magától is felállt. Még mindig természetellenesen sápadt volt, de borostyánszínű szeme éberen és elszántan villant meg a lemenő nap fényében.

- Újra itt vagyok… - mondta lassan és észak felé nézett. – Visszajöttem, de nem fogsz örülni nekem… Mert nem a félelem dolgozik a kis gyíksárkányban!

- Az éjszakát egy másik szigeten töltjük – mondta neki Vigo. – Mennünk kell…

- Mehetünk. Most már én is megérkeztem…

Nem volt túl egyszerű az egyre mélyülő estében megtalálni az utat az állott, büdös pocsolyák, vízfolyások között, de Regéc emlékeinek és Vigo sötétben is látó szemének köszönhetően végül rábukkantak a kis szigetre. A nádas valóban kupolaként borult össze a nyirkos fű fölött, elrejtette őket a lápvidék szeme elől.

- Tüzet nem gyújtunk – rendelkezett Regéc, amikor letelepedtek. – Hideg lesz az éjszaka, de ha letörünk némi száraz nádat, nem kell a vizes földön feküdnünk, s ha összebújunk, egymást is melegítjük.

- Őrködnünk kell – jegyezte meg Vigo.

- Igen. Őrködni kell és hagyni, hogy megszokjon minket a mocsár. Ezt az éjszakát tölthettük volna a házamban és indulhattunk volna hajnalhasadáskor, de azt akartam, hogy a vidéknek legyen ideje tudomásul venni az ittlétünket. És nekünk is rá kell hangolódnunk erre a tájra. Ezért felváltva fogunk őrködni és figyelni. Lelle, te kezded, téged vált Vigo, utána a sárkányunk, végül én. Reggel pedig, leányzó, életre kell keltened az életünket jelentő térképet.

Lelle a többieket rejtő, természetes nádkunyhó előtt ült le, becsavarta magát a köpenyébe, még a csuklyát is a fejére húzta. Némán, mozdulatlanul figyelte, hogyan keríti hatalmába a tájat az éjszaka. Még sohasem őrködött, s hiába látta el Regéc és Vigo egy seregnyi tanáccsal, hogy mire figyeljen, a hideg, kellemetlenül nehéz izgalom nem akart kioldódni a gyomrában. Itt ült egy romlott, gonosz mocsárvilág közelében, egy ismeretlen és ellenséges tájon, s olyan kicsinek és sebezhetőnek érezte magát, mint még sohasem. Némi melegséget csak a fák csoportjaiból áradó figyelem adott a szívének, de a határ mentén álló fák gyöngének, betegnek tűntek. Lassan szétrágta, felemésztette őket a Feketelápból áradó métely. Lelle erővel vette rá magát, hogy ne engedje a tudatába szomorú, halált rejtő éneküket. Enélkül is épp elég rosszul érezte magát. Sosem volt még mocsaras vidéken, s

éppoly idegennek érezte, mint a láp őt. Az éjszaka felerősítette a hangokat, ijesztőnek tűnt a békák öblös brekegése, a nád között tekeredő, sást zörrentő, vizet csobbantó hang, amiről a lány *tudta*, hogy csakis kígyó lehet. De a legrosszabb mégis a szél volt… Pedig Lelle szerette a szelet. Az igazit, az élettel telit. De ami itt, a baljóslatúan összesurrogó nádasok felett mozgott, nagyon távol volt ettől. Sötét, hideg szél volt, egyenesen a Feketeláp felől fújt, megdermesztve az élők szívét. Lelle nyugtalanul mozgott, még jobban magára húzta a köpenyét, majd hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntött, megnézi a vidéket váltott állapotban is. Kétségkívül merész, bár nem túl szerencsés ötlet volt… A szép kékes derengés helyett itt minden ködszürkébe burkolózott, vastag párafelhők gomolyogtak mindenfelé. És az egész láp nyüzsgött – meghalt, de eltávozni mégsem tudó állatok százai leptek el mindent. Ezüstösen áttetsző madárrajok húztak el alacsonyan a nádasok felett, vagy halászgattak a sekély vízben. A nádasban vizipocok neszezett, a szélesebb vízfelületekből valaha volt aligátorok feje bukkant elő. Lelle ekkor fogta fel, mekkora pusztulást okozott itt a Feketeláp – megölte ezt a színes, élettől lüktető tájat. Az érzékenyebb állatok távoztak előbb, de már a szívósabb növényekben is érezni lehetett az elmúlást. És nem csak azt… a torzságot is. Mert így, váltott állapotban Lelle észrevette a fertőzött szellemalakokat is – ijesztően sokan voltak. A Boszorkánymester okozta romlás már nem csak a fizikai világot kezdte ki… Több tucatnyi madár szemében kénsárga lángok lobogtak, jópár aligátor tapintható gonoszságot böfögött ki magából, a sötéten hajladozó nádasok között meghatározhatatlan, elmosódott, romlást árasztó árnyékok mozogtak – és mind megérezték az őket figyelő lányt. Lelle tudta, hogy amíg váltott állapotban van, árthatnak neki. Talán utána is. Keze önkéntelenül is a csatjára siklott, s a szellemvilágban is látszó, halványzöld, élet-derengés visszatartotta a torz lelkeket. A lány gyorsan visszasiklott az anyagi valóságba, s megfogadta, hogy amíg nem szükségszerű, távol tartja itt magát a váltott világtól. Csendesen, éberen ült tovább, csupán ösztöneit engedte szabadon, azok pedig nem jeleztek *közvetlen* veszélyt. Amikor a nesztelenül érkező Vigo megérintette a vállát, alig ijedt meg. Halkan suttogva elmondta mindazt, amit látott és érzett, s bár a fiú sötétben is látó tekintete végig a környéket pásztázta, nem mulasztott el egyetlen szót sem.

- Rohad itt már minden – súgta Vigo. – S minden egyes lépéssel közelebb kerülünk a pusztulás forrásához. Vár minket, érzem… De még nem vett észre.

Felnézett az égre, mintha megfeszülten figyelt volna valamit, majd halványan elmosolyodott.

- Józsél és Shaun közeledik… Rejtőzve jönnek, de hajnalhasadásra ideérnek. El kell még döntenünk, bevisszük-e őket magunkkal a Boszorkánymester tanyájára…

- Egyszer kint hagytuk őket, Sorian házánál. Rosszul is sült el a dolog – válaszolta csendesen Lelle. – Azonkívül nem olyannak ismerem Józselet, hogy hajlandó lenne oda csak úgy beengedni téged. Shaun is, ő is sokat segíthet… Számukra természetes, hogy váltott módon figyeljenek, s még az erejüket sem emészti fel… Látnak majd helyettünk is, ha túlságosan kifáradnánk.

- Igen, a segítségük az életünket jelentheti… - Vigo hirtelen Lellére nézett. – Most menj aludni. Ne feledd, a te erőd az egyetlen tiszta pont ezen a környéken, gyűjts össze, amennyit csak lehet!

Komor, barátságtalan idő várt rájuk. Reggelre megerősödött az észak felől fújó hideg szél, ólomszürke, alacsonyan úszó, súlyos felhőtömegeket sodort a mocsár fölé. Az eső először szemerkélni kezdett, hideg, metsző cseppjeit az arcukba fújta a szél, majd mind erősebb és erősebb lett. Mire megtették a Feketelápig vezető rövid utat, már ömlött. Józél és Shaun a hajnallal együtt érkezett, erejük és harci kedvük teljében, a mókus azonban hamar befurakodott Lelle köpenye alá, Józél pedig csapzott tollakkal üldögélt Vigo vállán és méltóságteljes tartását megőrizte a bukdácsolások és csúszkálások közepette is. Lelle életre keltette a térképet, a lángoló vörössel jelzett útvonalat Vigo, Regéc és Rico is az eszébe véste, bár az hamar kiderült, hogy a tájékozódásban még ezen a tájon is a fiú a legjobb, így ő állt a csapat élére. A térképet hozó, megérzéseit szabadon engedő lány lett a második, őt követte Regéc, aki madarával, Sarudával együtt rövid időközönként váltott tekintettel pásztázta a vidéket. A sort Rico zárta, nem engedte át másnak ezt a helyet. Néha-néha szárnyra kapott, hogy a csapat körül felderítse a vidéket, de mert észrevételenségüket meg akarta őrizni, olyan alacsonyan húzott el a nádas fölött, hogy a száraz levelek a hasát dörzsölték. Legtöbbször azonban ő is gyalogolt, s bár folyamatosan morgott az orra alatt, feltehetően átkozva mindent és mindenkit, mégis ő tudott a legjobban megmaradni a síkos úton. A délelőtt kínkeserves volt… A zuhogó eső feláztatta az amúgy is kétes szilárdságú talajt, s ők csúszkáltak, térdig merültek a nyálkás, hideg sárban. A bőséges csapadék felkavarta a láp állóvizeit, s olyan fojtogató bűzt sodort mindegyre feléjük, hogy alig bírták elviselni. Minél beljebb hatoltak a Feketeláp területére, annál nagyobb területet borított el a halottnak tűnő, piszkosfekete, komor vízfelület. Vigo minden ügyességére és hozzáértésére szükség volt, hogy megtalálják és tartani tudják a térkép által jelölt útvonalat – s nem a fiú volt az egyetlen, aki tudta, hogy a térkép nélkül már régen a mocsár fenekén lennének. Dél felé csendesedni kezdett az eső, majd elállt, mintha egyetlen intéssel elvágták volna – s ez egy kis lélegzethez jutatta a csapzott, sáros csapatot. Az időjáráson és a csúszós talajon kívül addig semmilyen más nehézséget nem kellett elhárítaniuk, de az éberségük nem lanyhult – nagyon is jól emlékeztek a térkép piros útvonalát körülvevő, összefüggő veszélyzónára. Körülöttük mindenhol a halál leselkedett – s amint lehetett, támadásba lendült.

- Vigyázzatok a lábatokra! – harsant fel váratlanul Regéc kiáltása.

Egy-két pillanattal később már ők is megláthatták, amit a férfi – s ehhez még váltott állapot sem kellett. Az eső elállta után elsimuló, fekete víztükör szinte forrni kezdett körülöttük, láthatóvá téve azt a sok száz testetlen szellemhüllőt, amely feléjük kapkodott. Áttetszőségükben is olyan undorítóak

és hatalmasak voltak, hogy Lelle borzadva felkiáltott, majd önkéntelen mozdulattal hátrébb ugrott, nehogy elérjék a tekergőző csápok. Hátrébb ugrott, s ha Regéc nem kapja el a karját, s nem rántja vissza, a lány belezuhant volna az út másik oldalán is nyüzsögni kezdő vízbe.

- Le akarnak lökni az útról! – Vigo kirántotta a kardját és elszántan csapkodni kezdett maga körül.

S bár a szellemhüllők testét nem sebezhette meg, a megvillanó fém érintésére mégis hátrébb húzódtak, hogy aztán még nagyobb lendülettel vessék magukat a kiszemelt áldozatokra. Regéc és Lelle is előrántotta a kardját, hogy átverekedjék magukat a hüllőkön.

- Rico, szállj fel! – kiáltotta hátra Vigo, s a sárkány nem is kérette magát.

Jószéllel és Sarudával együtt a levegőbe emelkedett, hogy aztán alig kőhajításnyi távolság megtétele után vissza is forduljanak.

- Tartsatok ki! – húzott el a küzdők feje felett Rico. – Alig ötven lépésnyire egy magasabb, szárazabb hely van! Oda már nem érnek el *ezek*!

Alig ötven lépés… Soha nem éreztek még ilyen hosszúnak egy távolságot. Megállás nélkül vagdalkoztak, miközben próbáltak a síkos úton maradni. Vigo és Regéc együttes erővel védték a vívásban gyakorlatlanabb, meg-megbotló lányt, aki láthatóan a hüllők első számú célpontja volt. Mire felértek a Rico által említett magasabb, szárazabb részre, alaposan kimerültek.

- Mindig a leggyengébb a legjobb préda! – jegyezte meg elkeseredetten Lelle, miközben sziszegve dörzsölgette elgémberedett ujjait.

- Talán nem azért kellettél nekik, mert te vagy a leggyengébb – jegyezte meg sötét tekintettel Vigo.

- Nem csak mi vagyunk képesek szándékokat és energiákat látni – Regéc az arcáról törülgette a sarat. – Ez a láp *élő* és *érző* hely. És gonosz. S mivel magunktól csak nem akartunk a halottai közé kerülni, mostantól megpróbál majd besegíteni.

- Arra várt, hogy rossz útra menjünk? – nézett fel meglepetten Lelle, s csupán égkék szeme világított tisztán iszaptól és sötét víztől koszos arcában.

- Nagyon keveseknek sikerült átjutni a lápon az elmúlt évszázadok alatt. Az ösvények és csapások nagy része a mocsár fenekére vezet… Elég megvárnia egy rossz lépést… De mivel mi órák óta haladunk előre, rájött, hogy ismerünk egy átvezető utat, s megtesz majd mindent, hogy lehajtson róla! Talán azt is tudja, hogy a térkép nálad van… Jobb lesz, ha gyorsítunk az iramon.

- Ha tudunk – ereszkedett le melléjük Rico is. – Mint említetted, órák óta vagyunk úton, s bár én sárkány vagyok, te pedig szívós és tapasztalt, de Vigo és Lelle hamarabb kimerülnek.

- Ne becsülj alá, sárkányka! – csattant fel Vigo.

- Miért is becsülnélek alá?! Hisz még nincs három napja, hogy haldokoltál! – Rico bőre vörösödni kezdett.

- Veled együtt!

- Hagyjuk abba! – a sárkány vett egy nagy levegőt. – Akkor maradjunk annyiban, hogy Lelle erejét kellene megőriznünk.

Mindannyian a lányra néztek. Lelle talán nem volt annyira sáros és mocskos, mint ők, de hogy fáradtabbnak tűnt, az biztos.

- Nem utasítanék vissza egy kis pihenőt. És némi ennivalót – bólintott a lány.

- De ne itt – Regéc körülnézett. – Valami védettebb helyet kellene keresnünk.

S mintha csak a férfi szavait akarná alátámasztani, váratlanul újra feltámadt a hideg szél és eleredt az eső.

- Úgy tűnik, a láp is azt akarja, hogy védettebb helyet keressünk! – mondta kemény hangon Vigo. – Tehát újabb csapdát állított nekünk!

- Igyekszünk majd, hogy észrevegyük – Regéc a kezét nyújtotta és felhúzta a lányt.

- Mit szóltok ahhoz a facsoporthoz? – bökött oldalra a fejével Rico.

Négy-öt, meglehetősen magasra nyúló, mégis csenevésznek ható fa álldogált a közelükben. Leveleik sárgán, csüggedten lógtak, de összehajló koronájuk menedéket ígért a zuhogó eső elől.

- Közvetlenül a térkép jelezte útvonal mellett állnak – jegyezte meg Vigo. – Megpróbálhatjuk.

Józél és Saruda még leírtak egy kört a levegőben, majd egyre vizesebb tollaikkal a fák felé vették az irányt. Eközben már Regéc is megindult hosszú lépteivel, nyomában a csámpásan caplató, sártól barna sárkánnyal.

- Menjünk - Vigo megigazította a zsákját a hátán, visszatolta a hüvelybe a kardját, majd a fákat figyelő Lellére nézett. – Úgy tűnik, a barátaidra itt is számíthatunk.

A lány lassú léptekkel indult a fiú után, szemét még mindig a fákon tartva. Furcsák voltak… Túlságosan csendesek. Mintha aludnának… Lelle egyszerűen nem érzékelte az életerejüket és ez nyugtalanná tette. Hallania kéne a hangjukat! Az éneküket! Józél és Saruda már a fák fölött körözött, alkalmas leszállóhelyet keresve, Regéc is lelépett az útról… És akkor Lelle megérezte a változást. Mint egy hömpölygő áradat, olyan sötét, gonosz lökés vágódott a lány szívének. A fák!

- Vissza! Kerüljétek el őket! – kiáltott fel Lelle, s hangjában olyan erő csendült, hogy a többiek gondolkodás nélkül hallgattak rá.

Mégis elkéstek. A fák egy szempillantás alatt elevenedtek meg, s mint százkezű, kíméletet nem ismerő, éhes vadállatok nyúltak a menekülni készülő prédájuk után. A felfelé csapódó vékony vesszők épp csak elhibázták a kányát, de a sólyom lábát elkapták. Józél felvijjogott és feldobta magát a levegőbe, hogy kiszabaduljon – de a vékony vessző szorosan tartotta és elképesztő erővel húzta a madarat lefelé, a megannyi csápként tekergő többi ág felé. Ugyanekkor az alsó ágak is életre keltek, s összefogva az előtörő gyökerekkel, a földön érkezőkre támadtak – és Regéc volt az egyetlen, akit elértek. A lábára tekeredtek, a földre döntötték és máris húzni kezdték. A férfi megpróbálta

kirántani a kardját, hogy kivágja magát szorult helyzetéből, de néhány újabb gyökér a csuklóira csavarodott, lehetetlenné téve a szabadulást. Jószél vijjogva küzdött és vergődött, Saruda hiába próbált tenni érte valamit, csak azt érte el, hogy őt is elkapták. Mindez néhány pillanat műve volt… Vigo most is villámgyorsan cselekedett.

- Rico! Segíts a madaraknak! – kiáltotta, majd kihúzott karddal futni kezdett Regéc felé.

Lelle döbbenten, bénultan állt; egész valóját megrázta a felismerés, hogy ezek a fák - *a testvérei!* – gyilkosok! Mert sem velejéig romlott indulatuk, sem a tetteik nem hagytak kétséget a szándékaik felől. És valami egyre táplálta az erejüket… Szemmel láthatóan terebélyesedni, vastagodni kezdtek, az egyik ág úgy csapta telibe a madarak segítségére érkező Ricot, hogy a sárkány hármat bucskázott hátrafelé a levegőben, hogy aztán kábultan zuhanjon a lombok közé.

- Ne! – kiáltotta elborzadva Lelle.

Vigo volt az egyetlen, aki még kitartott. Váltott állapotban, elképesztő fürgeséggel vagdalta a rátámadó ágakat, de ezek olyan sokan voltak, hogy egyszerűen nem jutott el Regéchez. Amikor pedig néhány alattomos gyökér megégett oldalát ütötte meg, a fiú egy pillanatra meggörnyedt a fájdalomtól, kiesett a váltott állapotból, s ez elég volt, hogy az ő lábát is elkapják. Egyedül Lelle maradt szabad… Elszánt harag égett a lelkében, szikrázott a szemében, amikor határozott léptekkel megindult a fák felé. Nem húzta ki a kardját. Nem volt szüksége fegyverre… Amint a közelükbe ért, a legszélső ágak habozás nélkül feléje csaptak, hogy aztán fájdalmas vonaglással pattanjanak le a lány körül egyre erősebben derengő zöld fényről. Mozdulatlanná dermedtek, amikor felismerték, ki közeledik feléjük. Majd eszeveszetten hátrálni próbáltak – de nem volt hová. Lelle érezte, hogyan árad szét benne a vadon ereje – amely most nem harcolni, hanem számon kérni jött.

- Testvérek! – Lelle hangja fenyegetően csattant, s még közelebb sétált.

A romlott fák hirtelen elengedték, szinte ellökték maguktól a foglyaikat, visszahúzták ágaikat, hátha így elkerülhetik az elkerülhetetlent. Vigo egy pillantást vetett Lellére, majd Regéchez ugrott és felrángatta a földről. Rico felrepült az ágak sűrűjéből, s vörösen lüktető kis testét megannyi fojtás nyoma tarkította. Jószél és Saruda egyszerre emelkedett a magasba, hogy néhány pillanattal később már az úton álló ember-társaik vállára ereszkedjenek. Lelle egyedül maradt a fákkal…

- Segítenünk kell neki! – Regéc végre kirántotta a kardját, de Vigo lefogta a kezét.

- Nincs egyedül.

Lelle megállt, s néhány pillanatig nézte a körülötte vonagló, csapkodó ágakat, amelyek egyszerre akartak menekülni és ártani neki. De megérinteni egyik sem merte.

- Testvérek! – mondta még egyszer, ezúttal halkabban a lány, de az úton állók így is tisztán hallották.

Váltott tekintetének fókuszán, s amikor a sárszürke, baljós derengésben meglátta a fák förtelmessé lett igazi valóját, nem várt tovább. Társai csak annyit láttak, hogy villámgyors

mozdulattal elkapja az egyik körülötte csapkodó ágat. Szél csapott ki a lány testéből, melynek színe, illata és haragja volt. Kezén keresztül zöld fény áramlott a foglyul ejtett ágba, majd onnan tovább, elborította az első fát, a másodikat, az összeset… Zöld és tavaszillatú volt a szél, amely körülölelte az egyre jobban vergődő fákat. Az élet hívta tetemre a halált, s az élet forrása ezúttal maga Lelle volt. S a torz, valódi lényüket eláruló fák nem bírtak megállni előtte. Egyre aszottabbak, egyre görcsösebbek, egyre förtelmesebbek lettek – az élettel szemben többé nem leplezhették, milyenné váltak valójában. Emlékezniük kellett hajdanvolt szépségükre, s az a fájdalom, melyet árulásuk nagyságának felismerése okozott, rosszabb volt tűznél, fejszénél, halálnál. Mert Lelle nem végzett velük, az élet nem vette el az életet, de lehetetlenné tette, hogy mások legyenek, mint amik. Mire a lány elengedte az ágat és hátralépett, az egykori facsoport helyén néhány utálatos, látványában is visszataszító, kemény kérgű növény maradt. Torzói mindannak, amik valaha voltak. S ekkor a hideg szél vonyítva feléledt a nádasok felett, a mocsár dühösen, tehetetlenül nézte erős híveinek legyőzését. Lelle megfordult, csuklyája lecsúszott a fejéről, nyirkos, éles esőpermet vágott az arcába, de nem foglalkozott a láp haragjával, annak örült, hogy a sajátja elcsitult.

- Ne hagyjuk el az utat. – mondta csendesen, amikor visszaért a társaihoz.

Regéc a valaha volt fákra nézett, majd a lányra, szeme éleset villant.

- Igazságtétel? – kérdezte.

- Az élet és a halál egy újabb csatája – felelte Lelle fáradtan. – És nem az utolsó ezen a földön.

- De nem ám! – Vigo megrázta magát, szanaszét szálltak csapzott hajából a vízcseppek. – Együnk és pihenjünk egy keveset. Ha az esőben, hát az esőben! Lellének igaza van, az útról többet nem térünk le. A mocsár nagyon gonosz, bizonyára kitalál még ezt-azt, de amennyire lehet, szorítsuk vissza a küzdelmek számát. Ülj le Lelle és te szólj, ha elég erősnek érzed magad a továbbinduláshoz. Megmentetted mindannyiunk életét… Úgy tűnik, bármi is történjék velünk, bármennyit is küzdjünk még, nem a kardoké lesz az utolsó szó. Kartalnak igaza volt… S igazam van nekem is. Te vagy a végső tartalékunk!

Rövid, kényelmetlen pihenő volt. Ettek néhány falatot, majd megvárták, amíg Lelle a köpenye alá bújva, Shaunt ölelve, mozdulatlanul összeszedi magát. A Regéc házában már kipróbált, féléber-félálom állapotot hívta elő, s lelkének fa része gyorsan feltöltötte törékeny testét. Amint elég erősnek érezte magát, továbbindultak, óvatosabban és éberebben, mint eddig bármikor. Regéc és Vigo egymást kisegítve, váltott állapotban fürkészték a környéket, készen állva bármiféle küzdelemre. A mocsár azonban hallgatott. A délután folyamán úgy tűnt, felhagyott a közvetlen támadásokkal. Viszont mindent megpróbált, hogy elcsigázza őket. Egyfolytában zuhogott az eső, hideg, csontig hatoló szél fújt. Átázott a ruhájuk, csizmájukban cuppogott a víz, Lelle egyre jobban vacogott, s mindannyian érezték, hogy kezük-lábuk lassan, de biztosan elgémberedik. Ha már végezni nem tudott velük, a láp az életkedvüket, a tetterejüket akarta elszívni. Csupán még egyszer álltak meg

pihenni, s ekkor is lehangoló csöndben kuporogtak egymás mellett, szemüket le sem véve a vékony csapást körülvevő nádasról. Mert a járható út is egyre vékonyabb lett, most már figyelniük kellett minden egyes lépésükre. Ez az összpontosítás tovább emésztette tartalékaikat. A későre hajló délutánban ugyan enyhülni kezdett az eső és elállt a szél, de a párás levegő azonnal megrekedt a sötét, mozdulatlan víztükrök felett; sűrűsödni kezdett a köd. Furcsa nyúlványokat, bodorgó alakokat formált és egyre tömörült – végül vagy ötven lépésnyire, tőlük balra áthatolhatatlan, szürke falat alkotott.

- Álljunk meg! – szólt fojtott hangon Rico.

Regéc és Vigo azonnal kardot rántott és feszülten nézett körbe, de minden csendes volt. Süket, fenyegető csönd ölelte körül őket.

- Mit érzel? – kérdezte az élen haladó Vigo.

- Ez a ködfal… - a sárkány felemelte a fejét és a levegőbe szimatolt. – Ez nem természetes…

Regéc és a fiú azonnal váltott tekintetének fókuszán, s a ködfal helyén tátongó, pulzáló sötétség láttán minden idegszáluk megborzongott.

- Ez él – mondta egyszerűen a férfi.

- S ha él, akkor ránk les – bólintott Vigo. – Ha engedjük, hogy körülöleljen, az orrunkig sem fogunk látni és a mocsárban végezzük. Pedig már nincs messze a Halálút… Gyorsítanunk kell!

- Sosem hittem, hogy a Halálutat fogom a megmenekülésem helyének tartani! – horkant fel Rico. – De ezt a ködöt én is szívesen hagynám magam mögött.

S ha igyekezni akartak, okot is kaptak rá – a ködfal lassan hömpölyögve megindult feléjük. Józsél és Saruda egyszerre lökte magát a levegőbe, hogy felülről is megnézzék újabb támadójukat. S aminek a következő néhány pillanatban tanúi voltak, a halálnál is borzasztóbbnak tűnt. Mindannyian azt hitték, tudják, milyen veszélyt rejt számukra a köd. Ezért történhetett, hogy Saruda egészen közel merészkedett hozzá, hagyta, hogy lábai beleérjenek a ködfal felső, ritkás pamacsaiba – s akkor az egyik ködpamacsból szürke, kötélszerű nyúlvány kúszott elő, s mint egy szívókorong, rátapadt a madár lábára. Saruda fájdalmas vijjogására mindannyian megtorpantak, nem értették…

- Váltsatok! – kiáltotta hirtelen rekedt hangon, elborzadva Vigo, mert a támadás pillanatában egyedül ő kémlelte más szemmel a világot.

Lelle és Regéc habozás nélkül állított tekintetének fókuszán…

- Ne! – kiáltott fel a férfi, s csak a lány gyors mozdulata akadályozta meg abban, hogy a társa után vesse magát.

Mert Saruda haldoklott… A piócaként rátapadó ködnyúlvány kiszívta az életerőt a madárból! A derengően tiszta életfény egyre jobban apadt a kányában, s a nyúlványon keresztül a köd tápláléka lett. Saruda ezüstfonala egyre halványabban csatlakozott társaihoz, tollai viharos gyorsasággal szürkültek, teste egyre aszottabb, egyre áttetszőbb lett. A tehetetlen keserűség a torkukat fojtogatta,

Regéc őrjöngött. S ekkor Rico, a dühödt vörösen lángoló Rico ellökte magát a talajról, a kellő magasságban élesen visszafordult és zuhanórepülésben száguldott az egyre csöndesebb kánya felé. Majd, nem törődve a következményekkel, az esetleges lelepleződéssel, kitátotta a száját, s az előtörő lángnyelvek telibe kapták a ködnyúlványt. Sikoltásszerű szélroham vágott végig a környéken, ahogy a köd hátrarándult. Nem bírta a tüzet! Rico tovább zuhant lefelé, elkapta a tehetetlenül alábukó kányát, s mielőtt a köd újra támadásba lendülhetett volna, ő már a társai felett járt és a halottsápadt Regéc karjába pottyantotta az élettelennek tűnő Sarudát.

- Futás! – kiáltotta Vigo, s hogy nagyobb nyomatékot adjon a szavainak, megragadta Lelle karját és maga után rángatta.

Igazi versenyfutás kezdődött. A köd tomboló dühvel hömpölygött mögöttük, egészen a sarkukban. Vigo, Lelle és Regéc bukdácsolva próbált rohanni a csúszós, egyre nyálkásabbá váló, alig lépésnyi széles csapáson, s csak az ösztöneiknek, no meg a szerencséjüknek köszönhették, hogy nem zuhantak bele a mindent elnyelő fekete vizekbe. Olyan váratlanul bukkantak ki a sötét, göröngyös földdel fedett, embernyi széles útra, hogy megtorpantak, s egymásban megbotolva térdre estek. Vigo ugrott talpra először, s kardját harcra készen maga elé tartva a köd felé pördült. De a köd megtorpant a fekete út szélén, majd támadási sebességét is meghazudtoló gyorsasággal húzódott vissza. Az már nem a Feketeláp felségterülete volt… Hanem egy velejéig eltorzított, gonosz és kegyetlen yel-vonal - megérkeztek a Halálútra. Lelle is lassan felállt, s önkéntelen mozdulattal megszorította a bal kezén villanó csillaggyűrűt. Regéc még mindig a földön térdelt, ujjaival Saruda testét simogatta, válla meg-megrándult. Lelle ránézett a madárra, majd megérintette Regéc vállát.

- Még él – mondta halkan.

Maga sem tudta pontosan, honnan vette a bizonyosságot, de *tudta*, hogy a madár még nem lépett át teljesen a Távozás Falán.

- Ha él is, én nem tudok segíteni rajta! – Regéc hangja elfúlt. – Ő tud táplálni engem és nem én őt!

Mielőtt Lelle bármit válaszolhatott vagy tehetett volna, Józél leszállt a férfi mellé a földre és Shaun is előbújt a lány köpenye alól.

- Azt kérik, bízd rájuk Sarudát – mondta halkan, reménykedve a lány, amikor megértette a két erőállat üzenetét.

Regéc gyengéd mozdulattal fektette a fekete porba a kányát és sápadtan, pattanásig feszülő arccal figyelte, ahogy Józél kitárt szárnyaival, Shaun mellső mancsaival és bozontos farkával öleli át a madarat. Hosszúnak tűnő percek következtek… Az erőállatok saját erejüket adták át, sokáig táplálták Sarudát, mire megmutatkozott a hatása. Ezalatt Regéc és Lelle egymás mellett térdelt, Rico szótlan mozdulatlanságban állt mögöttük, Vigo pedig kivont karddal őrizte valamennyiüket. Először azt vették észre, hogy Saruda tollai lassan fényesedni kezdenek, s mire visszanyerte eredeti színét,

már kapkodó, szapora légzése is láthatóvá vált. Józél és Shaun visszahúzódott, Lelle pedig a még mindig döbbent Regéc kezébe adta a madarát.

- Innentől a te szereteted tudja erősíteni.

Regéc nem szólt semmit, csak bólintott, és egyik karjával a szívére ölelte a kányát. Majd Rico felé fordult és a kezét nyújtotta.

- Köszönöm, hogy érte mentél.

Szavai egyszerűek voltak, hangja fegyelmezett, de Vigo, aki jól ismerte a férfi szemében felvillanó fényt, tudta, hogy Regéc immár saját, vérrel és élettel váltott jogán is halálig harcol majd a sárkány mellett. De Regéc nem felejtette, hogy nem Rico volt az egyetlen megmentő…

- És köszönöm nektek is, Józél és Shaun. Az adósotok vagyok.

- Lesz módod törleszteni – Rico fanyarul elvigyorodott. - A láptól megmenekültünk, de a Halálút is tartogat számunkra egyet-mást.

Regéc felállt, köpenye alá rejtette az éledező, de még kábult kányát és Vigo mellé lépett.

- Gyorsan kell haladnunk, minél kevesebb időt töltünk a Halálúton, annál jobb. Minden egyes lépéssel több és több erőnket próbálja majd elszívni, s csupán az amulett ereje fogja visszatartani.

Benyúlt a ruhája alá és előhúzta az eddig rejtve hordott medált, Kartal amulettjét. Éppúgy eleven fémből készült, mint Vigoé és Lelléé, s az enyhén domború, szabályos körlap felszínébe az öreg táltos lelkének mintája rovódott be – három összefonódó, egymást tápláló, egymásból kinövő, kört formázó paripa. Vigo is előhúzta saját amulettjét, Lelle pedig ismét végigsimított a gyűrűjén.

- Rico, jobb lenne, ha felettünk repülnél – jegyezte meg Regéc.

- A Boszorkánymester őrei a sötétben is látnak. Észrevehetnek…

- Ha még sokáig az úton maradsz, nem lesz kit észrevenniük – szólalt meg Vigo. – Bízzunk abban, hogy ezt az oldalt valóban nem vigyázzák.

Rico nem tett több ellenvetést, Józéllel együtt a levegőbe emelkedett, s az összefüggő felhőzet miatt a lemenő nap fénye sem árulhatta el őket. Gyorsan alkonyodott, a láp már sötétségbe burkolózott körülöttük, de ennek fenyegető feketeségénél is ijesztőbb volt a Halálút nagyon halvány, sápadt kísértetfénye. S a tűzfények ilyentájt kezdődő játéka – teljesen váratlanul, kiszámíthatatlanul meg-megnyílt a talaj, s füstöt, hideg, kékes lángnyelveket böfögött fel magából.

- Hidegpuszta alatt forrong a föld, jeges haraggal – Regéc megborzongott vizes köpenye alatt, majd Vigora és Lellére nézett. – Bármi vár is ránk, itt ne használjátok a váltott tekintetet! Mert akkor az út az amulett ereje ellenére is hozzátok fér és elszívja az életerőtöket! S itt nincs, ahová lehúzhatnálak benneteket róla… Induljunk és igyekezzünk!

Itt már Regéc vette át a vezetést, aki éppen olyan jól látott a sötétben, mint a Lelle mögött utóvédként lépkedő Vigo. Csendben haladtak, éppen eléggé kellett összpontosítaniuk ahhoz, hogy a testüket, lelküket, elméjüket ért támadást az amulett segítségével együtt hárítani tudják. Mert a

Halálút nem kímélte őket – minden torz energiáját rájuk zúdította, hogy végezzen velük. Mintha óriási satu préselte volna ki tüdejükből a levegőt, fejükből a gondolatokat, testükből az erőt… Az amulett nélkül néhány lépés után végük lett volna. Így azonban haladtak konokul, kitartóan, s Vigo még arra is képes volt, hogy a néha megtántorodó Lellének segítsen. Időközben fekete éjszaka húzódott köréjük, s a földből előtörő kékes lángok kísértetiessé változtattak mindent. Mindhárman tudták, hogy ezt az utat soha életükben nem fogják elfelejteni, s ha túl is élik, rémálmaikban még viszontláthatják. Vigo fülében egyre ott csengtek Liur szavai - *van, akit a halál sem óv meg a visszatéréstől.* Nem szeretett volna közéjük tartozni… Nagyjából az út felénél járhattak, amikor az elől lépkedő Regéc megtorpant és felemelt kézzel megállásra intette a mögötte jövőket. Rico és Józél üzenete egyszerre jutott el hozzájuk.

- Valami mozog előttetek! – húzott el a fejük felett Rico.

De Józél még ennél is többet látott.

- Lélekállatok! Sötét mágia szüli őket az út porából!

- Lélekállatok gyülekeznek előttünk – mondta Vigo a többieknek.

- Mint a bagoly Sorian házában? – kérdezte súgva Lelle.

- Rosszabbak – a fiú hangja természetellenesen nyugodtnak tűnt. – Mit tehetünk ellenük Regéc?

- A fegyverünkkel semmit… A gondolat ereje hozta őket létre, s csak ez térítheti el a támadásukat.

De mielőtt bármit tehettek volna, örvénylő sötétség száguldott feléjük, megállíthatatlanul – egy seregnyi lélekállat! Torz pofával vicsorító, hatalmas termetű fekete kutyák, rőt szemű vérmedvék, tomboló és kegyetlen farkasok – megannyi fenevad, hogy széttépje őket. Lelle felsikoltott, az arca elé kapta a kezét, de lehunyt szemhéja mögül is tisztán látta, ahogy rájuk rontanak. Vigo a lány elé ugrott és odalépett Regéc is, mintha a testükkel képesek lennének feltartóztatni a bestiákat… Azok azonban átszáguldottak rajtuk, mint megannyi maró, kegyetlen szellem. Regéc és Vigo összegörnyedt, Lelle térdre esett a vörösen lobbanó, iszonyú fájdalomtól, ahogy a lélekállatok átfolytak a testükön – néhány pillanatig teljesen átélték ezeknek a lényeknek rettenetes, bénító gonoszságát. A bestiák átrohantak rajtuk, tovább száguldottak, majd néhány lépés után szertefoszlottak – ők ottmaradtak, letaposva. Regéc mozdult elsőnek, lassan kiegyenesedett, s az egész lényét elöntő kábulat ellenére is tudta, hogy még élnek; az amulett iszonyú erővel húzta a nyakát, emlékeztetve őt, hogy csupán neki köszönheti az életét.

- Vigo! – mondta rekedten és megérintette a fiú vállát. – Segíts talpra állítani Lellét.

Vigo halálsápadt volt, az erőfeszítéstől, hogy egyáltalán meg tudjon mozdulni az oldalában lángoló fájdalomtól, hideg veríték gyöngyözött a homlokán.

- A sebem… - nyögte halkan.

- Tudom, a dobroc… Én is érzem a magamét… Ezen a vidéken nagyon erősen… Állítsuk fel Lellét és menjünk tovább!

Lelle még térdelt, de karjai élettelenül lógtak, feje a mellkasára csuklott, s ha két társa idejében el nem kapja, elterült volna a földön.

- Gyerünk, állj fel! Össze kell szedned magad!– Regéc hangja nyers volt.

- Hagyjatok lefeküdni! Hadd pihenjek egy kicsit! – sírta a lány.

Vigo és a férfi sem kívánt mást; érezték, hogy testüket, lelküket, egész tudatukat elborítja a furcsa kábulat – nem tudtak továbbmenni. Ők is térdre rogytak, s már-már lefeküdtek volna… Rico visítva érkezett, zuhantában lángcsóvát pörkölt a társai talpa alá!

- Álljatok fel! Most! Azonnal! – ordította, miközben a fejük felett keringett. – Ne feküdjetek le az útra! Azonnal végez veletek!

Ricot elképesztő düh és kétségbeesés hajtotta – mert ő pontosan tudta, mivel jár, ha valakin több tucatnyi lélekállat rohan át! Belekapaszkodott Regéc köpenyébe, rángatta Vigo ruháját, megtépte Lelle haját, bömbölt és ordított, forró tűzzel égette őket – nem kímélt senkit és semmit. Józél megértette és pillanatokon belül a sárkány segítségére sietett. Tombolásuknak végül meglett az eredménye. Egyik társuk sem feküdt le az útra, így a kábulat lassan-lassan lefoszlott róluk; s minél éberebbek lettek, annál jobban segítettek egymásnak. Rövid idő elteltével már mindhárman álltak…

- Tovább! Tovább! Induljatok, lépkedjetek! – parancsolta Rico.

Regéc fél karjával magához ölelte Lellét, Vigo előhúzta az övéből a botját, s arra támaszkodva indult a férfi és a lány után. Néhány perc múlva teljesen kitisztult a fejük, erejük azonban jóval lassabban csordogált visszafelé. Rico elhallgatott, s Józéllel együtt, mint vigyázó őrszemek repültek a gyaloglók feje felett.

- Egyenlítettél Rico – Vigo felnézett, halványan elmosolyodott. – Megmentetted az életünket…

- Most még csak egyenlítettem barátocskám, a vízáradatért, de meglásd, mire magunk mögött hagyjuk ezt az egész átkozott környéket, már jócskán vezetni is fogok!

Rico gunyorossága, szapora beszéde, folyamatos ösztökélése gyógyírként hatott rájuk; tartotta bennük a lelket, amíg összeszedték magukat. S ezegyszer senki sem szólt rá, hogy maradjon csendben. Újra egymás mögött haladtak, s bár a lélekállatok rohama nem múlt el nyomtalanul belőlük, ismét képesek voltak összpontosítani, s ha kell, harcolni is. A táj is változni kezdett körülöttük… Az út két oldalán összefüggő, embernagyságú zárófalat alkotó nádas foltokban ritkulni kezdett – ennek köszönhették, hogy az egyik kanyar után végre meglátták az úticéljukat. Az erőd komor körvonala hatalmas, fenyegető halomként tornyosult előttük; sötétebb volt még az éjszakánál is. Torz sár- és sziklaformák emelkedtek ki a földből, mint megannyi óriási sárkányfog. A csupán lyukaknak tűnő, magasra vágott nyílásokon sápadt, baljóslatú fény áradt kifelé. Láttára Rico elnémult, szótlan surrogással körözött felettük a levegőben. Ő az emlékeivel küzdött, társai a hideg borzongással – egyikőjük sem kívánkozott a falakon belülre!

- Emlékszem erre… – szólalt meg halkan Lelle. – Pontosan ezt a képet küldte nekem Liur.

- A titkos bejáratot is egyedül te láttad – nézett rá Regéc. – Neked kell megtalálnod.

- Megtalálom. – bólintott komoran a lány.

Továbbmentek, mindannyian hallgatásba burkolóztak, a nádas résein átvillanó, egyre közelebb kerülő erőd mágnesként vonzotta a tekintetüket. Lelle és Vigo szívébe belemart a hideg félelem, s Regéc sem volt olyan fegyelmezett, mint amilyennek mutatta magát. Már egészen közel jártak, amikor megmozdult az út egyik oldalán elterülő zsombékos rész; s mivel már gyanakodtak minden, ártatlannak tűnő természeti jelenségre is, megtorpantak. Először úgy tűnt, csupán az úton is jellemző, hideg füst száll fel a lápból, majd egy újabb, még egy, és még egy… Hamarosan vagy tucatnyi füstcsík kígyózott egyszerre elő, magasodni és terebélyesedni kezdtek. Nem kellett váltott látás ahhoz, hogy felismerjék, mit látnak… Halottak voltak, áttetsző, derengő kísértetek, valaha volt teremtmények foglyul ejtett lelkei. A legtöbben emberek, de akadtak köztük magas elfek, vaskos és erőteljes törpék, s más, ismeretlen emberforma lények. Csupán két közös akadt bennük: mindannyian itt lelték halálukat és valamennyiüket a láp irányította. Lassú mozdulattal úsztak az út fölé és elzárták a továbbjutás lehetőségét. Sorfalként magasodtak előttük, s bár fegyvert nem viseltek, a szellemszemükben villanó kénsárga lángok, s az arcukra kiülő torz vigyor kétséget sem hagyott a szándékukról… és az erejükről. Három kimerült ember, három erőállat és egy vörösen izzó gyíksárkány nézett velük farkasszemet.

- Itt küzdelem nélkül nem fogunk átjutni – mondta ki Vigo a mindannyiukban ott motoszkáló bizonyosságot.

- Nem bizony! – Rico felettük lebegett és már füstöt eregetett az orrán. – Ezek itt a mocsár áldozatai. Mindazok, akik nekivágtak és soha nem jutottak át rajta. A Feketeláp végső tartaléka… Felébreszette őket, hogy még egyszer megpróbálja utunkat állni.

- Biztosan van valami, amivel harcolhatunk ellenük! – kapta fel a fejét Lelle.

- Csakis tűzzel – felelte Rico, s titkolni sem próbálta a hangjában bujkáló vad elégedettséget.

- Tűzzel? – Regéc szája sarkában felderengett a jól ismert fanyar mosoly. – Azzal éppen szolgálhatunk. Elő a kardokkal!

S hogy a két gyerek is megértse, mire gondolt, elővonta a sajátját, összpontosított, majd két ujját óvatosan végighúzta a penge mindkét élén. Mozdulata nyomán a penge körül vörös tűzburok éledt, hátrahőkölésre késztetve a halottakat. Előbb Vigo, majd Lelle is a férfi felé nyújtotta a kardját, s néhány pillanat múlva már három lángoló penge és egy harcra kész sárkány indult előre. Regéc egy lépéssel előrébb, Vigo és Lelle a két oldalán, ék alakban, Rico kitárt szárnnyal a fejük felett.

- Ezt a tüzet nem tudjátok sem eloltani, sem elhárítani – Regéc csendesen beszélt, de szavaiban elszánt fenyegetés érződött. – Nem pusztít el benneteket… Nem adja meg nektek az annyira áhított megszabadulást… Ellenben újabb és újabb, sosem enyhülő sebeket vés amúgy is elrondított

lelketekbe! Távozzatok az utunkból! Távozzatok, ha nem akartok még többet szenvedni! Mert fogtok, erre megesküszöm!

Regéc szikár, csapzott alakjából, ragadozópuha lépteiből, villanó szeméből annyi erő áradt, hogy a halottak lépésről lépésre hátráltak előre. Vigo és Lelle most értette meg igazán, hogy mennyit is jelent a kitaszított Őrző jelenléte és segítsége!

- Mit választotok?! – a férfi megállt, hangja élesen csattant. – Hátrálhattok az erődig… de onnan már csak a kardjainkon keresztül kerülhettek vissza a mocsárba!

Néhány feszült pillanatig azt hitték, a halottak ellenük fordulnak… Fenyegetően vicsorogtak, meg-megrándultak, mintha rájuk akarnák vetni magukat – Vigo gyors mozdulata súrolta is az egyik túl közel merészkedőt. A szellemszáj sötét odújából előtörő, hangtalan üvöltés csupán a halottakon rezgett végig – s ez végül meggyőzte őket. Vonakodva, vicsorogva, saját gonoszságukkal küzdve, de végül utat nyitottak – a félelem és a fájdalom erősebbnek bizonyult a kapott parancsnál! A kis csapat óvatosan haladt át közöttük. Vigo megfordult, Regécnek vetette a hátát, hogy azokat is szemmel tudja tartani, akik mögéjük kerülnek. Rico egészen alacsonyan repkedett, éber tekintetét nem kerülhette el egyetlen óvatlan mozdulat sem. Vagy húszlépésnyire kellett eltávolodniuk ahhoz, hogy a halottak végre elkezdjenek visszaszállingózni a lápba, de Regéc még percekig nem vonta vissza a kardjukat övező lángburkot. Most már egészen az erőd oldalában jártak, s hogy sem a megjelenésük, sem lángoló pengéjük nem keltett feltűnést, azt egyedül az egyre sűrűbb füst- és tűzkitöréseknek köszönhették.

- Most aztán futás! – rendelkezett a férfi, amikor egyetlen intéssel visszavonta a tűzburkot. – Mindjárt a falnál vagyunk.

Köpenyükbe burkolózva csupán suhanó sötét árnyaknak tűntek – de korántsem tudtak olyan gyorsan szaladni, mint ahogy szerettek volna. Még nem értek a falhoz, amikor Vigo egy halk kiáltással megtorpant. Mielőtt megállíthatták volna, leugrott az útról… Nem, nem nyelte el a mocsár, mert azon a talpalatnyi földön, ahová lépett, szilárd volt a talaj. De a legkülönösebb az a kis csobogó forrás volt, amely innen fakadt. Vigo térdre vetette magát a víz mellett, s mielőtt bármelyik társa rákiálthatott volna, kezét merítette a vízbe, majd halkan felnevetett és az arcát is odahajtotta. Mire felemelte a fejét, már a többiek is mellette toporogtak.

- Mi a csudát művelsz! – ordította suttogva Regéc. – Itt minden mérgező!

- Ez nem! – Vigo arcán halványan megcsillantak a vízcseppek. – Ez nem, mert ezt én fakasztottam!

- Miről beszélsz?!

- Az álmomról a Füzes Házban! Itt jártam Liurral és a pumával… Bent voltunk az erődben, s amikor menekülnünk kellett kifelé, a föld felszíne alá húzódtunk. S ott, a mélyben találtam egy vízfolyást… Meleg és élő vizet! Megduzzasztottam, s a felszín felé küldtem…

- De hát az álom volt! – mormogta döbbenten Rico. – Ez nem lehet ugyanaz!

- De lehet – Lelle is letérdelt Vigo mellé, kezét a vízbe mártotta.

A kellemesen meleg víz néhány pillanat alatt feloldotta kezének gémberedettségét.

- Nagyon is lehet – mondta még egyszer, határozottan. – A síkok összeérnek és átalakítják egymást! Ez a forrás egy álomban fakadt, de most itt bugyog és élet van benne.

Ezután egyikőjüket sem kellett bíztatni… Kezüket, arcukat mosták meg benne, s mintha a bőrükre kerülő víz nem csak a sarat, a rátapadt koszt, a dermedtséget mosta volna le, de életerőt is sugárzott… Szükségük is volt rá… Még a szívós, sokat próbált Regécen is kiütközött a fáradtság. Vigo hallgatott, konokul összeszorított szájjal igyekezett legyűrni magában a kimerültséget. Egész napos, embert próbáló út állt mögöttük, de a neheze még előttük állt. Vajon győzik majd erővel? Lellére pillantott, s tudta, hogy nem ok nélkül aggódik.

- Még a legborzasztóbb helyen is utat talál magának az élet! – Regéc elmosolyodott, s ez a mosoly juttatta Vigo eszébe, hogy nem feltétlenül a test ereje a legfontosabb.

- És reményt ad a csüggedőknek is – folytatta a férfi. - Erős volt az álmod, Vigo! És erős álom csak erős lélekből fakadhat…

- Jártam bent álmomban. Most itt az ideje, hogy éberen is bemenjek – Vigo felnézett, mozdulatlan arcában csak szürke szemei villantak élesen.

- S mi bemegyünk veled együtt – bólintott Lelle és felállt. – Gyertek, megkeresem azt a bejáratot.

Törékeny kis testéből elszántság sugárzott, s Vigo tudta, hogy a lányt a lélek ereje tartja meg odabent is.

- Várjunk még egy pillanatot… – mondta Regéc. – Egyikünk sincs a legfényesebb formájában; ez odabent nem elég.

- A láp és a Halálút nem kímélt minket – Vigo féloldalasan elmosolyodott. – Egy biztonságos hely és egy éjszakányi alvás sokat segítene, de erre aligha van módunk!

- Aludni valóban nem fogunk, de van itt valami… - belenyúlt laposnak tűnő zsákjába és kihúzott egy kis bőrkulacsot. – Kartalt meglehetősen kedvelik az elfek, gyakran megajándékozzák ezzel az itallal. S ő úgy gondolta, szükségünk lehet rá, ezért hagyott nálam egy kis flaskányit. Ez az ital erőt ad, elűzi a fáradtságot a tagjaidból, tisztává és éberré teszi a fejet.

- Ez olyan, mint Rhianna itala! – guggolt le a férfi mellé Lelle.

- Tehát ittatok már ilyet… Gondolhattam volna. Bár ez nem a királynőtől van, hanem egy elf Őrzőtől, Lendastól.

- Lendas? Aneron fia? – kérdezte meglepetten Lelle.

- Igen, Lendas. A széllovasok egyik századparancsnoka. Érti a dolgát…

Regéc először Lellének nyújtotta a kulacsot, majd ivott belőle Vigo is. Rico rövid gondolkodás után végül jót húzott belőle, a maradékot Regéc itta ki. A hűs, sűrű, édes-savanyú ital azonnal hatott

– pezsgő energia ömlött végig bennük, kiűzte belőlük a kimerültség és a fáradtság legkisebb morzsáját is. Lelle arca megszínesedett, Vigo oldalában lelohadt a fájó lobogás, még Regéc arca is kipirult. Rico halkan kuncogott, s látszott rajta, hogy harci kedve teljében van.

- Most már mehetünk – jelentette ki a többiek helyett is.

Regéc megsimogatta, majd újra a köpenye alá dugta az egyre erősebb Sarudát, ezt tette Vigo Jószéllel és Lelle Shaunnal. Visszatértek az útra, s most Lelle lépett a csapat élére. Felidézte magában a Liur által küldött képeket, s amikor a Halálút elérte az erőd éles, hideg falát, rövid tapogatózás és emlékezés után a lány finom ujjai megtalálták a használatlan, elfeledett oldalbejárat réseit. Regéc előhúzott egy erős, sötét fémből készült tőrt, s óvatos, de kemény mozdulatokkal kifeszegette a már-már teljesen beragadt ajtót, majd Vigoval együtt nekifeszítette a vállát és együttes erővel befelé nyomták. A rés egyre tágult, végül akkora lett, hogy egy ember átférjen rajta. A kintinél is hidegebb, állott, büdös levegő áradt odabentről…

- Az otthon elfeledni vágyott illata! – Rico éles mosolyában cseppnyi jókedv sem volt.

- A térkép odabent nem működik. Mostantól te vagy a vezetőnk – lépett hátrébb Regéc.

- Nem vár ránk hosszú út – Rico a réshez lépett. – Irány a Bomlás Szintje! És imádkozzatok, hogy még idejében érkezzünk!

Rico mögött Regéc, Lelle és Vigo is belépett az ajtó mögötti vaksötétbe.

- Mi legyen a réssel? – kérdezte Vigo.

- Zárjuk be – súgta vissza a sárkány. – Kifelé nem erre vezet az utunk, s talán az is jól jöhet még, hogy csak mi tudunk róla.

- Én itt nem fogok látni! – suttogta Lelle.

- Hamarosan világosabb helyre érünk – felelte Rico. – Addig kapaszkodj Regécbe.

Óvatos, nesztelen léptekkel indultak meg a használaton kívüli, sötét folyóson. Rico pontosan tudta, hol vannak, s hamar döntött arról is, melyik lenne a legrövidebb és a legcélravezetőbb útvonal. Halkan súgott, rövid utasításokkal irányította a többieket, többször elkanyarodtak a labirintusszerű járatokban, s ezegyszer Vigo sem volt biztos abban, hogy visszatalálna. Hatalmas, föld alatti pókhálóként terpeszkedett a folyosók, beugrók, utak hálózata, s minél lejjebb haladtak, az életnek annál több jelével találkoztak. Füstöt okádó fáklyák tették félhomályossá az eddig vaksötét járatokat, s kétszer is csak az utolsó pillanatban megtalált sötét beugrónak köszönhették, hogy nem találkoztak szembe a Boszorkánymester híveivel – akik bár emberformájúak voltak valamennyien, a legtöbbjük nagyon messze állt az embertől. Rico suttogva elejtett szavaiból megtudták, hogy az erődnek ezen a részén nem élnek és nem őrködnek a Boszorkánymester valódi harcosai, de még testetlen segítői sem – akikkel szemben aligha vehetnék fel sikeresen a küzdelmet. S bár mélyre kell menni, a Bomlás Szintjére is el lehet jutni a néptelen járatokon.

- Egyetlen igazán veszélyes hely van csak – morogta a sárkány. – Egy terem, ahol összefutnak a járatok. Azt nem kerülhetjük el, s egyszerre nem is juthatunk át rajta… Gyerünk, majd ott elmagyarázom!

Sietősen, mégis nesztelenül surrantak tovább, míg egy nagyon szűk kis alagúton eljutottak annak a teremnek a szájáig. Boltozatos, magasra vésett hely volt, s ha nem is volt nyüzsgés a terembe torkolló féltucatnyi járatban, de ahhoz elég sokan járkáltak, hogy számukra veszélyes legyen.

- Nézzétek, a sólyomterem! – súgta halkan, döbbenten Vigo. – Itt már jártam.

Felmutatott a barlang falára, ahol egy önmagába visszagörbülő kard és az általa foglyul ejtett, vergődő sólyom hatalmas szobra emelkedett előre a falból.

- Három ilyen termet láttam – tette még hozzá.

- Ez a legalsó – bólintott Rico. – Hála az oldalbejáratnak, a többit el tudtuk kerülni. Most pedig figyeljetek rám! Mint láthatjátok, ez a terem nem néptelen. S nem csak a Boszorkánymester rabjai, leggyengébb szolgái és a közelben tanyázó mesteremberei fordulnak meg itt, hanem fegyveresek és varázstudók is használják, ha az útjukat akarják lerövidíteni. Itt nem jutunk át egyszerre! Látjátok szemben a miénkhez hasonló szűk kis vájatot? Kényelmetlen, sötét és ott már szívesen bóklászik a Bomlás Szintjének halálos káosz-szele.

- Gondolom, arra kell mennünk – Regéc hátrébb tolta a csuklyáját, hogy jobban lásson.

- Regéc, te válts alakot – rendelkezett Rico. – Józéllel és Sarudával fel tudtok szállni olyan magasra, ahová már nem hatol el a fáklyák fénye, s egymás után beröppenhettek a nyíláson. Vigo, neked egyedül kell menned, ha jól a köpenyedbe burkolózol, még jobban kihúzod magad, a félhomályos oldalon maradsz és tétovaság nélkül, rezzenetlen határozottsággal lépkedsz, meggyőzően fogsz hasonlítani egy sötét hadnagyra. Senki sem mer majd beléd kötni… Lellét pedig én kísérem át.

- Túl veszélyes, ha Vigo egyedül megy! – ellenkezett a lány.

- Nem leszek egyedül – mondta csendesen a fiú és halvány mosolyra húzódott a szája – Váltsatok és nézzétek!

A terem legsötétebb részének kőfalából ekkor bontakozott ki egy ezüstös szellemfarkas. Liur! S mint megannyi szürke felhő, úszott utána a levegőben a falka.

- Úgy tűnik, egész jól mérik fel, mikor van szükség rájuk – jegyezte meg elégedetten Rico, amikor a szellemfarkasok összegyűltek az őket rejtő járat sötét szájánál.

- És ti? – Vigo nyugtalanul nézett Lellére, majd a sárkányra.

- Mivel változtatni tudom a színemet, a falhoz fogok hasonlítani és amellett fogok suhanni is – felelte Rico. – S ha Lelle egészen a fal mellett lépked, eltakarja az árnyékom.

- Nem túl meggyőző! – villant meg a fiú szeme.

- Nézd barátom, itt már nincs biztonságos megoldás! Csak veszélyes és még veszélyesebb van! – Rico hangja ingerült lett. – Bármelyikünk lebukhat! Mindent megteszek Lelléért, amit tudok, de ettől még észrevehetnek minket… Igen… És aki lelepleződik, azt a többiek magára hagyják!

- Nem!

- De igen, Vigo! – vágott vissza a sárkány. – Aki átjut, továbbmegy a Bomlás Szintjére és kihozza a Rózsalángot! Azért jöttünk, hogy őt megmentsük és nem bukhatunk el a végén! Aki átér, már nem tévesztheti el az utat; a káosz-szél odavezeti…

- Nem hagyunk itt senkit! – a fiú nem tágított.

- De igen – Lelle megérintette Vigo karját. – Riconak igaza van.

Egymásra néztek, s a fiú képtelen volt vitába szállni a lány elszánt pillantásával – képtelen lett volna szavakba önteni a belsejében kucorgó félelmet. A feszült csendet végül Regéc törte meg.

- Ne várjunk tovább. Odaát találkozunk – kivette a köpenye alól Sarudát, majd a homlokához érintette az ujjait.

A villanást elrejtette az alagút szűk szája. Néhány pillanattal később három sötét, halkan surrogó árny repült a tágas terem mennyezete felé. A maradók feszülten figyelték a két kánya és a tűzsólyom röptét, akik végül gyorsan és észrevétlenül suhantak be a szemben lévő járatba.

- Most te jössz, Vigo – mondta csendesen a lány.

- Odaát találkozunk – mondta a fiú is. – És számon kérem rajtad, ha késlekednél!

Teljesen beleburkolózott a köpenyébe, s olyan indulatos, erős léptekkel vágott neki a teremnek, hogy az arra járók nemhogy belékötni, még ránézni sem nagyon mertek. A farkasok azonnal körülvették, s vigyázón, harcra készen kísérték minden lépését. Vigo is átjutott, gyorsan és baj nélkül.

- No, most már csak mi vagyunk gyöngyöm. Maradj a fal mellett, amennyire csak tudsz, az árnyékom betakar.

Lelle bólintott, majd kiléptek a járatból. Rico azonnal felemelkedett a levegőbe, megpróbált a terem homályos részén maradni. Vigo és a közben már visszaváltozott Regéc aggodalommal figyelték, ahogy lassan haladnak előre. Mert Lelle és Rico nem választhatta a gyorsaságot az álcázás rovására. Nem is lett volna semmi baj, ha egy pergamenbőrű, sovány, lobogó szemű varázstudó nem éppen akkor jár arra… Nem Lellét látta meg… Rico árnyékként imbolygó alakja vonta magára éber és kutató pillantását. És felismerte a sárkányt!

- Te kis féreg! – kiáltotta. – Szökevény, áruló kis féreg!

A teremben járók szinte egyszerre fordultak a vádlón előremutató, csontos ujj irányába… Vigo már mozdult volna, hogy a bajba jutottak segítségére siessen, de Regéc erősen visszarántotta. Lelle megdermedt a rémülettől – és ez volt a szerencséje. Riconak egy pillanat alatt kellett döntenie – és a kis sárkány nem is habozott.

- Menekülj! – súgta a lánynak, majd kivetette magát a fényre.

Üvöltés zengett végig a termen, ahogy mindenki számára láthatóvá vált a menekülő gyíksárkány. Őrült kavarodás támadt… Volt, aki csak ordított, mutogatott, de a legtöbben üldözőbe vették Ricot vagy megpróbálták az útját állni. A sárkány elképesztő gyorsasággal és ügyességgel kanyargott a teremben lévők feje fölött, majd amikor már biztos lehetett abban, hogy mindenki rá figyel, elhúzott az egyik, kivilágított oldaljárat irányába. Ekkora több fegyveres is megjelent, úgyhogy Rico komoly üldözőkre számíthatott – de övé volt a gyorsaság és terepismeret előnye. Amint a sárkány eltűnt az egyik járatban, Lelle futni kezdett… A teremben azonban újabb és újabb fajzatok, emberek, fegyveresek bukkantak fel, akik rohantukban ugyan nem figyeltek fel a köpenybe burkolt, vékony kis alakra, viszont ide-oda taszigálták. Lelle többször térdre bukott, egyszer pedig annyira meglökték, hogy megfordult a tengelye körül. Alig látott a csuklyától, irtózott a föld alatti helyektől és elvesztette az irányérzékét – ez volt a magyarázata, hogy végül egy másik vaksötét járatba ugrott be… Az orra hegyéig sem látott, futtában többször nekiütődött a falnak, s várta, mikor kapja el őt Vigo vagy Regéc karja. De nem volt ott senki… Lelle megtorpant és a belévillanó bizonyosságnál csak jeges rémülete volt nagyobb – rossz helyen van! Megpördült, hogy visszamenjen, tapogatózva haladt újra a terem felé, de még nem ért az alagút szájához, amikor remegő lábakkal megtorpant – a teremben nagy volt a jövés-menés, fegyveres fajzatok világítottak be minden sötét mélyedésbe; láthatóan Rico esetleges társait keresték. Nem mehet ki! A közelébe sem mehet a teremnek! Hátrálni kezdett, egészen addig, míg teljesen körülölelte a fekete sötétség. Hátát a falnak vetve lassan lecsúszott a földre, kezébe temette az arcát. Egyedül van! Nem lát! És fogalma sincs, merre és hová mehetne!

A dühödten ellenkező, kétségbeesett Vigot Regéc rángatta el az őket rejtő járat szájától.

- Lelle… Rossz helyre ment! Érte kell mennünk! Engedj már el!

- Nem engedlek el! – Regéc hangja borzongatóan hűvös volt. – Nem mehetünk Lelléért…

- Nem hagyom ott!

- Ott kell hagynod! Riconak és Lellének egyedül kell boldogulnia! Nincs időnk Vigo!

Vigo kirántotta a karját a férfi szorításából, szembefordult vele… Olyan indulat feszült az arcán, lobbant a szemében, hogy Regéc attól tartott, ellene fog fordulni. A helyzetet végül Liur oldotta meg – a sötétben gyöngyház fénnyel világító, hatalmas farkas a két ember közé állt, de a tekintetét a fiú szemébe fúrta.

- *Mennünk kell!* – üzente halkan, kérlelhetetlenül. – *Ha Lelle életben marad és lesz módja rá, meg fogja érezni, merre jársz. Erős kötél fűz össze benneteket… Ricot üldözik. Rózsaláng haldoklik. Ti ketten maradtatok. Induljunk! Mutatom az utat.*

S választ sem várva előreiramodott a vaksötét járatba. Vigo még egyszer a terem felé pillantott, szája mellé mély barázdát vésett az önuralom és a keserűség, majd szó nélkül megkerülte Regécet és futni kezdett Liur után. A kitaszított Őrző és a szellemfalka követte. Váltott tekintettel, a sötétben is magabiztosan mozogva futottak az erősen lejteni kezdő járatban. Egyre lejjebb és lejjebb. Az odalent tomboló, orkánként kavargó káosz energia észrevette a közeledésüket – és tombolva támadt rájuk. A testetlen farkasokat nem tudta visszavetni, de Regécbe és Vigoba képes volt belekapni… Olyan tömény, földmélyi őrület és harag rontott nekik, hogy a falnak vetette őket. Minden eddiginél erősebben lobbantotta lángra testükben a dobroc-sebeket, olyan fájdalmat okozva, hogy Vigo előtt vörös köddé vált a világ, s csak ordítani tudott kínjában. Regéc a földre rogyott, a magány és az elhagyatottság érzése szinte megfojtotta a szívét, egyre jobban préselte ki belőle az életet. Az amulett és a farkasok nélkül ottvesztek volna… Az eleven fém felszikrázott, küzdelemre készülő forrósága perzselte a mellkasukat – mintha formájának bélyegét akarná a bőrükbe sütni… A testükön átáramló, löketekben érkező élet-energia lassan magához térítette mindkettejüket. S amikor újra képesek voltak a szemüket használni, láthatták a felhőként növekvő, szürke szellemfarkasok tömör sorát maguk előtt – egyszerűen útját állták a káosz erejének! És a megbomlott földerő kénytelen volt megtorpanni előttük!

- Képes vagy talpra állni? – kérdezte rekedten Regéc a fiútól.

- Akár futhatunk is tovább! – Vigo próbált gunyorosan beszélni, de megkínlódta, amíg a falba kapaszkodva kiegyenesedett.

A farkasok megérezték, hogy a két ember lassan visszanyeri az erejét… Liur kiszökkent a sorból, eléjük állt.

- *Az első roham a legrosszabb* – üzente. – *Átjárt benneteket, de felülkerekedtetek rajta. Csete munkája megóvta az életeteket… Most már nem állhat az utatokba. Gyerünk tovább!*

És Liurnak ismét igaza volt – amint a farkasok sorfala szétnyílt, hogy utat adjon nekik, az energiavihar újra támadásba lendült. S bár még hatni tudott a dobroc okozta, vele rokon erejű sebekre, de a fájdalom ellenére sem tudta megállítani a fiút és a férfit. S egyszer csak ott voltak… Vigo újra ott állt azon a nyirkos, halálszagú, teljesen megbomlott energiájú alagútban, ahol már álmában is járt. S a folyosó végén ott volt az ajtó… Sötét, torz faragványai, mint megannyi démon, őrizték a bent raboskodót és megelevenedve, rőten lobogó szemekkel, támadásra készen meredtek az érkezőkre.

- Ezt bízd rám! – szólalt meg Regéc és egyszerűen maga mögé tolta a fiút.

Nem várt, nem habozott, még csak nem is mérlegelt – mindkét tenyerét előre nyújtotta és a kicsapó, forró, narancsvörös tűz lángviharba borította az ajtót. Tébolyító, fékevesztett üvöltés árasztotta el a folyosót, a faragványok vonaglottak, megpróbálták visszalökni a tüzet, de a lángok Regéc kezénél nem jutottak tovább. A faragványok egyre zsugorodtak, émelyítő füstöt okádtak

magukból, minden megmaradt erejüket a valaha volt Őrző felé lökték, s bár Regéc megingott egy pillanatra, s az összpontosítástól ömlött róla a víz, nem engedett a démoni rohamnak. Néhány perc múlva már csak egy teljesen sima, őreit vesztett, megperzselt, eresztékeiben megroggyant ajtó állt előttük, ami engedett az első nyomásnak. Odabent apró szoba volt, nyirkos, halásos levegőjű. És az őrülten kavargó káosz erőktől ketrecbe zárva egy összekuporodott alak feküdt a közepén. Asszony volt, kibomlott, lángvörös haja beburkolta szinte az egész testét, szakadozott ruháját. Éppúgy, mint Vigo álmában…

- Megjöttünk – Regéc kimerülten az ajtófélfának dőlt. – De ezt az energia-ketrecet aligha tudom lebontani.

- *Nem is a te dolgod* – üzente Liur, úgy, hogy mindketten hallják. – *A megbomlott yelek tombolását csak a négy elem együttes ereje fékezheti meg.*

Vigo le sem vette a szemét a Világőrről, amikor önkéntelen mozdulattal a mellkasához nyúlt és megérintette az amulettjét. Az eleven fém megmozdult az ujjai alatt… S Vigo érezni vélte a paripa vágtatását, a sárkány kígyózó mozgását, a tűzmadár röptét és a delfin gondolatsebes száguldását a hűs hullámok között… Az elemek ereje életre kelt és egyesült *őbenne*… S ő habozás nélkül lépett az energiaketrechez, hogy szándéka és érintése alatt az utolsó akadály is leomoljon. Vigo letérdelt az asszony mellé, óvatos mozdulattal a válla alá nyúlt és megfordította… Feneketlenül mély, ősöreg tekintet fúródott az övébe… A szépséges, kortalanul fiatal arc halálsápadt volt, a vékony testben annyi erő sem volt már, hogy felüljön, de a szem élt és hihetetlen erőt sugárzott magából. Néhány pillanatig csak nézték egymás. A halandó ember és a majdnem elpusztított Világőr, az Ősfa által teremtett világ legerősebb létezője… Súlyos, feledhetetlen pillanat volt – két tűzlélek találkozása. Vigo zavarba jött a szíve mélyéig látó, kifürkészhetetlen pillantástól, az asszony elmondhatatlan, már-már elviselhetetlen szépségétől; szeretett volna valami *jelentőset* mondani…

- Odakint lassan hajnalodik – mondta végül halkan, félszegen. – A te időd, Rózsaláng…

S akkor a mozdulatlan arc megelevenedett, a Világőr elmosolyodott, meleg, igaz-emberi mosollyal.

- Nagyon vártalak – felelte egyszerűen. – Az utolsó pillanatban jöttél Sólyomfarkas. Az utolsó éjszakán…

Ekkor Regéc is melléjük guggolt.

- Kapaszkodj belém, úrnőm – mondta tiszteletteljes, nyugodt hangon. – Kiviszünk.

Rózsaláng most a férfire nézett, s a mosoly továbbra is ott ragyogott az arcán.

- Köszönöm, hogy eljöttél értem, tűz fia.

- Régóta vágytam arra, hogy találkozzunk – Regéc a karjába vette a Világőrt. – Vigo, szólj a farkasoknak, hogy vezessenek ki minket.

- A farkasok… - Rózsaláng erőlködve felemelte a fejét, hogy a sötét helyiségben gomolygó felhőfarkasokra, majd vezetőjükre, Liurra nézhessen.

Liur meghajtotta a fejét. Hosszúnak tűnő pillanatokig csak nézték egymást, s ha beszéltek is, azt élő ember nem hallhatta.

- Menjünk! – Regéc magához ölelte a pihénél is könnyebb, törékeny testet és elindult az ajtó felé – Vigo, a te kardod és éberséged őrizzen minket!

Vigo habozás nélkül indult előre, de alig lépte át az ajtó romjait, megtorpant; s megtorpant mögötte a férfi is. A folyosó ijesztő árnyékokat vető félhomályában hatalmas testű, mézarany fénytől övezve ott állt a puma! Az élő, eleven puma!

- Táltos! – Vigot elárasztotta az öröm. – A dobroc… Nem sérültél meg?

- *Nem volt rá módja, hogy ártson nekem* – a puma hangja mélyen zengett mindannyiuk fejében. – *Eljöttem, mert szükségetek lesz rám a harc során.*

- Harc lesz… - Vigo bólintott.

Mindig is tudta, hogy innen nem fog küzdelem nélkül kijutni!

- *De talán nem a te harcod* – igazította ki a puma. – *Vigyétek ki a Világőrt, mi a farkasokkal fedezzük a hátatokat. Siessetek!*

- Táltos… - szólalt meg Rózsaláng is.

- *Ne most, úrnőm!* – a puma megrázta magát. – *Itt vagyok, mert itt a helyem. Gyerünk!*

A puma és Liur ment elől, nyomukban Vigoval. A Világőrt hozó Regécet pedig a szellemfarkasok félkaréja ölelte hátulról. A két állattestben bújó, útjukat vezető lélek láthatóan jól ismerte a helyet – gyorsan és akadálytalanul haladtak fölfelé. S bár mögöttük üvöltött a káosz-vihar, még nem akadt senki az erődben, aki megérezte volna, hogy az erőviszonyok fordulóban vannak…

Rico nem érzett fáradtságot, feszes szárnya meg sem érezte az igénybevételt. Az elf ital izzította harci kedvét, táplálta az erejét.

- Nem is hittem, hogy ennyire hiányoztam – morogta az orra alatt, miközben egy újabb tűzlövedéket került ki éles oldalfordulattal.

Való igaz, szép számmal eredtek a nyomába… A fegyveresektől kevésbé kellett tartania, mert a kardok és kopják fölött el tudott suhanni - nem véletlenül választotta őrült sebességű szárnyalása során a boltozatos alagutakat. A varázstudók már komolyabb gondot jelentettek… A Boszorkánymester, még így, elfajzottan is, mindennél többre tartotta a tűz erejét, s így legerősebb híveit is a tűzhasználók soraiból hajlította magához. S ezek közül most négy suhant a sárkány után… Tűznyilak és tűzgolyók útjára engedésével próbálták eltalálni és leszedni Ricot, de a sárkány

hihetetlenül kiélesedett ösztönei mindig egy pillanattal gyorsabbak voltak… Hosszú percek óta zajlott a kergetőzés, s a varázstudókban fortyogott a sikertelenség dühe. S bár egymást is gyűlölték, végül kénytelenek voltak összefogni… Egyesített erejük tűzvihart küldött Rico után. Az egész alagutat betöltötte a sisteregve száguldó lángfolyam, nem kímélve a falhoz bújni próbáló fajzatokat, más üldözőket sem – eleven fáklyaként égett el mindenki, aki az útjába került. Rico tudta, hogy most nagy veszélyben van… Megfeszítette minden erejét, olyan gyorsan szárnyalt, mint még soha, de a lángfolyam így is a sarkában volt! Tudta, hogy egyetlen esélye egy szűk, erősen lejtő, jobb oldali kis járat lehet… Tudta, hogy ha ekkora sebességgel megkockáztat egy ilyen éles fordulatot, azért a két szárnyával fizethet… De nem volt választása! A négy varázstudó nem számított erre… sikerük biztos tudatában suhantak a tűzvihar mögött. A lángok éles fénye eltakarta előlük a gyíksárkányt… Rico hirtelen berántotta a jobb szárnyát, kitárt baljával éleset csapott és mint egy zuhanó nyíl vágódott be a szűk járatba. A lángfolyam elsuhant mögötte… Rico szűkre nyitva mindkét szárnyát, lassabb iramban suhant lefelé, s bár nem ezt tervezte menekülési útvonalnak, most örült, hogy egyáltalán nyaktörés és szénné égés nélkül megúszta… Néhány pillanat múlva halvány derengést vett észre maga előtt. Szellemek! Már csak ez hiányzott! A Boszorkánymester mélyben kóborló élőhalottai! Rico gondolatai villámgyorsan pörögtek… Van még egy elágazás, azt tudta… De még legalább százlépésnyire… Ha kitart a szerencséje, még behúzhat rajta a halottak előtt! Ha kitart a szerencséje… Rico életre keltette magában a tüzet – felkészült az összecsapásra! A derengés egyre erősebb lett, s mire Rico gyanút foghatott volna – az élőhalottak fénye sosem ilyen fényes! -, már meg is látta a feléje rohanó, aranyló pumát és a gyöngyházfényű farkast. És a nyomukban érkező Vigot, akinek kivont kardján megcsillant a fény. Rico ekkor tényleg majdnem a nyakát törte – nagy igyekezetében, hogy lefékezzen.

- Rico! – kiáltotta Vigo és a földre bucskázó sárkányhoz rohant.

Felrángatta, s bár megrázta, ragyogó szeme elárulta az örömét.

- Nehogy összecsókolj! – rivallt rá a sárkány, bár a fiútól mi sem állt távolabb.

Majd Vigo mögé pillantotta és elkerekedett borostyánszínű szeme.

- Kihoztátok… - mondta áhítattal, ahogy a Regéc karjában pihenő szépséges alakra nézett.

- Hol van Lelle? – a fiú éles hangja riasztotta fel.

- Tőlem kérdezed?! Hozzátok ugrott be! Én elcsaltam az összes üldözőt…

- Rossz helyre ment!

Rico kitátotta a száját, majd hang nélkül becsukta. Vigo még egy pillanatig nézte, szája mellett újra elmélyült a két fájdalmas, keserű ránc.

- Gyerünk tovább! – mondta kemény hangon. – Rico, segíts a táltosnak és Liurnak. Mielőbb ki kell juttatnunk Rózsalángot.

Rico még egy pillanatig nem mozdult… Az együtt töltött hetek alatt valamennyire kiismerte két társát… S tudta, hogy Vigo most szembesül azzal, hogy elvesztette Lellét – s tudta azt is, hogy a bosszúvágy eluralja a fiú lelkét.

- Ne menj az ő terepére! – kérte halkan.

Vigo szeme megvillant.

- Adja az ég, hogy találkozzam vele! – mondta hidegen. – És most mutasd az utat!

- Vigo… - kezdte a sárkány, de a fiú tekintete láttán inkább máshol folytatta. – Nos, azért nem ennyire egyszerű a helyzet. Egy kisebb csapatnyi fegyveres és négy tűzvarázsló van a sarkamban. S nagyjából most fedezik fel, hogy mégsem pusztultam el az általuk okozott tűzviharban.

- Négy tűzvarázsló? – Regéc szája kíméletlen vigyorba húzódott. – Jó nap ez a mai!

Vigohoz lépett.

- Vedd át a Világőrt és indulj a barátaid nyomában kifelé. Riconak és nekem lesz néhány szavunk ezekhez az alakokhoz… Most rajtunk a harc sora. Te még tartogasd az erődet a végére! Valami azt súgja, szükséged lesz rá…

Lelle nem bírta elvenni a kezét az arca elől; bármiféle mozgásra képtelen volt. Csak ült és érezte, hogyan öleli körül a bénító, áthatolhatatlan sötétség. Mindaz a rettegés, amit valaha érzett a bezárt, fénytelen, föld alatti helyeken, most elemi erővel tört ki belőle. Legszívesebben visított és zokogott volna, de a bénultság még ebben is megakadályozta… Csak érezni tudott… És meg is érezte… Most döbbent rá, mit is látott, hol is járt legelső álmában, amikor az Ősfa megmutatta a jövőjét! Ezt látta… A súlyos feketeség lélegzett körülötte! Olyan súllyal, olyan borzasztó formában telepedett rá, hogy megdermesztette a szívét. A sötétség élt! Őt leste kegyetlen, tapintható gonoszságával! Áradt a falakból, a padlóból, terjengett a levegőben… S akkor Lelle behunyt szemhéja mögött meglátta a hideg, irtóztató, fehéren tajtékzó szempárt… A Boszorkánymester! Észrevette! *Őt* vette észre! S ha őt, a gyenge kis betolakodót megtalálta, keresni fogja a többieket. Vigo… Regéc… Rico… és Rózsaláng… Rajta keresztül eljut hozzájuk! Ettől a gondolattól olyan rettegés vett rajta erőt, hogy szinte beleőrült! Megfagyott! S ekkor, mint nagyon távoli, alig hallható suttogás, Kartal szavai jutottak el hozzá. A múltból… a lelke mélyéből… vagy talán tényleg az öreg táltos szájából.

- Elbukhatsz a Boszorkánymesterrel szemben, de csak akkor, ha eldobod magadtól azt, aki vagy! Te vagy a végső tartalékuk, kicsi lány! És egyben Vigo leggyengébb pontja! Ha most feladod, Vigo elbukik! Talán veled együtt is elbukik, igen, ez is megtörténhet, de nem könnyen… Emlékezz arra, ki vagy… Emlékezz és emeld fel a fejed!

S akkor Lelle megérezte a belsejében megszülető, visszafordíthatatlan változást… Mint amikor rügyek pattannak az addig téli álmot alvó fákon… Ott, a legmélyebb sötétségben, akkor, amikor a belsejét marcangoló félelem már nem volt fokozható, végre valóban magába fogadta lelkének fa-részét – és élni kezdte az örökségét! Átlendült a mindent eldöntő holtponton… A rettegést bátorság, a bénultságot hihetetlen akaraterő váltotta fel – ekkor megmozdult a köpenye alatt Shaun, s a szívével együtt melegedni kezdett a gyűrű, a csat és az Olavtól kapott, mindig hordott medál. S olyan erőfeszítéssel, amire egy gyerek nem lenne képes, összeszedte minden bátorságát és felemelte a fejét! Szembenézett a sötétséggel!

- Itt vagyok! – mondta halkan, s a hangja többé már nem egy gyerek hangja volt. – Hordozom a fák, az élet erejét… S előbb engem kell elpusztítanod, ha a társaimnak ártani akarsz!

Lassan felállt, s bár még kellett néhány perc, hogy testének remegése végleg elcsituljon, készen állt az indulásra. Váltott tekintetének fókuszán, s a mindent láthatóvá tévő vérvörös ragyogásban szeme rögtön az ezüstkötelet kereste… Elmosolyodott, amikor meglátta vastag, pulzáló, erős fényét – Vigo élt és sértetlen volt!

- *Jövök!* – üzente a gondolat erejével.

Tenyerét rásimította a csatjára, szabadon eresztette az ösztöneit és elindult a rosszindulatú, vérszínű derengésben – az ezüstkötél vezette.

- Lelle! – Vigo megtorpant, felkapta a fejét.

- Én is éreztem Sólyomfarkas – mondta halkan Rózsaláng.

- Mintha a hangját hallottam volna… Élnie kell!

- Él… és közeledik – mosolyodott el az asszony.

- Pompás hír! – Rico hangosan fújtatott mellettük – És amilyen tűzijátékot rendezünk a tiszteletére, el sem téveszthet majd minket.

Újra felfelé haladtak, s ha nincs Liur és a puma, beleszaladtak volna az üldözők karjaiba! De a halott farkas és az élő nagymacska mintha átlátott volna a falakon… Mintha megérzett volna minden rosszindulatú szándékot… Pontosan tudták, melyik út áll még nyitva előttük, s haladtak, rendületlenül. Hátul már nem volt ennyire rózsás a helyzet… Rico korábbi üldözői szorosan a nyomukban voltak, s bár a sárkány és a kitaszított Őrző nagy erejű, égő visszacsapásokkal végzett már két varázstudóval és jóval több fegyveressel, a helyzet nehezedett. Mert az erőd ura végül mégis felfigyelt a káosz-energia üvöltésére… és a sötétség mélyén szembenézett egy fényes kis életgyertyával. S bár ez utóbbiról Vigoék nem tudhattak, az nyilvánvalóvá vált, hogy egyre többen

keresik őket. A Boszorkánymester rettenetes dühe megrázta az erőd falait – és a nyomukba eredt. A hurok egyre szorult… Regéc futva érkezett.

A tűzfüggönyöm nem fog kitartani néhány percnél tovább! Még gyorsabbnak kell lennünk! - előkapta kis kulacsát és az alján kotyogó, néhány cseppnyi elf italt Rózsalángnak nyújtotta – Idd meg úrnőm és próbáld legyűrni a hely mérgét.

A Világőr habozás nélkül elfogadta, majd arra kérte a fiút, hogy ültesse le a fal mellé. Amíg az ital hatni kezdett, Regéc az asszony mellett maradt, Vigo és Rico pedig az őket rejtő járat szájáig húzódtak, ahol már türelmetlenül toporgott a farkas és a puma.

- *Innen is közelednek!* – üzente a puma. – *Ha itt elénk kerülnek, elvágnak minket a leggyorsabb járatoktól. Akkor csak a legfelső Sólyomterem felé mehetünk!*

- Meg kell várnunk, míg Rózsaláng erőre kap – mondta a sárkány. – Szükségünk lesz minden kézre! Vigo nem viheti a végtelenségig.

Ebben a pillanatban fény villant az eddig néptelen, meglehetősen tágas alagútban - rőtes lángfolyam csapott ki egy távolabbi oldaljáratból.

- Most már nem is nagyon kutatnak – mondta csendesen Vigo, aki egyre tisztábban érezte a körülötte kavargó szándékokat. – Átfüstölik az összes járatot… Nem törődnek a saját áldozataikkal, mert tudják, hogy az egyikben majd úgyis mi égünk össze.

Ekkor újabb lángfolyam csapott elő – s ez már közelebb volt. Vigo óvatosan kidugta a fejét, de attól, amit látott, meghűlt benne a vér. A tágas folyosón lobogó köpennyel, hátravetett csuklyával Lelle rohant feléjük… Tudta, hogy közel jár… A tűzharc jelei vezették előre, oda tartott, ahol a legjobban tomboltak a lángok… S most ott rohant a folyósón, nyomában egy újabb tűzviharral, amellyel a varázstudók éppen ezt az alagutat próbálták megtisztítani! Az életéért futott! De a sisteregve száguldó lángnál nem lehet gyorsabb… Tudta ezt Vigo is, aki megfagyott a rettegéstől, hogy tehetetlenül kell végignéznie a lány halálát! Mert Lelle még túl messze volt az ő oldaljáratuktól! S ekkor mindaz az indulat, ami a fiúban megérkezésük óta nőtt és nőtt, átrobbant az önuralom korlátján… Vigo nem gondolkodott… Váltott a tekintetének fókuszán, kiugrott a rejtekhelyéről és futni kezdett Lelle felé – s míg a világ mozgása, a tűz áradása lelassult körülötte, ő gyors volt, mint a szél. Mielőtt bárki felocsúdhatott volna, már meg is ragadta a lány karját, visszafordulva maga után húzta, majd az utolsó pillanatban berántotta az oldalbejáratba és a falhoz nyomta. Szinte ráborult, hogy védje. Lelle arca a fiú vállának nyomódott, egy hosszú pillanatig nem kapott levegőt. A tűz sziszegve száguldott el mellettük, a tágas folyósón és eltűnt valahol a mélyben. Amikor csend lett, Vigo hátrált egy fél lépést, s anélkül, hogy elengedte volna a lány karját, lenézett és elkapta Lelle pillantását. Mintha megállt volna az idő… Végtelennek tűnő pillanat volt… Vigo elszánt arca felvillant egy újabb lángfolyam fényében… Lelle érezte, hogyan ver kalapácsként a szíve a mellkasában, s ennek csak az egyik okozója volt az imént rájuk zúduló támadás. Újra azt érezte, mint

a feneketlen sötétségben – valami megváltozott. De ez más volt… Még nem tudta nevén nevezni… Csak érezte az előtte álló fiú testéből áradó meleget, a szürke szemek fényét, s ez egy villanásnyi időre elfeledtette vele, hogy hol van és mi veszi körül. Vigo úgy nézett Lellére, mintha most látná először. Mintha most látná utoljára… Közelebb hajolt, hogy újra érezhesse azt, amit az előbb, amikor átölelte: a nemes fák tiszta illatát, amely a lányból áradt. Úgy hatott rá, mint a hazahívó szó… Mint egy varázslat… Ekkor meghallották a futó lábak dobogását. A fiú tért előbb magához, veszélyt jelző ösztönei visszarántották; a szeme megvillant, ahogy hátrébb lépett.

- Késtél! – mondta nyersen.

- Lelle! Hála az égnek! – Rico a lányhoz ugrott, megragadta a kezét. – Kutyaszorítóban vagyunk, gyöngyöm, de legalább újra együtt.

Lelle a sárkányra mosolygott, majd a mellettük megtorpanó Regécre nézett, akinek a karjába egy még gyenge, de már a saját lábán álló asszony kapaszkodott. A lány a Világőrre nézett és ráismert…

- Innen én segítem tovább – mondta határozottan. – Már láthattam, hogy ez az én feladatom lesz.

A karját nyújtotta, hagyta, hogy az asszony megkapaszkodjon a vállában, ő pedig átkarolta és szorosan tartotta a derekát.

- Valami történt veled – Regéc fürkészően nézte a lány szemét.

- Itt bent mindannyiunkkal történt valami.

- És még fog is, ha nem indulunk! – mondta Vigo komoran. – Én megyek elől Liurral és a táltossal, Lelle, te segítesz az úrnőnek, Rico és Regéc, tiétek a hátunk. Gyerünk!

A tudat, hogy még mindig élnek, s újra együtt vannak, csak növelte az erejüket és az elszántságukat. S bár a lépésről lépésre erősödő Rózsaláng harcolni még nem volt képes, de egyre kevésbé hátráltatta őket. A nyugalom azonban nem tartott sokáig… Az egyre szoruló hurok végül megtalálta őket… A nyilakkal, dárdákkal együtt tűzgolyók tucatjai csapódtak feléjük, s csak Regéc kupolaként rájuk boruló ereje védte meg az életüket – a felfénylő burokról minden visszapattant.

- *Eljött a mi időnk!* – mélyen zendült a puma hangja. – *Rico, vedd át a vezetést, ezeket bízzátok ránk! Tartjuk a hátatokat, amíg egérutat nyertek! Odakint találkozunk!*

S válaszra sem várva kitört a védőburokból és a farkasokkal a nyomában a támadókra rontott. Rico a levegőbe lökte magát és a csapat élére állt.

- Utánam! Már nincs messze a kijárat!

Vigo maga elé intette Lellét és Rózsalángot, szinte maga elé lökte Regécet is, hogy még néhány pillanatig láthassa őket. Liurt, a táltost, a felhőfarkasokat… Még látta, hogyan hátrál meg iszonyú erejük elől a támadók sorfala. Még látta, hogy egy nyílvessző átüti az egyetlen élő, a puma bal hátsó lábát…

- Vigo! – Lelle kiáltása visszarántotta a jelen pillanatba.

Összeszorította a száját, megmarkolta a kardját.

- *Odakint, barátaim!* – üzente a küzdőknek, s mert tudta, hogy hallották a szavát, társai után szaladt.

Rico most már nem óvatoskodott – a lehető leggyorsabb és legegyszerűbb utat választotta. Néhány perc múlva a járatuk beletorkolt egy óriási terembe, amelynek a falán egy sólyom vergődött az önmagába görbülő kard fogságában.

- A legfelső Sólyomterem… - mondta Rico. – Egészen közel vagyunk az egyik oldalkapuhoz.

A terem néptelen volt, mintha a Boszorkánymester minden fegyverese és híve máshová rendeltetett volna…

- Ez nagyon furcsa… - morogta a sárkány. – Mintha tálcán kínálnák a menekülést! Kötve hiszem, hogy mindenki minket üldözne.

- Ha csapda, akkor mindjárt kiderül – szólalt meg Vigo, s mielőtt bárki megakadályozhatta volna, belépett a terembe.

És nem történt semmi! Nem bukkantak elő rejtőző fegyveresek, sem varázstudók, de még testetlen támadók sem. Minden csendes volt… Beléptek a többiek is és óvatos, hangtalan léptekkel elindultak a terem másik oldalán nyíló folyosó felé. A terem közepén jártak, amikor… Az érzés teljesen váratlanul zuhant Vigora – és csak őrá! Mintha mázsás súly rontott volna neki a mellkasának. Hideg borzongás futott végig a gerince mentén… És megérezte a szándékot… A gyorsan közeledő, halálos szándékot.

- *Ő* jön – mondta, s hangjának ereje megállásra késztette a többieket.

- Vigo… - kezdte Lelle.

- Érzem… Megtalált. Tudja, hogy itt vagyunk és értünk jön. Nem kerülhetjük el.

- Még van időnk… - próbálkozott az elsápadó sárkány.

- Igen, nektek még van időtök – mondta egyszerűen Vigo. – Távol tartom, amíg kijuttok. Mindig tudtam, hogy szembe kell néznem vele… Ez az én küzdelmem ideje.

- Nem! Veled maradok! – kiáltotta Lelle.

- Nem maradsz velem, hanem kiviszed az úrnőt – Vigo felvetette a fejét, kihúzta magát. – Egy látó, egy vezető és egy harcos… Emlékeztek, ugye? Ti már megtettétek a dolgotokat idebent. Most a harcos ideje következik. Én maradok, ti mentek!

Hangjának ereje, tartásának váratlan fensége meglepte mindannyiukat. Acélkemény elszántságát, hideg haragjának nyugalmát egyikőjük sem ingathatta meg – vitának nem volt helye.

- Egyedül, vezető vagy látó nélkül nem fogsz kijutni – mondta csendesen Rico.

- Az őseim kivezetnek majd. Ez épp jó hely arra, hogy bevárjam őket.

- Hogy bevárjuk őket – szólalt meg Regéc. – Rico kivezeti Lellét és Rózsalángot, de én maradok.

- Te tudsz Kaput nyitni! – csattant fel a sárkány. – Mindenki megőrült?

- A Kaput az úrnő is meg tudja nyitni – félmosoly villant Regéc szája sarkában. – Az én erőm arra elég, hogy segítsek Vigonak. Maradok!

Csend ereszkedett közéjük…

- Menjetek – kérte halkan Vigo, s közben Lellére nézett. – Ha megtehetjük, utánatok megyünk.

Lelle megmozdult, Rózsalángot Regécre bízta, majd odalépett Vigo elé. Nagyon komoly volt az arca, csendes, de tiszta a hangja.

- Erre vártál… Ne hagyd, hogy irányítson! Nincs semmije, amivel valójában föléd kerekedhetne… Lehet, hogy látni fogja a gondolataidat, te viszont megérzed a szándékát. És gyors vagy Vigo, nagyon gyors… De ne feledd, hogy az ő módján nem győzhetsz… A kard útján nem győzhetsz, csak a lélekén – s mintha csak véletlenül tenné, megérintette a fiú övére akasztott botot. – Csald át, ahogy Kartal mondta… és minél hamarabb gyere utánunk.

- Te bízol abban, hogy legyőzhetem, igaz?

- Én *tudom*, hogy legyőzheted – Lelle felszegte a fejét, s a Könnyek Kútjára gondolt, a vér és a víz változására. – Megvárlak odakint.

A hangjában vibráló bizonyosság, az égkék szemében csillanó bátorság erőt adott Vigonak.

- Te vagy a legtisztább és legnagyobb erőtartalékom… - mondta csendesen a fiú.

- És a leggyengébb pontod – Lelle halványan elmosolyodott. – Jobb, ha nem vagyok a közeledben.

Regéchez lépett, megszorította a férfi kezét.

- Vigyázzatok egymásra! – kérte, majd újra átvette a Világőr támogatását.

Összekapaszkodva megindultak a szabad folyosó felé… Rico azonban még a két maradó előtt toporgott.

- Tudnotok kell, hogy gyűlölöm ezt az egész helyzetet! – bőre vérvörösre gyúlt. – Nekem sokkal inkább jogom van szembeszállni vele!

- A te küldetésed nem erről szól – felelte egyszerűen Vigo.

- A legnagyobb kincseinket bíztuk rád – tette hozzá Regéc, a lány és az asszony után pillantva. – Ha harcolni akarsz, azért küzdj, hogy ők épségben eljussanak az Őrzőkhöz. Mi vagyunk a hátvéd, de az életet te viszed, Rico! Nagyobb felelősséget aligha rakhatnánk a válladra…

- Számon kérem rajtatok, ha itthagyjátok a fogatokat! – mordult fel Rico, majd megfordult és Lelléék után sietett.

Vigo és Regéc addig nézett utánuk, amíg elnyelte őket a járat…

- Mindjárt itt lesz – szólalt meg a fiú.

- Igen, most már én is érzem – Regéc hátrarázta a haját. – És gondoskodott róla, hogy a küzdelem terepén ne zavarja meg senki. Magának akarja a dicsőséget… mint mindig. A düh és a félelem az ő két eszköze, erre figyelj!

Vigo bólintott, körbenézett, felmérte a terepet, végül arra kérte Józselet, hogy szálljon fel a sólyomszoborra. Regéc egyetértően bólintott és oda küldte Sarudát is. Ez volt a terem egyetlen olyan pontja, ahonnan a madarak segíthettek, de az egyetlen olyan is, ahonnan számukra még menekülésre is volt mód. Bár azt Vigo és Regéc is tudta, hogy amíg ők élnek, az erőállatok maradnak. Kardjukat markolva egymás mellé álltak, arra fordulva, ahonnan a Boszorkánymester közeledtét érezték. Nem kellett sokáig várniuk… Először az előtte járó, dermesztő levegőt érezték meg. Azután az erejét is… Vaskaromként támadt a tudatuknak, s egyetlen célja az volt, hogy rettegést keltsen bennük. De az amulettek ereje kitartott, a félelem-keltés nem érte el a célját. Mint sötéten lobbanó árny, úgy lépett a terembe; hosszú, fekete köpenye sötét madárként lebbent mögötte. Valaha teljesen ember volt – most már csak a külseje maradt az. Magas volt, mint egy elf, vállas és erős, mint egy csatákban edzett harcos. Hosszú, hófehér haja a hátára omlott, arcának nemes vonásait megkeményítette a gőg és eltorzította a lélektelenség. Világos szemei, mint a kavargó tengertajték – de őrületnek nyoma sem volt bennük. Mélybelátó, érzéketlen, szánalmat és megértést nem ismerő tekintetét a vele szemben álló két emberre szegezte. Kellő távolságban megállt előttük, hátravetette köpenyét, feltárva ezzel sötét fémmel díszített, fekete ruháját, kesztyűs kezét és a benne villanó, éjfekete, halálos tüzektől mart kardot. Szabad kezének egyetlen intésére bezárult a teremből kivezető összes járat ajtaja.

- Magunk vagyunk – mély hangja jégborotvaként hasította végig Vigo és Regéc gerincét.

S amikor kegyetlen arcán felvillant a dölyfös, maróan hideg mosoly, Vigot nehezen fegyelmezhető indulat öntötte el. Legszívesebben miszlikbe aprította volna a Boszorkánymestert, mindazért, amit tett, s amit még elkövetni szándékozott. A Boszorkánymester szeme azonnal rászegeződött.

- Próbáld csak meg – mondta. – Bár az még nekem sem okozna nagy örömet, ha egy ilyen tapasztalatlan fiút pusztítanék el könnyűszerrel. Nincs benne semmi kihívás… A szándékod, az indulatod is gyerekes…

- Rosszul hiszed! – Vigo fegyelmezni tudta magát.

- Én nem hiszek… Látom rajtad, mire vagy képes. Te lennél az Őrzők választottja? Vagy az a rettegő gyereklány? Csak ránéztem ott, a sötét járatban, s máris elárulta, kikkel kell szembenéznem. Gyenge…

- Hagyd őt békén! – fortyant fel Vigo.

- Azt hiszed, kijut? – kegyetlen mosoly villant a Boszorkánymester arcán. – Azt hiszitek, feltartóztathattok?! Egy gyerek, meg egy nyughatatlan, valaha volt Őrző? Azt képzelitek, hogy addig a kölyöklány és az én gyáva, szökött szolgám kiviszik a boszorkányt?! Soha nem érik el a kijáratot, miként ti sem!

Felnevetett; hideg, száraz, könyörtelen nevetéssel.

- Ki fognak jutni! – Vigo hangjából megdöbbentő erő csendült.

A Boszorkánymester kacaja hirtelen elhalt. Indulat lobbant a szemében, sötét ereje vasmarokként szorult a fiú köré, hogy összeroppantsa.

- Nem vagy több, mint egy tehetetlen játékszer! – a Boszorkánymester egy lépéssel közelebb jött. – Összeroppantalak! A bátorságod csupán üres indulat! Az erőd még kevesebb… Mivel hitegetett a méltóságteljesnek látszó, rég erejehagyott táltos? Hogy te lennél a kiválasztott? Az idegen világ fia? Csupán egy gyerek! Csalétek! Látod, még csak el sem kísért! Könnyű préda leszel te is, mint az Őrzők kis csapata… El sem jutottak az erődig! A porukat a szél hordja el… Rád sem fog emlékezni senki!

Vigonak hideg veríték gyöngyözött a homlokán, hogy ellen tudjon állni a szívét, elméjét fojtogató sötét, keserű hidegségnek.

- Ki vagy te? Tűz vér van benned, azt látom… de nagyon mélyen. Nem lesz módod, hogy használd… Egy félvér… - megvetően lebiggyesztette a száját.

Vigoban ekkor szakadt át az indulat gátja, s nekirontott volna a Boszorkánymesternek, ha Regéc nem lép eléje.

- S te mi vagy? – vágott vissza a férfi gúnyos, éles mosollyal. – Emberséged fölé akartál kerekedni, s egy torzó maradt belőled!

A Boszorkánymester arca megvonaglott, gyors mozdulatot tett a kezével, s a hirtelen támadt energiavihar a mellkasán telibe találta és a falnak taszította a férfit. Vigo mozdult volna, de egy újabb intés őt zárta káosz-energia ketrecbe. A Boszorkánymester felemelte a kardját és lassan elindult Regéc felé.

- Sok bosszúságot okoztál már nekem, kitaszított! – jeges hangja fortyogó haragot takart. – Mióta rájöttem, hogy itt vagy, tudtam, hogy te hoztad ki a boszorkányt! A te tűzerőd sokra képes… Emlékszel még a sérülésedre, az ürességre? Én megadtam volna azt, amivel kitöltheted a szíved! Az erőt, amire vágytál! De te inkább a kútból ittál… És most? Felkaroltad ezt a fiút… Kiszabadítottad Rózsalángot… Igen, erős vagy. Éppen ezért foglak elpusztítani!

Vigo döbbenten hallgatta a Boszorkánymester szavait és megértette, *valóban* megértette, miért van velük Regéc. Hogy leplezze Lelle és az ő erejét! Hogy magára vonja a Boszorkánymester figyelmét és haragját! S ha kell, feláldozza magát őértük! S ekkor Regéc, a fal tövében tehetetlenül, sérülten fekvő Regéc a fiúra pillantott – s fanyar félmosolya felért egy vallomással. Vigoban ekkor elpattant valami… Mint amikor valaki a régi, elvásott láncait rázza le… Olyan tisztán érezte a körülötte mozgó szándékokat, – a távoliakat is! – mint még soha. Kartal, Regéc, Holló, Rhianna és mind a többiek *őt* rejtegették! *Őrá* volt szükségük, mert benne tűz-vér áramlik! És erő! S mint egy vulkán mélyen megmozduló és hirtelen feláramló tűzfolyam, úgy ébredt fel Vigoban a valódi ereje. A változás, az ébredés folyamata, melyet a Könnyek Kútja tett szükségessé, most vált teljessé. Vigo lelkében összeolvadt a tűz ropogása, a farkasok üvöltése, a sólyom vijjogása – s az árva fiú nem volt többé. Az

amulett erejével egyesülve a káosz-ketrecet egy elszánt, küzdelemre kész fiatal harcos roppantotta szét. S az ösztönei szavát követve földre hajította a kardját, kézbe kapta a botját, fókuszt váltott és Regéc elé ugorva felfogta a fekete penge halálosnak szánt csapását.

- Még várnunk kell – Rico visszahúzta a fejét a kis kémlelőablaktól. – Hamarosan lezajlik a hajnal előtti őrségváltás… Akkor kitörhetünk. De küzdenünk kell…

Egy valamikor fegyvertárnak használt, sötét, üres kis helyiségben kuporogtak. A súlyos, kétszárnyú oldalkaputól alig húsz lépés és a kapuőrség választotta el őket. Riconak sikerült észrevétlenül bejuttatnia őket ebbe a kis szobába. Most már csak várniuk kellett… Rózsaláng a falnak dőlve, csukott szemmel pihent, a hosszú, gyötrelmes fogság hatása még túl erősen dolgozott benne. A sárkány a kis kémlelőablaknál toporgott, magában az esélyeiket számítgatta és nagyon reménykedett, hogy Lelle vadon-ereje és az ő tüze elég lesz a kijutáshoz. Lelle szótlanul, mozdulatlanul ült a Világőr mellett, a gondolatai azonban Vigonál voltak.

- Mi történhet velük? – kérdezte halkan, inkább csak magától.

Rico elfordult az ablaktól, komoly arccal nézett a lányra.

- Küzdenek, amíg bírják – mondta egyszerűen. – Hogy kettejük ereje elég lesz-e a Boszorkánymester három évszázadnyi gonoszsága, tudása és tapasztalata ellen, azt nem tudom. Te jobban ismered a fiút… Neked jobban kell tudnod, mennyi erő lakik benne.

Ekkor már Rózsaláng is kinyitotta a szemét, halványan elmosolyodott.

- Jóval több, mint amire a Boszorkánymester számít. Azt hiszi, belelát az emberekbe, s bár erős varázstudó, de ő nem Világőr, nem táltos, még csak nem is elf. Nem lát igazán mélyre… Így hát eltakartuk előle…

- Eltakartátok? – Lelle összehúzta a szemét.

- Vigo rejtve volt, egészen eddig a pillanatig. Lefedte őt Kartal ereje… Regéc többek között azért jött veletek, hogy ezt folytassa és maga ellen irányítsa a Boszorkánymester dühét. Láttam benne, amint ránéztem… S végül én is hozzátettem a magamét… A maradék erőmmel árnyékoltam le, ott, a cellában.

- De miért? – kérdezte halkan, döbbenten a lány.

- Hogy Vigonak legyen ideje… Ha a Boszorkánymester a valódi erőviszonyokat látja, mindent megtett volna, hogy már hamarabb elpusztítsa. Akkor, amikor Vigo még nincs tisztában magával. Ez volt a valódi veszély…

- Ennyire erős? – Rico is közelebb lépett.

- Most már igen.

- De hogyan? Honnan?

- Ez az öröksége – felelte egyszerűen Rózsaláng. – Mindig is benne volt…

A Világőr fáradtan lehunyta a szemét, láthatóan a beszéd is kimerítette. Rico morgott valamit az orra alatt és visszament az ablakhoz. Lelle úgy érezte, remény éled a szívében… Tudta, hogy Vigo gyors. Azt is, hogy erős. Most már tudta azt is, hogy ennél többről van szó… De mielőtt a gondolatai tovább pereghettek volna, váratlan, erős rántást érzett a szívénél. Az ezüstkötél! Hogyan is feledkezhetett meg róla?! Váltott tekintetének fókuszán és az erősen rángatózó kötél mentén tudatát egyenesen Vigohoz repítette. Azt nem látta, mi történik, de a küzdelem hevessége és indulata még így is olyan erős volt, hogy majdnem kivetette… Regéc jelenlétét távolról és nagyon gyengén érzékelte, a sötétség erejét annál jobban. És Vigot… A váltott állapotban küzdő, tartalékait lassan felemésztő Vigot. Ki fog merülni! Hacsak nincs, ami táplálja az erejét… Az egyetlen tiszta pont ezen az átkozott helyen! Tudta, mit kell tennie. Tudta azt is, ha most beszáll, nem lesz ereje a meneküléshez. De ez sem számított… Megfogadta, hogy nem hagyja el! Habozás nélkül megnyitotta lelkének erejét, s amikor megérezte magában a vadon dobbanását, átküldte az ezüstfonálon keresztül.

A bot erősebbnek bizonyult a fekete pengénél, amely újra és újra, szikrákat hányva akadt el a fában, és vetődött vissza Vigo erős mozdulatától. A Boszorkánymestert először csak meglepte Vigo váratlan ereje… Aztán gyanút fogott… S amikor Vigo az első varázstámadást is visszavetette, már értette.

- Tehát mégis te! Ravasz csapda volt, de ellenem nem elég! – kiáltotta.

Vigo azonban nem ingott meg, a Boszorkánymester szavai még csak nem is súrolták a tudatát. Annál sokkal nagyobb erő dolgozott benne. Úgy pörögtek, mint két, egymást próbáló tűzvihar, s a küzdelem elején erejük egyenlőnek bizonyult. Vigo hárította a Boszorkánymester minden csapását, elpördült a kezéből kicsapó tűz elől, s védte tudatát a másikból áradó sötét gonoszság ellen. A Boszorkánymester nem és nem fért hozzá. Az idő azonban Vigo ellen dolgozott… Mert ő sem tudott a Boszorkánymesterhez férni, nem tudta legyőzni, még csak megsebezni sem. A váltott állapot kezdte kimeríteni az erejét. Tudta, Regécre nem számíthat, az is csoda volt, hogy a pajzsként eléálló férfi még élt. Józél megérezte társa gyengülését… S mielőtt a Boszorkánymester kihasználhatta volna Vigo első kihagyását, pillanatnyi lelassulását, felvijjogott és támadásba lendült a szobor tetejéről. S a tűzsólyom hangja kizökkentette az eddig hibátlanul mozgó, fajzattá lett embert.

- Tűzsólyom! – kiáltotta irtózattal vegyes haraggal. – Az átkozott jelkép!

S a pengével a feléje repülő madárra suhintott – végigkarcolta a madár szárnyát, de Józél egy éles fordulatot vett és végigmarta a Boszorkánymester arcát. A felhangzó ordítás megrázta a falakt, s a következő pillanatban a sólymot elkapta egy utána küldött energiavihar. Józél megpördült a levegőben, s a Boszorkánymester ereje minden bizonnyal a falhoz vágta és szétzúzta volna, ha Vigo villámgyors mozdulattal be nem pördül a tomboló orkánt előidéző, elfajzott jazig sötét védőburkába. S bár az úgy csapta vissza, hogy majdnem hanyatt esett, még volt ideje egy erőteljes ütésre… Mégsem az ütés ereje volt az, ami a Boszorkánymestert megrogyasztotta és az energiavihart megszüntette – hanem magának a botnak az érintése. Óarany fény csapott ki a fából, ahogy a fekete ruhás testhez ért és villámként vágott végig rajta. Néhány pillanatig mintha megállt volna az idő… Józél megtépázva repült vissza a szoborra és igyekezett gyorsan erőt gyűjteni. A két küzdő farkasszemet nézett egymással. Vigo lihegett, kiesett a váltott állapotból… A Boszorkánymester vérző arcára szorította szabad, kesztyűs kezét… Tudta, hogy ifjú ellenfele gyengül, hogy egyre nehezebben tartja fent a váltott állapotot. Két segítőjét – a földön heverő, kányáját magához ölelő férfit és a tűzsólymot – kiütötte. A társai a lezárt járatokon túl voltak… Lassan leeresztette a kezét, véres arcán torz vigyor villant fel.

- Egyedül vagy fiú – mondta nyersen, kegyetlen hidegséggel. – Rövid, percnyi kis életed nem bírja már sokáig az én háromszáz évnyi tudásom ellen! De az erőd figyelemre méltó… Kár lenne érte…

- Ez az erő sosem harcol melletted – Vigo szürke szeme megvillant.

- Akkor ideje, hogy előreküldjelek… Ne félj, a társaid gyorsan követnek majd a halálba.

Vigo összeszorította a száját, váltott tekintetének fókuszán és előhívta testének minden megmaradt erejét. Ekkor Regéc megmozdult és hatalmas erőfeszítéssel felkönyökölt.

- Lelle! – súgta Vigonak.

Lelle! A vadon ereje! Biztosan megérezné, ha hívná… De Vigo gyorsan döntött. Nem! Ha Lelle átadná az erejét, ő maga gyengülne le… És nem menekülne meg! Pedig ki kell jutnia, át az Őrzőkhöz! Neki és Rózsalángnak… Ez fontosabb mindennél! Fontosabb az ő életénél is! Vigo megrázta a fejét, s Regéc megértette, hogy nem kíván élni az utolsó lehetőséggel. Kitart, amíg lehet… s ha kell, meghal. Felemelte a botját és támadásba lendült. De a gondolat erejének elég egy pillanat… Elég volt, hogy Vigo szeme előtt felvillant Lelle arca – s az ezüstkötél megrándult… Vigo ezt nem érezte, minden figyelmét lekötötte a küzdelem, s a cél, hogy a Boszorkánymestert megint elérje a botjával. A váratlanul érkező, testébe áramló erő nagysága egy villanásnyi kivetette a váltott állapotból. Egy pillanata volt arra, hogy némán felordítson Lelle döntése miatt… S egyetlen pillanata, hogy ráébredjen: a lány csak akkor menekül meg, ha ő legyőzi az ellenfelét! A harag, a fájdalom, a kétség megszűnt benne… Tudta, mit akar. Tudta, hogyan érheti el. S a teljesen letisztult, erős szándék felszínre hívta a mélységet és életre keltette az amulettet. S Vigo ember-testében összeadódtak az ősi

erők – saját öröksége, a fák rohama, az elemek áramlása. Kezében felfénylett a bot; óarany ragyogása betöltötte a termet. A Boszorkánymester hátrálni kezdett, miközben minden erejét Vigo ellen zúdította. Egy villanásnyi időre elviselhetetlen, irtóztató tűzfény árasztott el mindent, ahogy a két akarat egymásnak feszült… A valaha volt jazig a varázslatra figyelt… A szívvel küzdő, a lélek útját vállaló Vigo viszont harcosként cselekedett – szemmel követhetetlen volt az a mozdulat, ahogy előrelendült; áttörte a Boszorkánymester sötét fényburkát és oda sújtott, ahol a ruha alatt a kegyetlen szív dobogott. A botból kicsapó villám tiszta fénye végigfutott a testen, égette, amerre végighaladt. A fájdalom őrülete lobbant a Vigora szegeződő szempárban – tekintetük összekapcsolódott és az utolsó pillanatig nem eresztette el a másikat… Majd egy robbanásszerű villanás következett, melynek ereje Regéc mellé, a falig röpítette Vigot. A testetlenné váló hang ordítása alapjaiban rázta meg az erődöt… Robbanva hunytak ki a fáklyák, forgáccsá porladva repültek szét az ajtók, szétrepedt és lezuhant a sólyomszobor… A hideg, kibírhatatlan káosz-szél végigdübörgött a pókhálóként szétterülő járatokon… Rázkódott a föld, rázkódtak a falak… Úgy tűnt, összeomlik az egész erőd! S amikor már elviselhetetlenné vált a hangorkán, amikor a bentlévőkkel együtt minden pusztulni látszott – hirtelen csend lett. Néma, mozdulatlan csönd…

A rázkódás olyan hirtelen kezdődött, hogy az ablaknál kémlelő Ricot hanyatt döntötte. Nem tudta, mi történt, csak azt, hogy baj van. Négykézláb próbált eljutni a két nőig – az eszméletlennek tűnő Lelléig és a védőn ráboruló Rózsalángig, de erre nem volt módja. Mert a föld rázkódása átterjedt az ő testére – mintha dróton rángatnák… A tehetetlen erő feldobta a levegőbe, görcsbe rántotta, szinte kirázta belőle a lelket. Ha látta volna, mi történik odakint a Boszorkánymester híveivel, talán jobban viselte volna. Mert sokkal enyhébb kínokat állt ki, mint azok, akiknek sötét maradt a szíve. Amikor a járatokon végigsüvítő energia szétrobbantotta a fáklyákat és teljesen sötét lett, Rico teste is megpihent. Várta a rángatás utóhatását, hallotta odakintről a fájdalmas nyögéseket és ordításokat, ő maga is további gyötrelmekre számított, de csak valami kellemes, meleg bizsergést érzett odabent. Nem értette… De most nem is akart foglalkozni vele. Mert a kinti kínlódás csak egyet jelenthetett: valami történt a Sólyomteremben és szabaddá vált az út! Odamászott a két nőhöz.

- Itt a lehetőség! – súgta.

- Igen – felelte Rózsaláng. – Megtörtént… Hogy bírtad, kis sárkány?

- A földrengésre gondolsz? Vagy a rángásra? Kibírtam, bár nem értem. Gondolom, te tudod, mi történt…

- Most lettél *valóban* szabad – mondta a Világőr meleg hangon. – Elszakadtak az utolsó szálak is, melyek ide kötöttek. Fájdalmas volt, de nem lehetett másképp.

- Valóban szabad… Ezért nem gyötör már a görcs?

- Szabad akaratodból választottad a sötét út helyett a tisztát. Visszatértél ide… s akár tudtad, akár nem, azért *kellett* visszajönnöd, hogy végleg leszámolhass a múltaddal! Szabad vagy Rico!

- És a Sólyomterem? Ott mi történt? Győztünk? Ugye, győztünk?!

- Lelle ott volt… - Rózsaláng megérintette a lány vállát.

- Átadta az erejét? – hördült fel Rico. – Maradt neki legalább annyi, hogy fel tudjon állni?!

- Nem hiszem – felelte csendesen az asszony.

Rico karmos kis kezeivel óvatosan simította meg a lány arcát. Látott a sötétben, így láthatta azt is, hogy Lelle lehunyt szemmel, mozdulatlanul fekszik. Már megszakította az áramlást, de utolsó tartalékait a visszatérés emésztette fel.

- Vigo… - súgta alig hallhatóan. – Megcsinálta…

- Megölte?! – Rico remegett izgalmában. – Végzett vele?

- Nem, nem ölte meg – válaszolta lassan Lelle helyett a valahová befelé figyelő Rózsaláng. – Arra itt és most nem is lett volna módja… De hatalmas csapást mért rá, amit egy ideig nem fog tudni kiheverni. Eltűnt… Remélhetőleg jó időre…

- Tehát vissza fog jönni – Rico keserűen lebiggyesztette a száját. – És kezdődik minden elölről…

- Vissza fog térni, igen. De a lezárt köröket nem lehet újra futni, Rico. Ő sem lesz már ugyanolyan… S talán az sem, aki majd újra szembeszáll vele.

- Vigo?

- Nem ő az egyetlen, akinek ez a lehetőség benne van a sorsában – felelte kereken a Világőr, majd újra Lelle fölé hajolt. – De most fontosabb dolgunk is van, mint hogy a jövő rejtelmein törjük a fejünket!

- Nem tudlak mind a kettőtöket vinni!

De mielőtt Rózsaláng válaszolhatott volna, mozgás támadt Lelle köpenye alatt – Shaun előbújt és a lány szívére feküdt.

- Egyikőnket sem kell majd vinned – mondta csendesen az asszony, ahogy a mókust figyelte.

Majd gyengéd mozdulattal a tenyerét rásimította a kis állat hátára és saját, lassan gyarapodó erejéből is átadott annyit, amennyit nélkülözni tudott. Shaun azonban ennél jóval többet – jóformán mindent! Lelle gyorsan tért magához, Shaun gyorsan gyengült… Végül az alig szuszogó kis mókust a feltűnően csöndes, aggódó, mégis friss erőtől áthatott lány rejtette a ruhája alá. Majd átkarolta és talpra segítette a Világőrt is.

- Menjünk innen végre! – szólt Riconak.

A kapunál senki sem állt az útjukba – aki egyáltalán eszméleténél volt az őrség tagjai közül, az is túl gyenge volt bármiféle cselekvéshez.

- Félek, nem tart sokáig ez az állapot – jegyezte meg Rózsaláng, miközben átléptek a szanaszét heverő testeken. – Sietnünk kell.

- Vigoék kijutnak utánunk? – nézett rá Lelle.

- Kötve hiszem, hogy a mai éjszaka után bárki megállíthatná – mosolyodott el az asszony. – Odakint találkozunk.

A süket csönd hangosabb volt bármiféle riadónál – Vigot villámgyorsan magához térítette. Érezte, hogy meleg tollak borulnak az arcára, hallotta az apró szív erős dobogását. Jószél él! Hihetetlen megkönnyebbülés árasztotta el. Kinyitotta a szemét, mozdult volna, de az orra előtt derengő alak látványa megállította. Liur mosolygott… Nem, nem a szájával, hiszen egy farkastest erre alkalmatlan volt – ember-szemében ragyogott a mosoly.

- *Elűzted* – üzente egyszerűen.

- Meghalt? – Vigo felkönyökölt.

- *Nem… Az ő halála nem ilyen egyszerű… De megsérült. Olyannyira megsérült, hogy hosszú ideig képtelen lesz bármiféle cselekvésre.*

- Vissza fog jönni… - Vigo keserűen elfintorodott. – És nekem újra meg kell keresnem!

- *Ezt miből gondolod?* – komolyodott el a farkas.

Mintha gyöngyház derengése is elhalványult volna.

- A robbanás előtt… összeakadt a tekintetünk. És én egy pillanatra megláttam, tisztán láttam a benne élő szándékot. A gyűlöletet… a fájdalmat. Ha valóban él, addig nem fog nyugodni, amíg bosszút nem áll rajtam. És azokon, akiket szeretek…

- *Meglehet, hogy így lesz* – bólintott Liur. – *De a jövő nincs megírva, s kettőtök viadalába olyan szálak sodródhatnak, melyről még sejtelmünk sincs. Most ne a jövő aggasszon… Mert elűzted ugyan, de még nem menekültél meg!*

- Kivezetsz?

- *Azért vagyunk itt.*

S szavaival egy időben köréje gomolygott az egész falka.

- És a táltos? – Vigo kutatva kereste a puma mézarany fényét.

- *Megsérült. Vissza kellett térnie emberi testébe.*

- Látom még?

- *A segítőd* – hangzott a kitérő válasz. – *Álljatok talpra és menjünk. A fajzatok hamar magukhoz térnek…*

Saruda segítsége nélkül Regéc belehalt volna a Boszorkánymester csapásába. A kánya azonban addig táplálta a társát saját erejével, hogy a férfi képes volt felállni, járni, a kardját markolni. Köpenye alá rejtette az újra legyengült madarát, majd megfogta és megszorította Vigo vállát. Vigo viszonozta a mozdulatot, néhány pillanatig így álltak, összekapaszkodva a feneketlen sötétség és a romhalmazzá lett terem közepén.

- Öröm volt melletted küzdeni – mondta halkan a férfi. – Nagy és mély erő áradt belőled… és a botodból.

- Megölt volna a harc előtt, ha nem állsz elém…

- *Gyertek már!* – sürgette őket Liur és Vigo elé ejtette korábban eldobott kardját. – *Attól tartok, odakint még lesz lehetőségetek a közös harcra.*

- Épp olyan kedvemben vagyok – mosolyodott el Regéc.

A hajnal előtti hideg óra sötétje ölelte körül őket, amint kiléptek az összetört kapun. Rico azonnal felreppent a levegőbe, védőn és figyelőn körözött a lány és az asszony feje fölött.

- Merre van az az energiapont? – kiáltott le.

- Egyenesen északnak – felelte Rózsaláng. – Alig egy mérföld.

Ennek hallatán Rico nyelt egyet. Csak egy mérföld… Kis távolság, ha valaki ereje teljében van és nem kell állandóan a háta mögé néznie…

- Lelle gyöngyöm, készülj arra, hogy üldözőink lesznek.

- Nem fognak hozzánk férni – bólintott elszántan a lány.

Még jobban átkarolta a Világőr derekát, gyorsított és hagyta, hogy átjárja a szabad levegő. Amely ugyan nem volt sem tiszta, sem friss a tűzkitörések és a folyamatosan szivárgó, bűzös füst miatt, de a földmélyi járatok után ez is balzsamként hatott Lellére. A csendes menekülést hamarosan Rico ujjongása szakította félbe.

- Kijöttek! – kurjantotta a magasból. – Élnek! És futni tudnak! Várjatok, várjatok…

És elhúzott visszafelé. Lelle és Rózsaláng egy emberként fordult meg… A két futó férfialakot karéjként ölelte körül a szellemfarkasok sora – majd megtorpantak, amikor a legszebb, Liur eléjük toppant. Lelle nem hallotta, miről beszélhetnek, de a Világőrnek nem állt útjába a távolság…

- Elbúcsúznak – mondta csendesen. – Hajnalodik… A szellemek ideje lejárt. Megtették, amit kellett.

- Mindig Vigo mellett vannak, láttam őket – jegyezte meg Lelle.

- Igen, mindig… De hogy harcoljanak is érte, nos, ez ritkán adatik meg az eltávozottaknak.

- De nézd! Liur marad! – kiáltott fel a lány.

S valóban. A szellemfarkasok felhőként gomolyogva szívódtak fel az a sötétben, de az ezüstbundás, gyöngyházfényű Liur maradt.

- Ő több. Vagy kevesebb, mint egy szellem… - Rózsaláng hangja nagyon komoly volt. – Őrá más törvények érvényesek. De az ereje az élők világában neki is véges. Marad, amíg képes maradni.

Ha más szavakkal is, de Liur ugyanezt mondta Vigonak; majd együtt indultak tovább. De a rájuk váró Lellét és Rózsalángot nem érhették el… Üvöltés zendült mögöttük, varázserő keltette fergeteg szabadult utánuk… A Boszorkánymester, eltűnése után is képes volt ártani nekik – seregnyi szolgája indult, hogy elpusztítsa őket. Az erőd betört kapujának sötét árnyéka csak úgy okádta magából a fegyvereseket és néhány varázstudót is. S bár a legtöbbjük még botladozott, imbolyogva futott, látszott, hogy nem lesz szükségük sok időre… Mert bármekkora csapás is volt számukra uruk eltűnése, a sötétség ereje szívóssá tette őket. Voltak köztük emberek, alacsonyak, de erőteljesek; voltak köztük karcsú, szilaj mozgású, velejéig romlott elfek, ködrémek, fel-felvillant egy-egy dobroc tüze, s megannyi olyan lény, akik a fajok torz és gonosz keveredéséből születtek. Sokfélék voltak, de az elmúlt évszázadok alatt egyetlen, közös nevet kaptak a Hét Kör Világának lakóitól – s nem volt, aki máskánt nevezte volna őket. A kárhozat fiai. Pusztításra termett, ölésre kész sereg. Többszörös túlerővel zúdultak utánuk. Vigo és Regéc szeme összevillant.

- Rico! – Vigo hangja komoly és elszánt volt. – Mond meg Lelléeknek, hogy menjenek tovább! A Kaput meg kell nyitni… Aztán gyere vissza és segíts, hogy legyűrjük ezeket a fajzatokat.

- Hárman száz ellen? – Rico elvigyorodott. – Értesz hozzá, hogy csinálj kedvet a harchoz. El ne kezdjétek nélkülem!

Lelle halkan csikorgatta a fogát, amikor meglátta az üldözőket és meghallgatta a sárkány szavait. Megint menekülnie kell! Miközben a társai, élükön Vigoval, újra és újra az életüket teszik kockára! Megint ott kell hagynia… Rózsaláng megérezte, mi megy végbe a lányban.

- Ez a kettőtök éjjele – mondta halkan. – A tiéd és Vigoé. Szembe kellett néznetek a saját próbátokkal… A Boszorkánymester elleni küzdelemben vele voltál. Most hagynod kell, hogy ő védjen téged. És engem… Vigo harcos…

- De óriási a túlerő! – kiáltott fel kétségbeesetten Lelle.

- Ha kinyitjuk a Kaput, Kartal már segíthet…

Lelle felkapta a fejét, az asszonyra nézett, szemében a reménynél is több ragyogott. Megszorította az asszony derekát és szó nélkül indult előre. A hátuk mögött négyen rontottak rá az üldözőkre. A gyöngyházfényű, az ellenség számára is láthatóvá váló szellemfarkas anélkül ugorhatott a túl közel merészkedők torkának, hogy őt magát bármi megsebezhette volna. Varázs védte… Valami, ami több a halálnál is. Rico a levegőt uralta; amit meg kellett tagadnia magától odabent, azt kiélte idekint – elszántsága és harci kedve elsöprő tűzcsóvákat hívott elő belőle. Regéc is a tüzet használta – egyszerre próbálta semlegesíteni a varázstudókat és visszavetni a dobrocokat. Vigo ezúttal a kard

útján járt, újra váltott állapotban; gyorsasága és pontossága még a sötét elfeket is maga alá gyűrte. De a támadók túl sokan voltak. Mindannyian tudták, az egyetlen esélyük az lehet, ha kinyílik a Kapu… Lelle szinte rángatta magával a lassan erősödő Világőrt. Hallotta maga mögött Rico harcias kiáltásait, s ha néha hátrapillantott, a föld nyílásaiból előtörő tűz fényénél látta Vigo, Regéc és Liur küzdelmét az üldözőkkel. Akik közül nem is egy kikerülte a küzdőket és nyílegyenesen a két nő után vetette magát. Utolérik őket! Lelle összeszorította a száját, felkészült arra, hogy megálljon és még egyszer előhívja magából a vadon erejét. De mielőtt átgondolhatta volna, mennyi esélye marad így az életben maradásra, nagyon ismerős, nagyon erős érzés rohanta meg. Ezt már látta! A sötétséget, a menekülést, az egyenlőtlen küzdelmet… És ami utána következett… Felkapta a fejét. És akkor megtörtént. Nyerítés harsant a sötétben, lódobogás hallatszott, s mint megannyi fekete kísértet, lovasok érkeztek szemből, a semmiből! Lelle magához húzta a mellette botladozó asszony testét és várta az elkerülhetetlennek tartott összeütközést. A lovasok vezetőjének kiáltása harsant és kétlépésnyire tőlük kettéváltak. Kikerülték őket! A vágtató lovak mellettük suhantak el, olyan közel, hogy az általuk keltett huzat csaknem fölborította őket. Egy villanásnyi időre látta a mellette elrobogó lovasokat… A világos hajú, sötét ruhás vezetőjüket. Az őt követő elszánt harcosokat. Elsuhantak Vigo és Regéc mellett, s lecsaptak az üldözőkre… Lelle megállt. Képtelen volt továbbmenni.

- Láttam őket! Már láttam őket! – lihegte.

- Nézd, hajnalodik! – Rózsaláng elmosolyodott. –Megérkeztek a fiaim, a jazigok…

Valóban jazigok voltak. Egy csapatnyi elszánt, kitűnően képzett harcos. A küzdők közül egyedül a Vigo mellett forgolódó Liur érezte meg a jöttüket. Leterített még egy ellenfelet, majd fáradt, mégis örömteli pillantással nézett Vigora.

- *Mennem kell* – mondta egyszerűen. – *De nem hagylak itt segítség nélkül. Jönnek a sólymok…*

S mielőtt Vigo felocsúdhatott volna, Liur teste áttetszővé vált, majd teljesen felszívódott a hajnali derengésben. Akkor Vigo is meghallotta a paták csattogását, a lovak száguldása alatt megdöndülő földet. Mint megannyi sötét vihar, úgy csaptak le kérdezés nélkül az érkezők. Ahogy lenyűgöző rohamukat nézte, Vigonak egy pillanatra kihagyott a figyelme – túl későn vette észre a feléje lendülő sötét elfet… S ekkor, mint a villám, az érkezők vezetője közéjük ugratott és kardjának egyetlen csapásával végzett a támadóval. Majd megrántotta a kantárszárat és Vigo felé fordult. A hajnali szürkület már elég fényt adott ahhoz, hogy tisztán lássák egymást. A lovas arca kemény volt, mint a szikla, de ahogy Vigora pillantott, mintha meghőkölt volna, furcsa indulat suhant át a vonásain. Vigo leeresztette a kardját, felszegte az állát. Tudta, hogy soha életében nem fogja elfelejteni a sötét ruhás, szőke férfit. Tartozik neki…

- Rózsaláng tehát szabad. Őt láttam – a lovas hangja mély és erőteljes volt. – Nem tudom, hogyan sikerült, de a köszönetnél is többel tartozunk nektek. Indulj a két nő után, vidd el innen őket! Ezeket bízd ránk, feltartjuk őket!

- Ahhoz még ti sem vagytok elegen. Minden kardra szükség van! A Kaput megnyitják nélkülem is – mondta Vigo és nem mozdult.

Hangjának és akaratának ereje láthatóan tetszett a lovasnak, arcán halvány mosoly suhant át.

- Ki vagy te? – kérdezte.

- Egy sólyomfarkas – hangzott az egyszerű, mégis öntudatos válasz.

- Ha így van, akkor tarts velem és küzdj a többi sólyom oldalán!

Azzal megfordult és belevetette magát a küzdelembe. A támadókat visszatartották, Lelle és Rózsaláng akadálytalanul mehetett tovább – de még mindig nem voltak elég közel… És a Világőr gyenge volt a rohanáshoz. Olyan hirtelen torpant meg, hogy Lelle, akit tovább vitt a lendület, csaknem elesett. Rózsaláng az égnek emelte két karját, szakadozott ruhaujja visszahullott, láthatóvá téve hófehéren ragyogó bőrét.

- Kartal! – kiáltotta, s hangjának váratlan, megdöbbentő ereje csaknem megsüketítette a lányt.

A hang ereje átívelte a távolságot… S abban a pillanatban, amikor az asszony összecsuklott, meghasadt a lassan rózsálló láthatár ég és föld között. Vakító fénye egy pillanatra nappali világosságba borította a tájat. A káprázó szemű, Rózsalángot tartani próbáló Lelle csak annyit látott, hogy lobogó köpenyű lovasok, s a nyomukban futó alakok törnek elő a megnyíló Kapuból. A gyalogszerrel érkezők élén rohanó, szélfútta, sötét hajú, erős férfit bármilyen távolságból felismerte volna.

- Holló! – súgta és érezte, hogy az arcát ellepik a megkönnyebbülés könnyei.

A lovasok ujjongó köszöntéssel vágtattak el mellettük, de Holló hozzájuk szaladt, talpra segítette őket. Széles mosolya többet ért minden erősítő italnál.

- Menjetek át! Már nagyon várnak rátok. Nekem még van egy kis dolgom Vigo mellett.

- Hozd át épségben – kérte Lelle.

- Régóta várok már erre a lehetőségre…

Azzal megszorította a lány kezét, majd tovább rohant.

- Legyen miénk az elsőség öröme! – Rózsaláng arcán gyengéd mosoly villant, ahogy Lellére tekintett.

Még egyszer visszanéztek… Az Őrzők érkezése kiegyenlítette az erőviszonyokat. Rico aprónak tűnő, fekete teste magabiztosan keringett a levegőben. Alatta, Vigo oldalán Regéc és Holló küzdött. És körös–körül a lovasok – a fekete ruhás jazigok és a lobogó köpenyes széllovasok. Lelle ezt a képet látta maga előtt, akkor is, amikor az asszonnyal összeölelkezve beléptek a ragyogó fénybe. A Kapu repítette őket, s mert az öreg táltos tartotta nyitva, semmi bántódásuk nem eshetett. Az aranyos

ragyogástól elvakulva bukkantak ki odaát, s azonnal segítő kezek ölelték át őket. Lelle csak a magas, vállas, fehér szakállú, fehér ruhás alakot kereste. Kartal ott állt a Kapunál.

- Lelle! – mondta eltéveszthetetlen hangján.

Az öreg táltos olyan szorosan ölelte, hogy alig kapott levegőt. Amikor felemelte a fejét, már tisztán látott. Körülnézett. Üde fűvel borított, erdő ölelte tisztáson állt. Kartalon kívül egy apró, kopasz öregember és két nő volt ott. Ők most mind Rózsalángot vették körül.

- Vigyáznak rá. Gyógyítók – felelte a lány kimondatlan kérdésére Kartal.

Az öreg táltos elengedte Lellét és Rózsaláng mellé térdelt. Az asszony sápadt arca megszínesedett, ahogy Kartalra pillantott.

- Odalent, a föld mélyén is végig éreztem, hogy a gondolataid velem vannak – mondta csendesen, mosolyogva. – Tudtam, hogy nem hagysz cserben. Bár a megoldásod engem is elképesztett. Két gyerek…

- Már aligha gyerekek - felelte halkan az Őrző.

- Nem, nem azok – Rózsaláng Lellére villantotta a szemét. – Erősek.

- Te viszont nem vagy az. Elviszlek…

- Nem! Nem te, Kartal. Jeren kiválóan gondoskodik rólam – az apró öregemberre nézett. - Most már rendben leszek… Rád a túloldalon van szükség.

Az apró emberke is Kartalra nézett.

- Nem akarlak alábecsülni barátom, de Rózsalángnak igaza van.

- Rendben. Vidd Rózsalángot a házamba, Jeren – kérte Kartal. - Lelle, ha akarsz, várj meg itt. Nekem még van egy kis dolgom odaát… Vissza kell hoznom a harcolókat.

- Veled megyek!

- Lelle… - kezdte volna Kartal, de a lány közbevágott.

- Visszamegyek! Ott a helyem, a társaimmal. Ha mást nem, ennyit kiérdemeltem!

- Ennél sokkal többet is kiérdemeltél – bólintott rövid hallgatás után az öreg táltos. – Gyere Lelle, fejezzük be ezt a küldetést.

Kihúzta a kardját, s a lány is kihúzta a sajátját.

- Legalább gyakorolok – mondta mosolyogva, ahogy Kartallal együtt belépett a Kapuba.

Odaát még javában folyt a küzdelem. Az erődből újabb és újabb támadók bukkantak elő, folyamatosan pótolták levágott társaikat. Kartal és Lelle a rózsaszínben izzó napkoronggal érkezett – jöttüket egy lobogó köpenyes, aranyszőke hajú széllovas vette észre. Hozzájuk vágtatott, s amint a közelükbe ért, Lelle rájött, hogy egy elfet lát. Szépen metszett, nemes vonású arca mosolyra húzódott, ahogy megállította mellettük a lovát.

- Rózsaláng? – kérdezte.

- Lelle már átvitte. Biztonságban van.

- Akkor ideje lenne befejeznünk – mondta, majd a kardját markoló lányra nézett. – Vagy talán még nem volt elég a küzdelemből?

- A társaiméért jöttem – felelte nyugodtan Lelle.

- A sűrűjében megtalálod őket – a kezét nyújtotta. – Ülj mögém és elviszlek hozzájuk.

Lelle Kartalra pillantott, az öreg táltos pillanatnyi gondolkodás után bólintott.

- Az életeddel felelsz érte! – mondta a lovasnak. – Viharra készüljetek.

- Értem! – bólintott az elf, maga mögé emelte a lányt és megeresztette a kantárszárat. – Kapaszkodj!

Lellének annyi ideje volt, hogy átölelje az aranyszőke lovas derekát és máris suhantak a küzdők felé.

- Mit jelent az, hogy viharra készüljetek? – kiabálta az elf fülébe, akinek arcáról nem tűnt el a mosoly.

- Vihartépő nem csak a Kapuk mestere. Elsöpri a fajzatokat.

Az elf lovas hirtelen elkiáltotta magát, hangja végigzengett a küzdők feje felett.

- Viharra készülj! Hátra!

S Lelle legnagyobb meglepetésére nem csak az Őrzők értették a figyelmeztetést. Regéc és Holló a lassan kimerülő Vigot ragadta meg és az ellenfeleket otthagyva futva indultak a Kapu felé. Ezt tették a széllovasok is, akik egy-egy gyalog küzdő Őrzőt, sebesült társat emeltek maguk mögé a nyeregbe. És ezt tették a jazigok is. Vezetőjük egyetlen, éles, hosszú füttyjelére kirúgtattak a küzdelemből, egy pillanat alatt zárkóztak egységes csapattá és vágtattak visszafelé. A fajzatok nem értették… Az ellenfél elmegy a csata közepén! Dühödt ordítással vetették magukat a menekülők után.

- Kettéválni! – harsant az elf lovas újabb kiáltása.

A *menekülők* oszlopa gyorsan és fegyelmezetten szétnyílt a seregnyi, üvöltve rohanó üldözők előtt. S a fajzatokkal szemben, a fényesen hullámzó Kapu előtt ott állt egy magas, fehér ruhás, ősz férfi. A támadók üvöltése még hangosabb lett – mert ha őt magát nem is ismerték, a tartásáról, a ruhájáról, a belőle áradó erőből, rájöttek miféle. Egy táltos! De mielőtt megfordulhattak és az erőd felé iszkolhattak volna, Kartal gyors, erős mozdulattal előre nyújtotta a kezeit. Lelke összekapcsolódott az ég erejével, s a táltos elbírta és irányítani tudta a Forrástól hozott tudást. Iszonyú erejű vihar keletkezett mozdulata nyomán, amelynek csupán a szele érte el az Őrzőket és a jazigokat, de így is sokukat ledöntötte. A döbbent Lellét csak az elf erős karja óvta meg a leeséstől – eddig azt hitte, a vadon ereje a minden. Most rá kellett döbbennie, hogy mennyivel többet jelent, ha valaki az ég erejével harcol. A fajzatokat telibe kapta a vihar, s mint szélben kerengő pihéket, kapta fel, sodorta vissza és csapta őket az erőd falának. A becsapódás rettenetes erejét egyikőjük sem élte túl. Kartal ekkor az ég felé emelte a két karját, s az előhívott vihar a tenyeréből kivágódó villámként

került vissza valódi helyére, a magasba. S amikor tenyereit dörzsölgetve, mélyeket lélegezve végleg befejezte a küzdelmet, egy hang szólalt meg a térde mellett.

- Látványosabb befejezést én sem tudtam volna kitalálni! Örülök, hogy a végére te is megjöttél, Vihartépő. Igazságtalan lett volna, ha pont a javából maradsz ki.

Kartal lenézett a mellett toporgó, bíborlila gyíksárkányra és elmosolyodott.

- Igazi harcosok mellett küzdeni mindig megtiszteltetés. Örül a szívem, hogy életben látlak Rico.

Mielőtt a megilletődött sárkány válaszolhatott volna, megérkeztek a széllovasok, megálltak a közelükben a sötét ruhás jazigok, végül pedig három sétáló, csapzott és poros, magas férfialak közeledett – Vigo, Regéc és Holló. Lelle felkiáltott örömében, lesiklott a ló hátáról és rohanni kezdett feléjük. Hosszú pillanatokig, az örömtől elnémulva szorongatta egymást a négy emberi-alak.

- Én is itt vagyok! Ki ne hagyjatok a csókokból! – szállt le mellejük a bíborlila sárkány.

Kartal lassú léptekkel, széles mosollyal sétált hozzájuk. Az öreg táltos elégedetten biccentett Hollónak és Riconak, cinkos mosolyt váltott Regéccel, majd Vigora és Lellére nézett.

- Megmentettétek a világunkat – mondta egyszerűen.

Vigo szürke szeme megvillant, szája féloldalas mosolyra húzódott.

- Éppolyan jól tudod, mint mi, hogy segítség nélkül nem sikerült volna. Ez sokak harca volt.

Akaratlanul is a csendesen várakozó, sötét lovasokra pillantott. Az öreg táltos is odafordult, a csapat vezetőjével egymásra néztek, s mindkettejük arcán a felismerés gyors mosolya suhant át.

- Mindig tudtátok, mikor kell jönnötök – mondta Kartal.

- Éppen erre jártunk – mosolyodott el a szőke férfi, s a napfényben tisztán látszott, hogy szürke szemében őszinte öröm csillan.

- Szívesen hívnálak, hogy tartsatok velünk a Kapun át – lépett közelebb az öreg táltos.

- De éppúgy tudod, hogy nem fogunk. Mi itthon vagyunk.

- S amit tettetek…

- Azt tettük, ami a dolgunk – intette le a szőke férfi. – Segítettünk, hogy a Világőrünk eljusson a Világmegújító Ünnepre. S ha ezért levághattuk néhány fajzat fejét, az elég jutalom volt számunkra.

- Legyen így, ha így akarod – mondta lassan Kartal.

- Így akarom. Ég veled öreg! Öröm volt látni a viharodat. És az embereidet is… - hirtelen Vigora nézett, tekintete elmélyült. – Ég veled sólyomfarkas! Nem felejtjük, milyen derekasan küzdöttél a sólymok oldalán.

- Én sem felejtem, hogy az adósod vagyok.

- Eljöhet az idő, amikor módod lesz törleszteni! – a szőke lovas felemelte a kezét, éleset füttyentett.

A jazigok erre megfordították a lovukat és épp olyan gyorsan, mint ahogy jöttek, elvágtattak. A felkelő nap ragyogó fényt vont távolodó alakjuk után.

- Nincs miért tovább maradnunk – fordult vissza az Őrzőkhöz Kartal. – Menjünk és számoljunk el a tetteinkkel!

Az utolsó próba

Az öröm, a hihetetlen megkönnyebbülés, a fáradtság oly hatalmas erővel kavargott bennük, hogy azt nem lehetett fegyelmezetten kibírni. Nevettek, ölelgették egymást, sokan a könnyeiket sem szégyellték… S az öröm, az egymás szavába vágó beszéd és mesélés közepén csupán hárman voltak csendesek: Lelle, Vigo és az öreg táltos. Hosszú percekig csak álltak egymás mellett, beszívták a tiszta, illatos, hajnali levegőt, s örültek az életnek. A magukénak éppúgy, mint másokénak.

- Ez lett volna a rend utolsó reggele… S ti kihoztátok Rózsalángot az utolsó lehetséges éjszakán – Kartal elmosolyodott. – De mindegy is, ha korábbit választottatok volna… Még egy próbára úgysem lett volna mód.

- A barátaid segítsége nélkül nem lettünk volna rá képesek – nézett fel az öreg táltosra Lelle. – Ha bármelyik állomást kihagytuk volna.

- Igazad volt Kartal – Vigo is megmozdult, félmosoly derítette fel fáradt arcát. – A lélek útját illetően is…

- Az volt az legnagyobb félelmem, hogy erről megfeledkezel.

- Lelle mellett? – Vigo elnevette magát.

A lány arca megszínesedett ennek hallatán, de a zavara akkor mélyült el igazán, amikor az aranyszőke elf lovas lépett hozzá és váratlanul megfogta mind a két kezét. Lelle a meglepetéstől elfeledkezett arról, hogy elhúzza a kezeit. Az elf a szemébe nézett, majd a megviselt, poros köpenyen csillanó csatra és szélesen elmosolyodott.

- Üdvözöllek húgom! – mondta egyszerűen.

Lelle arca vérvörösre gyúlt, ahogy a szép vonású arcot, a mélykék szemeket nézte, de azért a szavak is elhatoltak a tudatáig.

- Lendas? Te vagy Lendas? – kérdezte.

- Nem is engedtem volna át másnak a lehetőséget, hogy kihozzon Hidegpusztáról.

- Lendas, a széllovasok itt lévő csapatának parancsnoka – tette hozzá csendesen Kartal. – Ő is kész volt a mi ügyünk mellett harcolni.

Rico, aki megelégelte a folyamatos ölelgetést és hátbaveregetést, ekkor érkezett oda. Látva a karcsú, magas elf és a piruló lány párosát, rosszat sejtve Vigora pillantott. Vigot csak a magára kényszerített önfegyelem és a gyomrában támadó, furcsa hidegség akadályozta meg abban, hogy közéjük ne lépjen. De szürke szemének indulatos villanása, összepréselt szája és önkéntelenül ökölbe szoruló keze árulkodott lelkének viharáról. A kis gyíksárkány habozás nélkül cselekedett.

- Lendas? Aneron fia? – harsány hangja magához térítette Lellét.

Elhúzta a kezét és hátrébb lépett, hogy helyet adjon Riconak, s közben nagyon vigyázott, hogy még véletlenül se nézzen Vigora.

- Én vagyok – az elf leguggolt, hogy szeme egy vonalban legyen a sárkányéval. – Te pedig Rico vagy, aki megszabadult a szolgaság bélyegétől.

- Szolgaság, rabság… No, igen. Rhianna királynő az apád javaslatára zárt ketrecbe!

- Azt tette, amit a legjobbnak ítélt – Lendas arcáról nem tűnt el a mosoly. – S ha nem így lett volna, talán nem indulsz el erre az útra. S akkor én, az apám fia nem mondhatnék neked köszönetet. Az adósaid vagyunk…

- Az adósaim? Jó. Remek! Akkor tedd meg, hogy nem az én gyöngyömet bűvölöd, hanem rendes helyre vezetsz minket. Tudod: étel, ital, fekhely, ilyesmi…

Lelle még pirosabb lett a felhangzó nevetéstől, Vigo viszont úgy érezte, sohasem kedvelte még jobban a gyíksárkányt, mint éppen ebben a pillanatban.

- Itt nem én vagyok a házigazda – az elf továbbra sem zökkent ki derűs hangulatából.

Ekkor megmozdult Kartal is.

- Lendasnak igaza van, a házigazda én vagyok. A fák mögött áll a házam, s egy rövid pihenőre mindannyiunknak van módja.

- Rövid pihenő? – szisszent fel Rico. – Vihartépő! Én legalább egy-két napra gondoltam!

- Erre aligha lesz módod. Ma éjszaka, a Világmegújító Ünnepen téged is látni akar az Ősfa és a négy Világőr. Az egyikőjük még hamarabb… Rózsaláng a házamban van. Ideje, hogy menjünk mi is.

Azzal átkarolta Lelle vállát, s lendületes lépteivel elindult a fák felé. Vigo mögöttük lépkedett, oldalán Hollóval és Regéccel. Rico szárnyra kapott, s a hamarosan felbukkanó Jószéllel és a már ismét repülni tudó Sarudával együtt szép, méltóságteljes köröket írt le a levegőben. Lendas, a széllovasok kissé lemaradva követték őket. Kartal háza mindazzal szolgált, amire az elcsigázott kis csapatnak szüksége volt. Megfürödtek, rendbe szedték magukat, ettek-ittak, s mire mindezzel végeztek, már fényesen ragyogott a délelőtti nap. Ekkor az öreg táltos javaslatára néhány órányi alvást engedélyeztek maguknak. A széllovasok odakint, a ház körül pihentek, Jeren még mindig Rózsalángnál volt, így a ház tágas alsó szintjén csupán Kartal és Holló maradt.

- Furcsa érzés, amikor az ember legmélyebb félelmei foszlanak semmivé – jegyezte meg Holló. – Nem hittem volna, hogy ennyire fogok örülni… Ne nézz bolondnak, de elsősorban nem is a sikernek örülök. Hanem annak, hogy élnek…

- Nem, nem a látható siker a fontos! A diadal múló mámor – Kartal hátradőlt kedvenc foteljében. – Ami igazán fontos, belül történik. Amin átmentek, amit átéltek… Nem gyerekek többé, s mi sem vagyunk már ugyanolyanok. S ha ez megnyugtat, engem is az tesz boldoggá, hogy élnek, s hogy többé-kevésbé épek. Nagyon várom, hogy meghallgassam a teljes történetet.

- Én is – jegyezte meg a sötét hajú férfi.

- Együtt kezdtük, úgy kell, hogy együtt is fejezzük be.

Hirtelen Kartal megmerevedett a fotelben, egy pillanatra elmerült a kívülről áradó energiák és a belső sugallatok világában, majd felállt és az ablakhoz lépett.

- Fearn – mondta egyszerűen Hollónak.

- Közeledik? – a fiatalabb férfi a táltos mögé lépett.

- Ahogy mondtam: rögtön megérzi, ha valaki rést nyit az Őrzők Körének energiáin. A Kapum pedig elég nagy rés volt…

- Egyedül jön?

- Szerencsére igen. Fearn értelmes ember… de még így is elég indulat fog villogni, mire a Tanács fejét megpuhítjuk. Az egész Tanács már túl sok lenne. Kérlek, szólj Vigonak, Lellének, Riconak és Regécnek is. Talán még nem alszanak, de ha mégis, akkor keltsd fel őket. Ideje, hogy találkozzanak az Őrzők Tanácsának vezetőjével.

- Itt a lehetőség, hogy elszámoljunk a tetteinkkel – jegyezte meg Holló, majd sarkon fordult és elsietett.

Néhány perc múlva magányos, gyalogos férfi lépett ki a fák közül. Nem sétált, de nem is sietett – pontosan tudta, hogy akihez igyekszik, már várja. Középmagas termetű volt, kissé hajlott vállú, de szívós és erőteljes. Érdekesen csúnya, hosszú arcáról értelem, büszkeség és erő sugárzott. Magas homloka felett rövidre nyírt, sűrű haj göndörödött, melynek feketéjét már jócskán erezték az ezüstös csíkok. Hosszú, hajlott orra, felemás színű, kék és fekete szemei megbontották arcának harmóniáját, ezt erősítette erőteljes, bozontos szemöldöke, vékony, gunyoros szája is. Szakállt, bajuszt nem növesztett, s így semmi sem takarta el kissé ferde, szögletes állát. Egyszerű ruhát viselt, valódi méltóságáról csupán az oldalán függő, díszes hüvelybe bujtatott, jókora, egykezes kard és a palástszerű, mélykék köpeny árulkodott. Fearn, az Őrzők Tanácsának vezetője hosszú ideje viselte nehéz hivatalát, de sosem hivalkodott vele. Most is megtehette volna, hogy egy kisebb csapat vagy a Tanács társaságában érkezik, hogy felelősségre vonja a védelem megbontóját. De mert a „rendbontó” Kartal volt, egyedül jött, s mert engedte, hogy jövetelének energiái szabadon áramoljanak, lemondott a meglepetés erejéről is. Még nem sejtette, hogy Kartal házában csak őt fogják meglepetések érni… Először akkor toppant meg, amikor kiért a fák közül. Meglátta az öreg táltos háza körül pihenő széllovasokat és vezetőjüket, Lendast. A szája mellett elmélyült gond-ráncok egyszeriben megkeményedtek, s ahogy felvillanó indulattal hátrafeszítette a vállait, egy pillanatra még arról a mázsás súlyról is megfeledkezett, amely hónapok óta, napról napra erősebben nehezedett rá. Lendas tudta, mire számíthat… Tudta már akkor, mikor Kartal mellé állt a Tanáccsal szemben. Rezzenetlen arccal, nyugodt szívvel várta, hogy Fearn megálljon előtte. De a Tanács feje nem csak rátermettségéről, hanem önfegyelméről is híres volt.

- Megtehetném, hogy nem leszek kíváncsi a magyarázatodra, Lendas! – állt meg az elf előtt, s bár alacsonyabb volt nála, ez cseppet sem akadályozta meg abban, hogy megpróbáljon fölibe kerekedni. – Csapatoddal együtt elhagytad kijelölt helyedet, megbontottad az Őrzők Körének védelmét, mindezt a fordulópont napján, amikor a legsúlyosabb nehézségek elé nézünk! Ráadásul ezen a helyen nem sokkal ezelőtt egy Kapu nyílt és záródott be, amely tovább súlyosbítja a vétket! Ez árulásnak minősül, s ennek megfelelő eljárást von maga után!

- Ezzel tisztában vagyok, uram – hangzott a nyugodt válasz.

A kis csapat tagjai ekkor már mind az ablaknál álltak, s döbbenten hallgatták a kinti szóváltást. Vigoban akaratlanul is tisztelet ébredt az elf iránt, aki valószínűleg a legsúlyosabb vétséget követte el, amikor a segítségükre sietett. Lellében a döbbenet indulatba csapott át.

- Ha egy ujjal is bántani meri, rászabadítom a vadon erejét! – sziszegte alig hallhatóan.

De a körülötte állók hallották a szavait, Vigo és a sárkány sokáig nem is felejtette el!

- Ezt most hagyd rám! – kérte az öreg táltos és az ajtóhoz indult. – Fearn hozzám jött.

A Tanács feje odakint Lendast méregette. Kék szeme élesen villogott, de fekete szeme feneketlen volt, mint egy kút, nem lehetett tudni, mi jár a fejében.

- A legjobb parancsnokom… - Fearn hangja elmélyült. – Mi lehetett fontosabb földünk biztonságánál?

- Majd én elmondom. – Kartal kitárta az ajtót és kilépett a napfényre.

Néhány pillanatig csak nézték egymást, majd Fearn a háta mögött összekulcsolta a kezeit, s a mozdulata azt sugallta, kész meghallgatni a magyarázatot, mielőtt bármiről is döntene. Az öreg táltos közelebb sétált, s csak kevéssé vigyázott arra, hogy vállas, szálas alakja ne tornyosuljon a Tanács vezetőjének feje fölé.

- Lendas az én kérésemre hagyta el kijelölt helyét.

- Parancsa volt…

- És én felülbíráltam a parancsodat!

- Ehhez még neked sincs jogod Kartal! Különösen most nincs! Hosszú ideje eltűröm… elviselem, hogy szembe mész a Tanács döntésével. Eltűröm a felelőtlen, őrült ötleteidet! De a védelmünket nem bonthatod meg! Őrző vagy! Rád is érvényesek a törvényeink!

- Addig érvényesek, amíg nem ütköznek a meggyőződésemmel! Egy valódi Őrző a *lelkiismeretét* és a *szíve szavát* a szabályok elé helyezi!

- Kartal! – Fearn most már kiabált. – Nem tűröm…

Hirtelen elakadt a hangja. Olyan feneketlen indulat rohanta meg, hogy elnémult. A Világrend megbomlásának félelme oly régóta nyomasztotta, oly régóta érezte, hogy egyedül, igazán erős támogatók nélkül küzd; hogy azok, akikre szeretne számítani, a háta mögött dolgoznak… egyszerűen nem bírta tovább. Elpattant, mint a túlfeszített íj idege. Az egyetlen, ami megmaradt

számára, az önfegyelme és a büszkesége volt; ez óvta meg most is a meggondolatlan szavaktól és cselekedetektől. Csupán elnémult, de ez a hallgatás beszédesebb volt minden szónál.

- Az a Kapu, amit érzékeltél, a Tűz Körébe nyílt – mondta csendesen, szelíden Kartal. – Egészen pontosan Hidegpusztára… Harc dúlt odaát. Lendas és csapata nélkül nem sikerült volna.

- Mi nem sikerült volna? – Fearn összeszedte minden erejét, hogy ezt a kérdést fel tudja tenni.

- Itt van – felelte egyszerűen a táltos.

Kellett néhány pillanat, amíg a Tanács feje felfogta. Amíg megértette. Hátravetette a fejét, mint akit erős ütés ért.

- Kartal!

- Rózsaláng itt van a házamban Fearn. Él, bár erősen legyengült. Az utolsó pillanatig bírnia kellett, de kibírta. Az ünnep nem marad el.

Fearn arca felragyogott, s csupán a büszkesége akadályozta meg abban, hogy fel ne nevessen.

- Átmentél érte? Mégis megtetted? Pedig az Ősfa megtiltotta…

- Nem! Nem Fearn! A Tanács akaratát már sokszor figyelmen kívül hagytam, de olyan még nem fordult elő, hogy az Ősfával szálltam volna szembe. Nem én mentettem meg a Világőrt. Hollóval, Lendassal és a széllovasokkal csak segítettünk nekik átjutni.

- A csapatom? A négy Őrző?

- Őrző van köztük, de nem azok, akikre te gondolsz.

Kartal az ajtó felé nézett, s Fearn követte a pillantását. Vigo lépett ki először, s mert saját ruháit teljesen elnyűtte útjuk során, azt a feketét viselte, amit Hollótól kapott. Magasabbnak és idősebbnek látszott. Hátrafogott hajával, merész vonású arcával, könnyed mozgásával még fegyvertelenül is egy harcos benyomását keltette. A kibontott hajú Lelle azt a zöld ruhát vette fel, melyet Rionától kapott, s amelyre a csatot is feltűzte. A vállán üldögélő mókussal együtt akár megtévesztően ártatlan is lehetett volna a kinézete, de égkék szemében erő és mélység csillant. A kacsázó gyíksárkány bőrén az elégedettség lilája és a káröröm sárgája keveredett – szerencsére Fearn nem értette a színbeszédet.

- Két gyerek… - mondta halkan, döbbenten Fearn.

- Aligha azok – vetette ellen az öreg táltos.

A Tanács vezetője Kartalra nézett, a szeme összeszűkült.

- Mégis megtetted? Meg merted tenni?!

- Az Ősfa üzenetét követtem.

- Sokat vitatkoztunk azon az üzeneten… És én soha, egyetlen pillanatig sem hittem abban, hogy egy idegen világ szülöttei segíthetnek rajtunk!

- Tévedtél.

- Úgy tűnik… - a férfi megmozdult, a kis csapathoz sétált, majd megállt előttük. – Fearn vagyok, az Őrzők Tanácsának vezetője. Köszöntésem és köszönetem jár nektek, bárhonnan érkeztetek is.

- Az én nevem Vigo. A társaim pedig Lelle és Rico, a gyíksárkány, aki a Boszorkánymester fogságából szökött meg, s vált nélkülözhetetlen segítőnkké.

- A Boszorkánymester… Örülök, hogy sikerült elkerülnötök…

- Nem kerültük el – vágott közbe Vigo.

- Az lehetetlen! Mármint… Nézd fiam, egy ilyen találkozást nem élhettél volna túl!

- Egyedül nem is – mosolyodott el Vigo és a válla fölött hátranézett.

Regéc ekkor lépett ki az ajtón. Oly ismerős alakjának, fanyar mosolyának látványától Fearn hátrahőkölt. Néhány pillanatig farkasszemet nézett a két férfi; a kitaszított, s az, aki kitaszította.

- Rég láttuk egymást, Fearn – mondta végül Regéc.

- Igen, elég rég – a Tanács feje hirtelen ismét Kartalhoz fordult. – Két gyereket küldtél oda, idegen világból valókat! Egy szökevényt, aki ráadásul sárkány! Egy kitaszított Őrzőt! Magad mellé állítottad a legjobb parancsnokomat. Önkényesen Kaput nyitottál az ellenség földjére. Gondolom, nem Holló az egyetlen Őrző, akit beavattál. S mindezt a Tanács háta mögött és tudta nélkül! Átléptél mindent! Az összes szabályt!

- Át – hangzott a nyugodt válasz.

- Tudod, hogy ezek után mit kell tennem?!

- Üdvözölnöd kell engem, Fearn – hangzott egy dallamos, erőteljes hang az ajtóból.

Rózsaláng sápadt, gyönyörű, komoly arccal nézett a Tanács vezetőjére. Dús, aranyvörös haja a derekáig ért, hófehér köntöst fogott össze magán, amely méretét és szabását tekintve valószínűleg Kartalé lehetett. Mint egy elf királynő… Arról, hogy ennél sokkalta több, sötét, a lélek mélyéig látó szeme árulkodott.

- Úrnőm! – Fearn fegyelmezte magát és fejet hajtott. – Jól vagy?

- Gyorsan javulok – felelte egyszerűen a Világőr. – Ahhoz mindenképpen elég erős vagyok, hogy meghallgassam, mi is a szándékod, neked és a Tanácsnak, a megmentőimmel.

- Hallhattad úrnőm… áthágtak és semmibe vettek minden szabályt, amely évszázadok óta az Őrzők szilárd működésének alapja. Összeesküdtek a Tanács háta mögött – rövid hallgatás után féloldalasan, gunyorosan elmosolyodott. - És az utolsó pillanatban megtették azt, amire az én embereim nem voltak képesek. Megmentettek téged… És ezzel megmentették a Hét Kör Világát. Mit mondhatnék? Fejet kell hajtanom tettük nagysága előtt.

- Csodálkozva hallom – jegyezte meg élesen Regéc.

- De…! – Fearn felemelte a kezét, hangjában indulat rezgett. – De elfelejteni nem fogjuk! És mert az Őrzők tekintélyét nem engedem kockáztatni, a világ számára mostantól kezdve a ti küldetésetek a Tanács hallgatólagos engedélyével zajlott!

- Na, helyben vagyunk! – Regéc elfintorodott. – Máris szépítgetünk a történeten! És én? Esetleg terjeszthetjük, hogy engem te magad kértél fel a közreműködésre?

- Nem – Fearn arca megkeményedett. – Ez jócskán átlépi a hihetőség határát! Pontosabb leszek. A Tanács megengedte, hogy Vihartépő Kartal megpróbálja megvalósítani a saját ötletét. Ami végül sikerrel járt.

- Ez szemenszedett hazugság! – kiáltott fel Vigo.

- Az – bólintott a Tanács vezetője. – És az egyetlen lehetőség, hogy megóvjam azt, ami számomra a legfontosabb. Az Őrzők egységét.

- A hiúságodat vagy a büszkeségedet bántja? – kérdezte összehúzott szemmel Lelle.

Fearn kesernyésen elmosolyodott.

- Az, hogy én mit érzek, erősen másodlagos, ifjú hölgy. Azért, amit tettek, Kartalnak, Hollónak és Lendasnak kitaszítás járna. És még ez lenne a legenyhébb büntetés! *Nekem* kell áthágnom az Őrzők évszázados szabályait, ha szemet hunyok!

- Mindig az volt a legfőbb bajod, hogy csak a szabályok mentén szeretsz gondolkodni! – hallatszott egy reszelős hang Rózsaláng háta mögül, majd egy apró öregember furakodott ki az ajtón a napfényre.

Alacsony, kissé pocakos, mégis vékony testét fehér, lepelszerű ruha borította. Teljesen kopasz volt, tar fejbőre ragyogott a fényben. Mélyen ülő, hosszúkás vágású szemei élénken csillogtak merész sasorra két oldalán.

- Jeren! – Fearn válla láthatóan megroskadt.

- Bizony, én is! – mondta jókedvűen a kis öregember.

- Ki vagy te? – kérdezte kíváncsian Vigo.

- Egy vénember vagyok, aki ért ehhez-ahhoz – Jeren Vigora villantotta vidám mosolyát. – Az már érdekesebb, hogy ki voltam. Fearnt megelőzően én vezettem a Tanácsot; mestere és mentora voltam az utódomnak.

- Ez egyre jobb! – jegyezte meg elégedetten Rico. –Úrnőm! Kérlek, zárd le ezt a vitát és hadd pihenjünk végre!

- Az Őrzők vitáit az Ősfa zárja le – mondta határozottan az asszony. – Ma éjszaka megítéli és elbírálja mindannyiótok tetteit. Aki harcolt, most pihenjen! Fearn, téged pedig arra kérlek, hogy mint a Tanács vezetője, kísérj el engem a hegyre!

- Milyen hegyre? – kérdezte Vigo.

De választ nem kaphatott, mert Lelle hirtelen felsikoltott és rohanni kezdett. Elfutott Fearn mellett, Kartal mellett, Lendas mellett – egyenesen a fák felé. De akkor már Vigo is ott rohant a nyomában. S mire a jövevény kilépett a lombok árnyékából, úgy ugrottak a nyakába, hogy szinte feldöntötték. Magas, vékony, idős férfi szorította magához a két fejet – a sötét hajút és az arnybarnát. S amikor felemelte az arcát, könnyek csillantak meg a szemében. Ekkor már azok is ráismertek, akik még sosem találkoztak vele… Olav volt, egyike azoknak a nehéz sorsot vállaló Őrzőknek, akik

hosszú évtizedeket töltöttek távol a saját világukból. De most már itthon volt – s ez meg is látszott rajta. Nyoma sem volt rajta fájdalomnak, törődöttségnek. Mosoly ragyogott sűrűn barázdált, pirospozsgás arcán, érett erő sugárzott a mozgásából. És elmondhatatlan szeretet, ahogy fogadott gyermekeire nézett. Lelle sírt. Képtelen volt visszatartani a könnyeit, bár csipetnyi szomorúság sem volt a szívében. Az öröm nagyságát volt nehéz elviselnie.

- Hívtalak… és akkor kiderült… Megmondhattad volna! Jaj, Olav! Azért vállaltuk… - képtelen volt összefüggően beszélni, s a végén a hangja is cserbenhagyta.

- Tudom. Tudom... – súgta Olav és homlokon csókolta a lányt.

Majd Vigora nézett, hosszú ujjaival erősen megszorította a vállát.

- Itt vagyunk – mondta Vigo után, mert képtelen volt szavakba önteni, ami a szívében kavargott.

- Nagyon vártalak benneteket!

Olav ekkor felpillantott, végignézett a távolabb állókon.

- A gyermekeim élnek és újra velem vannak – megköszörülte a torkát. – Köszönöm mindannyiótoknak…

Kartal ment oda hozzájuk.

- Drága öreg barátom! – mondta nevetve. – Köszönettel itt mi tartozunk! És a legjobbkor érkeztél, mint mindig. Mert mielőtt az ünnepre sor kerülne, még pihennünk kell! Lelle és Vigo pedig nem is kaphatna erőre jobban, mint így, hogy elérték, amiért a küldetést vállalták!

Olav megérkezése véget vetett a feszült hangulatnak. Rózsaláng búcsút vett a társaságtól, ha csak rövid időre is, majd a lassan megenyhülő Fearnnal és a széllovasokkal együtt elment. Lendas engedélyt kapott, hogy maradjon. Fearn a saját tekintélyét is megkísérelte helyrehozni, amikor a „két ifjú hős" kíséretével és védelmével bízta meg azt elfet. A döntésnek Lelle őszintén örült; Vigo és Rico aligha. Regéc, saját megoldatlan helyzetével szintén Kartal házában maradt, s nem szólt senkinek Rózsaláng csendes ígéretéről – hogy közbenjár érte az Ősfa előtt. Jerenről kiderült, hogy Olav régi barátja, s most szintén nem akarózott távoznia… Mindenki a történetet akarta hallani. S fáradtságuk ellenére most már a kis csapat tagjai is vágytak arra, hogy beszélhessenek. A helyzetet végül Lendas oldotta meg - a nála lévő, elf itallal teli kulacs segítségével. Így egy könnyű és gyors ebéd után végül kilencen ültek körbe Kartal tágas olvasószobájában. Lelle és Vigo Olav két oldalán ült; a szélesen mosolygó, bíborlila sárkány Regéc mellé telepedett le. A kör másik felét Kartal, Holló, Jeren és Lendas alkotta. A küldetés az öreg táltos tettei nyomán indult el, így az ő szavai voltak az elsők. Beszélt újra az Ősfa üzenetéről, arról, hogy Jerennel és Hollóval hosszú ideig keresték valódi értelmét. Elmondta, hogyan vonták be Olavot, amikor rájöttek, hogy a lehetséges segítők *abban* a világban élnek. Ezután Olav vette át a szót és elmesélte, hogy belső sugallatai hogyan vezették el Vigohoz – és Lelléhez. Holló a rá jellemző módon, röviden és szűkszavúan beszélt saját szerepéről. S mikor a kora délután mézarany fényei elöntötték a szobát, Vigo és Lelle egymást váltogatva

belekezdett a küldetés történetébe. Órákon át beszéltek, s Rico nem kérette magát, hogy bőségesen kiegészítse az elmondottakat. Szavaik nyomán újra felidéződött minden, amit Rhianna birodalmában és az azt követő négy körben átéltek. Vigo, ha nem is bőbeszédűen, még az álmairól is beszélt. Rico a kudarcait sem szégyellte bevallani. Lelle volt az egyetlen, aki elhallgatott valamit – nem beszélt arról, hogy Keve mire kérte meg őt. Maga sem tudta volna megmagyarázni, miért titkolta el, inkább mélyen hallgatott róla. De az öreg táltos tapasztalatain és gyorsan vágó eszén nem tudott túljárni. Mert amikor történetük elérkezett a Sólyomteremben lezajlott küzdelemhez, a Boszorkánymester legyőzéséhez; amikor Vigo elmesélte, hogy mit érzett és mit élt át, Regéc pedig, hogy mit látott a földön fekve, Kartal összehúzta a szemöldökét. Ekkor jött rá, hogy a Boszorkánymester nagyon komoly sérülést szenvedett. S hogy ezt Vigo és a bot együttes ereje okozta. Mélységesen meglepődött – és nem értette.

- Megnézhetném a botodat? – kérdezte rövid hallgatás után.

Vigo bólintott, s miközben a szobájába sietett, arra gondolt, hogy ő is szívesen megértené, milyen erő segítette. Liurra gyanakodott és a Hálóra, de nem volt biztos a dolgában. Azt remélte, Kartal fényt derít erre a titokra. Az öreg táltos lassú, óvatos mozdulatokkal vette kezébe a botot, finoman végigsimított rajta, majd lelkének erejével elmerült benne. *Aranyzöld fényburok áradt a botból, s azonnal magába ölelte a keresőt. Fák sűrűje suhogott körülötte… Majd vízben lebegett, amely dagadt-dagadt, szétáradt…* Szinte elviselhetetlen szeretet-robbanás rázta meg a testét. A botból kicsapó villámot ezúttal mindannyian láthatták – de ez most nem a küzdelem fénye volt, nem bántott, hanem átölelt. Kartal kinyitotta könnyes szemét és lassan, nagyon lassan Lellére nézett.

- Mit tettél ezzel a bottal? – kérdezte halkan.

Lelle elsápadt, majd forró vérhullán öntötte el, ahogy minden szem rászegeződött, de Vigo tekintete volt az, ami igazán égette.

- Ez a te erőd volt? – kérdezte Vigo döbbenten, s érezte, hogyan kavarodik fel az egész lelke.

- Nem. Vagyis igen. Illetve csak részben… - hadarta Lelle.

- Lelle!

- Jól van! – a lány felemelte a fejét és egyenesen Vigo szemébe nézett.

S bár lángolt az arca, elmesélte végre a Füzes Házban átélt álom teljes történetét. Keve kérését, saját ígéretét, Riona segítségét. S azt is, hogy saját erejével töltötte fel a Könnyek Kútjánál.

- Egészen pontosan mivel töltötted fel? – hajolt előre Kartal.

Lelle arca, ha lehet, még pirosabb lett.

- A szeretet erejével – mondta után és ezúttal nem mert Vigora nézni.

- Ekkora erő… - jegyezte meg halkan Olav és megszorította Lelle kezét.

Kartal hátravetette a fejét, derűs, meleg, harsogó nevetése betöltötte a szobát.

- Azt meghiszem, hogy a Boszorkánymester *ezt* nem állhatta! Drága Lelle, nálad pontosabban talán még senki sem valósította meg a lélek útját! Áldjon meg érte az ég!

- Úgy a győzelem nem az enyém – jegyezte meg Vigo, de a szeme ragyogott. – Hanem mindkettőnké.

Átnyúlt Olav térde felett és megszorította Lelle kezét.

- De ha legközelebb el akarod vinni a botomat, szólj előtte! – tette hozzá, s most már ő is nevetett.

- Igen, odabent bevetettük minden erőnket – bólintott Rico és örült, hogy végre újra magához ragadhatja a szót. – De odakint levágtak volna minket. Mondd meg nekem Vihartépő, honnan kerültek oda, *éppen akkor* azok a jazigok?

- Sajnálom, ha csalódást kell okoznom Rico, de bevallom, a jazigok felbukkanásához semmi közöm. Nem én hívtam őket. Bár megtehettem volna… - féloldalasan elmosolyodott. – Rózsaláng fiai maguktól is megérezték, hogy a Világőrüknek mikor van szüksége a segítségre.

- A semmiből bukkantak elő… - jegyezte meg Lelle.

- A *semmiből* előbukkanni még ők sem tudnak. De Kaput nyitni bizonyára ők is képesek.

- De azt látnunk kellett volna!

- Nem csak a fény nyithat Kaput, Lelle – felelte az öreg táltos. – Sötét Kapuk is léteznek, melyek az éjszaka erejéből táplálkoznak. S ezeket éppúgy használhatják tiszta vagy romlott szívű lények, mint a fényes Kapukat.

- Remek harcosok voltak. Sólymok… - Vigo elmosolyodott, ahogy visszaemlékezett a vezetőjükre.

Majd hirtelen egy gondolat bukkant fel benne. Egy mélyről jövő vágy.

- Szeretnék jazig Őrzőket megismerni – nézett Kartalra. – Rózsaláng népéből valókat.

Csend ereszkedett a szobára, a jelenlévő Őrzők lehajtották a fejüket. Kartal sem válaszolt, csak hümmentett egyet-kettőt. Vigo azonnal gyanút fogott.

- Ugye vannak jazig Őrzők?

- Nem igazán.

- Kartal! Vannak vagy nincsenek?

Az öreg táltos felnézett és végre egyenesen válaszolt.

- Két Őrzőről tudok, akinek jazig vér folyik az ereiben. Én tudok róluk, Fearn és a Tanács nem; s ezen a helyzeten nem is kívánok változtatni. Sajnálom Vigo, de egyelőre várnod kell a jazig Őrzők megismerésével.

- Ezért nem jöttek át… - Vigo összehúzta a szemét. – Mi baja egymással a jazigoknak és az Őrzőknek?

- Ez egy olyan történet, amit mindkét érintett fél másképp magyaráz – dőlt hátra Kartal. – Az Őrzők a jazigokat hibáztatják, a jazigok az Őrzőket. A tény az, hogy néhány emberöltővel ezelőtt a

jazigoknál trónviszály tört ki. Két pártra szakadtak, s egymás ellen küzdöttek. Testvér testvér ellen… Végül mindkét fél az Őrzőkhöz fordult segítségért. S ekkor kezdődött a félreértések, elcserélt üzenetek, tévedések sorozata. A vége az lett, hogy a jazigok megharagudtak az Őrzőkre, akik, szerintük, nem is akartak igazán segíteni. Az Őrzők pedig megsértődtek a jazigokra, hogy a javaslataikat semmibe veszik. S ahogy az lenni szokott, az idő múlásával ez a seb nemhogy begyógyult volna, de tovább mérgesedett. Nem fajult és nem is fog odaáig fajulni, hogy egymás ellen harcoljanak. Egy yill nép és az Őrzők… Nem, harcolni nem fognak. Viszont igyekeznek kölcsönösen tudomást sem venni a másikról. A jazigok közül senki sem áll Őrzőnek, az Őrzők Tanácsa pedig nem avatkozik bele, tulajdonképpen tudomást sem vesz a jazigok dolgairól. Ezért történhetett, hogy Rózsaláng elrablásakor a jazigok nem közvetlenül az Őrzőket értesítették, hanem Rhiannát.

- Értem – Vigo nem tűnt vidámnak. – De ha Őrző is leszek, a tartozásomat nem felejtem el!

- Ha Őrző leszel… - szólalt meg Jeren és összedörzsölte a kezeit. – Ahhoz le kell tenned az utolsó próbát, fiam. Neked is, Lellének is.

- Miféle utolsó próba?

- Egy út, amelyen minden jelöltnek végig kell mennie – felelte Kartal.

- Még egy út? – sóhajtott Lelle.

- Még egy. Az utolsó – bólintott a táltos. – Némileg hasonlít arra az útra, melyen Rhianna birodalmában mentünk végig az első éjszakán. De itt az út végén nem egy kis tisztás vár rátok, hanem az Ősfa. Hogy megértsétek, beszélnem kell az Őrzők Köréről. A Kör szívéről. Két hegy emelkedik ott – az ikerhegyek. Egy sötétkék vizű, mély tó kapcsolja össze a lábaikat. Ez az Estharmat-tó, melyből négy folyó ered. Napkeletnek a Hajnalpír, délre a Napvirág, nyugat felé az Árnyas, északnak a Holdfénycsurgás.

- Ez a négy folyó van minden körben! – szólt közbe Lelle.

- Jól emlékszel – bólintott Kartal. – S a tó partján felépült az Őrzők Városa, a Tanács székhelye. Egyetlen hely van, ahol az Őrzők Köre összeér az Örök Ligettel, az Ősfa szigetével. S ez a két hegy és a tó területe. A tótól keletre emelkedik a Csillaghegy – a felavatott Őrzők Kapuja. Itt járnak át, ha az Ősfa magához szólítja őket. Ide érkeznek meg az erőállatok is. Mármint „rendes" esetben. A tó nyugati oldalán a Csendeshegy szökik az égbe. Olyan magas, hogy a teteje felhőkbe burkolózik. Ide kell felmennie azoknak, akik Őrzők kívánnak lenni. Ez az az út, melyet végig kell járnia a beavatásra várónak. Először át kell menni a Lelkek Kertjén, ami a hegy oldalán található. A Kert azoknak az őrzőknek a megjelenési és találkozási helye, akik már átkeltek a Távozás Falán.

- Már megint halottak és szellemek! – borzongott meg Rico. – Ugye nekem nem kell arra mennem?

- Nem. Arra csak Lelle és Vigo megy. Te és Regéc az Őrzők kapuján léptek az Ősfa szigetére.

- És a Lelkek Kertje után? – kérdezte Vigo.

- Fel a hegy tetejére.

- Ez egy yel-vonal, igaz? – kérdezte Lelle.

- Az bizony – mosolyodott el Kartal. – A legerősebbek egyike. S a hegy tetején, ha arra méltónak találtattok, megjelenik az átjáró. Nem olyasmi, amit eddig tapasztaltatok, de az egyetlen mód, hogy átjussatok.

- Bezáródik, kilukad menet közben, eléget, megfojt? – próbálkozott Vigo.

- Majd meglátjátok – hangzott a válasz. – Ennél többet nem árulhatok el róla.

- Tulajdonképpen eddig sem árultál el semmit – jegyezte meg Rico.

- Akkor jól végeztem a dolgomat – mosolyodott el Kartal. – Alkonyat előtt Kaput nyitok és átsétálunk az Őrzők Városába, a tó partjára. Addig pihenjetek. Ne gondolkozzatok és ne aggódjatok… A válaszokat még ma éjszaka megkapjátok.

Miután a társaság feloszlott, csak Olav és Kartal maradt a szobában. Lett volna miről beszélniük, de mielőtt belekezdhettek volna, halk léptekkel suhanva Lelle tért vissza. Volt még egy dolog, egy kérdés, ami nem hagyta nyugodni.

- Történt még valami az úton – kezdte. – Meséltünk róla, de…

- De…? – Kartal elkomolyodott.

Mielőtt azonban Lelle folytathatta volna, újra nyílt az ajtó, s ezúttal Vigo sétált be. Becsukta maga után az ajtót, nekitámaszkodott és karjait összefonta a mellkasa előtt.

- Hallottam, hogy lejössz – mondta a lánynak. – Kezdek nyugtalan lenni az ilyen magányos útjaidtól.

- Nem előtted titkolózom – sóhajtott Lelle.

- Ezért is maradok itt. – bólintott Vigo.

- Amiről beszélni akarok, azt te is hallottad – visszafordult Kartalhoz és Olavhoz. – Soriannál kezdődött, amikor két megjelenő faelf engedett minket tovább a Kapuhoz. A népemről beszéltek…

- A népedről? – hökkent meg Olav.

- Azt mondták, létezik valahol a fehér bölcsek népe. A tölgyemberek… Azt mondták, tudnak rólam, figyelnek és vigyáznak rám. Azután még kétszer volt különös látomásom. A Szellemek Barlangjában és a dobroc tűzgyűrűjében jelent meg előttem egy fehér hajú, fehér köntösű, tölgylevelet viselő férfi arca. S mind a kétszer megmentett… Kik azok a tölgyemberek?

- Amit mondhatok, alig több a legendáknál – felelte csendesen Kartal.

- Csak lehet valamit tudni róluk?!

- Létezik valahol egy nép… Ne kérdezd, melyik Körben, mert még ezt sem lehet biztosan tudni! Legtöbbször a fehér bölcsek népének hívják őket, de tölgyembereknek is, mert ezt a fát tisztelik a legjobban. Hogy valóban emberek-e, esetleg elfek vagy más lények, azt nem tudom.

- De hát neked tudnod kell! Táltos vagy!

- S úgy gondolod, hogy a teremtés és a létezés minden titka a birtokomban van? – Kartal halványan elmosolyodott. – Ekkora terhet képtelen lennék elviselni, bármilyen szívós testtel szülessem is. És nem is vágyom rá… A táltosok küldetéssel születnek, Lelle, s ehhez nagy erőket kapnak, de nem a *mindent*. Ez azt illeti meg, aki a világba küldött minket. S ha elrejti előlünk a fehér bölcsek népét, annak bizonyára oka van. A látomásod azt bizonyítja, hogy még mindig léteznek, s úgy tűnik, a faelfek többet tudnak róluk, mint én. De ők nem fognak beszélni, amíg erre engedélyt nem kapnak! Hmm… A te véredben különös örökség kering, Lelle, s a sorsod teljes szövedékét még én sem láthatom.

- Meg kell hát várnom, amíg ők találnak meg engem – mondta halkan a lány.

- Úgy hiszem, így kell lennie – bólintott Kartal. – Úgy mondják, hogy ősi, nagy hatalmú nép… látják az élők sorsának szövedékét. S még azt is, hogy ők hivatottak őrizni az élet újjászületésének lehetőségét… a legnagyobb káosz és sötétség idején is. Amíg ők léteznek, az élet nem pusztulhat el a Hét Kör Világában… Amíg ők léteznek, mindig lesz hely, ahová az Ősfa ereje áramolhat. Eljönnek érted, ha itt az ideje. De még nem vagy kész rá.

- Igen, tudom – Lelle lehajtotta a fejét.

- Ne légy szomorú, kis virágom – mondta Olav gyengéden. – Rengeteg időd van. Hagyd most a tölgyembereket! Az a fontos, ami *most* előtted áll.

- A próba?

- Most éppen a próba – bólintott az öreg. – Utána pedig az, hogy megnézd az új otthonodat. A házamat

Lelle elmosolyodott.

- Van benne könyvtárszoba?

- Még kopott bőrfotelek is! De pince csak egy parányi, hogy néhány hordó jófajta bor elférjen benne.

- Se kőtál? Se Kapu? – vigyorgott Vigo.

- Az Őrzők általában nem a pincéken keresztül indulnak egy-egy újabb feladatra – nevetett Olav, majd felállt. – S mivel olyanok vagytok, mint a makrancos kisgyerekek, akik nem és nem akarnak lepihenni, hanem mindig új indokokkal hozakodnak elő, ezért most én kísérlek fel benneteket az emeletre.

S így is tett. Lelle volt az első, aki után becsukódott a szoba ajtaja, majd Vigo következett volna.

- Miért telepedtél le Yenoban? – állt meg a küszöbön.

Olav lassan elmosolyodott.

- Negyven esztendővel ezelőtt egy barátom segítséget kért tőlem. Tudta, hogy egy másik világba készülök, s neki volt egy álma… Azt kérte, hogy figyeljek és várjak, az ő számára.

- Ránk?

- Kicsit korai lett volna, nem gondolod? Sok mindent csináltam odaát. De az kétségtelen, hogy a munkám befejezése volt a legszebb és a legfontosabb. Azok pedig ti voltatok.

Vigo bólintott, s bár még sok kérdés motoszkált benne, türelemre intette magát. Olav még néhány pillanatig állt a becsukódó ajtó előtt, majd mormogott valamit és visszasétált Kartalhoz, mert beszéde volt vele. S ami akkor és ott elhangzott, még sokáig kettőjük titka maradt.

Az alkonyat lágy fényei finom színekbe burkolták a szemük elé táruló vidéket. Kartal egyenesen arra a magaslatra nyitott Kaput, ahol a Tanács épülete is állt. A domb a mélykék vizű Árnyas és a lustán kanyargó Napvirág között emelkedett, alját a hatalmas tó fodrozódó hullámai mosták. A domb teteje sima és széles volt, ezért az építők egy hatalmas teraszt alakítottak ki rajta, a terasz közepén pedig ott állt a fehér kövekből épült, kertekkel és oszlopsorokkal körülvett lenyűgöző csarnok. A Tanács központja, az Őrzők gyülekező helye, a döntések háza.

- Évek óta nem kapaszkodtam fel ide – jegyezte meg elmélázva Jeren. – De arra jól emlékszem, hogy mindig alkonyatkor volt a legszebb… A nyüzsgés abbamaradt, s valami áhítat, valami derűs nyugalom szállt ilyenkor a városra.

A város ott feküdt előttük, az Estharmat-tó keleti partján; legszélső házsorai már felkapaszkodtak a Csillaghegy oldalára. S bár a házakat faragott kövekből építették, annyi volt közöttük a kis park, fás liget, annyi volt mindenfelé a virág és a falakra kúszó növény, hogy az ember sokkalta inkább a természetben érezhette magát, mint az Őrzők legnagyobb településén. És a rengeteg vízfolyás! A méltóságteljes Csillaghegy oldalát ezüst pókhálóként fonták be a sziklákon lezúduló vízesések, patakok, amelyek a házak között kanyarogva végül a tó vizét táplálták. A tó másik oldala érintetlennek tűnt – zöld folyamként kúszott fel az erdő a Csendeshegy oldalán, míg csak el nem tűnt a hegy tetejét övező felhősapkában. Egyetlen helyet kerültek el a fák – egy virágos rétet a hegy alsó részén, amely a távolból nézve mintha hatalmas pálcikákkal lett volna teleszurkálva.

- A Lelkek Kertje? – mutatott oda Lelle.

- Igen, onnan indul az út felfelé, a rengetegen keresztül – bólintott Kartal.

- Egy temető? – Rico összehúzta a szemét, hogy jobban lásson. – És sötétben kell oda bemenniük?

- Egy olyan temető, amely nem halott hely, hanem élő kert. És nem lesz sötét – mondta halkan Holló. – Ez a telihold éjszakája és tiszta az ég. Szebb lámpást aligha lehetne találni.

- De nem az erdőben – szólalt meg Vigo.

Kartal mellett állt, s ugyanazt a sötét ruhát viselte, mint délelőtt, de most ezüsttel szegett éjkék köpeny borult a vállára – Olav ajándéka. Fegyvertelen volt, mert erre az útra nem kísérhette el sem

vas, sem acél. A botját azonban szerette volna magával vinni, megpróbálta meggyőzni Kartalt és Olavot, hogy az tulajdonképpen nem is fegyver. De a két ősz férfi csak jókedvűen nevetett.

- Igaz, hogy nem vasból és acélból készült, de a te kezedben életveszélyes – zárta le a vitát az öreg táltos.

Természetesen Lelle sem viselhetett fegyvert, s ez felszabadult örömmel töltötte el. A Rionától kapott fenyőzöld ruha fölé ő is köpenyt terített, amelynek színe és formája teljesen megegyezett Vigoéval, de az övét ezüstös hímzés borította el – mintha máris holdfénybe öltözött volna. Józsél és Shaun már nem volt velük – ők az erőállatok útján kellett, hogy eljussanak az Ősfa elé.

- Látni fogunk? – nézett Vigora a lány.

- Ha látunk is, az aligha a holdfénynek lesz köszönhető. Az erdő sűrű… - összehúzott szemmel feljebb nézett. – És a hegy nagyon magas. Ezt egyetlen éjszaka alatt nem lehet megmászni. Még nekem sem sikerülne, ha egyedül mennék. Ráadásul a ruhánk… Nem erdőjárásra tervezték.

- Valóban nem lehet ilyen rövid idő alatt a tetejére jutni – bólintott Kartal. – Kivéve a telihold éjszakáját. Ilyenkor a természet törvényei is másként működnek. S a ruha se zavarjon. Ez nem közönséges erdő és nem közönséges út. Ha nem értek a végére, a hegy tetejére, azért nem az út hossza és nem a ruha lesz hibáztatható.

- Úgy érted, hogy ezen az utolsó próbán is elbukhatunk? – kérdezte Lelle.

- Minden próbán el lehet bukni. Még azoknak is, akik a világot mentették meg.

- Tehát csak ne bízzuk el magunkat? – mosolyodott el Vigo.

- Ettől egyelőre nem tartok – Kartal kihúzta magát, ellépett a terasz korlátjától. – Olav és én elkísérünk benneteket a Lelkek Kertjéig, a többiektől azonban most kell búcsút vennetek, ha nem is hosszú időre.

Rövid, mégis meleg hangulatú búcsúzkodás volt. Holló és Regéc Vigo vállát lapogatták meg, Lendas a lány előtt állt meg. Elmaradhatatlan, derűs mosolyával nézett Lellére, majd megérintette a köpenyt összefogó tölgylevél csatot.

- Figyelj rá! – mondta csendesen. – Odaát találkozunk.

- Te is ott leszel?

- Meghívást kaptam – bólintott az elf. – S bár hosszú ideje élek a világ körein belül, számomra is ez lesz az első alkalom, hogy részt vehetek az ünnepen.

- Jó tanácsok a *húgodnak*? – lépett oda hozzájuk Vigo.

- A legfontosabbat még nem mondtam – lépett hátrébb Lendas. – Ne szakadjatok el egymástól!

- Ettől nem kell tartanod.

- Úgy legyen.

Az elf elsétált, hogy helyét átadja Riconak. A gyíksárkány egyikükről a másikukra nézett, megköszörülte a torkát és nem is igyekezett, hogy vidámnak tűnjön.

- Megszoktam, hogy együtt kerülünk bajba – jelentette ki.

- Ezúttal talán elmarad a baj – mosolygott rá a lány. – Inkább gondolj arra, te milyen gyorsan célba érsz.

- Azt hiszem, éppen az a legnagyobb gondom – Rico fújt egy kis füstöt az orrából, hogy megnyugodjon. – Mert az Ősfa előtt megkapom, amit akarok. A szabadság bélyegét. S akkor elmegyek…

- És pontosan erre lesz szükséged – Vigo leguggolt, hogy arca egy vonalba kerüljön a sárkányéval.

- Igen, ez igaz – bólintott Rico. – De jobban érezném magam, ha valóban végig mellettetek maradhatnék. Hiszen erre tettem esküt…

- Az esküdet már rég teljesítetted – guggolt le a lány is. – S ha csak nem akarsz Őrző lenni, maradj inkább Kartal mellett.

- Én? Őrző?! Bolond azért nem vagyok! Jól van, menjetek, áldásom rátok! Odaát várlak benneteket – s azzal elkacsázott, hogy Regéc és Holló társaságában elinduljon a saját útjára.

Mire a négy ember a Lelkek Kertjének kapujához ért, beesteledett. A hold hatalmas, fényes korongja csillogó, ezüstös ragyogásba vonta a tájat, s hosszú árnyékokat vetett a földre. A Lelkek Kertjét kétembernyi magas, átláthatatlan és áthatolhatatlan sövénykerítés vette körül, a kőíves ajtó sötét, masszív fából készült.

- Innentől kettőtökre vár az út – nézett rájuk Kartal. – Sok mindent élhettek át és tapasztalhattok meg a hegy vonzásában. Itt a látomás is valóságos, mert ez a hely nem a természet törvényei szerint működik.

- Ne az eszetekre, hanem a szívetek hívására figyeljetek – tette hozzá Olav.

Megölelte Lellét, megszorította Vigo kezét.

- Maradjatok együtt – kérte még halkan, majd Kartalra sandított. – Nekünk is ideje indulnunk, öreg barátom. Ránk is vár még egy hegy, ha nem is ekkora.

- Az Ősfa áldása legyen veletek – mondta Kartal és Olavval együtt megvárták, amíg az utolsó próbára indulók után becsukódik a Lelkek Kertjének ajtaja.

A kapu túloldalán Lellét és Vigot puha fűvel és ezernyi virággal borított kert fogadta, melyet egy viszonylag széles, füves út osztott ketté, s vezette az érkezőket a sírok mentén. A sírok… Ami távolról megannyi pálcikának látszott, az valójában dúsan faragott, lándzsa alakú faoszlopok sokasága volt. Hideg követ, hűvös fémet hiába keresett volna itt bárki is – az eltávozottak emlékét az élet őrizte fával, virággal, alacsony bokrokon termő gyümölccsel.

- A kert tényleg él – sóhajtott Lelle.

Temető volt, de még a telihold hosszú árnyékai sem tudták kísértetiessé tenni ezt a csendes, békés helyet. Elléptek a kaputól, hogy elinduljanak az úton, s ekkor vették észre a sövénykerítés oldalában,

az árnyékban álló, fából faragott szobrot. Hajlott hátú, széles vállú öregembert ábrázolt, akinek szakálla, lelógó, tömött bajusza és varkocsba kötött hajfonatai a mellkasát verték. Hosszú, szikár sólyomarcára megannyi barázdát vésett a faragó, szűkrésű szemét busa szemöldök alá bújtatta. Kezeit összekulcsolta a melle alatt, s úgy tűnt, mintha valamit rejtegetne az ujjai hajlatában.

- Bizonyára a kert őre – mondta csendesen Vigo. – Vajon továbbenged-e minket?

Lellével az oldalán ellépkedett a szobor előtt, de nem történt semmi. Elindultak faoszlopokkal szegélyezett úton, de néhány lépés után Lelle megállt. Talán a csat jelzett, talán a vére szava – de fa-lelke életet érzékelt.

- Vigo, várj – kérte és újra s szobor felé fordult. – Nem érzed?

- Halvány vibrálást érzek, de szerintem ez az út és nem a szobor ereje. Ne feledd, egy yel-vonalon állunk.

- Váltsunk – kérte a lány.

S amint megtették, mindketten meglátták… Lelle előtt kékes derengésbe fordult a világ, s bár arra számított, hogy a temető tele lesz lelkekkel, semmi ilyesmi nem történt. A kert néptelen volt, de a szobor életre kelt. Vigo, aki ezúttal szintén kékes fényeket érzékelt, éppúgy látta a szobor körül lebegő alakot, mint Lelle. Öreg volt, szemében ezüstös fény ragyogott, sólyomarca megannyi ráncba szaladt a mosolytól.

- *Legyetek üdvözölve a Lelkek Kertjében, ifjú keresők* – hallották a fejükben kissé reszelős hangját. – *Jól gondoltátok, én valóban a kert őre vagyok. De nem az a feladatom, hogy a méltatlanokat távol tartsam… A méltatlanok vakon sétálnak át ezen az úton, számukra ez a temető nem több faragott oszlopok sokaságánál. A méltatlanokat saját gőgös szívük tartja távol a megismeréstől. De ti láttok.*

- Köszöntünk, öregapám – mondta tiszteletteljes hangon Vigo – Azért jöttünk, hogy feljussunk a hegy tetejére.

- *Igen, tudom* – bólintott a jelenés. – *De oda csak akkor juttok el, ha sötétségben meggyújtjátok a lélek fényét. Mert a világ az éjszaka mélyén születik, s nektek is a sötétben kell utat találnotok. Sűrű, rengeteg erdő áll előttetek, s ha szívetekben nem fonódik össze a látható és a láthatatlan világ, nem juttok át.*

- Mit kell tennünk? – kérdezte a lány.

- *Gyújtsátok meg a lelkek lámpásait, hogy a fény előhívja szeretetük és támogatásuk erejét. Ez az út az Őrzők közösségéről mesél, s a célhoz az élet teljes körforgásán keresztül vezet az út. A látható és a láthatatlan világ együtt lélegzik ezen a földön is! Az eltávozott Őrzők éppúgy megméretnek titeket, mint élő társaik. Aki képes meggyújtani a léleklámpásokat, az megtette az első lépést – az eltávozott Őrzők befogadták a közösségbe. A lámpások itt sorakoznak, végig a kerten átvezető út mentén. Jól éreztétek, hogy faragott ujjaim rejtenek valamit – nézzétek és használjátok.*

Lelle és Vigo közelebb lépett, s valóban – az összehajló ujjak köze két hófehér gyertyát rejtett.

- Nem vagyunk tűzvarázslók – nézett az öreg lélekre Vigo, miközben kiemelte a gyertyát. – És nincs tűzszerszámunk sem, amivel ezt meggyújthatnánk.

- *Nincs is rá szükségetek. Hívjatok elő egy szikrát a lelketekben égő lángból és a gyertya fellobban.*

Lelle és Vigo egyszerre tért vissza a váltott állapotból, egymásra, majd a kezükben lévő gyertyára néztek. Nem kellett sokáig elmerülniük belső világukban, hogy megérezzék a lélek tüzét, amely minden élőt táplál. S ahogy elképzelték egy fényes szikra kiválását, s azt a gyertyának küldték, a meleg, sárgás láng azonnal fellobbant. S anélkül, hogy megbeszélték volna, Vigo az út jobb, Lelle a bal oldalára lépett, hogy megkeressék a lámpásokat. Kicsiny, lyukas tetejű üvegbura borította a kis mécseseket, minden lépésre jutott belőlük egy-egy. A kezükben lévő gyertyával sorban gyújtották meg a kis mécseket, hogy aztán apró fényüket sokszorosára növelje a visszahelyezett üveggömb. Ahogy sorra lobbantak életre a kis lámpások, érezni lehetett a változást. S bár most egyikük sem váltott a látásán, *tudták*, hogy a fények sora visszahívta az elődöket. A sírkertben sokasodó lelkek mosolyogva figyelték a két fiatalt, akik saját szívük lángjával pecsételték meg az eltávozott Őrzőkkel kötött szövetséget. Mire a lámpások végére értek, az egész kert ragyogott. S amikor a Csillaghegyre felkapaszkodó Kartal és Olav megállt és átnézett a tó túloldalára, a sötét erdőkkel övezett kis tisztást megvilágította az óarany fénysor.

- A csillagfüzér – sóhajtott Olav. – Megtörték a sötétséget. Tudtam, hogy sikerülni fog nekik.

- És a halott Őrzők immár mellettük állnak – bólintott Kartal. – Most már eljutnak a barlanghoz…

Vigo és Lelle mosolyogva nézte a kerten végigragyogó fénysort, jóleső melegség töltötte el a szívüket, csak sejteni merték, hogy a halottak áldását hordják magukban.

- Ideje továbbmennünk – szólalt meg kis idő múlva Vigo. – Az erdő és a hegyoldal még előttünk áll.

S amint beértek a fák hűvös, sötét árnyékába, megfogta Lelle kezét – mert nagyon is komolyan vette a Lendastól és Olavtól kapott tanácsot. Esze ágában sem volt hagyni, hogy elszakadjanak egymástól. S jó is volt, hogy ezt tette, mert ő ugyan tökéletesen látott a sötétben, de Lelle nem vehette hasznát a szemeinek az egyre jobban rájuk boruló, csillag- és holdfény nélküli homályban. Vigo vezette a lányt, ahogy egyre feljebb kapaszkodtak. A fák között nem vezetett ösvény, de a yel-vonalat enélkül sem tévesztették volna el – a lábukon keresztül áramló, mélységesen erős és tápláló földenergia keringett a vérükben, kiélesítette érzékelésüket és ösztöneiket. Megsúgta az őt értő füleknek, hogy merre kell menniük - egyre töményebb, egyre nehezebb lett. Míg végül Vigo és Lelle útját egy sziklafal zárta el.

- Át kell mennünk a falon – mondta Lelle, ahogy megérezte magában a bizonyosságot.

- Nem először készülünk ilyesmire – Vigo hangján hallani lehetett, hogy mosolyog.

Megszorította a lány kezét, jelezve, hogy indulhatnak. De amikor már csak pár lépés választotta el őket a sziklától, mélyről jövő, öblös döndülés hallatszott – mint mikor hatalmas dobverővel ütik a

keretre feszített bőrt. A fal megmozdult, s mint egy kétszárnyú kapu, lassan kinyílt előttük. Odabentről hűvös, borzongató sötétség áradt ki. Lelle várta, hogy felbukkanjon a gyomrában a jól ismert, hideg érzés – a föld alatti helyektől való mélységes félelem. De hiába várt…

- Elmúlt! – nevetett fel halkan, boldogan.

- Mi múlt el? – torpant meg Vigo.

- Már nem félek! Nem félek bemenni egy ilyen barlangba! – hirtelen elkomolyodott. – Már átéltem a leírhatatlan rettegést, ott, az erőd vaksötét járatában, egyedül. Azt a félelmet már nem lehetett fokozni. Elégett bennem.

- Itt nem vár ránk gonosz a homály mélyén. Érzem…

Beléptek a sziklakapun a barlangba. Odabent minden sötét volt, az első lépéseket még Vigo is vakon tette meg, csupán ösztönei jelezték, merre kanyarodik velük a folyosó. De ahogy tovább mentek, halvány fénysugarat pillantottak meg, amely egyre erősebb és erősebb lett, végül egy boltozatos, kerek csarnokban találták magukat. A terem közepén égő, meleg, vörösarany fényű tűz megvilágította az egész termet, a falakat borító megannyi domborművet, kőkeretbe foglalt kristályokat, a körben álló padokat, asztalokat. Rajtuk kívül nem volt senki a csarnokban, s nem láttak kijáratot sem, ami tovább vezette volna őket.

- Mi ez a hely? – kérdezte Lelle.

- Olyasmi, ahol gyülekezni szoktak – vélte Vigo.

- Gondolod, hogy a halott Őrzők csarnoka?

- Nekik ott a kert.

- Igaz. És a lámpásaikat meggyújtottuk. Ez talán egy újabb próba.

- Akkor üljünk le és nézzük meg, mi vár ránk – döntött Vigo.

A hozzájuk legközelebb eső padra telepedtek le, s mert azt súgta a szívük, csendben várakoztak. Nem hallgattak a fejükben türelmetlenkedő hangra, amely továbbmenésre sürgette őket és végzetes késésről kárált. S a várakozás nyugalma meghozta a változást – hangtalanul felnyílt e csarnok egyik fala, beáradó férfiak és nők kezdték megtölteni az üres helyeket. Vigo és Lelle izgatottan figyelte az érkezőket, akik egy-egy hosszú pillantással megnézték őket, majd leültek. Az izgalom akkor fordult át döbbenetbe, amikor az érkezők között ismerős alakokat fedeztek föl: besétált Kartal, Holló, elfek kíséretében Lendas, hófehér ruhában Fearn, majd a vége felé Jeren és a drága, öreg Olav is megérkezett.

- Ez lehetetlen! – súgta Vigo.

- Ez egy látomás – értette meg Lelle.

- Váltsunk!

De a látottak mindkettőjüket elbizonytalanították – mert egy látomás váltott állapotban szertefoszlott, vagy teljesen megváltozott volna. De most minden ugyanolyan maradt – ott voltak az

érkezők, s a kékes derengés is hús-vér alakoknak mutatta őket. S akkor, mint egy távoli hangot, meghallották a fejükben a búcsúzásnál hallott szavakat. *Itt a látomás is valóságos, mert ez a hely nem a természet törvényei szerint működik. Ne az eszetekre, hanem a szívetek hívására figyeljetek.*

- A halottak után az élők – súgta Lelle.

- Igen – bólintott lassan Vigo. – Az eltávozott Őrzők áldását már elnyertük. Most az élők akarnak tőlünk valamit.

Ekkor, mintegy végszóra, zene csendült. Nem látták, kik és miféle hangszereket szólaltatnak meg, a dallam mintha egyenesen a falból áradt volna – egyszerre volt csodálatosan édes és fenségesen szomorú. Lelle szemét elöntötték a könnyek, ahogy hallgatta, ahogy magába fogadta, s Vigo azt érezte, a szíve majd kiugrik a mellkasából. Elmerültek benne, s a zene átáramlott rajtuk. S amikor úgy érezték, hogy a dallam adta érzés már nem fokozható, az Őrzők énekelni kezdtek. Hangjuk olyan simán, olyan puhán keveredett össze, mint ahogy a sok kis forrás egyesül egyetlen folyóvá. A dal emlékezett az Ősfa születésére, az elemek, a Világőrök előhívására, az első Őrzők esküjére. S ahogy az ének egyre jobban betöltötte a csarnokot, úgy fordult egyre több és több szempár a két jövevény felé. Vártak valamire… Lelle és Vigo egymásra néztek, mert mindkettőjükben ugyanaz a gondolat fogalmazódott meg: az Őrzők arra várnak, hogy ők is bekapcsolódjanak. Hogy ők is részesévé váljanak a dalnak – tagjaivá a kórusnak. S maguk sem tudták, miképpen történhetett, de amint ezt megértették, a dal is ott volt már a szívükben. Először halkan, bátortalanul, majd ahogy az éneklés öröme elárasztotta őket, egyre erősebb hangon dalolták a többiekkel az Őrzők dalát, hosszú-hosszú perceken keresztül, teljesen megfeledkezve külvilágról, feladatról. Csak a *dal* és a *közösség* létezett. Majd az ének a befejező szavakhoz ért, tovaszállt az ég felé. A zene azonban még szólt, ahogy az Őrzők egymás után felálltak, mosolyogva fejet hajtottak Lelle és Vigo felé, majd kisétáltak a teremből. S amikor az utolsónak távozó becsukta maga után a falban nyílt ajtót, csend lett, csak a tűzben ropogó ágak halk zaja hallatszott. De a hely már nem volt ugyanolyan, mint megérkezésükkor: velük áttellenben két hatalmas, kitárt szárnyú emberalak szobra magasodott – s közöttük egy tökéletesen kerek, hatalmas holdkő ragyogott gyengéd, hívogató fénnyel.

- Azt hiszem, megtaláltuk a kijáratot – mondta Vigo, s a hangjában megindultság csengett.

- Nem megtaláltuk. Kiérdemeltük – javította ki Lelle, s most ő fogta meg társa kezét. – Az élő Őrzők is megmértek és befogadtak minket. Ideje tovább indulnunk.

Habozás és kétség nélkül sétáltak bele a holdkőbe, amelyről már tudták: átjárható. Egy rövid időre magába ölelte és elvakította őket a kékezüst ragyogás – a következő pillanatban ismét az erdő fái alatt álltak. Magasan voltak, a levegő kristálytiszta hidege átjárta és felfrissítette a testüket. S néhány lépésnyire előttük már felhőkbe burkolózott minden – közel jártak a hegy tetejéhez. Lelle összehúzta magán a köpenyt, s Vigo is megborzongott.

- Az út utolsó szakasza.

- El ne engedd a kezem, ha oda bemegyünk! – kérte a lány.

- Azt csak egyetlen egyszer tettem meg, még odaát – jegyezte meg fanyarul Vigo. – És úgy hiszem, egy életre megtanultam a leckét. Nem szakadunk el egymástól.

Lassú léptekkel, óvatosan sétáltak be a sűrű felhőfalba – de mert áldó erők vigyázták a léptüket, nem botlottak, nem ütköztek semmiben. Mintha sima út simult volna a talpuk alá, s vezette őket egyre feljebb és feljebb. A felhők hideg, hűvös permetet szitáló fehérsége úgy körülölelte őket, hogy elveszítették idő és irányérzéküket. S ezúttal nem csak Lelle, de Vigo is. Mégsem zavarta őket… Mintha minden kétségüket, félelmüket lerakták volna a Lelkek Kertjében és a dal csarnokában – léptük könnyű volt, szívük tiszta. S amikor már felmerült bennük, hogy ez a tejfehér, átláthatatlan út egyenesen az Ősfa elé vezeti őket, kiértek a felhőfal másik oldalára. Itt már nem álltak fák, a tintakék égbolt óriási kupolaként borult föléjük számlálhatatlan csillagával és a hatalmasnak tűnő, ragyogó fényű teliholddal. Ott volt előttük a hegy teteje, a széles, csendes tisztás. Ott volt előttük – de az útjukat még egy akadály keresztezte. Széles folyó hömpölygött a lábuk előtt, amely nem vizet, hanem fényeket és kristályködöt sodort magával. Mintha ezüstös csillanású tej kavargott volna… A mélységét nem láthatták, de a szélességét igen – átugrani képtelenség lett volna. S bármennyire is erőltették a szemüket, sem hidat, sem csónakot nem sikerült felfedezniük.

- Át kell úsznunk rajta – mondta végül Vigo.

- De hát ez nem víz! Ebben nem lehet úszni! – nézett rá Lelle, s hogy bizonyítsa igazát, leguggolt és a kezét merítette a folyamba.

A kavargó fények átvilágították a kezét – mintha nem is kívülről, hanem belülről ragyogott volna. A folyó lényege azonban megfoghatatlan maradt.

- Akkor átsétálunk – döntötte el Vigo. – Ez az utolsó próba, most már nem fogunk megtorpanni.

Úgy is tettek. Megfogták egymás kezét, s lassú, mégis határozott léptekkel belesétáltak a folyóba. A láthatatlan meder minden egyes lépésnél egyre mélyebb lett, s őket mind följebb és följebb ölelte körül a fény. A tejfehér, ezüstcsillámú ragyogás áthatolt rajtuk, megvilágította és kitöltötte minden porcikájukat. Már a mellkasukig ért, a nyakukig, ellepte az orrukat, szájukat, végül teljesen elmerültek benne. És lélegeztek! Úgy érezték, mintha magát a tiszta fényt lélegezték volna be. Szemük előtt képek, kristályfények szikráztak, fülükben mintha a világ minden hangját egyszerre, mégis külön-külön hallották volna. A lelkük pedig növekedett, tágult, végül eggyé vált a folyóval – ekkor jártak a közepén. Ujjaik szorosan összekapcsolódtak – így ami áthömpölygött az egyikükön, az a másiknak is részévé vált. Közösen vállalt, életre szóló szövetség… egymással, a teremtő erőkkel, az élőkkel és az eltávozottakkal. Lépteik lassan kivezették őket a mederből – előbukkant a fejük, a testük, majd végül a lábuk is a túlsó partra gázolt. Átjutottak. Arcuk ragyogott, ruhájuk, köpenyük hófehérré változott. Mint ahogy a szívük, a lelkük is. Immár készen álltak a közösség szolgálatára. Készen álltak arra, hogy Őrzők legyenek. Felnéztek a ragyogó holdkorongra, s szemük előtt

megremegett a levegő. A telihold fénye egyre lejjebb és lejjebb nyúlt, végül hosszú ezüsthidat bocsátott le a hegy tetejére. Csillagporból, holderőből, varázslatból szövődött, s ahogy elérte a talajt, az egész tisztás felragyogott.

- Az átjáró! – Lelle elnevette magát, s Vigo vele nevetett.

A híd két peremén fényalakok jelentek meg, sorfaluk egészen a holdig nyúlt és beleveszett a ragyogásba. S ekkor a hold tányérjának közepéből két apró pont bontakozott ki. Sebesen közeledtek. S bár mindkettő a levegőben úszott, nem is érintve az ezüsthidat, mégis látszott, hogy az egyikőjük repül, a másik fut. Egy sólyom. És egy mókus. Őket felismerve Vigo és Lelle habozás nélkül fellépett az ezüsthídra. Félúton, magasan a hegy fölött találkoztak. Józsél hangos vijjogással leszállt Vigo vállára; Shaun simogató mozdulattal tekeredett Lelle nyaka köré. Újra együtt voltak. Együtt haladtak tovább, egyre feljebb és feljebb, míg végül elnyelte őket a telihold fénykapuja.

Néma csend várt rájuk – a föld hallgatott. A telihold és a csillagok fénye volt az egyetlen, ami megvilágította az előttük emelkedő dombot. És a belőle kinövő, az égig nyújtózó hatalmas fát. Ezüstfény csillant ágain, mozdulatlan levelei tömegén – óriási árnyéka beterítette a domb előtt elterülő tisztást. S bár sem nesz, sem moccanás nem hallatszott a fa felől, mégis annyira *jelen volt*, annyira *élt*, hogy átható ereje valóságos súlyként nehezedett a vállukra. Fenséges volt és rendíthetetlen – a Hét Kör Világának alapja és szíve. Lelle felnézett rá, és olyan szeretethullám áradt szét benne, amekorrát még sosem érzett – mint egy kiscsikó, aki hosszú hányattatás után végre megtalálta az anyját. Legszívesebben odarohant volna, hogy átölelje, de fegyelmezte magát. Vigora nézett – az ő arcán is mélységes érzelmek kavarogtak; villogott a szeme, megfeszült a válla. Átjárta a fa szeretete – és sosem tapasztalt erőt adott neki. Ekkor a tisztás árnyékából két, fehérbe öltözött alak bukkant elő, s tartott egyenesen feléjük. Kartalt már messziről, járásáról, egyenes tartásáról felismerték. Fearnt csak akkor, amikor az arcára rávetődött a hold fénye – méltóság áradt a mozdulataiból, komolyság ült a szemében, keserűségnek, feszültségnek nyoma sem látszott rajta. Amikor megálltak előttük, az öreg táltos mosolygott, a Tanács vezetője bólintva fejet hajtott.

- Végigmentetek az úton, melyet minden Őrzőnek meg kell tennie – kezdte halkan. – Az eltávozott és az élő Őrzők maguk közé fogadtak benneteket. Köszöntelek benneteket az Örök Ligetben, az Ősfa szigetén, és örül a szívem, hogy méltónak találtattatok a világ szolgálatára.

Egy pillanatra elhallgatott, majd halvány mosoly kíséretében folytatta.

- Ha a szokásos eljárást követnénk, most egyenesen az Ősfa elé kísérnélek benneteket, hogy magához szólítson és megáldjon benneteket. De ez a mai éjszaka különbözik minden más éjszakától… Sosem fordult még elő, hogy a Világmegújító Ünnepen került volna sor Őrzők

avatására. De ez az Ősfa és a Világőrök akarata, s azután, amit megcselekedtetek értünk, nem is lehet másképp. Tartsatok velünk. S amikor elérkezik az ideje, az Ősfa magához szólít majd benneteket.

Így hát Vigo és Lelle Kartal két oldalán, Fearn lépteit követve csatlakozott a tisztás árnyékában várakozókhoz. S bár mindenki csendes és ünnepélyes volt, barátaik örömteli mosolya pótolta az el nem hangzott szavakat. Várakoztak némán, tekintetüket az Ősfa vonta magára – hallgatták a feneketlen csendet, amelyben még a levegő sem mozdult. Az elemek kialudtak, az erő nem áramlott. Az idő megállt, az élet megtorpant. Ez volt a halál pillanata. A gondolatok elpihentek, de a szívek egyre izgatottabbak lettek – a születést megelőző sötét némaság egyre jobban feszítette őket, s érezni vélték, hogy az egész világ ebben a tarthatatlan feszültségben vibrál. *A világ az éjszaka mélyén születik* – villant Lelle és Vigo agyába a Kert őrének szava. A legnagyobb sötétség idején. S amikor szívük, lelkük, valamennyi idegszáluk robbanásig feszült, a fa mögött megmozdult a holdvilág – az éjidő szülőanyjának fényénél négy alak lépett elő, s félkör alakban körülállták a hatalmas törzset. Ruhájuk halvány fényt sugárzott magából, ahogy a fa felé fordultak. Lelle és Vigo ennek a fénynek köszönhetően vette észre a domb oldalában, az Ősfa előtüremkedő gyökereinek ölelésében álló egyszerű kutat – s a kút mögötti magas talapzaton nyugvó hatalmas kelyhet. Nem ismerték fel, milyen anyagból készült, nem hasonlított semmi másra – csillogó volt, mint a víztükör, színejátszó, mint a legszebb kristály, ragyogó, mint a tűz lángja, s mérete ellenére könnyed és kecses.

- Az Élet Kútja – súgta Kartal, de hangját inkább csak sejtették, mint hallották. – És a Világőrök.

Két férfi és két nő. Rózsaláng köntöse aranylott a holdfényben, égővörös haja, mint tűzfolyam, hullott a hátára. A mellette álló férfi hosszú, hófehér haját a homlokán viselt, vékony ezüstpánt szorította le. Zöldeskékben játszó köpenyén mintha a hullámok taréja fodrozódott volna. A másik asszony köntöse az őszi avar földszíneiben pompázott, amelyre kristályok sokaságát varrták. Sötét, súlyos haját magasra tűzte és aranypánttal díszítette. Mellette magas, karcsú férfi állt, égkék köntöse finoman lebbent alakja körül, s ezüstös fények villantak meg ragyogó, aranyszőke hajában is. Itt voltak hát mind a négyen… Egyszerre emelték fel a karjukat, s fogták meg egymás kezét, majd lassú léptekkel az Ősfához sétáltak. Rózsaláng és Szélparipa – a tűz és a levegő, a teremtés és a lobogás a két szélén. Delfinkirály és Sárkányasszony – a víz és a föld, az életadók középen. Rózsaláng és Szélparipa szabad kezét az Ősfa oldalára szorította, majd mind a négyen a hatalmas törzshöz simultak. S abban a pillanatban, ahogy a négy elem összekapcsolódott a fával, megelevenedett a világ. Először a dobbanást hallották meg. Dobb-dobb. Mintha a föld mélyéről szólt volna. Dobb-dobb. Egyre erősebben. Dobb-dobb-dobb. A föld szíve dobogni kezdett a talpuk alatt, hatalmas ereje meg-megrázta az egész szigetet. Majd fellobbantak a tüzek, körben a domb körül, s bár lángjaikat nem táplálta látható anyag, mégis magasra szöktek és táncolni kezdtek a feltámadó, varázzsal teli szélben. Legvégül a víz csobogását hallották meg. S ebben a pillanatban vakító ragyogásba borult az Ősfa, a felvillanó fények és színek kavarodásának ereje egyre nagyobb lett, végül kiáramlást keresett

és megrepesztette a hatalmas törzset. Aranylón áradt ki a fa vére, végig a domb oldalán – egyenesen a Kehelybe. S a négy elem összefogásából születő, az Ősfát éltető esszencia rövid idő alatt megtöltötte a Kelyhet és túlcsordult az oldalán. S elérte a kutat. Lelle egy pillanatig azt hitte, az álmát látja valóra válni – mert amint az Ősfa vére elérte, a kút vize megduzzadt, átbukott a kőperemen és kiáradt, hömpölygő, feltartóztathatatlan erővel. De a kút lábánál négy medret talált magának, hogy mint négy ragyogó csillagfolyó, elvigye az erőt – napkeletnek a Hajnalpír, délre a Napvirág, nyugat felé az Árnyas, északnak a Holdfénycsurgás. A Hét Körön átáramló négy folyó az Élet Kútjából eredt, s a világ összekeveredő erejével táplálta az életet – újabb száz évig. Amint a folyók elindultak, a négy Világőr ellépett az Ősfától, de nem távolodtak el. S ekkor a fában megjelent egy arc. Hol elmosódó, hol tisztán kivehető volt, nem a fa részeiből állt, mégis hozzá tartozott. Az arc öreg volt, cserzett, mint a fa kérge, szeme ragyogó és bölcs. Hűvös, mégis biztonságot adó; csendes, mégis élettől lüktető – maga volt a mindent átfogó élet. Vigo és Lelle egyszerre érezte meg a hívást; beleborzongtak erejének érintésébe.

- Menjetek – hallották hátulról a csendes hangot.

Vigo kézen fogta Lellét, elindultak a domb felé, s mert eddig a fától keletre álltak, a Hajnalpíron kellett átgázolniuk, hogy fellépdelhessenek az Ősfa és a Világőrök színe elé. S amikor térdig vizesen megkerülték a kutat és elindultak a dombon fölfelé, Rózsaláng sietett eléjük, karjait nyújtva feléjük. Gyönyörűbb volt, mint eddig bármikor, tekintetének lángja először Vigot, majd Lellét simította végig. Közéjük lépett, megfogta a kezüket és ő vezette fel őket az Ősfa elé. Ahogy megálltak, Delfinkirály, Sárkányasszony és Szélparipa mosolyogva fejet hajtott, s mozdulatukban benne volt mindaz a köszönet, amelyet egy halhatatlan mondhat egy halandónak, a Világőr az embernek. Mert tudták mindannyian, hogy a két fiatal vállalása nélkül az élet megújulását a káosz győzelme váltotta volna fel. Tudta ezt az Ősfa is, aki maga érezte és találta meg saját megmentőit. A fában vibráló arcot mosoly ragyogta be, de tekintete továbbra is mélységes és felkavaró maradt.

- *A szavak kevesek és feleslegesek ma éjszaka* – hallották az Ősfa hangját a fejükben, a szívük mélyén, minden porcikájukban. – *Nem adhatják vissza azt a szeretetet és megbecsülést, melyet irántatok érzek. Ismeretlenül is elvállaltatok egy feladatot, vállaltátok a veszélyt, a halált, hogy segítsetek egy másik világon. S mindezt fogadott apátok iránti szeretetből és egymás iránti összetartozásból. S bár Vihartépő Kartalon és rajtam kívül mindenki félt attól, hogy elbuktok, ti megálltátok a próbát és véghezvittétek a feladatot. Erőtökön felül teljesítettétek azt, amit vállaltatok. Most rajtam a sor, hogy teljesítsem az ígéretemet. Abba a világba, ahol születtetek, többé nem térhettek vissza, de a Hét Kör Világa immár az otthonotok. S mert kiálltátok az utolsó próbát, ezennel tagjaivá váltok az Őrzők közösségének, legfőbb segítőimnek. Áldásom és szeretetem életetek végéig veletek marad. S az értem vállalt megpróbáltatások nagyságához mérten a választás szabadságát adom nektek, olyan mértékben, mint még soha, egyetlen Őrzőnek sem. Bár nem születtetek táltosnak, mégsem csak az én vérem áramlik az ereitekben. Ezért szabad akaratotokból állhatok mellém és vállalhattok feladatot.*

Elhallgatott egy pillanatra, majd fennhangon folytatta, hogy a tisztáson állók is jól hallják.

- Ezennel felmentelek titeket az Őrzők azon kötelessége alól, hogy a Tanács által kirótt feladatot végre kell, hogy hajtsák. Ti dönthettek róla, hogy szívetek, lelketek és erőtök alapján el akarjátok-e vállalni. Nem tartoztok elszámolással a Tanácsnak, csupán nekem. Egyetlen kívánságom, hogy ha én hívlak magamhoz benneteket és én bízok rátok feladatot, azt végig kell csinálnotok! Elfogadjátok-e?

Lelle és Vigo egymásra néztek, majd egyszerre bólintottak.

- Vállaljuk és köszönjük – mondta mindkettőjük nevében Vigo.

- Látom bennetek képességeitek, tehetségetek lehetséges nagyságát – folytatta az Ősfa mély, messze zengő hangon. – Látom, mi bontakozhatna ki belőletek. S a felavatott Őrzők esetében ez alapján szoktam dönteni, mely oldalukat erősítsék, hogy azzá válhassanak, amivé születniük adatott. De a döntést, mindazért, amit értem kiálltatok, rátok bízom.

- Én harcos vagyok – kezdte lassan Vigo. – Ezt az utat kívánom járni az Őrzők között is.

- Úgy hát légy széllovas és tartozz az Őrzők kardforgatóinak legjobbjai közé! S hogy szívedben ne támadjon kétség a döntés helyességéről, magad válaszd ki a parancsnokot, akinek a keze alatt tanulni akarsz.

Vigo megkönnyebbülten és igaz örömmel hajtott fejet – mert mindennél jobban vágyott arra, hogy széllovas legyen, de nem Lendas csapatában!

- És te, ifjú vérem, Tölgyek Lánya?

S ha nem habozott Vigo, úgy Lelle is jól tudta, hová húzza a szíve.

- Látomások és gyógyításra váró sebek kezdték és kísérték végig az utamat – mondta erős, tisztán csengő hangon. – Ezt kívánom most is. Álomőr és gyógyító akarok lenni.

- Nagyon is tisztában vagy a benned rejlő erőkkel. Ritka és értékes képesség ez! Válj azzá, amivé szeretnél és soha ne feledd el, hogy a fák népének cselekvő, tenni tudó tagja vagy!

- Nem fogom – ígérte Lelle.

- A döntésetek ettől fogva mindannyiunkat kötelez! – az Ősfa felemelte a tekintetét. – Vihartépő Kartal! Fearn! Jöjjetek hozzám!

Vigo és Lelle Rózsaláng intésére kissé arrébb lépett, hogy helyet adjon a két érkezőnek. Az Ősfa megvárta, amíg a két férfi megáll előtte, egyikükről a másikukra nézett, majd megszólalt. Szavait ezúttal is hallhatta minden jelenlévő.

- Széthúzás és feszültség támadt köztetek a jóslatom hallatán. És ez is volt a célom! Látnom kellett mindkettőtök szívének erejét, hogy milyen mélyre vagytok képesek látni, hogy mi mindent vagytok készek kockára tenni. Hogy képesek vagytok-e, minden nehézség ellenére is, együtt munkálkodni. Hogy meg tudtok-e maradni a bölcsesség útján, amely egyszerre kíván tartást és hajlékonyságot – elhallgatott, majd komoly hangon fojtatta. – És azt kellett látnom, hogy ez nem mindkettőtöknek sikerült. Lépjetek közelebb és érintsetek meg!

Kartal és Fearn az Ősfához lépett, tenyerüket a kéregre simították. Hogy ezután mi történt, hogy az Ősfa mit mondott nekik, azt rajtuk kívül senki sem hallotta. Hosszúnak tűnő pillanatokig álltak az Ősfa bölcs erőterében, s amikor végül hátrébb léptek, mindkettőjük arca komoly volt. Egymásra néztek – s mindketten bólintottak. Hogy mi is történt a néma beszélgetés alatt, azt soha, egyikőjük sem árulta el senkinek – de többet nem támadt súrlódás kettejük között, vagy ha mégis, azt megoldották hamar. Az Ősfa megnyugodva elbocsátotta őket, majd ismét fennhangon szólalt meg.

- Regéc! Lépj elém!

A kitaszított Őrző arca rezzenéstelen volt, de kék szemében a sok harcot megvívott ember fáradtsága ült.

- Amikor a Tanács a kizárásod mellett döntött, te azt remélted, melléd állok – kezdte egyenesen az Ősfa. – De nem tettem. És nem tenném ma sem. Az én szemem messzire lát, Regéc, látta benned a keserűséget és a fásultságot is. És a fájdalmat. Változásra volt szükséged, hogy megtudd, ki is vagy valójában. És erre az Őrzők között nem lett volna módod. Kitaszított lettél… De csak a külsőségek alapján. Mert a szíved egy Őrző szíve maradt, aki habozás nélkül sietett a segítségemre, amikor megtehette. Köszönöm, fiam, a szíved hűségét. S most, hogy már ismered szíved *valódi* szándékait, most, hogy oly sok évnyi szolgálat és kitaszítottság után *valóban* meggyógyultál és a küldötteim mellett az életedet tetted kockára, dönts arról, mit akarsz! Kívánsz-e újra az Őrzők soraiba tartozni? Vagy saját képességeidben bízva külön folytatod az utadat?

Regéc hosszúra nyúló hallgatás után, lassan kezdett beszélni.

- Oly sokáig álmodoztam arról, hogy felkínálod nekem ezt a lehetőséget – jól ismert, fanyar mosolyra húzódott a szája. – Gondolatban oly sokszor mondtam diadalittas elégtétellel igent… De igazad van, meggyógyultam. S erre én is csupán a Boszorkánymester erődjében döbbentem rá. Nincs szükségem sem diadalra, sem elégtételre. A képességeimet és a barátaimat akarom megtartani. És a szabadságomat! Köszönöm a lehetőséget, de nem élek vele. Nem kívánok újra, hivatalosan is Őrző lenni, mert a szívemben mindig is az voltam és az is maradok mindhalálig. És ez nekem elég.

- Legyen akaratod szerint. De mert jutalom nélkül nem távozhat az, aki e küldetés részese volt, ezennel lehetővé teszem számodra, hogy szabadon, mindenféle engedély és megkötés nélkül járhass-kelhess újra az Őrzők Körében.

- Köszönöm – hajtott fejet Regéc és az arcán őszinte öröm ragyogott.

- Már csak egyvalaki van, akivel beszélni akarok. Rico! Jöjj hát elém.

A kicsi gyíksárkány méltóságteljes szárnycsapásokkal érkezett, a bőre gyönyörű bíborlila színben tündökölt, amikor leszállt az Ősfa előtt. Az arca komoly és ünnepélyes volt.

- A leghosszabb utat te jártad be, az öt évtizednyi rabszolgaságból az önként vállalt és végül már szívvel-lélekkel teljesített küldetésig – szólalt meg az Ősfa, s hangjából tisztelet csendült. - Visszatértél oda, ahová senki sem ment még önszántából kétszer és szembenéztél minden beléd

oltott félelemmel és sötétséggel. Immáron szabad vagy. Eljött az ideje, hogy megkapd a szabadság bélyegét, amelynek viselőjét többé soha senki nem kényszerítheti szolgaságba! Lépj közelebb és érints meg!

Rico kacsázó léptei még sohasem voltak ilyen méltóságteljesek – a fához lépett, mindkét tenyerét és a homlokát támasztotta a kéregnek. Az Ősfa törzse az érintés nyomán megrepedt, s aranyló vért folyatott magából. Óarany fény ömlött Ricora, egészen beburkolta – majd néhány pillanat múlva a repedés bezáródott, de a fény még sokáig ott maradt a gyíksárkány körül. S ott, ahol a fához ért, a bőre korong alakban hófehérré vált, s ebben a fehérségben aranyló minta ragyogott: egy körrel ölelt kereszt. A szabadság jele. Rico mosolyogva nézegette a két tenyerét, érintette meg a homlokát.

- Köszönöm – mondta végül mély átérzéssel.

- Én köszönöm *neked* – hangzott a válasz. – Élj jól a szabadság erejével és kövesd a szíved szavát. S most, hogy teljesen a magad ura lettél, mondd meg nekem, hol kívánod folytatni az életedet. Dönts, s én Kaput nyitok neked a választott helyre.

- Eljött hát a búcsú ideje? – sóhajtott Rico.

- Igen, itt az idő.

A sárkány bólintott, majd határozott hangon belevágott.

- Amíg a Boszorkánymester erődjében kellett élnem, volt elég időm elképzelni, mit tennék, hová mennék, ha szabad lehetnék. Régóta tudom, mit akarok… Meg akarom találni a népemet.

- Élnek még a népedből, mert érzem vérem minden cseppjének helyét, azokat is, melyek gyíksárkányok vérében keringenek. De kevesen maradtak. Veszteségeik és népük fájdalma miatt a lehető legmesszebb húzódtak minden más teremtménytől. Még tőlem is… - az Ősfa hangjában mély szomorúság érződött. – Ezért annyit tudok, annyit *érzek* róluk, hogy valahol a Föld Körében él a megmaradtak többsége.

- Az én fajtám a földhöz, a hegyekhez tartozik… Van-e olyan nép a Föld Körében, akikben bízhatok, akikhez segítségért fordulhatok a keresés elkezdésében?

Az Ősfa helyett azonban váratlanul a Föld Világőre, Sárkányasszony szólalt meg.

- Az én yill népem melletted fog állni a keresésben, ha őket választod.

Rico bólintott.

- Te vagy a mi világunk anyja, Sárkányasszony. Megfogadom a tanácsodat.

- S hogy tudják, az én áldásommal érkezel, vedd ezt – mondta a Világőr és a ruhájáról leemelt egy kristályt .– Elég felmutatnod, s népem tagjai segítségedre lesznek.

- Köszönöm, úrnőm – Rico fejet hajtott, ahogy átvette az ajándékot, majd újra az Ősfára nézett. – Indulás előtt szeretnék elbúcsúzni a barátaimtól.

- Szíved joga – hangzott a válasz.

Rico Kartal elé lépett, s megragadta az öreg táltos kinyújtott kezét.

- Amikor először találkoztunk, nem sok okot adtál, hogy megkedveljelek – mosolyodott el a sárkány. – De most úgy érzem, örülök, hogy ismerlek.

- Igaz szívű sárkány vagy Rico, néped büszke lesz rád. S ha úgy érzed, segítségedre lehetek, keress meg.

- Majd követem a legnagyobb viharok nyomát. Ég áldjon Kartal!

Regéc volt a következő.

- Öröm volt veled harcolni – mondta a férfinek a sárkány.

- Tűz a tűzzel… Igen, ez számomra is öröm volt – mosolyodott el Regéc. – Nem felejtem el utunk közös részét. Áldás és szerencse kísérjen, Rico!

A sárkány bólintott, majd lassan Lelle és Vigo felé fordult. Eddigi bíborlila színe elmélyült, sötétkékre váltott, tűkeskeny pupillája még szűkebb lett, borostyánszínű szeme sosem tűnt még hatalmasabbnak. Néhány pillanatig szótlanul nézték egymást…

- Jaj, Rico! – kiáltott fel végül Lelle, leguggolt, s bár a szeme megtelt könnyel, mosolyogva tárta ki a karját és ölelte magához a sárkányt.

- Hiányozni fogsz gyöngyöm – súgta halkan Rico, majd felemelte a fejét és hangosan hozzátette. – Vigo, fordulj el! Mert most egy csókot fogok kérni, és úgy éljek, összeégetlek, ha megpróbálod megakadályozni!

- Ez egyszer elnézem – bólintott Vigo, s bár megpróbált komoly lenni, a szemében furcsa meghatottság ragyogott.

Így hát Rico megkapta a csókot, s még többet is…

- Ahol az én otthonom van, az a hely téged is mindig szeretettel vár! - mondta Lelle csendesen. – Visszavárlak!

- Amint tehetem, jövök – Rico megköszörülte a torkát, kibontakozott az ölelésből és Vigo felé fordult.

- Sokáig azt hittem, örülni fogok, ha megszabadulok tőled. S akkor alaposan keresztbe tettél nekem: megmentetted az életemet. Legyőzted a Boszorkánymestert, s most már tudom, hogy ez a lehetőség valóban téged illetett. Öröm volt melletted harcolni, Vigo. És nagyon remélem, lesz még rá módom az életben.

Vigo leguggolt és a sárkány vállára tette a kezét.

- Csak üzenj, ha a segítségemre van szükséged. Amit pedig Lelle mondott az előbb, azt az én szavaimnak is veheted. Visszavárunk… barátom.

Ekkor Rico egy hirtelen mozdulattal magához ölelte Vigot, majd mint aki szégyelli a kitörést, el is tolta magától.

- Találkozunk még – mondta, majd ellépett és az Ősfa felé fordult. – Most már készen állok, hogy elmenjek Sárkányasszony népéhez.

S akkor az Ősfa törzse remegni kezdett, hullámzóvá vált, mint egy vízfelület, majd aranyos fénnyel megnyílt – saját testén tárta ki az átjárót. Rico még egyszer végignézett a társain, szélesen elmosolyodott és határozott léptekkel, kissé kacsázva besétált a fénybe. Elindult a saját útjára… Mint ahogy ez várt Vigora és Lellére is. Az Ősfa elbocsátott mindenkit az Örök Ligetből a Világőrök kivételével – ők csendesen kívántak ünnepelni. Az Őrzőkre azonban más várt… Amint a Kapun keresztül megérkeztek a Csillaghegyre, ezúttal már a két ifjú Őrzővel együtt, örömtüzek sokasága lángolt körülöttük. S azon az éjszakán, egészen hajnalhasadáig égtek a tüzek, szólt a zene a hegy tetején – s a hatalmas tisztás csaknem szűknek bizonyult a sokszáz Őrző számára. Mindenki ott akart lenni, hogy megünnepelje az Ősfa és a négy Világőr erejét. A Hét Kör Világának életét.

Amint megpillantották a házat, rögtön megértették, miért is vette meg Olav a Széltornyot. Miután három nap alatt kipihenték a küldetés, az avatás és az ünneplés fáradalmait az öreg Jeren házában, lóháton indultak az Őrzők Városából. Mert Olav egyre türelmetlenebb lett – saját otthonukban szerette volna tudni a gyermekeit. S bár Kapun is mehettek volna, Vigo és Lelle egyelőre hallani sem akart az átjárókról. Így hát lóra ültek, hogy jó tempóban haladva újabb három nap alatt elérjenek a Holdhalmokhoz, melynek egyik keleti nyúlványán állt Olav háza. Az öreg – akit szemmel láthatóan cseppet sem fárasztott a lovaglás – egész úton lelkesen magyarázott a környékről, a házról. Így hát az őket egyedüliként elkísérő Kartalon kívül – aki már látta a házat – Vigo és Lelle is sejthette, mire számítson. De amit láttak, felülmúlta minden várakozásukat. Az ódon, kőből és sok fából épült ház az egyik domb tetején, egy meredeken alázuhanó szakadék szélén állt. Falait befutotta a dúsan virágzó lonc, ablakainak legtöbbje a szakadék, vagyis napkelet irányába nézett. S a ház mellett állt egy kis torony, olyasféle házi csillagvizsgáló, melyeket a régebbi időkben szívesen építettek ebben a körben is.

- Hogy tetszik? – kérdezte Olav.

- Mintha már láttam volna valahol – mondta mosolyogva Vigo, miközben megállította a lovát.

- Tökéletes! – nézett Lelle az öregre.

- Még nincs teljesen rendberakva – Olav a házra pillantott, nagyot sóhajtott– Évtizedekig állt üresen, de most végre otthonná válik. Már csak némi simítás van hátra és méltón ünnepelhetjük meg a falai között Vigo születésnapját.

- A születésnapomat? Hiszen csak néhány hónapja volt?!

- No, nem egészen – mosolyodott el Kartal is. – Hideg őszi éjszakán indultatok és a tavasz legvégén érkeztetek.

- Azt akarod mondani, hogy fél évet töltöttünk a Kapuban?!

- Nagyjából annyit – bólintott az öreg táltos. – Ez már csak így van a külső Kapuk esetében. Az évszakok változnak benne, de a hold állása sosem. Maholnap tizenhat éves leszel.

- És nagy ünnepséget csapunk! Gyerünk! – Olav vágtába ugratta táncoló lovát. – Aki először felér, az választ szobát!

A versenyt végül Lelle nyerte meg, s még az sem rontott az örömén, hogy tudta, Vigo szándékosan maradt le. Mindketten napkeletre nyíló szobát választottak, s amíg Olav és Kartal a tágas ebédlőben bort kortyolgatott, ők bejárták a ház minden zegét-zugát. Kezdetben együtt mentek, majd amikor Lelle belefeledkezett a könyvtárszoba kincseibe, Vigo egyedül folytatta az útját. Végül kiment a házból. Átkerült a szakadék oldalára, majd kicsit távolabb sétált, egészen a dombtetőt övező erdő széléig. Kiállt a szakadék fölé nyúló egyik sziklára, beszívta a balzsamosan meleg nyári délután levegőjét és elnézett előre, messzire. De nem a közelben kanyargó, mélykék vizű Árnyasra vagy a környező táj szépségére figyelt; csupán egyedül akart lenni a gondolataival. Furcsa volt számára ez a hirtelen jött nyugalom. A békesség. Még nem találta meg benne a helyét, s nem tudta azt sem, hogy a küzdelmekbe belekóstolt énje meddig fogja ezt bírni. És még mindig olyan sok kérdése volt, amelyre nem kapott választ! De érzett valami újat is, ami felkavarta – hogy az itt töltött rövid idő ellenére gyökeret eresztett a Hét Kör Világába! Tudta, immár kételkedés nélkül *tudta*, hogy ide tartozik! Lellével együtt. S ahogy a lányra gondolt, önkéntelen mosoly suhant át az arcán. A következő pillanatban azonban hirtelen megfeszült – megérezte, hogy valaki van a közelben! És őt figyeli! Érezte a feléje áradó szándék hullámait, a jelenlét erejét. Lassan, mintha csak véletlenül tenné, megmozdult, súlyt váltott, majd olyan hirtelen pördült az erdő fái felé, hogy sikerült meglepetést okoznia. A köpenyes, csuklyás alak igyekezett beleolvadni a fák árnyékába, de Vigo éles szeme, biztos ösztöne azonnal felfedezte. Egy pillanatig egymásra meredtek, a csuklya alatt megvillant egy szempár éles fénye, majd az alak két gyors, puha lépéssel belépett egy fa mögé. De ez a két lépés is elég volt, hogy Vigo észrevegye: a jövevény sántít a jobb lábára. Mintha villám sújtott volna belé, megdermedt a döbbenettől! S ez a rövid kihagyás elég volt az ismeretlennek ahhoz, hogy teljesen eltűnjön. S mire Vigo felocsúdott és a nyomába eredt volna, hangokat hallott a ház felől – Kartal és Lelle közeledett. Vigo újra az erdő felé kapta a fejét, de már tudta, hogy elkésett; s a szívében keserűség keveredett bizonyossággal. Keserűség, hogy elszalasztotta. És bizonyosság, hogy még találkozni fognak. Ő és az a férfi, aki pumaként küzdött és sérült meg a jobb hátsó lábára a Boszorkánymester erődjében! S aki ide is eljött utána.

- Megkereslek, táltos – mondta halkan. – Vagy te jössz el újra hozzám. De mindenképpen találkozni fogunk!

Majd elfordult az erdőtől és Kartalék elé sétált.

- Tehát itt vagy – mosolygott az öreg táltos. – Olav küldött minket, hogy megkérdezzük, kíváncsi vagy-e a félig romos, enyhén életveszélyes csillagvizsgálójára. Megzavartunk valamiben?

- Csak pórbálok hozzászokni a nyugalomhoz. Nem megy könnyen.

- Persze, hogy nem. Fiatal a véred és szilaj. Belekóstoltál a harcba… - Kartal elkomolyodott. – S bár a szívem örülne, ha sokáig biztonságban tudhatnálak kettőtöket, tudom, hogy nem így lesz. Nem kell sokáig várni…

- Miről beszélsz? – nézett rá Lelle, s az ő arcáról is eltűnt a mosoly.

- Arról, hogy a Boszorkánymester ugyan eltűnt, remélhetőleg jó időre, de ettől még a gonoszság nem távozott vele együtt a világból. A sötétség itt van. És sokak számára nagy a csábítása… A hatalom ígérete. Sokan vannak, akik azt hiszik, mákony, de valójában méreg. És mindig vannak, akik készek bevenni a hatalom mérgét. Akik készek átadni magukat, a lelküket a sötétnek. Az erejüket pedig a félelemből nyerik; minél többen félnek, ők annál erősebbek. Én a félelem ellen harcolok, ez a küldetésem. És most már ti is. S ebben a küzdelemben hamarosan szükség lesz kettőtök erejére – elhallgatott, valahová a messzeségbe nézett, majd váratlanul rájuk pillantott és újra elmosolyodott. – De még nem most! Most az a dolgotok, hogy élvezzétek, amiért küzdöttetek – Olav társaságát és az otthonotokat. A többinek majd eljön a maga ideje. Nos Vigo, van kedved a csillagvizsgálóhoz?

- Talán majd később. Még itt maradnék.

- Lelle?

- Itt maradok Vigoval – hangzott a válasz.

Kartal bólintott, s mert mindig tudta, mikor nincs szükség a jelenlétére, visszasétált a házba. Lelle Vigora emelte a szemét, fürkészve nézte az arcát.

- Történt valami, igaz? Érzem rajtad.

- Azt hittem, láttam valakit a fák között, de mire jobban odanéztem, már nem volt ott senki. Talán csak képzelődtem.

- Ilyesmiben sosem szoktál.

Vigo nem válaszolt, hanem megfordult és visszasétált arra a kiugró sziklára, ahol korábban is állt. Lelle követte, majd megállt mellette. S ahogy ott álltak és kitárult előttük a vidék, a karjuk összesimult, s Vigo megérezte a vállán Lelle fejét. S talán a lány közelsége okozta, de Vigot hirtelen elöntötte az öröm – az a tiszta, őszinte, határtalan melegség, amely a jót felismerő és élni tudó lelkek sajátja.

- Itthon vagyunk – mondta csendesen és átkarolta Lelle vállát.

Folytatása következik

Előkészületben a második rész!

A sebesült király

Úgy siklott a fényalagútban, mint akit sebes szárnyak hajtanak előre. Szerette ezt az érzést, hiszen az álomba merülés is átlépés a világok határán. Tudta, mit akar látni, hová készül, s a várakozás izgalma most is örömmel töltötte el. A lökés olyan váratlanul érte, úgy taszította mellbe, hogy kirepült a saját maga irányította sodrásból, s mint a forgószél a pihét, átdobta egy másikba. Arra sem volt ideje, hogy megijedjen, vagy megdöbbenjen az erő nagyságától, már meg is érkezett. Nekiesett a sziklafolyosó falának, de mert álmodott, nem eshetett baja. Lassan felállt, s mialatt körülnézett, komolyan átgondolta a lehetőségeit. Kiszállhatna most azonnal, elég, ha a tudatát visszaviszi a testébe és felébred. De vajon támadás volt? Elindult a folyosón, abba az irányba, amerre a halkan sziszegő levegő is áramlott. Néhány lépés után azonban elszorult a szíve, s mintha nehéz súlyok gördültek volna a vállára. Megismerte a folyosót… Járt már itt… S a lelke mélyén mindig is számított egy újabb találkozásra. Felsóhajtott és továbbindult. A fenyegetést árasztó, összeszűkülő, hideg folyosóról a tágas terembe jutott. Ott volt minden, ugyanúgy, mint első ittjártakor. A falakat hét kárpit borította, s mindegyiknek a közepén ugyanaz a motívum: két, egymás felé forduló, magasra ágaskodó arany oroszlán, a szívüknél egy-egy nyolcszirmú rózsával. Ott volt az alacsony, hosszú emelvény, vörös drapériával borítva. Ott volt a kutya. S ott volt a férfi is – ezúttal azonban nem feküdt. Az egyik kárpit alatt állt, háttal a belépőnek. Magas, daliás alakját sötét köpeny borította, tartása nyugodt volt, méltóságteljes, s amikor megérezte az érkező jelenlétét, lassan megfordult és közelebb sétált.

- Uram… - szólalt meg a lány bizonytalanul.

A férfi elmosolyodott, s bár ezt csak a szemével tette, Lelle szíve hatalmasat dobbant. Várta a választ, bármit, csak szólaljon meg – de Duir, Rhianna királynő férje néma maradt. Lelle közelebb akart lépni, valami erő hajtotta a férfi felé, de két lépés után egy vakító szikrázás és egy láthatatlan fal állta az útját. El voltak zárva egymástól! De miért? Kutakodását a férfi váratlan mozdulata szakította félbe. Hátradobta a köpenyét, s Lelle tisztán látta vérfoltos ruháját, az anyag szakadásaiban megbújó sebeket. Duir a mellkasán keresztülívelő vágásra, majd a burok falára tette a kezét, s Lelle megértette, hogy a zárlat megakadályozza a gyógyulást.

- Mit tegyek? – kérdezte, mert valamiért úgy érezte, a férfi hallja őt.

Ekkor a király a szívére fektette a tenyerét, s mikor elemelte, vékony, ezüstös kötél hevert a markában, melynek egyik vége eltűnt a férfi bőre alatt. A szívéből fakadt… Lelle torka elszorult, ahogy a halvány fényű, lassan pulzáló fonalat nézte. Felpillantott, s Duir tiszta tekintetét, szomorú mosolyát látva tudta, hogy nincs sok idejük. A király haldoklik.

De hát hol vagy?! Hol keresselek?! – kiáltotta kétségbeesetten. – Elmegyek érted, de kell, hogy segíts!

Mielőtt azonban Duir válaszolhatott volna, az álom hirtelen változni kezdett. Valaki belenyúlt! Duir mögött, a burokban halvány derengés ébredt. Gyorsan úszva mozgott ide-oda a burokban, mintha behatolót

keresett volna. Duir nem mozdult és nem fordította el a tekintetét – Lellét nézte mereven. S ekkor a lány alig érezhető, alig hallható érintést érzett a fejében.

- Nem találhat rád! – súgta egy susogásnál is halkabb hang.

De a folytatást beléfojtotta a férfi heves mozdulata, s a lány mögé meredő tekintete. Ekkor már Lelle is megérezte… Megpördült és elhűlve nézte a barlangterem falából előtüremkedő sötét gomolygást. Egy pillanat alatt taszította félre a lányt és vágódott Duir felé. A király hátratántorodott, a finom pára előrelendült és nekifeszült a feketénél is sötétebb gomolygásnak. S míg azok ketten egymással birkóztak, a térdre roskadó, halottfehér férfi és a földön heverő lány még egyszer összenézett. Duir még mindig a markában tartotta életének ezüstfonalát és tudta, mi az egyetlen lehetősége. Előrelendült, nekiesett a buroknak, s míg a szikraeső fénye betöltötte a termet, összeszedte minden tartalékát és a fonal szabad végét emberfeletti erővel áttolta a zárlaton! Lellének egy pillanat sem kellett – elkapta és magához szorította az élet kötelét. De a két gomolygás egy pillanat alatt vette körbe és állta útját. S ekkor a padlóból, Lelle talpa alól, mint villámgyors kígyók, ezüstfények robbantak elő, körülfogták és felemelték a lányt, majd a gondolatnál is sebesebben röpíteni kezdték kifelé. A megmentője hatalmasat taszított rajta, s ő visszazuhant a testébe.

Duir! A kötél! Hol a kötél? Ott volt, a szíve alatt… Egy másik szív, lassú, gyenge, de élő dobogása!

- Össze vagytok kötve! S amíg a király él, tudni fogsz róla…

S mert gyorsan vágott az esze és immár éberek voltak az ösztönei, tudta, hogy elérkezett a második feladat ideje. Meg kell keresni Duirt – és be kellett látnia, hogy erre a lelke mélyén mindig is számított.

Tartalom

Prológus ……...……3

A két árva ……...……..…4

Boldog idők a Széltoronyban …….……14

A látogató ……..49

Kiáltás a halotthoz ……...68

Rhianna birodalmában ……94

Sorian ……...159

A Füzes Ház ……202

A táltoskovács …….245

A kitaszított Őrző ……...291

Szemtől szembe ……..331

Az utolsó próba ……..378